STEPHEN
KING
HOLLY
ARMADA

STEPHEN KING

497 – 509

HOLLY

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Toma
EDITURA NEMIRA
2023

Stephen King

HOLLY

Copyright @ 2023

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof în any form whatsoever.
Copyright© NEMIRA, 2023
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial NEMIRA.

ISBN 978-606-43-1721-6

Redactor-şef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR

Redactor: Oana IONAŞCU
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Cătălina MIHAI

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Stephen King este autorul-fenomen a peste 60 de cărţi, devenite bestselleruri internaţionale. Printre cele mai recente titluri ale sale se numără

Billy Summers (Armada, 2021), Later (Mai târziu, Armada, 2021), The Institute (Institutul, Armada, 2020), If It Bleeds (Un strop de sânge, Armada, 2022), The Outsider (Străinul, Armada, 2019), Sleeping Beauties, scrisă împreună cu fiul său, Owen King (Frumoasele adormite, Armada, 2018), şi seria BILL HODGES: Mr. Mercedes (Nemira,

2015) – recompensat cu Edgar Award for Best Novei, Finders Keepers (Ce-am găsit al meu să fie, Nemira, 2017) şi End of Watch (Mort la datorie, Nemira, 2018). Romanul său 11/22/63 (J.F.K.

22.11.63, Armada, 2020) a fost inclus în top 10 cele mai impor tante cărţi ale anului 2011 de publicaţia The New York Times Book Review şi a câşti gat Los Angeles Times Book Prize. Cărţile sale cult-seria THE DARK TOWER (TURNUL ÎNTUNECAT, Nemira, 2019), romanele It (Nemira, Pet Sematary (Cimitirul animalelor, Armada,şi Doctor Sleep (Armada, 2019) – au stat la baza unor ecranizări celebre, iar It este astăzi filmul horror cu cel mai mare succes de casă din toate timpurile. Stephen King a primit PEN America Literary Service Award (2018), National Medal of Arts (2014) şi National Book Foundation Medal for Distinguished Contribution to American Letters (2003). Trăieşte în Bangor, Mâine, împreună cu soţia lui, scriitoarea Tabitha King.

În amintirea lui Chuck Verrill:
editor, agent şi, mai presus de toate, prieten.
1951-2022
îţi mulţumesc, Chuck.

„Uneori, se mai întâmplă ca
universul să-ţi arunce o sfoară
de care să te agăţi.”
Bill Hodges

17 OCTOMBRIE 2012

1

Este un oraş vechi şi nu mai arată chiar atât de bine, cum nici lacul alături de care a fost construit nu mai atrage prin pitorescul lui, dar i-au rămas nişte porţiuni încă destul de drăguţe. Probabil că aceia care locuiesc aici de multă vreme ar fi de acord că zona cea mai frumoasă este Sugar Heights, iar Ridge Road este cea mai frumoasă stradă care o străbate, coborând panta lină dintre Bell College of Arts and Sciences şi Parcul Deerfield, aflat la vreo trei kilometri depărtare. În drumul său, Ridge Road trece pe lângă multe case aspectuoase, unele aparţinând profesorilor, altele, unora dintre oamenii cu succes în profesiile practicate – medici, avocaţi, bancheri şi, în vârful acestei piramide, directori de firme. Majoritatea acestor case au o arhitectură victoriană, sunt impecabil zugrăvite, au bovindouri şi o mulţime de ornamente rafinate.

Parcul unde se termină Ridge Road nu este la fel de mare ca acela tolănit în inima Manhattanului, dar nici nu-i cu mult mai mic. Deerfield este mândria acestui oraş, iar municipalitatea a angajat un întreg pluton de grădinari care să aibă grijă de el şi să-l facă să arate absolut superb. Sigur, ar trebui să

vorbim şi despre zona de vest a oraşului, de lângă Red Bank Avenue – o zonă neîngrijită, botezată de localnici Hăţişul, unde, după lăsarea întunericului, poţi să dai peste persoane care vând sau sunt în căutare de droguri şi unde se mai întâmplă uneori să aibă loc şi jafuri. Însă Hăţişul nu ocupă decât trei acri din cei şapte sute patruzeci ai locului. Restul terenului este acoperit cu iarbă şi flori şi e plin de alei pe unde se plimbă îndrăgostiţii şi unde sunt bănci pe care stau vârstnicii ca să-şi citească ziarele (astăzi, mai ales de pe dispozitive electronice) şi femeile se adună la bârfe, câteodată făcând-o chiar în timp ce-şi leagănă bebeluşii în cărucioarele lor scumpe. Acolo sunt două iazuri. Uneori ai să vezi bărbaţi în toată firea, alături de băieţi, plimbându-şi bărcuţele teleghidate. Pe celălalt, ai să vezi cum plutesc lebedele şi raţele de colo-colo. De asemenea, acolo este amenajat şi un loc de joacă pentru copii. De fapt, poţi găsi tot ce vrei în locul acela, mai puţin un ştrand. Din când în când, consiliul local ia în discuţie şi această chestiune, dar punerea ei în practică este amânată de fiecare dată. Din cauza cheltuielilor prea mari, evident.

Această seară de octombrie este mai caldă decât în mod normal, dar o ploaie măruntă i-a ţinut în casă pe toţi împătimiţii de jogging. Pe toţi, cu excepţia unuia singur. Acesta este Jorge Castro, angajat ca suplinitor la facultate, unde predă cursuri de creaţie literară şi de literatură latino-americană. În pofida specializării lui, Jorge este născut şi crescut în Statele Unite şi îi place să le spună oamenilor că-i la fel de american ca plăcinta cu *manzana*[1].

În iulie, a împlinit patruzeci de ani şi atunci şi-a dat seama că nu se mai poate amăgi spunându-şi că este acelaşi tânăr leu care avusese un succes efemer cu

[1] „Măr”, în limba spaniolă, în original (n. Tr.).

primul lui roman publicat. Când faci patruzeci de ani înseamnă că a venit momentul să nu-ţi mai faci iluzii că ai mai fi ceva – orice – „tânăr”. Dacă te amăgeşti în continuare – dacă nu te duce capul şi eşti în stare să subscrii unei asemenea idioţenii ca actualizarea sinelui, care zice că „patruzeci de ani înseamnă doar douăzeci şi cinci în epoca noastră” –, o să te pomeneşti că o s-o iei la vale. La început, doar un pic, apoi un pic mai mult. Şi, pe neaşteptate, te trezeşti că ai şi făcut cincizeci şi îţi atârnă burdihanul peste curea şi ai dulăpiorul din baie plin cu pastile care îţi reduc nivelul colesterolului. La douăzeci de ani, trupul tău este milos şi îţi iartă toate nebuniile. La patruzeci, iertarea este limitată – şi asta, în cel mai fericit caz. Jorge Castro nu-şi dorea să împlinească cincizeci de ani şi să constate abia atunci că a ajuns unul dintre nenumăraţii americani leneşi şi mocofani.

Neapărat trebuie să începi să ai grijă de tine atunci când faci patruzeci de ani. Trebuie să-ţi ţii toate mecanismele în funcţiune pentru că nu le poţi returna ca să-ţi iei unele noi. Prin urmare, Jorge bea în fiecare dimineaţă suc de portocale (pentru potasiu), apoi mănâncă şi nişte fulgi de ovăz (pentru antioxidanţi) şi se atinge de carne roşie doar o dată pe săptămână. Dacă i se face foame, deschide o cutie cu sardele. Sunt bogate în Omega-3 (Şi foarte gustoase!). Dimineaţa face nişte exerciţii simple şi seara iese la jogging – fără să exagereze şi fără să încerce să se dea mare, ci doar atât cât să-şi aerisească plămânii bătrâni de patruzeci de ani şi să-şi ajute inima (de aceeaşi vârstă, desigur), să se grozăvească (puls în stare de repaus: 63 pe minut). Jorge îşi doreşte să arate şi să se simtă ca de patruzeci de ani abia atunci când va împlini cincizeci.

Numai că soarta se amuză să facă farse pe seama amărâţilor de muritori. Jorge Castro nici măcar patruzeci şi unu de ani nu va mai apuca.

2

Programul lui, de la care nu se abate nici măcar într-o seară ploioasă, este să alerge până în parc de la casa pe care o împarte cu Freddy (mă rog, este a lor atât timp cât îl vor mai ţine să predea la facultate), casă situată la vreo şase sute de metri depărtare de locul lui de muncă. Odată ajuns în parc, face câteva exerciţii ca să-şi mai întindă coloana, bea puţină apă minerală cu vitamine (pe care o ţine în borsetă) şi se întoarce acasă. Fireşte, tot într-o alergare uşoară. Ploaia asta este chiar revigorantă, plus că acum nu există alţi oameni care să facă jogging sau să se plimbe sau să meargă cu bicicleta, obligându-l să facă slalom printre ei. Cei mai afurisiţi sunt bicicliştii, care se cred stăpânii locului şi, prin urmare, îşi închipuie că au tot dreptul să circule pe trotuare, nu pe carosabil, chiar dacă străzile sunt prevăzute cu piste pentru biciclete. În această seară, *el* este stăpânul locului. Nici măcar nu mai trebuie să-şi salute vecinii ieşiţi la aer pe terasele lor vechi, dar încă frumoase; ploaia i-a închis pe toţi în case.

Cu o singură excepţie: bătrâna poetă. Şi-a pus un hanorac gros ca să-i ţină de cald, deşi afară sunt aproape cincisprezece grade la opt seara. Dar doamna este sensibilă la frig, pentru că a slăbit şi nu are acum decât vreo patruzeci şi opt de kilograme (doctorul ei o ceartă mereu pe tema asta). Însă umezeala o deranjează şi mai mult decât frigul. Dar nu se dă dusă în casă, pentru că aceasta este seara în care va scrie o poezie – sigur, cu condiţia să poată întredeschide ochii inspiraţiei. Din vară n-a mai scris nimic şi vrea să-şi pună mintea la treabă ca nu cumva să-i rugineasc㠎. Trebuie să scrie ceva care să o *reprezinte,* aşa cum spun câteodată studenţii ei. Însă mult mai important este faptul că aceasta ar putea să fie o poezie *foarte* bună. Poate chiar una *necesară.*

Şi trebuie neapărat să înceapă cu descrierea ceţii încolăcite în jurul felinarelor de pe cealaltă parte a străzii, ceaţă care apoi va pluti mai departe până va ajunge la *marea taină* – cum îi plăcea ei să spună. Iar marea taină este esenţialul. Ceaţa formează halouri care abia dacă se mişcă, halouri argintii, minunate. Numai că ea nu vrea să folosească cuvântul *halouri*, pentru că este cuvântul la care se aşteaptă toată lumea, este cuvântul folosit doar de cei care se mulţumesc cu puţin. Aproape un clişeu. Dar *argintii...* sau poate *argintul lor...*

Gândurile îi sar puţin de pe şine, doar atât să vadă un tânăr (la optzeci şi nouă de ani, ţi se pare foarte tânăr un bărbat de patruzeci) deplasându-se tropa-tropa pe celălalt trotuar. Îl ştie: este scriitorul ăla care predă la facultate şi care-l ridică în slăvi pe Gabriel Garcia Mârquez[2]. Din cauză că are părul ăla lung şi negru şi tuleiele alea de le zice „mustaţă", bătrânei poete îi aduce aminte de fermecătorul personaj din *Princess Bride*[3] „Numele meu este Inigo Montoya. Mi-ai ucis tatăl. Pregăteşte-te să mori!" Poartă o canadiană galbenă, cu o dungă reflectorizantă pe spate şi nişte hamleţi din ăia de alergare, ridicol de strâmţi. Şi fuge mâncând pământul, ar fi spus mama bătrânei poete. Sau cu iuţeala fulgerului.

Nu ştie de ce, dar alergarea ritmică a tânărului o duce cu gândul la bătăile de clopot şi se uită din nou la felinarele de pe cealaltă parte a străzii. Îi vine o idee: *Alergătorul nu aude clinchetul argintului de deasupra. / Sunt mute clopotele-acestea.*

Nu, nu-i bine, pentru că nu rimează, dar tot este un început. A reuşit să întredeschidă ochii inspiraţiei. Acum trebuie să între în casă, să-şi ia

---

[2] Gabriel Garda Mârquez (\'\ l'V-2 0 1 4) – scriitor columbian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1 982, autor al romanului *Un veac de singurătate* (n. tr.).

[3] Roman al lui William Goldman (1 93 1-20 1 8) (n. tr.).

caietul şi să se apuce de scris. Dar mai rămâne afară câteva clipe, privind la cercurile argintii care se rotesc în jurul felinarelor. *Halouri,* îşi zice ea. *Nu pot să folosesc cuvântul ăsta, dar exact aşa arată, fir-ar ele să fie!*

Mai zăreşte o dată luciul galben al canadienei purtate de alergător, înainte să dispară în întuneric. Bătrâna poetă se ridică cu greu de pe scaun, se strâmbă când o săgetează durerea din şolduri, după care, cu paşi şovăitori, de om foarte în vârstă, se duce înapoi în casă.

3

Jorge Castro accelerează puţin. Se simte revigorat, trage mai mult aer în plămâni, i-a crescut nivelul endorfinelor. Drept în faţa lui este parcul, cu felinarele acelea de modă veche, care răspândesc o lumină galbenă şi enigmatică. Vede parcarea micuţă de lângă locul de joacă acum pustiu. În parcare nu mai este decât o dubiţă cu uşa laterală deschisă. Pe acolo iese o rampă al cărei capăt exterior se sprijină pe asfaltul ud. Lângă ea se află un scaun cu rotile în care stă un bărbat în vârstă. O femeie – tot destul de vârstnică – stă în genunchi şi pare că încearcă să repare ceva la scaunul ăla.

Jorge se opreşte, se apleacă şi se sprijină cu mâinile pe genunchi. Aşteaptă să-şi recapete suflul, timp în care se uită mai atent la dubită. Plăcuţa de înmatriculare din spate este colorată în albastru şi alb şi are desenat pe ea un scaun cu rotile, simbol pentru persoanele cu dizabilităţi locomotorii.

Femeia, care poartă o haină matlasată şi are capul acoperit cu un batic, se uită la el. În primul moment, Jorge nu-şi dă seama dacă o cunoaşte – nu-i cine ştie ce lumină în parcarea asta micuţă.

— Bună ziua! Aveţi probleme?

Femeia se ridică. Bătrânul din scaunul cu rotile îi face un semn anemic din mână. Bătrânul este

îmbrăcat cu un pulover şi are pe cap o şapcă din stofă.

— Ne-a murit bateria, răspunde femeia. Domnul Castro, da? Jorge?

Acum o recunoaşte şi el. O cheamă Emily Harris şi este profesoară de literatură engleză... sau a fost; probabil că acum este deja la pensie. Iar bărbatul este soţul ei, de asemenea profesor. Nu ştia că Harris este invalid, pentru că nu-l prea vedea pe la facultate – lucrează la o altă catedră, într-o altă clădire – dar, parcă, ultima oară când s-a întâlnit cu el, bătrânul mergea pe propriile picioare. Pe femeie Jorge o vede destul de des la diferite reuniuni şi evenimente culturale organizate de facultatea lui. Şi are el impresia că nu-l prea înghite, mai cu seamă după şedinţa de catedră unde s-a luat în discuţie problema atelierului de poezie, care a şi fost desfiinţat cu acea ocazie, în urma unor dezbateri cam înfierbântate.

— Da, eu sunt, zice el. Mi se pare că aţi dori să ajungeţi cât mai repede acasă, la căldură, şi să scăpaţi de ploaie.

— Tare bine ar fi! spune domnul Harris.

Sau poate încă predă, şi atunci ar trebui să i se zică „domnul profesor Harris”. Puloverul de pe el este subţire şi bătrânul domn cam tremură de frig.

— Crezi că poţi să mă împingi în sus pe rampa aia, puştiule?

Tuşeşte, îşi drege glasul. Soţia lui, atât de distantă şi de autoritară în şedinţele de catedră, i se pare acum puţin cam tulburată şi depăşită de situaţie. Deznădăjduită. Jorge se întreabă de cât timp stau cei doi aici şi de ce femeia nu a sunat pe nimeni ca să ceară ajutor. *Poate nu are telefon mobil,* îşi explică el. *Sau poate l-a uitat acasă. Bătrânii sunt cam uituci.* Deşi nu-i chiar atât de bătrână. Jorge nu crede să aibă mai mult de şaptezeci şi un pic de ani. Dar soţul ei din scaunul cu rotile pare mai în vârstă.

— Vă ajut eu. Aţi dezactivat frâna?

— Da, sigur că da, spune Emily Harris, dându-se la o parte ca să-l lase pe Jorge să apuce mânerele scaunului şi să-l întoarcă cu faţa la rampă.

Jorge este nevoit să-l dea în spate cu vreo trei metri, pentru că scaunele astea motorizate sunt destul de grele. Şi în niciun caz nu vrea să-l împingă doar până la jumătatea rampei, iar acolo să se blocheze şi să fie nevoit să-l dea jos şi s-o ia de la capăt. Sau, Doamne fereşte, să-l răstoarne şi să-l trântească pe moş pe asfalt.

— Haide, domnule Harris! Ţine-te bine, s-ar putea să te zgudui un pic.

Harris se apucă de barele rampei, iar Jorge observă abia acum cât de lat e în umeri bătrânul invalid. Parcă ar fi plin de muşchi pe sub puloverul ăla. Probabil că oamenii care nu-şi mai pot folosi picioarele compensează într-un alt fel acest handicap. Jorge urcă rampa în viteză.

— Diii, Silver! strigă vesel domnul Harris.

Îi este foarte uşor să urce prima jumătate a rampei, dar apoi scaunul începe să-şi piardă din inerţie. Jorge se îndoaie de mijloc, se împinge cu spatele în el şi îl urcă în dubiţă. În timp ce îşi ajută astfel vecinii, îi trece prin minte un gând cam ciudat: plăcuţele de înmatriculare din statul lor sunt colorate în roşu şi alb. Însă, cu toate că soţii Harris locuiesc pe Ridge Road, la fel ca el (şi o vede deseori pe Emily Harris trebăluind prin grădină), plăcuţa de la maşina asta este colorată în *albastru* şi alb, la fel ca la maşinile din statul de la vest de ei. Şi mai este încă ceva ce nu se învârte rotund: nu-şi aminteşte dacă a mai văzut vreodată dubiţa asta pe strada lor. În schimb, a văzut-o de multe ori pe Emily stând ţeapănă la volanul unui Subaru mic şi elegant, cu un autocolant cu Obama pe bara din spa...

Dar acum ajunge în capătul rampei şi e îndoit de mijloc la aproape nouăzeci de grade, îl dor braţele de cât a împins, i s-au deformat chiar şi adidaşii. Şi, colac peste pupăză, îl mai înţeapă şi o gânganie

în ceafă. Pare a fi una destul de mare, probabil o viespe, pentru că a început să-l ardă toată zona. Şi acum are şi un fel de reacţie alergică. N-a mai avut aşa ceva, dar există un început pentru toate şi i se înceţoşează brusc vederea şi i se înmoaie braţele. Alunecă pe rampa udă şi cade într-un genunchi.

Scaunul o s-o ia la vale şi o să dea peste mine...

Nici vorbă de aşa ceva. Rodney Harris apasă un buton, iar scaunul cu rotile intră în dubiţă zumzăind mulţumit. Harris sare din el, îl ocoleşte – ia te uită ce sprinten e acum! – şi se uită la bărbatul căzut în genunchi pe rampă. Lui Jorge i s-au lipit de frunte câteva şuviţe de păr, iar ploaia îi curge şiroaie pe obraji ca transpiraţia după un efort mare. Acum se prăbuşeşte cu faţa în jos.

— Bravo! exclamă în şoaptă Emily. Perfect!

— Ajută-mă! îi cere Rodney.

Soţia lui, care şi ea este încălţată cu adidaşi, îl apucă pe Jorge de glezne. Soţul ei îl apucă de braţe. Îl cară în dubiţă. Rampa se retrage. Rodney (domnul profesor Harris) se aşază pe scaunul din stânga. Emily se lasă în genunchi şi leagă mâinile lui Jorge cu un colier din plastic, din acelea folosite pentru cabluri, deşi probabil că nu ar fi nevoie de această măsură de precauţie. Jorge doarme buştean (comparaţie cu care precis că bătrâna poetă nu ar fi de acord) şi sforăie cam tare.

— În regulă!

Vocea lui Emily este stridentă din cauza entuziasmului.

— Am reuşit, Roddy! L-am prins pe rahatul ăsta cu ochi!

— Nu vorbi urât, draga mea, spune Rodney, după care zâmbeşte. Dar, da, ai dreptate. L-am prins.

Porneşte motorul dubiţei, iese din parcarea micuţă şi începe să urce panta.

Bătrâna poetă ridică ochii din caietul cu o roabă mică şi roşie desenată pe copertă, vede dubiţa trecând prin faţa casei, apoi se întoarce la poezia ei.

Dubiţa opreşte în faţa casei de la numărul 93, de pe Ridge Road, locuinţă a soţilor Harris de aproape douăzeci şi cinci de ani. Este proprietatea lor, nu a facultăţii. Se ridică una dintre cele două uşi ale garajului; dubiţa intră în spaţiul din stânga; uşa garajului se închide; se aşterne din nou liniştea peste Ridge Road. Ceaţa se roteşte în jurul felinarelor.

Formând halouri.

4

Încetul cu încetul, Jorge îşi recapătă cunoştinţa. Îl doare îngrozitor de tare capul, are gura uscată, îi bolboroseşte stomacul. Nu ştie cât a băut, dar probabil că foarte mult, din moment ce are mahmureala asta fioroasă. Dar unde anume a băut? La vreo petrecere de la facultate? La vreun atelier de creaţie, unde i-a venit proasta idee să tragă la măsea ca în studenţie? Oare s-a îmbătat după ultima ceartă cu Freddy? Dar parcă nu. Ceva nu se leagă.

Deschide ochii, pregătindu-se sufleteşte pentru explozia de durere pe care o va declanşa lumina puternică a dimineţii în bietul lui cap maltratat, însă lumina este slabă. Este blândă şi nu îl face să sufere şi mai tare. Stă întins pe ceva ce seamănă cu un topper sau cu o saltelută de yoga. Vede alături o găleată din plastic, de spălat pe jos, probabil cumpărată de la unul dintre magazinele din lanţul Walmart sau Dollar Tree. Ştie motivul pentru care este găleata acolo şi, dintr-odată, simte ce probabil simţeau şi căţeii lui Pavlov când auzeau clopoţelul, pentru că doar ce se uită la găleata aia şi imediat i se întoarce stomacul pe dos. Se ridică anevoie (dar cât poate el de repede) în genunchi şi îşi vomită şi maţele din el. Face o pauză, doar cât să tragă aer în piept de câteva ori, după care vomită din nou.

Acum parcă i se mai linişteşte stomacul, numai că durerea de cap este atât de atroce, încât chiar crede

că o să i se crape în două. Îi lăcrimează ochii, îi închide şi aşteaptă să-i mai treacă puţin migrena. Şi chiar îi trece într-un final, numai că simte gust de vomă în gură şi miros de rânced în nas. Fără să deschidă ochii, bâjbâie prin jur după găleată şi scuipă în ea până când i se pare că şi-a curăţat cât de cât gura.

Deschide ochii, ridică fruntea (cu foarte, foarte mare prudenţă) şi vede nişte gratii. Este închis într-o cuşcă. Mare, dar tot cuşcă. Dincolo de gratii este o cameră spaţioasă şi lungă. Probabil că becurile din tavan sunt conectate la un reostat, deoarece lumina este scăzută. Dar tot reuşeşte să vadă pardoseala din beton, care i se pare atât de curată, încât nu l-ar deranja să mănânce de pe ea – bine, presupunând că ar putea să mai mănânce ceva acum. Jumătatea de cameră din faţa cuştii este complet goală. În mijlocul ei este o scară. Cu o măturică cu coadă lungă sprijinită de trepte. Dincolo de scară se află un atelier de lucru, cu tot felul de unelte atârnate în cuie bătute în pereţi şi o masă cu un fierăstrău electric cu bandă. Jorge mai vede acolo şi un fierăstrău circular – sculă tare bună şi deloc ieftină. Câteva foarfeci de grădină de diferite mărimi. O mulţime de chei universale, înşirate meticulos în ordinea mărimii. Un şir de comutatoare cromate pe o masă de lucru de lângă o uşă care duce... undeva. Cam toate uneltele pe care le-ar strânge un bărbat căruia îi place să meşterească prin casă, şi toate par bine întreţinute.

Nu se vede nici urmă de rumeguş sub masa cu fierăstrăul. În spatele ei este un aparat pe care nu l-a mai văzut niciodată Jorge: mare, galben şi pătrăţos, aproape de mărimea unei unităţi exterioare de aer condiţionat. Îşi zice că precis asta trebuie să fie, pentru că observă şi un tub de cauciuc în peretele lambrisat, însă nu a mai văzut niciodată ceva asemănător. Dacă are scris pe el şi marca firmei producătoare, probabil că este pe partea pe care el

nu o vede.

Se uită în cuşca în care este prizonier şi se sperie. Nu de sticlele cu apă îmbuteliată Dasani, de pe marginea unei lăzi vopsite în portocaliu – pe care probabil ar trebui s-o folosească în loc de masă. Nu, cel mai tare îl înspăimântă cutia albastră din plastic, amplasată în colţ sub tavanul înclinat. Este o toaletă portabilă, din acelea folosite de invalizi când încă se pot da jos din pat, dar nu mai sunt în stare să ajungă până la baie.

Deocamdată, Jorge nu se simte capabil să se ridice în picioare, aşa că se târăşte până acolo şi dă capacul la o parte. Vede că apa din vas este albastră şi simte un iz atât de înţepător de dezinfectant, încât începe din nou să-i lăcrimeze ochii. Pune capacul la loc şi merge în genunchi înapoi la salteluţă. Oricât de vraişte i-ar fi minţile acum, tot poate să priceapă semnificaţia vasului aceluia: cineva are intenţia să-l ţină aici mai multă vreme. A fost răpit. Însă nu de vreun cartel de droguri, ca în romanul său *Catalepsie-,* şi nu se află nici în Mexic sau în Columbia. Pare absurd, foarte absurd, dar a fost răpit de doi profesori în vârstă, unul dintre ei fiindu-i chiar coleg. Iar, dacă acesta este subsolul casei lor, înseamnă că nu este prea departe de propria lui casă, unde Freddy probabil că stă în living şi citeşte şi bea o cană cu...

Dar nu. Freddy nu mai este acasă acum. A plecat după ultima lor ceartă. S-a înfuriat, aşa cum îi stă în fire, şi a plecat pur şi simplu.

Se uită mai atent la gratiile încrucişate. Sunt din oţel şi foarte bine sudate. Probabil că au fost făcute chiar aici, în acest atelier – pentru că precis nu există vreun magazin de unde să le comanzi, vreun magazin care să se numească „Celule de puşcărie pentru toată lumea" sau ceva de genul ăsta. Însă par destul de zdravene. Pune mâinile pe una şi încearcă s-o zgâlţâie. Nici nu se clinteşte.

Acum se uită la tavan şi vede mai multe găuri mici

făcute în panourile albe. Izolaţie fonică. Şi mai vede ceva: un ochi de sticlă aţintit asupra lui. Jorge îl fixează şi el cu privirea.

— Sunteţi acolo? Ce vreţi de la mine?

Nimic. Se gândeşte dacă n-ar fi bine să strige şi să le ceară să-i dea drumul, dar la ce i-ar folosi? Oare închizi pe cineva într-o cuşcă la subsolul casei (cu siguranţă că-i subsolul) cu o găleată pentru vomă şi o toaletă portabilă pentru alte treburi dacă ai de gând să dai fuga acolo la primul strigăt şi să zici: *Scuze, scuze, am greşit!*

Îi vine să facă pipi – nu se mai poate ţine nici măcar o secundă. Se apucă de gratii şi se ridică în picioare. Alt fulger de durere prin cap, dar nu chiar la fel de rău ca atunci când s-a trezit. Se târăşte până la toaleta portabilă, dă capacul la o parte şi încearcă să facă. Nu poate, oricât de tare l-ar trece. Jorge este extrem de discret în legătură cu nevoile lui fiziologice – chiar şi atunci când merge la câte un meci de baseball, evită toaletele publice. Plus că, acum, ochiul ăla de sticlă se holbează la el. Sigur, stă cu spatele, şi asta îl ajută un pic, dar nu cine ştie ce. Aşa că se apucă să numere câte zile au mai rămas din luna în curs, apoi câte zile mai sunt până la Crăciun, dragul de *feliz navidad,* şi chestia asta cu numărătoarea îi e de folos. Urinează aproape un minut, după care ia o sticlă cu apă. Îşi clăteşte gura şi scuipă în apa cu dezinfectant, apoi bea restul.

Se întoarce la gratii şi se uită la camera lungă: la jumătatea goală de lângă cuşcă, la scară, la atelier.

Privirea i se întoarce iar şi iar asupra herăstrăului cu bandă şi a celui circular. Poate că un om închis într-o cuşcă n-ar trebui să se uite la asemenea unelte, dar nu se poate abţine. La fel cum nu se poate abţine nici să-şi imagineze scrâşnetul strident pe care l-ar scoate un asemenea fierăstrău atunci când muşcă din lemnul de pin sau cedru: *HIIIRRRRRRR!*

Îşi aminteşte că alerga prin ploaia măruntă. Îşi aminteşte că era şi ceaţă. Îşi aminteşte de Emily şi de soţul ei. Îşi aminteşte cum l-au atras într-o cursă şi apoi i-au injectat ceva. După care s-a făcut beznă şi, când s-a trezit, se afla aici.

Dar de ce? De ce să facă aşa ceva?

— Vreţi să stăm de vorbă? strigă el la ochiul din sticlă. Sunt la dispoziţia voastră. Spuneţi-mi doar ce vreţi de la mine!

Nimic. În încăpere este o tăcere mormântală, întreruptă doar de paşii lui vlăguiţi şi de *cling-clinguL* pe care îl face cu verigheta de pe deget când o loveşte de gratii. Nu este verigheta lui; nu este căsătorit cu Freddy. Nu încă şi poate nu se vor căsători niciodată, după cum merge relaţia lor. Verigheta aceasta i-a aparţinut tatălui lui Jorge. I-a scos-o de pe deget la câteva minute după ce papi a murit la spital. Şi o poartă el de atunci încoace.

Oare de cât timp se află aici? Se uită la ceas, dar nu-l ajută cu nimic; este un ceas mecanic, din acelea pe care trebuie să le întorci – altă amintire de la tatăl său. Şi s-a oprit la unu şi un sfert. Habar n-are dacă-i vorba despre ora unu noaptea sau unu după prânz. Şi nu mai ţine minte când l-a întors ultima dată.

Soţii Harris. Emily şi Ronald. Sau Robert? îi cunoaşte, iar chestia asta nu-i de bine, nu?

Ar putea să nu fie de bine, îşi spune el.

Din moment ce nu are niciun rost să strige sau să urle într-o cameră izolată fonic – plus că efortul i-ar redeştepta durerea de cap, probabil mai cumplită decât înainte – se aşază pe saltelută şi aşteaptă să se întâmple ceva. Aşteaptă să coboare cineva şi să-i explice ce naiba vor de la el.

5

Probabil că nu a trecut complet efectul tranchilizantului ăluia pe care i l-au injectat,

pentru că Jorge adoarme din nou. Stă cu bărbia în piept şi i se prelinge saliva printr-un colţ al gurii. După ceva vreme, deşi ceasul lui papi tot ora unu şi un sfert o arată, se aude o uşă deschizându-se şi cineva începe să coboare scara. Jorge deschide ochii, se uită în sus (alt junghi dureros, dar nu la fel ca înainte) şi vede tenişi negri, şosete scurte, pantaloni cafenii şi eleganţi. După care vede şi un şorţ de bucătărie înflorat. Emily Harris. Cu o tavă în mâini.

Jorge se ridică în picioare.

— Ce se întâmplă?

Femeia nu-i răspunde, ci doar se apropie la vreo şaizeci de centimetri de cuşcă şi pune tava jos. Pe ea este un plic maro şi umflat, înfipt în capacul unui pahar din plastic, ca acelea din care îţi bei cafeaua când ai de făcut un drum mai lung cu maşina. Lângă el este o farfurie plină cu ceva foarte scârbos: o bucată de carne de un roşu mult prea închis, care pluteşte într-o zeamă şi mai închisă la culoare. Lui Jorge îi vine din nou să vomite doar uitându-se la ea.

— Dacă tu chiar crezi că am să mănânc aia, Emily, să ştii că te înşeli.

Ea nu-i răspunde, ci ia mătura şi împinge cu ea tava pe pardoseala din beton. În partea de jos a cuştii este o fantă cu o uşiţă orizontală prinsă în balamale *(deci s-au gândit la toate,* îşi spune Jorge). Paharul din plastic se loveşte de fanta înaltă doar de vreo zece centimetri, se răstoarnă, iar apoi tava intră în cuşcă. Uşiţa se închide şi femeia trage mătura de acolo. Bucata aia de carne care înoată în balta de sânge întunecat pare să fie ficat crud. Emily Harris se îndreaptă de spate, pune mătura la locul ei, se întoarce... şi îi zâmbeşte. De parcă ar fi amândoi la cine ştie ce cocktail afurisit.

— N-am de gând să mănânc aia, repetă Jorge.

— Ba da, spune ea.

Şi urcă scara. Jorge aude cum se închide o uşă, apoi aude şi un pocnet, probabil făcut de zăvorul tras ca s-o încuie. Lui Jorge îi vine să dea la raţe doar când

se uită la ficatul ăla crud, dar întinde mâna şi ia plicul din pahar. Înăuntru e ceva ce se cheamă Kachava. Eticheta dă de înţeles că pulberea dinăuntru te ajută să-ţi faci „o băutură bogată în nutrienţi care îţi trezeşte pofta de aventură”.

Numai că Jorge are impresia că, în ultima perioadă (cât o fi fost ea de lungă), a avut atâtea aventuri cât să-i ajungă pentru o viaţă, plus încă ceva pe deasupra. Pune pacheţelul la loc şi se aşază din nou pe salteluţă. Împinge tava într-o parte fără să se uite la ea. Închide ochii.

6

Moţăie, se trezeşte, adoarme la loc, apoi se trezeşte pe bune. I-a trecut aproape de tot durerea de cap şi i s-a liniştit şi stomacul. Întoarce ceasul lui papi şi îl reglează să arate ora douăsprezece. La prânz. Sau poate la miez de noapte. Nu contează; măcar acum va fi în stare să ţină socoteala timpului petrecut aici. Până la urmă va veni cineva – poate jumătatea masculină a acestei echipe de profesori trăsniţi – şi îi va spune *de ce* se află aici şi ce anume trebuie să facă pentru a fi eliberat. Dar, oricum, explicaţiile alea nu vor avea nicio logică, crede Jorge, pentru că-i clar că ăştia doi sunt duşi rău de tot cu capul. *Mulţi* profesori sunt duşi cu capul; Jorge ştie foarte bine asta, pentru că a predat în multe şcoli în cadrul programului care oferă posturi de suplinitor scriitorilor în devenire. Însă soţii Harris duc conceptul de nebunie la un cu totul alt nivel.

În cele din urmă, îşi ia inima în dinţi şi pune mâna pe pacheţelul cu Ka’Chava. Evident că în paharul ăla din plastic trebuie să amestece pulberea cu apa din ultima sticlă de Dasani. Paharul din plastic este de la una dintre benzinăriile Dillons din Redlund, unde iau câteodată micul-dejun Jorge şi Freddy. Din tot sufletul, îşi doreşte să fie acum acolo. Sau să fie

în bisericuţa Ayers, ascultând predica teribil de plictisitoare a preotului Gallatin. Ba ar prefera să fie chiar şi în cabinetul unui doctor, care-i va face un consult proctologic. Şi-ar dori să fie oriunde altundeva, numai aici nu.

Normal că nu poate avea încredere în ce i-au dat sonaţii ăia de soţi Harris, numai că i-a trecut greaţa şi i s-a făcut foame. Întotdeauna înainte de jogging mănâncă te miri ce şi mai deloc, păstrându-şi mâncarea mai bogată caloric pentru atunci când se întoarce. Pacheţelul este închis etanş, ceea ce ar însemna că pulberea dinăuntru este în regulă; însă Jorge îl întoarce pe toate părţile şi îl studiază atent, căutând înţepături mici cât vârful de ac (ac *hipodermic),* înainte să-l deschidă şi să-i verse conţinutul în paharul din plastic. Adaugă apă, pune capacul şi îl agită bine, aşa cum scrie în indicaţii. Ia o gură, apoi bea zdravăn. Nu prea crede că licoarea asta ar fi făcută după o „reţetă din vechime", cum scrie pe etichetă. Dar are gust bun. De ciocolată. Sau de frappe, dacă frappeurile s-ar face din plante.

Termină de băut, după care se uită din nou la bucata aia crudă de ficat. Încearcă să împingă tava afară din cuşcă prin fantă. Nu poate, pentru că fanta se mişcă doar spre înăuntru. Îşi vâră unghiile sub ea şi o trage în sus. Acum reuşeşte să dea afară tava.

— Alo! strigă Jorge la ochiul de sticlă care îi urmăreşte toate mişcările. Ce vreţi? Hai să vorbim! Hai să rezolvăm împreună ce e de rezolvat!

Nimic.

7

Trec şase ore.

Acum bărbatul coboară scara până la el. Este în pijama şi în papuci. Şi, da, este lat în umeri, dar numai piele şi os de la piept în jos, iar pijamaua aia – dintr-un material imprimat cu maşini de pompieri, aşa cum doar copiii poartă – îi fluturã în jurul

corpului. Jorge Castro are senzaţia că trăieşte într-un coşmar doar când se uită la moşul ăsta – oare chiar e adevărat?

— Ce vrei de la mine?

Harris nu îi răspunde şi se uită la tava de pe pardoseala din beton. Tava pe care Jorge a reuşit să o împingă afară din cuşcă. Harris se uită la fantă, după care se uită din nou la tavă. Şi încă de vreo două ori: tavă, fantă; fantă, tavă. Apoi ia mătura şi o împinge înapoi înăuntru.

Jorge s-a săturat. Ridică fanta şi împinge tava afară. Sângele de pe ea se varsă şi stropeşte cracul pijamalei lui Harris. Acesta vrea să o împingă înapoi, după care se răzgândeşte, spunându-şi probabil că Jorge ar putea s-o ţină tot aşa la nesfârşit. Sprijină mătura de latura scării şi se pregăteşte să urce. Doar umerii îi are laţi ticălosul ăsta, în rest, e slab ca un ţâr, dar un ţâr destul de sprinten.

— Vino înapoi! îi cere Jorge. Hai să discutăm ca de la om la om!

Harris se uită la el, după care oftează prelung, exact ca un părinte răbdător, care are de suportat hachiţele copilaşului său.

— Poţi să-ţi iei singur tava când o să ţi se facă foame, spune el. Mi se pare că am stabilit asta.

— I-am zis deja soţiei tale că n-o să mănânc ce-i acolo. Chestia aia e crudă, plus că a stat la temperatura camerei mai bine de...

Se uită la ceasul lui papi.

— ... de şase ore.

Dar profesorul ţicnit urcă scara fără să-i mai răspundă. Închide uşa. Trage zăvorul. *Poc.*

8

Ceasul lui papi arată ora zece atunci când coboară Emily la subsol. Nu mai este îmbrăcată cu pantalonii cafenii şi eleganţi, ci cu un capot înflorat. Şi ea este în papuci. *Oare să fie din nou noapte?* se întreabă

Jorge. *Este posibil? Cât timp am dormit din cauza injecţiei?* Şi parcă îl supără mai tare faptul că a pierdut noţiunea timpului decât bucata aia de carne sleită. Tare greu se obişnuieşte omul cu aşa ceva. Dar mai este un lucru cu care Jorge nu se poate obişnui.

Femeia se uită la tavă. Se uită la el. Zâmbeşte. Se întoarce să urce înapoi în casă.

— Hei! o strigă el. Emily!

Nu se uită la el, dar se opreşte la piciorul scării, ca să asculte ce vrea să-i spună.

— Am nevoie de nişte apă. Am băut o sticlă şi pe cealaltă am folosit-o la shake-ul ăla. Să ştii că a fost destul de bun.

— Nu-ţi mai aduc apă până nu-ţi mănânci cina, îl anunţă ea şi pleacă.

9

Şi timpul trece. Patru ore. Îi este cumplit de sete. Nu că ar muri din cauza asta, dar evident că este deshidratat de la cât a vomitat, iar shake-ul ăla... parcă i-a rămas în gât. O sticlă cu apă i l-ar duce de acolo. Chiar o gură sau două.

Se uită la toaleta portabilă, dar nici prin cap nu-i trece să bea apa aia cu dezinfectant. *Apă în care m-am murat de două ori,* îşi zice el.

Ridică privirea la ochiul din sticlă.

— Hai să discutăm, da? Vă rog!

Ezită puţin, apoi adaugă:

— Vă implor!

Vocea îi scoate un fel de hârâit. Un hârâit *uscat.*

Niciun răspuns.

10

Mai trec două ore.

Acum nu se mai poate gândi decât la cât de îngrozitor de sete îi este. A citit tot felul de poveşti despre oameni care plutesc în derivă pe apele

oceanului şi care ajung în cele din urmă să bea din apa aceea de sub ei, cu toate că ştiu prea bine că este contaminată şi că acesta este cel mai scurt drum spre anumite boli mintale. În fine, aşa se zice şi oricum nu contează, în situaţia lui, pentru că oceanul cel mai apropiat se află la vreo mie cinci sute de kilometri depărtare. Iar aici, în locul acesta, nu există nicio altă apă în afară de otrava din toaleta portabilă.

În cele din urmă, Jorge se dă bătut. Îşi vâră degetele pe sub fantă, se sprijină într-un braţ şi îl întinde pe celălalt după tavă.

Nu o poate apuca bine din prima, pentru că marginea este udă de la zeama aia şi îi alunecă de sub degete. Aşa că, în loc să o tragă spre el, nu izbuteşte decât s-o împingă şi mai departe pe pardoseala din beton. Se încordează şi, într-un final glorios, o prinde cu vârfurile degetelor. Trage tava prin fantă.

Se uită lung la bucata de carne. Carne crudă şi roşie, după care închide ochii şi o ridică. Este moale şi se îndoaie şi îi atinge încheietura mâinii. Şi este rece. Fără să deschidă ochii, muşcă din ea. I se urcă stomacul în gât.

Nu te gândi la astalişi ordonă el. *Mestecă şi înghite!*

I se duce în jos ca o stridie crudă. Sau ca o ditamai flegma. Deschide ochii şi se uită la obiectivul de deasupra. Nu-l vede prea bine, pentru că plânge.

— Acum sunteţi mulţumiţi?

Nimic. Adevărul este că nu a muşcat ca lumea din bucata aia de carne, mai degrabă a ciugulit un pic din ea. Că, uite, i-a mai rămas o grămadă.

— *De ce?* zbiară el. De ce să faceţi aşa ceva? Cu ce *scop*?

Nimic. Poate nu există niciun difuzor aici, însă Jorge nu crede asta. Crede că ei îl aud la fel de bine cum îl şi văd; şi, dacă îl aud, atunci i-ar putea răspunde.

— Nu pot, plânge el şi mai tare. Aş mânca-o dacă

aş putea, dar *nu pot.*

Însă uite că totuşi poate. Puţin câte puţin, reuşeşte să înghită tot ficatul ăla crud. Îi vine să vomite la început, dar apoi îi trece.

Ba nu, nu-i adevărat, îşi spune Jorge privind la gelatina roşie rămasă pe farfurie. *Nu mi-a trecut. M-am forţat să înghit.*

Ridică farfuria spre ochiul din sticlă. Nici acum nu se întâmplă nimic. Trec câteva momente şi aude deschizându-se uşa care dă spre lumea de afară. Coboară femeia.

Are părul pus pe bigudiuri. Şi s-a dat cu cremă de noapte pe faţă. Într-o mână ţine o sticlă cu apă Dasani. O pune pe pardoseala din beton, mai departe de cuşca lui Jorge, după care ia mătura.

— Bea şi zeama din farfurie, îi cere ea.

— Te rog, şopteşte Jorge. Te rog, nu mă obliga să fac asta. Încetează, te implor!

Doamna profesoară Emily Harris, de la Catedra de engleză – doamnă profesoară care probabil este acum la pensie şi predă doar din când în când câte un curs sau seminar şi participă la reuniunile organizate de catedră – nu spune nimic.

Pe Jorge îl convinge calmul din privirea ei. Îi aminteşte de versul ăla dintr-un blues vechi: *N-ajută la nimic nici lacrimile, nici rugăminţile*[4]

Înclină farfuria şi scurge în gură toată zeama aia vâscoasă. Cad câţiva stropi pe tricoul lui, dar restul sângelui îi alunecă pe gât. Este sărat şi îi amplifică setea.

Îi arată farfuria pe care n-au mai rămas decât câteva pete roşii. Se aşteaptă s-o audă poruncindu-i să le lingă şi pe alea – să le ia cu vârful degetului şi să le sugă aşa cum sugi o acadea din cheaguri. Dar femeia nu-i mai cere nimic. Culcă sticla de apă pe beton, o rostogoleşte cu mătura până la fanta cuştii,

[4] „Wish You Would” – cântec compus şi interpretat de Billy Boyarnold (n. Tr.).

o bagă înăuntru. Jorge o ia, o deschide şi bea jumătate din doar câteva înghiţituri.

Un adevărat extaz!

Femeia pune mătura la locul ei de lângă scară şi începe să urce treptele.

— Ce vreţi de la mine? Spune-mi ce vreţi şi o s-o fac! Pe Dumnezeul meu mă jur!

Femeia se opreşte doar o clipă, atât cât să rostească un singur cuvânt:

— *Maricon*[5]*.*

După care urcă mai departe. Închide uşa. Trage zăvorul.

22 IULIE 2021

1

Odată cu apariţia pandemiei de Covid-19, aplicaţia Zoom a fost mult îmbunătăţită. Când a început s-o folosească Holly – în februarie 2020 (doar şaptesprezece luni au trecut de atunci?) – se întrerupea conexiunea doar dacă te uitai cruciş la ecran. Uneori îţi vedeai interlocutorii, alteori, nu; uneori imaginea revenea şi dispărea imediat, şi iar revenea, şi iar dispărea cu o viteză care-ţi dădea dureri de cap.

Holly Gibney este o cinefilă înrăită (deşi n-a mai fost la cinematograf din primăvara trecută) şi îi plac atât superproducţiile hollywoodiene, cât şi filmele de artă. Unul dintre filmele ei preferate din anii optzeci este *Conan Barbarul*[6]*,* iar replica după care

---

[5] „Homosexual”, în limba spaniolă, în original; cuvânt folosit ca injurie mai ales în America Centrală (n. Tr.).

[6] *Conan Barbarul* – film produs în 1982, în regia lui John Milius, după un scenariu scris de John Milius şi de Oliver Stone, având la bază povestirile lui Robert E. Howard, cu Arnold Schwarzenegger şi James Earl Jones în rolurile principale (n. tr.) .

se înnebuneşte de-a dreptul este rostită de un personaj secundar – un negustor ambulant – şi se referă la Set şi la adepţii lui. „în urmă cu doi sau trei ani, nu era decât o oarecare sectă care venera şarpele. Acum dai peste tot de fanaticii ăştia.”

Cam aşa stă treaba şi cu Zoomul. În 2019 nu era decât o aplicaţie oarecare, abia apărută, care se lupta să supravieţuiască într-o lume plină de rivali precum FaceTime şi Gotomeeting. Acum, datorită Covidului, Zoom este omniprezent, la fel cum erau şi membrii sectei Marelui Şarpe Set. Şi nu-i vorba doar de faptul că s-a perfecţionat tehnologia. S-a îmbunătăţit şi calitatea. Imaginile de la înmormântarea la care asistă acum Holly sunt atât de clare şi de detaliate, de parcă ar fi o scenă dintr-un serial TV. Evident că sunt prezentaţi în prim-plan toţi cei care vorbesc despre decedat, dar sunt intercalate din când în când şi imagini cu alţi oameni care deplâng de acasă, din faţa ecranului, moartea prietenului lor.

Însă nu apare nicio imagine cu Holly, pentru că şi-a blocat camera video. Deşi este mai bună şi mai puternică decât a fost pe vremuri, a rămas la fel de discretă şi reţinută în manifestarea sentimentelor. Ştie că este în regulă să fii trist la înmormântări, să plângi, să te sufoci de durere, dar nu vrea să fie văzută aşa – mai cu seamă de asociatul şi de prietenii ei. Nu vrea să i se vadă ochii înroşiţi de lacrimi, părul ciufulit şi nespălat şi nici mâinile care-i tremură foarte tare atunci când îşi citeşte panegiricul scurt şi sincer. Dar cel mai mult şi mai mult nu vrea să fie văzută că fumează – după şaptesprezece luni de Covid, s-a apucat din nou.

Acum, la sfârşitul slujbei, pe ecranul ei apare un colaj de fotografii cu răposatul surprins în diferite ipostaze şi în locuri diferite, iar din difuzor se aude vocea lui Frank Sinatra care cântă *Ihanks for the Memory.* Holly nu mai suportă şi apasă butonul de ieşire. Mai trage o dată din ţigară şi o stinge în scrumieră. Chiar atunci începe să sune telefonul.

Nu vrea să vorbească cu nimeni, dar vede pe ecran numele Barbarei Robinson, aşa că trebuie să-i răspundă.

— Te-ai deconectat, spune Barbara. N-am mai văzut nici măcar ecranul negru cu numele tău pe el.

— Nu mi-a plăcut niciodată cântecul ăla. Şi, oricum, se terminase.

— Dar eşti bine, da?

— Da.

Deşi... nu prea. Adevărul este că Holly nu-şi dă seama cum se simte.

— Însă acum trebuie neapărat să...

Cu ce cuvânt ar putea s-o convingă? Ce cuvânt ar accepta acum Barbara? Ce cuvânt i-ar permite lui Holly să pună capăt acestei discuţii înainte să izbucnească în hohote de plâns?

— Trebuie să reflectez.

— Am înţeles, zice Barbara. Dar să ştii că ajung la tine cât ai bate din palme. Nu contează că-i lockdown.

De fapt, lockdownul este unul de faţadă, nu unul real, şi o ştiu amândouă; guvernatorul statului lor este decis să protejeze libertăţile individuale indiferent cât de mulţi oameni s-ar îmbolnăvi sau ar muri ca să-i confirme convingerile. Slavă Domnului că majoritatea îşi iau măsuri de precauţie.

— Nu-i nevoie.

— Bine. Ştiu că ţi-e greu, Hols, e un moment trist pentru tine, dar fii tare. Ai trecut prin încercări şi mai dificile.

Poate – de fapt, aproape sigur – Barbara se gândeşte la Chet Ondowsky, cel care a căzut în puţul ascensorului la sfârşitul anului trecut[7].

— Plus că vin curând şi dozele *booster.* Mai întâi o să fie vaccinaţi oamenii cu imunitatea scăzută şi cei peste şaizeci şi cinci de ani, dar am auzit la

[7] Vezi povestirea „Un strop de sânge" din volumul cu acelaşi titlu, Armada, 2022 (n. tr.) .

şcoală că o să fie suficient pentru toată lumea până la începutul toamnei.

— Asta-i o veste bună, spune Holly.

— Şi mai am un bonus: am scăpat şi de Trump!

Care a lăsat în urmă o ţară dezbinată, îşi spune Holly. Şi cine poate să garanteze că nu va candida din nou în 2024? Îşi aminteşte de promisiunea lui Arnie din *Terminatorul*: „Mă voi întoarce!”

— Hols? Mai eşti la telefon?

— Da. Mă gândeam la ceva.

Adevărul este că se gândeşte să-şi aprindă o altă ţigară. De când s-a reapucat de fumat, parcă nu s-ar mai opri.

— Bine. Te iubesc şi înţeleg că vrei să fii lăsată în pace. Dar să ştii că, dacă nu mă suni tu diseară sau mâine, am să te sun eu iarăşi. Să nu spui că nu ţi-am zis.

— Am înţeles, răspunde Holly şi închide.

Întinde mâna după pachetul de ţigări, ezită, îl împinge mai departe de ea, îşi lasă capul pe braţele încrucişate şi începe să plângă. A plâns mult în ultimul timp. A vărsat lacrimi de bucurie după ce Biden a câştigat alegerile. A vărsat lacrimi de spaimă, ca reacţie întârziată, după ce monstrul cu chip de om Chet Ondowsky s-a prăbuşit în puţul liftului. A plâns în timpul şi după terminarea revoltei de la Capitoliu – lacrimi de furie au fost acelea. Iar astăzi varsă lacrimi de durere, pentru că a pierdut pe cineva drag. Doar că sunt şi lacrimi de uşurare. Iar asta-i ceva oribil, dar probabil şi foarte omenesc.

În luna martie a anului 2020, Covidul a făcut ravagii prin aproape toate căminele pentru bătrâni din statul în care a crescut Holly şi pe care nu reuşeşte să se decidă să-l părăsească. Însă acest fapt nu a fost o problemă pentru unchiul ei, Henry, deoarece, la vremea respectivă, el încă locuia împreună cu mama lui Holly în cartierul Meadowbrook Estates. În perioada aceea, unchiul Henry deja nu mai

era cu toate minţile la el, numai că Holly nu ştiuse asta. I se părea destul de normal atunci când se mai întâmpla să treacă pe acolo, iar Charlotte Gibney nu mărturisea nimănui îngrijorările despre starea de sănătate a fratelui ei, probabil respectând una dintre legile nescrise care guvernează viaţa doamnelor cu educaţie aleasă: dacă nu vorbeşti despre ceva, dacă nu recunoşti o anumită situaţie înseamnă că nici nu există. Holly presupune că acesta este motivul pentru care mama ei nu a avut Marea Discuţie Serioasă cu ea, pe când avea treisprezece ani şi începuseră să-i crească sânii.

Însă, în decembrie anul trecut, Charlotte nu a mai fost în stare să pretindă că „totul e bine şi la vară cald", pentru că nu era deloc aşa, pentru că avea mari probleme cu fratele ei plecat rău de tot cu sorcova. Cam în aceeaşi perioadă în care Holly începea să creadă că Chet Ondowsky ar fi putut să nu fie doar un simplu reporter de teren al unui oarecare post de televiziune, Charlotte i-a cerut fiicei ei şi prietenului fiicei ei, Jérôme, s-o ajute să-l transporte pe unchiul Henry la Căminul de Bătrâni din Rolling Hills. Asta s-a întâmplat în perioada în care au început să apară în Statele Unite primele cazuri ale aşa-zisei variante Delta.

Un infirmier de la Căminul Rolling Hills a fost testat pozitiv pentru această tulpină nouă şi mai contagioasă a Covidului. Infirmierul cu pricina refuzase să se vaccineze, pretextând că vaccinul ar conţine bucăţi de ţesut fetal obţinut în urma avorturilor – citise pe internet aiureala asta. L-au concediat, dar răul fusese deja făcut. Varianta Delta îşi făcea de cap prin Rolling Hills şi, foarte curând, au fost afectaţi în diverse grade peste patruzeci dintre pacienţii vârstnici. Vreo doisprezece au şi murit. Nu şi unchiul Henry. Acesta nici măcar nu s-a îmbolnăvit. Se vaccinase cu ambele doze – împotriva dorinţei lui Charlotte, dar la insistenţele lui Holly – şi, cu toate că a ieşit pozitiv la test, n-a avut

decât simptomele unui simplu guturai.

În schimb, a murit Charlotte.

Susţinătoare înflăcărată a lui Trump – fapt pe care i-1 *trâmbiţa*[8] fiicei sale cu orice ocazie – Charlotte a refuzat să se vaccineze şi nici mască nu a purtat. (Cu excepţia cazurilor când trebuia să se ducă la supermarketul Kroger sau la bancă, unde masca era obligatorie. Iar Charlotte avea una anume pe care şi-o punea în aceste situaţii: era roşie şi pe ea erau imprimate literele MAGA[9].)

Pe 4 iulie, Charlotte a luat parte la un miting antimască, desfăşurat în capitala statului. Acolo a fluturat o pancartă pe care scria CORPUL MEU, ALEGEREA MEA (părere care însă nu o împiedica să se declare categoric împotriva avortului). Pe 7 iulie, şi-a pierdut mirosul şi a început să tuşească. În data de 10, a fost internată la Mercy Hospital, situat la doar nouă străzi de Căminul de Bătrâni Rolling Hills, unde fratelui ei îi mergea foarte bine... sigur, din punct de vedere al sănătăţii fizice. Pe 15 iulie, Charlotte a fost conectată la un aparat de ventilaţie pulmonară.

În scurta perioadă în care boala aceasta nemiloasă a făcut ravagii în trupul lui Charlotte, Holly a vizitat-o doar prin intermediul aplicaţiei Zoom. Până în ultima ei clipă de viaţă, Charlotte s-a încăpăţânat să susţină că acel Coronavirus nu era decât o minciună şi că ea făcuse doar o formă mai gravă de gripă. A murit în data de 20 iulie şi, doar datorită lui Pete Huntley, asociatul lui Holly, care a tras nişte sfori, cadavrul ei nu a fost depozitat în camionul frigorific, folosit acum drept anexă a morgii. Prin urmare, a putut fi dusă la firma de Pompe Funebre Crossman, care i-a organizat foarte repede înmormântarea prin Zoom. Într-un an şi jumătate de pandemie, patronul firmei căpătase deja multă experienţă în punerea la punct până în cele mai

---

[8] Joc de cuvinte în limba engleză: *trump* – „trâmbiţă" (n. tr.).

[9] *Make America Great Again* – „Să facem America din nou măreaţă" – sloganul politic al lui Donald Trump (n. Tr.).

mici detalii a acestor funeralii transmise online.

În sfârşit, Flolly poate să plângă în voie. Se gândeşte să se uite la un film, dar parcă nu-i vine – ceea ce nu se prea întâmplă. Se gândeşte să se ducă să se întindă puţin, numai că a dormit foarte mult de la moartea lui Charlotte. Îşi spune că, probabil, în felul acesta încearcă mintea ei să facă faţă durerii. Nici de citit nu are chef. Nu crede că va putea să se concentreze.

Dispariţia mamei sale i-a lăsat un mare gol în viaţă – despre asta e vorba. Au avut o relaţie complicată, care s-a înrăutăţit şi mai mult atunci când Flolly a început să devină tot mai independentă. Şi a reuşit să o facă mai ales datorită lui Bill Flodges. A suferit mult la moartea lui Bill – în urma unui cancer pancreatic –, însă durerea de acum parcă este mai profundă, mai complexă, pentru că – hai să nu mai ocolim adevărul – Charlotte Gibney era o persoană sufocantă, ba chiar excela în domeniul acesta. Mai cu seamă cu fiica ei. Iar relaţia lor s-a răcit şi mai tare atunci când Charlotte şi-a declarat sprijinul necondiţionat faţă de fostul preşedinte. În ultimii doi ani, Flolly îşi vizitase doar de câteva ori mama, ultima vizită având loc de Crăciun, când Charlotte pregătise toate felurile de mâncare despre care credea că îi plac foarte mult fiicei sale, amintindu-i astfel de copilăria ei nefericită şi singuratică.

Ţine două telefoane pe birou, cel personal şi cel de serviciu. Agenţia de detectivi „Ce-am găsit al meu să fie” a avut mult de lucru în perioada pandemiei, cu toate că investigaţiile au devenit mai complicate. Dar va fi închisă până pe data de 1 august, iar mesajul acesta în atenţia eventualilor clienţi este înregistrat atât pe telefonul ei, cât şi pe cel al lui Pete Huntley. Holly s-a gândit dacă n-ar fi mai bine să adauge şi „din cauza unui deces în familie”, dar şi-a zis că asta nu interesează pe nimeni. Îşi verifică telefonul de serviciu doar din reflex, pentru că acum ea funcţionează pe pilot automat.

Şi vede că a primit patru apeluri în cele patruzeci de minute în care a luat parte la înmormântarea mamei sale. Toate, de la acelaşi număr. Persoana cu pricina i-a lăsat şi patru mesaje în mesageria vocală. Lui Holly îi trece prin minte să le şteargă fără să le asculte, pentru că n-are chef să se ocupe de vreun caz, aşa cum n-are chef să se uite la un film sau să citească o carte. Însă nu o poate face, aşa cum nu poate trece pe lângă vreun tablou puţin strâmb fără să-l îndrepte sau cum nu poate ieşi dimineaţa din dormitor fără să-şi facă patul.

Nu înseamnă că sunt obligată să sun dacă ascult mesajele, îşi spune ea şi apasă tasta de redare a primului dintre ele. A fost înregistrat la ora 1:02 p.m., cam atunci când a început ultimul show al lui Charlotte Gibney.

„Alo, la telefon Pénélope Dahl. Ştiu că agenţia dumneavoastră este închisă, dar este vorba despre ceva foarte important. Este chiar o urgenţă. Sper să mă sunaţi cât mai curând posibil. Agenţia dumneavoastră mi-a fost recomandată de doamna detectiv Isabelle Jaynes...”

Aici se încheie mesajul. Desigur că Holly o cunoaşte pe Izzy Jaynes – a fost partenera lui Pete pe vremea când acesta încă lucra în poliţie. Însă nu asta o surprinde la mesaj. Ce o surprinde – de fapt, o şochează de-a dreptul – este cât de bine seamănă la voce Pénélope Dahl cu mama ei moartă. Şi nu atât la voce, cât la anxietatea inconfundabilă din tonul ei. Charlotte era mereu îngrijorată dintr-un motiv sau altul şi i-a transmis şi fiicei sale această stare de permanentă frământare, ca pe un soi de virus. Un virus cum este Covidul.

Holly se decide să nu mai asculte şi celelalte mesaje ale Anxioasei Pénélope. Doamna va trebui să mai aştepte. Precis că Pete nu va mai face o vreme muncă de teren: a ieşit pozitiv la testul Covid cu o săptămână înainte de moartea lui Charlotte. Şi-a făcut două doze de vaccin şi nu se simte prea rău –

zice că simptomele lui se potrivesc mai degrabă cu un guturai serios, nu cu o gripă –, dar este în carantină şi va fi obligat să rămână o vreme la domiciliu.

Holly stă la fereastra livingului din apartamentul ei micuţ şi foarte ordonat. Se uită la strada de jos şi îşi aminteşte de ultima masă luată împreună cu mama ei. *O adevărată cină de Crăciun, exact ca pe vremuriJ* exclamase cu foarte mult entuziasm Charlotte, cu toate că nici măcar atunci nu-i dispăruse din ton anxietatea aceea exasperantă. Adevărata cină de Crăciun fusese compusă din friptură de curcan foarte uscată, piure de cartofi cu foarte multe cocoloaşe şi sparanghel foarte moale şi scârbos. Şi încă ceva... a, da! Vin Mogen David turnat în păhărele cât nişte degetare, din care să guste după ce-şi uraseră reciproc „Crăciun fericit". Cât de oribilă fusese masa aceea şi cât de oribil este acum gândul că fusese ultima lor masă împreună! Oare măcar îi spusese *Te iubesc, mamă,* înainte să plece a doua zi? Holly crede că da, dar nu bagă mâna în foc. Ce-şi aminteşte foarte limpede este uşurarea simţită atunci când a cotit pe prima stradă şi nu a mai văzut în oglinda retrovizoare casa mamei sale.

2

Holly şi-a lăsat pachetul de ţigări pe biroul unde este calculatorul. Se întoarce să-l ia, scoate o ţigară, o aprinde, aruncă o privire la telefonul de serviciu pus acum la încărcat, oftează şi ascultă şi al doilea mesaj al lui Pénélope Dahl. Începe cu o critică.

„Nu aveţi spaţiu suficient pentru mesaje, doamnă Gibney. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră sau cu domnul Huntley, sau cu amândoi, despre fiica mea, Bonnie. A dispărut acum trei săptămâni, pe 1 iulie. Poliţia a făcut o anchetă foarte, *foarte* superficială. I-am zis şi doamnei detectiv Jaynes că..."

Sfârşitul mesajului.

— I-a zis asta verde-n faţă lui Izzy, murmură Holly, suflând fumul pe nări.

Bărbaţii sunt adesea fermecaţi de părul roşcat al lui Izzy (cu siguranţă că acum îi intensifică nuanţa la coafor) şi de ochii ei cenuşii. Femeile nu prea pot s-o sufere. Însă este un detectiv foarte bun. Holly s-a gândit şi a ajuns la concluzia că, în caz că Pete va ieşi la pensie – aşa cum tot ameninţă că va face –, va încerca s-o convingă pe Isabelle să iasă din poliţie şi să lucreze împreună cu ea în acest domeniu unde albul nu-i întotdeauna alb, iar negrul nu-i întotdeauna negru.

Nu mai ezită deloc şi ascultă al treilea mesaj. Trebuie neapărat să ştie cum se termină. Deşi are o vagă idee. Foarte posibil ca Bonnie Dahl să fi fugit de acasă, iar mama ei nu poate accepta una ca asta. Aude din nou vocea lui Pénélope Dahl.

„Bonnie lucrează ca asistent bibliotecar în campusul Bell. La Reynolds. S-a redeschis în iunie pentru cei înscrişi la cursuri de vară, deşi bineînţeles că masca este obligatorie înăuntru şi cred că foarte curând o să fii obligat să-ţi arăţi la intrare şi certificatul de vaccinare, cu toate că încă nu au.

Se termină mesajul. *Vrei să treci la subiect, cucoanăr* se răţoieşte Holly la ea în gând şi apasă tasta care redă ultimul mesaj. Acum Pénélope vorbeşte mai repede şi mai sacadat – de zici că-i rapperiţă, nu altceva.

„Se duce cu bicicleta la serviciu. I-am spus de multe ori că-i prea periculos, dar mi-a zis că poartă casca, de parcă o amărâtă de *cască* ar putea s-o scape cu viaţă dacă s-ar răsturna sau dacă ar fi lovită de vreo maşină. S-a oprit la Jet Mart ca să-şi ia un suc şi aia a fost ultima dată când...

Pénélope începe să plângă. Lui Holly îi este cumplit de greu să o asculte. Trage lung din ţigară, apoi o stinge fără să se uite la ea.

„Ultima dată când a fost văzută. Vă rog, ajutaţi-mă...”

Se termină şi ultimul mesaj.

În tot acest timp, Holly a stat în picioare, cu telefonul de serviciu în mână, ascultând ce se auzea la difuzor. Acum se aşază şi pune telefonul din nou la încărcat. De când s-a îmbolnăvit Charlotte – ba nu, de când şi-a dat Holly seama că mama ei nu se va mai face bine –, acum este prima oară când îşi uită întrucâtva propria durere şi se concentrează asupra acestor frânturi de mesaje. Şi-ar dori să afle întreaga poveste. Sau măcar atât cât ştie Anxioasa Pénélope. Probabil că nici Pete nu ştie nimic, dar se hotărăşte să-l sune. Că, oricum, tot n-are de făcut altceva decât să-şi aducă aminte de ultimele vizite online făcute mamei ei şi de cât de înspăimântată părea privirea lui Charlotte atunci când a fost conectată la ventilator.

Peter îi răspunde imediat. Vorbeşte foarte răguşit.

— Bună, Holly! Condoleanţele mele!

— Îţi mulţumesc.

— Ai vorbit foarte frumos. Scurt, dar cu mult sentiment. Îmi pare rău că nu...

Îl întrerupe un acces de tuse.

— ... că nu te-am văzut. Ce s-a întâmplat? Ţi s-a stricat monitorul?

Holly i-ar putea răspunde că da, s-a stricat. Numai că are obiceiul de a spune mereu adevărul – sigur, cu excepţia acelor situaţii foarte rare când simte că nu trebuie s-o facă.

— Nu s-a stricat nimic. Am închis camera video. Arăt ca dracu’. Tu cum te simţi, Pete?

Îl aude cum hârâie când oftează.

— Nu prea rău, dar parcă ieri mi-a fost mai bine. Sper din suflet să n-o târâi la nesfârşit cu boala asta.

— Ţi-ai sunat doctorul?

Pete scoate un hohot răguşit de râs.

— Mai degrabă aş încerca să-l sun pe papa Francisc, că poate el mi-ar răspunde. Ştii tu câte cazuri noi au apărut ieri în oraşul nostru? Trei mii patru sute. E o creştere exponenţială.

Alt acces de tuse.

— Poate ar fi bine să te duci la spital?

— Deocamdată am să continui să beau suc de fructe şi să iau Tylenol. Partea cea mai nasoală e că sunt în permanenţă îngrozitor de *obosit.* Fiecare drum la bucătărie mi se pare al naibii de lung şi de greu. Când mă duc la baie, trebuie să stau pe closet şi să fac pipi ca o fată. Să mă scuzi dacă ţi se pare că-ţi dau prea multe detalii.

Lui Holly aşa i se pare, dar nu-i spune. Nu credea că trebuie să-şi facă prea multe griji în privinţa lui Pete, pentru că, de obicei, persoanele vaccinate fac forme mult mai uşoare de Covid. Dar poate *trebuie* să-şi facă.

— M-ai sunat doar ca să stăm la o şuetă, ori e vorba despre altceva?

— Nu vreau să te deranjez dacă...

— Ba, te rog, deranjează-mă. Ajută-mă să-mi pun mintea la contribuţie şi cu altceva, că m-am săturat să mă gândesc doar la mine. Te rog. *Tu* eşti bine, sănătoasă? N-ai luat şi tu virusul?

— Sunt bine. Te-a sunat o femeie pe care o cheamă...

— Penny Dahl. Da? Mi-a lăsat patru mesaje pe telefonul de serviciu.

— Şi mie tot patru mi-a lăsat. N-ai sunat-o?

Deşi Holly ştie că nu a făcut-o. Dar mai ştie şi altceva: Anxioasa Pénélope s-a uitat pe website-ul agenţiei „Ce-am găsit al meu să fie” sau poate pe pagina de Facebook şi a găsit acolo numerele telefoanelor de serviciu ale celor doi asociaţi – unul bărbat şi celălalt femeie. Anxioasa Pénélope l-a sunat mai întâi pe bărbat, pentru că, atunci când ai o problemă, o „urgenţă”, că aşa i-a zis – nu ceri ajutorul iepei, cel puţin nu în primă fază. Îl suni pe armăsar. Iapa este doar planul de rezervă. Holly

s-a obişnuit să fie considerată iapa din grajdul agenţiei lor.

Aude din nou hârâitul acela alarmant, semn că Pete oftează iarăşi.

— În caz c-ai uitat, Hols, îţi zic eu că agenţia e închisă. Plus că mă simt al naibii de rău acum şi nici nu mi-a trecut prin cap că discuţia cu o mămică singură, smiorcăită şi istericuţă m-ar putea face să mă simt mai bine. Şi cred că nici tu nu te-ai simţi mai bine, mai ales acum, când tocmai ce ţi-ai pierdut mama. Mai ai răbdare până în august, că nu mai e mult până atunci. Asta-i părerea mea. Sfatul meu. Până atunci, mămicuţa va fi primit un telefon de la fetiţa ei aflată cine ştie pe unde – în Fort Wayne sau Phoenix, sau San Francisco.

Mai tuşeşte puţin şi adaugă:

— Sau poliţia îi va fi descoperit cadavrul.

— Mi se pare că tu ştii *ceva,* chiar dacă nu ai vorbit cu mama. S-a scris ceva în ziare despre dispariţia fetei?

— O, da, un articol mare, că exact de asta le arde acum. Să scoată o ediţie specială cu treaba asta, să scrie cu litere de-o şchioapă „Ştire de ultimă oră” pe prima pagină. Au fost doar două rânduri la rubrica de fapte diverse între povestea cu un tip care a fost găsit în pielea goală şi fără cunoştinţă pe Cumberland Avenue şi o atenţionare în legătură cu o vulpe turbată care a fost văzută în parcarea din City Center. Acum, în ziare, nu mai găseşti decât articole despre Covid şi dezbateri despre obligativitatea purtării măştii. Parc-ar fi nişte tâmpiţi care stau în ploaie şi se contrazic dacă o să se ude sau nu.

Se întrerupe puţin, apoi adaugă cu jumătate de gură:

— Cucoana zicea în mesaj că Izzy i-a înregistrat plângerea, aşa că am sunat-o.

Holly n-a prea avut motive să zâmbească în vara asta, dar acum parcă simte cum i se dezmorţesc puţin buzele. Se bucură să afle că nu doar ea pune slujba

asta pe primul loc.

Şi are impresia că Pete chiar o vede, deşi nu comunică prin aplicaţia Zoom.

— Nu te ambala, bine? Oricum trebuia să o sun pe Iz, să văd ce face, cum se simte.

— Şi?

— N-a făcut Covid. I-a dat papucii ultimului iubit şi mi-a făcut capul ţambal pe chestia asta. Am întrebat-o ce ştie despre Bonnie Dahl. Zice că, pentru ei, este doar un caz de persoană dispărută şi atât. Şi au motive să creadă asta. Vecinii spun că fetiţa şi cu maică-sa se certau mereu, câteodată se lăsa şi cu bătăi. Plus că s-a găsit şi un bileţel lipit de şaua de la bicicleta fetei. Numai că mamei i s-a părut că-i de rău bileţelul ăla, iar lui Izzy nu i s-a părut nicicum.

— Ce scria în el?

— O singură propoziţie foarte scurtă. *M-am săturat.* Ceea ce ar putea să însemne ori că a plecat din oraş, ori...

— Ori că s-a sinucis. Ce spun prietenii ei sau colegii de la bibliotecă? În ce stare era?

— Habar n-am, răspunde Pete şi începe din nou să tuşească. N-am întrebat mai multe şi ar trebui s-o laşi şi tu baltă, cel puţin deocamdată. Poate vom lucra la cazul ăsta cu începere de la 1 august. Sau poate se va afla totul până atunci.

— Una din două, spune Holly.

— Corect. Una din două.

— Unde s-a găsit bicicleta? Doamna Dahl zice că fata ei şi-a luat un suc de la Jet Mart în seara dispariţiei. Acolo era?

Holly ştie trei asemenea magazine în oraş, dar probabil că sunt mai multe.

— Îţi repet că habar n-am alte detalii. Acum o să mă duc să mă întind puţin. Încă o dată, condoleanţele mele, Holly.

— Mulţumesc. Neapărat să te duci la doctor dacă n-ai să te simţi mai bine. Promite-mi!

— Nu mă pisa la cap!

— Ba te pisez!

Alt zâmbet pe buzele ei.

— Mă pricep, nu? De la mama am învăţat. Haide, promite-mi!

— Bine, îţi promit.

Probabil că minte.

— Încă ceva.

— Ce? întreabă Holly.

Îşi imaginează că ar fi ceva în legătură cu cazul (da, deja se gândeşte la dispariţia asta ca la un caz), dar nu, despre altceva e vorba.

— În vecii vecilor n-ai să reuşeşti să mă convingi că rahatul ăsta cu Covidul s-a întâmplat pe cale naturală, adică a trecut la oameni de la lilieci sau de la pui de crocodili sau de la te miri ce alte lighioane vândute în pieţele de animale vii din China. Nu ştiu dacă virusul a scăpat din vreun laborator de cercetare, unde era creat artificial, sau dacă a fost eliberat intenţionat de acolo. Dar, cum zicea tata-mare, ce se petrece acum „nu-i treabă curată”.

— Eşti puţintel cam paranoic, Pete.

— Aşa zici tu? Ascultă ce-ţi zic eu acum: virusurile suferă mutaţii. Asta fac ei ca să supravieţuiască. Însă la fel de bine se pot transforma şi într-o tulpină mai puţin periculoasă, nu neapărat într-una mortală. Asta s-a întâmplat şi cu gripa aviară. Numai că ăsta se face din ce în ce mai rău. Oamenii cu două doze de vaccin fac varianta Delta – eu sunt un exemplu. Iar oamenii care nu se îmbolnăvesc serios de la Delta, cei care sunt asimptomatici, au o încărcătură virală de patru ori mai puternică decât cea iniţială, ceea ce înseamnă că o pot transmite şi mai uşor. Ţie toate astea ţi se par nişte simple coincidenţe?

— Greu de spus, zice Holly.

Adică dă răspunsul cuvenit atunci când ai de-a face cu cineva care a luat-o razna pe arătură. Iar într-acolo se îndreaptă acum Pete.

— Poate că Delta se va transforma în ceva mai slab.

— Păi, o să aflăm, nu? Atunci când va apărea următoarea variantă. Şi va apărea, crede-mă. Între timp, uită de Penny Dahl şi găseşte-ţi un film bun pe Netflix. Eu asta am de gând să fac.

— Cred că-i un sfat bun, Pete. Ai grijă de tine.

Şi închide.

Nu vrea să se uite la niciun film pe Netflix (de fapt, este de părere că cele mai mult filme difuzate acolo – chiar şi acelea care pretind că ar fi blockbustere – sunt incredibil de mediocre), dar acum stomacul ei a început să scâncească uşor, aşa că se hotărăşte să-i dea atenţie. Şi să mănânce ceva bun şi uşor. Poate o supă de roşii şi un sendviş cu brânză şi pâine prăjită.

Probabil că Pete a citit pe internet toate aiurelile alea despre virusuri, dar nu poate să nege că sfatul lui de a lăsa baltă toată povestea cu Pénélope „Penny” Dahl este unul foarte bun.

Îşi încălzeşte supa, îşi face sendvişul cu brânză şi cu mult muştar, şi cu un strop de condimente – aşa cum îi place ei. Şi nu o sună pe Pénélope Dahl.

3

Mai bine zis, nu o sună până la ora şapte în aceeaşi seară. Nu-şi poate scoate din minte biletul găsit pe bicicleta lui Bonnie Dahl: *M-am săturat.* De multe ori, s-a gândit şi ea să lase un bilet asemănător şi să fugă de acasă, numai că nu a făcut-o niciodată. Şi au fost alte dăţi când i-a trecut prin cap să renunţe la tot şi la toate – să-şi *facă felul,* cum ar fi spus Bill Hodges –, dar niciodată nu s-a gândit serios la asta.

Sau, mă rog... o dată sau de două ori.

Se duce în birou şi o sună pe doamna Dahl. Femeia îi răspunde imediat. Este agitată şi parcă cu sufletul la gură.

— Alo? Sunteţi de la „Ce-am găsit al meu să fie”?

— Da. Numele meu este Holly Gibney. Cu ce vă pot

ajuta, doamnă Dahl?

— Slavă Domnului că aţi sunat! Mi-am închipuit că sunteţi în concediu şi dumneavoastră, şi domnul Huntley.

Ce bine-ar fi fost, îşi zice Holly.

— Puteţi trece mâine pe la biroul nostru, doamnă Dahl? Se află în...

— În Blocul Frederick, ştiu. Sigur că vin. Poliţia nu m-a ajutat deloc. *Absolut* deloc. La ce oră?

— La nouă. Vă convine?

— Este perfect. Vă mulţumesc din tot sufletul. Fiica mea a fost văzută pentru ultima dată la 8:04 p.m., la data de 1 iulie. Există imagini cu ea pe camerele de supraveghere din magazinul unde...

— Vom discuta mâine despre toate astea, spune Holly. Însă mă tem că nu vă pot garanta nimic, doamnă Dahl. Asociatul meu este bolnav.

— Dumnezeule mare, nu-mi ziceţi că are Covid!

— Ba da, dar o formă uşoară.

Cel puţin aşa speră Holly.

— Deocamdată, aş dori să vă pun câteva întrebări. Spuneaţi în mesaj că Bonnie a fost văzută ultima oară la un Jet Mart. În oraş sunt mai multe astfel de magazine. Despre care dintre ele este vorba?

— Cel de lângă parc. De pe Red Bank Avenue. Cunoaşteţi zona?

— O cunosc.

Holly şi-a pus benzină acolo o dată sau de două ori.

— Şi tot acolo i s-a găsit bicicleta?

— Nu, mai încolo, dar tot pe Red Bank. E o clădire părăsită... mă rog, sunt multe clădiri părăsite pe latura aceea a parcului, dar asta a fost înainte un atelier de reparaţii auto sau aşa ceva. Bicicleta era sprijinită pe cric, chiar în faţă.

— Nu a încercat nimeni s-o ascundă?

— Nu, nu, nici vorbă de aşa ceva. Doamna detectiv cu care am discutat, doamna Jaynes, zicea că este posibil ca Bonnie să fi vrut să i se găsească bicicleta. Şi mai zicea că staţia de autobuz şi gara

sunt la doar un kilometru jumătate distanţă de locul ăla, spre centru. Dar eu i-am spus că Bonnie nu şi-ar abandona bicicleta ca să meargă după aia pe jos, de ce s-o facă? E la mintea *cocoşului.*

Începe să se înfierbânte şi cuvintele ei capătă o cadenţă isterică pe care Eâolly o cunoaşte prea bine. Dacă nu o opreşte acum, va fi obligată s-o mai asculte încă o oră, dacă nu şi mai mult.

— Vă întrerup, doamnă Dahl...

— Penny. Spuneţi-mi Penny.

— În regulă, Penny. Vom discuta mâine despre toate astea. Preţul practicat de agenţia noastră este de patru sute de dolari pe zi, pentru minimum trei zile, plus cheltuielile suplimentare. Pe care ţi le voi detalia separat. Acceptăm cârduri Maşter sau Visa şi, de asemenea, primim şi cecuri. Însă nu acceptăm cârduri Amex[10] deoarece sunt...

De tot rahatul – îi vine să spună.

— ... deoarece este mai dificil procesul de încasare. Acum, că ţi-am prezentat condiţiile noastre, doreşti să mergi mai departe?

— Da, categoric că asta vreau.

Fără pic de ezitare.

— Doamna aia detectiv, doamna Jaynes, m-a întrebat dacă Bonnie era deprimată. Ştiu la ce se gândea, normal că se gândea că fata mea s-a sinucis, însă Bonnie este o fire veselă. Chiar şi atunci când s-a despărţit de neghiobul ăla după care era topită, şi-a revenit şi a început să zâmbească iarăşi după două sau trei săptămâni, sau poate o lună, dar...

— Discutăm mâine, repetă Holly. Şi ai să-mi povesteşti tot. Etajul patru. Şi te mai rog ceva, Penny.

— Da?

— Să porţi mască. N95, dacă ai. Nu mai pot să te ajut dacă mă îmbolnăvesc.

— Sigur, am să port, categoric. Pot să vă tutuiesc?

---

[10] American Express (n. Tr.).

Holly îi spune că nu are nimic împotrivă şi reuşeşte – în sfârşit! – să pună capăt convorbirii.

4

Hotărându-se totuşi să asculte de sugestia lui Pete, Holly încearcă să se uite pe Netflix la un film care se numeşte *Blood Red Sky*[11], dar îl opreşte în momentul în care încep scenele de groază. De-a lungul timpului, a urmărit toate aventurile înspăimântătoare ale lui Jason, Michael şi Freddy[12], poate înşira titlurile tuturor filmelor în care Christopher Lee a jucat rolul contelui însetat de sânge[13], însă, după ce i-a cunoscut pe Brady Hartsfield[14] şi pe Chet Ondowsky – mai cu seamă pe Ondowsky – are impresia că şi-a cam pierdut apetenţa pentru filmele de groază.

Se duce la fereastră şi stă acolo privind la lumina tot mai palidă a zilei. Într-o mână are scrumiera, în cealaltă, ţigara. Ce obicei păcătos! Este convinsă că îşi va dori să fumeze în timpul întâlnirii cu Penny Dahl, pentru că o stresează întotdeauna primele contacte cu noii clienţi. Este un detectiv bun, a înţeles că acesta este talentul ei, *menirea* ei, dar, ori de câte ori este posibil, lasă primele întrevederi în seama lui Pete. Însă mâine nu mai poate face asta. Se gândeşte dacă n-ar fi bine să-l cheme pe Jérôme Robinson să-i fie alături, dar tânărul a început să scrie o carte despre stră-străbunicul lui, mare figură a vremurilor în care trăise. Sigur, Jérôme ar veni dacă l-ar ruga, dar nu vrea să-l întrerupă din lucru. A sosit vremea să strângă din dinţi şi să se descurce singură.

---

[11] *Blood Red Sky* – film horror din 2021, în regia lui Peter Thowarth (n. Tr.).
[12] Personaje din filmul horror *Halloween on Elm Street* (n. Tr.).
[13] Actorul Christopher Lee (1922-2015) a interpretat rolul contelui Dracula în zece filme (n. Tr.).
[14] Vezi seria „Bill Hodges” (n. Tr.).

Şi fumatul e interzis în clădire. O să fiu nevoită să ies pe alee după ce pleacă doamna Dahl.

Holly ştie prea bine că aşa gândesc şi se comportă persoanele dependente: îşi rearanjează mobila din vieţile lor ca să facă loc viciilor. Fumatul este un obicei păcătos şi periculos... dar nu există nimic mai reconfortant pe lume decât tubuleţele alea mici şi letale din hârtie umplute cu tutun.

Dacă fata a luat trenul, trebuie să existe pe undeva o înregistrare scrisă, chiar dacă a plătit cash. La fel şi dacă a plecat cu vreun autobuz de la Greyhound, Peter Pan, Magic Carpet sau Lux. Lnsă în apropiere mai există două firme dubioase specializate în transportul de ultim moment: Una ştiu că se cheamă Tri-State, dar cum o cheamă pe cealaltă?

Nu-şi aduce aminte şi nici nu vrea s-o caute pe internet în seara asta. În plus, de unde să ştie că Bonnie Dahl a plecat cu autobuzul sau cu trenul? Dacă a făcut autostopul? Holly îşi aminteşte de filmul *S-a întâmplat într-o noapte* [15] în care personajul interpretat de Claudette Colbert reuşeşte să oprească o maşină pentru ea şi pentru personajul lui Clark Gabie ridicându-şi fusta şi prefăcându-se că–şi aranjează ciorapul în portjartier. Lucrurile nu s-au schimbat prea mult de atunci... numai că Bonnie Dahl nu avea alături un bărbat puternic care să o protejeze. Sigur, asta, doar dacă nu cumva reluase relaţia cu fostul prieten de care vorbea mama ei.

N-are niciun rost să despice acum firul în patru. Va avea mâine destule fire de despicat. Măcar aşa speră. Problema lui Penny Dahl o va ajuta să se gândească şi la altceva în afară de moartea mamei sale – o moarte fără sens şi provocată mai ales de opţiunile ei politice.

Trebuie să sper aşa cum doar eu sunt în stare s-o fac, îşi spune ea, după care se duce în dormitor ca

---

[15] *It Happened One Night* – film din 1934, în regia lui Frank Capra (n. tr.).

să-şi pună pijamaua şi să-şi zică rugăciunea.

10 SEPTEMBRIE 2015

Cary Dressler este tânăr, fără obligaţii, nu arată rău, are o fire veselă şi îşi face doar rareori griji în privinţa viitorului. Acum stă în mijlocul ierburilor din apropierea cinematografului în aer liber, pe un bolovan plin cu iniţiale scrijelite şi soarbe dintr-o cutie de cola în vreme ce se uită la filmul *Indiana Jones şi căutătorii arcei pierdute.* În weekend, locul ăsta – cunoscut sub numele „Bolovanul cu Filme" – ar fi înţesat de puşti care beau bere, fumează iarbă şi se pipăie, dar azi e joi seara şi este complet pustiu. Exact cum îi place lui.

Bolovanul cu Filme se află în partea de vest a Parcului Deerfield, aproape de zona căreia i se spune Hăţişul, împânzită de copaci şi de arbuşti crescuţi alandala. Din majoritatea locurilor, n-ai putea nici măcar să vezi Red Bank Avenue, darămite ecranul cinematografului Magic City Drive-În, însă aici, o potecă accidentată duce drept la stradă – probabil a fost săpată cu multă vreme în urmă de vreo revărsare de apă sau de vreo alunecare de teren.

Cinematograful Magic City abia dacă-şi mai duce zilele, pentru că nimeni nu vrea să omoare gângănii şi să asculte coloana sonoră a filmului la un aparat de radioreceptie, atâta timp cât există vreo trei cinematografe moderne în oraş, toate dotate cu sisteme Dolby stereo şi unul chiar cu ecran IMAX, care-i ultimul răcnet al tehnologiei. Dar n-ai voie să fumezi iarbă într-un asemenea cinematograf. La Bolovanul cu Filme poţi să fumezi tot ce vrei. Iar Cary chiar asta vrea să facă, mai ales acum, după o tură de opt ore la sala de bowling „Dă cu bila". Evident că nu aude nimic, dar nici nu trebuie. În ultima vreme, la cinematograful în aer liber Magic City rulează doar filme vechi şi foarte vechi, iar el a văzut *Căutătorii*

de cel puţin zece ori. Ştie pe de rost toate replicile şi chiar acum murmură câteva, printre fumurile de marijuana.

— Şerpi! De ce trebuia să dau peste şerpi?

După *Căutătorii* va rula *Indiana Jones şi ultima cruciadă,* film pe care Cary l-a văzut tot de foarte multe ori – nu de câte ori a văzut *Căutătorii,* dar de cel puţin patru ori. N-o să stea şi la ăla. O să-şi termine cola, o să se urce pe scuter (ascuns acum în tufele de la intrarea parcului, aproape de Bolovanul cu Filme) şi o să se ducă acasă. Conducând cu foarte multă prudenţă.

Din ţigara pe care o fumează n-a mai rămas aproape nimic. O stinge pe bolovan, între scrijeliturile care anunţă că BD+GL şi că MANDY O SUGE. Aruncă mucul, îşi verifică borseta, nu ştie dacă să-şi aleagă un „cui" mai subţire sau unul mai gros, îl alege pe cel subţire. Va fuma doar jumătate, va mânca şi batonul de Kit Kat din borsetă, după care se va urca pe scuterul lui cam rablagit şi se va duce acasă.

Dar nu pleacă imediat. Rămâne cu ochii la imaginile luminoase de pe ecranul aflat la vreo patru sute de metri de el şi ajunge să fumeze aproape întreaga ţigară. Aude în minte muzica compusă de John Williams şi începe să cânte şi el, dar mai în şoaptă, în caz că s-ar mai afla cineva prin apropiere. Chestie puţin probabilă la zece seara, într-o joi, dar nu imposibilă.

— *Dum-du-dum-duum, dum-dum-dum, dum-dum-DUUUM, dam-du-du-du-du*...

Cary se opreşte brusc. Parcă a auzit o voce... nu-i aşa? Ciuleşte urechile şi ascultă. Nimic. Poate i s-a părut. În mod normal, drogurile nu-l iau de cap, ci doar îl ameţesc foarte puţin, dar s-a mai întâmplat să...

Tocmai ce ajungea la concluzia că nu fusese nimic, când aude din nou vocea aia. Nu de foarte aproape, dar nici de departe.

— Bateria-i de vină, scumpo. Cred că s-a descărcat.

Cary are ochi foarte buni, plus că acum stă într-un loc de unde poate să vadă bine în jur, aşa că îşi dă foarte repede seama de unde vine vocea aceea. Red Bank Avenue nu va avea niciodată şanse să câştige premiul pentru cea mai frumoasă stradă din oraş. Şi asta, pentru că pe o latură are Hăţişul, cu toate buruienile şi tufele alea care se întind peste alei şi trec prin gardul din fier forjat. De cealaltă parte, sunt nişte magazii, câteva spaţii de depozitare, un atelier de reparaţii auto închis de multă vreme şi vreo două terenuri virane. Pe unul dintre acestea fusese un părculeţ amărât – chipurile „de distracţii" –, care şi-a strâns catrafusele şi s-a cărat de acolo imediat după Ziua Muncii[16] Pe celălalt, care se întinde în apropiere de un fost magazin de solduri, din care n-au mai rămas decât pereţii, se află acum o dubiţă, cu uşa laterală deschisă şi cu o rampă ieşind pe acolo. Lângă rampă, este un scaun cu rotile, în care se află cineva.

— Nu pot să rămân toată noaptea aici, zice persoana de pe scaunul cu rotile.

Este o voce bătrână şi şovăielnică, puţin iritată şi speriată.

— Sună pe cineva să vină să ne ajute.

— Aş face-o, spune bărbatul care stă în picioare, numai că mi-a murit telefonul. Am uitat să-l încarc. Tu îl ai pe-al tău?

— L-am lăsat acasă. Ce ne facem?

Abia mai târziu îşi va da Cary seama – dar, din păcate, mult prea târziu ca să-i mai fie de vreun folos – că şi femeia din scaunul cu rotile, şi bărbatul de lângă ea vorbesc cam prea tare. Nu foarte, nu ţipă, dar vorbesc ca nişte actori care vor ca vorbele lor să se audă până în ultimul rând al sălii de teatru. Abia mai târziu îşi va da Cary seama că *el* era publicul din sala aceea, pentru el îşi jucau cei doi mica lor dramă, pentru el cel de la Bolovanul cu Filme, cu ţigara de marijuana pâlpâindu-i în mână aidoma unui

[16] Prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

far în noapte. Şi tot prea târziu îşi va da Cary seama cât de des se opreşte aici când se duce acasă de la sala de bowling, ca să fumeze nişte iarbă şi să se uite la filmul care rulează pe ecranul de peste alee.

Îşi spune că nu poate să stea cu mâinile în sân şi să-l lase pe bătrân să plece de acolo, abandonând-o pe femeia din scaunul cu rotile. Cary este un om bun la suflet şi îţi sare bucuros în ajutor atunci când poate.

Coboară panta ţinându-se bine de crengi ca să nu pice în fund. Trece pe lângă scuter şi îl mângâie cu drag – ce căluţ credincios! Ajunge la una dintre porţile care dau din parc direct în Red Bank Avenue, merge pe trotuar şi ajunge vizavi de locul unde se află dubiţa. Apoi strigă:

— Aveţi nevoie de ajutor?

Abia mai târziu, când va fi deja în cuşcă, îi va trece prin cap să se întrebe de ce au ales să se oprească tocmai în locul ăla: pentru că n-are cum să-ţi placă să te relaxezi lângă un fost magazin de solduri.

— Cine-i acolo? ţipă bărbatul, pe un ton îngrijorat.

— Sunt Cary Dressler. Vă pot...

— Cary? Dumnezeule mare! Auzi, scumpo? E Cary!

Cary face un pas pe stradă şi se uită mai bine spre bărbat.

— Biluţă? Tu eşti?

Bărbatul râde.

— Chiar eu. Uite care-i treaba, Cary: a murit bateria de la scaunul nevesti-mii. Presupun că n-ai atâta forţă ca s-o împingi pe rampă până în dubiţă. Ce zici?

— Zic c-o să mă descurc, răspunde Cary şi traversează. Indy Jones vă salvează cât ai bate din palme.

Bătrâna începe şi ea să râdă.

— Am văzut filmul ăla la cinematograful Bijou, acela vechi. Mii de mulţumiri, tinere! Eşti

salvatorul meu!

Roddy Elarris îi explică acum soţiei sale de unde se cunoaşte cu salvatorul. Cary pune mâinile pe mânerele scaunului şi îl orientează cu faţa la rampă. Biluţă se dă mai la o parte ca să-i facă loc. Şi îşi vâră mâna în buzunarul hainei din lână. Atât de ameţit este Cary de la marijuana fumată, că nici măcar nu simte înţepătura din ceafă.

23 IULIE 2021

1

Holly ajunge la parcarea de pe Fourth Street, la o jumătate de stradă de Blocul Frederick, şi îşi foloseşte cartela de acces. Se ridică bariera şi poate intra. Este 8:35 a.m., adică mai are aproape o jumătate de oră până la întâlnirea cu Penny Dahl. Numai că şi doamna Dahl a ajuns aici mai devreme. Precis că al ei este acel Volvo care are lipite pe ambele laturi şi pe portbagaj poze mărite cu o adolescentă. Pe geamul din spate, scrie (iar Holly îşi zice că aceasta s-ar putea să fie o încălcare a regulilor de circulaţie) cu majuscule:

AŢI VĂZUT-O PE FIICA MEA? Şi BONNIE RAE DAHL şi SUNAŢI LA 216-555-0019.

Holly îşi parchează Priusul lângă maşina doamnei Dahl fără nicio problemă. Acum sunt o mulţime de spaţii libere în parcarea aceasta; în mod obişnuit, înainte de ora nouă n-ai mai fi avut unde să arunci un ac şi, în faţă, ai fi dat cu ochii de anunţul NE CEREM SCUZE, NU MAI AVEM LOCURI. Însă asta se întâmpla înainte de pandemie. Acum, cei mai mulţi oameni lucrează de acasă – sigur, cu condiţia să mai aibă ce să lucreze. Şi cu condiţia să nu fie prea bolnavi.

O vreme, spitalele nu au mai fost supraaglomerate, dar a apărut varianta Delta, cu toate tertipurile ei

şi cu potenţialul ei foarte mare de transmitere. Şi încă nu şi-a atins punctul maxim, dar şi-l va atinge curând. Probabil că, în luna august, bolnavii vor fi spitalizaţi din nou pe holuri şi în cantine.

Din moment ce a ajuns oricum mai devreme şi nu o vede pe nicăieri pe doamna Dahl, Holly îşi aprinde o ţigară şi dă o tură în jurul Volvoului ca să se uite mai bine la pozele alea.

Nu se aştepta ca Bonnie Dahl să fie atât de drăguţă. Şi atât de mare ca vârstă. I se pare că ar avea cam douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani. Crede că părerea ei de dinainte s-a întemeiat pe faptul că fata se ducea cu bicicleta la Biblioteca Reynolds, unde lucra. Adică s-ar fi aşteptat să fie mai tânără. Plus că tonul lui Penny Dahl îi amintea de tonul propriei mame.

Probabil şi-a imaginat că Bonnie arată cam la fel cum arătase ea, la vârsta de nouăsprezece sau douăzeci de ani: trasă la faţă, aşa cum era poeta Emily Dickinson, cu părul strâns în coc sau în coadă de cal, cu un zâmbet fals pe buze (lui Holly niciodată nu i-a plăcut să i se facă poze – nici acum nu-i place), haine alese anume nu doar ca s-o facă să nu iasă în evidenţă, ci ca s-o ajute să dispară cu totul.

Chipul acestei fete este luminos, zâmbetul îi este larg şi vesel. Are părul blond şi scurt, bretonul îi este zburlit şi decolorat de soare. Fotografiile de pe laturile maşinii sunt nişte portrete, dar, în cea de pe portbagaj, Bonnie e surprinsă pe bicicletă şi este îmbrăcată cu un şort alb, despicat puţin pe coapse şi cu un maiou cu bretele subţiri. Nu pare să se simtă deloc stingherită de ţinuta ei.

Holly îşi termină ţigara, se apleacă, o stinge de asfalt. Atinge capătul înnegrit ca să se asigure că nu mai arde, după care o pune în coşul de gunoi din afara porţii.

Îşi bagă în gură o bomboană gumată, îşi pune masca şi se îndreaptă spre blocul unde îşi are biroul.

2

Penny Dahl o aşteaptă în holul de la intrare şi poartă mască, aşa cum a rugat-o. Însă, în ciuda acestui fapt, Holly remarcă asemănarea cu fiica ei. I se pare că ar avea în jur de şaizeci de ani. Şi chiar ar arăta bine, dacă şi-ar vopsi părul care acum are culoare de şobolan. *Dar este bine întreţinut,* se grăbeşte Holly să adauge în gând. Încearcă mereu să fie amabilă. Hainele doamnei Dahl sunt curate, dar este limpede că nu şi le-a ales cu atenţie când s-a îmbrăcat. Holly nu se pricepe absolut deloc la modă, dar nici măcar ea nu ar asorta bluza aia cu pantalonii. De unde deduce că doamna Dahl este o femeie pe care acum n-o mai interesează deloc cum arată. Pe masca N95, solicitată de Holly, a scris cu tuş roşu aprins prenumele fiicei sale.

— Bună dimineaţa, doamnă Dahl! spune ea. Sunt Holly Gibney.

S-a ferit întotdeauna să dea mâna cu oamenii, dar acum se oferă să-şi atingă cotul de cel al doamnei. Ceea ce se şi întâmplă.

— Îţi mulţumesc din tot sufletul că ai acceptat să mă primeşti. Îţi mulţumesc foarte, foarte mult.

— Să urcăm în birou.

Holul este pustiu şi nu sunt nevoite să aştepte ascensorul. Holly apasă butonul etajului patru. Şi îi spune lui Penny:

— Anul trecut am avut nişte probleme cu drăcia asta, dar acum merge bine.

3

În lipsa lui Pete şi a Barbarei Robinson care s-o ajute (sau doar să-i fie prin preajmă), zona de recepţie pare un bolnav aflat în moarte clinică. Holly porneşte cafetiera.

— Am adus multe poze cu Bonnie, toate făcute în urmă cu un an sau doi. Mai am o grămadă, dar de când era

mai mică şi nu te interesează cum arăta atunci, nu? Ţi le trimit pe telefon, dacă vrei, doar să-mi dai adresa de e-mail.

Vorbeşte sacadat şi îşi atinge în permanenţă masca, de parcă ar vrea să se încredinţeze că mai este la locul ei.

— Să ştii că pot să mi-o dau jos. M-am vaccinat de două ori şi mi-a ieşit negativ testul pentru Covid. Chiar aseară l-am făcut, acasă la mine.

— Ce-ar fi dacă ne-am păstra măştile în camera asta? O să ni le scoatem în biroul meu, când vom bea cafeaua. Cred că am şi nişte fursecuri, dacă nu cumva le-a mâncat Barbara pe toate. Barbara e o tânără care mă ajută câteodată.

— Nu, mulţumesc.

Oricum, Holly nici nu trebuie să caute fursecurile ca să-şi dea seama că nu mai sunt. Barbara nu se poate abţine când vede dulciurile alea cu vanilie şi, de obicei, le mănâncă pe toate.

— Apropo, am văzut pe maşină fotografiile cu Bonnie. Este foarte drăguţă.

Ochii lui Penny se încreţesc la colţuri, semn că zâmbeşte pe sub mască.

— Şi mie mi se pare. Dar ce altceva să zic, doar sunt mama ei? Nu-i Miss America, dar a fost aleasă regina balului în liceu. Şi nu i-a vărsat nimeni o găleată cu sânge în cap[17].

Râde puţin la gluma făcută, iar râsul îi este la fel de strident ca tonul în vorbire. Holly nu poate decât să spere că femeia nu va face chiar acum o criză de isterie. Au trecut deja trei săptămâni şi ar trebui să fi depăşit momentul – sau poate că nu. Holly nu şi-a pierdut niciodată fiica, aşa că nu are de unde să ştie ce simţi într-o asemenea situaţie. Dar ştie ce a simţit la gândul că i-ar putea pierde pe Jérôme şi pe Barbara – aproape şi-a ieşit din minţi.

Holly îşi notează adresa de e-mail pe o bucăţică

[17] Aluzie la romanul *Carrie* de Stephen King, Armada, 2021 (n. tr.).

de hârtie.

— Sunteţi căsătorită, doamnă Dahl?

— Să ştii că am să-ncep să ţip dacă nu mă tutuieşti.

— Bine, Penny, aşa am să fac, este de acord Holly, văzând că femeia nu prea glumeşte.

— Sunt divorţată. Herbert şi cu mine ne-am încheiat căsnicia în urmă cu trei ani. Principalele motive au fost divergenţele de natură politică – el era cu totul şi cu totul de partea lui Trump. Dar au fost şi multe alte motive.

— Şi Bonnie ce părere a avut?

— A făcut faţă situaţiei ca un adult. În fond, chiar *era* adult. Douăzeci şi unu de ani. Ca să nu mai spun că, prima oară când a venit Herbert acasă cu o şapcă cu MAGA, şi-a bătut joc de el. Iar pe el l-a cam... hmm... l-a cam deranjat asta.

Altă relaţie distrusă de individul limbut şi cu cravată roşie. Aici nu-i vorba de soartă şi nici coincidenţă nu este.

S-a făcut cafeaua.

— Cum o bei, Penny? Sau, dacă vrei, pot să-ţi fac un ceai. Sau cred că am pe undeva o sticlă cu apă minerală, dacă nu cumva Pete sau Barbara...

— Cafeaua-i foarte bună. Dar fără lapte, doar cu puţin zahăr.

— Am să ţi-l dau ca să-ţi pui singură cât vrei.

Holly toarnă cafeaua în două căni cu sigla „Ce-am găsit al meu să fie”, pe care Peter se încăpăţânase să le comande, spunând că ar fi o reclamă foarte bună pentru agenţia lor. Şi spune, fără să ridice ochii:

— Vreau să te întreb ceva foarte important de la bun început, Penny. Spune-mi, crezi că ar fi posibil ca fostul tău soţ să fie cumva implicat în dispariţia lui Bonnie?

Iarăşi hohotele alea piţigăiate de râs – evident că din cauza stării de încordare nervoasă a femeii, nu pentru că ar fi fost amuzantă întrebarea ei.

— E în Alaska. S-a angajat pe un post de funcţionar la o firmă de transport naval, la vreo şase luni după

divorţ. Şi mai are şi Covid. Idolul lui a refuzat să poarte mască, aşa că nici Herb n-a purtat. Ştii cum e, faci exact ce face Trump. De mă întrebi dacă eu cred că şi-a răpit fata de douăzeci şi patru de ani sau dacă a convins-o cumva să se mute la Juneau[18], răspunsul meu este nu. Zice că acum se simte puţin mai bine...

Cuvintele acestea îi amintesc lui Holly de Pete.

— ... dar, când am vorbit ultima oară cu el pe FaceTime, a tuşit şi a horcăit tot timpul.

Nu ai cum să nu sesizezi satisfacţia din tonul lui Penny.

4

Îşi scot amândouă măştile după ce intră în biroul lui Holly. Scaunul pe care stă clienta nu se află chiar la doi metri distanţă de ea, dar cam pe-acolo. Plus că se zice că mai binele este duşmanul binelui[19], îşi spune Holly. Îşi deschide iPad-ul şi scrie: *Bonnie Rae Dahl* şi *24 ani* şi *dispărută în seara de 1 iulie.* Este un început.

— Spune-mi când a fost văzută ultima oară, haide să începem de acolo. Ai zis că s-a dus la un Jet Mart, da?

— Da, pe Red Bank Avenue. Bonnie locuieşte într-un apartament din cartierul Lake View, ştii unde e, da? Acolo unde au fost docurile alea vechi.

Holly dă din cap. Acolo s-au construit mai multe blocuri de locuinţe şi se mai construiesc şi altele. Curând, n-o să mai poţi vedea lacul decât dacă locuieşti într-unul din ele.

— Jet Mart e la jumătatea drumului ei spre casă. La doi kilometri şi jumătate de bibliotecă, la doi kilometri şi jumătate de casă. Vânzătorul o cunoaşte. A intrat în magazin pe data de 1 iulie, la 8:04 seara.

---

[18] Juneau – capitala statului Alaska (n. tr.).

[19] Aforism atribuit lui Voltaire *(1694-1778)*, scriitor şi filozof francez (n. tr.).

Oprirea obişnuită la Jet Mart, îşi notează Holly, fără să se uite la taste. Ţine ochii aţintiţi asupra lui Penny.

— Am imaginile surprinse de camera de supraveghere. Ţi le trimit şi pe astea, dar poate vrei să le vezi acum, da?

— Ai imaginile? De unde ai făcut rost de ele?

— Mi le-a dat doamna detectiv Jaynes.

— La cererea avocatului tău?

Penny pare nedumerită.

— N-am avocat. Am avut unul doar atunci când mi-am cumpărat casa din Upriver. Dar atâta tot. I le-am cerut doamnei detectiv şi ea mi le-a dat.

Bravo, Izzy! o felicită Holly în gând.

— *Ar trebui* să-mi iau un avocat?

— Tu decizi, dar nu cred că ai nevoie de unul chiar acum. Haide să vedem imaginile!

Penny se ridică şi vrea să ocolească masa de lucru ca să ajungă lângă ea.

— Nu, nu, nu, dă-mi-le mie.

Nu contează că femeia şi-a făcut două doze de vaccin, nu contează că i-a ieşit negativ testul făcut acasă. Holly nu vrea cu niciun chip să stea atât de aproape de ea şi să-i sufle în faţă. Şi nu doar din cauza Covidului. Nici înainte de pandemie nu suporta să-i fie invadat spaţiul personal de oameni străini, iar femeia aceasta încă este o străină pentru ea.

Penny deschide aplicaţia cu imaginile şi îi întinde telefonul.

— Apasă tasta de redare.

5

Camera de supraveghere este instalată într-un colţ al tavanului şi este foarte înclinată, plus că nici imaginea nu-i deloc clară – se pare că n-a mai şters nimeni obiectivul de ceva vreme, dacă l-o fi şters cineva vreodată. Pe ecran, se văd: vitrina frigorifică de la intrare („Peştera cu bere” îi zic

clienţii), vânzătorul, uşa magazinului, parcarea mult prea mică şi deplorabilă şi o porţiune din Red Bank Avenue. În colţul din stânga jos, se poate citi ora – 8:04 p.m. În colţul din dreapta, se vede data: 1/7/21. Nu-i încă întuneric, dar – aşa cum zice Bob Dylan[20] – nici mult nu mai are până se va face. La lumina înserării de vară, Holly reuşeşte s-o vadă pe Bonnie ajungând cu bicicleta în faţa magazinului, oprind, scoţându-şi casca, scuturându-şi părul – probabil ud de transpiraţie. Ultima săptămână din iunie şi începutul de iulie au fost foarte calde. *Al dracului* de calde.

Tânăra îşi pune casca pe şaua bicicletei, dar nu-şi dă jos rucsacul din spate şi intră cu el în magazin. Poartă o pereche de pantaloni largi, de vară, de culoare cafenie, şi un tricou pe care scrie „Bell College" în partea stângă, iar deasupra celor două cuvinte este imprimată emblema cu clopotniţa[21] a facultăţii. Bineînţeles că imaginile nu au sonor. Holly urmăreşte filmuleţul cu acea fascinaţie probabil simţită de orice om care s-ar uita la o persoană aflată într-un loc decent şi bine luminat ştiind că, foarte curând, persoana respectivă se va topi în necunoscut.

Bonnie Rae se duce la vitrina frigorifică din spate şi îşi ia o sticlă care pare a fi de cola sau de pepsi. Pe drumul spre casa de marcat, se opreşte puţin la raftul cu chipsuri şi cu dulciuri. Ia de pe el un pachet cu ceva. Poate o ruladă din ciocolată cu cremă marca Ho Ho, sau poate marca Yodel. Oricum nu contează, pentru că îl pune înapoi, iar Holly o aude în minte pe Charlotte Gibney zicând: *Trebuie să am grijă de siluetă.*

Se duce să plătească, schimbă câteva cuvinte cu vânzătorul (de vârstă mijlocie, cu început de chelie,

---

[20] „Nor Dark Yer", cântec lansat de Bob Dylan în 1 997 (n.tr.).

[21] În limba engleză, *bell!* – ,,clopot" ; *bell! tower* – „clopotniţă" (n. tr.).

latino-american). Probabil că vorbesc despre ceva nostim, pentru că râd amândoi. Bonnie își sprijină rucsacul pe tejghea, îi desface clapa și bagă sticla înăuntru. Rucsacul este destul de mare, așa că ar putea să între în el și perechea de pantofi pe care-i poartă la serviciu, plus telefonul, plus una sau două cărți. Și-l pune la loc pe umeri și îi mai spune ceva vânzătorului. Acesta îi dă restul și face semn că totul este în regulă. Bonnie iese din magazin. Își pune casca. Se urcă pe bicicletă. Pleacă... nu se știe încotro.

Holly ridică ochii și vrea să-i înapoieze telefonul lui Penny. O vede că a început să plângă.

Nu știe cum să se descurce în situațiile de genul ăsta. Lângă mousepad este o cutie cu batiste din hârtie. O împinge spre Penny, ferindu-se să o privească, mușcându-și buza inferioară și dorindu-și din tot sufletul să poată fuma o țigară.

— Îmi pare rău. Știu cât de greu îți este.

Penny se uită la ea peste ghemotocul de șervețele ieșite din cutie.

— Chiar știi?

Tonul femeii este aproape agresiv.

Holly oftează.

— Nu, probabil că nu.

Tac amândouă câteva clipe. Holly se gândește să-i spună că și-a pierdut de curând mama, numai că nu-i același lucru. În fond, ea știe unde este acum Charlotte: în pământul din cimitirul Cedar Rest. Penny Dahl nu știe decât că fiica ei a dispărut și i-a lăsat un mare gol în viață.

— Mă interesează casca fiicei tale. A fost găsită odată cu bicicleta?

Penny rămâne cu gura căscată la ea.

— Nu, doar bicicleta s-a găsit. Doamna detectiv nu m-a întrebat niciodată asta și nici eu nu m-am gândit să-i spun.

Holly îi dă lui Penny notă de trecere, dar i-o scade puțin pe a lui Izzy Jaynes.

— Şi rucsacul?

— Nici el nu s-a găsit, dar era de aşteptat, nu? Ţii rucsacul pe umeri şi după ce te dai jos de pe bicicletă, şi Bonnie l-a avut cu ea când s-a dus în magazin. Dar cu casca e mai greu, nu-i aşa?

Holly nu îi răspunde, pentru că aceasta nu este o conversaţie oarecare, ci un interogatoriu. Va încerca să formuleze cu multă blândeţe întrebările, dar tot un interogatoriu va fi.

— Dă-mi mai multe informaţii, Penny. Spune-mi absolut tot ce ştii. Mai întâi, explică-mi ce anume face Bonnie la Biblioteca Reynolds şi la ce oră a plecat în seara aceea de acolo.

6

La Biblioteca Reynolds din cadrul Bell College of Arts and Science lucrează patru asistenţi de bibliotecar. În timpul verii, biblioteca se închide la ora şapte. Bibliotecarul-şef, Matt Conroy, rămâne câteodată până la închidere, însă nu şi în seara respectivă. La cinci şi ceva, Margaret Brenner, Édith Brookings, Lakeisha Stone şi Bonnie Dahl i-au condus la ieşire pe ultimii vizitatori. Înainte să închidă, au făcut turul bibliotecii ca să se asigure că nu a mai rămas vreo persoană care fie nu auzise semnalul de terminare a programului, fie nu-l băgase în seamă pentru că mai avea încă o pagină de citit sau câteva notiţe de luat. Bonnie îi povestise mamei sale că uneori descopereau oameni dormind buştean în sala de lectură sau printre rafturi şi, de câteva ori, chiar au dat peste cupluri în focul pasiunii. *I-am prins în flagrant al desfătării,* aşa zicea ea. De asemenea, verificau şi toaletele de la intrare şi de la etajul al doilea. În seara aceea, nu au găsit pe nimeni.

Cele patru tinere au mai rămas puţin în vestiar şi au flecărit despre planurile pentru weekend, după care au stins luminile şi au încuiat toate uşile. Lakeisha a plecat cu maşina ei marca Smart. Bonnie s-a

urcat pe bicicletă şi a pornit spre micuţul ei apartament, unde n-a mai ajuns niciodată. Însă Penny nu se îngrijorase prea tare a doua zi de dimineaţă, când îşi sunase fiica şi îi răspunsese robotul.

— Am vrut doar s-o întreb dacă nu vrea să treacă pe la mine vineri sau sâmbătă seară ca să ne uităm împreună la un film pe Netflix sau Hulu, spune Penny.

După care adaugă:

— Voiam să fac floricele de porumb.

— Doar atât?

Sigur, Holly nu se pricepe să descopere minciunile la fel de bine cum o făcea Bill Hodges, dar intuieşte când cineva nu-i spune tot adevărul.

Penny se face roşie în obraji.

— Păi... ne cam certaserăm cu vreo câteva seri în urmă. Ne-am înfierbântat amândouă. Ştii şi tu cum e cu mamele şi cu fetele. Ne împăcăm mereu când ne uităm la filme. Ne plac foarte mult şi sunt atâtea de văzut, nu crezi?

— Ba da, zice Holly.

— Am presupus că vorbea cu altcineva şi că o să mă sune după ce termină.

Dar nu a sunat-o. Penny a încercat din nou la zece, apoi la unsprezece, dar rezultatul a fost acelaşi: intra imediat robotul care-i cerea să lase un mesaj. Apoi a sunat-o pe Lakeisha Stone, cea mai bună prietenă a lui Bonnie de la bibliotecă, dorind s-o întrebe dacă Bonnie încă era supărată pe ea. Lakeisha i-a spus că nu ştie. Bonnie nu venise la lucru în dimineaţa aceea. Abia atunci Penny a început să-şi facă griji. Avea o cheie de la apartamentul fiicei sale, aşa că s-a urcat în maşină şi s-a dus acolo.

— La ce oră?

— Eram prea speriată şi nu m-am uitat la ceas. Cred că pe la prânz. Nu mi-era teamă că ar fi făcut Covid sau mai ştiu eu ce – se protejează întotdeauna şi a fost mereu foarte sănătoasă. Dar nu-mi ieşea din cap gândul că poate o fi avut un accident. Că poate o fi alunecat în cadă sau...

Holly dă din cap, deşi îşi aminteşte imaginile de pe camera de supraveghere. Bonnie Rae nu purta mască în magazin şi nici vânzătorul. Adică aşa se proteja ea „întotdeauna”.

— Nu era acasă şi totul părea în regulă în apartament, aşa că m-am speriat şi mai tare şi m-am dus la bibliotecă. Dar nu apăruse nici acolo şi nici nu sunase ca să le spună că nu vine. Am dat telefon la poliţie şi am vrut să-i anunţ dispariţia, dar bărbatul care mi-a răspuns – după ce m-a lăsat să aştept vreo douăzeci de minute – mi-a zis că trebuie să treacă patruzeci şi opt de ore în cazul unui minor adolescent sau şaptezeci şi două în cazul unei persoane adulte. I-am spus că nu-mi răspundea la telefon, că mi se părea că îl are închis, însă nu a părut interesat de asta. Am cerut să vorbesc cu un detectiv şi mi-a zis că toţi aveau treabă.

La şase, în aceeaşi seară, când era acasă, Penny a primit un telefon de la prietena lui Bonnie, Lakeisha. Un tip cu o furgonetă venise la Reynolds şi, în spate, avea o bicicletă Beaumont City cu zece viteze. Marca asta este dotată cu un coşuleţ, iar de acesta, Bonnie lipise un autocolant pe care scria • BIBLIOTECA REYNOLDS. Tipul cu furgoneta, Marvin Brown îl chema, voia să ştie dacă bicicleta aia aparţinea cuiva care lucra acolo sau poate cuiva care frecventa foarte des biblioteca. Dacă nu, zicea el, probabil că ar fi mai bine s-o ducă la secţia de poliţie. Din cauza biletului lipit pe şa.

— Biletul pe care scria *M-am săturat,* spune Holly.

— Da, răspunde Penny, din nou cu ochii plini de lacrimi.

— Dar tu n-ai zice că fiica ta părea să aibă înclinaţii suicidare, nu?

— Doamne, fereşte, sigur că nu! strigă Penny, tresărind puternic de parcă Holly i-ar fi tras o palmă.

I se prelinge o lacrimă pe obraz.

— *Doamne,* fereşte! I-am spus acelaşi lucru şi

doamnei detectiv Jaynes!

— Continuă!

Tot personalul bibliotecii a recunoscut bicicleta. Matt Conroy, bibliotecarul-şef, a sunat la poliţie. Lakeisha a sunat-o pe Penny.

— Atunci cred că am făcut o cădere nervoasă, spune Penny. Mi-au trecut prin faţa ochilor toate scenele din filmele de groază cu nebunii ăia obsedaţi de câte o fată pe care o urmăresc tot timpul.

— Unde a găsit domnul Brown bicicleta?

— Pe Red Bank, la trei intersecţii de Jet Mart. Vizavi de parc, este de vânzare un atelier de reparaţii auto. Domnul Brown are şi el unul în cealaltă parte a oraşului şi cred că vrea să se extindă. Avea întâlnire acolo cu un agent imobiliar. Au examinat amândoi bicicleta.

Penny încearcă să-şi dreagă glasul înăbuşit de spaimă.

— Şi nu le-a plăcut deloc ce scria în biletul de pe şa.

— Ai vorbit personal cu domnul Brown?

— Nu, doamna detectiv Jaynes a vorbit. Ea l-a sunat.

Deci nu l-a chemat la secţie, scrie Holly, tot fără să-şi ia ochii de la Penny, care îşi şterge din nou ochii. Îşi spune că Marvin Brown este prima persoană cu care trebuie să discute.

— Domnul Brown s-a sfătuit cu agentul imobiliar şi domnul Brown a zis că de ce n-ar duce el bicicleta la bibliotecă în furgoneta lui şi, după ce au inspectat amândoi locul – adică atelierul auto –, exact asta a făcut.

— Cine a ajuns primul acolo? Brown sau agentul?

— Nu ştiu. Nu mi s-a părut important.

Poate nici nu este, dar Holly intenţionează să afle. Pentru că, uneori, ucigaşii se prefac că „ar găsi” chiar ei cadavrele victimelor şi, câteodată piromanii sună ei înşişi la pompieri. Chestia asta se pare că-i excită cumva.

— S-a mai aflat ceva de atunci încoace?

— Nimic, spune Penny, ştergându-se la ochi. Telefonul ei are mesageria vocală arhiplină, dar eu oricum mai sun din când în când. Doar ca să-i aud vocea...

Holly se emoţionează foarte tare. Pete zice că, pe măsură ce va mai trece timpul, o să se obişnuiască cu suferinţele clienţilor şi mai zice că o să i se blindeze inima. Dar încă nu s-a întâmplat asta şi speră să nu se întâmple niciodată. Poate că Pete are inima blindată împotriva suferinţelor celorlalţi oameni, la fel şi Izzy Jaynes. Însă Bill nu a avut-o niciodată. Lui i-a păsat întotdeauna de ceilalţi. Spunea că aşa era el făcut.

— Dar spitalele? Presupun că au căutat-o acolo.

Penny râde. Dar este un râs amar.

— Asta l-am întrebat şi eu pe poliţistul care mi-a răspuns la telefon – ăla care mi-a zis că detectivii au treabă. L-am întrebat dacă va verifica el la spitale sau dacă trebuie s-o fac eu. Mi-a spus s-o fac eu. Adică, dacă fata ta a fugit de-acasă, e treaba ta s-o cauţi. Mi-a fost clar că asta îşi imagina el: că fata mea a fugit de acasă. Am sunat la Mercy Hospital, am sunat şi la St Joe, am sunat la Kiner Memorial. Ştii ce mi-au zis?

Holly este sigură că ştie, dar o lasă pe Penny să spună.

— *Mi-au zis că nu ştiu.* Ei, cât de incompetenţi sunt?

Femeia aceasta este foarte îndurerată şi tulburată, aşa că Holly nu are de gând să-i atragă atenţia asupra faptului că ar fi trebuit să-şi dea şi singură seama care anume era motivul din spatele acestui răspuns. Însă Penny Dahl nu se mai gândeşte la nimic altceva decât la fiica ei dispărută. Iar toate spitalele – de aici şi din întreaga ţară – sunt sufocate de pacienţi cu Covid – şi nu doar doctorii şi asistentele şi infirmierele se luptă să facă faţă avalanşei de cazuri, ci absolut toţi angajaţii. Pe

prima pagină a ziarului de ieri a fost o poză cu un om de serviciu (cu mască, bineînţeles), care ducea un pacient în scaun cu rotile spre secţia de Terapie Intensivă de la Mercy Hospital. Dacă n-ar fi existat computerele pe care să se ţină evidenţa pacienţilor, niciun spital n-ar fi ştiut câţi bolnavi are în grijă. Dar, şi aşa, în această epocă a digitalizării, probabil că informaţiile nu reuşesc să ţină pasul cu puhoaiele de pacienţi.

Când se va termina totul, îşi spune Holly, *nu va crede nimeni că exact aşa a fost. Sau, dacă vor crede câţiva, tot nu vor putea să înţeleagă* cum *de a fost posibil.*

— Doamna detectiv Jaynes a mai luat legătura cu tine de atunci?

— De două ori în trei săptămâni, spune Penny pe un ton plin de ranchiună, iar Holly nu o condamnă pentru asta. O dată a venit la mine acasă şi a stat numai zece minute. A doua oară doar m-a sunat. Avea fotografia lui Bonnie şi mi-a zis că a pus-o pe Namus, care-i o bază de date naţională cu persoanele dispărute şi pe NEMEC, care înseamnă...

— Centrul Naţional pentru Copiii Dispăruţi şi Exploataţi, spune Holly.

Bună idee a avut Izzy, chiar dacă Bonnie Rae Dahl nu mai este copil. Poliţiştii postează adesea acolo fotografiile persoanelor dispărute, dacă acestea sunt tinere şi de sex feminin. Pentru că cel mai des sunt răpite femeile tinere. Pe de altă parte, tot ele fug de acasă cel mai des.

Dar, îşi zice ea, *dacă o tânără de douăzeci şi patru de ani se hotărăşte să plece şi să o ia de la capăt în altă parte, nu poţi spune că a fugit de-acasă.*

Penny scoate un oftat frustrat.

— Niciun ajutor n-am primit din partea poliţiei. Niciunul. Şi auzi ce-mi zice Jaynes – „Sigur, e posibil să fi fost răpită, dar biletul ăla sugerează că ea a vrut să plece şi a făcut-o.” Dar, de ce? *De ce?* Are o slujbă bună! Are şanse să fie promovată

curând! E prietenă cu Lakeisha! Şi a dat Dumnezeu să se despartă de neisprăvitul ăla de iubit!

— Cum îl cheamă pe neisprăvit?

— Tom Higgins, răspunde Penny strâmbând din nas. A lucrat la magazinul de pantofi din Airport Mall. Când a venit primul val de Covid, magazinul s-a închis. A vrut să se mute cu Bonnie ca să nu mai dea bani pe chirie, dar ea n-a fost de acord. Şi s-au certat urât de tot. Atunci i-a zis Bon că gata, s-a terminat totul între ei. Şi el a râs şi i-a zis că nu poate să-l concedieze, că îşi dă el demisia. De parcă el ar fi inventat replica asta. Probabil chiar aşa credea.

— Crezi că are vreun amestec în dispariţia lui Bonnie?

— Nu.

Atâta tot răspunde Penny şi îşi încrucişează braţele la piept ca şi cum ar fi vrut să-i transmită că subiectul era închis pentru ea. Holly aşteaptă, nu insistă – tehnică învăţată de la Bill Hodges – şi, în cele din urmă, Penny rupe tăcerea.

— Prostănacul ăla nici nasul nu era în stare să şi-l sufle dacă nu se uita pe internet cum trebuie s-o facă. Şi era *foarte* infantil. N-am înţeles niciodată ce o fi văzut Bonnie la el. Am întrebat-o, dar n-a ştiut să-mi spună.

Holly, care nu scapă niciun episod din reality-show-ul *Bachelor în Paradise,* în care concurează numai tipi incredibil de bine, cam pricepe ce a văzut Bonnie la „prostănac”. Dar nu vrea să spună şi nici nu trebuie. Concluzia o trage Penny singură.

— Probabil că era grozav la pat, probabil putea să se ţină chiar şi o oră.

— Ai adresa lui?

Penny se uită în telefon.

— 2395, Eastland Avenue. Deşi nu ştiu dacă mai locuieşte acolo.

Holly îşi notează strada şi numărul.

— Ai cumva şi o fotografie cu biletul de pe

bicicletă?

Da, Penny are şi fotografia asta. Zice că a făcut-o Lakeisha atunci când a adus Marvin Brown bicicleta la bibliotecă. Holly o studiază cu atenţie şi nu-i place deloc ce vede. Litere de tipar, scrise cu multă migală: M-AM SĂTURAT.

— Este scrisul fiicei tale?

Penny oftează din nou. Acum parcă ar vrea să-i transmită că a ajuns la capătul puterilor.

— Poate că da, dar nu sunt sigură. Fata mea *nu* scrie de mână. Nu mai scrie de mână niciun tânăr în zilele noastre, sigur, în afara semnăturilor pe care nici nu poţi să le citeşti – puştii ăştia de azi fac nişte mâzgăleli înfiorătoare. Dar, atunci când se mai întâmplă să scrie, Bon nu foloseşte majuscule. Poate doar dacă acum a vrut să... nu ştiu...

— Să accentueze ceva?

— Da. Poate că da.

Şi poate că Penny are dreptate, îşi zice Holly. Însă, dacă aşa ar sta lucrurile, de ce nu ar fi scris cu litere şi mai mari? Nu m-am săturat, ci M-AM SĂTURAT? De ce nu a pus şi un semn de exclamare, sau chiar două? Nu, pe Holly n-o interesează deloc biletul ăsta. Încă nu-i sigură că nu l-a scris Bonnie, dar este aproape convinsă că nu ea a făcut-o.

— Am să te rog să-mi trimiţi pe e-mail şi poza cu biletul atunci când îmi trimiţi fotografiile fetei tale, bine? Acum spune-mi câte ceva despre tine, Penny. Unde locuieşti?

— Pe Renner Circle, la numărul 883. În Upriver.

Holly îşi notează şi această adresă chiar sub notiţa *P şi B s-au certat, P zice că s-au înfierbântat.*

— Şi cu ce te ocupi?

— Sunt consultant de credite la sucursala Norbank de pe autostrada care duce la aeroport. Cel puţin, asta eram; şi presupun că voi fi în continuare. Norbank şi-a închis temporar trei din prăvălii – aşa le zicem noi, „prăvălii” – şi una dintre ele era a mea.

— Nu lucrezi de-acasă?

— Nu. Dar îmi iau leafa în continuare. Măcar atâta bucurie să am în tot— în tot *haosul* ăsta. Bine că mi-am adus aminte, trebuie să-ţi dau un cec.

Îşi deschide poşeta şi începe să scotocească prin ea.

— Probabil mai ai şi alte întrebări.

— O să am, dar, deocamdată, am aflat suficiente lucruri ca să mă pot apuca de treabă.

— Când ai să mă suni?

Penny acum completează cecul repede, cu multă siguranţă, fără să se oprească la vreuna dintre rubrici. Şi nu scrie cu litere de tipar, ci cu litere de mână, mici, rotunde şi ordonate.

— Lasă-mă douăzeci şi patru de ore, să văd ce fac.

— Dar să mă suni, da? Chiar şi mai devreme, dacă afli ceva. La orice oră din zi sau din noapte.

— Încă ceva...

În mod normal, Holly se fereşte să pună întrebări prea personale, mai ales atunci când este vorba despre un conflict, dar acum nu şovăie deloc. Trebuie neapărat să afle, ca să poată începe să desfacă nodul ăsta prea încâlcit.

— Povesteşte-mi despre cearta pe care aţi avut-o. Atunci când v-aţi înfierbântat amândouă.

Penny îşi încrucişează din nou braţele la piept, chiar mai strâns de această dată. Din propria-i experienţă, Holly a devenit expertă în descifrarea limbajului defensiv al trupului.

— N-a fost mare lucru. O furtună într-un pahar cu apă.

Holly aşteaptă.

— În fine, se hotărăşte Penny să continue, de data asta poate că a fost ceva mai serios. A trântit uşa când a plecat. E o fată bună şi nu-i stă în fire să facă aşa ceva. Ne-am mai... ciondănit şi înainte din cauza lui Tom, dar niciodată n-a trântit uşa. Plus că acum i-am vorbit urât. Am făcut-o „scârbă căpoasă”. Of, cât de rău îmi pare! Cât îmi doresc să-mi pot retrage vorbele astea. Să-i pot spune acum: „OK, Bon,

haide să nu mai vorbim despre asta.” Dar nu ştii niciodată ce-ţi rezervă viitorul, nu?

— Despre ce a fost vorba?

— Era liber un post excelent la Norbank. Arhivare şi inventariere. Colaţionare. Relaţii cu publicul, i se asigura munca de acasă – ei, cât de bine sună treaba asta în situaţia în care ne aflăm cu toţii? Am încercat s-o conving să depună o cerere de angajare, că se pricepe la calcule şi e o persoană foarte sociabilă, dar n-a vrut în ruptul capului. I-am spus că ar primi o leafă incomparabil mai mare decât ce ia acum de la bibliotecă, i-am descris toate beneficiile, i-am zis că o să aibă un program de lucru foarte convenabil. Dar n-am reuşit s-o fac să înţeleagă. Este cumplit de încăpăţânată uneori.

Uite cine vorbeşte! exclamă Holly în gând, amintindu-şi de certurile avute cu propria mamă, mai cu seamă după ce a început să lucreze cu Bill Hodges. Plus câteva scandaluri mari după ce ea şi Bill fuseseră cât pe ce să moară în timp ce urmăreau un doctor posedat – da, ăsta-i cuvântul, nu există altul – de Brady Hartsfield[22].

— I-am zis că, dacă ar lucra la bancă, şi-ar putea permite să-şi cumpere nişte haine mai de Doamne-ajută, ca să nu se mai îmbrace ca o hipiotă. A râs de mine. Atunci am făcut-o „scârbă”.

— V-aţi mai certat şi altădată aşa? V-aţi mai spus cuvinte grele?

— Nu. Niciodată.

Holly ştie că femeia minte şi că nu îl minte doar pe detectivul particular pe care şi l-a angajat. Se minte pe sine însăşi.

Holly îşi mai notează ceva, apoi se ridică şi îşi pune masca.

— Ce-ai să faci mai întâi?

— Am s-o sun pe Izzy Jaynes. Cred că o să-mi spună tot ce a aflat. Ne cunoaştem de câţiva ani.

---

[22] Vezi *Mort la datorie* de Stephen King, Nemira, 2018 (n. Tr.).

Şi, înainte de Brown – bărbatul cu furgoneta –, va discuta cu Lakeisha Stone. Pentru că, dacă Lakeisha şi Bonnie erau prietene bune – chiar foarte bune –, înseamnă că Lakeisha ştie mai bine cum se înţelegeau mama cu fiica. Pentru Holly nu contează acum uşa trântită, pentru că nu doreşte să pună semnul egalităţii între propria ei mamă şi cea a lui Bonnie.

Nu-i despre tine cazul, i-a spus Bill odată. *Să nu faci niciodată greşeala de a-ţi închipui că despre tine e vorba. Nu ajută niciodată şi, de obicei, te încurcă şi mai tare.*

22-25 NOIEMBRIE 2018

1

Lui Emily nu-i place tânăra.

Nu că l-ar fi plăcut pe Cary Dressler, iar de Castro, hispanicul ăla *maricon,* i-a fost de-a dreptul *silă.* Însă fata asta, această Ellen Craslow, nu seamănă cu niciunul dintre ei. Pentru că-i de alt sex? Nu, Emily nu crede că asta ar fi cauza.

Coboară scara la subsol, cu tava în mâini. Pe ea se află o farfurie cu aproximativ şapte sute de grame de ficat crud, care înoată în propria-i zeamă. Preţul de la Kroger: trei dolari, douăzeci şi doi de cenţi. Tare mult s-a scumpit carnea, ca să nu mai spună că au irosit degeaba ultima bucată. S-a dus jos la un moment dat şi a văzut că mişunau pe ea tot felul de viermi şi de muşte. Nu înţelege cum de au pătruns – şi atât de repede – în încăperea asta închisă ermetic. Au astupat chiar şi spaţiul de sub uşa care dă în bucătărie.

Fata stă în picioare în spatele gratiilor. Este înaltă, cu pielea de culoarea pudrei de cacao. Are părul curat şi îngrijit, scurt şi negru. Emily se uită la ea de la baza scării şi mai că ar putea să jure că poartă o cască de baie. Se apropie puţin şi observă

că Ellen are buzele crăpate şi îi sângerează din loc în loc. Însă nici nu plânge, nici nu-i cere îndurare. Nici vorbă de aşa ceva. Cel puţin, deocamdată.

Em ia de pe tavă farfuria cu ficat şi o pune jos, pe podeaua din beton. Se lasă într-un genunchi ca s-o facă, nu se apleacă din mijloc. Are o criză de sciatică, dar poate să suporte durerea asta. Însă va fi o cu totul altă situaţie când nervul sciatic o să înceapă să urle... când fiecare pas pe care-l va face va fi un supliciu. Ia mătura şi împinge farfuria spre cuşcă. Zeama aia roşie (sânge cu grăsime şi cu cine ştie ce altceva) dă pe dinafară. La fel cum a făcut şi înainte, Ellen Craslow întinde piciorul şi împiedică farfuria să între prin fantă.

— Ţi-am mai zis. Sunt vegană. Parcă nici nu mă auzi.

Lui Em îi vine s-o lovească cu coada măturii, dar se stăpâneşte. Şi nu doar din cauză că fata ar putea să o apuce şi să i-o smulgă din mână. Ci, mai ales, pentru că nu trebuie să reacţioneze în niciun fel, nu trebuie să dea dovadă de nicio emoţie. Fata asta e doar un animal în cuşcă, la fel cum au fost Castro şi Dressler. Este o vită, atâta tot. Şi e un gest infantil să loveşti vitele. La fel de infantil este şi să te superi pe ele. Pe vite şi pe toate celelalte animale trebuie să le dresezi.

Ellen a refuzat să bea şi shake-ul cu proteine. Când s-a trezit, şi-a băut ambele sticluţe cu apă din cuşcă. Pe prima a băut-o imediat. A tras cât a putut de mult de a doua, dar acum s-au terminat amândouă. Em scoate alta din buzunarul şorţului.

— O să ţi-o dau după ce ai să-ţi mănânci carnea, Ellen. Trupului tău nu-i pasă dacă eşti vegană sau nu. Trupul tău are nevoie de hrană.

Ridică sticla şi i-o arată.

— Şi are nevoie şi de apă.

Ellen nu spune nimic, ci doar stă cu mâinile pe gratii şi cu piciorul în faţa farfuriei din dreptul fantei şi se uită lung la Emily. Privirea asta a fetei este demoralizantă. Iar Em nu vrea să se simtă

demoralizată, dar îşi spune că exact la fel s-ar simţi şi dacă ar fi la o grădină zoologică şi s-ar uita în ochii unui tigru.

— O să-ţi las aici mâncarea, da? Dacă am să văd că ai mâncat-o şi ai băut şi zeama, atunci am să-ţi dau apa.

Niciun răspuns. Doamna profesoară (emerită) Emily Harris uită de comparaţia cu animalele şi îşi dă seama că este supărată. Ba nu, este furioasă. Castro a mâncat; Dressler a mâncat; până la urmă va mânca şi Ellen. Nu va avea încotro. Em se întoarce şi porneşte spre scară.

Fata zice:

— Îngrozitor, nu?

Em se uită uluită la ea.

— Când oamenii nu fac ce vrei tu. Îngrozitoare senzaţie, nu? Pentru tine, la tine mă refer.

Şi fata asta chiar schiţează un zâmbet!

Putoare ce eşti! îi spune Emily în gând. Şi adaugă (tot în gând) ceva ce nu şi-ar permite niciodată să spună cu voce tare – cuvinte pe care le foloseşte doar atunci când îşi varsă năduful pe paginile jurnalului ei: *Putoare neagră şi încăpăţânată.*

Şi zice acum cu glas tare (şi cu blândeţe):

— Este Ziua Recunoştinţei, Ellen. Fii recunoscătoare şi mănâncă.

— Adu-mi o salată, îi cere fata. Fără sos. Pe aia o s-o mănânc.

Ei, cât tupeu! îşi zice Em. *Parcă aş fi o slugă! Parcă aş fi camerista ei!*

Face un gest pe care îl va regreta mai târziu, pentru că dezvăluie prea mult din adevărata ei fire. Scoate sticla cu apă din buzunarul şorţului, o duce la buze şi bea. Apoi varsă restul peste balustrada scării.

Fata nu spune nimic.

2

Atrecut o zi.

Profesorul Rodney Plarris (profesor de ştiinţe naturale, emerit) stă în faţa cuştii şi cugetă. Ellen Craslow se uită la el, foarte calmă. Cel puţin, aşa pare. I-au apărut şi vreo două băşici pe buze şi nişte coşuri pe frunte, iar pielea ei frumoasă şi netedă, de culoarea pudrei de cacao, a căpătat o tentă cenuşie. Însă ochii ei – de un verde surprinzător – strălucesc din fundul orbitelor.

Roddy este un respectat biolog şi nutriţionist. Ca profesor, a fost uneori venerat, însă, cel mai adesea, temut de studenţii lui. Doar bibliografia lucrărilor publicate de el ar umple peste zece pagini. Chiar şi după ieşirea la pensie, continuă să schimbe opinii cu colegii săi în paginile diverselor publicaţii de specialitate. Nu i se pare deloc că ar fi semn de vanitate faptul că se consideră a fi cel mai bun dintre ei. Pentru că, după cum a spus odată un înţelept, *nu-i laudă de sine dacă e adevărat*[23].

Nu este supărat pe fata aceasta aşa cum este Em (zice că nu e, dar sunt căsătoriţi de mai bine de cincizeci de ani, aşa că o cunoaşte mai bine decât se cunoaşte ea însăşi), însă bineînţeles că purtarea lui Ellen îl nedumereşte. Probabil că s-a simţit dezorientată când s-a trezit, la fel cum s-au simţit şi ceilalţi –, şi asta, pentru că folosesc un tranchilizant foarte puternic ca să-şi doboare victimele –, numai că *nu a părut* deloc aşa. Dacă era buimacă şi o durea capul – cu siguranţă că aşa a fost – nu s-a văitat în niciun fel. N-a strigat după ajutor, aşa cum a făcut Cary Dressler aproape din prima clipă după ce s-a trezit *(probabil că durerea de cap i s-a intensificat şi mai mult atunci,* îşi zice Roddy) şi cum a făcut la un moment dat şi Jorge Castro. Evident că a refuzat să mănânce şi au trecut deja trei zile de când au adus-o aici şi două zile de când şi-a

[23] Aforism atribuit lui Andrew Jackson (1767-1845), al şaptelea preşedinte al Statelor Unite (n. Tr.).

terminat apa pe care i-au dat-o.

Bucata de ficat adusă ieri de Em s-a înnegrit şi a început să miroasă urât. Încă este comestibilă, dar nu pentru multă vreme. Dacă fata va mai aştepta câteva ore şi abia apoi se va hotărî s-o mănânce, probabil că o va vomita pe toată, zădărnicindu-le tot efortul. Iar timpul trece.

— Draga mea, ai să mori de foame dacă nu mănânci, îi spune el acum.

Studenţii lui din vremurile de demult nu l-au auzit niciodată vorbind pe un ton atât de blajin; pe când era profesor, Roddy avea obiceiul să vorbească foarte repede, pe un ton pătimaş şi adesea chiar ascuţit. Atunci când ţinea cursul despre minunăţiile aparatului digestiv – membrana seroasă, pilorul, duodenul –, entuziasmul îl făcea aproape să ţipe.

Ellen nu zice nimic.

— Corpul tău a început deja să se autodigere. Asta se vede clar pe faţa ta, pe braţe, pe felul în care stai, uşor încovoiată...

Tot nimic. Îl priveşte drept în ochi. Încă nu i-a întrebat ce vor de la ea, ceea ce este la fel de derutant şi (de ce să nu recunoască adevărul?) destul de îngrijorător. Îi cunoaşte şi ştie că, dacă o vor elibera, ea se va duce direct la poliţie, iar ei vor fi arestaţi pentru răpire (doar prima acuzaţie dintre multe altele), *ergo* nu o vor elibera. Însă nu a încercat să negocieze şi nici nu i-a implorat să-i dea drumul, promiţându-le marea cu sarea. Singura ei reacţie a fost această grevă a foamei. A anunţat-o pe Em că ar mânca o salată, însă aşa ceva este exclus. Indiferent dacă sunt stropite sau nu cu ulei, salatele nu au nicio legătură cu ritualul împărtăşaniei. Carnea are. Ficatul are. Sângele – da, mai ales sângele – are.

— Ce ne facem noi cu tine, draga mea? a spus el pe un ton trist.

În momentul acesta, s-ar aştepta ca ostaticul – ostaticul *normal* – să spună ceva ridicol, de genul:

dă-mi drumul şi n-o să spun nimic nimănui. Însă fata aceasta, indiferent cât de flămândă şi de însetată este, are suficientă minte şi nu zice aşa ceva.

Roddy împinge mai aproape de fantă farfuria cu ficatul crud.

— Mănâncă-l şi ai să vezi că-ţi recapeţi imediat puterile. O să te simţi extraordinar de bine.

Şi încearcă să facă o glumă. Deşi este o glumă proastă.

— O să te facem carnivoră cât ai bate din palme.

Nici acum nu primeşte vreun răspuns, aşa că se îndreaptă spre scară.

Ellen spune:

— Ştiu ce-i ăla.

Roddy se întoarce. Fata arată către cutia mare şi galbenă din celălalt capăt al atelierului.

— E un tocător de lemne. L-ai întors cu faţa la perete ca să nu văd locul pe unde se încarcă, dar ştiu ce este. Unchiul meu a lucrat toată viaţa lui în pădurile din nord.

Rodney Harris credea că nu-l mai poate surprinde nimic la vârsta asta, numai că tânăra este plină de surprize. Absolut remarcabilă, aproape ca un căţel-minune care ştie să numere.

— Aşa o să scăpaţi de mine, nu? O să mă vârâţi prin pâlnia aia şi o să mă tocaţi şi o să mă scoateţi într-un sac şi sacul ăla o să-l aruncaţi în lac.

Fostul profesor cască ochii la ea. Şi gura o cască.

— De unde... de ce ai crede una ca asta?

— Pentru că e cel mai sigur loc. E un serial la televizor, *Dexter*, despre un criminal în serie care scapă de cadavre aruncându-le în Golful Mexic. Poate l-ai văzut.

Bineînţeles că l-au văzut amândoi.

Groaznic. Parcă i-ar citi gândurile. Parcă *le*-ar citi *lor* gândurile, pentru că, atunci când este vorba despre ostaticii lor – şi despre împărtăşanie –, el şi soţia lui gândesc la fel.

— Ai o barcă. Nu-i aşa că ai o barcă, domnule

profesor Harris?

Au făcut o mare greşeală cu fata asta. Este rezistentă, este dârză, este diferită de toţi ceilalţi. Nici măcar în o sută de ani de acum înainte nu ar mai reuşi să dea peste alta asemenea ei.

Profesorul Harris urcă scara fără să mai spună nimic.

3

Em este în biroul ei. O încăpere nu prea mare, plină de jos şi până în tavan cu atât de multe rafturi cu cărţi, că abia dacă i-a mai rămas loc pentru măsuţa de lucru. Unele dintre cărţile de pe masă au fost aşezate în teancuri într-un colţ ca să aibă unde să-şi pună un biblioraft pe a cărui copertă scrie cu litere frumoase, de tipar: MOSTRE DE REDACTARE.

Într-o parte şi în cealaltă a computerului sunt două fotografii înrămate. Una cu Roddy şi Em pe vremea când erau foarte tineri – el, într-un costum de gală (închiriat, desigur), iar ea în tradiţionala rochie albă de mireasă (cumpărată de părinţi, bineînţeles). În cealaltă poză sunt tot Roddy şi Em, dar mult mai în vârstă; el are pe cap un tricorn de amiral de pe vremuri, iar ea poartă o beretă de marinar, pusă şmechereşte într-o parte pe buclele făcute la coafor. Stau în faţa iahtului lor, *Mainship 34,* achiziţionat de curând la mâna a doua, dar care a fost folosit destul de rar şi cu multă grijă. Em ţine într-o mână o sticlă de şampanie ieftină, sticlă pe care o va folosi ca să-şi boteze ambarcaţiunea cu numele *Marie Cather – Marie,* de la Marie Stopes[24]; şi *Cather,* de la Willa Cather[25]. Căsnicia lor a fost şi este un parteneriat.

---

[24] Marie Charlotte Carmichael Stopes (1880-1958) – scriitoare britanică, paleobotanistă, militantă pentru eugenie şi drepturile femeilor (n. Tr.).

[25] Willa Cather (1873-1947) – scriitoare din SUA, câştigătoare a Premiului Pulitzer în 1923 (n. Tr.).

Em se uită la ecranul computerului, unde se vede Ellen Craslow stând pe salteluţa din cuşcă – are picioarele încrucişate, capul în mâini şi îi tremură umerii. Roddy se apleacă peste umărul lui Em ca să o vadă mai bine.

— A stat în picioare doar până ai plecat tu, după care s-a prăbuşit, spune Em, pe un ton deloc lipsit de satisfacţie.

Fata ridică ochii şi se uită drept în camera de supraveghere. A plâns, dar ochii îi par uscaţi. Asta nu-l surprinde pe Roddy. Este efectul deshidratării.

— Ai auzit tot? îşi întreabă el acum soţia.

— Da. A intuit foarte multe, nu crezi?

— Nu-i vorba de intuiţie, ci de logică. Plus că a recunoscut tocătorul atunci când l-a văzut. Niciunul dintre ceilalţi n-a mai făcut asta. Ce ne facem acum, Emmie? Ai vreo idee? Te rog!

Emily Harris se gândeşte, fără să-şi ia ochii de la fata din cuşcă. Niciunuia nu îi este milă de Ellen. Nu-i înduioşează absolut deloc situaţia ei. Este doar o problemă care trebuie rezolvată. Roddy îşi spune că o problemă este ceva bun... mă rog, într-un fel. Nu prea au experienţă, iar fiecare problemă rezolvată te ajută să-ţi creşti eficienţa. Toţi marii oameni de ştiinţă spun asta.

În cele din urmă, ea zice:

— Hai să aşteptăm până mâine!

— Da, ai dreptate.

Se îndreaptă şi răsfoieşte într-o doară prin biblioraftul cu lucrări. În acest semestru de primăvară, de foarte respectatul (aproape proverbialul) atelier de creaţie literară de la Bell se va ocupa scriitoarea Althea Gibson, autoare a două romane care au avut recenzii bune, dar s-au vândut prost. La fel ca alţi scriitori angajaţi de facultate în trecut, şi Gibson a fost extrem de încântată când Emily Harris s-a oferit să se ocupe ea de selectarea studenţilor care doreau să ia parte la acest atelier. Cu toate că primeşte o sumă derizorie pentru această

muncă, lui Em îi place să o facă. Îi făcuse aceeaşi propunere şi lui Jorge Castro, dar acesta a refuzat-o, preferând să citească singur teancurile de lucrări. De parcă ar fi fost sub demnitatea lui să-i facă Emily preselecţia. De-a lungul timpului, Em a remarcat că foarte mulţi poponari sunt cu nasul pe sus şi îşi spune că probabil încearcă să compenseze cumva orientările lor sexuale anormale. Plus... alergările alea de unul singur.

— Ai găsit ceva demn de atenţie? o întreabă Roddy Harris.

— Ei, deocamdată, doar prostiile obişnuite, oftează Emily, masându-şi partea de jos a spatelui care încă o doare destul de rău. Încep să cred că literatura o să ajungă o artă pierdută în vreo douăzeci de ani.

El se apleacă şi o sărută pe părul alb.

— Nu te descuraja, scumpo!

4

Pe data de 24, în jurul prânzului, Em coboară la subsol şi vede că s-au întors viermii şi muştele. Se uită dezgustată şi consternată la gângăniile care colcăie pe bucata aceea foarte bună de carne (mă rog, *a fost* foarte bună). Pur şi simplu, n-au cum să ajungă aici atât de repede. N-au ce căuta aici!

Ia mătura şi împinge farfuria cu ficatul spre fantă. Cu toate că Ellen pare epuizată, îi sângerează buzele crăpate, e pământie la faţă, tot reuşeşte să o blocheze cu piciorul.

Em scoate o sticlă cu apă din buzunarul de la şorţ şi este încântată să vadă cum fata rămâne cu ochii aţintiţi asupra ei. Iar atunci când încearcă – absolut zadarnic – să-şi umezească cu limba buzele arse de sete... se simte şi mai încântată.

— Haide, Ellen, ia farfuria! Dă la o parte insectele şi mănâncă. După aceea îţi voi da apa.

Preţ de o clipă, i se pare că fata asta îndărătnică

o să cedeze. Dar imediat aude acelaşi răspuns:

— Sunt vegană.

Eşti o putoare, asta eşti! Emily abia dacă reuşeşte să se stăpânească şi să nu-i arunce vorbele astea în faţă. Îngrozitor de enervantă e tânăra asta, şi ea nu mai are răbdare, pentru că nu se simte prea bine – a ţinut-o trează toată noaptea afurisita aia de sciatică. *O putoare înfumurată şi neruşinată! O putoare NEAGRA, asta eşti!*

Se pune într-un genunchi – are grijă să-şi ţină spatele drept ca să n-o mai doară atât de tare – şi ia farfuria de jos. Nu-şi poate înăbuşi un geamăt de scârbă când un vierme îi ajunge pe încheietura mâinii. Urcă scara cu farfuria în mână, fără să se mai uite înapoi.

Roddy stă la masa din bucătărie. Citeşte o monografie şi ronţăie nişte fructe uscate şi alune dintr-un bol de sticlă. Ridică ochii, îşi scoate ochelarii şi îşi freacă nasul.

—Nu?

— Nu.

— Bine. Vrei să-i duc eu ultima bucată? îmi dau seama că te doare spatele.

— N-am nimic. Sunt în formă maximă.

Emily înclină farfuria. Ficatul alterat alunecă în chiuvetă cu un zgomot umed: *pleosc.* Vede alt vierme – acum pe antebraţ. Îl striveşte, ia o furculiţă şi îndeasă cu mişcări scurte şi puternice bucata stricată de carne în dispozitivul de tocat resturile menajere.

— Linişteşte-te! spune Roddy. *Fii calmă,* Em! Ştii că suntem pregătiţi pentru asta.

— Dacă n-o să mănânce, înseamnă să-i căutăm un înlocuitor! Şi e prea curând!

— Vom fi foarte prudenţi. Nu suport să te văd atât de nefericită. Şi cred că s-ar putea să am o soluţie.

Em se întoarce cu faţa la el.

— Mă exasperează.

Draga mea, ăsta-i un cuvânt foarte blând, o

contrazice Roddy în gând. *Eşti de-a dreptul scoasă din minţi şi cred că fata şi-a dat seama de asta. Poate îşi dă seama şi că furia ta este singura răzbunare la care poate să spere.* Fireşte că nu-i spune nimic, ci doar o priveşte lung cu ochii ăia de care ea s-a îndrăgostit din prima clipă. Şi nu are cum să nu-i iubească şi acum, după atât de mulţi ani. Roddy se ridică de pe scaun, o ia pe după umeri şi o sărută pe obraz.

— Sărmana mea Em. Îmi pare nespus de rău că te doare spatele şi la fel de rău îmi pare că trebuie să aştepţi.

Ea schiţează surâsul acela de care *el* s-a îndrăgostit din prima clipă. Şi nu are cum să nu-l iubească şi acum, după atât de mulţi ani. Iubeşte şi ridurile acelea din ce în ce mai adânci de la coada ochilor şi din colţurile gurii ei.

— O să reuşim.

Emily porneşte dispozitivul care toacă gunoiul. Acesta scoate un zgomot scrâşnit şi înfometat, nu prea diferit de cel făcut de tocătorul de lemne din subsol. Em se duce la frigider şi scoate o bucată proaspătă de ficat.

— Sigur nu vrei să i-o duc eu? o întreabă Roddy.

— Foarte sigur.

5

Odată ajunsă din nou la subsol, Emily pune pe podea farfuria cu ficat. În spatele ei aşază o sticlă cu apă Dasani. Ellen Craslow se ridică de pe salteluţă şi blochează din nou fanta cu piciorul înainte ca Em să ia mătura. Şi din nou îi spune:

— Sunt vegană.

— Cred că am stabilit deja asta, zice Em. Gândeşte-te bine ce vrei să faci. E ultima ta şansă.

Ellen se uită la ea. Privirea îi este tulburată. Ochii îi sunt adânciţi în orbite... apoi zâmbeşte. Buzele i se crapă şi îi sângerează. Vorbeşte calm,

fără patimă.

— Nu mă minţi, cucoană! N-am mai avut nicio şansă din momentul în care am ajuns aici.

6

Roddy este cel care coboară la subsol a doua zi. Şi-a pus sacoul lui preferat, acela pe care îl purta întotdeauna la conferinţe şi la simpozioane, unde trebuia să participe la mese rotunde sau să ţină prelegeri. Din imaginile camerei de supraveghere, a aflat că farfuria cu bucata de ficat tot în afara fantei se află, numai că nu în acelaşi loc. S-a uitat împreună cu Em şi au văzut că fata s-a întins pe o parte, şi-a scos mâna printre gratii şi a încercat să ajungă la sticla cu apă. Evident că nu a putut.

Roddy are în mână farfuria cu salata solicitată. În mod normal, nu şi-ar bate niciodată joc de un animal închis în cuşcă. Numai că fata asta chiar că este extrem de enervantă. Şi nu-i vorba doar despre calmul ei de nezdruncinat, ci despre faptul că-i face să-şi piardă timpul.

— N-are sos. Nu am vrea să încălcăm principiile tale dietetice.

Pune jos farfuria cu salată şi remarcă expresia de lăcomie pură de pe chipul fetei. Împinge farfuria cu mătura. Ar putea s-o lase să mănânce înainte să-i ia viaţa şi astfel să-i curme toate suferinţele. S-a gândit bine la varianta aceasta, dar nu o va face. Fata asta a – supărat-o mult prea tare pe Emily.

Împinge farfuria în cuşcă. Ellen o ia.

— Mulţu...

Şi cască ochii văzându-l că bagă mâna în buzunarul sacoului.

Este un revolver de calibrul .38. Nu face prea mare zgomot, plus că subsolul este izolat fonic. O împuşcă o dată în piept. Farfuria îi cade din mâini şi se sparge. Roşiile cherry se rostogolesc în toate părţile. Înainte ca fata să se prăbuşească, Roddy vâră

mâna printre gratii şi o împuşcă încă o dată, de data asta în cap – doar ca să fie convins că a omorât-o.

— Ce risipă! oftează el.

Plus că mai trebuie să cureţe şi toată mizeria aia.

23 IULIE 2021

1

După ce pleacă Penny, Holly scoate din sertar un pacheţel cu şerveţele antibacteriene şi şterge bine atât latura mesei pe care femeia şi-a sprijinit mâinile, cât şi braţele scaunului pe care a stat. Probabil că exagerează cu precauţia – şi oricum nu poţi dezinfecta chiar tot, ar fi chiar o prostie să încerci –, dar paza bună trece primejdia rea. Holly nu trebuie decât să se gândească la mama ei ca să fie convinsă de asta.

Iese din birou şi se duce la toaleta pentru femei unde se spală bine pe mâini. Când se întoarce, îşi reciteşte notiţele şi face lista persoanelor cu care vrea să discute. Apoi stă pe scaun, cu spatele sprijinit comod de spătar şi cu mâinile împreunate pe burtă. Se uită în tavan. Între sprâncene i-a apărut o cută pe care Barbara Robinson a botezat-o „ridul de cugetare adâncă”. N-o interesează că nu s-a găsit rucsacul fetei; după cum zicea şi Penny, probabil că încă îl avea la ea. Pe Holly o interesează casca de protecţie a lui Bonnie Rae. Şi bicicleta. Soarta lor i se pare *foarte* interesantă, din motive conexe, dar puţin diferite.

După vreo cinci minute, îi dispare de pe frunte „ridul de cugetare adâncă” şi o sună pe Isabelle Jaynes.

— Bună, Izzy! Holly Gibney sunt. Sper că nu te superi că te-am sunat pe telefonul personal.

— Deloc. Condoleanţe, Holly! Am auzit de mama ta.

— De unde?

Că doar Izzy nu a luat parte la ceremonia de înmormântare desfăşurată pe Zoom. Sau poate – şi asta îi stătea în fire – a stat ascunsă.

— Mi-a spus Pete.

— Mulţumesc. A fost o pierdere grea. Şi inutilă.

— Nu se vaccinase?

— Nu.

Probabil că Pete i-a zis şi asta. Holly nu ştie câte îşi spun unul altuia, dar este sigură că foarte multe. Dacă ai fost odată poliţist, atunci, aşa rămâi pe veci. Tot Bill a învăţat-o asta.

— Pete ce mai face?

— Nu pare să se înzdrăvenească atât de repede cum speram eu.

— Îmi pare rău. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

Holly îi spune că a fost angajată de Pénélope Dahl ca să investigheze dispariţia fiicei ei. Nu se aşteptă ca Izzy să aibă impresia că se amesteca nepoftită într-o anchetă a poliţiei şi aşteptările nu i-au fost înşelate. De fapt, Izzy este chiar încântată şi îi urează mult succes.

— Doamna Dahl nu crede că Bonnie a plecat din oraş, spune Holly, şi respinge ideea sinuciderii. O respinge categoric. Tu ce părere ai?

— Îţi zic, dar rămâne între noi, da? Nu spui nimănui?

— Sigur că nu!

— Am glumit, Hols. Câteodată, chiar uit că iei totul la propriu. Cred că fata ori a decis în ultima clipă să fugă de aici şi să înceapă o nouă viaţă în altă parte... ori a fost răpită. Dacă-mi pui pistolul la tâmpla mea de pisicuţă drăgălaşă, aş zice că înclin în favoarea răpirii. Posibil urmată de viol, crimă şi de înlăturarea cadavrului.

— Aoleu!

— Foarte bine zici. Am informat pe cine trebuia să informez şi am adus cazul la cunoştinţa poliţiei statului nostru.

— Când spui că ai informat pe cine trebuia să

informezi, te referi şi la FBI?

— Am vorbit cu biroul special din Cincinnati. Nu vor face nicio anchetă, pentru că au treburi mult mai importante, dar măcar dispariţia fetei este acum trecută în baza lor de date. Şi vor şti ce să facă dacă dau de vreo urmă în anchetele lor care să aibă o cât de mică legătură cu fata asta. Însă aici, la noi în oraş, ştii şi tu foarte bine ce nebunie e. De parcă nu ne ajungea Covidul, acum avem şi problema cu Maleek Dutton. În fine, în ultimele două săptămâni, s-a mai calmat un pic situaţia, adică nu mai sparge nimeni vitrinele şi nu mai sunt maşini incendiate, dar... continuă să aibă efecte.

— A fost neplăcut.

A fost mai mult decât atât, mult mai mult, însă Dutton reprezintă un subiect sensibil şi o poveste veche: tânăr afro-american, într-o maşină cu stopul din spate defect, este oprit în trafic şi tras pe dreapta. Poliţistul îi cere să-şi ţină ambele mâini pe volan, dar Dutton vrea să-şi ia telefonul.

— A fost o *tâmpenie,* asta a fost. *Incalificabil,* aşa a fost.

Vocea lui Izzy sună de parcă ar vorbi printre dinţii încleştaţi.

— Fii atentă, nu m-ai auzit spunând asta.

— N-am auzit nimic.

— Juraţii l-au achitat pe cretinul ăla belicos – nici asta nu ai auzit de la mine –, dar măcar a plecat din poliţie. Şi nu numai el a plecat. De când cu Covidul şi cu necazurile din Lowtown, ne-au plecat un sfert din colegi. Şi vor pleca şi mai mulţi dacă se apucă guvernatorul să instituie obligativitatea purtării măştii şi a vaccinării pentru angajaţii municipali sau statali. Nu ştiu când a mai avut poliţia atât de puţină vlagă.

Holly scoate un sunet care ar putea să indice empatie. Aşa şi este, însă empatia ei merge doar până la un punct. Tipul ăla a tras absolut fără niciun motiv, din pură răutate – a fost un gest nejustificat,

nu contează ce-au spus juraţii de la tribunal. Iar ea nu va fi niciodată în stare să înţeleagă de ce tocmai poliţiştii – adică exact cei obişnuiţi să-şi pună mănuşi înainte să le facă drogaţilor injecţii cu Naloxone[26] – se opun vaccinării contra Covidului. Evident că nu toţi refuză să se lase vaccinaţi, dar foarte mulţi o fac. În orice caz, ea s-a deprins cu lamentările de genul ăsta. Şi ştie că Izzy Jaynes este, de fapt, un om foarte nefericit.

— Uite, Hols, îmi dau seama că doamna Dahl are impresia că am dezamăgit-o. Poate aşa am şi făcut. Probabil aşa am şi făcut. Însă vecinii zic că ele două se certau în permanenţă, iar oraşul ăsta e cuprins de haos. Ce să faci mai întâi? Ştii că i-au eliberat pe toţi puşcăriaşii din cauza Covidului? Ştii că le-au dat drumul tuturor infractorilor şi acum ăştia zburdă liberi pe străzi? Uneori îmi zic că-i mai bine că Bill n-a mai apucat să vadă asta.

Ba eu îmi doresc să fi apucat, îşi spune Holly. Îmi doresc să fi văzut tot ce se întâmplă. Durerea simţită la moartea mamei ei se adaugă durerii pierderii lui Bill.

Izzy oftează.

— În orice caz, mă bucur mult că te ocupi tu de ea, puştoaico. Îmi pare rău pentru ea, numai că-i o bătaie suplimentară de cap într-un cap care deja stă să explodeze. Să-mi zici dacă te pot ajuta cu ceva.

— Sigur că-ţi zic.

Holly închide telefonul şi se uită din nou în tavan. Stă aşa câteva minute, după care îşi verifică telefonul ca să vadă dacă Penny i-a trimis şi alte poze cu fata ei. Încă nu. Se lasă în genunchi.

— Doamne, te rog, ajută-mă să fac tot ce pot eu pentru Penny Dahl şi fiica ei. Dacă a răpit-o cineva pe fată, sper că mai este în viaţă şi sper că voia Ta este ca eu să o găsesc. Îmi iau pastilele de Lexapro[27],

---

[26] Medicament folosit pentru contracararea efectelor supradozajului cu opioide (n. Tr.).

[27] Medicament împotriva depresiei şi a anxietăţii (n. Tr.).

ceea ce-i un lucru bun. M-am apucat din nou de fumat, ceea ce-i un lucru rău.

Se gândeşte la rugăciunea Sfântului Augustin şi surâde cu buzele lipite de mâinile împreunate.

— Ajută-mă să încetez a mai păcătui... însă nu astăzi.

Acum, că a rezolvat şi asta, deschide sertarul pentru Covid. Are acolo o cutie cu măşti curate şi o cutie cu şerveţele dezinfectante. Ia o mască şi pleacă să se ocupe de dispariţia lui Bonnie Rae Dahl.

2

Douăzeci de minute mai târziu, Holly merge încet cu maşina pe Red Bank Avenue. Foarte aproape de Parcul Deerfield, trece pe lângă un fast-food Dairy Whip şi pe lângă un grup de puşti care se dau cu skateboardurile prin parcarea goală. Trece pe lângă un centru de depozitare John-Boy, în faţa căruia se află un panou cu anunţul „închirieri spaţii cu rate lunare sau anuale”. Trece pe lângă o benzinărie Exxon, abandonată şi cu pereţii acoperiţi cu graffiti. Mai este acolo şi un magazin de solduri, de asemenea lăsat în paragină şi cu geamurile acoperite cu scânduri.

Trece pe lângă un teren viran şi năpădit de ierburi şi ajunge la atelierul de reparaţii auto unde a fost descoperită bicicleta lui Bonnie. Este o clădire mai degrabă lungă, cu acoperişul deformat şi cu pereţii din tablă ondulată, foarte ruginită acum. Prin crăpăturile cimentului care acoperă micuţa parcare din faţă au crescut buruieni, ba chiar şi câteva fire de floarea-soarelui. Lui Elolly nu i se pare că şandramaua asta ar merita să fie renovată, cu atât mai puţin cumpărată de cineva; dar se pare că Marvin Brown a fost de altă părere, pentru că în faţă este pus un anunţ pe care scrie VÂNDUT. Pe panoul cu anunţul este poza unui tip cu un zâmbet larg pe faţa ca o lună plină – George Rafferty, Expertul tău imobiliar. Elolly opreşte în faţa uşilor tip rulou şi îşi notează numele

agentului şi numărul lui de telefon.

Ţine în torpedou o cutie cu mănuşi din nitril, comandate special de Barbara Robinson pentru ziua ei de naştere. Mănuşile sunt toate acoperite cu diferite emoticoane: zâmbilici, feţe triste, feţe care-ţi trimit pupici şi feţe furioase. Foarte nostime. Elolly îşi pune o pereche, se dă jos din maşină, se duce în spate şi deschide portbagajul. Deasupra trusei de scule, este un balonzaid frumos împăturit. Nu va avea nevoie de el, pentru că ziua este însorită şi foarte caldă, dar vrea să-şi încalţe galoşii din cauciuc roşu. Nu de Covid se teme ea atunci când stă în aer liber, ci de tufele crescute pe ambele laturi ale atelierului părăsit, pentru că este foarte sensibilă la iedera otrăvitoare. Plus că s-ar putea să fie şi şerpi pe aici. Holly nu suportă şerpii. O sperie solzii lor. O sperie şi mai tare ochii lor rotunzi şi negri şi ameninţători. *Aoleu!*

Se opreşte puţin ca să se uite vizavi, la Parcul Deerfield. Este un adevărat peisaj de vis, cu excepţia acestei zone de la Red Bank Avenue. Pentru că, aici, copacii şi arbuştii nu au mai fost îngrijiţi de cine ştie câtă vreme, iar vegetaţia trece prin gardul din fier forjat până pe trotuar, deranjându-i pe trecătorii ieşiţi la plimbare. Holly vede un lucru interesant: un fel de pantă denivelată, ca o râpă îngustă, cu un bolovan mare în partea de sus. Chiar şi de la distanţa asta, se observă că este acoperit cu tot felul de inscripţii, ceea ce înseamnă că probabil acolo se strâng tinerii ca să se distreze şi poate chiar să fumeze iarbă. Holly îşi zice că, de pe bolovanul ăla, se vede foarte bine latura asta a străzii, inclusiv atelierul auto. Se întreabă dacă a fost acolo cineva în seara în care Bonnie şi-a abandonat bicicleta şi îşi aduce aminte de puştii pe care i-a văzut prostindu-se în parcarea de lângă Dairy Whip.

Îşi pune galoşii, îşi vâră pantalonii în ei şi merge de-a lungul clădirii, pe lângă cele trei uşi rulante

pentru maşini şi pe lângă uşa de la birou. Nu se aşteaptă să descopere nimic, dar nu ştii niciodată de unde sare iepurele. Ajunge la colţ şi se întoarce, mergând şi mai încet, cu ochii în jos. Nimic.

Ei, acum urmează partea mai grea, îşi spune ea. *Partea de tot rahatul.*

O ia de-a lungul laturii dinspre sud a clădirii. Merge la fel de încet, tot cu ochii în jos, făcându-şi loc printre tufele crescute haotic. Pe acolo sunt o mulţime de mucuri de ţigări, o cutie goală de trabucuri Tiparillo, o cutie ruginită de bere White Claw, o şosetă de sport antică şi de demult. Ajunge în spatele atelierului şi merge mai repede, pentru că cineva a aruncat nişte ulei acolo (foarte, foarte urât din partea persoanei respective) şi pentru că sunt mai puţine tufe. Vede ceva alb şi se repede să ia obiectul acela, însă se dovedeşte că nu-i decât o bujie crăpată.

Holly ajunge în cealaltă parte şi începe din nou să-şi croiască drum printre tufe. Frunzele unora dintre ele sunt cam roşii şi par suspect de unsuroase, aşa că se bucură şi mai mult că s-a gândit să-şi pună mănuşile. Nu, casca de bicicletă nu-i nici aici. Holly îşi zice că probabil a fost aruncată peste gardul din sârmă din spatele atelierului, dar crede că tot ar putea s-o vadă, pentru că acolo este un alt teren viran.

Ceva sclipeşte printre frunzele alea dubios de unsuroase de lângă colţul din faţa clădirii. Holly le dă la o parte – dar cu multă, foarte multă grijă, nu cumva vreuna dintre ele să-i atingă mâna deasupra mănuşilor – şi ia de acolo un cercel cu clips. Auriu şi în formă de triunghi. Cu siguranţă că nu-i din aur adevărat şi a fost cumpărat (cu perechea lui, bineînţeles) dintr-un capriciu oarecare de la unul dintre magazinele T.J. Maxx sau Icing Fashion, însă Holly se entuziasmează foarte tare. Există zile în care nu ştie de ce a ales munca asta, dar sunt alte zile în care ştie exact de ce a făcut-o. Iar ziua de

azi face parte din a doua categorie. Va face o poză cercelului şi i-o va trimite lui Penny Dahl ca să-i confirme că i-a aparţinut lui Bonnie, dar ştie deja care va fi răspunsul. Poate i-a căzut pur şi simplu – cerceii cu clips au obiceiul ăsta –, dar poate i-a fost smuls din ureche sau i s-a desprins în urma unei lovituri. Poate într-o luptă cu un agresor.

Dar n-a venit cu bicicleta până aici, în spate, îşi spune Holly, şi nici n-a ocolit atelierul cu ea. *Bicicleta a fost găsită în faţă. Va trebui să mi se confirme treaba asta, dar nu cred* că Brown şi agentul imobiliar s-au chinuit să treacă printre toate tufele alea aşa cum am făcut eu. În mintea ei, acesta este singurul scenariu logic.

Strânge în palmă cercelul până când simte că-i intră în piele colţurile lui şi se hotărăşte să se recompenseze cu o ţigară. Îşi scoate mănuşile decorate cu emoticoane şi le pune într-un colţ, pe podeaua maşinii. Apoi se sprijină de portiera din dreapta, unde speră să nu fie văzută de niciun om care se întâmplă să treacă pe stradă, şi îşi aprinde ţigara. Cât timp fumează, studiază cu atenţie clădirea părăsită.

După ce-şi termină ţigara, o stinge de asfalt şi pune chiştocul într-o cutie din tablă în care au fost nişte dropsuri de tuse. Ţine mereu cutia asta în poşetă şi o foloseşte pe post de scrumieră portabilă. Îşi verifică mesajele din telefon. Penny i-a trimis fotografii cu fiica ei. Şaisprezece în total, printre care şi una cu Bonnie pe bicicletă. Pe Holly, exact asta o interesează cel mai mult, dar se uită şi la celelalte. Vede una în care Bonnie şi un tânăr – cel mai probabil Tom Higgins, fostul iubit – stau cu frunţile aproape lipite una de cealaltă şi râd în hohote. Sunt surprinşi din profil. Holly măreşte fotografia până ce pe tot ecranul telefonului nu se vede decât latura aceea a feţei lui Bonnie.

Şi chiar acolo, strălucitor şi agăţat de lobul urechii, este triunghiul auriu.

3

Holly n-a crezut că va fi vreodată în stare să vorbească cu dezinvoltură cu oameni necunoscuţi – necum să-i mai şi ia la întrebări. Însă îi trezeşte amintiri extrem de neplăcute gândul că va trebui să se prezinte şi să între în vorbă cu toţi tinerii ăia mişţocari care pierd vremea în faţă la Dairy Whip. Gândul acesta îi învie *traumele* trecutului, ca s-o spunem pe-aia dreaptă. În liceu, a fost în permanenţă hărţuită şi luată la mişto de băieţi ca aceştia de aici. Şi nu doar de băieţi, ci şi de fete, care sunt capabile de mai multă cruzime, de mai mult venin. Însă Mike Sturdevant[28] a fost cel mai rău dintre toţi. Mike Sturdevant a fost cel care i-a născocit porecla aia oribilă de „Bâlbeta”, pentru că (după părerea lui) ea se bâlb-bâlb-*bâlbâia* întruna. Mama i-a dat voie să se mute la alt liceu – *Of, Holly, hai să mai facem o încercare!* însă, în toţi anii de coşmar care au urmat până când şi-a terminat studiile, a trăit cu spaima că o va urmări mereu numele ăla, aidoma unui miros urât. Gibney Bâlbeta.

Şi cum ar fi dacă se apucă să se bâlb-bâlb-bâlbâie chiar acum, în faţa acestor băieţi?

N-o s-o fac, se asigură Holly. *Aia era altă fată.*

Chiar dacă ar fi adevărat (deşi ea ştie că nu este, nu cu totul), puştii ăia ar vorbi mai liber cu un tânăr cam de aceeaşi vârstă. Holly se cunoaşte mult prea bine ca să ştie că, deşi s-ar putea să aibă dreptate, la fel de posibil este şi să încerce să–şi explice în mod raţional reacţia pe care îşi imaginează că ar avea-o ei. Aşa că îl sună pe Jérôme Robinson. Bine măcar că nu-l ia de la lucru; are obiceiul să facă o pauză la prânz şi nu mai este mult până atunci. Păi, unsprezece fără zece nu-i ca şi cum ar fi ora douăsprezece?

— Hollyberry! exclamă el.

— De câte ori te-am rugat să nu-mi mai zici aşa?

---

[28] Vezi seria BILL HODGES (n. Tr.).

— Îţi promit solemn că n-o s-o mai fac.

— Aiurea, spune ea.

Zâmbeşte auzindu-l că râde.

— Lucrezi? Lucrezi, da?

— M-am împotmolit, răspunde el. Trebuie să dau câteva telefoane ca să aflu nişte informaţii. Ai nevoie de ajutor? Te rog, spune că da. Barbara tună şi fulgeră pe hol şi mă face să mă simt vinovat că nu am grijă de ea.

— Ce motive are să tune şi să fulgere în miezul verii?

— Habar n-am şi i se pune pata când o întreb ce are. Starea asta tâmpită o ţine încă de iarna trecută. Mi se pare că discută cu cineva despre problema ei... cum s-o fi chemând... că nu ştiu. Am întrebat-o odată dacă-i un tip şi mi-a zis să stau blând, că-i o doamnă. O doamnă în vârstă. Care-i treaba cu tine?

Holly îi povesteşte care-i treaba cu ea şi îl întreabă dacă n-ar vrea să discute el cu băieţii care se dau cu skateboardurile lângă Dairy Whip. Desigur, presupunând că băieţii mai sunt acolo.

— Ajung într-un sfert de oră, zice Jérôme.

— Sigur nu te deranjează?

— Foarte sigur. Şi, Holly... îmi pare tare rău pentru mama ta. A fost o mare figură.

— Âsta-i doar un mod de a o descrie, spune Holly.

Stă cu fundul pe betonul fierbinte, cu spatele sprijinit de roata maşinii, cu picioarele transpirate în galoşii cei roşii şi-i vine să plângă. *Din nou.* Absurd, complet absurd.

— Ai vorbit foarte frumos la ceremonie.

— Mulţumesc, Jérôme. Eşti chiar sigur că poţi...

— M-ai mai întrebat o dată şi ţi-am zis că da. Deci, Red Bank Avenue, vizavi de Hăţiş, anunţ imobiliar în faţă. Ne vedem în cincisprezece minute.

Holly închide telefonul, îl pune în geanta micuţă de umăr şi îşi şterge şi aceste ultime lacrimi. De ce o doare atât de rău? De ce, din moment ce nici măcar nu ţinea prea mult la mama ei şi este îngrozitor de

supărată pe ea pentru că a murit din cauza propriei ei iresponsabilităţi? Parcă trupa rock J. Geils avea un cântec în care se spunea că dragostea e naşpa, nu-i aşa? Mai are ceva timp la dispoziţie (şi are semnal la telefon), prin urmare, se hotărăşte să între pe internet ca să afle dacă aşa este. Da, aşa e. Apoi se decide să inspecteze zona.

4

De-o parte şi de cealaltă a intrării boltite în Parcul Deerfield – cea mai apropiată intrare de bolovanul ăla mare – sunt puse două panouri: VA RUGÂM STRÂNGEŢI FECALELE ANIMALELOR DV. Şi RESPECTAŢI-VĂ PARCUL! NU ARUNCAŢI GUNOAIELE PE JOS! Holly urcă încet aleea, dând la o parte din faţa ei crengile crescute prea jos şi privind mereu spre stânga. Aproape de culme, vede o potecă bătătorită care duce printre grupurile de arbuşti. Zona din jur este plină de chiştoace şi de cutii de bere. Plus nişte grămezi de cioburi, care probabil că fuseseră sticle de vin pe vremuri. *Că tot scria acolo să nu arunce gunoaiele pe jos,* îşi zice Holly.

Se aşază pe piatra încălzită de soare. Nu s-a înşelat când a presupus că de aici va avea o vedere panoramică foarte bună asupra Red Bank Avenue; vede absolut tot: şi benzinăria abandonată, şi prăvălia părăsită, şi clădirea cu spaţii de depozitare, şi magazinul Jet Mart – puţin mai sus –, şi, vedeta zilei, atelierul de reparaţii auto, probabil deţinut acum de Marvin Brown. Şi mai vede încă ceva: ecranul mare şi alb al unui cinematograf în aer liber. Îşi spune că, de aici, poţi să te uiţi seara gratis la filme. Da, fără bani, dar şi fără sonor.

Încă stă acolo când Mustangul negru şi cam rablagit al lui Jérôme opreşte lângă Priusul ei. Tânărul coboară şi se uită în jur. Holly se urcă pe bolovan, îşi face palmele căuş în jurul gurii şi strigă:

— *Jérôme! Aici, sus!*

O vede şi îi face cu mâna.

— *Cobor acum!*

Se grăbeşte. Jérôme o aşteaptă în faţa intrării în parc şi o strânge tare în braţe. Lui Holly i se pare că s-a făcut şi mai înalt, şi mai chipeş.

— Locul ăla unde erai se cheamă „Bolovanul cu Filme”, spune el. E renumit în partea asta a oraşului. Mai demult, când eram eu la liceu, puştii obişnuiau să urce până acolo în serile de vineri şi sâmbătă şi beau bere, fumau iarbă şi se uitau la filmele care se dădeau la Magic City.

— După gunoaiele pe care le-am văzut acolo, zice Holly pe un ton dezaprobator, cred că se continuă tradiţia. Dar în celelalte zile?

Pentru că Bonnie a dispărut într-o joi.

— Nu cred că rulează vreun film în timpul săptămânii. Ai putea să verifici, dar, de când cu Covidul ăsta, toate cinematografele sunt deschise doar în weekenduri.

Acum Holly îşi dă seama că mai este o problemă. Bonnie şi-a luat sucul şi a ieşit din Jet Mart la 8:07 şi n-ar fi avut nevoie decât de câteva minute ca să ajungă la atelierul auto unde i s-a găsit bicicleta. Însă era 1 iulie şi nu ar fi fost suficient de întuneric la ora aceea ca să înceapă proiecţia unui film la un cinematograf în aer liber. Abia pe la nouă seara ar fi început, dacă nu cumva şi mai târziu. Deci de ce s-ar fi adunat puştii la Bolovanul cu Filme ca să se uite la un ecran gol?

— Parcă te-ai dezumflat un pic, observă Jérôme.

— Un mic obstacol, nimic foarte important. Haide să vorbim cu băieţii ăia, dacă mai dăm de ei.

5

Au plecat mulţi dintre puştii cu skateboardurile, însă patru împătimiţi ai acestui sport au rămas în jurul unei mese din lemn aflate în celălalt capăt al parcării de la Dairy Whip şi se îndoapă cu burgeri şi

cartofi prăjiţi. Holly ar vrea să rămână mai în spate, dar Jérôme nu-i de acord. O apucă de cot şi o ţine lângă el.

— Era vorba că te duci tu la ei!

— Te ajut bucuros, dar trebuie să începi tu. O să-ţi facă bine. Arată-le legitimaţia.

Băieţii – lui Holly i se pare că au în jur de doisprezece, paisprezece ani – se uită la ei. Dar nu cu neîncredere, ci doar îi măsoară cu atenţie din priviri. Unul dintre ei, probabil măscăriciul găştii, şi-a vârât în fiecare nară câte o bucată de cartof prăjit.

— Bună! spune Holly. Numele meu este Holly Gibney. Sunt detectiv particular.

— Pe bune sau ne luaţi la mişto? întreabă unul dintre ei, cu ochii aţintiţi asupra lui Jérôme.

— Pe bune, frăţică! zice Jérôme.

Holly scotoceşte prin poşetă după portofel şi aproape răstoarnă pe jos scrumiera portabilă. Le arată legitimaţia laminată, de detectiv particular. Toţi puştii se apleacă să se uite mai bine la poza aia oribilă. Măscăriciul îşi scoate cartofii din nas şi – spre groaza lui Holly (*icâh!)* – îi mănâncă.

Purtătorul de cuvânt al grupului este un băiat roşcat şi pistruiat, care şi-a proptit skateboardul verde de banca de lângă masă.

— Mda, în fine, da noi nu turnăm pe nimeni.

— Turnătorii sunt nişte putori, spune măscăriciul.

Părul lui negru şi lung până la umeri ar fi trebuit spălat deja de două săptămâni.

— Turnătorii o iau în gură, adaugă băiatul cu ochelari şi cu păr doar în creştetul capului.

— Turnătorii ajung la morgă, zice şi al patrulea, care are o acnee înfiorătoare.

Şi-au făcut numărul, aşa că acum se uită la Holly şi o aşteaptă să mai spună ceva. Ea simte că nu-i mai este teamă şi se bucură. Sunt doar nişte puşti care abia au terminat gimnaziul (sau poate nu încă), nu nişte răufăcători, indiferent cât de mari şi tari se

dau, folosind expresii învăţate din toate clipurile alea cu muzică hip-hop.

— Mişto placă! îi spune Jérôme liderului. Ce marcă e? Baker? Tony Hawk?

Liderul rânjeşte.

— Ţi se pare c-aş fi vreun barosan, bobiţă? E Metroller, da mie mi-e bună.

Se uită la Holly.

— Zici că eşti detectiv particular ca Veronica Mars[29]?

— Nu am parte de atât de multe aventuri ca ea, spune Holly.

Cu toate că a avut parte de câteva, oho, şi încă cum.

— Şi nu vreau să torni pe nimeni. Caut o femeie care a dispărut. I s-a găsit bicicleta cam la vreo patru sute de metri mai încolo...

Şi întinde mâna în direcţia respectivă.

— ... lângă o clădire părăsită, unde a fost un atelier de reparaţii auto. O recunoaşte vreunul dintre voi? Pe ea sau bicicleta ei?

Le arată fotografia cu Bonnie pe bicicletă. Băieţii îşi trec telefonul de la unul la altul.

— Parcă am văzut-o o dată sau de două ori, zice Păr-Lung.

Cel de lângă el dă din cap.

— Se fâţâia cu biela pe Red Bank. Da asta a fost mai de demult.

— Purta cască?

— Logic, tanti! spune Păr-Lung. Aşa scrie la lege. Poţi să te alegi cu amendă pe chestia asta.

— Cât a trecut de când aţi văzut-o ultima oară? îi întreabă Jérôme.

Păr-Lung şi amicul lui cad pe gânduri. Apoi amicul răspunde:

— Nu vara asta. Poate astă-primăvară.

---

[29] Personajul principal al unui serial american pentru adolescenţi (n. Tr).

Jérôme:

— Sunteţi siguri?

— Destul de siguri, spune Păr-Lung. Mişto cuţă tipa! Tire’ să le bagi în seamă pe bucăţelele astea bune. Aşa scrie la lege.

Încep toţi să râdă. Râde şi Jérôme.

— Credeţi că a plecat de capu ei, ori a răpit-o cineva? întreabă curios şeful grupului

— Nu ştim, spune Holly, atingând pe furiş triunghiul auriu din buzunar.

— Hai, mă! exclamă puştiul cu ochelari şi aproape ras în cap, dar cu smoc în creştet. Voi ziceţi pe bune? Mda, e mişto, da numai minoră nu-i. N-aţi căuta-o dacă s-ar fi cărăbănit de-acasă.

— Mama ei este foarte îngrijorată, explică Holly.

Ei, uite, că treaba asta o înţeleg şi ei.

— Mulţumim, le spune Jérôme.

— Da, spune şi Holly. Vă mulţumim foarte mult. Vor să plece, dar roşcovanul cu pistrui – Liderul – îi opreşte.

— Vreţi să ştiţi a cui mamă mai e foarte îngrijorată? A lu’ împuţitu. Şi-a ieşit din minţi de grijă şi poliţaii nici n-o bagă-n seamă, că cică-i pilangioaică.

Holly se întoarce fulgerător cu faţa la el.

— Cine este împuţitul?

27 NOIEMBRIE 2018

Va fi o iarnă lungă în oraşul acesta de lângă lac. O iarnă cu multă zăpadă, aşa va fi. Însă, în această seară, temperatura este anormal de mare pentru sfârşit de noiembrie: peste optsprezece grade. De pe suprafaţa udă a Red Bank Avenue, se ridică valuri de ceaţă. La lumina felinarelor de pe stradă, se vede plafonul de nori aflat la o înălţime de mai puţin de treizeci de metri.

Este ora şapte fără un sfert, iar Peter „împuţitul”

Steinman se plimbă cu skateboardul lui marca Alameda pe trotuarul pustiu, dând agale dintr-un picior doar ca să nu se oprească. Vrea să ajungă la Dairy Whip. Şi chiar vede în faţă firma prăvăliei, cu cornetul ăla uriaş cu îngheţată moale, înconjurat de o aureolă de ceaţă fină. Se uită în direcţia aia şi nu observă dubiţa de lângă fosta benzinărie Exxon, între clădirea propriu-zisă şi locul unde fuseseră pompele.

Odată ca niciodată, cu foarte mult timp în urmă (mă rog, n-au trecut decât trei ani de atunci, dar aşa ţi se pare când n-ai decât unsprezece ani), colegii şi prietenii îi ziceau tânărului Steinman „Pete”, nu „împutitul”. Era un băiat cu un coeficient mediu de inteligenţă, dar înzestrat cu o imaginaţie foarte bogată. În ziua aceea de demult, pe când mergea el agale spre Şcoala Primară „Neil Armstrong” (unde învăţa în clasa a treia, cu doamna Stark), îşi imagina că era Jackie Chan şi că se bătea cu o mulţime de duşmani într-o magazie părăsită şi că îşi folosea toate tehnicile de kung-fu. Deja pusese la pământ vreo zece, dar uite că apăreau şi mai mulţi care se năpusteau asupra lui. Atât de prins era în această fantezie („Ha!” şi „Iiiuu!” şi „Iiiaa!”), că nici n-a observat mormanul extrem de mare de excremente lăsat pe trotuar de un câine extrem de mare – probabil un dog german, că prea mult rahat era acolo. A călcat drept în el şi a intrat în Şcoala Primară „Neil Armstrong” puţind într-un mare fel. Doamna Stark l-a obligat să se descalţe de tenişi – unul dintre ei mânjit până la logoul mărcii Converse – şi să-i lase în hol până la sfârşitul orelor de clasă. Odată ajuns acasă, mama l-a obligat să şi-i cureţe cu furtunul, după care i-a azvârlit în maşina de spălat. Au ieşit de acolo ca noi, însă era deja prea târziu. Din ziua aceea, şi în toate zilele care vor urma, Pete Steinman va purta numele împutitul Steinman.

În seara aceasta, se duce în parcare, unde speră că o să-şi găsească amicii făcând salturi şi învârtindu-se cu plăcile de skateboard. Amicii cu

pricina sunt, de fapt, doar doi: Richie Glenman (băiatul care are obiceiul de a-şi îndesa cartofi prăjiţi în nas şi, uneori, chiar şi în urechi) şi Tommy Edison (roşcovan, pistruiat, liderul recunoscut al micuţei lor găşti). Oricum, doi amici înseamnă mai mult decât deloc. Numai că acum au rămas fără bani, se face târziu şi se pregătesc să plece.

— Haide, mă, mai staţi puţin! îi roagă împuţitul.

— Nu pot, bobiţă, zice Richie. Începe *SmackDown*[30] pe WWE. E marfă, nu vreau să-l pierd!

— Teme, zice morocănos Tommy. Tre' să fac un referat la o carte.

Prin urmare, cei doi pleacă, ţinându-şi plăcile sub braţ. Împuţitul se dă de vreo două ori cu skateboardul, încearcă o întoarcere cu salt şi cade (bine măcar că nu mai sunt aici Richie şi Tommy ca să-l vadă şi să-l ia la mişto). Se uită la cotul julit şi se hotărăşte să se ducă acasă. Dacă mama lui e la etaj, atunci se va putea uita şi el la *Smackdown* – evident, fără sonor, ca să n-o deranjeze de la rahaturile alea contabile pe care le face. Mama lui munceşte foarte mult de când s-a lăsat de băut.

Dairy Whip este încă deschis şi împuţitul ar fi în stare să facă moarte de om ca să-şi poată lua un cheeseburger. Din păcate, nu are decât cincizeci de cenţi. Colac peste pupăză, în tura asta lucrează chiar Wanda cea Afurisită. Dacă o roagă să-i dea ceva pe cârâială – sau să-l lase măcar să ia un dolar jumate din borcanul cu bacşişuri – tipa o să-i râdă-n nas.

Aşa că se întoarce pe Red Bank Avenue şi, imediat ce iese din cercul de lumină ceţoasă a felinarului din parcare – adică din locul unde Wanda cea Afurisită l-ar putea vedea ca să râdă de el –, începe iarăşi să se lupte cu duşmanii. În seara aceasta, pentru că a ajuns deja la o vârstă mai matură, îşi imaginează că

---

[30] *SmackDown* – program de lupte difuzat în serile de vineri pe postul de televiziune WWE (n. tr.)

ar fi chiar John Wick[31] Sigur că acum îi e mai greu să-şi doboare duşmanii, că ţine placa la subsuoară şi nu are decât o mână cu care să dea toate loviturile alea fulgerătoare şi nimicitoare. Însă el are abilităţi excepţionale, abilităţi *supranaturale,* aşa că...

— Tinere?

Este smuls cu brutalitate din fantezia sa şi se pomeneşte că se uită la un moş care stă în afara senzorului de mişcare de la capătul parcării (evident că se află şi în afara razei de acţiune a singurei camere de supraveghere de la Dairy Whip). Moşul ăla stă cocârjat şi sprijinit de un baston şi are pe cap o pălărie din aia mişto, cu boruri largi, aşa cum poartă personajele din vechile filme alb-negru cu spioni.

— Te-am speriat? Iartă-mă, dar am mare nevoie de ajutor. Soţia mea e ţintuită într-un scaun cu rotile, dar s-a descărcat bateria. Avem o maşină specială pentru persoanele cu dizabilităţi locomotorii, o maşină cu rampă, numai că eu nu sunt în stare să împing singur scaunul. Dacă ai fi amabil să ne ajuţi...

Pentru că împutitul tocmai îşi imagina cum e să fii erou, este mai mult decât amabil. În nenumărate rânduri i s-a spus să nu vorbească cu necunoscuţii, însă babalâcul ăsta nu pare în stare să dărâme nici măcar nişte piese de domino, darămite să împingă un scaun cu rotile pe o rampă pentru schilozi.

— Unde e?

Moşul arată spre cealaltă parte a străzii, în diagonală faţă de locul în care se află ei. Prin ceaţa care se ridică, împutitul abia dacă reuşeşte să deslușească forma unei dubiţe parcate pe asfaltul din faţa fostei benzinării Exxon. Lângă ea, e un scaun cu rotile în care parcă se vede cineva.

Roddy şi cu Emily joacă cu schimbul rolul persoanei

[31] John Wick – personaj din seria de filme cu acelaşi nume (n.tr.).

din scaunul rămas fără baterie. Iar acum ar fi fost rândul lui Roddy, dar pe Emily o doare atât de tare spatele – mai ales din cauza căpoasei ăleia de Craslow –, încât chiar că *are nevoie* de scaunul ăsta.

— Îţi dau zece dolari dacă mă ajuţi s-o urc pe rampă şi s-o bag în maşină, îi promite moşul.

Împuţitul se gândeşte la burgerul pe care şi-l dorea. Cu zece dolari, ar putea să-şi ia şi cartofi prăjiţi, şi un shake de ciocolată şi tot i-ar mai rămâne bani de buzunar. Chiar mulţi. Însă ar face Jackie Chan o faptă bună pentru bani?

— Nee, o fac pe gratis.

— Foarte frumos din partea ta.

Păşesc amândoi în noaptea înceţoşată. Moşul se sprijină în baston. Traversează. Când ajung pe trotuarul din faţa benzinăriei, bătrâna din scaunul cu rotile îi face împuţitului un semn vlăguit din mână. Băiatul îi răspunde la salut şi se întoarce cu faţa la boşorog, care ţine acum o mână în buzunarul de la palton.

— Mă gândeam...

— Da?

— Că poate aş accepta trei dolari pentru că o împing pe rampă. M-aş duce după aia la Whip ca să-mi iau un Burger Royale.

— Ţi-e foame, da?

— Mi-e mereu foame.

Moşul zâmbeşte şi îl bate pe umăr.

— Te înţeleg. Omul trebuie să-şi astâmpere foamea.

23 IULIE 2021

1

— Sunteţi siguri că în seara aceea a dispărut prietenul vostru? întreabă Holly.

Jérôme le-a cumpărat băieţilor câte un milkshake şi cei patru sorb acum din pahare, tolăniţi pe iarba

din zona de picnic.

— Destul de siguri, răspunde roşcovanul – Tommy Edison – pen'că a sunat-o maică-sa pe mama s-o întrebe dacă doarme la mine şi nici n-a venit la şcoală a doua zi.

— Nee, intervine Richie Glenman.

Acesta este măscăriciul de serviciu al grupului, cel cu scârbosul năravde a-şi vârî cartofi prăjiţi în nas. Holly şi-a notat toate numele băieţilor.

— A fost mai încolo. Cred că după o săptămână sau două.

— Eu am auzit că a fugit în Florida, la unchi-su, spune băiatul tuns cu creastă – adică Andy Vickers. Maică-sa e o...

Şi se preface că duce o sticlă la gură, după care scoate câteva gâlgâieli.

— A şi fost arestată o dată, că a condus beată.

Băiatul cu acnee clatină din cap. Numele lui este Ronnie Swidrowski. Are o înfăţişare serioasă.

— N-a fugit de-acasă şi nici în Florida nu s-a dus. A fost răpit.

Şi adaugă pe un ton mai scăzut.

— Am auzit că l-a luat Slender Man[32].

Pe amicii lui îi umflă râsul. Richie Glenman îi trage un pumn în umăr.

— Nu există niciun Slender Man, bă, fraiere. E o legendă urbană, la fel ca Vrăjitoarea din Parc.

— Au! M-ai făcut să-mi vărs shake-ul!

Holly i se adresează lui Tommy Edison, pentru că i se pare cel mai isteţ dintre cei patru.

— Tu chiar crezi că prietenul vostru, Peter, a dispărut în seara când l-aţi văzut pentru ultima oară?

— Nu sută la sută, că a fost acu aproape doi ani, da' eu aşa zic. Plus că n-a mai venit la şcoală a doua zi.

— Ce mare chestie? A chiulit, spune Ronnie

[32] Personaj fictiv, apărut în 2009 pe un site horror, devenit foarte popular în rândul copiilor datorită jocului video „Minecraft" (n. tr.) .

Swidrowski. Impuţitu chiulea mereu. Că maică-sa e **o**...

— Nu, nu, mai încolo a fost, insistă Richie Glenman. Sunt sigur, pentru că am făcut pase cu el în parc după aia. Pe terenul de joacă.

Se tot contrazic pe tema asta şi Swidrowski începe să le înşire toate raţionamentele care duc la concluzia că Slender Man chiar există, plus că a auzit el că monstrul ăla a răpit mai demult şi un profesor de la facultate. Însă Holly a aflat deja ce o interesează. Este aproape convinsă că dispariţia lui Peter „împuţitul" Steinman (presupunând, desigur, că a fost vorba despre o dispariţie) nu are nicio legătură cu cea a lui Bonnie Dahl, dar intenţionează să capete mai multe informaţii, pentru că, între Dairy Whip şi atelierul de reparaţii auto, nu sunt decât vreo şase sute de metri. Tot destul de aproape este şi Jet Mart, locul unde Bonnie a fost văzută pentru ultima oară.

Jérôme se uită la ea, iar ea îi face semn din cap. Trebuie să plece.

— O zi bună, fraţilor! le urează el.

— La fel, şi vouă! îi răspunde Tommy Edison. Măscăriciul întinde spre ei un deget mânjit cu ketchup şi zice:

— Veronica Mars şi John Shaft[33]!

Iar îi pufneşte râsul pe toţi.

Nici nu ajung bine la mijlocul parcării, că Holly se opreşte, stă o clipă pe gânduri şi face drumul înapoi.

— Tommy, în seara în care tu şi cu Richie v-aţi întâlnit aici cu Pete, avea skateboardul la el, da?

— Mereu îl are, răspunde Tommy.

Intervine Richie:

— Şi încă-l avea la el după o săptămână când neam dat pase. Amărâta aia de placă Alameda, cu o roată

[33] John Shaft – detectiv particular, afro-american, personaj principal al unei serii de romane poliţiste scrise de Ernest Tidyman şi ecranizate cu începere din anul 1 970 (n. tr.).

strâmbă.

— Da’ de ce întrebi? vrea să ştie Tommy.

— Din curiozitate, spune Holly.

Şi chiar acesta este adevărul. Este foarte curioasă. Aşa funcţionează ea.

2

În vreme ce urcă panta înapoi la locul unde şi-au lăsat maşinile, Holly scoate cercelul din buzunar şi i-l arată lui Jérôme.

— Uau! Al ei?

— Sunt aproape sigură.

— Şi cum de nu l-au găsit poliţiştii?

— Nu cred că l-au căutat, spune Holly.

— Însemnă că meriţi Premiul „Sherlock Holmes” pentru investigaţii.

— Mulţumesc frumos, Jérôme.

— Care poveste despre împuţitul ai crezut-o? Pe-a roşcovanului, ori pe-a fraierului?

Holly îi aruncă o privire mustrătoare.

— De ce nu-i zici Peter? împuţitul e o poreclă oribilă.

Jérôme nu cunoaşte tot trecutul lui Holly (sora lui, Barbara, ştie mai multe), dar îşi dă seama când deschide o rană veche – evident, fără să vrea.

— Peter. Bine, bine, aşa o să-i zic. Doar Pete. Nu altfel. Deci ultima oară când l-au văzut a fost în seara aia în faţă la Dairy Whip? Sau a făcut pase cu Cartofi-în-Nas o săptămână mai târziu?

— Dacă-ar fi să-mi dau cu presupusul, aş zice că Tommy are dreptate şi că Richie încurcă zilele. În fond, au trecut doi ani şi jumătate de atunci. Adică o veşnicie, când eşti de vârsta lor.

Au ajuns la atelierul auto. Jérôme spune:

— Lasă-mă să văd ce mai pot să aflu despre Steinman, bine?

— Păi, cum rămâne cu cartea?

— Ţi-am zis, aştept nişte informaţii. Mă bate la

cap editorul. E vorba despre acel Chicago de acum aproape nouăzeci de ani. Iar asta înseamnă *mucho* documentare.

— Precis nu încerci să tragi de timp?

Jérôme zâmbeşte. Are un zâmbet superb – *mucho* fermecător.

— S-ar putea să ai parţial dreptate, dar mi se pare mult mai interesant să caut copii decât câini pierduţi.

Pentru că asta este treaba lui Jérôme la agenţia „Ce-am găsit al meu să fie” – câinii pierduţi.

— Doar nu crezi că e vreo legătură între dispariţia fetei şi a lui Steiman?

— Vârste diferite, sexe diferite, dispariţii la mai bine de doi ani distanţă... Deci probabil că nu. Dar ce spun eu mereu despre probabilitate, Jérôme?

— Că-i cuvântul preferat al leneşilor.

— Corect. Este...

Scoate un icnet şi îşi duce mâna la piept.

— Ce-i?

— N-am purtat mască! Nici tu, nici eu! Nici măcar nu m-am gândit la asta! Şi nici ei nu purtau!

— Păi, eşti vaccinată, da? Cu două doze. La fel, şi eu.

— Şi chiar crezi că ne *ajută* la ceva?

— Probabil că nu, răspunde Jérôme.

Îşi dă seama ce i-a ieşit pe gură şi începe să râdă.

— Scuze. Năravul din fire n-are lecuire, cum se zice.

Holly zâmbeşte. Mare dreptate are. Exact ăsta-i motivul pentru care ar da orice ca să poată fuma o ţigară.

3

Jérôme îi promite că va sta el de vorbă cu părinţii băiatului. Măcar să afle precis dacă Steinman a dispărut pe bune sau a fugit la unchiul lui din Florida, sau dacă s-a întâmplat altceva. În caz că

mama lui chiar obişnuia să bea – aşa cum sugera Andy Vickers –, poate că puştiul a fost dat în plasament unor asistenţi maternali. După cum vede Jérôme problema, nu are altceva de făcut decât să confirme că între Steinman şi Dahl nu există absolut nicio legătură.

Holly promite că îl va plăti cu o sută de dolari pe zi, pe o perioadă de minimum două zile. Şi că-i va acoperi cheltuielile suplimentare. Este aproape convinsă că tânărul o va pune pe Barbara să caute online informaţiile care-i interesează, dar ştie că va împărţi banii cu ea juma'-juma', aşa că totul este în regulă.

— Tu ce-ai să faci? o întreabă Jérôme.

— Cred că o să mă plimb puţin prin parc, îi răspunde ea. Şi o să mă gândesc.

— Bravo! Tu ai talentul ăsta.

4

Holly găseşte aleea care o ia la stânga şi merge pe ea până ajunge la bolovanul de pe care se vede Red Bank Avenue. Se aşază şi îşi aprinde o ţigară.

Se tot gândeşte la casca de bicicletă a lui Bonnie Dahl. Poate cercelul i-a căzut din ureche şi l-a pierdut, dar casca nu putea să-i cadă şi să nu observe. Dacă Bonnie s-a săturat de toate certurile cu mama ei şi s-a hotărât, probabil pe neaşteptate, să plece din oraş, de ce să–şi abandoneze bicicleta şi să–şi ia casca cu ea? în plus, de ce să abandoneze o bicicletă scumpă şi cu zece viteze într-un loc de unde ar fi putut s-o fure oricine? Printr-un simplu noroc, nu fusese furată... sigur, cu condiţia ca Marvin Brown să fi spus adevărul, iar lui Holly i se pare că are suficiente motive să creadă că l-a spus.

Casca dispărută reprezintă cel mai convingător argument în favoarea teoriei că Bonnie Dahl a fost răpită. Holly îşi imaginează un scenariu în care tânăra încearcă să fugă de potenţialul răpitor, dar

nu reuşeşte să ajungă decât până în spatele atelierului de reparaţii auto. Persoana respectivă pune mâna pe ea. Bonnie se luptă să scape. I se desprinde cercelul. E luată pe sus şi vârâtă în maşina respectivei persoane (cu ochii minţii, Holly vede o furgonetă fără geamuri), având casca încă pe cap. Poate răpitorul o loveşte mai tare şi ea îşi pierde cunoştinţa, poate o leagă fedeleş, poate o omoară chiar acolo – fie dinadins, fie din greşeală. După care lasă pe şaua de la bicicletă biletul scris cu litere de tipar: *M-AM SĂTURAT.* Dacă fură cineva bicicleta – foarte bine. Dacă n-o fură nimeni, atunci se va presupune că fata a plecat din oraş – la fel de bine.

Holly se cam îndoieşte că s-ar fi întâmplat exact aşa (în caz că a fost vorba de o răpire – pentru că nici asta nu ştie cu siguranţă), dar este posibil; se lăsa întunericul, Red Bank Avenue nu este o stradă prea circulată, eventualului trecător i s-ar fi putut părea că lupta aceea foarte scurtă nu era decât o conversaţie mai aprinsă între doi îndrăgostiţi sau chiar o îmbrăţişare... sigur, şi asta este posibil.

Cât despre cealaltă teorie, cea cu plecatul din oraş, cât de plauzibilă pare? Sigur, un adolescent ar putea să-şi zică la un moment dat că nu mai poate suporta situaţia de acasă şi să-şi ia lumea în cap. Holly însăşi a avut gândul ăsta pe când era la liceu. Dar o femeie de douăzeci şi patru de ani, cu o slujbă despre care se spune că-i plăcea? Ce s-a întâmplat cu ultimul ei salariu? încă se află în seiful din biroul şefului? Şi cum să plece doar cu rucsacul şi fără nicio valiză? Holly nu crede această ipoteză şi este convinsă că nu o crede nici Isabelle Jaynes. Însă, dacă există cineva care să-i ofere mai multe detalii despre starea de spirit a lui Bonnie, cel mai probabil aceasta este prietena şi colega ei de serviciu, Lakeisha Stone.

Holly îşi termină ţigara, o stinge şi apoi o pune în cutiuţa mică din tablă, alături de ceilalţi soldaţi

uciși la datorie. E plin de chiștoace de jur împrejurul bolovanului, dar asta nu înseamnă că trebuie să-și aducă și ea propria contribuție la mizeria generală.

Își scoate telefonul din poșetă. Când a plecat de la birou, l-a pus pe modul „Nu deranja”, așa că a pierdut două apeluri – ambele de la cineva care se numește David Emerson. Îi sună vag cunoscut numele acesta, parcă are legătură cu mama ei. Tipul i-a lăsat un mesaj vocal, dar nu-l ascultă acum, pentru că trebuie să-l sune pe Jérôme. Nu vrea să-i distragă atenția când este la volan, așa că îi spune doar câteva cuvinte.

— Dacă vorbești cu mama lui Peter Steinman și îți spune că băiatul chiar a dispărut, întreab-o dacă are skateboardul lui.

— S-a făcut. Altceva?

— Da. Stai cu ochii la drum.

Închide și ascultă mesajul.

„Bună ziua, doamnă Gibney. Sunt David Emerson. Vă rog să mă sunați cât de repede puteți. Este vorba despre averea mamei dumneavoastră.”

O pauză, după care adaugă:

„Condoleanțele mele și mii de mulțumiri pentru vorbele pe care le-ați spus când a fost condusă pe ultimul drum.”

Acum Holly își dă seama de ce i se părea cunoscut numele ăsta; îl pomenise mama ei într-una dintre conversațiile lor pe FaceTime, după ce fusese internată la Mercy Hospital. Înainte s-o conecteze la aparatul de ventilație, când încă mai putea să vorbească. Holly crede că doar un avocat ar folosi o expresie mai rafinată în loc de înmormântare. Cât despre proprietatea lui Charlotte... Holly nici măcar nu s-a gândit la asta.

Nu ar vrea să discute cu Emerson, pentru că măcar astăzi ar prefera să nu se gândească la nimic altceva decât la cazul dispariției lui Bonnie Dahl. Așa că își aprinde o altă țigară și îl sună, pentru că, încă din

fragedă copilărie, mama i-a tot repetat dictonul ei preferat, de la care nu s-a abătut niciodată: *Mai întâi şi mai întâi, trebuie să faci exact ce nu vrei să faci. Aşa scapi de o grijă.* Şi, aidoma multor sfaturi primite în copilărie, şi acesta a rămas în mintea lui Holly, care îl pune mereu în aplicare... indiferent de situaţie.

Răspunde chiar Emerson, prin urmare Holly presupune că şi el lucrează acum de acasă – aşa cum o fac foarte mulţi –, fără niciun ajutor din partea armatei de angajaţi, pe care nici nu-i băga în seamă în perioada de dinainte de Covid.

— Bună ziua, domnule Emerson! Holly Gibney la telefon. M-aţi sunat.

În faţa ei se vede o mare porţiune din Red Bank Avenue, care o interesează puţintel mai mult decât avocatul ăsta.

— Vă mulţumesc pentru telefon şi, încă o dată, condoleanţe pentru pierderea suferită.

Toate construcţiile de aici sunt abandonate, mai puţin clădirea cu spaţiile alea de depozitare, îşi zice ea, *dar nici acolo nu pare că ar fi prea multă activitate. Pe latura asta a străzii, se întinde zona parcului care-i cel mai puţin umblată, pe unde cetăţenii cinstiţi se tem să treacă după lăsarea serii. Ce loc mai bun pentru o răpire?*

— Doamnă Gibney? Mai sunteţi la telefon?

— Da, da, eu vă aud. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Emerson? Parcă spuneaţi ceva despre averea mamei mele, da? Nu cred că am avea prea multe de discutat pe tema asta.

În orice caz, nu după povestea cu Daniel Hailey, continuă ea în gând.

— M-am ocupat de afacerile unchiului dumneavoastră, Henry, înainte ca dânsul să iasă la pensie, aşa că Charlotte m-a angajat să-i redactez testamentul şi m-a numit executor. S-a întâmplat înainte ca doamna să înceapă să se simtă rău şi testul pentru virus să-i iasă pozitiv. Nu este necesară

citirea actului în faţa întregii familii...

Care familie? se miră Holly. *Verişoara Janey a murit*[34]*, iar unchiul Henry trăieşte ca o legumă la* Căminul de Bătrâni Rolling Hills, ceea ce înseamnă că doar eu am mai rămas.

— ... dumneavoastră.

— Îmi pare rău, îl întrerupe Holly. N-am auzit ce-aţi spus.

— Scuze. Am spus că, în afara câtorva obiecte nesemnificative pentru câţiva cunoscuţi, mama dumneavoastră v-a lăsat dumneavoastră tot ce avea.

— Despre casă vorbiţi, da?

Nu o încântă ideea, ba dimpotrivă. Cele mai multe dintre amintirile pe care le are din casa aceea (şi din cea de dinaintea ei, din Cincinnati) sunt urâte şi întunecate şi triste, culminând cu cea de la ultima cină, când Charlotte a insistat ca fiica ei să poarte căciula de Moş Crăciun, aşa cum făcea în copilărie. *Asta-i tradiţia noastră!* exclamase ea încântată la culme, în timp ce tăia felii din friptura de curcan, uscată precum deşertul Sahara. Imaginaţi-vă doar cum arăta Holly Gibney, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, cu o căciulă de Moş Crăciun îndesată pe cap.

— Da, despre casă şi despre tot mobilierul din ea, plus ce mai este acolo. Presupun că veţi dori să o vindeţi, nu-i aşa?

Normal că asta vrea şi i-o spune. Biroul ei se află în centrul oraşului. Şi, chiar dacă n-ar fi aici, să locuiască în casa mamei ei din Meadowbrook Estates ar fi ca şi cum ar locui în Casa Bântuită[35]. În tot acest timp, domnul avocat Emerson a continuat să vorbească – zice ceva despre chei –, iar ea trebuie să-l roage din nou s-o ia de la capăt.

— Spuneam că am cheile şi că sper să convenim asupra unei zile când să puteţi trece pe aici ca să vizitaţi

---

[34] Vezi romanul *Mr. Mercedes* de Stephen King, Nemira, 2015 (n. tr.).

[35] Aluzie la romanul horror scris de Shirley Jackson în 1 959 şi care a stat la baza mai multor filme şi seriale (n. tr.).

casa şi să vedeţi ce doriţi să vă păstraţi şi ce să vindeţi.

Groaza lui Holly capătă proporţii.

— Nu vreau să păstrez absolut nimic!

Emerson chicoteşte.

— Aceasta este o reacţie firească imediat după moartea unei persoane dragi, dar trebuie neapărat să daţi un tur al casei. În calitate de executor testamentar al doamnei Gibney, mă tem că trebuie să insist asupra acestui lucru. În primul rând, pentru că trebuie să decideţi ce anume vreţi să reparaţi înainte de a scoate casa la vânzare. Şi – asta v-o spun din experienţa mea îndelungată – cred totuşi că *veţi descoperi* anumite obiecte pe care veţi dori să le păstraţi. Aveţi timp mâine? Ştiu că este prea din scurt şi că mâine este sâmbătă, dar, în asemenea situaţii, cu cât rezolvăm problemele mai curând, cu atât mai bine va fi. Credeţi-mă.

Holly şi-ar dori să amâne cât mai mult posibil acest moment... să se scuze, spunând că lucrează la un caz. Însă aude din nou vocea aspră a mamei ei: Âsta-z *motiv serios, Holly, ori doar încerci* să te fofilezi?

Ca să răspundă, Holly trebuie mai întâi să se întrebe dacă dispariţia lui Bonnie Dahl reprezintă un caz *presant,* un caz care *să necesite o rezolvare imediată, o cursă contracronometru,* cum s-a întâmplat atunci când Brady Hartsfield voia să arunce în aer Sala Mingo, în timpul unui concert rock[36]. Nu prea crede că seamănă. Bonnie a dispărut în urmă cu peste trei săptămâni. Se întâmplă câteodată ca persoanele răpite să fie găsite şi salvate. Dar mai rar. Fireşte că Holly nu i-ar spune aşa ceva lui Penny, dar, indiferent ce a păţit Bonnie Rae, răul a fost deja făcut.

— Cred că am să pot, spune ea şi trage un ultim fum – foarte lung, monstruos de lung – din ţigară. Sunteţi amabil să trimiteţi astăzi pe cineva să dezinfecteze

[36] Vezi romanul Mr. Mercedes (n. tr.).

casa? Probabil că vi se pare că sunt mult prea precaută, poate chiar paranoică, însă...

— Deloc, deloc. Încă nu înţelegem cum acţionează acest virus, nu credeţi? îngrozitor, absolut îngrozitor. O să sun imediat la o companie cu care am mai lucrat. Sigur, în domeniul asigurărilor, nu altceva. Cred că o să reuşesc să-i programez pentru ora nouă. Dacă da, doriţi să ne vedem la ora unsprezece?

Holly oftează şi îşi stinge ţigara.

— Îmi convine. Îmi închipui că dezinfecţia va costa destul de mult. Mai ales în weekend.

Şi din nou îl aude chicotind pe domnul avocat Emerson. Îi place sunetul ăsta, deloc strident şi prefăcut, iar Holly bănuieşte că tipul îl foloseşte deseori.

— Cred că vă veţi permite. După cum ştiţi, mama dumneavoastră a avut o situaţie materială foarte bună.

Holly nu amuţeşte de uimire, dar cu siguranţă că este surprinsă. Şocul va veni puţin mai încolo.

— Holly? Doamnă Gibney? Mai sunteţi la telefon?

— Mă tem că nu ştiu nimic despre asta, spune ea. Mama *a fost* destul de înstărită, dar pe vremuri. La fel şi unchiul Henry. Apoi a apărut Daniel Hailey.

— Mă tem că nu ştiu cine este domnul.

— Nu v-a spus niciodată nimic despre Hailey? Despre consilierul financiar care se pretindea a fi „vrăjitorul investiţiilor de pe Wall Street”, care a sustras tot ce aveau mama şi unchiul meu şi a fugit într-una din insulele alea cu care nu avem tratate de extrădare? Vă daţi seama că nu doar banii lor i-a furat, ci Dumnezeu ştie ai cât de multor alţi oameni, printre care mă număr şi eu?

— Iertaţi-mă, doamnă Gibney, dar nu înţeleg.

— Serios?

Totuşi, lui Holly i se pare oarecum normală nedumerirea avocatului. Charlotte Gibney era o adevărată maestră a omisiunilor atunci când era vorba

despre adevărurile dezagreabile.

— *Au fost* bani, dar acum nu mai sunt.

Tăcere. Apoi:

— Hai s-o luăm de la început, da? Olivia Trelawney, verişoara dumneavoastră, a murit...

— Da.

Mai exact, se sinucisese. Iar Holly chiar a condus o perioadă Mercedesul mult mai vârstnicei ei verişoare, maşină cu care Brady Hartsfield intrase în mulţimea strânsă în faţa Complexului Municipal, ucigând opt oameni şi rănind câteva zeci. Pentru Holly, a fost un fel de terapie repararea Mercedesului, schimbarea culorii şi folosirea lui. Terapie şi, probabil, un gest de sfidare.

— I-a lăsat o sumă substanţială surorii ei, Janey. Janelle.

— Da. Şi când Janelle a murit în mod cu totul neaşteptat—

Mă rog, se poate spune şi aşa, îşi zice Holly. În realitate, Brady Hartsfield a aruncat-o în aer pe Janey, sperând *că îl va ucide pe Bill Hodges.*

— Cea mai mare parte a averii *ei* a fost moştenită de unchiul şi de mama dumneavoastră, iar pentru dumneavoastră personal a fost înfiinţat un fond fiduciar. Din partea lui Henry este plătită actuala lui... hm... locuinţă şi va fi plătită atâta timp cât va trăi.

Acum parcă mintea lui Holly se luminează puţin. Numai că asta nu-i metafora bună. Parcă i se întunecă mintea.

— Şi averea lui Henry vă va reveni dumneavoastră după decesul lui.

— Mama a fost bogată? Asta-mi spuneţi?

— Chiar foarte bogată. N-aţi ştiut?

Holly vede cum cad piesele de domino una după cealaltă. Soţul Oliviei Trelawney a câştigat o groază de bani. Olivia i-a moştenit. Olivia s-a sinucis. Janey a moştenit banii. Janey a murit în explozia provocată de Brady Hartsfield. Charlotte şi Henry au

moştenit banii ei, sau o mare parte din ei. Sigur, averea aceasta este acum mai mică, pentru că, din ea, s-au plătit impozitele şi onorariile avocaţilor, dar tot a rămas o sumă frumuşică. Mama lui Holly a investit banii ei şi ai lui Henry la sfatul lui Daniel Hailey, de la compania Burdick, Hailey şi Warren. Mai târziu, a investit şi mare parte din fondurile lui Holly, cu acordul acesteia. Şi Hailey le-a furat toţi banii.

Aşa îi spusese Charlotte fiicei ei, care fiică nu avusese niciun motiv să nu o creadă.

Holly îşi mai aprinde o ţigară. A câta pe ziua de azi? A noua? Nu, a unsprezecea. Şi abia s-a făcut ora prânzului. Îşi aminteşte cuvintele din testamentul lui Janey, care au făcut-o să plângă: Îi las verişoarei mele, Holly Gibney, 500.000 de dolari, depuşi într-un cont, cu care îşi va putea împlini visurile.

— Doamnă Gibney? Holly? Mai sunteţi la telefon?

— Da. Vă rog, am nevoie de un moment să-mi pun gândurile în ordine.

Însă are nevoie de mai multe momente, nu doar de unul.

— Vă sun eu imediat, spune ea şi închide, fără să mai aştepte răspunsul bărbatului.

Oare verişoara Janey ştia că Holly – tânăra timorată şi singuratică – îşi dorea să scrie poezii? Holly nu-i mărturisise asta. Dar dacă aflase de la Charlotte? Sau de la Henry? În fond, ce contează? Poeziile lui Holly nu erau deloc bune, indiferent cu câtă disperare îşi dorea asta. În cele din urmă, a descoperit ceva la care chiar *se pricepea.* Datorită lui Bill Hodges, a avut un alt vis de împlinit. Unul mai bun. Un vis care a apărut mai târziu, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Din nou îi zornăie prin minte una dintre zicalele preferate ale mamei ei: *Ai cumva impresia că mă dau banii afară din casă?* După spusele lui Emerson, o dădeau. Nu de la bun început, ci mai încolo, după moartea lui Janey. Atunci, cum rămâne cu povestea aia

că i-ar fi pierdut şi pe ai ei, şi pe ai lui Henry, şi o foarte mare parte din contul lui Holly, din cauza nemernicului de Daniel Hailey? Holly îl caută repede pe Google, adăugând şi numele celor doi parteneri: Burdick şi Warren. Niciun rezultat.

Cum de-a fost în stare Charlotte să inventeze aşa ceva, fără ca ea să-şi dea seama că-i o minciună gogonată? Oare din cauză că, la vremea respectivă, era copleşită de durere pentru că tocmai murise Bill Hodges, plus că era atât de entuziasmată de noua ei meserie de detectiv şi ocupată să *rezolve cazul?.* Oare din cauză că avea atâta încredere în mama ei? Da, da, da – la toate trei întrebările. Dar, chiar şi aşa...

— Am văzut nişte foi cu antet, şopteşte ea. De vreo două ori, am văzut şi nişte *rapoarte financiare anuale.* Înseamnă că a ajutat-o unchiul Henry să mă păcălească. Precis aşa a fost.

Din păcate, din cauza demenţei senile avansate, unchiul Henry nu mai este capabil să-i confirme bănuielile şi să-i spună de ce au făcut-o.

Îl sună pe Emerson.

— Despre ce sumă vorbim, domnule Emerson?

Este o întrebare la care avocatul este obligat să răspundă, pentru că tot ce a avut Charlotte îi aparţine ei acum.

— Dacă adun ce se află în contul bancar cu valoarea curentă a acţiunilor de portofoliu, spune David Emerson, aş spune că moşteniţi puţin peste şase milioane de dolari. În cazul în care îi supravieţuiţi lui Henry Sirois, unchiul dumneavoastră, atunci veţi mai primi încă trei milioane.

— Şi n-au pierdut niciodată banii ăştia? Nu le-au fost furaţi niciodată de un consilier financiar care primise procură din partea mamei şi a unchiului meu?

— Nu. Nu înţeleg de ce credeţi asta, dar...

Şi Holly îi răspunde printr-un mârâit urât, complet diferit de obişnuitul ei ton blând:

— *Pentru că aşa mi-a zis ea.*

2-14 DECEMBRIE 2018

1

Este perioada de dinaintea Crăciunului şi locuitorii de pe Ridge Road îşi împodobesc casele într-o manieră discretă, dar de bun-gust. Fără Moşi cu luminiţe, fără reni montaţi pe acoperişuri şi fără să-şi instaleze pe peluză scena cu cei Trei Magi care privesc cu veneraţie la Pruncul Isus. Şi nu există de-a lungul străzii absolut nicio casă decorată cu atât de multe beculeţe încât să dea senzaţia de cazinou. Asemenea gafe poate ar fi permise în celelalte cartiere ale oraşului, dar nu şi în cazul vilelor elegante, în stil victorian, înşiruite între colegiu şi Parcul Deerfield. Aici vezi doar lumânări electrice aşezate la ferestre, tocuri de uşi ornate cu ghirlande din brad şi ilice şi doar câteva peluze cu brazi micuţi de Crăciun, plini cu beculeţe mici şi albe. Aceste instalaţii electrice sunt conectate la un dispozitiv care opreşte automat luminiţele la ora nouă seara, aşa cum s-a stabilit printr-o decizie a Asociaţiei de Cartier.

Însă nu există niciun ornament nici pe peluză şi nici în faţa casei de la numărul 93 de pe Ridge Road – casă tot în stil victorian, zugrăvită în alb şi cafeniu. Şi nu există aşa ceva pentru că, în acest an, nici Roddy şi nici Em Harris nu au avut suficientă energie ca să le monteze; nici măcar coroniţa pe uşă n-au pus-o şi nici funda mare şi roşie pe cutia poştală. Roddy este într-o formă un picuţ mai bună decât Em, dar artrita îi dă mereu de furcă atunci când se face frig, iar acum, când temperaturile au scăzut sub zero în majoritatea după-amiezilor, îi este groază ca nu cumva să alunece pe vreun petic de gheaţă. Că tare casante i s-au mai făcut oasele astea bătrâne!

Emily Harris nu se simte deloc bine. Acum are nevoie reală de scaunul cu rotile care, în mod obişnuit, face parte din recuzita folosită atunci când îşi pun în

aplicare planul de răpire a diferitelor persoane. Sciatica o torturează fără încetare. Totuşi, se întrezăreşte o luminiţă la capătul tunelului. Alinarea durerii este acum aproape.

Casa lor are o sufragerie mare (toate casele cu arhitectură victoriană de pe Ridge Road au sufragerii mari), însă ei o folosesc pe a lor doar la ocazii speciale, atunci când au musafiri; şi, trecând amândoi de optzeci de ani, ocaziile astea speciale sunt din ce în ce mai ocazionale. Pentru că nu sunt decât ei doi, preferă să mănânce în bucătărie. Emily crede că sufrageria va fi pusă la treabă dacă se vor hotărî să organizeze reuniunea tradiţională de Crăciun cu studenţii de la seminarul ţinut de Roddy şi cu cei de la atelierul de creaţie literară. Însă asta se va întâmpla numai şi numai dacă amândoi se vor simţi mai bine.

Şi aşa va fi, îşi spune ea. *Precis ne vom simţi mai bine până săptămâna viitoare, dacă nu cumva chiar de mâine.*

Nu are deloc poftă de mâncare, durerea i-a răpit şi bucuria asta. Însă mirosul care iese din cuptor îi trezeşte vag foamea. Minunată senzaţie! Foamea este un semn de sănătate. Mare păcat că fata aia, Craslow, a fost prea proastă ca să-şi dea seama de asta. Puştiul Steinman n-a avut absolut nicio problemă. Imediat ce a reuşit să treacă peste scârba de la început, a mâncat exact ca un... a mâncat exact ca un băiat în plin proces de creştere, pentru că asta şi era.

Ungherul din bucătărie unde iau masa este, în mod normal, un loc foarte modest; însă Roddy a aşternut cea mai bună ţesătură de in pe măsuţa rotundă de la care se vede curtea din spate. Şi a adus acolo farfuriile din porţelan de Wedgwood, paharele Luxion şi tacâmurile din argint. Totul străluceşte. Em nu-şi doreşte nimic altceva decât să se simtă mai bine ca să se poată bucura de masa aceasta.

Şi-a pus rochia de gală. Sigur, s-a chinuit mult, dar a reuşit să o îmbrace. Când intră Roddy cu carafa

cu vin, vede că şi el şi-a pus cel mai bun costum din dotare. Dar observă cu tristeţe că atârnă un pic pe el. Au slăbit amândoi. Dar îşi zice că e mai bine să slăbeşti decât să te îngraşi. Nu trebuie să fi făcut medicina ca să ştii că oamenii graşi nu apucă să îmbătrânească decât foarte rar; în fond, nu trebuie decât să se uite la puţinii colegi de aceiaşi vârstă care le-au mai rămas. Unii vor veni la petrecerea pe care o vor organiza de Crăciun, în seara de 23 decembrie. Evident, presupunând că se simt încă destul de bine ca să se dea jos din pat şi să iasă din casă.

Roddy se apleacă şi o sărută pe tâmplă.

— Cum te mai simţi, iubirea mea?

— Binişor, îi răspunde ea şi îl strânge de mână... dar foarte uşor, din cauza artritei.

— Vom servi imediat cina, o anunţă el. Dar, până atunci, haide să ne delectăm cu vinul acesta!

Toarnă în pahare, cu grijă să nu verse pe alături. Jumătate de pahar pentru el; jumătate de pahar pentru ea. Le iau cu degetele lor noduroase care au fost tinere şi subţiri pe vremuri, atunci când preşedinte era Richard Nixon. Le ating uşor unul de celălalt, iar cristalul scoate un clinchet absolut încântător.

— Pentru sănătatea noastră! spune el.

— Pentru sănătatea noastră! îl aprobă ea.

Li se întâlnesc privirile pe deasupra paharelor – el are ochii albaştri, ea îi are şi mai albaştri – şi beau. După prima înghiţitură, Emily se cutremură, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Asta e din cauza gustului sărat care-i rămâne în gură în urma savorii pe care o are vinul Mondavi din 2012. Apoi bea şi restul, bucurându-se de căldura care i se răspândeşte în obraji şi în degetele de la mâini. Ba chiar şi în cele de la picioare! Dar şi mai mult se bucură simţind valul de energie care o străbate – de fapt, o undă foarte slabă, la fel ca senzaţia ei de foame, însă de necontestat.

— Încă un strop?

— Mai avem?

— Mai mult decât suficient.

— Atunci, fie. Doar un pic.

El toarnă din nou. Beau amândoi. De această dată, Em abia dacă mai simte gustul sărat.

— Ţi-e foame, iubito?

— Să ştii că-mi este, spune ea. Puţin.

— Atunci, domnul bucătar-şef Rodney va servi imediat cina. Vezi să laşi loc şi pentru desert.

Îi face cu ochiul, iar ea nu se poate abţine şi râde. Năzdrăvan bătrân!

Combinaţia de broccoli cu morcovi este fierbinte. Cartofii (făcuţi piure, mai uşor de mâncat cu dinţi bătrâni) sunt ţinuţi la cald. Roddy topeşte nişte unt într-o tigaie (foloseşte mereu prea mult, dar oricum nu mai sunt tineri şi niciunul dintre ei n-o să moară din cauza asta), după care toarnă dintr-o farfurie ceapa mărunţită şi o căleşte. Mirosul este divin, iar acum i s-a făcut şi mai foame. În timp ce amestecă ceapa, ca s-o înmoaie şi apoi s-o caramelizeze puţin, Roddy începe să cânte un cântec de demult, din tinereţea lor – „Pretty Little Angel Eyes”[37].

Em îşi aminteşte de petrecerile la care mergea în vremea liceului, unde toţi băieţii purtau sacouri şi fetele erau îmbrăcate cu rochiţe. Îşi aminteşte cum dansa *shake* pe melodiile lui Dee Dee Sharp[38], cum tropăia când trupa Dovells cânta „Bristol Stomp”, cum se zbânţuia în stil „watusi” pe muzica trupei Cannibal & the Headhunters. Deşi numele pe care şi-l luaseră băieţii ăia ar putea fi considerat *foarte* incorect politic în zilele de azi, îşi spune ea.

Roddy ia farfuriile şi pune mâncarea în ele: legume, cartofi şi, *la piece de resistance,* friptura abia scoasă din cuptor şi rumenită atât cât trebuie. Îi arată lui Em cum luceşte în sucul propriu, acoperită vag de câteva ierburi aromatice (pe care

[37] Cântec din 1 96 1 , compus şi interpretat de Curtis Lee (1939-2015) (n. tr.)

[38] Dee Dee Sharp – cântăreaţă de R&B (n. tr.) .

doar Roddy ştie cum să le combine), iar Em îl aplaudă.

El taie bucata de ficat în felii, pe care le decorează cu ceapa prăjită, şi aduce farfuriile la masă. Lui Em i se face brusc o foame de lup. Încep amândoi să mănânce şi nu vorbesc prea mult la început. Dar, după ce îşi umplu burţile şi nu se mai grăbesc, se apucă să vorbească – aşa cum fac adesea – despre zilele de altădată şi despre prietenii lor de atunci care fie au murit, fie şi-au văzut de viaţă pe alte meleaguri. Cu fiecare an care trece, lista aceasta devine şi mai lungă.

— Mai vrei? o întreabă el.

Au mâncat o bucată destul de mare din ficatul la cuptor, dar a mai rămas destul.

— Nu cred că mai pot, răspunde ea. Zău, Rodney, chiar te-ai depăşit, de data asta.

— Să-ţi mai pun puţin vin, zice el şi îi toarnă în pahar. Vom savura desertul mai târziu. Serialul ăla care-ţi place ţie începe la nouă.

— A, da. *Haimted Case Files,* spune ea.

— Ala. Cât de tare te doare spatele, draga mea?

— Nu prea tare, dar, dacă nu te superi, cred că am să te las pe tine să strângi aici şi să speli vasele. Aş vrea să citesc şi restul lucrărilor.

— Nu mă supăr deloc. Tot bucătarul trebuie să facă şi curăţenie la locul de muncă, aşa zicea bunicuţa mea. Ai dat peste ceva demn de luat în seamă?

Emily strâmbă din nas.

— Am găsit vreo doi sau trei prozatori care nu scriu chiar cu picioarele, dar asta o spun doar de formă, pentru că nici ei nu mi se par talentaţi.

— Se simte din *tonul* tău, râde Roddy.

Emily îi trimite o sărutare din vârful degetelor şi pleacă de la masă în scaunul cu rotile.

2

Mai târziu – după ce temporizatoarele de pe Ridge Road au stins toate luminiţele de Crăciun – Em se uită

captivată la episodul din această seară al serialului *Haimted Case Files,* episod în care detectivul cu puteri paranormale verifică un conac din New England, în care s-ar fi raportat prezenţa unor fantome. Conacul acela pare o versiune mult mai veche şi dărăpănată a propriei case. Emily se simte puţin mai bine. Ştie că este prea devreme pentru ca ficatul şi vinul să-şi fi făcut efectul... sau poate că nu? Parcă a mai lăsat-o spatele, iar durerile ascuţite din piciorul stâng nu mai sunt nici ele atât de intense.

În bucătărie s-a auzit zgomotul blenderului, dar acum s-a oprit. După un minut, în cameră intră Roddy cu o tavă pe care sunt două cupe cu sorbet rece. S-a schimbat – şi-a pus pijamaua şi papucii, şi halatul din velur bleu pe care i l-a dăruit ea anul trecut, de Crăciun.

— Poftim! spune el, întinzându-i una dintre cupe şi o linguriţă cu coadă lungă. Ţi-am promis desert, iată desertul!

Se aşază pe fotoliul de lângă ea, întregind astfel imaginea unui cuplu considerat deseori la facultate a fi un exemplu – ba nu, un model demn de urmat – al iubirii capabile să dăinuie peste ani.

Em ridică paharul.

— Îţi mulţumesc, scumpul meu.

— Mă bucur că îţi place. Ce se mai întâmplă în film?

— Caută fantome.

— Trebuie să verifice unde-i temperatura *mai scăzută.*

Ea îi aruncă o privire admirativă.

— Omul de ştiinţă din tine nu se dezminte niciodată.

— Ai dreptate.

Se uită amândoi la serialul de la televizor şi îşi mănâncă desertul, care este de fapt un amestec făcut din sorbet de zmeură şi creierul mărunţit al lui Peter Steinman.

Mai sunt unsprezece zile până la Crăciun şi Emily Harris se întoarce de la cutia poştală din faţa casei cu numărul 93 de pe Ridge Road. Merge încet, dar se ţine bine pe picioare. Urcă treptele terasei apăsându-se cu pumnul în partea stângă a zonei lombare, însă o face mai degrabă din obişnuinţă, decât de nevoie. Evident că vor reveni crizele de sciatică – ştie lucrul acesta dintr-o îndelungată şi amară experienţă, dar acum n-o mai doare aproape deloc. Ajunge în prag şi se uită cu un aer aprobator la funda roşie montată pe cutia poştală.

— O să pun mai târziu ghirlanda, spune Roddy.

Emily tresare şi se uită în jur.

— Ce faci, stai la pândă după fete?

El surâde şi îi arată că e în şosete.

— Un uciga‍ş silenţios, ăsta sunt eu. Ce-ţi mai face mijlocul, iubirea mea?

— Face destul de bine. Chiar foarte bine. Şi artrita ta cum mai e?

Roddy întinde mâna şi îndoaie degetele.

— Bravo ţie, amice! îl felicită ea, încercând să imite vorbirea tărăgănată a australienilor, şi chiar îi iese cât de cât.

La scurt timp după ce au ieşit amândoi la pensie, au făcut un voiaj până în îndepărtatul Oz[39], unde au închiriat o rulotă şi au străbătut continentul de la Sidney şi până la Perth. Da, *aia* călătorie vrednică de ţinut minte!

— A fost bun, zice Roddy. Nu-i aşa?

Emily nu trebuie să-l întrebe despre ce vorbeşte.

— Da, a fost.

Deşi niciunul dintre ei nu ştie cât vor dura efectele. A fost cel mai tânăr dintre toţi, încă la pubertate. Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu, deocamdată, dar Roddy spune că învaţă de fiecare dată câte ceva. De asemenea – de parcă ar mai fi nevoie să sublinieze asta –, pe primul loc se află

[39] Abreviere pentru Australia (n. tr.).

supravieţuirea.

Em îl aprobă. Nu se vor mai duce niciodată până în Australia, probabil nici măcar la New York nu vor mai ajunge – cu toate că obişnuiau să meargă acolo o dată la doi ani să vadă spectacolele de pe Broadway. Însă viaţa merită trăită chiar şi acum, chiar şi aşa, mai ales când nu-ţi vine să mori de durere la fiecare pas.

— Ceva interesant în gazetă, dragule?

O ia cu braţul de după umerii ei foarte slabi.

— N-a mai apărut nimic după primul articol, cu toate că şi acela a fost cam ca un anunţ al unei dispariţii oarecare. Şi acolo au scris că era un copil care ori a fugit de-acasă, ori a fost răpit de cineva care a profitat de ocazie. Ce zici despre petrecerea de Crăciun, iubire? O ţinem sau o anulăm?

Em se ridică pe vârfuri ca să-l sărute. Nu o mai doare nimic.

— O ţinem.

23 IULIE 2021

1

Holly traversează Red Bank Avenue spre răposatul – atelier auto, se urcă la volanul Priusului şi trânteşte portiera. Maşina a stat în soare şi înăuntru e mai cald decât într-o saună; dar, cu toate că îi ţâşneşte aproape instantaneu transpiraţia pe frunte şi pe ceafă, Holly nu porneşte motorul ca să poată da drumul la aerul condiţionat. Pur şi simplu stă acolo şi se uită cu ochi goi prin parbriz, încercând să înţeleagă veştile abia aflate. *Aş spune că moşteniţi puţin peste şase milioane de dolari,* a anunţat-o Emerson. Plus alte trei după moartea unchiului Henry.

Face eforturi ca să se imagineze milionară, dar nu-i iese. Nici pe departe. Nu-l vede în faţa ochilor decât pe unchiul Pennybags, avatarul cu mustaţă şi joben din jocul de Monopoly. Încearcă să se gândească

la ce ar putea face cu toată această avere picată din cer. Să-şi cumpere haine? Are destule. O maşină nouă? Priusul ei este foarte bun, plus că-i încă în garanţie. Nu trebuie nici să contribuie la taxele de studii ale lui Jérôme, pentru că au fost deja plătite. Dar ar putea să o ajute pe Barbara cu taxele astea. Să călătorească?

A visat uneori să plece într-o croazieră... Dar acum? Cu Covidul ăsta care-şi face de cap prin toată lumea...?

— Oooofff, nici vorbă! murmură ea.

Îi vine ideea să-şi ia un alt apartament, numai că-i place foarte mult ăsta pe care îl are acum. Exact ca ursuleţii din povestea cu Bucle-Aurii, acolo se simte ea acasă. Să investească şi mai mult în agenţie? De ce ar face-o? Abia anul trecut a primit o ofertă de 250.000 de dolari din partea agenţiei Midwest Investigative Services, ca să se asocieze cu ei. I-a refuzat, bineînţeles cu acordul lui Peter. Sigur, o atrăgea oarecum gândul să se mute din Blocul Frederick, cu ascensorul lui cu probleme şi cu portarul ăla indolent, însă locaţia este foarte bună (chiar în centru), iar chiria nu este deloc prea mare.

Nu că acum asta ar mai fi o problemă, îşi zice ea şi scoate un hohot straniu şi înăbuşit de râs.

La un moment dat, îşi dă seama că se coace în maşină, aşa că porneşte motorul. Deschide geamurile până când începe să se simtă aerul condiţionat şi se uită la lista pe care şi-a notat numele persoanelor cu care vrea să discute. Treaba asta o ajută să-şi adune gândurile şi să se concentreze asupra cazului, pentru că acesta este cel mai important lucru acum. Banii sunt deocamdată doar în faza de iluzie şi cu niciun chip nu vrea să se gândească acum la implicaţiile şi mai bulversante ale bombei detonate de David Emerson. (Îşi aminteşte şi azi cum a sunat-o mama ei plângând în hohote după ce un individ pe nume Daniel Elailey le-ar fi furat – chipurile – toţi banii şi ar fi fugit în vreo insulă din Caraibe – St. Croix St Thomas sau

insula La-Dracu-n-Praznic.) Evident că se va gândi mai târziu la tot ce-a aflat de la avocat, va trebui s-o facă şi oricum nu se va putea abţine. Dar, în momentul de faţă, trebuie să dea de urma unei femei dispărute.

Însă o parte din ea nu se dă bătută şi tot îi insinuează că ar evita să se gândească la acel adevăr dureros. Restul ei respinge ideea. Nu evită, ci *descoperă.* Cel puţin, asta încearcă să facă.

— *Cherchez la femme,* murmură Holly şi îşi scoate telefonul.

Se gândeşte să-i dea un telefon lui Marvin Brown, cel care a dus bicicleta lui Bonnie la Biblioteca Reynolds, dar îi vine imediat o idee mai bună. În loc să-l sune pe Brown, îl sună pe George Rafferty, agentul imobiliar. Îi spune că a fost angajată de mama lui Bonnie Dahl ca să încerce să-i găsească fiica, după care îl roagă să-i povestească cum au găsit el şi domnul Brown bicicleta fetei.

— O, Dumnezeule mare, sper că n-a păţit nimic! exclamă Rafferty. Şi nu a luat deloc legătura cu mama sau tatăl ei?

— Şi eu sper că n-a păţit nimic, spune Holly, fără să-i răspundă la întrebare. Cine a văzut primul bicicleta? Dumneavoastră sau domnul Brown?

— Eu. Întotdeauna ajung mai devreme la proprietăţile de care mă ocup, ca să pot să le reevaluez. Mie, personal, mi se pare că ar cam trebui demolat atelierul ăla care a aparţinut firmei „Reparaţii la Bill – auto şi motoare mici”. Dar încă îi funcţionează platformele mobile, iar poziţia...

— Da, domnule, poziţia este foarte bună, îl minte Holly.

Nici vorbă să creadă aşa ceva. Din 2010, când s-a deschis prelungirea autostrăzii, s-a redus în mod considerabil traficul pe Red Bank Avenue.

— Aţi citit biletul lipit pe şaua de la bicicletă?

— Normal că da. „M-am săturat”, aşa scria. Dacă aş fi fost în locul părinţilor fetei, un mesaj ca ăsta

m-ar fi speriat de moarte. Putea să însemne că a fugit de-acasă, dar putea să mai însemne şi ceva mult mai îngrozitor. M-am sfătuit cu domnul Brown în privinţa bicicletei, ce să facem cu ea, că doar nu puteam s-o lăsăm acolo. Şi, după ce am încuiat atelierul, domnul a urcat-o în furgonetă şi a dus-o la biblioteca aia.

— Ştia unde s-o ducă pentru că aţi observat autocolantul de pe coşuleţ.

— Corect. Era chiar o bicicletă drăguţă. Nu mai ţin minte marca, dar era drăguţă. Cu mai multe viteze. Mare minune că n-a furat-o nimeni. Să ştiţi că zona aia din parc e mereu plină de puşti. La zona care se cheamă Hăţişul mă refer.

— Da, domnule, ştiu despre ce vorbiţi.

— Şi prăvălia aia unde se vinde îngheţată? Aia de mai în jos? Şi acolo-i plin de golănaşi din ăştia. Tot timpul. Joacă înăuntru tot felul de jocuri video şi se dau cu placa afară. Sunteţi de multă vreme detectiv particular?

Holly scrâşneşte mereu din dinţi când aude sintagma asta – „detectiv particular”. Pentru că este mult mai mult decât *atât.*

— De destulă vreme, domnule. Ca să văd dacă am înţeles bine, vă mai întreb o dată: Dumneavoastră aţi văzut primul bicicleta?

— Da, da, eu.

— Cam cu cât timp înainte să sosească şi domnul Brown?

— Cu vreo cincisprezece minute, sau pe-acolo. Am obiceiul să ajung mai devreme la proprietăţile pe care le am de arătat clienţilor, ca să verific dacă nu cumva au fost vandalizate şi să văd dacă există ceva probleme netrecute în anunţul de vânzare. V-am mai spus asta?

— Da, domnule, mi-aţi mai spus.

— Deci, credeţi că o s-o găsiţi? Aveţi vreo pistă? Sunteţi pe urmele ei?

Holly îl lămureşte că este încă prea devreme ca să aibă vreo certitudine.

Iar Rafferty începe să-i spună că, dacă va dori vreodată să-şi cumpere o proprietate, acum este momentul cel mai potrivit şi el are un portofoliu larg de bunuri imobiliare, potrivite atât pentru sedii de firme, cât şi pentru locuinţe.

Holly îi întrerupe discursul, spunându-i că o sună altcineva şi că trebuie neapărat să răspundă. De fapt, trebuie neapărat să dea *ea* un alt telefon – la Biblioteca Reynolds.

Mama m-a minţit. M-a minţit şi unchiul Henry.

Alungă gândul şi formează numărul.

2

— Biblioteca Reynolds. Édith Brookings la telefon.

— Bună ziua! Numele meu este Holly Gibney. Aş dori să vorbesc cu Lakeisha Stone, dacă se poate.

— Îmi pare rău, dar Lakeisha a plecat să-şi petreacă weekendul cu nişte prieteni. S-au dus în nord, în Upsala Village, ca să facă drumeţii şi să înoate. De ce n-am şi eu norocul ăsta?

Édith Brookings râde.

— Poate vă pot ajuta *eu* cu ceva? Sau aş putea să preiau mesajul.

Întâmplarea face ca Holly să cunoască Upsala Village, un cătun izolat, cămin al unei comunităţi de amish. Se află la doar la vreo treizeci de kilometri distanţă de casa mamei sale. Casă unde va trebui să se ducă mâine. Şi atunci o s-o găsească pe Lakeisha şi o să stea de vorbă cu ea. Chiar mâine după-amiază, presupunând că nu va dura prea mult să inventarieze tot ce se află acolo. Dacă nu, atunci duminică. Dar poate *va afla* câte ceva chiar acum de la duduia Brookings.

— Sunt detectiv particular, domnişoară Brookings. M-a angajat Pénélope Dahl – Penny – să îi caut fiica.

— Ah! Serios?

Tonul îi este acum mai puţin formal şi chiar mai tineresc.

— Sper din tot sufletul să o găsiţi. Suntem foarte îngrijorate din cauza lui Bon!

— Aş putea să trec pe la bibliotecă şi să discut puţin cu dumneavoastră? Nu va dura mult. Poate în pauza de prânz...

— O, dar veniţi oricând! Chiar acum, dacă doriţi. Nu suntem deloc ocupate. Au fost anulate cam toate cursurile de vară din cauza... ştiţi şi dumneavoastră... din cauza Coronavirusului.

— Excelent! spune Holly. Mulţumesc.

Când intră pe Red Bank Avenue, mai aruncă o privire la bolovanul uriaş de pe care poţi vedea şi strada, şi ecranul cinematografului în aer liber, aflat la doi sau trei kilometri depărtare. Se întreabă dacă nu trecuse cumva pe acolo şi Pete Steinman, zis şi împuţitul Steinman. Nu s-ar mira deloc să afle că aşa a fost.

3

La Biblioteca Reynolds, Holly le găseşte pe Édith Brookings („Vă rog să-mi ziceţi Edie”) şi pe Margaret Brenner, o altă tânără despre care i-a pomenit Penny şi care lucrează tot pe post de asistent bibliotecar. Edie lucrează la recepţie, dar spune că se pot duce liniştite în sala de lectură, pentru că de acolo poate să vadă până în faţă, în caz că apare vreo persoană care are întrebări sau vrea să predea o carte.

— Dacă Matt Conroy ar fi la lucru, n-aş îndrăzni să fac aşa ceva, spune Edie. Dar e plecat în concediu.

— Nebunul de Matt, o aprobă Margaret, schimonosindu-şi bucăţica de faţă vizibilă deasupra măştii.

Şi amândouă tinerele chicotesc înfundat.

— Nu c-ar fi nebun pe bune, zice Edie, dar e o pacoste pe capul nostru. Vă rog doar să nu-i spuneţi ce-am zis dacă o să vorbiţi şi cu el când se întoarce la serviciu.

— *Vă rugăăăm!* se smiorcăie în glumă Margaret.

Cele două fete se pun iarăşi pe chicotit. *Mda, când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă,* îşi zice Holly. Dar şoricuţele astea n-au deloc intenţii rele; sunt doar două tinere drăgălaşe, cărora li se întâmplă ceva interesant într-o zi de lucru, foarte plictisitoare până în acest moment. Din păcate, nu ştiu prea multe lucruri folositoare despre Bonnie Rae, cu excepţia faptului că s-a despărţit de iubitul ei, Tom Higgins.

— Keisha ştie mult mai multe, spune Margaret. Erau *nedespărţite.*

Evident că Holly are intenţia să vorbească cu Lakeisha. Cere numărul ei de telefon, iar Edie i-l dă.

— A menţionat vreodată Bonnie ceva despre intenţia de a pleca din oraş? le întreabă Holly. Poate doar să facă vreo aluzie la un astfel de plan... să zică ceva de genul „ce bine ar fi dacă...”?

Cele două fete se uită una la alta. Margaret ridică din umeri şi clatină din cap.

— Nu, nici mie nu mi-a zis nimic, răspunde Edie. Dar trebuie să înţelegeţi că Bonnie nu este o persoană prea comunicativă. Este cumsecade, dar nu-şi deschide sufletul în faţa oricui.

— Şi-l deschide în faţa Keishei, spune Margaret.

— Da, doar în faţa ei.

— Vreau să vă arăt ceva.

Holly scoate cercelul din buzunar, îl pune în palmă şi îl arată celor două tinere. Nu mai este nevoie să le întrebe nimic, pentru că le vede pe amândouă cum cască ochii la el.

— E al lui Bonnie! exclamă Edie, atingându-l cu vârful degetului.

Holly nu se supără; de îndată ce a văzut cercelul, a ştiut că nu-i suficient de mare ca să poată preleva vreo amprentă de pe el, nici măcar amprentele lui Bonnie Rae.

— Unde l-aţi găsit?

— În nişte tufe din apropierea locului unde i-a fost găsită bicicleta. Dar nu înseamnă nimic. Este cu

clips şi putea foarte bine să-i fi căzut fără ca ea să observe.

— Neapărat să vorbiţi cu Lakeisha, spune Margaret. Luni se întoarce.

— Aşa voi face, o asigură Holly, deşi nu crede că va trebui să aştepte până luni.

4

Parcarea bibliotecii este complet goală, aşa că Holly n-a fost nevoită să-şi caute un loc la umbră unde să-şi lase maşina. Însă, în interiorul ei, tot cald este. Porneşte aerul condiţionat şi o sună pe mama lui Bonnie. Penny nici măcar nu se oboseşte să o salute, ci se repede s-o întrebe dacă a aflat ceva. Tonul pe care vorbeşte femeia este deopotrivă nerăbdător şi speriat. Holly îşi aminteşte de Volvoul ei acoperit cu fotografiile lui Bonnie Rae şi chiar şi-ar dori să aibă veşti mai bune.

— O să-ţi trimit poza unui cercel pe care l-am găsit în apropiere de locul unde a fost descoperită bicicleta fiicei tale. Am vorbit cu două colege de-ale ei, de la Reynolds, şi amândouă mi-au confirmat că este al ei. Dar vreau să fiu sigură.

— Sigur, trimite-mi poza! Te rog!

— Imediat. Dar acum vreau să te întreb dacă ştii ceva despre cârdul de credit al lui Bonnie.

— Da, ştiu. Cam la o săptămână după ce a dispărut, m-am dus la ea acasă şi am găsit ultimele două facturi ale plăţilor făcute cu cârdul Visa. Doamna de la poliţie mi-a sugerat să le caut. De fapt, nu are decât un card Visa. Mi-am închipuit că o să aflu ceva din alea două facturi... habar n-am ce... dar nu mi-a sărit nimic în ochi. O pereche de pantofi, două de jeanşi – cumpărate de pe Amazon; ceva alimente, nişte porţii de mâncare de la Doordash, o pizza de la Domino’s...

— Dar telefonul? Şi pentru el, tot cu Visa plăteşte?

— Da. E abonată la Verizon, la fel ca mine.

Cârdul acela o interesează cel mai mult şi mai mult pe Holly.

— Vă rog să-mi daţi numărul cârdului ei. Şi data la care expiră. Şi numărul telefonului mobil.

Penny îi promite că i le va trimite imediat. Holly fotografiază cercelul şi îi trimite poza. După doar două minute, o sună Penny, plângând în hohote.

Holly se străduieşte s-o liniştească. În cele din urmă, Penny reuşeşte să se controleze cât de cât, dar Holly îşi dă seama că femeia a apucat-o deja pe calea deznădejdii. O cale pe care ea însăşi a mers destul de mult. Este posibil ca Bonnie Rae să mai fie în viaţă, dar şansele ca asta să se întâmple sunt din ce în ce mai puţine.

Holly stă în maşină, cu mâinile în poală, cu bretonul zbârlit de aerul rece ieşit prin orificiul de ventilare din partea volanului. Trebuie să se gândească, dar primul lucru care-i vine în minte seamănă cu un început de banc: *O proaspătă milionară intră într-un bar şi...*

Şi ce? E un banc prost, fără nicio poantă. Care i se şi potriveşte întrucâtva. Alungă gândul acesta şi se concentrează asupra cazului. De ce să-şi fi lăsat Bonnie bicicleta pe una dintre cele mai pustii străduţe care dau în Red Bank Avenue? Răspuns: nu şi-ar fi lăsat-o acolo. De ce să fi lăsat biletul, dar să-şi fi luat casca? Răspuns: nu ar fi făcut asta.

— Lasă pistolul, ia cannoli, repetă ea în şoaptă o replică din filmul ei preferat cu gangsteri[40].

A răpit-o cineva? A sărit dintr-un tufiş şi a înşfăcat-o? Dacă da, atunci...

Îl sună pe Marvin Brown, se prezintă, îi spune cu ce se ocupă şi îi explică de cine a fost angajată, apoi îl întreabă despre bicicletă – părea avariată în vreun fel? Brown îi răspunde că arăta bine şi că n-avea nici măcar o zgârietură. Îi mulţumeşte, închide telefonul

---

[40] *Naşul.* film din 1 972 în regia lui Francis Ford Coppola (n.tr.).

şi cade din nou pe gânduri.

Nu a sărit nimeni de nicăieri ca s-o dărâme pe Bonnie de pe bicicletă. Betonul din faţa fostului atelier de reparaţii auto este crăpat rău de tot, are multe denivelări şi probabil că nu va mai putea fi peticit. Marvin Brown va trebui să repaveze locul dacă are cu adevărat intenţia să-şi deschidă o afacere acolo. Dacă bicicleta s-ar fi răsturnat pe suprafaţa aia accidentată, aproape sigur că s-ar fi avariat cumva. Evident că va trebui să facă anumite verificări ca să se convingă de asta, dar, deocamdată, îl crede pe cuvânt pe Brown. În fond, tipul lucrează în domeniul vehiculelor şi, dacă te gândeşti bine, bicicleta tot un vehicul este, corect?

Fiica unei femei mincinoase intră într-un bar. Ba nu – fiica unei femei mincinoase şi hoaţe *intră într-un bar. Lasă pistolul, dar ia cannoli.*

— *Termină!* murmură Holly. Bicicleta arăta bine – la asta trebuie să te concentrezi acum. Dar de ce arăta bine bicicleta?

I se pare că răspunsul este la fel de limpede ca ochii albaştri pe care-i vede în oglinda retrovizoare. Pentru că Bonnie s-a oprit dinadins aici. S-a oprit şi s-a dat jos de pe bicicletă. De ce să se oprească dacă intenţiona să se îndrepte spre centru, către vreuna dintre staţiile alea de autobuz către nicăieri? Pentru că a văzut o persoană cunoscută? Pentru că a văzut pe cineva care avea nevoie de ajutor? Sau care se prefăcea că ar fi avut nevoie de ajutor?

Încă îl aude pe Bill Hodges vorbindu-i, la fel se întâmplă şi acum. *N-ai să ajungi nicăieri dacă ai să tot continui cu presupunerile, Holly.*

Are dreptate, aşa că se opreşte... dar nu de tot. Starea perfectă în care a fost găsită bicicleta sugerează că Bonnie Rae s-a oprit de bunăvoie. Rămâne să afle dacă tânăra chiar a vrut să o abandoneze acolo sau dacă s-a oprit din alt motiv.

Şi revine la problema care o frământă: de ce să-şi

ia casca dacă şi-a abandonat bicicleta?

Aude notificarea telefonului. A primit un mesaj. Informaţiile cerute despre cârdul Visa şi despre mobilul lui Bonnie. Holly nu mai are astâmpăr. Se dă jos din maşină, îl sună pe Pete Huntley şi începe să se plimbe în jurul parcării de la bibliotecă, încercând – pe cât posibil – să meargă pe la umbră. Soarele arde cumplit de tare – *aoleu,* ce mai arde!

Primele cuvinte pe care i le spune Peter sunt:

— Până la urmă, tot ai luat cazul ăla. Doamne, Holly, după ce mama ta abia a...

Începe să tuşească.

— Pete? Pete? Te simţi bine?

Pete se mai linişteşte.

— Da, bine. Mă rog, nu chiar bine-bine, dar nici mai rău decât azi de dimineaţă. Mama ta abia a murit, Holly!

Da, şi mi-a lăsat o avere, îşi zice Holly. *Un proaspăt milionar intră într-un bar şi... şi, după aia, se întâmplă ceva amuzant.*

— Îmi face bine să lucrez. Şi mâine mă duc până la Meadowbrook Estates. Se pare că am moştenit o casă pe care nu mi-o doresc.

— Casa mamei tale, da? Bravo ţie! Au crescut preţurile la imobiliare. Presupunând că vrei să scapi de ea.

— Vreau. Eşti dispus s-o cumperi?

— Nu-ţi face iluzii deşarte, Gibney.

— De unde ştii că am acceptat cazul?

— Am primit un telefon de la un tânăr înalt, brunet şi frumos.

La Jérôme se referă Pete.

— M-a rugat să caut o adresă în locul lui, că îi era prea lene.

Pe Holly o cam irită comentariul acesta.

— Avem o aplicaţie specială pentru treaba asta şi, din moment ce tot o plătim, cred că ar fi bine s-o şi folosim din când în când. Plus că şi *tu* ar trebui să faci ceva, Pete. Nu doar să tuşeşti şi să hârâi.

Ultima tură făcută prin parcare a adus-o înapoi la Prius. Se gândeşte la pachetul de ţigări din torpedou, se gândeşte la tuse şi hârâieli din gât şi merge mai departe.

— Ce adresă voia?

— A unei tipe pe care o cheamă Vera Steinman. Locuieşte într-una din casele alea standard de lângă cimitirul Cedar Rest. *Tu* ce vrei de la mine?

— Am informaţiile despre cârdul Visa şi abonamentul telefonic Verizon pe care le deţine Bonnie Dahl. Vreau să ştiu dacă a fost vreo activitate recentă în cazul vreunuia dintre ele.

— Pot să mă interesez. Am o sursă, dar să ştii că nu-i tocmai legal. De fapt...

Pete se întrerupe. Apoi se aude un sunet ca de claxon – semn că Pete îşi suflă nasul.

— ... nu-i deloc legal. Ceea ce înseamnă că o să ne coste şi ar fi riscant să specificăm chestia asta pe lista de cheltuieli pe care o vom prezenta doamnei Dahl.

— Nu cred că va fi nevoie să-ţi foloseşti sursa aia, spune Holly. Sunt sigură că va verifica Izzy, dacă o rogi frumos.

Altă pauză, în care nu se aude decât hârâitul respiraţiei lui Pete. Iar lui Holly nu-i place deloc ce aude.

— Zici tu c-o s-o facă?

— În fond, ea mi-a trimis cazul ăsta şi, sincer, nu m-a mirat aproape deloc. Ai aflat cum e acum în poliţie?

— Un haos. Adică...

— Ştiu ce vrei să spui.

— Sincer, Gibney, când văd ce fac şi cum o duc poliţiştii acum, mă bucur al dracu de tare că am plecat de-acolo.

— Să-i mai spui lui Izzy că o s-o ţinem la curent şi o vom anunţa atunci când vom afla ceva concret.

— Pe bune? O s-o anunţăm?

— Nu m-am decis încă, îi răspunde Holly pe un ton

afectat.

— Şi ce legătură e între Vera Steinman asta şi fetiţa noastră?

— Probabil niciuna.

Ar putea să-i spună lui Pete că, la douăzeci şi patru de ani, Bonnie Rae numai fetiţă nu este, dar la ce bun? Pete este de modă veche. Odată chiar l-a auzit plângându-se lui Jérôme din cauză că se renunţase la proba cu costumele de baie din concursul Miss America, plus că sinonimele lui preferate pentru „sâni" sunt ori *bidoane,* ori ţâţoance.

— Trebuie să închid acum, Pete.

— Ai grijă, Holly! Dacă ai să iei şi tu virusul ăsta, la cât te fâţâi acum pe-afară, să ştii că o să stăm şi mai mult cu agenţia închisă.

— Am înţeles, Pete. O suni pe Izzy?

— O sun. Baftă, Hols! Zău că-mi pare foarte rău de moartea mamei tale.

Holly se îndreaptă agale spre Prius. Se gândeşte. Dar dacă pe Bonnie o pândea cineva care-i cunoştea obiceiurile zilnice? Oare iubitul i le ştia? Poate. Aproape sigur. Ca să nu mai vorbim de bicicletă. Revine la ea iar şi iar – la bicicleta lăsată la vedere, parcă rugându-se să fie furată. Dacă aşa s-ar fi întâmplat, oare ar mai fi sâcâit-o atât de mult casca dispărută?

— Nu, murmură ea. Nu m-ar mai sâcâi deloc.

Se urcă în maşină, porneşte din nou motorul şi... zâmbeşte. Tocmai i-a venit o idee pentru poanta din bancul ei.

4-19 DECEMBRIE 2020

1

În data de 4 decembrie, domnul Hubert Crumley, rector al Bell College, anunţă că vor fi întrerupte cursurile şi vacanţa de iarnă va începe mult mai

devreme, din cauza răspândirii imposibil de controlat a Covidului prin campus. În data de 7 – când sunt comemoraţi toţi cei care au pierit în atacul de la Pearl Harbor[41] – hotărăşte că semestrul doi se va face doar online.

Roddy Harris este de-a dreptul oripilat la auzul acestei veşti.

— Voi, oamenii de litere, n-aveţi nicio treabă, îi spune el lui Emily. Literatura se scrie într-un mediu izolat încă din timpuri străvechi, dar noi unde să mai facem cercetări ştiinţifice, aşa cum ne îndeamnă marele doctor Fauci? Că ne trebuie laboratoare pentru ele, nu le putem face acasă. Cum rămâne cu laboratoarele de biologie? Cu laboratoarele de chimie şi de fizică? Cum rămâne cu *elei* Ştiinţa doar în laboratoare se face!

— O să treacă şi asta, scumpule, spune Em.

— Da, dar când? Şi ce facem până atunci? Neapărat trebuie să vorbesc cu Hamish.

Hamish Anders este şeful Catedrei de biologie, însă Em nu prea crede că protestele lui Roddy – pentru că, da, exact astea sunt: proteste, şi vehemente pe deasupra – vor avea vreun efect. Şi ea, şi Roddy încă iau parte la activităţile desfăşurate de catedrele lor, deşi au un statut mai degrabă onorific. Emily înţelege situaţia şi chiar o bucură sarcina de a citi lucrările celor care doresc să fie admişi la atelierul de creaţie literară, mai cu seamă acum, când nu-i mai stă în cale Jorge Castro. Munca aceasta îi ocupă timpul, îi pune mintea la lucru, plus că se mai întâmplă – rar, dar se întâmplă totuşi – să descopere şi câte o nestemată în tot noroiul ăla. Dar altceva o supără pe ea acum.

— N-o să mai facem nicio petrecere de Crăciun anul ăsta, spune Em. Şi am făcut an de an, încă din 1992 – de aproape trei decenii. Mare păcat!

---

[41] 7 decembrie 1 94 1 – ziua atacului japonez împotriva bazei americane de la Pearl Harbor (n. tr.).

Roddy nici măcar nu s-a gândit la asta.

— Păi... teoretic, încă nu-i o carantină oficială, iubita mea. Deci este *posibil* să avem musafiri...

O vede cum îşi dă ochii peste cap.

— Măcar câţiva?

— Nu prea cred. Şi, chiar dacă, prin absurd, ar veni... cum să mănânce aperitivele şi să bea şampanie cu măştile peste gură?

Îi mai vine şi altă idee.

— Şi ce te faci cu cei de la *Beliringeri* îţi dai seama cât se vor amuza toţi cretinii ăia antisistem, care se dau mari reporteri de teren!

Beliringer este ziarul facultăţii.

Emily ridică mâinile şi îi arată cum ar fi titlul articolului de pe prima pagină.

— „Doi profi boşorogi se ţin de chefuri în timp ce America arde cu febră!" Ei, cum ţi se pare?

Pe Roddy îl umflă râsul. Râde şi Emily. Iarna este crâncenă, mai cu seamă pentru încheieturile şi oasele bătrâne, iar amândoi suferă de durerile cu care s-au obişnuit deja. Însă, în rest, o duc destul de bine. Evident că vor reveni durerile alea cumplite, insuportabile – cei doi ştiu asta din experienţă. Dar, până când o fi să fie, se simt puţintel mai bine datorită lui Peter Steinman.

Desigur că este important să aibă un plan bine conceput şi au făcut deja o listă cu persoanele care ar putea să vină la petrecerea lor. Lui Roddy îi place să spună că Dumnezeu nu ne-ar fi dat creier dacă nu ar fi vrut să-l folosim. Nu că ar crede vreunul dintre ei în Dumnezeu sau în viaţa fericită care te aşteaptă în rai, ceea ce reprezintă un motiv excelent pentru a încerca să şi-o prelungească pe aceasta cât de mult posibil.

— De parcă situaţia n-ar fi îndeajuns de rea, acum nici petrecere de Crăciun nu mai facem! exclamă Roddy. Afurisită *boală*

Emily îl îmbrăţişează.

2

A trecut o săptămână. Emily se duce în garaj, unde Roddy aplică autocolantele emise de statul lor în 2021 pe plăcuţele de înmatriculare ale automobilului combi, marca Subaru. Alături este parcată dubiţa, cu plăcuţe de înmatriculare colorate în albastru şi alb, din statul învecinat. Roddy îi mai porneşte motorul din când în când ea să nu-i moară bateria, însă dubiţa este folosită doar la ocazii speciale. Plăcuţele de Wisconsin cu simbolul de dizabilitate locomotorie nu sunt furate, pentru că, de obicei, dispariţia plăcuţelor de înmatriculare este adusă la cunoştinţa poliţiei.

Roddy le-a fabricat singur în atelierul de la subsol şi este absolut convins că nu există nicio deosebire între ele şi cele originale.

— Ce cauţi afară din casă fără palton? o întreabă Roddy.

— Mi-a venit o idee şi ardeam de nerăbdare să ţi-o împărtăşesc, zice Em. Cred că-i bună, dar te las pe tine să hotărăşti.

El o ascultă şi îi mărturiseşte că nu este doar o idee bună, ci una excelentă. Genială, chiar. O strânge în braţe – poate puţin cam prea tare.

— Uşurel, voinicule! spune Em. Vezi să nu-mi trezeşti sciatica.

3

Până la urmă, petrecerea anuală de Crăciun a soţilor Harris se ţine. Are loc în sâmbăta de dinaintea Crăciunului. De mulţi ani n-au mai avut atât de mulţi musafiri şi absolut nimeni nu trebuie să poarte mască. Unii dintre oaspeţi sosesc din alte state (unul chiar din Bangladesh), dar majoritatea locuiesc în apropiere. Vine şi rectorul Crumley, vine şi scriitorul angajat anul acesta la facultate, Henry Stratton. (Emily n-ar mărturisi niciodată cu voce

tare, dar crede că este foarte bine ca postul acesta să mai fie ocupat câteodată şi de bărbaţi albi şi hetero.)

Bineînţeles că este o petrecere desfăşurată prin aplicaţia Zoom, dar cu o notă aparte; iar exact acest detaliu l-a făcut pe Roddy să considere ideea lui Em nu doar excelentă, ci de-a dreptul genială. Evident că nu pot servi nici mâncare şi nici băuturi oaspeţilor din

Mâine sau Colorado sau Bangladesh, dar indiscutabil că o pot face pentru cei din oraş – mai cu seamă pentru cei care locuiesc pe strada lor cu case în stil victorian, care se întinde de la colegiu şi până la parc.

Folosesc website-urile catedrelor de Literatură engleză şi de Ştiinţe naturale ca să posteze un anunţ prin care spun că au nevoie pentru o singură seară de persoane care să-i ajute la treburi, explicând ce anume presupun acestea. Cu toate că suma oferită este mică (soţii Harris au o situaţie financiară bunicică, însă nu sunt bogaţi), primesc o mulţime de răspunsuri. Este ceva nou, de asta se înghesuie lumea, crede Emily. O mulţime de angajaţi din campus – ba chiar şi câţiva asistenţi de la facultate! – sunt de acord să joace rolurile lui Moş Crăciun şi ale spiriduşilor lui. În seara petrecerii se răspândesc prin zonă, cu bărbi de Moş la guri, cu căciuli de Moş pe cap. Ba unii îşi pun chiar şi ghete negre şi ochelari rotunzi aşa cum are Moşul. Spiriduşii lui sunt exact opusul colindătorilor şi fiecare are câte o tavă cu aperitive, cu care se duc acasă la oaspeţii din oraş ca să-i servească. Iar în loc de şampanie, câte un bax cu câte şase beri Iron City.

Petrecerea are un succes răsunător.

La insistenţele lui Emily, un spiriduş al Moşului bate şi la uşa casei de la numărul 93, Ridge Road, locuinţă a soţilor Harris. Roddy îi deschide. Este o fată. Roddy o invită înăuntru. Spiriduşa asta este foarte drăgălaşă, are o claie mare de păr blond, iar

ochii căprui îi sclipesc veseli deasupra bărbii albe. Pantalonii roşii îi scot în evidenţă picioarele lungi, admirate pe furiş de Roddy (dar nu într-atât de „pe furiş” încât să nu observe şi Em). Aceasta o conduce pe spiriduşă în living, unde ambii soţi Harris şi-au deschis laptopurile – ar fi bine să transmitem totul prin Zoom, scumpa mea. Em ia tava cu aperitive. Roddy ia baxul cu bere.

Pe ecranele de la laptopuri se văd (şi se aud) Henry Stratton cu iubita lui, care (cu toate că sunt puţintel cam ameţiţi) încearcă să cânte „Santa Claus Is Corning to Town” de acasă de la ei (fosta locuinţă – tot în stil victorian, desigur – a lui Jorge Castro şi a „prietenului” său).

— N-am mai văzut un spiriduş aşa de drăguţ ca tine, spune Roddy.

— Fereşte-te de el, e mare bandit! spune Emily.

Spiriduşa râde şi o asigură că-i va urma sfatul.

Emily o conduce înapoi la uşă.

— Mai trebuie să te duci undeva?

— La două case, spune spiriduşa, arătând spre bicicleta de la capătul aleii.

De coşul din spate este legată cu cablu elastic o cutie frigorifică, în care probabil că se află încă două tăvi cu gustări (înfăşurate în folie alimentară, desigur) şi două baxuri cu bere.

— Mă bucur mult de tot că încă-i destul de cald şi pot să merg cu bicicleta. Doamnă profesoară, aţi avut o idee super!

— Îţi mulţumesc, draga mea. Eşti foarte amabilă.

Spiriduşa îi aruncă o privire sfioasă.

— Ştiţi... am făcut cu dumneavoastră cursul de Literatură americană veche, chiar în anul de dinainte să ieşiţi la pensie. Extraordinar curs!

— Mă bucur foarte mult că ţi-a plăcut.

— Iar anul ăsta m-am hotărât, în cele din urmă, să mă înscriu la atelier. Atelierul de creaţie, la el mă refer. Probabil că o să daţi şi peste lucrarea mea, dacă le citiţi pe toate pentru domnul Stratton...

— Le citesc, dar, dacă tu ţi-ai depus candidatura pentru semestrul care începe în toamna anului viitor, cred că nu se va mai ocupa domnul Stratton de atelier, ci vom angaja pe altcineva.

Şi adaugă în şoaptă, de parcă i-ar împărtăşi un secret de stat:

— L-am rugat pe Jim Shepard[42], deşi mă îndoiesc că va accepta.

— Ar fi nemaipomenit, dar probabil că eu n-am să mă calific. Nu scriu prea bine.

Em se preface că şi-ar astupa urechile.

— Nu mă interesează absolut deloc ce spun scriitorii despre scrierile lor. Contează doar ce spune scrierea despre scriitorul ei.

— Aha! Mi se pare foarte corect. Ei, ar fi cazul să pornesc la drum. Petrecere frumoasă!

— Suntem convinşi că aşa va fi, spune Em. Cum te numeşti, draga mea?

— Bonnie, răspunde spiriduşa. Bonnie Dahl.

— Mergi peste tot cu bicicleta?

— Da. Doar când e urât afară n-o iau. Am şi maşină, dar mai mult îmi place bicicleta.

— Înseamnă că îţi place şi să faci gimnastică. Locuieşti în apropiere?

— Am un apartament mic într-un bloc de lângă lac. Lucrez la Biblioteca Reynolds şi mai fac şi alte treburi – ocazional, ca acum – ori de câte ori pot.

— Dacă, în viitorul apropiat, ai să mai vrei să-ţi cauţi o slujbă ocazională, pe durată de doar câteva zile, s-ar putea să am ceva pentru tine, îi spune Emily, întrebându-se dacă reacţia tinerei va conţine din nou cuvintele *extraordinar* sau *super.*

— Pe bune? Ar fi extraordinar!

— Ştii să foloseşti calculatorul? Mă gândesc că trebuie să ştii, din moment ce lucrezi la bibliotecă. Eu nici nu pot să-l deschid pe al meu dacă nu mă ajută Roddy.

---

[42] Jim Shepard (n. 1 956) – celebru romancier american (n.tr.).

Şi Emily spune minciuna asta gogonată pe un ton extrem de sincer şi cu un surâs convingător pe buze.

— Nu ştiu să repar calculatoarele, dar ştiu să le folosesc!

— Vrei să-mi dai numărul tău de telefon, ca să-l am în caz de nevoie?

Bonnie i-l dă bucuroasă. Em l-ar putea introduce cât ai clipi din ochi în agenda de la iPhone-ul ei, dar acum se preface că ar fi total incompetentă în acest domeniu, aşa că îl notează repede pe un şerveţel din hârtie pe care este desenat un Moş Crăciun care dansează şi, după cum arată, evident beat mangă, alături de cuvintele *SĂRBĂTORI MERICITE!*

— Crăciun fericit, Bonnie! Poate ne mai vedem.

— Super! Crăciun fericit!

Pleacă pe alee. Emily închide uşa şi se uită la Roddy.

— Frumuşele picioare! spune el.

— Iar îţi faci iluzii degeaba, perversule! zice ea.

Şi izbucnesc amândoi în râs.

— Şi nu-i doar o spiriduşă drăgălaşă, ci una care îşi doreşte să ajungă scriitoare, mai spune Robby.

Em pufneşte cu dispreţ.

— Extraordinar! *Suuuper!* Nu prea cred că ar fi în stare să scrie din capul ei o singură propoziţie, nici dacă ar ameninţa-o cineva cu pistolul. Dar pe noi nu mintea ei ne-ar interesa, nu?

— Elaide, nu vorbi *aşa*\ exclamă Roddy şi iar încep amândoi să râdă.

Şi-au făcut deja o listă cu posibile victime pentru toamna următoare, iar această spiriduşă a lui Moş Crăciun ar fi un plus.

— Doar să nu fie şi ea vegană, zice el. Nu ne mai trebuie *aşa ceva.*

Emily îl sărută pe obraz. Adoră umorul sec al lui Roddy.

23 IULIE 2021

Vera Steinman locuieşte pe Strada Platanilor, unde evident că nu creşte niciun platan. Unde, de fapt, nu creşte niciun pom... Sunt o mulţime pe domeniul foarte întins şi foarte îngrijit din capătul străzii, dar ei se află dincolo de porţile şi de zidurile din piatră ale cimitirului Cedar Rest. În cartierul acesta cu străzi fără pic de vegetaţie, dar care poartă nume de copaci, nu există decât căsuţe standard, căsuţe identice, aproape lipite unele de altele, care acum se coc în soarele după-amiezii.

Jérôme opreşte maşina lângă trotuar. Pe aleea crăpată este parcat un Chevrolet vechi de cel puţin zece ani, poate chiar de cincisprezece. Pragurile sunt ruginite şi anvelopele sunt complet tocite. Pe autocolantul decolorat de pe bara din spate scrie ce-ar FACE SCOOBY ACUM? Jérôme a sunat înainte să vină aici şi a început să explice cum a dat peste numele lui Peter Steinman în timp ce se ocupa de un alt caz, dar doamna nu l-a mai lăsat să continue.

— Sigur că da, vino oricând, dacă vrei să discutăm despre Peter.

Vocea femeii era plăcută, aproape melodioasă. Jérôme şi-a zis că o asemenea voce ar avea o secretară cu salariu mare de la vreun cabinet de avocatură de top sau de la vreo mare companie de investiţii din centru. Însă acum îşi spune că această căsuţă care se înalţă pe peluza uscată nu are cum să între în niciun top.

Îşi pune masca şi sună la uşă. Aude paşi. Uşa se deschide. Femeia din prag se potriveşte perfect cu vocea aceea stilată de la telefon: bluză vernil, fustă verde-închis, dres (în ciuda canicule), păr castaniu-roşcat pieptănat pe spate. Singurul lucru care nu se potriveşte cu imaginea rafinată este izul de gin al respiraţiei. De fapt, e mai mult decât un iz, iar doamna are în mână un pahar pe jumătate plin.

— Eşti domnul Robinson, îl anunţă ea, de parcă Jérôme ar fi uitat cum îl cheamă.

La lumina puternică a soarelui, tânărul îşi dă

seama că frumuseţea ei de femeie între două vârste se poate datora în mare parte puterii magice a fardurilor.

— Intră! Şi poţi să-ţi scoţi masca, dacă te-ai vaccinat. Eu am avut Covid şi m-am făcut bine. Sunt plină de anticorpi acum.

— Mulţumesc.

Jérôme intră în casă, îşi scoate masca şi o pune în buzunarul de la spate al pantalonilor. Nu poate să sufere cârpa aia care-l împiedică să respire ca lumea. Livingul este curat, dar întunecos şi simplu. Cu mobilă puţină, doar strictul necesar. Un singur tablou pe perete, cu un peisaj absolut banal. De undeva, se aude cum horcăie un aparat de aer condiţionat.

— Stau cu obloanele lăsate pentru că aparatul ăla e pe ducă şi nu-mi permit să-mi iau altul, îi explică femeia. Doreşti ceva de băut, domnule Robinson? Nişte gin cu apă tonică, aşa cum beau eu?

— Poate doar nişte apă tonică. Sau un pahar cu apă plată.

Femeia se duce la bucătărie. Jérôme se aşază pe un scaun pliant – dar o face cu foarte mare grijă, ca nu cumva să se rupă sub cele nouăzeci de kilograme ale lui. Scaunul protestează printr-un scârţâit prelung, dar rezistă. Jérôme aude zornăit de cuburi de gheaţă. Vera Steinman se întoarce cu un pahar cu apă tonică şi cu propriul pahar pe care şi l-a umplut la loc. Când o va suna pe Holly mai pe seară, îi va mărturisi că, în ciuda celor auzite de la puştiul ăla cu skateboardul, abia pe la finalul discuţiei şi-a dat seama că femeia era mangă în toiul zilei. Iar finalul discuţiei a venit destul de brusc.

Vera Steinman se aşază pe celălalt scaun din living – un scaun scund, cu fundul pătrăţos –, îşi pune paharul pe măsuţa de cafea, pe care se află câteva suporturi şi mai multe reviste, îşi netezeşte fusta şi şi-o aranjează frumos peste genunchi, după care spune:

— Cu ce te pot ajuta, domnule Robinson? Pentru că îmi pari prea tânăr ca să cauţi copii dispăruţi.

— O femeie dispărută caut eu, de fapt, zice el.

Apoi îi expune pe scurt situaţia cu Bonnie Dahl — unde i-a fost găsită bicicleta, cum el şi cu Holly („şefa mea") s-au dus până la Diary Whip ca să discute cu băieţii care se dau acolo cu skateboardurile şi cum numele lui Peter a apărut în acel context.

— Nu cred că dispariţia lui Peter are vreo legătură cu a lui Bonnie Dahl, dar aş vrea să mă conving de asta. Şi sunt curios.

Se gândeşte mai bine şi foloseşte un alt cuvânt:

— Îngrijorat. Aveţi vreo veste de la fiul dumneavoastră, doamnă Steinman?

— Niciuna, răspunde ea şi soarbe (cam mult) din pahar. Poate ar fi bine să-mi cumpăr o placă de spiritism.

— Deci credeţi că...

Însă Jérôme nu se simte în stare să-şi ducă fraza până la capăt.

— Că a murit? Da, asta cred. Pe timpul zilei, încă mă agăţ de o fărâmă de speranţă, dar noaptea... când nu pot să dorm...

Şi ia o altă duşcă mare din paharul cu gin.

— ... când nici măcar mai multe sticle din astea nu mă *ajută* să dorm... atunci, da, ştiu că a murit.

Pe obraz i se prelinge o singură lacrimă, săpând un şanţ prin stratul de fard şi lăsând să se întrezărească tenul foarte palid de dedesubt. Se şterge la ochi cu dosul palmei şi mai bea nişte gin.

— Scuză-mă, te rog.

Se ridică şi se duce în bucătărie. Merge perfect drept. Jérôme aude clinchet de sticlă care se ciocneşte de buza paharului. Femeia se întoarce şi se aşază la loc, având din nou grijă să-şi aranjeze fusta ca să nu şi-o şifoneze. Abia acum îşi dă Jérôme seama: *Pentru mine s-a îmbrăcat aşa de elegant. A renunţat la pijama şi la capot şi s-a îmbrăcat frumos pentru mine.* Normal că nu are de unde să ştie că aşa a fost,

dar uite că ştie.

În următoarele aproximativ douăzeci de minute, Vera Steinman vorbeşte încontinuu, întrerupându-se doar cât să mai soarbă din pahar sau să se ducă la bucătărie ca să şi-l umple din nou. Nu se îndepărtează absolut deloc de la subiect. Nu se clatină absolut deloc şi nici nu merge împleticit atunci când se duce sau se întoarce de la bucătărie.

Din cauza faptului că Peter a dispărut înainte de Covid şi a actualului haos din poliţia oraşului, cazul lui a beneficiat de toată atenţia. Însă concluzia a fost exact aceeaşi. David Porter – adică detectivul care s-a ocupat de cazul lui Peter – credea (sau pretindea că ar crede) că Peter a fugit de acasă.

O parte din raţionamentul detectivului Porter se baza pe discuţia avută cu Katya Graves, una dintre cele două îndrumătoare pe probleme de orientare şcolară şi sănătate de la Şcoala Primară Breck. Cam cu un an înaintea dispariţiei sale, Peter începuse să ia note din ce în ce mai mici, întârzia deseori la ore, câteodată nu venea deloc, plus că avuseseră loc câteva episoade de indisciplină, iar în urma unuia dintre acestea chiar a fost eliminat de la cursuri pe o perioadă de câteva zile şi i s-a scăzut şi nota de la purtare.

Graves a discutat cu băiatul după încheierea perioadei de eliminare de două zile şi nu s-a lăsat învinsă de bâiguielile lui şi nici de faptul că evita cu îndârjire să o privească în ochi. Iar în cele din urmă a reuşit să-l facă să se deschidă în faţa ei. Mama lui bea mult prea mult. Nu-l deranja că prietenii îi ziceau „împuţitul”, dar îl apucau toate nebunelile atunci când făceau mişto de mama lui. Soţul o părăsise când el avea şapte ani. Mama lui şi-a pierdut slujba când el avea zece ani. Nu suporta bancurile alea şi nici pe ea nu o suporta câteodată. I-a spus doamnei Graves că i-a trecut deseori prin cap să facă autostopul până în Florida şi să se ducă să stea la unchiul lui, care avea o casă în Orlando, în apropiere

de Disney World.

— Nu a ajuns niciodată acolo, spune Vera, dar domnul detectiv Porter a crezut în continuare că a fugit de acasă. Cred că ştii de ce a crezut asta.

Evident că Jérôme ştie.

— Pentru că nu i-au descoperit cadavrul.

— Aşa este, îi confirmă femeia. Nici până în ziua de azi nu i l-au găsit. Şi nu există nicio suferinţă mai cumplită decât speranţa. Scuză-mă, te rog.

Se duce la bucătărie. Clinchet de sticlă pe buza paharului. Se întoarce. Merge foarte drept. Foşnet de fustă, fâsâit de dresuri din nailon. Se aşază. Spate ţeapăn, umeri traşi înapoi. Poziţie fără cusur. Vorbeşte foarte coerent. Îi spune lui Jérôme că fotografia lui Peter se află printre mii de altele de pe site-ul

Centrului pentru Copiii Dispăruţi şi Exploataţi. Şi pe site-ul FBI cu Persoane Răpite şi Dispărute. Şi pe site-ul organizaţiei Reţeaua Globală a Copiilor Dispăruţi". Şi pe site-ul Fundaţiei Polly Klass. Polly Klass fiind o fetiţă de doisprezece ani, care a fost răpită de la o petrecere în pijamale şi care a fost ucisă ulterior. Câteva luni bune după ce Vera a anunţat dispariţia lui Peter, fotografia băiatului a apărut în fiecare dimineaţă pe ecranele tuturor sălilor de şedinţe ale tuturor secţiilor de poliţie din oraş.

— Evident că şi pe mine m-au interogat, spune Vera.

Izul de gin s-a transformat acum în damf, într-un damf foarte puternic. Iar Jérôme nu crede că-i iese doar din gură, ci din toţi porii.

— În fond, părinţii îşi omoară mereu copiii, nu? Mai des o fac taţii vitregi şi chiar taţii biologici, dar se mai întâmplă să participe şi mamele la treaba asta, nu? Uite ce a făcut Diane Downs[43]. Ai văzut filmul

[43] Diane Downs – o mamă care şi-a ucis fiica şi a încercat să-şi ucidă şi ceilalţi doi copii, în 1983, într-o localitate din statul Oregon (n. tr.).

ăla despre ea? Rolul ei era jucat de Farah Fawcett[44]. Miau făcut testul poligraf şi presupun că l-am trecut, că n-au mai vrut nimic de la mine.

Ridică din umeri.

— Le-am spus adevărul-adevărat, atâta tot. Că nu l-am omorât eu. Că a plecat într-o seară să se dea cu placa şi nu s-a mai întors.

Îi povesteşte lui Jérôme şi despre întâlnirea cu Katya Graves după ce aceasta discutase cu Peter.

— Mi-a zis să trec pe la ea când pot, chestie care mi s-a părut destul de amuzantă, pentru că n-aveam niciun serviciu la momentul ăla, deci puteam să mă duc oricând. Ultimul meu loc de muncă l-am pierdut din cauză că am condus după ce am băut. Când nu aveam de lucru, Peter şi cu mine ne descurcam din economii şi cecurile lunare pe care le primesc de la fostul soţ – pensia alimentară a copilului şi cea de sprijin pentru mine. Sam nu poate să mă sufere, dar a fost înţelegător în privinţa plăţilor. Încă este. Ştie că Peter a dispărut, dar tot trimite cecurile pentru el. Cred că din superstiţie. Îl iubeşte pe Peter. Pe mine mă detesta. M-a şi întrebat odată de ce beau atât de mult, nu cumva din cauza lui? I-am zis să nu se umfle în pene. Nu din cauza lui beau; şi nici din cauza vreunei traume din copilărie. De fapt, nu există niciun motiv. E o întrebare tâmpită asta, că de ce beau. Beau, deci exist. Scuză-mă.

Se întoarce în living – fără să se împleticească absolut deloc şi netezindu-şi fusta peste genunchii lipiţi unul de celălalt când se aşază – şi îi spune lui Jérôme că a aflat de la doamna Graves că prietenii lui Peter îşi băteau joc de el pentru că avea o mămică beţivă, care şi-a pierdut slujba şi a fost nevoită să-şi petreacă o noapte la zdup.

---

[44] Farrah Fawcett (1947-2009) — actriţă americană, nominalizată de mai multe ori la premiile Emmy şi la Globul de Aur, care a ajuns în atenţia publicului prin rolul din serialul *Îngerii lui Charlie* (n. tr.).

— Mi-a fost foarte greu să aud aşa ceva, continuă ea. Mi-am dat seama cât de mult am decăzut. Abia atunci mi-am dat seama. Nu ştiam cât de mult poate să decadă un om. Acum ştiu. Doamna Graves mi-a dat o listă cu locuri unde se întrunesc Alcoolicii Anonimi şi am început să mă duc. Mi-am găsit de lucru la Imobiliare Fenimore. Şi asta-i una dintre cele mai mari firme din oraş. Şeful de acolo este un fost alcoolic şi angajează oameni care au pornit pe drumul abstinenţei sau încearcă s-o facă. În acel ultim an viaţa a fost mai îngăduitoare cu mine, domnule Robinson. Peter a început să ia note mai mari. Nu ne-am mai certat.

Se întrerupe şi apoi se corectează:

— Nu ne-am mai certat *atât de mult.* Că n-ai cum să nu te cerţi *deloc* cu copilul tău.

— Nu trebuie să-mi spuneţi tocmai mie asta, zice Jérôme. Şi eu am fost copil.

Femeia râde tare, dar fără pic de voioşie. Şi hohotele acestea de râs ale ei îl fac pe Jérôme să priceapă că tipa nu metabolizează prin cine ştie ce vrăjitorie tot alcoolul ăla şi că, da, dragi prieteni şi invitaţi, este cât se poate de trotilată. Criţă. Mangă. Dar nu pare deloc aşa. De ce oare? Jérôme presupune că datorită practicii îndelungate.

— De-aia este aiurea să se creadă că Peter a fugit de-acasă din cauză că eu beau. Am căpătat o medalie pentru abstinenţa pe un an doar cu trei săptămâni înainte de dispariţia lui. Normal că n-o să mai capăt acum şi alta. M-am reapucat de băut la vreo şase săptămâni după ce nu s-a mai întors acasă. În alea şase săptămâni am tocit realmente covorul cu genunchii la cât m-am rugat la toţi dumnezeii care există să mi-l aducă acasă pe Peter, viu şi nevătămat.

Şi scoate alt hohot de râs puternic şi amar.

— Mai bine mă rugam să răsară soarele din vest, că poate aşa aveam o şansă. Şi, când am înţeles în sfârşit că nu se va mai întoarce niciodată, mi-am reînnodat prietenia cu băutura.

Jérôme pur şi simplu nu ştie ce să zică.

— Este trecut pe lista persoanelor dispărute pentru că aşa e mai simplu pentru poliţie. Scapă de răspundere. Dar eu cred că şi detectivul Porter ştie că a murit, aşa cum ştiu şi eu. Din fericire pentru mine, chiar că *există* o putere divină.

Şi ridică paharul.

— În ce seară a dispărut Peter, doamnă Steinman?

Femeia nu stă deloc pe gânduri. Jérôme crede că data cu pricina i s-a întipărit în memorie.

— 27 noiembrie 2018. Nu au trecut chiar o mie de zile de atunci, dar nici mult nu mai e.

— Unul dintre puştii care se dau cu placa în faţă la Dairy Whip mi-a spus că aţi sunat-o pe mama lui.

Vera Steinman dă din cap.

— Da. Am sunat-o pe Mary Edison, mama lui Tommy. Asta a fost pe la nouă seara, la o jumătate de oră după ce ar fi trebuit să ajungă acasă. Aveam numerele de telefon ale câtorva dintre părinţii prietenilor lui. Te rog să mă crezi că am fost o mamă bună în tot acel an, domnule Robinson. O mamă conştiincioasă. Am încercat să mă revanşez pentru toţi anii în care n-am fost prea bună. În seara aia, mi-am zis că poate Peter voia să doarmă la Tommy, dar a uitat să mă anunţe. Şi mi s-a părut logic... mă rog, cât de cât... pentru că începea orele mai târziu a doua zi. Nu ştiu ce şedinţă aveau profesorii despre măsurile care trebuiau luate în cazul vreunui incident de violenţă de orice fel. Aşa mi-a spus Peter. *Foarte bine* îmi amintesc asta. Şi când doamna Edison mi-a zis la telefon că Peter nu e la ei, am mai stat încă o oră, aşteptându-l să ajungă ori acolo, ori acasă. Şi sperând că totul este în regulă. M-am pus în genunchi şi m-am rugat la Şeful cel Mare să-l trimită pe copilul meu la mine indiferent cu ce scuză prosteasc㠄... dar să-l trimită... chiar şi dacă i-ar fi puţit răsuflarea a bere, tot să mi-l trimită... doar ca să văd că-i în siguranţă, lângă mine, pricepi ce vreau să spun?

Îşi şterge altă lacrimă cu dosul palmei. Lui Jérôme nu-i pare rău că a venit să discute cu ea, dar îi este

greu. Are impresia că până şi mirosul durerii i-l simte, iar durerea ei miroase a gin.

— Când s-a făcut ora zece, am sunat la poliţie.

— Fiul dumneavoastră avea telefon, doamnă Steinman?

— Sigur că da. Am încercat să-l sun înainte să-i telefonez lui Mary Edison. Era în camera lui. Îl lăsase acasă. Nu-l lua niciodată cu el când se ducea să se dea cu placa. Îi era frică nu cumva să cadă şi să-l strice. Pentru că i-am spus eu că n-o să pot să-i iau altul dacă-l strică pe ăsta.

Acum Jérôme îşi aduce aminte ce l-a rugat Holly să întrebe.

— Dar skateboardul? Ştiţi ce s-a întâmplat cu el?

— Placa? E în camera lui.

Se ridică, se clatină puţin, îşi recapătă echilibrul.

— Vrei să-i vezi camera? O păstrez neatinsă. Parcă aş fi una din mamele alea nebune din filmele horror.

— Nu cred că sunteţi nebună, spune Jérôme.

Vera o ia înainte pe coridorul scurt. Într-o parte este spălătoria. Uşa este deschisă şi se văd mormane de rufe aruncate alandala în faţa maşinii de spălat. Jérôme îşi zice că aceea este adevărata Vera, o femeie tulburată şi cu minţile rătăcite şi adesea pe jumătate beată. Poate chiar complet beată.

Vera îl vede că se uită la hainele de pe jos şi închide repede uşa de la spălătorie.

Pe uşa de la camera lui Pete este lipit un autocolant mare pe care scrie SEDIUL LUI PETE STEINMAN. Dedesubt este un velociraptor din *Jurassic Park,* din al cărui bot imens şi plin de colţi iese o bulă în care scrie: Nu intra, dacă nu vrei să te mănânc de viu.

Vera deschide uşa şi îi face semn cu mâna întinsă, exact ca o asistentă tinerică de la cine ştie ce concurs televizat.

Jérôme intră. Patul de o singură persoană este făcut foarte frumos – atât de întinsă şi neşifonată

este cuvertura, că ai putea să arunci o monedă pe ea şi moneda ţi-ar sări înapoi în mână. Pe peretele din spatele patului este un poster cu Rihanna într-o poziţie destul de seducătoare; însă puştiul dispăruse la o vârstă când interesul faţă de sex nu apucase încă să-i eclipseze apetitul pentru lumea poveştilor... mai cu seamă, îşi spune Jérôme, când puştiul respectiv fusese poreclit „împuţitul" de către colegii lui de şcoală. De o parte şi de cealaltă a ferestrei (care dă spre casa aproape identică de alături) sunt lipite postere ale filmelor *John Wick* şi *Captain America.* Pe măsuţa de toaletă este telefonul în încărcător şi nava Şoimul Mileniului din *Războiul stelelor*, construită din piese Lego.

— Eu l-am ajutat s-o facă, zice Vera. Ne-am distrat pe cinste.

Abia acum sesizează Jérôme o foarte vagă împleticeală în felul în care pronunţă cuvintele: nu a spus *distrat pe cinste,* ci *distrat pe şinsste.* Şi parcă se simte uşurat. Rezistenţa acestei femei la alcool i se pare... nici nu vrea să se gândească la cum i se pare. Placa albastră, marca Alameda, este proptită de perete în colţul din stânga măsuţei de toaletă. Se observă folosinţa îndelungată, pentru că are suprafaţa zgâriată. Alături, pe podea, este casca de protecţie.

Jérôme arată spre ea.

— Îmi permiteţi să...?

— Te rog!

Te oog!

Jérôme ia placa, îşi trece palma peste suprafaţa din fibră de sticlă şi o simte că-i uşor denivelată. Apoi o întoarce pe partea cealaltă. Una dintre roţi pare puţin strâmbă. Şi acolo sunt scrise cu markerul numele, adresa şi numărul de telefon ale proprietarului – literele şi cifrele sunt destul de estompate, dar încă perfect lizibile.

— Unde era? întreabă Jérôme, dându-şi imediat seama că ştie răspunsul: pe asfaltul crăpat din faţa

atelierului auto, unde a fost găsită şi bicicleta lui Bonnie Rae.

Numai că se înşală.

— În parc. Deerfield. Când i-au căutat... cadavrul, a găsit-o un poliţist în nişte tufe de lângă Red Bank Avenue. Cred că ăla-i locul în care l-a răpit cine l-a răpit ca să-i facă cine ştie ce şi după aia să-l omoare. Sau poate că a dat cineva cu maşina peste el, că era ceaţă în seara aia, şi i-a luat cadavrul de acolo. Ca să-l îngroape undeva. Cineva ca mine... un beţiv ca mine. Sper doar... mă rog la Dumnezeu să nu fi suferit deloc. Scuză-mă.

Se duce la bucătărie. Tot cu spatele perfect drept, dar acum se clatină destul de serios pe picioare. Jérôme se mai uită puţin la skateboard, după care îl pune la loc, în colţul lui. Nu mai este atât de convins că n-ar exista nicio legătură între dispariţia puştiului Steinman şi cea a tinerei Dahl. Sigur, poate că-i doar o simplă coincidenţă faptul că s-au aflat aproximativ în acelaşi loc, poate tot o coincidenţă este şi că li s-au găsit placa şi bicicleta. Dar nu mai poate nega acum asemănările dintre cele două cazuri.

Se întoarce în living. Vera Steinman iese din bucătărie cu paharul plin.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru...

Doar atât apucă Jérôme să spună înainte ca Verei să i se înmoaie genunchii. Îi cade paharul din mână şi se rostogoleşte pe covor, vărsând tot lichidul din el – lichid care miroase acum a gin simplu. În liceu, Jérôme a făcut atletism şi a jucat fotbal şi nu şi-a pierdut încă reflexele. O prinde pe femeie de subsuori înainte să se prăbuşească de tot şi să dea cu capul de duşumea şi să-şi spargă şi nasul şi câţiva dinţi. Se lasă moale în braţele lui. I s-a desfăcut părul şi îi atârnă peste obraji. Scoate un fel de mârâit – poate vrea să-şi cheme fiul, poate nu. Apoi o apucă convulsiile şi se zvârcoleşte ca un şobolan în colţii unui câine.

6 IANUARIE2021

1

— De ajuns! îi spune Em lui Roddy. Inchide-l!

— Dar, draga mea, asta este *istoria* reală! exclamă Roddy. Nu eşti de acord, Bonnie?

Bonnie Rae a încremenit în pragul biroului micuţ de la parter al lui Em, cu ochii holbaţi la ecranul televizorului şi uitând complet de felicitările de la Crăciun, pe care le ţine în mâini. Nu-şi poate lua ochii de la mulţimile care încearcă să ia cu asalt Capitoliul şi sparg ferestrele şi escaladează zidurile. Unii dintre protestatari flutură steaguri confederate. Alţii au drapelele Gadsden[45], galbene şi cu şarpele cu clopoţei în centru, sub care scrie NU MĂ CĂLCA ÎN PICIOARE. Dar mult mai mulţi sunt cei care agită bannerele albastre ale lui Trump, mari cât cearşafurile de pat.

— Nu-mi pasă ce zici tu că ar fi. Mie mi se pare îngrozitor, închide-l!

Şi, da, *este* îngrozitor ce se petrece acolo, Emily nu minte. Dar este şi extrem de palpitant. Lui Emily, Trump i se pare un mare bădăran, dar i se pare şi că ar fi un mare magician. A făcut el nişte vrăji pe care ea nu le poate pricepe (dar îi invidiază puterea aceasta din tot sufletul ei), a zis *abracadabra* de câteva ori şi a reuşit să-i transforme în adevăraţi revoluţionari pe dolofanii şi indiferenţii din clasa de mijloc din America. Evident că indivizii aceştia o dezgustă din punct de vedere intelectual. Dar mai există şi o altă latură a ei, una pe care şi-o dezvăluie doar în paginile jurnalului intim, iar încercările ultimilor nouă ani au schimbat-o la o vârstă când aşa ceva ar trebui să fie aproape imposibil. Fireşte că n-ar recunoaşte-o, dar o

[45] Drapelul Gadsden a fost folosit în timpul Revoluţiei Americane (1763-1791) (n. tr.).

fascinează tot acest sacrilegiu politic. Aceeaşi latură ascunsă a ei speră ca hoardele de oameni să între cu forţa în toate sălile şi birourile din Capitoliu, să-i târască afară pe reprezentanţii aleşi ai ambelor partide şi să-i spânzure. Să-i dea de mâncare la ciori. Că la ce altceva sunt buni?

— Inchide-l, Rodney! Du-te sus şi uită-te la televizorul de acolo, dacă ţii neapărat.

— Cum zici tu, scumpa mea.

Roddy întinde mâna după telecomanda aflată pe măsuţa de alături, dar îi alunecă dintre degete şi cade chiar atunci când un reporter spune:

— La ce credeţi că asistăm acum? La o revoltă sau la o insurecţie? În acest moment, este greu să ne dăm seama.

Cu gesturi stângace şi ţepene, ia de pe jos telecomanda, dar o ţine între muchiile palmelor, nu cu degetele. Se strâmbă un pic de durere, dar reuşeşte să apese butonul care închide televizorul, întrerupând speculaţiile reporterului. Pune telecomanda înapoi pe măsuţă şi se uită la Bonnie.

— Tu ce părere ai, drăguţă? E revoltă sau e insurecţie? Să fie cumva varianta din secolul douăzeci şi unu a bătăliei de la Fort Sumter[46]?

Tânăra clatină din cap.

— Nu ştiu ce e. Dar sunt convinsă că, dacă oamenii de culoare ar face aşa ceva, poliţia i-ar împuşca pe loc.

— Da’ de unde! exclamă Emily. Nici vorbă!

Roddy se ridică de pe canapea.

— Vrei să mai faci nişte vrăji cu mâinile mele, aşa cum doar tu ştii? Că nu le place deloc frigul.

— În câteva minute. Vreau să-i arăt lui Bonnie cu ce doresc să mă ajute.

— Bine.

Rodney iese din încăpere şi, nu peste prea mult

---

[46] Bătălia de la Fort Sumter (1 86 1) – luptă care a marcat începutul Războiului de Secesiune din America (n. tr.).

timp, îl aud amândouă urcând scara fără să se oprească nici măcar o dată. N-are deloc artrită nici la genunchi şi nici la şolduri. Nu încă.

— V-am făcut un fişier pe laptop, care se cheamă CRĂCIUN ŞI ANUL NOU, zice Bonnie. În el sunt toate numele şi adresele persoanelor care v-au trimis felicitări dumneavoastră şi domnului profesor Harris. Sunt foarte multe.

— Bravo! zice Emily. Uite ce ne-ar trebui acum... un fel de scrisorică, un text de răspuns pentru toţi... nu ştiu cum i se spune acum...

Ba ştie foarte bine cum i se spune şi deja are lista completă în telefon. Ar putea s-o trimită în calculator cât ai clipi din ochi. Însă Bonnie nu trebuie să ştie că se pricepe la treburi din astea. Bonnie trebuie să creadă despre ea că este o profă bătrână obişnuită: cu capul în nori, nu poate ţine pasul cu vremurile şi, în general, neajutorată atunci când este vorba despre orice altceva din afara domeniului ei. Şi inofensivă, desigur. O profă ramolită, care nu şi-ar dori în vecii vecilor ca insurgenţii să-i spânzure de felinare pe aleşii Statelor Unite. Şi nici pe persoanele de culoare (neam de *neamul* ei nu le-ar zice altfel decât „negrotei") şi nici pe poponari. Care sunt din ce în ce mai mulţi.

— Păi, dacă aţi avea o companie, începe Bonnie s-o sfătuiască pe un ton foarte serios, cred că i s-ar spune „scrisoare tipizată". Eu i-aş zice *model.* Vă pot arăta cum să personalizaţi fiecare răspuns, ca să puteţi include nu numai mulţumirile de rigoare – în caz că aţi primit şi un dar de la respectiva persoană – şi urările pentru Noul An, ci şi detalii specifice, detalii individuale referitoare la familiile lor, promovări, distincţii şi orice altceva.

— Minunat! exclamă Em. Eşti un geniu!

Şi îşi spune: *De parcă n-ar şti orice adolescent să facă treaba asta, atunci când nu este ocupat să se joace pe calculator sau nu postează pe Whatsapp poze cu penisul lui ca să i-l vadă şi iubita.*

— Deloc, zice Bonnie. Este o chestie elementară.

Dar se îmbujorează de plăcere.

— Vă scriu eu la calculator modelul de răspuns dacă mi-l dictaţi.

— Excelentă idee! Dar lasă-mă puţin să mă gândesc cum anume să-l formulez. În timpul ăsta mă duc să văd cum pot să-l ajut pe Roddy.

— Îl dor rău mâinile de la artrită, nu?

— Ei, câteodată da, alteori îl mai lasă, răspunde Em.

Şi îi zâmbeşte.

2

Roddy stă întins pe patul lor, cu mâinile noduroase pe piept. Lui Emily nu-i place să-l vadă în poziţia asta; pentru că aşa va sta în coşciug. Însă morţii nu surâd cum îi surâde el acum. A rămas un *mare* seducător chiar şi la vârsta asta. Emily închide uşa, se duce la măsuţa de toaletă şi scoate un borcan fără etichetă dintr-un sertar.

— Mă gândesc că ar trebui s-o tăiem de pe listă, îi spune Roddy când ea se aşază pe marginea patului.

— Cunosc eu pe cineva care a fost toată viaţa fascinat de fetele cu sâni fermi şi talie subţire, zice Em, desfăcând capacul borcanului. Ca să nu mai pomenesc de picioarele alea lungi.

În borcan este o substanţă gălbuie, de consistenţa gelatinei. Răposatul Peter Steinman n-a avut prea multă grăsime, dar ei au adunat-o atât câtă a fost.

— Desigur că-i frumuşică, spune Roddy pe un ton cam iritat, dar nu despre asta e vorba. Noi n-am folosit niciodată pe cineva cu care am avut o legătură mai strânsă. E prea riscant.

— Eu am fost colegă de catedră cu Jorge Castro, îi aminteşte ea. Şi m-a *interogat* poliţia.

Face ochii mari.

— Ca să nu mai spun că tu ai jucat bowling în echipa aia, „Generaţia de Aur”...

— Nu mai merge aşa în zilele astea, spune el, ridicând mâinile. Iar poliţia i-a interogat pe toţi de la Catedra de engleză în legătură cu dispariţia lui Castro. Că asta era procedura. Acum nu mai este acelaşi lucru. Fata asta vine la noi *acasă.*

Bineînţeles că aşa este. Emily a sunat-o pe Bonnie pe 26 decembrie şi i-a propus să o angajeze cu jumătate de normă, ca să-i instaleze anumite aplicaţii pe calculator, cu ajutorul cărora să-i fie mai uşor să corespondeze cu diferite persoane şi ca să-i facă un tabel cu numele celor care au depus cereri de înscriere în atelierul de creaţie literară.

Acum Emily bagă un deget în substanţa aceea gălbuie care, nu cu prea multă vreme în urmă, căptuşea abdomenul lui Peter Steinman.

— Întinde-le, iubitule!

Roddy îşi întinde mâinile cu degetele uşor deformate şi cu încheieturile umflate destul de mult.

— Uşurel, uşurel!

— O să te doară un pic, dar după aia ai să te simţi foarte bine, spune ea.

Începe să-i ungă degetele cu grăsimea din borcan, insistând asupra încheieturilor. Roddy se strâmbă de câteva ori din cauza durerii, icneşte şi trage aer în piept scoţând un sâsâit ca de şarpe.

— Indoaie-le! îi cere Em.

Strânge încet pumnul.

— E ceva mai bine.

— Bineînţeles că-i mai bine.

— Mai unge-mă puţin, te rog.

— Nu ne-a mai rămas prea multă, dragul meu.

— Puţin de tot!

Emily mai ia un strop pe vârful degetului, lăsând pe fundul borcanului o dâră curată şi transparentă. Pune unsoarea în palma stângă a lui Roddy, care începe să-şi frece cu ea degetele pe care acum şi le poate îndoi aproape fără durere.

— Este angajată pe perioadă limitată, spune Emily, şi a înţeles asta. Se va întoarce să lucreze la

bibliotecă cu normă întreagă imediat ce se va încheia vacanţa asta prelungită de Crăciun şi va începe semestrul de primăvară. De asemenea, o voi încuraja să continue cu scrisul.

— Scrie bine?

— Încă n-am citit nimic, dar, judecând după subiectul ales, aş zice că nu.

— Iar subiectul este?

Em se apleacă şi îi şopteşte la ureche:

— Vampiri îndrăgostiţi.

Pe Roddy îl pufneşte râsul, deci i-a trecut durerea.

— Însă, pe parcursul discuţiei pe care am avut-o, am aflat foarte multe lucruri despre ea, numai lucruri bune pentru noi. S-a despărţit definitiv de iubitul ei şi, cu toate că a fost ideea ei, încă suferă din cauza asta. Se tot întreabă dacă nu cumva are ea vreo problemă, vreun defect care o face incapabilă de o relaţie stabilă.

Roddy zâmbeşte cu dispreţ.

— Mie mi-a spus... da, stă de vorbă şi cu mine, nu te mai mira... mi-a spus că băiatul ăla, Tom, era prototipul ratatului. Mai bine că a scăpat de el, eu aşa zic.

— Sunt convinsă că ai dreptate, dar acum discutăm despre ce simte ea şi despre ce înseamnă pentru noi asta. De asemenea, eu aş descrie relaţia pe care o are cu mama ei ca fiind una destul de încordată. Deloc ceva neobişnuit, pentru că tinerele se ceartă mereu cu mamele lor, dar şi aspectul acesta este în favoarea noastră. Ştii ce mi-a spus? „Maică-mea e o scârbă obsedată de control, dar tot o iubesc.” Ca să nu mai zic... masează-ţi în continuare degetele, dragul meu... că bibliotecarului-şef de la Reynolds, un tip pe nume Conroy, i s-au aprins călcâiele după Bonnie a noastră. Şi ea spune că individul are năravul s-o pipăie lasciv ori de câte ori prinde ocazia.

Roddy chicoteşte.

— De multă vreme n-ai mai folosit cuvântul ăsta.

— Dacă aşteptăm până în octombrie sau noiembrie, cum facem de obicei, înseamnă încă nouă sau zece luni după ce fata nu va mai lucra pentru noi – după ce nu va mai fi angajata noastră *sezonieră, cu jumătate de normă.* Iar dacă vom fi interogaţi, şi presupun că vom fi, vom spune adevărul-adevărat.

Iar acum, Emily se apucă să numere pe degete tot ce ştiu ei despre Bonnie – şi are degetele la fel de subţiri şi delicate ca pe vremea când purta fuste midi şi şosete cu volănaş.

— Suferea din cauză că se despărţise de iubit. Simţea nevoia să scape de sub autoritatea mamei. Şi, cireaşa de pe tort, era hărţuită sexual la locul de muncă. Vezi cât de bune sunt toate lucrurile astea pentru noi? Vezi că îi pot justifica decizia de a lăsa totul baltă şi a pleca din oraş?

— Mda, cred că da, spune Roddy. Când foloseşti argumentele astea, da.

— Şi noi îi cunoaştem programul zilnic. Ştim că merge la bibliotecă mereu pe acelaşi drum.

Se opreşte puţin, apoi continuă pe un ton mai scăzut.

— Ştiu că-ţi place să te uiţi la sânii ei. Nu mă supăr.

— Tata obişnuia să spună că omul la regim tot mai are voie să citească lista de bucate. Deci, da, m-am uitat. Studenţii mei – doar băieţii – ar zice că are „nişte balcoane foarte mişto”.

— Lasă puţin la o parte consideraţiile astea de natură estetică şi gândeşte-te că doar sânii ăia conţin aproape patru procente din tot ţesutul adipos, spune Emily, arătându-i borcanul aproape gol. Asta ar însemna multă unsoare pentru artrita ta, puişor. Ca să nu mai zic de sciatica mea.

Înşurubează capacul la loc.

— Am reuşit să te conving?

El îşi flexează repede degetele de câteva ori. Pare să nu mai simtă nicio durere.

— Să zicem că mi-ai dat o temă de gândire.

— Bravo! Acum dă-mi şi tu un pupic, pentru că trebuie să mă duc la parter şi să mă prefac din nou că aş fi ignorantă în domeniul computerelor. Plus că tu vrei să te uiţi la revolta aia de la televizor.

23 IULIE 2021

1

La şase şi un sfert, Jérôme o sună pe Holly de lângă casa doamnei Steinman şi îi povesteşte prin ce a trecut. Îi spune că a trebuit să o ducă el însuşi la spital pe Vera, pentru că toate ambulanţele de la Kiner Memorial, plus cele de la serviciul de urgenţe se ocupau doar de cazurile de Covid. A cărat-o în braţe până la maşină, a îndesat-o pe scaunul din dreapta, i-a pus centura şi a zbughit-o spre spital cât de repede a putut.

— Am deschis şi geamul, că m-am gândit că o s-o mai trezească un pic aerul proaspăt. Habar n-am dacă a funcţionat, că era încă destul de beată când am ajuns acolo... zic că era „beată" ca să nu zic altfel... însă m-a ajutat să-mi aerisesc Mustangul. De două ori a vomitat pe drumul până acolo, dar într-o parte şi pe jos. O să spăl locul ăla. Nasol e cu mirosul pe care nu ştiu cum o să-l mai scot din mochetă.

Îi mai spune lui Holly şi că Vera a vomitat tot de două ori şi când avea convulsii.

— Am întors-o pe o parte înainte să dea la raţe pentru a doua oară. Şi bine am făcut, că aşa i s-au curăţat căile respiratorii, dar să ştii că nu respira deloc la început. Şi m-am speriat de m-am... aia pe mine... ştii ce vreau să zic. I-am făcut respiraţie gură la gură. Poate că reîncepea să respire de una singură, dar mi-a fost teamă că nu.

— Probabil că i-ai salvat viaţa.

Jérôme începe să râdă. Lui Holly i se pare cam şubred şi neconvingător râsul lui.

— Nu ştiu dacă am salvat-o, dar ştiu că mi-am clătit gura de vreo cinci ori de atunci încoace şi tot mai simt gustul ăla de vomă amestecată cu gin. Şi, uite, încă o chestie: când am ajuns la ea acasă, mi-a zis că pot să-mi dau masca jos, pentru că ea avusese Covid şi era plină de anticorpi. Sper din tot sufletul să nu mă fi minţit. Cred că nici măcar o doză dublă de Pfizer n-ar face faţă unui asemenea sărut pătimaş.

— Dar de ce te afli încă acolo? N-o ţin la spital peste noapte?

— Vorbeşti la mişto? Nu există niciun pat liber. Pe nicăieri. Am văzut pe coridor un tip rănit rău de tot într-un accident de maşină. Plin de sânge. Nici el nu avea pat.

Şi mama a murit în acelaşi fel într-un spital, îşi spune Holly. *Iar ea avea o groază de bani.*

— Măcar au ajutat-o *cumva?.*

— I-au făcut spălături stomacale şi, atunci când a reuşit să spună cum o cheamă, m-au pus s-o duc acasă. Fără niciun fel de recomandări sau reţete... fără nimic. Doar „mersi că aţi trecut pe la noi”. Complet aiurea. E o nebunie ce se întâmplă. Parcă nu mai funcţionează nimic. Pricepi ce vreau să zic?

Holly îi răspunde că pricepe. Foarte bine, chiar.

— Am dus-o în casă – a mers pe picioarele ei – şi, după aia, în dormitor. Mi-a zis că se poate dezbrăca şi singură şi eu am crezut-o; dar, când m-am uitat înăuntru, sforăia pe pat, complet îmbrăcată. Mi-a umplut maşina de vomă, dar nu şi-a murdărit absolut deloc hainele. Haine foarte drăguţe şi elegante, de altfel. Cred că s-a îmbrăcat aşa special pentru mine.

— Şi eu cred. În fond, voiai să discutaţi despre fiul ei.

— Asistenta de la spital mi-a spus că au găsit şi nişte pastile pe jumătate digerate în chestia aia pe care au scos-o din ea. Nu ştiu dacă a încercat să se sinucidă, dar nici nu exclud varianta asta.

— I-ai salvat viaţa, repetă Holly.

Dar fără să mai spună acum şi *probabil că.*

— De data asta. Dar data viitoare?

Holly nu ştie ce să răspundă.

— Dacă ai fi văzut-o, Holly... înainte să... înainte de criza aia... era perfect coerentă, tot ce spunea avea sens. Cu toate că se îndopa cu gin de parcă ar fi aflat ea că va fi interzis de săptămâna viitoare. Aş fi putut să plec bine-mersi de acolo, spunându-mi că n-are nimic. Poate doar o oarece mahmureală mâine. Ei, cum de e posibil aşa ceva?

— S-a obişnuit în timp cu alcoolul. Poate că toleranţa ei este mai mare decât în mod normal. Spui că skateboardul lui Peter era în camera lui?

— Da. L-au căutat prin tot parcul... pe el, sau cadavrul lui... şi unul dintre poliţişti i-a găsit placa în tufe. N-am apucat s-o mai întreb şi asta, dar sunt în stare să fac pariu cu tine pe orice vrei că exact în „Hăţiş" au găsit-o. Adică în apropiere de locul unde a fost găsită bicicleta lui Bonnie Dahl. Cred că există o legătură între astea două cazuri, Holly. Pe bune că aşa cred.

Când a sunat Jérôme, Holly tocmai voia să-şi pregătească nişte sendvişuri cu carne de vită amestecată cu smântână de la Stouffer's – felul ei preferat de mâncare. Acum pune produsul congelat într-un vas cu apă care clocoteşte. Pe cutie, scrie că poţi să ţi-l faci şi la microunde, ceea ce ar fi mai rapid, dar Holly nu procedează niciodată aşa. Mama ei zicea mereu că orice fel de cuptor cu microunde distruge complet mâncarea şi că nu trebuie folosit niciodată, iar Holly nu a uitat şi face chiar şi acum tot ce îi spunea ea, pentru că Charlotte a sădit multe asemenea idei fistichii în mintea singurului ei copil. *Portocalele sunt ca aurul pentru stomacul tău dacă le mănânci dimineaţa, dar îţi cad greu ca plumbul dacă le mănânci seara. Dacă dormi pe partea stângă ai să-ţi extenuezi inima. Doar târfele poartă jupoane.*

— Holly? Ai auzit ce-am zis? Cred că există o legătură între cazurile astea

— Am auzit. Trebuie să mă gândesc. A avut şi puştiul

o cască pentru când se dădea cu placa? Ar fi trebuit să-i întreb pe băieţii ăia, dar nici nu mi-a trecut prin minte.

— Nu ţi-a trecut prin minte, pentru că *nu purtau* aşa ceva, spune Jérôme. Nici Peter Steinman nu purta dacă se ducea să se întâlnească cu amicii lui în seara aia. L-ar fi înjurat şi i-ar fi zis că-i „fetiţă".

— Serios?

— Sută-n mie. Nu a purtat casca şi nu şi-a luat nici telefonul. Casca era la el în cameră, lângă placă. Cred că n-a purtat-o *niciodată.* Era ca scoasă din cutie. Fără nicio zgârietură.

Holly amestecă prin carnea de vită din oală.

— Şi unchiul din Florida?

Nu mai aşteaptă răspunsul lui Jérôme şi zice:

— Desigur că doamna Steinman l-a sunat.

— Şi ea, şi detectivul care s-a ocupat de caz – Porter îl cheamă. S-a străduit, Holly. S-a străduit să-şi crească bine copilul, s-a străduit să o apuce şi ea pe drumul cel bun. Un an de zile n-a mai băut. Şi-a luat un alt serviciu. Este o tragedie fără margini, asta este. Tu crezi că ar trebui să mai rămân cu doamna Steinman? Că, în living, miroase destul de nasol şi canapeaua nu mi se pare prea comodă. Dar o să stau cu ea dacă aşa zici tu.

— Nu. Du-te acasă. Dar, înainte să pleci, cred că ar fi bine să vezi cum respiră şi să te uiţi în dulăpiorul cu medicamente. Dacă găseşti somnifere sau analgezice sau antidepresive, ca Zoloft sau Prozac, ia-le pe toate şi aruncă-le în closet. Bine ar fi să-i arunci acolo şi băutura. Evident că asta-i doar o soluţie provizorie. Că îşi poate lua oricând alte reţete şi alcool se vinde peste tot. Ştii asta, da?

Jérôme oftează.

— Da. Ştiu. Hols, dacă ai fi *văzut-o* cum era înainte de criza aia... mi s-a părut absolut în regulă. Sigur, era foarte abătută – perfect normal. Sigur, bea prea mult... dar m-am gândit că...

Şi nu-şi mai duce fraza până la capăt.

— Ai făcut tot ce ai putut. Şi-a pierdut unicul copil şi, în caz că nu se întâmplă vreo minune, nu-l va mai recăpăta niciodată. Ori va reuşi să facă faţă situaţiei – să se ducă din nou la întrunirile de la Alcoolicii Anonimi, să se lase de băut şi să-şi vadă de viaţă. Ori nu. E o mare tâmpenie proverbul ăla chinezesc care zice că devii răspunzător pentru viaţa cuiva dacă i-o salvezi. Ştiu că ţi-e greu, dar ăsta este adevărul.

Se întrerupe puţin şi se uită la apa în clocote fără să o vadă.

— Cel puţin, aşa cum îl văd eu.

— Un singur lucru ar putea s-o ajute, spune Jérôme.

— Care?

— Să se împace cu situaţia şi să înţeleagă că s-a terminat.

Împăcarea cu situaţia este o aberaţie, o poveste de adormit copiii, îşi spune Holly... dar nu cu glas tare. Jérôme este tânăr. Şi încă are iluzii. De ce să i le spulbere ea?

2

Holly îşi mănâncă sendvişul cu carne de vită la măsuţa din bucătărie. I se pare cina perfectă, pentru că nu are nimic de strâns şi nici vase de spălat. Îi este milă de Jérôme, înţelege prin ce trece. Şi o compătimeşte pe mama lui Peter Steinman. Jérôme a avut dreptate când a spus că femeia aceea trece printr-o tragedie fără margini. Însă lui Holly nu-i prea vine să pună semnul egalităţii între cazul Dahl şi cazul Steinman. Ştie perfect ce-i în mintea lui Jérôme – el se gândeşte că este vorba despre un criminal în serie, ca Ted Bundy, John Wayne Gacy sau Ucigaşul Zodiac, însă majoritatea asasinilor în serie nu au pic de imaginaţie, nu sunt capabili să treacă peste nişte traume psihologice nerezolvate. Continuă să-şi aleagă acelaşi tip de victime până în momentul în care sunt prinşi. Aşa-zisul Fiu al lui Sam a omorât mai

multe femei cu păr negru şi ondulat, poate tocmai din cauză că nu a putut să o ucidă pe Betty Broder, femeia care i-a dat naştere şi l-a abandonat imediat după aceea.

Ori poate lui Berkowitz pur şi simplu îi plăcea să vadă cum le explodează capetele, comentează acel Bill Hodges care trăieşte în capul ei.

— Câââh! exclamă Holly.

Însă Bonnie Rae şi Peter Steinman sunt prea diferiţi unul de celălalt ca să fi căzut victime aceleiaşi persoane. Este convinsă de asta. Mă rog, aproape convinsă; este dispusă să admită că există coincidenţe stranii între aceste două cazuri: zonele apropiate şi mijloacele de transport abandonate – bicicleta şi skateboardul.

Îşi aminteşte că trebuie s-o întrebe pe Penny despre hainele fiicei ei. Dacă lipseşte vreuna? Dacă o fi ascuns pe undeva o valiză cu îmbrăcăminte, poate la prietena ei, Lakeisha? Holly îşi scoate agenda şi îşi notează asta, nu cumva să uite. O să o sune mai pe seară pe tânăra de la bibliotecă şi va încerca să stabilească o întrevedere cu ea în după-amiaza următoare, însă va păstra întrebările importante pentru întâlnirea faţă în faţă.

Îşi clăteşte farfuria şi o pune în maşina de spălat vase – cea mai mică dintre cele produse de compania Magic Chef, perfectă pentru o doamnă singură, fără niciun bărbat în viaţa ei. Se aşază din nou la masă şi îşi aprinde o ţigară. După părerea ei, nimic nu încheie mai bine o cinădecât o ţigară. Plus că fumatul ajută şi la raţionamentul deductiv.

Nu că aş avea ceva de dedus, îşi spune ea. *Poate abia după ce o să mai fac nişte săpături. Deocamdată, nu pot decât să merg pe supoziţii.*

— Ceea ce-i cam riscant, îşi anunţă ea bucătăria goală.

Sunet cristalin de clopoţei – înseamnă că sună telefonul ei personal (cel de serviciu are sunetul de xilofon, caracteristic celularelor de la compania

Apple) Se aşteaptă să fie Jérôme, care a uitat să-i mai povestească ceva despre întâlnirea cu Vera Steinman; însă este Pete Huntley.

— Ai avut dreptate apropo de Izzy. A fost foarte încântată să-mi dea toate informaţiile despre cârdul şi telefonul tinerei Dahl. Cârdul Visa nu a fost folosit. Şi nici telefonul. Iz s-a interesat dacă nu cumva s-a petrecut vreo schimbare în ultimele zece zile. Niciuna. Ultima cumpărătură făcută cu cârdul a fost pe 27 iunie, când şi-a luat o pereche de jeanşi de pe Amazon. Isabelle zice că, dacă încerci să o suni pe telefonul ăla, nici nu mai poţi să laşi vreun mesaj, că robotul îţi zice că mesageria vocală e plină. Şi nu se poate afla unde este acum.

— Înseamnă că cineva a scos cartela SIM – ori Bonnie, ori altă persoană.

— Probabil, pentru că nu este vorba despre neplată. Abonamentul telefonului a fost plătit pe 6 iulie, la cinci zile după dispariţia fetei. *Toate* facturile ei au fost plătite pe 6. În mod normal, se plătesc în prima zi de luni a lunii, dar, în lunea aia, nu s-a lucrat, că era 4 Iulie, aşa că...

— Prin Norbank i s-au plătit facturile?

— Da. De unde ştii?

— Pentru că acolo lucrează mama ei. Sau lucra, înainte de închiderea unor sucursale. Zice că se vor redeschide curând şi se aşteaptă să fie angajată din nou. Ce sumă este în contul lui Bonnie Dahl?

— Isabelle nu ştie, deci habar n-am. E nevoie de o hotărâre judecătorească pentru informaţiile astea şi Iz nu crede că ar avea vreun sens toată bătaia de cap pe care o presupune o asemenea chestie. Şi nici eu nu cred. Că nu asta-i important. Ştii şi tu că nu.

Da, Holly ştie. Financiar vorbind, Bonnie Rae Dahl nu mai există. Urâtă expresie, în circumstanţele date.

— Parcă vorbeşti mai bine, Pete. Nu mai tuşeşti atât de mult.

— *Mă simt* mai bine, da’ Covidul ăsta-i al naibii

de agresiv şi de perfid. Dacă n-aş fi făcut dozele alea de vaccin, probabil acum eram în spital. Sau...

Nu mai continuă, evident amintindu-şi de mama partenerei sale de afaceri, care nu făcuse niciun fel de vaccin.

— Culcă-te devreme! Şi ai grijă să te hidratezi bine!

— Am să fac aşa cum zici, doamnă asistentă.

Holly închide telefonul şi îşi aprinde altă ţigară. Se duce la fereastră şi se uită afară. Mai sunt ore bune până să se întunece, dar soarele a apucat-o deja înspre apus, umplând-o de regrete şi de tristeţe – aşa cum se întâmplă mereu. *Am mai îmbătrânit cu o zi, sunt cu încă o zi mai aproape de mormânt,* obişnuia să spună mama ei. Mama ei care acum *a ajuns* în mormânt.

— M-a furat, şopteşte Holly. Mi-a furat contul fiduciar pe care l-am primit de la Janey. Nu pe tot, dar aproape. Propria mea mamă.

Îşi spune că acesta este trecutul. Îşi spune că Bonnie Rae Dahl poate este încă în viaţă.

Dar...

Niciun fel de activitate cu cârdul Visa. Niciun telefon dat. Holly crede că doar un agent secret cu experienţă – unul dintre personajele din romanele lui John le Carre[47], un om absolut banal în aparenţă – s-ar putea face nevăzut fără să lase nicio urmă, ar putea renunţa la toate legăturile cu lumea modernă la fel de uşor cum şarpele îşi leapădă pielea. Dar o fată de douăzeci şi patru de ani care lucrează la biblioteca unei facultăţi? Nu. Nu că ar fi imposibil, dar nu.

Bonnie Rae Dahl a murit. Holly e sigură de asta.

3

Holly împărtăşeşte credinţa complet eronată (şi lipsită de vreun temei ştiinţific) că mişcarea fizică

[47] John le Carre (1 93 1-2020) – autor britanic de romane de spionaj (n. tr.).

ar putea să compenseze toate stricăciunile pe care şi le provoacă organismului de când s-a reapucat de fumat; aşa că, după ce termină de vorbit cu Pete, pleacă să se plimbe pe jos în lumina târzie a zilei. După aproximativ trei kilometri, ajunge la capătul de sud al Parcului Deerfield. Terenul de joacă este plin de copii care se dau în leagăne şi pe tobogane şi stau agăţaţi de bare cu capul în jos. Se uită lung, prea lung, la ei, dar fără să-şi dea seama ce face. În secolul acesta, când există o vigilenţă atât de mare în privinţa gesturilor şi a atitudinilor cu conotaţii sexuale, n-ar avea cum să scape uşor de aici dacă ar observa-o cineva. Însă Holly stă în loc, cu ochii la copii, dar fără să-i vadă; stă în loc, dar fără să se gândească în mod conştient la cazul cel nou; stă în loc, dar gândindu-se în mod subconştient numai la el. O roade senzaţia că scapă ceva din vedere, dar refuză să-şi scotocească mintea. Indiferent despre ce ar fi vorba, până la urmă, tot se va lămuri.

Se întoarce acasă şi o sună pe Lakeisha Stone. Femeia care îi răspunde are un ton exuberant şi euforic (poate datorită vieţii pe care o duce, poate din cauza unor anumite substanţe consumate). Holly aude muzică – parcă un cântec al lui Otis Redding[48] – şi râsete. Plus nişte răcnete din când în când. *Probabil că tot de la substanţele alea li se trage,* îşi spune ea.

— Bună, bună, indiferent cine-ai fi! exclamă Lakeisha. Dacă vrei să-mi oferi vreo asigurare la maşină sau să mă înveţi cum pot să-mi îmbunătăţesc ratingul de credit...

— Niciuna, nici alta.

Holly se prezintă, îi explică tinerei de ce a sunat şi o întreabă dacă s-ar putea întâlni cu ea în după-amiaza următoare, mai spre seară. Spune că se va afla în apropiere de Upsala Village, cu nişte probleme

[48] Otis Redding (1 94 1 – 1 967) – cantautor american de blues (n. tr.).

de familie. Este posibil?

O Lakeisha mai temperată îi zice acum că sigur că da, că acceptă să stea de vorbă cu ea. Stă cu nişte prieteni în campingul de pe Route 27, ăla cu nume indian – poate Holly îl ştie. Holly îi spune că nu-l ştie, dar nu-i spune că, în perioada actuală, cuvântul – „indian" este considerat, în cel mai bun caz, peiorativ şi rasist, în cel mai rău.

— N-aţi aflat nimic despre Bonnie? Nimic-nimic?

— Absolut nimic, spune Holly.

— Atunci, zău că nu ştiu cum vă pot fi eu de folos, doamnă Gibney.

— Îmi poţi fi de folos chiar acum, răspunzându-mi la o singură întrebare. Crezi că a fugit de acasă, că a fugit din oraş?

— Doamne, fereşte, nici vorbă!

Tinerei îi cam tremură vocea. Când reîncepe să vorbească, nu mai există nici urmă din exuberanţa de mai devreme.

— Eu cred că a murit. Cred că un nenorocit bolnav la cap a violat-o şi a omorât-o.

4

Şi în această seară, înainte de culcare, Holly se aşază în genunchi şi se roagă, având mare grijă să-şi menţioneze toţi prietenii şi să spună cât de rău îi pare că s-a reapucat de fumat şi că speră că Dumnezeu o va ajuta să renunţe curând la obiceiul ăsta rău (curând, dar nu chiar acum). Îi mai spune lui Dumnezeu că nu vrea să se gândească la mama ei în noaptea asta – nu vrea deloc să se gândească la ce a făcut Charlotte şi la motivul pentru care a făcut ce a făcut. Încheie rugându-l pe Dumnezeu să o ajute cât de mult posibil cu cazul tinerei dispărute, după care spune că speră din tot sufletul ca Bonnie Rae să fie încă în viaţă.

Se culcă şi stă cu ochii deschişi în întuneric, întrebându-se care era chestia aia care nu-i dădea pace când a fost în parc. Pe măsură ce o cuprinde

somnul, îşi aduce aminte despre ce era vorba: oare au mai dispărut şi alte persoane în apropiere de Parcul Deerfield?

Îşi spune că merită să afle. Şi adoarme.

8 FEBRUARIE 2021

Ianuarie a fost o lună extrem de rece, dar februarie vine cu temperaturi nefiresc de ridicate, de parcă ar vrea să se revanşeze pentru cele trei săptămâni de viscole şi de ger. În această după-amiază de luni, când mercurul termometrelor a urcat până pe la treisprezece grade, Roddy Harris se hotărăşte să îşi cureţe Subaruul de crustele formate pe caroserie de sarea împrăştiată pe străzi. Dacă nu se ocupă mai repede de treaba asta, îi vor rugini curând şi şasiul, şi pragurile laterale. Em îi sugerează că ar fi mai bine să ducă maşina la spălătoria Drive & Shine de pe Autostrada Aeroportului, dar Roddy răspunde că preferă să stea puţin la aer, atâta vreme cât nu-i prea frig. Ea îl întreabă dacă nu îl deranjează artrita. El spune că nu, spune că se simte bine.

— *Acum* nu te deranjează, zice Em, dar sunt convinsă că o să te vaiţi diseară şi o să fii nevoit să te mulţumeşti doar cu gelul Bengay, pentru că n-a mai rămas aproape nimic din unsoarea aia bună. Şi trebuie să păstrăm atâta câtă mai e pentru situaţii de urgenţă.

Adică dacă îmi înţepeneşte mie spatele sau ţie, ceafa, la asta se referă Emily.

— O să-mi pun mănuşile, o asigură el.

Em oftează. Roddy este un scump, este lumina ochilor ei, dar este şi îngrozitor de încăpăţânat şi n-ai cum să-l faci să se răzgândească atunci când îşi pune ceva în cap.

El intră în garaj prin uşa din spate, ia furtunul şi îl racordează la robinetul din zidul casei. Apoi se întoarce să scoată maşina. În peretele garajului

sunt trei butoane. Unul deschide uşa pentru locul din stânga, unde este parcată dubiţa pe care o folosesc foarte rar. Unul deschide uşa din dreapta, unde se află automobilul Subaru. Iar al treilea buton le deschide pe amândouă. Roddy are prostul obicei de a-l apăsa mereu pe ăsta. *Pentru că-i în mijloc, nu sus şi nici jos* – asta îşi spune el mereu când se ridică simultan ambele uşi, în loc să se deschidă doar aceea care-i trebuie lui.

Urcă la volan şi dă cu spatele până la locul unde îl aşteaptă furtunul cu capul de pulverizare deja înşurubat. Abia aşteaptă să se apuce de treabă. Îi place foarte mult cum jetul cu presiune spală cocoloaşele de sare lipite de caroserie. Ia furtunul în mână şi încremeneşte. La capătul aleii a apărut o persoană care se uită la el. O fată drăguţă, într-un paltonaş roşu, cu căciulă şi fular tricotate şi tot roşii. Roşie este şi masca pe care o poartă, roşii sunt şi galoşii – de fapt, pe aceştia i-a primit în dar de Crăciun, pentru că a mărturisit de mai multe ori cât de mult îi plac cei purtaţi de prietena ei, Holly. Strânge la piept o mapă subţire.

— Domnul profesor Harris? îl întreabă ea.

— Da, eu sunt, răspunde Roddy. O secundă, domnişoară.

Deschide portiera de la Subaru. Telecomanda de la garaj este ataşată de parasolar. Bine măcar că asta are două butoane, nu trei. Apasă unul dintre ele şi uşa din stânga se închide, ascunzând dubita. Se îndoieşte că fata a observat-o, pentru că se uită doar la el, dar paza bună trece primejdia rea.

Zâmbeşte şi se apropie cu mâna întinsă. De când cu Covidul, fata aceasta preferă salutul cu atingerea coatelor, dar domnul poartă mănuşi de lucru, ea poartă mănuşi cu un singur deget (deşi nu sunt necesare într-o zi atât de caldă, cum nu este necesar nici fularul, dar ei i se pare că întregul ansamblu este foarte elegant, plus că roşul este în vogă), deci nu-i nicio problemă.

— Cu ce te pot ajuta în ziua asta frumoasă şi caldă?

Barbara Robinson surâde.

— De fapt, speram să pot vorbi cu soţia dumneavoastră. Aş vrea s-o întreb ceva.

Dacă este să se ia după mapa pe care o strânge fata la piept cu un aer atât de ocrotitor, Roddy bănuieşte că este vorba despre ceva în legătură cu atelierul de creaţie. I-ar putea spune că i se pare cam prea tânără ca să poată intra în acest program – majoritatea scriitorilor aspiranţi care participă la atelier au peste douăzeci de ani, ba chiar peste treizeci. I-ar mai putea spune şi că, foarte probabil, la toamnă *nu va fi* niciun atelier de creaţie. Jim Shepard a refuzat să se ocupe de el şi foarte puţini scriitori profesionişti şi-au manifestat un vag interes faţă de programul acesta al facultăţii. Scriitoraşul care se ocupă în prezent de el, Henry Stratton, a refuzat reînnoirea contractului. I-a spus lui Rosalyn Burkhart, şefa Catedrei de engleză, că i se pare complet absurdă ideea cu „învăţământul la distanţă” în cazul unui program intensiv de creaţie literară. În conformitate cu spusele lui Emily, care a aflat chiar din gura lui Rosalyn, Stratton a zis că ar fi ca şi când ai face amor cu cineva, cu mănuşile de box în mâini.

Dar să-i dea Em veştile astea proaste micuţei şi drăguţei Scufiţe-Roşii; el nu-i decât un umil prof de biologie (pe deasupra, şi ieşit la pensie).

— Sunt sigur că se va bucura să stea de vorbă cu dumneata, domnişoară...

— Barbara mă numesc. Barbara Robinson.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Barbara! Du-te şi sună la uşă. Este ea cam bătrâioară soţioara mea, dar încă are auzul foarte fin.

Barbara zâmbeşte.

— Vă mulţumesc.

Porneşte spre casă, dar se opreşte şi se întoarce să-i mai spună ceva. Şi acel ceva este:

— Ar trebui să vă spălaţi şi dubiţa, domnule

Harris. Şi tata a avut una la fel când eram eu mică şi i-a căzut toba de eşapament când era pe autostradă. Zicea că a corodat-o sarea de pe drumuri.

Deci a văzut-o, îşi spune Roddy. *Chiar că trebuie să fiu mai atent.*

— Mulţumesc pentru sfat.

Oare o să-şi mai aducă aminte? Oare a văzut ceva ce nu trebuia să vadă? Roddy nu crede asta. Ce crede Roddy este că, pe micuţa şi drăguţa Scufiţă-Roşie – pe numele ei adevărat, Barbara Robinson – nu o interesează decât acele nestemate literare (nestemate neşlefuite încă) pe care le are în mapă. Nu o interesează decât să devină următoarea Toni Morrison sau următoarea Alice Walker[49]. Însă clar că va trebui să fie mult mai prudent pe viitor. Şi totul, *doar din cauza afurisitului de buton care nu e la locul lui,* îşi zice el. *Tâmpit ăla care a conceput sistemul. Că eu încă nu mi-am pierdut ţinerea de minte.*

Dă drumul la apă şi îndreaptă furtunul spre latura maşinii. Sarea începe să se spele, lăsând vederii vopseaua verde şi frumoasă de dedesubt. Abia aştepta să se ocupe de maşină... dar acum... parcă nu mai are cine ştie ce chef. L-a deprimat fătuca aia drăgălaşă şi îmbrăcată în roşu.

Barbara îi face cu mâna, merge pe alee, ajunge la casă şi sună la uşă. Se deschide uşa. În prag stă Emily, care nu pare nici măcar cu o zi mai bătrână de şaptezeci de ani. Poartă o rochie din mătase verde, iar părul îi este proaspăt coafat. A fost dimineaţă la coaforul Hair Today, care ar fi trebuit să fie închis din cauza pandemiei, dar proprietara – Helen – face excepţii pentru clientele vechi, care-i lasă bacşişuri mari şi îi fac daruri de Crăciun.

— Da? Ce doreşti?

— Să vorbesc cu dumneavoastră, dacă se poate. Despre...

---

[49] Scriitoare de origine afro-americană; Alice Walker a câştigat Premiul Pulitzer în 1 982, iar Toni Morrison a câştigat Premiul Nobel pentru Literatură în 1 993 (n. tr.).

Barbara încearcă să-şi înghită nodul din gât.

— Despre creaţie literară.

Em aruncă o privire la mapă, după care schiţează un surâs trist.

— Dacă este vorba despre atelierul de creaţie literară, să ştii că nu se mai primesc înscrieri. Mă tem că nu se ştie deocamdată dacă o să se mai ţină. Din cauza acestui virus.

— Nu, nu despre asta e vorba.

Emily se uită lung la fata care i-a sunat la uşă: e drăguţă, robustă, pare sănătoasă şi – desigur – este foarte tânără. Se uită peste umărul ei şi îl vede pe Roddy care se face că spală aleea, dar nu le scapă din ochi. *Să vezi ce gheţuş o să se facă acolo dacă o să scadă temperatura la noapte*, îi zice ea în gând. *Nu te-ai gândit bine.* După care se uită din nou la tânăra îmbrăcată în roşu.

— Cum te numeşti, draga mea?

— Barbara Robinson.

— Ei, Barbara, ce-ar fi să pofteşti înăuntru şi să-mi spui despre ce este vorba.

Îi face loc. Barbara intră în casă. Em închide uşa. Robby continuă să spele maşinuţa verde şi cochetă.

24 IULIE 2021

1

Holly ajunge la Meadowbrook Estates cu patruzeci şi cinci de minute mai devreme faţă de ora convenită cu domnul avocat Emerson. *Holly o să ajungă mult mai devreme şi la propria ei înmormântare,* obişnuia să zică unchiul Henry. Probabil că la aceea va ajunge la fix – că n-o să aibă de ales –, dar, la înmormântarea mamei sale, transmisă online, a intrat pe Zoom cu cincisprezece minute înainte să înceapă, ceea ce îi cam dă dreptate unchiului Henry.

Nu se duce direct la casa moştenită, ci se opreşte

la colţul de pe Hancock Street, cu ochii la camioneta parcată pe aleea mamei sale. Este vopsită toată în roşu-aprins, cu excepţia numelui companiei care este scris pe o latură cu litere galbene: CURĂŢENIE P.M. Deoarece deţine o agenţie de detectivi particulari şi pentru că ea însăşi se ocupă de rezolvarea cazurilor, adică este un fel de şefă a „copoilor” (nu foloseşte cuvinte argotice de genul *curcan, presor* sau *sticlete,* pentru că i se par urâte), Holly a mai văzut astfel de camionete. P.M înseamnă „Post-Mortem”.

În cazul de faţă, angajaţii companiei nu vor trebui decât să dea cu aspiratorul şi să şteargă cu dezinfectant toate suprafeţele (nu cumva să uite de întrerupătoare, de mânerele pentru tras apa la toalete; şi nici de balamalele uşilor să nu uite). În situaţiile cu morţi violente şi după ce criminaliştii şi-au făcut treaba, vine echipa de la P.M. Ca să cureţe sângele şi voma, să scoată din casă mobila deteriorată şi, evident, să sterilizeze locul. Sterilizarea este deosebit de importantă mai ales atunci când este vorba de laboratoare de metamfetamină. Este posibil ca Holly să se mai fi întâlnit cu unul sau doi dintre membrii echipei de aici, dar nu vrea să stea de vorbă cu ei. Aşa că deschide geamul maşinii, îşi aprinde o ţigară şi aşteaptă.

La unsprezece fără douăzeci, doi angajaţi ai companiei de curăţenie ies din casă, cu trusele mari atârnate de umeri. Au mănuşi, haine de protecţie şi măşti. Măşti N95, nu din cele contra gazelor, aşa cum trebuie să poarte uneori în cazul morţilor violente. Pentru că stăpâna acestei case a murit din cauze aparent naturale, plus că era internată în spital; deci aici este vorba doar de o curăţare şi o dezinfectare a spaţiului, ca să nu mai rămână nici urmă de Covid, iar treaba asta e gata în doi timpi şi trei mişcări. Tipii se uită unul la altul şi dau din cap. Unul dintre ei lipeşte pe uşa din faţă un plic roşu, aşa cum este şi camioneta lor. Se urcă în cabină şi pleacă. Instinctiv, Holly lasă capul în jos atunci

când trec pe lângă ea.

Pune chiştocul ţigării în scrumiera de drum (scrumieră spălată de dimineaţă, dar în care zac deja trei soldaţi căzuţi la datorie), porneşte motorul şi se îndreaptă spre casa cu numărul 42, de pe Lily Court, casă cumpărată de mama ei în urmă cu şase ani. Ia plicul de pe uşă şi îl deschide. Pe foile dinăuntru (doar două; mult mai multe ar fi fost doar în cazul unui asasinat sau al unei sinucideri) sunt descrise în amănunt toate lucrările făcute. Pe capătul de jos al ultimei foi scrie OBIECTE EVACUATE: 0. Holly crede ce scrie acolo, probabil că şi David Emerson crede şi ăsta-i motivul pentru care i-a angajat. P.M. Funcţionează de mulţi ani, este o companie sigură, cu o reputaţie impecabilă în acest domeniu de activitate deloc plăcută, dar absolut necesară... şi, în fond, ce să fure de la mama ei? Zecile de bibelouri de porţelan, printre care Bucătăraşul-mascotă de la fabrica de biscuiţi Pillsbury şi un Pinocchio cu priviri obscene, care o speria de moarte pe Holly în copilărie?

A dus o viaţă foarte modestă pentru o milionară, îşi spune Holly. Iar gândul acesta îi trezeşte nişte sentimente care nu fac parte din spectrul ei emoţional. Să fie ranchiună? Da, şi asta, dar mai mult furie şi dezamăgire.

Îşi zice: *Fiica unei mincinoase intră într-un bar şi îşi comandă un Mai Tai.*

Normal că un Mai Tai. În foarte rarele ocazii când îşi comandă ceva de băut, îşi alege numai şi numai acest cocktail, pentru că o poartă cu gândul la palmieri, la ape turcoaz şi la plaje cu nisip alb. În unele nopţi (nu mereu, doar câteodată), înainte de a adormi, îşi imaginează un salvamar cu pielea de culoarea bronzului, îmbrăcat cu un şort foarte strâmt, care stă în turnuleţul lui de pază de lângă ocean. O vede, îi zâmbeşte şi urmează... ce trebuie să urmeze.

Holly are propria ei cheie, dar nu are şi dorinţa

de a intra în casă, ca să-l vadă din nou pe acel Pinocchio din porţelan, cu tichia tirolează şi cu zâmbetul lui neruşinat care pare a-i spune: Ştiu totul despre fantezia ta cu salvamarul, Holly. Ştiu cum îţi înfigi unghiile în spatele lui atunci când...

— Când am orgasm... Ei, şi ce? Ce contează? murmură ea, aşezându-se pe o treaptă ca să-l aştepte pe avocat.

O aude pe mama ei răspunzându-i, cu aceeaşi mâhnire în glas ca de fiecare dată când fiica ei mediocră şi ştearsă şi fără pic de farmec îi înşală aşteptările: *Of, Hollyl*

A venit momentul să deschidă uşa – dar nu uşa de la casă, ci uşa din mintea ei. Să se gândească la ce s-a întâmplat şi *de ce* s-a întâmplat. Dar presupune că deja ştie. În fond, este detectiv, nu?

2

A murit Elizabeth Wharton, mama Oliviei Trelawney şi a lui Janelle „Janey" Patterson. Holly l-a cunoscut pe Bill Hodges la funeraliile bătrânei doamne. A însoţit-o acolo pe Janey şi a fost foarte amabil. S-a purtat cu Holly – hai, să aud o exclamaţie de uimire! – aşa cum te porţi cu o persoană normală. Dar ea *nu* era o persoană normală atunci, nu este nici acum, dar este mult mai normală decât înainte. Datorită lui Bill.

Jeney a murit imediat după acea ceremonie funerară. Brady Hartsfield a aruncat în aer maşina în care se afla. Iar Holly – o femeie singuratică, de patruzeci şi ceva de ani, fără niciun prieten şi care locuia împreună cu mama ei – a ajutat la capturarea lui Brady... cu toate că, aşa cum avea să se dovedească mai târziu, Brady nu-şi încheiase încă socotelile cu ei. Nici cu Bill, nici cu Holly, nici cu Jérôme şi Barbara Robinson.

Bill a convins-o că poate fi independentă, că poate fi pe picioarele ei. Nu i-a spus-o în faţă. Nici nu

a fost nevoie să o facă. Se subînţelegea din felul în care se purta cu ea. I-a dat o mulţime de sarcini, presupunând pur şi simplu că le va duce la îndeplinire. Evident că lui Charlotte nu i-a plăcut asta. Nici pe *el* nu l-a plăcut. Însă Holly abia dacă a observat. În atâţia ani, mustrările şi dezaprobările mamei sale se transformaseră într-un zgomot de fond. Atunci când lucra împreună cu Bill, se simţea vie şi deşteaptă şi utilă. Lumea ei prindea iarăşi culoare. După Brady, au avut alt caz de rezolvat, alt ticălos de prins. Pe acesta îl chema Morris Bellamy[50], care căuta o comoară îngropată şi era gata să facă absolut orice ca să pună mâna pe ea.

Şi apoi...

— S-a îmbolnăvit Bill, murmură Holly, aprinzându-şi o altă ţigară. Cancer pancreatic.

Chiar şi acum, când au trecut deja cinci ani de atunci, tot o mai doare când îşi aduce aminte.

A urmat citirea unui alt testament, ocazie cu care Holly a aflat că Bill îi lăsase ei agenţia de detectivi particulari. „Ce-am găsit al meu să fie”. Nu avea prea mulţi clienţi. Abia fusese înfiinţată. Se chinuia să rămână în picioare.

La fel mă chinuiam şi eu, îşi spune Holly. *Pentru că nu voiam să cad şi să-l dezamăgesc pe Bill.*

Cam în perioada aceea – nu mai ţine minte cu exactitate, dar nu trecuse prea mult timp de când îl pierduse pe Bill – a primit un telefon de la Charlotte, care plângea în hohote şi care i-a spus că nemernicul de Daniel Hailey îşi luase tălpăşiţa din oraş şi fugise în Caraibe cu toate milioanele pe care Janey i le lăsase ei şi lui Henry. Şi cu o foarte mare parte din contul fiduciar al lui Holly, pe care ea acceptase să îl pună la bătaie în urma insistenţelor mamei sale.

A urmat un consiliu de familie, la care Charlotte a tot înşirat lucruri de genul *N-am absolut nicio*

---

[50] Vezi romanul *Ce-am găsit al meu să fie* de Stephen King, Nemira, 2017 (n. tr.).

scuză. N-am să mi-o iert niciodată. Iar Henry îi tot repeta că este în regulă, că nu sunt chiar săraci lipiţi pământului, că mai au din ce să trăiască. La fel şi Holly, zicea el, deşi poate ar trebui să se gândească să renunţe la apartament şi să se întoarcă pe Lily Court ca să locuiască o vreme cu mămica ei. Cu alte cuvinte, să se instaleze în camera de oaspeţi, pe care mama ei o amenajase în aşa fel încât să semene cu camera ei din trecut. *Ca într-un muzeu al copilăriei,* îşi zice Holly acum.

Oare chiar spusese unchiul Henry atunci, referindu-se la bani, *cum au venit, aşa s-au şi dus':* Holly stă pe treapta casei şi fumează şi se gândeşte, dar nu-şi mai aminteşte prea bine. Parcă da. Şi ar fi fost foarte *firesc* să folosească expresia asta pentru că banii nu se duseseră nicăieri în realitate. Nici ai lui, nici ai lui Charlotte, nici ai lui Holly.

Desigur că va trebui să-ţi închizi afacerea, spusese Charlotte. *Asta* îşi aminteşte foarte bine. O, da, foarte bine. Pentru că, în fond, nu ăsta fusese tot scopul minciunii lor? Să o împiedice pe fiica ei – of, atât de fragilă, atât de neajutorată – să meargă înainte cu planul ei absurd de a conduce o agenţie de detectivi particulari, idee pe care i-o vârâse în cap tocmai omul ăla din cauza căruia fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa.

— Şi să mă readucă sub papucul ei, şopteşte Holly acum şi îşi striveşte cu atâta forţă ţigara, că sar scântei de jar care îi ard dosul palmei.

3

Tocmai se gândeşte să-şi aprindă alta, când apar Elaine (din casa vecină) şi Danielle (din casa de vizavi), care vin să-i prezinte condoleanţe. Amândouă au participat la ceremonia funerară desfăşurată online. Niciuna nu poartă mască şi schimbă o privirea amuzată (genul ăla de privire care pare a spune *zău aşa, Holly)* atunci când ea şi-o ridică urgent pe a ei

peste nas şi gură. Elaine o întreabă dacă are de gând să scoată casa la vânzare. Holly răspunde că probabil că da. Danielle o întreabă dacă se gândeşte cumva să vândă bunurile din casă, de care nu mai are nevoie. Holly răspunde că probabil că nu. Deja a început să o doară capul.

Fix atunci apare Emerson într-un Chevrolet standard. În spatele lui opreşte o Honda Civic, în care se află două femei. Şi Emerson a venit mai devreme, dar doar cu vreo cinci minute, slavă Domnului. Danielle şi Elaine pleacă spre casa lui Danielle, discutând între ele, bârfind şi făcând schimb de lighioane din alea care se poate sau nu să le populeze aparatul respirator.

Femeile care coboară din Honda sunt cam de vârsta lui Holly. Emerson este un picuţ mai în vârstă, cu părul alb, frumos pieptănat pe spate şi cu doar câţiva zulufi în dreptul urechilor. Este înalt şi foarte palid, cu cearcăne negre sub ochi, ceea ce-i dă de înţeles lui Holly că suferă ori de insomnie, ori are carenţă de fier. Are în mână o servietă foarte avocăţească. Holly se simte uşurată să-i vadă că poartă toţi măşti de protecţie din alea serioase – N95 –, nu nişte bucăţele de pânză subţire care nu-ţi sunt de niciun folos; şi se bucură când el nu-i întinde mâna, ci face gestul de salut cu cotul. Îi răspunde în acelaşi fel. Femeile o salută ridicând fiecare câte o mână.

— Mă bucur să te văd în sfârşit, Holly. Pot să-ţi zic aşa?

— Da, sigur că da.

— Eu sunt David. Aceasta este Rhoda Landry, iar cealaltă doamnă drăguţă este Andrea Stark. Sunt angajatele mele. Rhoda este notar. Ai intrat în casă?

— Nu. Te-am aşteptat.

N-am vrut să fiu singură cu Pinocchio şi cu Bucătăraşul de la Pillsbury, continuă ea în gând. O glumă, desigur – dar cu un sâmbure de adevăr, ca mai toate glumele.

— Foarte frumos din partea ta, spune el, deşi Flolly nu pricepe deloc de ce ar fi aşa. Vrei să faci tu onorurile casei?

Holly scoate cheia – cheia primită de la mama ei, care i-a spus, pe un ton foarte solemn: *Să o păzeşti ca pe ochii din cap, să nu o pierzi cum ai pierdut cartea aia de la bibliotecă atunci când ai mers cu autobuzul.* Cartea cu pricina, *Ziua în care nu moare niciun porc*[51], a fost găsită chiar a doua zi de angajaţii biroului de obiecte pierdute de la compania de autobuze, însă Charlotte a continuat să-i amintească de întâmplarea aia şi după trei ani. Şi după aceea. Şi când Flolly avea şaisprezece, optsprezece, douăzeci şi unu, *cincizeci şi ceva* de ani, Charlotte a continuat să-i repete fără să se plictisească: *mai ţii minte când ai pierdut în autobuz cartea aia de la bibliotecă?* Şi imediat urma hohotul ăla de râs plin de dezamăgire care părea a-i spune: *Of, Holly!*

Imediat ce deschide uşa, o izbeşte mirosul de potpuriu. Şovăie o clipă, pentru că nimic nu-ţi redeşteaptă mai repede amintirile – fie ele rele sau bune – ca anumite miresme. Strânge din dinţi, îşi îndreaptă umerii şi intră.

— Ce căsuţă drăguţă! exclamă Rhoda Landry. Îmi place la nebunie stilul Cape Cod.

— Foarte confortabilă, adaugă Andrea Stark.

Holly habar nu are ce caută şi tipa asta aici.

— Aş vrea să te uiţi peste nişte acte şi trebuie să-mi şi semnezi câteva, spune Emerson. Cel mai important este confirmarea faptului că ai luat cunoştinţă de moştenire. O copie va ajunge la IRS[52] şi una la Instanţa Succesorală a comitatului. Vrei să intrăm în bucătărie? Acolo discutam probleme de afaceri cu Charlotte.

---

[51] *Day No Pigs Would Die* — roman pentru tineret, scris de Robert Newton Peck şi apărut în 1 972 (n. tr) .

[52] Internai Revenue Service – Serviciul Federal de Administrare Fiscală (n. tr.).

Şi se duc la bucătărie. Emerson deja a început să deschidă cataramele de la servietă; cele două însoţitoare ale lui se uită în jur şi inventariază totul cu privirile curioase pe care le au femeile când intră într-o casă străină. Se uită şi Holly şi o aude pe mama sa de pretutindeni, din toate colţurile. Iar cuvintele cu care începe sunt mereu aceleaşi: *De câte ori ţi-am spus.*

La chiuvetă: *De câte ori ţi-am spus să nu mai pui paharul de suc în maşina de spălat vase dacă nu l-ai clătit mai întâii*

La frigider: *De câte ori ţi-am spus să închizi bine uşa?*

La bufet: *De câte ori ţi-am spus să nu pui înăuntru mai mult de trei farfurii deodată ca să nu se ciobească?*

La aragaz: *De câte ori ţi-am spus să verifici de două ori dacă ai închis gazele înainte să ieşi din bucătărie?*

Se aşază toţi în jurul mesei. Emerson îi întinde unul câte unul actele pe care trebuie să le semneze. Confirmarea faptului că a fost informată de existenţa moştenirii. Confirmarea faptului că a primit o copie a testamentului lui Charlotte Anne Gibney (pe care Emerson i-o dă acum). Confirmarea faptului că a fost informată de activele mamei sale, printre care se află şi un portofoliu de acţiuni extrem de valoros, cele mai bune fiind acţiunile la companiile Tesla şi Apple. Holly semnează un contract prin care îl împuterniceşte pe David Emerson să o reprezinte la şedinţa Instanţei Succesorale. Rhoda Landry legalizează fiecare document cu parafa ei notarială, mare şi veche. Iar Andrea Stark semnează în calitate de martor (aha, deci ăsta-i motivul pentru care a venit şi ea).

După ce se termină acest ritual al semnăturilor, cele două femei îi prezintă lui Holly sincere şi abia şoptite condoleanţe pentru pierderea mamei sale, după care pleacă. Emerson îi spune lui Holly că i-ar plăcea

nespus de mult să o invite la masă, dar, din păcate, îl aşteaptă un client. Holly îi răspunde că este în regulă. Nu vrea să ia masa cu Emerson; nu vrea decât să-l vadă cum iese pe uşă. A început s-o doară şi mai tare capul şi îşi doreşte să fumeze o ţigară. Ca s-o spunem pe-aia dreaptă, *moare* după o ţigară.

— Ai avut ceva timp la dispoziţie, da? Tot te mai gândeşti să vinzi casa?

— Da.

Şi nu doar se gândeşte, ci vrea cu tot dinadinsul.

— Mobilată sau nu? La asta te-ai gândit?

— Mobilată.

— Totuşi...

Şi scoate din servietă un tenculeţ de etichete roşii. Pe fiecare dintre ele scrie DE PĂSTRAT.

— Uită-te bine în jur şi, dacă vezi ceva ce vrei să-ţi opreşti, pune eticheta asta. Trebuie doar să-i desprinzi folia de pe spate şi se lipeşte. Uite, vezi?

— Da.

— Mă gândesc la bibelourile mamei tale din antreu, poate vrei să le păstrezi ca amintire...

Dar îi vede expresia.

— Sau poate nu, dar sigur trebuie să mai fie şi alte lucruri. Precis mai sunt. Am mai avut multe astfel de cazuri şi ştiu că se întâmplă des ca moştenitorii să renunţe la diverse obiecte, iar apoi să regrete că au făcut-o.

Da, aşa crezi tu, îi zice Holly în gând. *Eşti convins de asta, pentru că aşa eşti şi tu – un om cu mania de a aduna cât mai multe bunuri materiale, iar oamenii de felul tău nu vor reuşi să-i înţeleagă niciodată pe cei care renunţă la ele şi preferă un stil de viaţă minimalist. Facem parte din caste diferite, care pur şi simplu nu reuşesc să pice de acord. Cam cum sunt vaccinştii şi antivaccinştii. Trumpiştii şi antitrumpiştii.*

— Am înţeles.

Avocatul zâmbeşte, probabil crezând că a reuşit s-o convingă.

— Încă ceva şi terminăm.

Scoate din servietă un dosar subţire. Cu fotografii. Le întinde în faţa ei, pe masă, exact ca un poliţist care arată martorului poze cu diferiţi infractori. Holly le priveşte uimită. Nu, nu la poze cu infractori se uită ea acum, ci la unele cu bijuterii aranjate frumos pe materiale închise la culoare. Cercei, inele, coliere, brăţări, broşe, un şirag dublu de perle.

— Înainte să se interneze în spital, mama ta a insistat să le iau eu şi să le pun la loc sigur, spune

Emerson. Mi s-a părut puţin cam incorect, dar asta a fost dorinţa ei. Acum îţi aparţin ţie... mă rog, îţi vor aparţine după ce se va stabili autenticitatea testamentului lui Charlotte.

Acum îi întinde o coală de hârtie.

— Asta-i lista cu toate bijuteriile.

Holly se uită la documentul respectiv. Este semnat de Charlotte, cosemnat de Emerson şi de Andrea Stark – probabil că pe fişa postului ei scrie „Martor de profesie”. Holly se mai uită la fotografii şi pune degetul pe două dintre ele.

— Asta-i verigheta mamei mele şi ăsta-i inelul de logodnă, pe care nici nu-l prea purta. Dar nu mai recunosc nimic altceva.

— Înseamnă că i-a plăcut să le colecţioneze, spune Emerson.

Are un ton stânjenit, dar foarte puţin. Moartea are obiceiul să dezvăluie tot felul de secrete. Evident că ştie asta. Doar este versat în asemenea treburi.

— Dar...

Holly se uită lung la el. Credea – spera – că este pregătită pentru această întâlnire, că este pregătită chiar să dea o ultimă raită prin casa mamei sale şi să între în camera de oaspeţi, devenită muzeul copilăriei sale. Dar să afle *aşa ceva?* Nu, nici vorbă.

— Sunt autentice sau false?

— Va trebui să le duci tu la un bijutier ca să le stabilească valoarea, îi zice Emerson.

Ezită puţin, după care adaugă ceva care încalcă un pic normele etice ale profesiunii sale:

— Dar Andrea este convinsă că nu sunt false.

Holly nu mai spune nimic. Se gândeşte că informaţia aceasta depăşeşte orice fel de minciună. Poate depăşeşte chiar şi capacitatea ei de a-şi ierta mama.

— Voi ţine bijuteriile acestea în seiful de la birou până la citirea testamentului, dar asta trebuie să rămână la tine. Eu am o copie.

Se referă la listă. Pe ea sunt trecute vreo treizeci, treizeci şi ceva de articole; şi, dacă pietrele sunt adevărate, înseamnă că valoarea totală ar fi... Isuse, ar fi foarte mare! O sută de mii de dolari? Două sute de mii? *Cinci?*

Bill Hodges a învăţat-o cum să-şi educe mintea să deslueşască anumite fapte şi să nu se sperie atunci când acestea duc la concluzii neaşteptate. Fapt: Se pare că Charlotte avea bijuterii foarte valoroase. Alt fapt: Holly nu şi-a văzut niciodată mama purtând vreunul dintre giuvaierele respective; nici măcar nu ştia de existenţa lor. Concluzie: La un moment dat, după ce a primit moştenirea lăsată de Janey şi, probabil după ce a pretins că a pierdut toţi banii, Charlotte a căpătat obsesia colecţionării de bijuterii, aidoma unui pitic urâcios dintr-o poveste fantastică, un pitic zgârcit şi rău, cu un adevărat tezaur ascuns în peştera lui.

Îl conduce pe Emerson la uşă. Acesta aruncă o privire la bibelourile din porţelan şi zâmbeşte.

— Soţia mea e înnebunită după aşa ceva, spune el. Cred că are toate bibelourile din lume cu spiriduşi şi cu zâne din alea mici care stau pe ciuperci.

— Alege câteva să i le duci din partea mea, îl îndeamnă Holly.

Ia-le pe toate.

Emerson pare înfricoşat.

— Vai, nu se poate! Nu. Mulţumesc, dar nu pot.

— Măcar pe ăsta ia-l, îi zâmbeşte Holly, îndesându-i-l în mână pe nesuferitul ăla de

Pinocchio. Sunt sigură că onorariul îţi este acoperit printr-o clauză a testamentului...

— Bineînţeles...

— Dar ăsta este din partea mea. Ca să-ţi mulţumesc pentru amabilitate şi înţelegere.

— Dacă insişti...

— Insist, spune Holly.

Să scape de afurisitul ăla mic, cu nas lung şi privire parşivă ar fi cel mai bun lucru care i s-a întâmplat de când a intrat în casa de pe Lily Court.

Holly închide uşa, se uită pe fereastră, îl vede pe Emerson îndreptându-se spre Chevrolet şi îşi spune: *Minciuni. Atât de multe minciuni.*

Se întoarce în bucătărie şi strânge toate copiile documentelor. Mişcându-se ca într-un vis – o proaspătă milionară intră într-un bar şi etc. Etc. – se duce la al doilea sertar din stânga chiuvetei, care încă este plin de pungi de plastic, folie de aluminiu, folie alimentară, cleme de la pungile de pâine (mama ei nu le arunca niciodată pe astea) şi alte şnururi din plastic sau elastic. Scotoceşte printre ele până când găseşte o clemă mare din plastic şi prinde cu ea toate hârtiile. Apoi ia o cană pe care scrie NICĂIERI NU-I CA ACASĂ şi se întoarce la masă. Mama nu i-a permis niciodată să fumeze în casă; Holly se ascundea în baia ei şi fuma acolo, cu geamul larg deschis. Acum îşi aprinde o ţigară. Are sentimente amestecate – şi un rest de remuşcări din trecut, şi o oarecare satisfacţie perversă.

Pe vremuri, a mai stat la o masă foarte asemănătoare cu aceasta, în casa părinţilor ei de pe Bond Street, din Cincinnati, ca să completeze cereri de înscriere la facultate: una la UCLA, alta la NYU, alta la Duke. Într-unul dintre aceste locuri visa ea să studieze şi considera că merită până şi ultimul penny din taxa de înscriere. Pentru că erau foarte departe de Liceul Walnut Hills, erau locuri unde nu i se spusese niciodată Bâlbeta. Locuri foarte departe şi de mama ei, şi de tatăl ei, şi de unchiul Henry.

Evident că nu a fost acceptată la niciuna dintre universităţile acestea. Avea medii mediocre, iar notele luate la bacalaureat[53] au fost îngrozitor de mici – poate şi din cauză că, în ziua examenului, a avut o migrenă de-a dreptul înfiorătoare, plus nişte crampe menstruale absolut crâncene. Probabil şi durerea de cap, şi cea de burtă îi fuseseră provocate de stres. A fost acceptată doar la universitatea de stat, adică aşa cum se aştepta toată lumea. Să fii acceptat acolo era ca şi cum ţi se confirma că eşti cel mai neîndemânatic jucător de pe terenul de baseball. Dar nici măcar universitatea de stat nu s-a oferit să-i acorde vreo bursă.

Sper să-ţi dai seama că tatăl tău şi cu mine nu ne permitem în niciun caz să te ţinem la facultate, iar dacă faci un împrumut pentru studii, o să ajungi să-l achiţi complet abia după ce treci de patruzeci de ani, i-a spus Charlotte. Poate că era adevărat în vremurile acelea. Şi, *chiar dacă pici la examene şi te dau afară de la facultate, tot o să fii obligată să plăteşti creditul ăla.* Dându-i de înţeles, *desigur,* că va pica la examene; şi că facultatea ar exercita o presiune mult prea mare asupra unei copile atât de fragile. Oare nu o găsise mai demult Charlotte pe Holly ghemuită în cada de la baie, pentru că nu voia să se ducă la şcoală? Şi uite ce s-a întâmplat după ce a dat examenul de bacalaureat! A venit acasă, a făcut o criză de plâns şi a stat trează jumătate de noapte ca să vomite!

În consecinţă, Holly a ajuns să lucreze la o firmă de imobiliare – Mitchell Fine Homes and Estates, se chema – şi făcea cursuri la seral. Mai ales cursuri de informatică, deşi a intrat pe furiş şi la câteva de literatură engleză. Totul a mers destul de bine – sigur, se simţea nefericită deseori, însă ajunsese să se împace cu starea aceasta, aşa cum te împaci cu ideea

[53] Scholastic Aptitude Test – echivalentul american al examenului de bacalaureat (n. tr.)

că ai un semn din naştere vizibil şi dizgraţios sau un picior mai strâmb – până când Frank Mitchell Jr., fiul proprietarului, a început să-i facă probleme.

— Probleme, pe naiba! explică acum Holly bucătăriei goale. Mă hărţuia! Ca să mă dunga-dunga!

I-a povestit mamei sale o parte dintre necazurile pe care le avea la serviciu, iar Charlotte a sfătuit-o să nu le bage în seamă. I-a spus că aşa sunt bărbaţii, gândesc cu puţulicile toată viaţa şi nu ai cum să-i schimbi. Bineînţeles că nu-i deloc plăcut să trăieşti alături de ei, dar asta-i viaţa; trebuie s-o iei aşa cum este, şi cu bune, şi cu rele; strânge din dinţi şi vezi-ţi de treaba ta; şi aşa mai departe.

Dar tata nu-i aşa, a spus Holly atunci, iar mama ei a făcut un gest nepăsător din mână – adică *normal că nu e* şi *n-ar îndrăzni* şi *numai să încerce şi vede el.* Cam multe lucruri de exprimat printr-un simplu gest al mâinii, dar uite că Charlotte reuşise.

Ce nu i-a mărturisit Holly este că aproape îi cedase, aproape îi oferise ce voia libidinosului ăluia cu ochi bulbucaţi şi mutră de peşte şi cu aere de stăpân pentru că era fiu de mare mahăr. *Nu te place nimeni,* i-a zis Mitchell Jr. *Eşti prea distantă şi nu faci treabă bună. Te-ar zbura imediat de-aici dacă n-aş fi eu. Deci ce zici de o mică recompensă, ei? Eu zic c-o să-ţi placă după ce vezi cum e.*

Au intrat în biroul lui şi juniorul a început s-o descheie la bluză. Primul nasture... al doilea... al treilea... şi atunci ea i-a tras un pumn în nas, cu toată puterea i l-a tras şi i-a zburat ochelarii şi i-a spart buza. El a zbierat şi a făcut-o „curvă proastă" şi a ameninţat-o c-o să pună să fie arestată pentru ultraj. Cu un curaj pe care nici nu bănuia că-l are şi vorbind pe un ton rece şi apăsat care n-avea niciun fel de legătură cu tonul ei obişnuit (atât de blând şi de stins, că mulţi îi cereau să repete ce tocmai spusese), i-a zis că, dacă avea tupeul să facă asta, atunci ea va declara poliţiştilor că încercase să o violeze. Şi expresia de pe chipul lui – o grimasă

involuntară – i-a dat de înţeles că poliţia i-ar da *ei* crezare, pentru că Frank Jr. Mai avusese probleme şi înainte. Probleme de acest fel. În orice caz, totul s-a terminat atunci. Pentru el s-a terminat. Dar nu şi pentru Holly, care a venit într-o zi mai devreme la serviciu, i-a devastat biroul, după care s-a ascuns în locul ei de lucru şi şi-a culcat capul pe birou. S-ar fi ascuns sub el, dacă ar fi avut loc.

O lună într-un „centru de tratament", urmată de trei ani de psihoterapie (uite că, pentru *asta,* părinţii au găsit bani). Şedinţele acestea de psihoterapie au încetat odată cu moartea tatălui ei, dar Holly a continuat să ia diverse medicamente, care o ajutau să funcţioneze cât de cât, cu toate că vedea lumea ca printr-o folie din celofan.

Strânge din dinţi şi vezi-ţi de treaba ta – aşa scria în Evanghelia după Charlotte Gibney.

4

Holly îşi stinge ţigara la chiuvetă, clăteşte cana, o pune în scurgătorul de vase şi urcă la etaj. Prima uşă pe dreapta este cea care dă în camera de oaspeţi. Deşi nu tocmai. În primul rând, tapetul de pe pereţi nu este acelaşi; dar este la fel de sinistră ca aceea în care a stat la Cincinnati, pe vremea adolescenţei. Poate că Charlotte şi-a imaginat că fiica ei, instabilă atât din punct de vedere mintal, cât şi emoţional, va ajunge la un moment dat să priceapă şi singură că nu era menită să trăiască printre oameni care nu-i înţelegeau problemele. Holly intră, repetându-şi: *Este o sală de muzeu. Ar trebui să fie şi un afiş pe care să scrie SALĂ CU EXPONATELE UNEI NEFERICITE COPILE. TRISTIS PUELLA.*

Holly n-are nicio îndoială că mama ei a iubit-o foarte mult. Însă a iubi pe cineva nu înseamnă şi a-l susţine necondiţionat. Se mai întâmplă ca dragostea prea mare să te lase fără niciun fel de sprijin.

Deasupra patului este un poster cu Madonna. Pe un

perete e Prince, pe altul e Ralph Macchio în rolul din *Karate Kid.* Dacă s-ar uita la rafturile de sub micuţa ei combină muzicală (pe care scrie *Ludio Ludius*), i-ar vedea acolo pe Bruce Springsteen, Van Halen, Wham!, Tina Turner şi, desigur, Deep Purple. Toţi, pe casete. Pe pat, este întinsă cuvertura ecosez pe care nu poate s-o sufere. Odată ca niciodată, a fost o fată care a trăit printre toate lucrurile astea şi care se uita pe fereastră la Bond Street şi îşi asculta muzica preferată şi îşi scria poeziile la maşina de scris portabilă, de culoare albastră, marca Olivetti. După maşina asta de scris a avut un PC Commodore, cu un ecran mititel.

Lasă ochii în jos şi vede că ţine în mână teancul de etichete roşii cu DE PĂSTRAT. Nici nu ştie când le-a luat de pe masă.

— Mă bucur c-am venit, spune ea. Ce bine e acasă!

Se duce la coşul de gunoi acoperit cu un simbol din *Războiul stelelor (Bella Siderea* scrie pe poza aia micuţă – i se pare ciudat că îşi aduce aminte cuvintele învăţate la orele de latină) şi aruncă etichetele. Apoi se aşază pe pat, cu mâinile strânse între genunchi. O înconjoară prea multe amintiri. Întrebarea este una simplă: să le înfrunte sau să le dea uitării?

Să le înfrunte, desigur. Dar nu pentru că s-a schimbat şi acum este alt om, un om mai bun, un om curajos, care s-a confruntat cu orori inimaginabile pentru alţii. Să le înfrunte, pentru că nu are de ales.

5

După căderea nervoasă, după aşa-zisul „centru de tratament”, Holly a răspuns unui anunţ publicat de o mică editură, care voia să angajeze o persoană care să se ocupe de indexurile unei serii de trei cărţi – fiecare groasă cam cât un opritor de uşă – despre istoria locală, scrise de un profesor de la Universitatea Xavier. A avut emoţii extrem de mari la

începutul interviului de angajare (mai corect spus, era speriată de moarte), dar editorul, Jim Haggerty, părea să n-aibă deloc habar despre cum stă treaba cu indexurile, aşa că Holly a putut să-i explice cum le-ar concepe ea. Şi a făcut asta fără să se bâlbâie câtuşi de puţin şi fără să se încurce în propriile cuvinte, aşa cum i se întâmpla foarte des la liceu. I-a spus că, mai întâi şi mai întâi, ar alcătui liste cu ce anume trebuie să între în indexurile respective, după care ar crea un fişier pe computer, apoi ar pune cuvintele în ordine alfabetică şi pe categorii. După aceea, fişierul ar trebui să ajungă la autor, care să-l verifice, să facă adnotările care i se par necesare şi să i-l înapoieze pentru ultimele modificări.

— Din păcate, nu avem încă un computer, a spus atunci Haggerty, doar câteva maşini de scris electrice de la IBM. Dar cred că va trebui să ne luăm unul – că... nu-i aşa?... computerele reprezintă viitorul.

— Am eu unul, i-a zis Holly.

S-a îndreptat în scaun şi l-a privit drept în ochi. Atât de entuziasmată era de şansa care i se oferise, încât a uitat că se afla la un interviu de angajare, l-a uitat pe Frank*].,* a uitat că făcuse patru ani de liceu purtând porecla Bâlbeta.

— Şi l-ai folosi ca să faci indexuri? a întrebat-o uluit Haggerty.

— Da. Hai să luăm, de exemplu, cuvântul *Brie.* Reprezintă o categorie, dar se poate referi la lac, la comitat sau la tribul de indigeni Erie. Sigur că, în ultimul caz, va trebui să existe o trimitere la documentul „Cat Nation” şi la irochezi[54]. Ba chiar mai multe! Ar trebui să revăd întregul material ca să-mi fac o idee, dar înţelegeţi cum merge treaba, da? Sau,

---

[54] *Cat Nation* – document din 1 624, care atestă existenţa tribului Erie; irochezi – populaţie indigenă care trăia în regiunea lacurilor Erie, Huron şi Ontario (n. tr.).

staţi, să luăm un cuvânt şi mai interesant... Plymouth, da...

Atunci a oprit-o Haggerty şi i-a spus că o angajează de probă. Şi-a dat seama din prima că are de-a face cu o expertă în domeniul indexurilor, îşi spune Holly acum, stând pe marginea patului.

Prima ei slujbă, un fel de combinaţie între studiu şi munca propriu-zisă – dacă se poate spune aşa –, a dus la altele asemănătoare. S-a mutat din casa de pe Bond Street. Şi-a cumpărat prima maşină. Şi-a luat un soft mai bun pentru computer şi a mai făcut câteva cursuri de informatică. Îşi lua medicamentele. Când lucra, se simţea bine, îi mergea mintea şi era conectată la realitate. Când nu lucra, avea din nou senzaţia că trăia într-o pungă din celofan. A ieşit la câteva întâlniri, dar aceste episoade au fost penibile şi i-au lăsat un gust amar. Sărutul obligatoriu de noapte bună o făcea mult prea des să-şi amintească de Frank Jr.

Când nu a mai găsit de lucru în domeniul indexurilor (dăduse faliment editura care scotea cărţi de istorie mari cât opritoarele de uşi), Holly s-a ocupat de transcrierea pe computer a fişelor medicale de la mai multe spitale locale. Pe lângă asta, făcea fişiere cu reclamaţiile depuse la tribunalul din Cincinnati. Trebuia să se ducă şi acasă, în vizitele obligatorii – tot mai dese după moartea tatălui său. Asculta răbdătoare văicărelile mamei, care se plângea de tot şi de toate, de la bani şi până la vecini şi până la afurisiţii de democraţi care strică totul în ţară. Uneori, în timpul acestor vizite, Holly îşi amintea o replică din *Naşul:* „Tocmai când credeam că am scăpat, m-au târât înapoi.” De Crăciun, stătea pe canapea alături de mama ei şi de unchiul Henry şi se uitau toţi la filmul *0 viaţă minunată*[55], aşa cum cere tradiţia. Şi tot pentru că o cerea tradiţia, Holly

[55] *lt 's A Wonderful Life* – film din 1 946, în regia lui Frank Capra, cu James Stewart în rolul principal (n. tr.).

purta căciula de Moş Crăciun.

6

Avenit vremea să plece de aici.

Holly se ridică, porneşte spre uşă, aude vocea autoritară a mamei sale (*Lasă camera aşa cum ai găsit-o – de câte ori să-ţi spun?)* şi se întoarce să netezească cuvertura ecosez. Pentru cine o face? Pentru o femeie moartă? Este una dintre situaţiile acelea în care nu ştii dacă să râzi sau să plângi, aşa că Holly râde.

Încă o aud. O s-o aud toată viaţa?

Fireşte că răspunsul este DA. Nici măcar în ziua de azi nu linge de pe tel spuma de albuşuri bătute cu zahăr *(poţi să faci tetanos),* se spală întotdeauna pe mâini după ce atinge bancnotele *(nici nu-ţi poţi imagina câţi microbi colcăie pe o singură bancnotă de un dolar),* nu mănâncă portocale seara şi nu se aşază pe colac în toaletele publice decât dacă trebuie neapărat – dar o face tremurând de spaimă.

Niciodată să nu vorbeşti cu necunoscuţii, altă povaţă înţeleaptă a lui Charlotte Gibney. De care Holly a ascultat până când i-a cunoscut pe Bill Hodges şi pe Jérôme Robinson, când i s-a schimbat întreaga viaţă.

Vrea să coboare la parter, dar îşi aduce aminte de sfatul pe care i l-a dat lui Jérôme în legătură cu Vera Steinman. Traversează holul şi intră în camera mamei sale. Nu vrea să ia nimic de aici – nici fotografiile înrămate de pe perete, nici grămada de parfumuri de pe măsuţa de toaletă, nici vreuna dintre rochiile sau perechile de pantofi din şifonier –, dar trebuie să scape de *anumite* lucruri. Pe care le va găsi în sertarul noptierei.

În drum spre pat, se opreşte în faţa peretelui cu fotografiile expuse ca nişte tablouri într-o galerie de artă. Nu există printre ele niciuna cu defunctul, dar deloc regretatul soţ al lui Charlotte şi este doar

una singură cu unchiul Henry. Toate celelalte sunt poze mamă-fiică. Două sunt cele care-i atrag atenţia lui Holly. Într-una, are în jur de patru ani şi este îmbrăcată cu o jacheţică. În cealaltă, are nouă sau zece şi poartă modelul de fustă care era ultimul răcnet al modei în vremea aceea: înfăşurată în jurul trupului şi prinsă într-o parte cu un ac de siguranţă mare şi auriu şi cam prea bătător la ochi. Mai devreme, în camera ei, nu reuşise să-şi aducă aminte de ce detesta atât de tare cuvertura; dar acum, când se uită la pozele astea, înţelege. Amândouă sunt făcute din ţesături ecosez – şi jacheţica, şi fustiţa. Avea bluze ecosez şi (parcă) un pulover. Lui Charlotte îi plăceau la nebunie ţesăturile ecosez; o îmbrăca pe Holly şi exclama: „Scoţianca mea mititică!”

În ambele fotografii – în majoritatea tuturor fotografiilor –, Charlotte o ţine cu braţul de după umeri. Un astfel de gest, un fel de îmbrăţişare laterală, poate fi interpretat drept ocrotitor sau iubitor. Dar, văzându-l repetat în toate pozele alea, în care fetiţa mititică a lui Charlotte este înfăţişată la diferite vârste, cuprinse între doi şi şaisprezece ani, Holly crede că este posibil să exprime şi altceva: o atitudine de proprietar.

Se duce la noptieră şi trage primul sertar de sus. Vrea să arunce mai ales calmantele şi toate analgezicele luate pe reţetă, dar va scoate totul de acolo, chiar şi multivitaminele pentru femei peste şaizeci de ani. Nici vorbă să le arunce la closet şi să tragă apa după ele, dar ştie că există o farmacie Walgreens pe drumul spre autostradă şi este convinsă că vor accepta să o scape de ele.

Astăzi şi-a pus o pereche de pantaloni cu buzunare multe şi mari; şi foarte bine a făcut, pentru că nu va mai fi nevoie să coboare ca să ia un sac de gunoi din sertarul de la bucătărie. Începe să-şi îndese în buzunare toate flacoanele de acolo, fără măcar să se uite la etichete... şi încremeneşte. Sub toată farmacia aia a mamei sale, se află un teanc de

carneţele pe care le ţine foarte bine minte. Primul are un inorog pe copertă. Holly le scoate pe toate şi începe să răsfoiască la întâmplare unul dintre ele. Sunt caietele cu poeziile ei. Nişte aiureli înfiorătoare şi insipide, dar venite din adâncul inimii.

Stau la umbra frunzelor şi mă uit la norii care aleargă pe cer.

Mă gândesc la iubitul meu plecat de lângă mine.

Multe zile vor mai trece până când ne vom revedea.

Închid ochii şi oftez.

Holly este singură în toată casa, dar asta n-o împiedică să se ruşineze. Simte că i-au luat foc obrajii. A scris chestia asta cu foarte mulţi ani în urmă. Este o *juvenilia*[56] dintr-o perioadă juvenilă a unei femei fără pic de talent. Însă mama ei nu numai că a păstrat toate carneţelele astea, dar le-a ţinut aproape de ea – poate chiar, înainte să stângă lumina, citea poeziile alea oribile, care numai „poezii" nu se pot numi. Dar de ce să fi făcut asta?

— Pentru că mă iubea, şopteşte Holly şi acum dă frâu liber lacrimilor. Pentru că îi era dor de mine.

Măcar de-ar fi fost doar asta. Dacă n-ar fi fost şi minciuna aia cu toate văicărelile şi lamentările despre ce-i făcuse nenorocitul ăla de Daniel Hailey. Chiar aici fusese Holly – în bucătăria acestei case de pe Lily Court – şi stătuse la masă cu mama şi cu unchiul ei, care i-au explicat cum fuseseră traşi pe sfoară. Tot aici şi-au exprimat vehement regretele pentru nepriceperea şi naivitatea lor. Şi i-au arătat nişte *documente cu antet* şi nişte *rapoarte financiare.* Probabil că Charlotte îi spusese lui Henry de ce anume ar avea nevoie ca s-o convingă pe Holly, iar Henry făcuse rost de toate hârtiile alea. Fusese de acord cu Charlotte şi îi acceptase planul, aşa cum făcea întotdeauna.

Holly îşi spune acum că, dacă ar fi participat şi

[56] „Operă de tinereţe", în limba latină, în original (n. tr.).

Bill la consiliul acela de familie, şi-ar fi dat seama de minciună aproape din primul moment. *(Nu minciună, ci escrocherie,* se corectează ea în gând. *Să nu ne mai ferim atâta şi să-i zicem pe nume.)* însă Bill nu fusese acolo. Sigur, şi Holly ar fi trebuit să–şi dea seama, numai că nu avea experienţa lui şi, în ciuda faptului că amândoi vorbeau despre nişte sume absolut ameţitoare – *milioane –,* chiar nu-i păsase prea mult. Se gândea numai şi numai la noua ei profesie de detectiv. Era obsedată de ea. Plus că era şi distrusă de durere.

Dacă aş fi cercetat mai în amănunt ce făceau rudele mele, în loc să caut câini pierduţi şi oameni ieşiţi pe cauţiune care uită să se mai prezinte la proces, poate că altfel ar fi stat lucrurile.

Şi aşa mai departe – putea să găsească o mulţime de scuze.

Însă ce să facă ea acum cu toate caietele astea, cu aceste vestigii jenante ale tinereţii ei? Să le ţină sau să le dea foc? O să ia decizia după ce fie va rezolva cazul lui Bonnie Rae Dahl, fie se va dovedi că n-a fost, de fapt, niciun caz, aşa cum se întâmplă uneori. Dar, deocamdată...

Holly pune carneţelele la loc şi închide bine sertarul. Înainte să iasă din cameră, se mai uită o dată la fotografiile de pe perete. Doar ea şi mama ei, nici urmă de tată. În cele mai multe, mama o ţine de după umeri. Să fie un gest de dragoste, de ocrotire, sau gestul poliţistului care arestează un infractor? Poate toate trei.

7

La jumătatea scării, pe care o coboară puţin mai greu pentru că are buzunarele umflate cu flacoane pline cu medicamente, lui Holly îi vine o idee. Urcă repede înapoi în camera ei şi smulge cuvertura ecosez de pe pat. O face ghemotoc şi o ia la parter.

În living, este un şemineu decorativ, în care se

află un buştean care nu are cum să ardă pentru că nu este un buştean adevărat. Şemineul ăsta ar trebui să funcţioneze pe gaz, numai că nu a mai fost aprins de mulţi ani. Holly întinde în el cuvertura, după care se duce în bucătărie ca să ia de sub chiuvetă un sac de gunoi. Îl desface pe drumul înapoi. Bagă în el toate bibelourile şi duce sacul în living.

Banii nu au dispărut nicăieri. Măcar atât lucru bun a făcut mama ei. Până şi contul ei fiduciar – partea din el pe care Holly a acceptat s-o pună la bătaie pentru „oportunităţile de investiţii" – este la locul lui. Este aproape convinsă că mama ei a cumpărat toate bijuteriile alea din partea ei de moştenire. Însă asta nu schimbă în niciun fel faptul că intenţia mamei sale a fost eşecul agenţiei „Ce-am găsit al meu să fie". Nu schimbă cu nimic faptul că mama ei îşi dorea ca agenţia să moară încă din faşă. Şi atunci, Charlotte ar fi putut să-i spună: *Of Holly! Vino să stai cu mine! Stai aici o vreme. Stai toată viaţa ta.*

I-a lăsat oare vreo scrisoare? Vreo explicaţie? Vreun bilet în care să se disculpe? Nu. Chiar dacă i-ar fi dat aşa ceva lui Emerson, precis că avocatul i-ar fi spus şi i-ar fi predat respectivul document. Şi o doare asta, dar poate că cel mai mult şi mai mult o doare că mama ei nu a simţit nevoia să se justifice. Pentru că era absolut convinsă că făcuse bine ce făcuse. La fel cum fusese convinsă că făcuse bine atunci când refuzase vaccinul anticovid.

Holly începe să arunce bibelourile în şemineu, cu forţă şi cu ură. Unele nu se sparg, dar altele se fac ţăndări. Se sparg toate care se izbesc de buşteanul care nu-i din lemn adevărat.

Numai că, pe Holly, chestia asta nu o bucură chiar atât de mult pe cât îşi imaginase. S-a simţit mai bine atunci când a fumat în bucătărie, loc unde fumatul fusese întotdeauna interzis. În cele din urmă, răstoarnă toate bibelourile pe cuvertură, adună cioburile sărite pe jos, le pune şi pe ele acolo şi strânge cuvertura. Aude din ea zăngănit de cioburi şi

măcar *asta* îi oferă o oarecare satisfacţie amară. Ia bocceaua şi o scoate afară, lângă casă, şi o aruncă într-una dintre pubelele de acolo.

— Gata! spune ea, ştergându-şi mâinile. *Gata!*

Intră înapoi în casă, dar nu mai are de gând să treacă iarăşi prin toate încăperile. A văzut ce era de văzut şi a făcut ce era de făcut. Nu consideră că este chit cu mama ei, nu vor fi niciodată; dar, aruncând bibelourile şi cuvertura, măcar este mai aproape cu un pas de clipa când se va smulge de sub braţul acela autoritar care o strânge de umeri. Din casa de la numărul 42, de pe Lily Court, nu-şi mai doreşte acum decât actele de pe masa din bucătărie. Se duce să le ia şi adulmecă aerul de acolo. Miroase a fum de ţigară – nu prea tare, dar miroase.

Bravo!

Ajunge cu amintirile, ajunge cu trecutul. Acesta este prezentul, iar ea are un caz de rezolvat, o fată de găsit.

— O proaspătă milionară se urcă în maşină şi se duce la Upsala Village, spune Holly.

Şi râde.

8 FEBRUARIE 2021

1

Emily se uită cu admiraţie la ţinuta Barbarei: palton roşu, căciulă roşie, fular roşu. Şi exclamă:

— Ce drăguţă eşti! Parcă ai fi un cadou de Crăciun!

Barbara îşi zice: *Ciudat! O femeie îşi poate permite să vorbească aşa, dar nu şi un bărbat.* Soţul doamnei profesoare Harris, de pildă. Sigur, a admirat-o îndelung, dar nu te poţi alătura comunităţii *#Metoo* doar pentru asta. Ar însemna să-i acuzi pe toţi bărbaţii care se uită la tine. Ca să nu mai spunem că domnul este în vârstă. Este inofensiv.

— Vă mulţumesc pentru că m-aţi primit, doamnă

profesoară. Nu vă reţin decât foarte puţin. Speram să mă puteţi ajuta.

— O să vedem dacă pot. Sigur, în caz că nu este vorba despre programul de creaţie literară. Te rog, pofteşte în bucătărie, domnişoară Robinson. Tocmai îmi făceam un ceai. Doreşti şi tu o cană? Este făcut dintr-un amestec de plante inventat de mine.

Barbara bea numai cafea şi bea multă, foarte multă, mai cu seamă atunci când lucrează la Proiectul Strict Secret – cum îi zice fratele ei, Jérôme. Însă vrea să între în graţiile acestei doamne în vârstă (dar cu privire foarte ageră), aşa că răspunde că da, sigur că da.

Traversează un living frumos mobilat şi intră într-o bucătărie cu toate dotările necesare. Aragazul este marca Wolf – Barbara îşi doreşte să aibă şi ei unul ca ăsta acasă, unde va mai locui încă puţin, înainte să plece la facultate. A fost acceptată la Princeton. Pe ochiul din faţă al aragazului pufăie un ceainic.

Cât timp Barbara îşi dă jos fularul şi se descheie la palton (chiar că este prea cald astăzi pentru fular şi palton, dar la fel de *adevărat* este şi că îi stă minunat în ţinuta asta – o tânără foarte elegantă). Emily ia cu linguriţa nişte plante mărunţite dintr-un recipient din ceramică şi îl pune în două strecurători micuţe. Barbara o priveşte fascinată, pentru că ea n-a băut niciodată altceva decât ceai la pliculeţ.

Emily umple cănile şi spune:

— Trebuie lăsat să se infuzeze un pic. În jur de un minut. Este tare.

Îşi sprijină de blat fundul firav şi îşi încrucişează braţele sub pieptul aproape plat.

— Spune-mi, cu te pot ajuta?

— Ştiţi... e vorba despre doamna Olivia Kingsbury. Ştiu că uneori discută cu poeţii tineri şi le dă sfaturi... cel puţin, aşa făcea înainte...

— Poate o face şi acum, spune Emily, deşi mă cam îndoiesc. Este foarte bătrână. Ai zice că *eu* sunt

bătrână – nu, draga mea, nu trebuie să te jenezi, la vârsta mea nu mai pot să neg adevărul. Dar sunt o tânără copilă în comparaţie cu Livvie. Mi se pare că mai are doar câţiva ani şi împlineşte o sută. Şi este atât de slabă, că o răstoarnă chiar şi cea mai slabă adiere de vânt... ce să mai zic de rafalele mai puternice...

Acum Em ia strecurătorile şi pune o cană cu ceai în faţa Barbarei.

— Elaide, gustă-l! Dar scoate-ţi paltonul înainte, zău aşa. Şi ia loc pe scaun.

Barbara lasă mapa pe masă, îşi dă jos paltonul şi îl pune pe spătarul scaunului. Soarbe din ceai. E scârbos rău de tot la gust şi are o nuanţă roşiatică, amintindu-i de culoarea sângelui.

— Cum ţi se pare? o întreabă Em, cu ochii strălucindu-i de bucurie că poate împărtăşi cu ea binefacerile acelui ceai.

Apoi îşi trage şi ea un scaun şi se aşază vizavi de Barbara.

— Foarte bun.

— Da. Aşa este.

Emily nu soarbe, ci bea cu lăcomie din cană, deşi ceaiul este încă foarte fierbinte. Barbara îşi spune că doamna aceasta precis are gâtul tăbăcit. *Poate aşa se întâmplă când îmbătrâneşti. Îţi amorţeşte gâtul. Probabil că şi gustul ţi-lpierzi.*

— Să înţeleg că eşti o ucenică a muzelor Caliope şi Erato[57].

— Mai puţin a lui Erato, spune Barbara, după care îşi ia inima în dinţi şi mai soarbe o dată din ceai. Deobicei, nu scriu poezii.

Emily râde încântată.

— Deci eşti o fată cu educaţie clasică! Ceva extrem de rar în vremurile astea, dar incredibil de încântător!

---

[57] Caliope este muza genului epic şi a elocinţei în mitologia greacă, iar Erato este muza elegiei şi a poeziei erotice (n. tr.).

— Nu-i cine ştie ce, spune Barbara, rugându-se în gând să nu fie obligată să bea tot ceaiul din cana aia care pare fără fund. Pur şi simplu, îmi place să citesc. Chestia e că îmi place foarte mult ce scrie Olivia Kingsbury. Opera ei m-a făcut să-mi doresc să scriu poezie. *Absolut convinsă... De la cap la coadă şi de la coadă la cap... Stres cardiac... De atâtea ori i-am citit cărţile, că le-am făcut ferfeniţă.*

Şi nu este o metaforă. Volumul *Stres Cardiac* chiar s-a desfăcut din copertele ieftine făcute de editură şi toate paginile s-au împrăştiat pe jos. A trebuit să cumpere unul nou pe care să-l returneze la biblioteca facultăţii.

— Scrie foarte frumos. A câştigat o mulţime de premii în tinereţe şi a fost nominalizată la Premiul Naţional pentru Literatură nu prea demult. Parcă prin 2017.

Em ştie prea bine că în 2017 a fost şi îşi aduce aminte cât de mult s-a bucurat atunci că a câştigat Frank Bidart. Niciodată nu i-a plăcut cum scrie Olivia.

— Să ştii că stă la câteva case de noi şi... ia te uită cine mai intră în scenă!

Despre soţul ei, celălalt profesor Harris, este vorba.

— Mă duc să bag benzină în caleaşca noastră curată. Vrei să-ţi aduc ceva, iubire?

— Ştii că doar pe tine te vreau, berbecuţul meu, îi răspunde ea.

Domnul profesor râde, îi trimite o sărutare din vârful degetelor şi pleacă. Barbarei nu-i place ceaiul (de fapt, i-e scârbă de el), dar i se pare tare drăguţ să vadă doi bătrâni care încă se iubesc atât de mult încât fac bancuri din astea adolescentine. Se întoarce cu faţa la Emily.

— Nu îndrăznesc să mă duc şi să-i bat la uşă. Abia dacă am avut curaj să vă deranjez pe dumneavoastră – chiar am vrut să mă întorc din drum.

— Mă bucur că n-ai făcut-o. Înfrumuseţezi căsuţa

noastră modestă. Bea-ţi ceaiul, domnişoară Robinson. Îmi dai voie să-ţi spun pe numele mic?

— Da, desigur.

Barbara mai soarbe puţin ceai. Observă că Emily deja a dat gata jumătate de cană.

— Doamnă profesoară, problema este...

— Emily, te rog. Eu îţi spun „Barbara" şi tu îmi spui „Emily".

Barbara nu crede că ar fi în stare să-i spună pe numele mic acestei doamne în vârstă, cu privire ageră. Buzele doamnei profesor Elarris zâmbesc şi în ochi i s-a aprins o scânteie. Însă tânăra nu-i prea sigură că scânteia aia ar avea vreo legătură cu buna dispoziţie. Mai degrabă cu un fel de *evaluare.*

— Am fost la Catedra de engleză de la Bell şi am stat de vorbă cu doamna profesoară Burkhart – ştiţi... şefa catedrei...

— Da, o cunosc destul de bine pe Roz, spune Emily pe un ton sec. Ne ştim de vreo douăzeci de ani, poate chiar mai bine.

Barbara simte că îi iau foc obrajii.

— Sigur că da, bineînţeles. M-am dus la doamna profesoară sperând că mă poate recomanda doamnei Olivia Kingsbury şi dânsa mi-a spus că ar trebui să vă rog pe dumneavoastră, pentru că sunteţi prietenă cu doamna Kingsbury.

Poate Livvie crede că suntem prietene, îşi spune Emily, *dar asta ar fi o exagerare. Ar fi chiar o denaturare a adevărului.* Însă dă din cap, aprobând spusele şefei de catedră.

— Am avut mulţi ani birouri alăturate şi ne-am înţeles bine. Am exemplare cu dedicaţie ale tuturor cărţilor ei, iar ea le are pe ale mele, tot cu dedicaţie pe prima pagină.

Emily mai ia o înghiţitură de ceai şi apoi râde.

— *Ambele* mele cărţi, ca să spun tot adevărul. A fost mult mai prolifică decât mine, deşi parcă n-a mai publicat nimic în ultimul timp. Deci zici că ai nevoie de o recomandare? Mi se pare că vrei puţin mai mult.

Vrei să-ţi fie mentor, ceea ce este perfect de înţeles, din moment ce o *admiri* atât de tare, însă mă tem că s-ar putea să ai parte de o dezamăgire. Liwie încă are mintea ageră – cel puţin, aşa mi se pare mie –, dar este foarte slăbită. Abia dacă se mai poate ţine pe picioare.

Evident că asta nu explică de ce Olivia nu a luat parte la petrecerea lor de Crăciun, pentru că o putea face din faţa calculatorului – că are calculator.

Însă Liwie (sau femeia angajată să aibă grijă de ea) nu a refuzat nici berea şi nici gustările aduse la uşă de spiriduş. Deci ambele se simţeau destul de bine ca să poată bea şi mânca. Tare urât din partea lui Liwie! Cum ar zice Roddy: *Mi-am notat-o în carneţel. Cu pixul negru, nu cu ăla albastru.*

— Nu vreau să-mi fie mentor, spune Barbara.

Reuşeşte să mai soarbă o dată din cană fără să se strâmbe prea tare, apoi atinge mapa de pe masă, de parcă ar dori să se asigure că nu a pierdut-o.

— *Tot* ce vreau eu este să citească poeziile mele... doar câteva. Poate doar două, chiar şi una singură. Vreau să ştiu...

Iar acum, Barbara se îngrozeşte, pentru că îşi dă seama că i s-au umplut ochii de lacrimi.

— *Trebuie* să ştiu dacă sunt bune de ceva sau dacă-mi pierd timpul aiurea.

Emily nu schiţează niciun gest, ci doar se uită lung la Barbara. La tânăra care, acum, că a spus ce a avut de spus, nu mai este în stare să o privească drept în ochi, ci se uită în zeama aia greţoasă din cană. I-a mai rămas atât de multă! în cele din urmă, Emily spune:

— Dă-mi una.

— Una...?

Barbara nu pricepe deloc la ce se referă bătrâna doamnă.

— Una dintre poeziile tale.

Tonul lui Emily a devenit iritat, aşa cum se întâmpla adesea pe vremea când lucra cu studenţii şi dădea peste câte un prostănac. Şi erau mulţi din

ăştia, iar ea nu avea deloc răbdare cu ei. Întinde mâna cu vene proeminente şi albastre.

— Dă-mi una care-ţi place mai mult, dar să fie scurtă. De o pagină sau chiar mai puţin.

Barbara îşi deschide mapa cu mâini tremurânde din cauza emoţiilor. A adus cu ea douăsprezece poezii şi toate sunt scurte. Imaginându-şi că doamna Kingsbury *chiar* ar accepta să se uite peste ele (că speranţa moare ultima, nu? – aşa şi-a zis ea), în niciun caz nu i-ar da o poezie ca „Ragtime, Rag Time”[58], care are aproape optsprezece pagini.

Barbara ar dori să spună ceva de complezenţă, de genul *chiar vreţi?,* dar e de ajuns o singură privire la doamna profesoară Harris – mai ales la ochii ei strălucitori – ca să-şi pună frână. Nu era o rugăminte, ci un ordin. Aşa că Barbara răsfoieşte printre poezii – şi îndoaie câteva foi, pentru că mâinile încă nu i s-au oprit din tremurat – după care alege „Schimbarea chipurilor”. Poezia aceasta este inspirată din experienţa avută în urmă cu un an, din cauza căreia încă are coşmaruri.

— Acum am să te rog să mă scuzi un pic, spune doamna profesoară. Nu citesc nimic în prezenţa altora. Este nepoliticos şi nu mă pot concentra cum trebuie. Mă întorc în cinci minute.

Vrea să iasă din bucătărie, cu poezia Barbarei în mână, dar se opreşte la uşă şi face un semn spre recipientul de lângă ceainic.

— Vezi că ai acolo nişte fursecuri. Serveşte-te!

Când Barbara aude o uşă închizându-se în capătul opus al livingului, se duce la chiuvetă şi aruncă aproape tot ceaiul. O singură gură îşi mai păstrează. Apoi scoate capacul de la cutia cu fursecuri, vede că înăuntru sunt doar pricomigdale şi ia una. Emoţiile i s-au pus ca un nod în stomac, aşa că nu-i este foame;

---

[58] Joc de cuvinte în limba engleză: *ragtime* — stil precursor al jazzului, de la începutul sec. al XX-lea; *rag time* (trad. aprox.) „timp pierdut" (n. tr.).

însă nu este politicos să refuze. Cel puţin, aşa speră ea. Toată această întrevedere i se pare foarte ciudată. Senzaţia că ceva nu se învârte rotund o are încă de dinainte să între în casă, de atunci când *domnul* profesor Elarris s-a repezit să închidă uşa stângă a garajului, de parcă nu ar fi vrut ca ea să vadă dubiţa dinăuntru.

Cât despre *doamna* profesoară Elarris... Barbara nici nu se aştepta să o invite în casă. Îşi imagina că îi va explica problema, o va ruga să vorbească (desigur, dacă avea amabilitatea s-o facă) cu Olivia Kingsbury, după care va pleca de-acolo. Şi uite că acum stă singură în bucătăria soţilor Elarris, mănâncă o pricomigdală de care n-are niciun chef şi îşi păstrează ultima gură de ceai ca să o bea atunci când va fi văzută. Bineînţeles că va mulţumi foarte frumos pentru acest ceai „deosebit de delicios”, exact aşa cum a învăţat-o mama ei.

Trec zece minute (nu cinci) până se întoarce Emily. Şi nu o ţine deloc pe jar pe Barbara; îi zice încă înainte să se aşeze pe scaun:

— Foarte bună! Extraordinară, aş spune eu.

Barbara rămâne fără cuvinte.

— Ai pus foarte multă teamă şi ură în doar nouăsprezece versuri. Te-ai inspirat din experienţele tale ca femeie de culoare ca să scrii poezia asta?

— Păi... eu...

Poezia respectivă nu are absolut nicio legătură cu culoarea pielii ei. Are legătură cu un monstru care-şi zicea Chet Ondowsky. Arăta ca un om, însă nu era. Şi ar fi ucis-o, dacă nu i-ar fi sărit în ajutor Holly şi Jérôme.

— Scuze, îmi retrag întrebarea, spune repede Emily. Poezia trebuie să ne transmită ceva, nu poetul, iar poezia ta vorbeşte foarte clar. Pur şi simplu m-ai surprins. Ţinând cont de vârsta ta, mă aşteptam la ceva un pic mai imatur.

— Vai de mine! exclamă Barbara, exact aşa cum ar

fi făcut şi mama ei. Vă mulţumesc!

Emily ocoleşte masa şi pune foaia cu poezia pe mapa Barbarei. Stă foarte aproape de ea şi tânăra îi simte mirosul – care aduce vag a scorţişoară şi ei nu-i prea place. Dacă este un parfum, atunci bine ar face să încerce şi o altă marcă. Numai că Barbara nu crede că-i parfum. Barbara crede că aşa miroase *ea.*

— Nu-mi mulţumi deocamdată. Uite, versul ăsta nu merge.

Şi i-l arată pe al patrulea.

— Nu-i doar prost scris, este şi lipsit de originalitate. Se vede că nu te-ai *străduit* deloc. Şi nu poţi să-l elimini, pentru că poezia este şi aşa prea scurtă. Prin urmare, trebuie să-l refaci, să-l înlocuieşti cu unul mai bun. Ştiu că eşti capabilă, mi-au demonstrat-o celelalte versuri.

— Bine, zice Barbara. Am să mă gândesc cum să-l schimb.

— Aşa să faci. Neapărat. Iar la ultimul, ce-ai zice dacă ai înlocui cuvântul *aşa* – din *Aşa tivesc păsările cerul la asfinţit* – cu *astfel?* Parcă sună mai bine.

Ia linguriţa de lângă cutia cu ceai şi începe să dea din ea în sus şi în jos, de parcă ar fi vrut să-i înjunghie poezia.

— Poeziile lungi au darul de a stârni sentimente profunde, dar o poezie scurtă trebuie doar să-ţi *străpungă* sufletul şi să-l mai *străpungă* o dată şi şi-a atins scopul! Gândeşte-te la Pound, Williams, Walcott[59]! De acord?

— Da, răspunde Barbara.

Probabil că ar fi fost de acord cu absolut orice în momentele astea – atât de *ciudat* e totul –, dar acum nu se preface. Nu ştie cine este Walcott, dar o să-l caute (sau o s-o caute) pe internet.

— Bine.

---

[59] Ezra Pound (1 885-1 972), William Carlos Williams (1883-1963), Derek Walcott (1930-2017) – personalităţi ale poeziei moderne (n. tr.).

Emily lasă linguriţa din mână şi se aşază pe scaun.

— Voi vorbi cu Livvie şi îi voi spune că ai talent. Posibil să accepte să te primească, deoarece talentele – mai cu seamă tinerele talente – îi stârnesc interesul. Dacă va refuza, o va face doar din cauză că este mult prea suferindă acum ca să se mai poată ocupa de vreun discipol. Poţi să-mi dai numărul tău de telefon şi adresa de e-mail? I le voi transmite şi i-aş trimite şi o copie după poezia asta, dacă nu te superi. Fă acum schimbarea aceea mică de la ultimul vers – taie cuvântul şi scrie-l deasupra pe celălalt. Nu-ţi bate acum capul cu versul acela prost. Îi voi face o fotografie cu telefonul. În regulă?

— Da, sigur.

Barbara taie *aşa* şi scrie *astfel.*

— Dacă nu te caută într-o săptămână sau două, o să te caut eu... Bineînţeles, dacă te interesează să-ţi... dau eu nişte sfaturi.

Nu foloseşte cuvântul *mentor,* dar Barbara este convinsă că asta ar fi vrut să spună atunci când a făcut pauza. Şi nu i-a citit decât o singură poezie!

— Super! Vă mulţumesc foarte mult!

— Vrei să mai iei o pricomigdală ca s-o ronţăi pe drum? Cu ce ai venit până aici?

— Pe jos, răspunde Barbara. Merg mult pe jos. Îmi place să fac mişcare, mai ales în zile frumoase ca asta, plus că am timp să mă gândesc. Mă mai duc câteodată cu maşina la şcoală – anul trecut mi-am luat carnetul de conducere, dar nu foarte des. Dacă întârzii undeva, prefer să mă duc cu bicicleta.

— În cazul ăsta, insist să iei două.

Emily îi aduce cutia cu pricomigdale. Barbara soarbe ultima înghiţitură din cană chiar atunci când Emily se întoarce cu faţa din nou la ea.

— Vă mulţumesc, doamnă profe... Emily. Foarte bun ceai.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, spune Emily, cu acelaşi surâs neconvingător.

Barbarei i se pare că deslueşte în el o vagă nuanţă

de viclenie.

— Eu îţi mulţumesc pentru că mi-ai permis să-ţi citesc poezia.

Barbara pleacă fără să se mai încheie la paltonul roşu, fără să-şi mai înfăşoare fularul roşu în jurul gâtului, fără să-şi mai aranjeze pe cap căciuliţa tricotată din lână roşie, fără să-şi scoată masca din buzunar.

Drăguţă, îşi zice Emily. *O negruţâ drăguţă.*

Deşi cuvântul acesta (şi multe altele) îi vine absolut spontan în minte, dacă l-ar rosti cu voce tare în aceste vremuri de un puritanism exacerbat, precis că s-ar alege cu reputaţia pătată pentru tot restul zilelor ei. Însă îşi înţelege reacţia şi îşi găseşte scuze, la fel cum şi-a găsit şi pentru anumite gânduri urâte faţă de (acum defuncta) Ellen Craslow. Emily Dingman Elarris s-a născut şi şi-a trăit primii ani ai vieţii într-o epocă în care singurele persoane de culoare pe care le vedeai în filmele de la cinematograf sau de la televizor erau cele care interpretau roluri de servitori; epocă în care anumite dulciuri şi poezioare pe care le îngânai când săreai coarda conţineau cuvântul care începe cu litera *n;* epocă în care propria mamă era mândra posesoare a primei ediţii dintr-un roman de Agatha Christie, cu un titlu atât de rasist, încât, mai târziu, a fost schimbat cu *Zece indieni mici* şi, mai încolo, a fost rebotezat şi i s-a spus Şi din zece n-a mai rămas niciunul.

N-am nicio vină. Aşa am fost crescută.

Fata asta chiar că este talentată. Necuviincios de talentată pentru vârsta ei. Fără a mai pune la socoteală că este şi negruţă.

2

Roddy se întoarce acasă de la treburile lui, iar Emily îl întreabă:

— Vrei să vezi ceva distractiv?

— Distracţia este viaţa mea, scumpo, spune el.

— Aiurea, tu trăieşti doar pentru ştiinţă şi nutriţie. Dar cred că asta *chiar* o să te amuze. Vino cu mine!

Intră amândoi în biroul mic al lui Emily. Aici s-a dus ea ca să citească poezia Barbarei, însă nu doar asta a făcut. Acum se apropie de monitorul camerelor de supraveghere, tastează parola şi alege imaginile înregistrate de cea ascunsă în spatele unui panou de deasupra frigiderului. Bucătăria se vede de sus şi într-un plan uşor înclinat. Emily dă înainte până în momentul în care ea iese din încăpere cu poezia în mână. Apoi apasă butonul de redare.

— Aşteaptă până aude că închid uşa de la birou. Uită-te!

Barbara se ridică de la masă, priveşte în jur ca să se asigure că nu o vede nimeni, după care varsă ceaiul în chiuvetă. Ia o pricomigdală din cutie şi se aşază din nou pe scaunul ei. Roddy râde.

— Ai dreptate. E *tare* nostim!

— Dar deloc surprinzător. Eu mi-am pus în strecurătoare ceai proaspăt din partea de sus a cutiei. Ceaiul de la fund e acolo de nu mai ştiu câţi ani. De şapte? De zece? Din el i-am dat fetei şi cred că a fost îngrozitor de tare. S-o fi văzut când a luat prima înghiţitură! Ela-ha-ha, a fost superb! Stai puţin! O să-ţi placă şi asta.

Dă iarăşi înainte. În imaginile care se succed cu viteză, ea şi cu fata discută despre poezie, după care Emily se duce să ia cutia cu pricomigdale. Fata ia cana cu ceai... şi o ţine în dreptul gurii.

— Uite! exclamă Emily. Vezi ce-a făcut?

— Te-a aşteptat să te întorci din nou cu faţa la ea ca s-o vezi că îşi termină ceaiul din cana pe care tu trebuia s-o crezi plină. Isteaţă fată!

— Şireată fată! spune Emily cu admiraţie.

— Dar de ce i-ai dat ceaiul ăla vechi? Că nu pricep.

Ea îi aruncă privirea aceea a ei care spune *nu pot să suport prostănacii,* numai că acum îi este îndulcită

de foarte multă dragoste.

— Din curiozitate, dragul meu, din simplă curiozitate. Mă interesează natura omenească, la fel cum pe tine te interesează modul în care experimentele de biologie se pot aplica în nutriţie, ca să ajute la prelungirea vieţii. Este o fată descurcăreaţă şi isteaţă şi drăguţă. Plus că...

Şi acum atinge uşor fruntea brăzdată de riduri a lui Roddy.

— Are un creier bun. Un creier *talentat.*

— Doar nu te gândeşti s-o trecem pe listă?

— Înainte să mă gândesc serios la aşa ceva, trebuie să aflu mult mai multe despre ea. Şi mă bazez pe ajutorul amicului meu, spune ea, mângâindu-şi computerul. Poate că nu o vom trece pe listă. Deşi... la nevoie...

Şi nu îşi mai duce gândul până la capăt.

24 IULIE 2021

1

Din cauza afurisitei de pandemii, sunt pline ambele parcări ale campingului Kanonsionni, atât cea pentru automobile, cât şi cea pentru rulote. Şi campingul pare ticsit de oameni. Holly mai merge încă patru sute de metri pe Old Route 17 şi parchează pe marginea şoselei. O sună pe Lakeisha Stone, care îi spune că o aşteaptă lângă prăvălia din camping, unde e umbră. Holly îi zice că a oprit mai încolo şi că ajunge imediat, în cinci sau zece minute.

— Îmi pare rău că n-aţi găsit niciun loc unde să parcaţi, îşi cere scuze Lakeisha. Am senzaţia că aproape jumătate din maşinile din parcare sunt ale noastre. Am venit în număr foarte mare anul ăsta. Cei mai mulţi lucrăm la facultate sau am studiat acolo.

— Nicio problemă, spune Holly. Îmi face bine mişcarea în aer liber.

Perfect adevărat. I se pare că, indiferent ce ar face, tot nu-i în stare să scape de mirosul ăla de potpuriu care i-a rămas în nas... sau poate în minte, şi de acolo nu poate să-l scoată. Speră din tot sufletul ca aerul proaspăt să-l elimine. Şi poate va reuşi să elimine şi toate sentimentele alea urâte pe care nu vrea să le recunoască.

Se tot gândeşte la primele luni de după moartea lui Bill. În pofida obiecţiilor vehemente ale mamei sale (obiecţii pe care şi le exprima numai prin urlete), Holly a băgat în agenţia de detectivi „Ce-am găsit... tot ce mai rămăsese din contul ei fiduciar. Mai ţine minte şi acum că se ruga la Dumnezeu să-i trimită clienţi. Mai ţine minte şi acum că socotea suma totală a facturilor mai repede decât un jucător versat de blackjack, apoi plătea ce trebuia neapărat să fie plătit şi amâna plăţile care puteau fi amânate, chiar şi atunci când facturile aveau pe ele ştampila roşie cu NOTIFICARE FINALĂ DE PLATĂ. Iar în tot acest timp, mama ei cumpăra bijuterii!

Abia acum îşi dă seama Holly că merge atât de repede, încât mai are puţin şi se poate spune că aleargă. Se forţează să se oprească. Vede în faţă firma de la intrarea în camping, pe care este desenat un şef de trib amerindian, pe cap cu un coif înalt din pene roşii, albe şi albastre, oferind celui care-i calcă pragul ceva care pare că ar fi o pipă a păcii. Holly se întreabă dacă oamenii ăia care au pus firma asta aici înţeleg cât de absurdă şi de rasistă este. Precis că nu. Probabil că ei cred că un desen cu bătrânul Şef-de-Trib „Hai să pufăim din... pipa asta a păcii” reprezintă o modalitate de a-i cinsti pe amerindienii care au trăit odinioară pe malurile lacului Upsala şi care acum sunt închişi în rezervaţii aflate la mulţi kilometri distanţă de locurile unde ei, pe vremuri, au vânat şi au pescu...

— Încetează! se dojeneşte singură.

Holly se opreşte, închide ochii şi murmură o rugăciune. Este cea folosită îndeobşte de alcoolicii

care vor să se lase de băut, dar are efect şi într-o mulţime de alte cazuri şi îi ajută pe foarte mulţi. O ajută şi pe ea.

— Doamne, dă-mi puterea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba.

Mama ei a murit. Au trecut şi zilele când nu îşi putea achita datoriile. „Ce-am găsit al meu să fie” este o afacere solvabilă. Prezentul se rezumă doar la a afla ce s-a întâmplat cu Bonnie Rae Dahl.

Holly deschide ochii şi porneşte din nou. Aproape a ajuns.

2

Pentru că a lucrat o vreme la indexurile cărţilor de istorie, Holly ştie că denumirea campingului – Kanonsionni – înseamnă „casă lungă”, în limba vechilor irochezi; şi chiar există aşa ceva în centrul terenului. Jumătate din construcţia aceea a fost transformată într-un magazin, iar cealaltă jumătate pare a fi destinată adunărilor. Partea aceasta este acum plină de fete şi de băieţi care cântă „The Night They Drove Old Dixie Down”[60], în timp ce dirijorul lor (dacă asta este tipul) îi acompaniază la o chitară electrică. Sigur, niciunul nu are vocea lui Joan Baez, dar cântă frumos şi îţi dau o stare de bine. În altă zonă a campingului, se desfăşoară o partidă de softball. În alt loc, câţiva bărbaţi se joacă aruncând potcoave într-un ţăruş; un zăngănit tulbură liniştea după-amiezii fierbinţi şi unul dintre bărbaţi strigă: *Am reuşit să-t ating!* Mulţi înoată sau doar se bălăcesc în lac. Alţii intră şi ies din magazin, mâncând tot felul de crănţănele şi bând sucuri. Majoritatea poartă tricouri cu Marele Şef-de-trib – „Hai să pufăim din pipa păcii”. Se văd şi câţiva care poartă mască. Poartă şi Holly, normal că poartă, dar se simte cuprinsă de fericire la vederea tuturor

[60] Cântec lansat în 1 969 de trupa rock The Band (n. tr.).

acestor oameni exuberanţi, cu chipurile descoperite. Chiar dacă nu s-a terminat cu Covidul, uite că America îşi revine. Partea cu Covidul o îngrijorează, partea cu revenirea la viaţă a Americii o umple de speranţă.

Ocoleşte casa cea lungă şi ajunge în zona mai umbroasă. Acolo o aşteaptă Lakeisha Stone, aşezată pe banca de lângă o masă de picnic, a cărei suprafaţă din lemn este acoperită cu scrijelituri – iniţiale şi tot felul de declaraţii de dragoste. Tânăra poartă o bluză vernil, subţire şi largă peste costumul de baie verde-închis. Lui Holly i se pare că este cam de aceeaşi vârstă cu Bonnie (poate cu un an mai mare sau mai mică) şi arată absolut senzaţional – tânără, plină de viaţă şi sexy. Holly presupune că la fel arăta şi Bonnie. Şi-ar dori să creadă că încă arată aşa.

— Bună! zice ea. Tu eşti Lakeisha, da? Eu sunt Holly Gibney.

— Vă rog, spuneţi-mi Keisha, răspunde tânăra. V-am luat un suc Snapple. Varianta cu zahăr. Sper că nu vă deranjează.

— Splendid! spune Holly. Te-ai gândit bine.

Ia sticla, desface capacul şi se aşază lângă Keisha.

— Te superi dacă sunt indiscretă şi te întreb dacă te-ai vaccinat?

— Doză dublă. Cu Pfizer.

— Eu, cu Moderna, zice Holly.

Mai nou, aşa se salută oamenii în vremurile astea. Holly îşi scoate masca şi rămâne câteva momente cu ea în mână.

— Mă simt aiurea să o port în aer liber, dar am avut de curând un deces în familie. Din cauza Covidului.

— Vai, îmi pare rău! O rudă apropiată?

— Mama, răspunde Holly, continuând în gând: *Care a cumpărat bijuterii pe care nu le-a purtat niciodată.*

— Îngrozitor! Era vaccinată?

— Nu credea în vaccin.

— Of, tare nasol! Cum faceţi faţă?

— Ştii cum se zice în serialele alea de la televizor

– „e mai complicat”, spune Holly vârându-şi masca în buzunar. Încerc să mă concentrez doar asupra muncii, iar cazul la care lucrez acum este dispariţia lui Bonnie Dahl. Deci trebuie să o găsesc, sau să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Nu o să te reţin prea mult, sunt convinsă că abia aşteptaţi să te întorci la prietenii tăi.

— Nicio problemă. S-au dus să înoate sau să joace softball. Eu am două mâini stângi şi nimeni nu mă vrea în echipă şi deja am stat prea mult în apă pe ziua de azi. Nu trebuie să vă grăbiţi.

Pe terenul de softball, izbucnesc urale. Keisha se uită în direcţia aceea. Cineva îi face cu mâna. Ea îi răspunde şi se întoarce cu faţa la Holly.

— Suntem mai mulţi care ne strângem de trei ani aici şi abia aşteptam să vin şi anul ăsta. Dar a dispărut Bonnie şi...

Ridică din umeri cu tristeţe.

— ... şi parcă nu mai am chef de nimic.

— Chiar crezi că este moartă?

Keisha oftează şi se uită spre apă. Când întoarce capul, Holly vede că ochii căprui ai tinerei – superbi ochi – sunt plini de lacrimi.

— Ce altă explicaţie ar fi? Parcă a dispărut brusc de pe faţa pământului. I-am sunat pe toţi oamenii pe care-i ştiu, pe toţi prietenii noştri. Fireşte că pe mine m-a sunat mama ei. N-am aflat nimic. Absolut nimic. Este cea mai bună prietenă a mea şi a plecat aşa... fără *niciun cuvânt*?

— Poliţia o consideră persoană dispărută.

Desigur că nu la fel crede Izzy Jaynes. Şi nici Pete Huntley.

— Normal, zice Keisha şi ia o gură din sticla ei cu suc. Aţi auzit despre Maleek Dutton, da?

Holly dă din cap.

— Âsta-i un exemplu perfect al modului în care acţionează apărătorii ordinii la noi în oraş. Puştiul ăla a fost omorât din cauză că avea un stop defect la maşină. Şi era afro-american. Te-ai aştepta să dea

dovadă de mai mult interes în cazul unei fete albe, dar nici vorbă.

Acesta este un teren minat pe care Holly nu vrea să între.

— Îmi dai voie să înregistrez discuţia noastră?

Să nu zici niciodată că-i interogatoriu, a sfătuit-o Bill Hodges. *Doar poliţiştii interoghează. Noi stăm de vorbă.*

— Sigur că da, deşi nu prea am ce să vă spun. Dispariţia ei este un lucru foarte grav. Asta-i tot ce ştiu.

Holly crede că tânăra ştie mai multe şi, chiar dacă nu se aşteaptă la cine ştie ce revelaţie, ea continuă să spere, pentru că aşa îi stă în fire. Şi pentru că este curioasă. Pune telefonul pe masa zgâriată şi deschide aplicaţia de înregistrare.

— Sunt angajată de mama lui Bonnie şi aş dori să aflu cum se înţelegeau cele două.

Keisha deschide gura să-i răspundă. O închide repede la loc.

— Stai liniştită, Penny nu va afla absolut nimic din ce-mi spui. Îţi dau cuvântul meu. Vreau doar să pun cap la cap nişte informaţii.

— În regulă.

Acum, Keisha se uită din nou la luciul apei, se încruntă, oftează şi se întoarce spre Holly.

— Nu se înţelegeau prea bine, mai ales din cauză că Penny voia să o controleze întotdeauna, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

Holly înţelege, chiar prea bine.

— Nimic din ce făcea Bonnie nu era pe placul mamei sale. Chiar îmi povestea că nu suporta să o ducă cu maşina, pentru că Penny o bătea mereu la cap spunându-i că nu-i bine pe unde a luat-o, că ştie ea un drum mai scurt sau mai puţin aglomerat. Îi zicea mereu: „Depăşeşte, hai, depăşeşte, trebuie să treci pe banda stângă.” Vă daţi seama?

— Da.

— Şi Bonnie mai zicea că Penny avea obiceiul să dea

din picior, de parcă ar fi avut acolo o pedală invizibilă de frână, sau se crispa şi începea să ţipe dacă avea impresia că Bon se apropia prea mult de maşina din faţă. Tare enervantă femeie! Odată, Bonnie şi-a făcut o şuviţă roşie... foarte mişto îi stătea... dar asta a fost părerea *mea...* pentru că maică-sa i-a zis că arată ca o curvă. Şi că, dacă-şi va face vreodată un tatuaj... că vorbea despre asta...

Keisha îşi dă ochii peste cap. Holly începe să râdă. Nu se poate abţine.

— Şi se certau tot timpul în legătură cu slujba ei de la bibliotecă. Pentru că Penny voia ca fata ei să lucreze la aceeaşi bancă unde lucra *ea.* Zicea că acolo ar avea salariu mai mare şi mai multe beneficii şi că, în afară de şedinţele la care ar fi trebuit să participe, nu era nevoie să poarte mască. Dar lui Bonnie îi plăcea la bibliotecă şi, cum v-am mai spus, avem o gaşcă tare mişto acolo. Suntem prietene bune. Cu excepţia lui Matt Conroy – că nici nu face parte din gaşcă şi nici nu-i prieten cu noi. Este bibliotecar-şef şi-i un tip cam afurisit şi antipatic.

— Libidinos? întreabă Holly, amintindu-şi ce-i spusese una dintre celelalte colege ale ei de la bibliotecă. Îi place să pipăie fetele?

— Cam da, dar anul ăsta se poartă un pic mai frumos, poate din cauza întâmplării cu asistentul ăla de la Catedra de sociologie. Probabil nu aţi auzit de ea, că şefii ăia mari s-au ferit să facă tam-tam pe chestia asta, dar noi aflăm totul acolo, la bibliotecă. Este bârfa momentului. Tipul ăla a pipăit-o pe fund pe o absolventă şi l-a văzut cineva şi a fost dat afară. Cam de atunci s-a mai cuminţit Matt.

Se întrerupe, se gândeşte puţin şi adaugă:

— Cu toate că tot profită de orice ocazie ca să ni se uite pe sub fuste. Nu că ar fi ceva neobişnuit, dar o face fără nicio jenă, porcu naibii!

— Crezi că ar putea să aibă vreo legătură cu dispariţia lui Bonnie?

Pe Keisha o pufneşte râsul.

— Doamne, fereşte, nici vorbă! Individul ăsta e slab ca un ţâr, aşa ar zice mama. Probabil că Bonnie e cu vreo cinşpe kile mai grea decât el. Dacă ar fi îndrăznit s-o pipăie pe *ea* pe fund, i-ar fi tras un cot în burtă de i-ar fi ieşit maţele pe gură sau l-ar fi făcut una cu peretele.

— A făcut judo sau vreo altă artă marţială?

— Nu, nimic de genul ăsta; dar a făcut nişte cursuri de autoapărare. Le-am făcut împreună. Cursurile astea i-au dat iar apă la moară maică-sii. Că le face degeaba, că sunt bani aruncaţi pe fereastră. Nimic din ce făcea

Bon nu era bine după gustul mamei ei. Iar atunci când doamna Dahl încerca s-o convingă să se angajeze la bancă, se lăsa cu ţipete şi urlete.

— Să înţeleg că nu puteau să se sufere?

Keisha se gândeşte un pic.

— Sigur, se poate spune şi aşa. Însă, pe de altă parte, se iubeau foarte mult. Are sens ce zic?

Holly se gândeşte la caietele ei vechi cu poezii din noptiera mamei sale şi răspunde că da, are.

— Spune-mi, Keisha, tu crezi că Bonnie ar fi plecat din oraş doar ca să scape de mama ei? Să scape de toate pisălogelile şi văicărelile alea neîncetate, de toate certurile?

— Aceeaşi întrebare mi-a pus-o şi o doamnă de la poliţie, spune Keisha. La telefon, că nu a venit la mine. M-a întrebat două sau trei chestii şi după aia mi-a zis „mersi frumos, domnişoară Stone, ne-ai fost de un real ajutor”. Tipic pentru poliţiştii ăştia. Şi acum, ca să vă răspund dumneavoastră: în niciun caz. Să ştiţi că n-am vrut să vă fac să credeţi că Bon şi cu doamna Dahl se certau în permanenţă. Sigur, aveau neînţelegerile lor şi mai ţipau una la alta, dar niciodată nu se agresau şi întotdeauna se împăcau. Cel puţin, aşa ştiu eu. Parcă fiecare era pietricica din pantoful celeilalte – aşa văd eu situaţia.

Holly este impresionată de metafora aceasta şi se

întreabă dacă nu cumva asta a reprezentat şi Charlotte pentru ea: pietricica din pantof. Însă îşi aduce aminte de Daniel Hailey – escrocul fictiv – şi îşi spune că a fost mult mai mult.

— Doamnă Gibney? Holly? Mai sunteţi atentă la mine? zâmbeşte Keisha.

— Scuză-mă, mă gândeam la altceva. Ai idee dacă avea nişte bani puşi deoparte? Te întreb pentru că nu s-a depistat nicio activitate pe cârdul ei.

— Bonnie? Nu. Depunea la bancă tot ce nu cheltuia şi mi se pare că a făcut şi nişte investiţii. Îi plăcea Bursa, dar nu mergea niciodată la risc.

— Avea haine la tine acasă? Haine care acum nu mai sunt acolo?

Keisha se uită la ea pe sub sprâncene.

— La ce anume vă referiţi, de fapt?

În mod normal, Holly este o persoană extrem de timidă, numai că timiditatea îi dispare ca prin farmec atunci când are de rezolvat un caz.

— O să fiu sinceră cu tine. Te întreb dacă nu cumva o acoperi. Eşti prietena ei cea mai bună şi îmi dau seama că îi eşti foarte devotată şi că ţii foarte mult la ea. Şi cred că ai minţi dacă ea ţi-ar cere asta.

— Mă jigniţi, doamnă, spune Keisha.

De când a început nebunia cu Covidul, Holly s-a ferit să atingă alţi oameni. Însă acum pune mâna pe braţul tinerei fără să se gândească deloc la implicaţiile gestului ei.

— În meseria mea, trebuie să pun câteodată şi nişte întrebări incomode. Am înţeles că relaţia dintre Penny şi Bonnie este departe de a fi perfectă, dar femeia aceasta mă plăteşte ca să-i găsesc fiica. Aproape şi-a pierdut minţile din cauza grijilor pe care şi le face.

— Am înţeles, în regulă. Nu, Bonnie nu şi-a ţinut nimic la mine acasă. Nu, nu a avut nicio rezervă secretă de bani. Nu, Matt Conroy nu s-a dat la ea. Când Bonnie n-a mai apărut la serviciu, şi el a întrebat pe toată lumea de ea – a vorbit cu cei de la personalul

colegiului, cu agenţii de pază din campus, cu câţiva clienţi obişnuiţi ai bibliotecii. Şi-a făcut treaba, trebuie s-o recunosc. Cât despre biletul ăla despre care se spune că l-ar fi lăsat? Făcătură, o făcătură ordinară. Şi să-şi abandoneze bicicleta? O iubea la nebunie. A strâns bani ca să şi-o ia. Părerea mea este că a urmărit-o cineva, a pus mâna pe ea, a violat-o şi a omorât-o Draga mea Bonnie

Acum lacrimile îi curg şiroaie pe obraji şi lasă capul în jos.

— Care-i treaba cu iubitul ei? Tom Higgins. Tu ce ştii despre el?

Keisha ridică ochii şi scoate un hohot urât de râs.

— *Fostul* iubit. Un pămpălău. Un ratat. Un drogat. Măcar în privinţa lui, mama lui Bonnie a avut dreptate. În niciun caz nu ar fi fost în stare să o răpească. Şi nici acum nu pricep ce naiba a văzut Bon la el.

Apoi repetă cuvintele lui Penny:

— Probabil că era grozav la pat, că altă explicaţie eu nu am.

Pe Holly o obsedează ideea că *a urmărit-o cineva.* Pare din ce în ce mai plauzibil, iar asta ar însemna că nu a fost o crimă comisă sub impulsul momentului, ci una premeditată. Ergo, Holly trebuie să se uite din nou la imaginile înregistrate de camera de supraveghere de la Jet Mart şi trebuie să fie extrem de atentă la toate detaliile. Însă o va face abia mâine, când va avea vederea şi mintea odihnite. Ziua de azi a fost lungă şi grea.

— Sunteţi de mult timp detectiv particular?

— De câţiva ani, răspunde Holly.

— E o muncă interesantă?

— Da, eu aşa cred. Sigur că sunt şi perioade mai anoste.

— E periculoasă?

Holly îşi aminteşte de o anumită grotă din Texas[61]

[61] Vezi romanul *Străinul* de Stephen King, Armada, 2019 (n. tr.) .

Şi de un monstru cu faţă de om care s-a prăbuşit în puţul unui lift, cu un urlet din ce în ce mai stins.

— Nu prea des.

— Vă întreb toate astea pentru că mi se pare extrem de interesant că dumneavoastră sunteţi femeie şi v-aţi ales profesia asta. Cum aţi ajuns să fiţi detectiv particular? Aţi lucrat în poliţie? Că nu păreţi absolut deloc genul de poliţistă.

Alt zăngănit dinspre locul unde se aruncă cu potcoave de cai, urmat de strigăte de bucurie. Acum, tinerii din sală cântă „La noapte", din *Poveste din cartierul de vest.* Glasurile lor tinere se înalţă spre cerul senin.

— N-am fost niciodată poliţistă, răspunde Holly. Cât despre felul în care m-am apucat de treaba asta... este o poveste la fel de complicată.

— Sper să reuşiţi să dezlegaţi cazul ăsta. O iubesc pe Bonnie ca pe o soră şi sper să aflaţi ce s-a întâmplat cu ea. Pe de altă parte, sunt şi supărată. Bonnie are o mamă cu dare de mână, care are o slujbă bună şi comodă la o bancă. Şi îşi permite să vă plătească. Ştiu că nu-i bine să fiu supărată, ştiu asta, dar aşa mă simt.

Holly i-ar putea spune Keishei că Penny Dahl nu este tocmai o persoană bogată şi că a fost trimisă în şomaj tehnic din cauza Covidului şi, chiar dacă poate mai primeşte lunar nişte bani de la Norbank, în niciun caz banii ăia nu reprezintă leafa ei întreagă. Ar putea să-i spună toate lucrurile astea, dar nu o face. În schimb, face ce ştie ea să facă mai bine: stă cu ochii aţintiţi la chipul tinerei. Iar ochii ei îi cer: *Spune-mi mai multe.* Iar Keisha se supune şi, din cauza mâhnirii sau a supărării, sau a ambelor, o ia valul şi nu mai e atentă la dicţie şi nici nu-şi mai alege cuvintele potrivite pentru o discuţie „cu o doamnă albă". Însă nu prea mult, doar un pic.

— Câţi bani credeţi că are mama lu' Maleek Dutton? Lucrează la spălătoria din centru, la Adams Laundry. Bărba-su a părăsit-o. Are două fete gemene care o să

între la gimnaziu şi le trebuie ţoale. Şi rechizite. Băiatu ăl mai mare lucrează la un service auto, la Midas Muffler, şi o ajută şi el cum poate. Şi dup'aia îl pierde pe Maleek. L-au împuşcat în cap şi i-au împrăştiat creierii peste punguţa în care avea un amărât de sendviş pe care să-l mănânce la prânz. Aţi uzit vorba aia despre cum juraţii de la proces ar pune sub acuzare până şi un sendviş cu şuncă, dacă i-ar ruga frumos procurorul? Da' pe poliţaiu' ăla de l-a împuşcat pe Maleek de ce nu l-au acuzat de nimic? Probabil că nu era sendviş cu şuncă, doar cu unt de arahide şi magiun.

Nu, nu l-au acuzat, dar individul şi-a *pierdut* slujba. Holly nu-i spune nici asta, pentru că nu ar mulţumi-o deloc pe Lakeisha Stone. Nici pe Holly nu o mulţumeşte. Şi, spre meritul ei, nici Isabelle Jaynes n-a fost satisfăcută de acest rezultat. Ce face acum fostul poliţist? Probabil s-a angajat la o firmă de pază sau poate a prins un post la vreun penitenciar de stat şi păzeşte celulele, în loc să domicilieze în una dintre ele.

Keisha strânge pumnul şi loveşte uşor cu el în masa zgâriată.

— Nici măcar un proces civil n-a avut loc. Că n-au fost bani. *Black News Channel* a început să strângă donaţii, da' nici vorbă să le ajungă pentru un avocat bun. Vechea poveste.

— Prea veche, murmură Holly.

Keisha scutură din cap, de parcă ar vrea să-şi limpezească gândurile.

— Cât despre Bonnie, să vă ajute Domnul s-o găsiţi. Vă doresc tot binele din lume. Din toată inima mea. Găsiţi-l pe ăla care a... aveţi armă la dumneavoastră, doamnă Holly?

— Câteodată am. Când ştiu că voi avea nevoie.

Este pistolul lui Bill.

— Dar nu şi astăzi.

— Dacă daţi peste nenorocitu' ăla, vă rog eu să-l împuşcaţi. Chiar în boaşe să-l împuşcaţi, scuzaţi

vorba ruşinoasă. Dar cum rămâne cu Maleek? Că *lui* n-o să-i facă nimeni dreptate. Şi nici lui Ellen Craslow n-o să-i facă nimeni. De ce şi-ar bate cineva capul? Că-s doar nişte amărâţi de negri.

Gândurile lui Holly se întorc în urmă, la momentul când se afla în parcarea de la Dairy Whip şi stătea de vorbă cu puştii de acolo. Şeful grupului, Tommy Edison, era roşcat şi avea pielea albă ca laptele, dar ce i-a spus el atunci şi ce tocmai i-a spus acum Keisha parcă ar fi un cântec interpretat în canon.

Vreţi să ştiţi a cui mamă mai e foarte îngrijorată? A lu Impuţitu. Şi-a ieşit din minţi de grijă şi poliţaii nici n-o bagă-n seamă, că cică-i pilangioaică.

Îşi aduce aminte cum a stat odată cu Bill Hodges pe treptele din faţa căsuţei lui. Şi Bill i-a spus atunci: *Uneori se mai întâmplă ca universul să-ţi arunce o sfoară de care să te agăţi. Dacă da, atunci caţâră-te pe ea. Vezi ce-i sus.*

— Spune-mi, Keisha, cine este Ellen Craslow?

3

Imediat ce se urcă în maşină, Holly îşi aprinde o ţigară. Trage din ea (ştiţi cum se zice, primul fum e cel mai bun), suflă pe geamul deschis şi îşi scoate telefonul din buzunar. Deschide aplicaţia cu înregistrarea discuţiei cu Keisha şi dă înainte până aproape de capăt, când a apărut numele lui Ellen Craslow. O ascultă de două ori. Poate că Jérôme a avut dreptate, poate că este vorba despre un criminal în serie. Normal că n-o să tragă concluzii pripite, dar nici nu poate să nege că *există* un fel de tipar. Nu-i vorba despre gen, vârstă sau culoare a pielii. Este vorba despre locul unde s-au întâmplat toate. Parcul Deerfield, Bell College, poate ambele.

Ellen Craslow era angajată ca femeie de serviciu. Făcea curăţenie şi în clădirea unde se află Catedra de biologie şi în cantina şi în restaurantul de la

subsol. Clopotniţa se află în centrul complexului universitar – Memorial Union –, loc unde se adună studenţii atunci când nu au cursuri. Keisha şi colegele ei de la bibliotecă tot acolo se duc în pauze şi, uneori, la sfârşitul programului ca să bea câte o bere. Şi este perfect logic să se ducă acolo, pentru că Biblioteca Reynolds se află alături, iar drumul este foarte scurt, mai ales în zilele de iarnă cu viscol şi cu vânturi turbate care vin dinspre lac.

Keisha a zis că Ellen era deşteaptă, frumoasă, probabil lesbiană – chiar dacă nu avea nicio parteneră la momentul respectiv. Şi a mai zis Keisha că a întrebat-o odată pe Ellen dacă nu ar vrea să se înscrie la facultate şi Ellen i-a răspuns că n-o interesează.

— Mi-a spus că viaţa îi oferă toate cursurile de care ar avea nevoie, zice Keisha din înregistrarea de pe telefonul lui Flolly. Ţin foarte bine minte. Mi-a spus-o pe un ton de glumă, dar parcă totuşi nu de glumă, înţelegeţi ce vreau să zic?

Flolly a răspuns că înţelege foarte bine.

— Şi mi-a mai spus că e fericită să locuiască în rulota ei micuţă din parcul de la marginea oraşului, din Lowtown. Mi-a spus că îi convine să stea acolo şi că îi place slujba pe care o are. Mi-a spus că are tot ce şi-ar putea dori o fată de la ţară, venită aici tocmai din comitatul Bibb, Georgia.

Keisha s-a obişnuit să o vadă pe Ellen măturând în Clopotniţă sau dând cu mopul în holul amfiteatrului Davison, sau cărăţată pe o scară ca să schimbe nişte becuri, sau punând hârtie în dispenserul de la toaleta pentru femei, sau spălând cu peria graffitiurile de pe pereţi. Dacă era singură – i-a spus Keisha lui Holly –, se oprea întotdeauna să stea de vorbă cu Ellen, iar dacă erau toate – adică gaşca de la bibliotecă – şi dacă ea nu era prea ocupată, o includeau mereu în conversaţiile lor. Nu că Ellen rămânea prea mult cu ele, dar se bucura să mai schimbe o vorbă sau să bea câteva guri de cafea – şi îşi bea cafeaua numai în picioare, într-o poziţie relaxată. Keisha şi-a adus

aminte că discutau în contradictoriu despre piesa *Cu uşile închise*[62], pusă în scenă în amfiteatrul Davison de clubul de teatru al colegiului. Şi atunci Ellen a spus, cu un foarte exagerat accent georgian; „Aha, ne *pricepem* al naibii de bine la tot rahatul ăla existenţialist. Că aşa-i viaţa noastră, fetele mele.”

— Câţi ani avea? îşi aude Holly vocea din înregistrare.

— În jur de... treizeci? Douăzeci şi opt? Mai mare decât noi, dar nu cu mult mai mare. Se integra foarte bine în grup.

Şi, într-o bună zi, n-a mai văzut-o pe nicăieri. După o săptămână, Keisha s-a gândit că poate Ellen şi-a luat concediu.

— Dar nu m-am gândit prea mult la asta.

Tonul fetei pare stânjenit.

— Eram obişnuită să mă întâlnesc şi să mai povestesc cu ea, dar nu mi s-a părut un capăt de ţară când n-am mai văzut-o. Sper că înţelegeţi ce vreau să zic.

— Eraţi doar simple cunoştinţe, nu prietene.

— Da.

Acum tonul tinerei este uşurat.

Cam după o lună, Keisha l-a întrebat pe Freddy Warren, administratorul, dacă nu cumva a mutat-o de tot pe Ellen în clădirea Facultăţii de Biologie. Warren i-a răspuns că nu, că pur şi simplu Ellen n-a mai venit într-o zi la serviciu. Şi n-a mai venit nici în ziua următoare. N-a mai venit deloc. În pauza de prânz, Keisha şi cu Edie Brookings au trecut pe la biroul de personal al campusului ca să afle dacă cineva de acolo ştia unde plecase Ellen. Nu ştia nimeni. Doamna cu care au stat de vorbă le-a rugat să-i ceară o adresă de corespondenţă, în caz că va lua legătura cu vreuna dintre ele. Pentru că Ellen nu-şi ridicase ultimul salariu.

— Şi ai mai făcut ceva? Te-ai interesat unde

[62] Piesă într-un act scrisă de Jean-Paul Sartre (n. tr.).

locuia?

Urmează o pauză lungă, foarte lungă. După care Keisha spune foarte încet:

— Nu. Probabil m-am gândit că nu mai avea chef să mai stea încă o iarnă pe malul lacului. Sau că s-a întors acasă, în Georgia.

— Şi când s-au întâmplat toate astea?

— Acum vreo trei ani. Ba nu, mai puţin. Era toamnă, cred că în preajma Zilei Recunoştinţei, pentru că ultima dată când am văzut-o – sau una dintre ultimele dăţi, că nu mai ştiu –, mesele de la cantina din Clopotniţă erau împodobite cu curcani din hârtie.

Urmează altă pauză lungă. Apoi:

— Când spun că nu a căutat-o nimeni, probabil că mă refer şi la mine. Nu-i aşa?

Înregistrarea mai durează puţin – Flolly i-a arătat Keishei poza cu cercelul, iar tânăra i-a confirmat şi ea că i-a aparţinut lui Bonnie –, dar nu mai urmează nimic important, aşa că Holly opreşte înregistrarea. Şi-a fumat ţigara până la filtru. O stinge în scrumiera portabilă şi imediat se gândeşte să-şi aprindă alta.

Keisha nu a făcut nicio legătură între Ellen Craslow şi Bonnie Dahl, poate din cauză că dispariţiile lor s-au petrecut la câţiva ani distanţă. A făcut doar legătura între Ellen şi Maleek Dutton, pentru că amândoi erau Negri[63]. Şi se simţea stânjenită, de parcă povestind despre femeia care a dispărut brusc a făcut-o să-şi dea seama că nici ea nu se deosebea prea mult de restul oamenilor cărora nu le pasă prea mult de un tânăr Negru tras pe dreapta de poliţie şi împuşcat în cap.

Însă era totuşi o mare diferenţă între tânărul împuşcat în maşină şi cunoştinţa de la colegiu care a dispărut fără urmă. Holly i-ar fi putut spune şi lucrul ăsta Keishei, însă fusese mult prea împovărată

[63] Opţiunea de a scrie cu majusculă îi aparţine autorului (n. red.).

de propriile gânduri – gânduri întunecate – ca să mai facă şi altceva în afară de a-i mulţumi că a acceptat să stea de vorbă şi de a o asigura că va lua legătura cu ea în eventualitatea în care va avea şi alte întrebări sau dacă va rezolva cazul.

Probabil că există o explicaţie perfect logică pentru dispariţia lui Ellen Craslow. Persoanele care se ocupă de curăţenie sunt la mare căutare în zilele astea şi poate că Ellen îşi găsise de lucru într-o zonă mai caldă, aşa cum bănuia Keisha – în Phoenix sau L.A., sau San Diego. Ori poate că i se făcuse brusc dor de mama ei şi de mâncarea de acasă. Numai că Ellen nu şi-a luat ultimul salariu, iar Peter Steinman a dispărut cam în aceeaşi perioadă. Ellen locuia în Lowtown *(la periferie*), însă lucra în campus, adică la vreo trei kilometri de Dairy Whip. Ba chiar mai puţin, dacă o luai prin parc.

Şi bicicleta lui Bonnie Rae Dahl a fost găsită în faţa unui fost atelier auto, situat aproximativ între facultate şi Whip.

Holly porneşte maşina, întoarce cu foarte mare grijă, după care trece pe lângă campingul unde se distrează tinerii aflaţi în vacanţă sub privirea îngăduitoare a Marelui Şef-de-trib „Hai să pufăim din pipa păcii”.

4

Este lung drumul înapoi acasă, la apartamentul ei din oraş – prea lung după ziua de care a avut parte Holly. Casa de la numărul 42, Lily Court, este mai aproape, însă ea nu are niciun chef să-şi petreacă noaptea în locuinţa răposatei sale mame, cu mirosul ăla de potpuriu în nas. Îşi ia o cameră la motelul Days Inn de lângă autostradă şi se duce până la Kountry Kitchen, de unde îşi cumpără o friptură de pui. Evident că nu are schimburi la ea, aşa că, după ce mănâncă în cameră, iese până la supermarketul Dollar General din apropiere şi îşi cumpără lenjerie nouă.

Plus un tricou, mărime XL, cu un zâmbilici uriaş imprimat pe partea din faţă. În tricoul ăsta o să doarmă.

După ce se întoarce în camera de motel – deloc fiţoasă, dar curată şi confortabilă, iar aparatul de aer condiţionat nu face prea mult zgomot –, o sună pe Barbara Robinson, deoarece are impresia că l-a bătut suficient la cap pe fratele ei în weekendul ăsta. Iar Barbara este aproape la fel de bună ca Holly însăşi la verificarea informaţiilor pe internet (Holly ar declara oricând că Jérôme este mai bun decât oricare dintre ele). Pe lângă asta, chiar vrea să ştie ce mai face tânăra. N-a văzut-o prea mult în vara asta, chiar dacă Barbara *a participat* la funeraliile online ale lui Charlotte.

— Bună, Hol! zice Barbara. Care-i treaba? Cum te mai simţi acum, după toată povestea cu mama ta?

Întrebare foarte adecvată în situaţia dată, dar lui Holly i se pare că Barbara este un pic cu mintea dusă pe alte coclauri. Exact la fel vorbeşte şi dacă încerci să discuţi ceva cu ea în timp ce îşi citeşte unul dintre romanele alea fantastice ale ei, infernal de lungi.

— Sunt bine. Tu ce faci?

— Bine, bine.

— Ce zici? Ce părere ai despre chinurile lui Jérôme?

— Despre ce? Ce a făcut?

Dar fără pic de interes în tonul Barbarei.

— A trebuit să ducă o femeie la spital. Îi punea câteva întrebări pentru cazul meu şi ea a leşinat din cauza unei supradoze de alcool şi, probabil, de pastile. Nu ţi-a povestit?

— Nu l-am văzut.

Clar că nu-i atentă.

— Iar eu acum caut o femeie dispărută şi am descoperit încă una despre care nu se mai ştie nimic. Numele celei de-a doua femei este Ellen Craslow. Voiam să ştiu dacă nu te deranjează să sapi puţin şi să vezi

ce poţi afla despre ea. Aş face eu, dar conexiunea la internet de la motelul ăsta unde stau eu e de tot rahatul. A căzut deja de două ori.

O pauză lungă. Apoi:

— Sunt cam ocupată, Hols. Nu poate să te ajute Pete?

Holly este extrem de surprinsă. Acestei fete îi plăcea la nebunie să se joace de-a Nancy Drew[64], dar probabil că nu şi în seara aceasta. Sau poate niciodată de acum încolo – dacă stai să te gândeşti la toate grozăviile pe care le-a avut de înfruntat anul trecut.

— Din cauza lui Ondowsky? La el te gândeşti? Să ştii că nu seamănă absolut deloc.

Barbara începe să râdă, iar Holly se simte uşurată.

— Nu, Hol, am trecut de chestia aia. Mă rog... parţial. Chestia e că sunt foarte ocupată. Presată de timp. Cu pistolul la tâmplă, dacă vrei să ştii adevărul.

— Este vorba despre proiectul ăla la care lucrezi? Mi-a spus Jérôme de el.

— Da, despre el e vorba, răspunde Barbara, şi o să-ţi povestesc tot foarte curând. Poate chiar săptămâna viitoare. O să vă spun tot şi ţie, şi lui Jérôme, şi părinţilor mei, şi prietenilor. Pe cuvântul meu. Dar nu acum. Mi-e frică să nu cobesc.

— Ajunge. Am înţeles. O să vorbesc cu Pete. Măcar aşa o să-i dau şi altceva de făcut, că prea îşi ia temperatura la fiecare sfert de oră.

Barbara chicoteşte.

— Pe bune?

— Nu m-ar mira deloc.

— Şi tu chiar eşti bine acum, după... ştii tu...

— Da, spune Holly pe un ton categoric. Sunt foarte bine. Acum te las să-ţi vezi de treburile alea secrete ale tale. Nu vreau să vorbesc ca mama ta, dar sper să aibă oarece legătură cu pregătirea pentru facultate,

---

[64] Nancy Drew – tânără detectivă, personaj fictiv care apare în mai multe cărţi, filme poliţiste şi jocuri video (n. tr.).

că nu a mai rămas mult timp până atunci.

— S-ar putea să aibă, zice Barbara uşor amuzată. Ascultă, Holls, dacă treaba cu tipa asta e chiar foarte importantă, aş putea să...

— Nu, nu, probabil n-o să ducă nicăieri.

— Nu te superi pe mine, nu?

— Niciodată, Barb. Niciodată nu pot să mă supăr pe tine.

Închide telefonul şi se întreabă în ce anume constă proiectul acela special şi secret al Barbarei. Holly bănuieşte că are legătură cu scrisul, pentru că are de unde moşteni talentul ăsta. Jim Robinson, tatăl lui Jérôme şi al Barbarei, a lucrat zece ani ca reporter la ziarul *Plain Dealer* din Cleveland; Jérôme scrie acum o carte despre stră-străbunicul lor, care a dus o viaţă foarte aventuroasă, aşa că, de ce să nu scrie şi ea ceva?

— Dacă pe tine te face fericită, murmură Holly. Şi dacă te ajută să nu mai ai coşmaruri cu Chet Ondowsky...

Se trânteşte pe pat – ce moale e! – şi îl sună pe Pete.

— Dacă te simţi suficient de bine, să ştii că aş cam avea nevoie de ajutorul tău.

Pete îi răspunde cu o voce mai clară şi mai puţin răguşită.

— Şi în foc aş sări pentru tine, Holly.

Evident că-i o hiperbolă şi evident că ea ştie asta, dar tot îi dă o stare de bine.

5

Înainte să închidă, Pete îi aminteşte că este weekend şi că este posibil să nu afle ce vrea ea până luni, mai probabil până luni după-amiază. După părerea lui Holly, care lucrează nonstop, weekendurile nu sunt decât nişte impedimente, pe care nu poate să le sufere. A ratat câteva apeluri de la Penny şi trei mesaje. Mesajele vocale au cam acelaşi

conţinut – *Unde eşti? Ce se întâmplă?* O va suna şi o va pune la curent, dar trebuie neapărat să fumeze o ţigară înainte de asta.

Iese, îşi goleşte scrumiera portabilă într-un tomberon de lângă recepţia motelului, după care stă şi fumează lângă aparatul care face cuburi de gheaţă. În vremea adolescenţei ei – că de atunci are obiceiul ăsta nesănătos –, se putea fuma absolut oriunde, chiar şi în avion. Holly crede că interdicţiile de acum sunt extrem de bune. Te obligă să te gândeşti că ceea ce faci te ucide încetul cu încetul.

O sună pe Penny şi îi dă raportul despre modul în care avansează investigaţia. Nu o minte, însă nu-i spune totul. Îi relatează discuţia cu Keisha Stone, dar omite intenţionat partea cu Ellen Craslow; şi, cu toate că îi spune lui Penny că a stat de vorbă cu puştii de la Dairy Whip, nu menţionează despre dispariţia lui Peter „împuţitul" Steinman. O va face, desigur, dacă va afla că există o legătură între Craslow şi Steinman, însă nu înainte. Penny este şi aşa destul de disperată, fără să-i mai vâre ea în cap şi ideea că ar putea să fie vorba despre un criminal în serie.

Holly se întoarce în cameră, se dezbracă, îşi pune tricoul cu zâmbiliciul (îi ajunge până la genunchi), se trânteşte pe pat şi dă drumul la televizor. Reuşeşte să găsească un film muzical vechi pe canalul TEM, se uită puţin la el, apoi închide aparatul. Se duce la baie, se spală foarte bine pe mâini, iar pe dinţi se spală cu degetul, bombănind în gând şi certându-se că a uitat să-şi cumpere şi o periuţă de dinţi atunci când s-a dus să-şi ia lenjeria de corp şi tricoul.

— Taci şi rabdă! murmură ea.

Oare va dormi la noapte, după o zi atât de plină, sau se va gândi din nou la mama ei când va sta culcată pe pat, ascultând huruitul maşinilor pe autostradă – sunet care o face întotdeauna să se simtă cumplit de singură? Oricât de ciudat ar părea, crede totuşi că va reuşi să adoarmă. Holly se cunoaşte destul de bine

ca să-şi dea seama că nu va reuşi niciodată să-şi ierte complet mama şi că minciunile lui Charlotte – *o proaspătă milionară intră într-un bar, întrebându-se cum de a fost în stare mama ei* să facă tot ce a făcut – o vor mai măcina încă multă vreme de acum încolo (mai ales povestea cu bijuteriile ascunse), dar există om pe lume care să-şi fi încheiat complet toate socotelile cu alt om? Cu unul dintre părinţii lui? Holly nu crede asta. Crede că povestea cu încheiatul socotelilor este un mit, dar măcar a avut astăzi parte de puţină răzbunare, când a fumat în bucătărie şi a spart bibelourile alea afurisite.

Se lasă în genunchi, închide ochii şi începe să se roage aşa cum face mereu, mai întâi informându-l pe Dumnezeu că ea este Holly... de parcă Dumnezeu n-ar şti asta. Îi mulţumeşte că a ajutat-o să ajungă cu bine unde a trebuit să ajungă, îi mulţumeşte că are grijă de prietenii ei. Îl roagă să aibă grijă şi de Penny Dahl. Şi de Bonnie, şi de Pete, şi de Ellen, dacă mai sunt în via...

Îi vine brusc o idee şi cască ochii.

Poate nu-i vorba despre aceeaşi zonă, sau nu *doar* despre zonă.

Se aşază pe marginea patului, aprinde veioza şi o sună pe Lakeisha Stone. Este sâmbătă seara şi se aşteaptă să-i răspundă mesageria vocală. Poate s-au dus toţi să danseze în casa cea lungă sau – mai probabil – Keisha şi prietenii ei au ieşit la un bar din apropiere. Se bucură foarte tare când tânăra îi răspunde.

— Bună! Holly sunt. Mai am o întrebare.

— Puneţi-mi câte întrebări vreţi, îi zice Keisha. Sunt în spălătoria campingului şi mă holbez la un uscător plin cu prosoape care se roteşte şi se roteşte şi se tot roteşte.

De ce spală rufele sâmbătă seara o fată aşa drăguţă ca tine? Altă întrebare pe care Holly nu i-o pune. În schimb, o întreabă:

— Ştii cumva dacă Ellen Craslow avea maşină?

Se aşteaptă să-i răspundă că nu ştie sau nu mai ţine minte, dar Keisha o surprinde.

— Nu, nu avea. Mi-aduc aminte că mi-a zis odată că a avut permis de conducere emis în statul Georgia, dar i-a expirat şi că nu voia să aibă probleme dacă o oprea poliţia în trafic. S-o oprească pentru că-i Neagră, adică. Aşa cum a păţit Maleek Dutton. Voia să-şi facă alt permis aici, dar a tot amânat. Zicea că-i mereu îngrozitor de aglomerat la biroul de permise. Aşa că lua autobuzul. Vă ajută ce v-am spus?

— S-ar putea, răspunde Holly. Mulţumesc. Te las acum să te distrezi în continuare cu prosoapele...

— Ah, încă ceva! exclamă Keisha.

— Ce anume?

— Câteodată, dacă era frumos afară, renunţa la autobuz şi se ducea la sucursala Norbank din apropiere.

Holly se încruntă.

— Nu înţeleg ce...

— Acolo se închiriază biciclete, o lămureşte Keisha. În faţa băncii. Îţi alegi una şi plăteşti cu cârdul.

6

Holly îşi termină rugăciunea, dar acum a spus-o mai mult mecanic. Pentru că se gândeşte la caz. Dacă o s-o ţină ceva treaz la noapte, atunci asta o să fie, nu Milioanele lui Charlotte. Cu ochii minţii, vede Parcul

Deerfield, cu Ridge Road pe o latură şi Red Bank Avenue pe cealaltă. Se gândeşte la Clopotniţă, la fostul atelier auto şi la Dairy Whip. Îşi repetă: *zona, zona, zona.* Şi îşi spune că niciunul dintre cei dispăruţi nu a avut maşină.

Mă rog, Bonnie avea, dar nu mergea cu ea la serviciu. Mergea cu bicicleta. Şi Ellen mergea cu bicicleta atunci când nu voia să ia autobuzul. Iar Pete Steinman avea un skateboard.

Stând culcată în întuneric, cu mâinile strânse pe burtă, Holly se întreabă ce înseamnă aceste două asemănări. S-a mai gândit la ele şi înainte, însă doar cu titlu de ipoteză. Acum începe să i se pară totul din ce în ce mai plauzibil. Şi oare doar aceste asemănări există? Doar cele despre care ştie ea? Sau sunt mai multe?

12 FEBRUARIE 2021

1

Barbara stă în faţa numărului 70 de pe Ridge Road. Este una dintre cele mai mici case dintre cele construite în stil victorian, de pe străduţa în pantă lină. Temperatura a scăzut sub zero din ziua în care l-a văzut pe domnul profesor Harris spălând ceea ce el numea (cu destulă emfază) „caleaşca" lui, aşa că, astăzi, îmbrăcămintea ei roşie de iarnă – palton, fular, căciulă – reprezintă şi o necesitate, nu numai o ţinută elegantă şi modernă. Din nou strânge la piept mapa cu poezii şi este îngrozitor de speriată.

Femeia care locuieşte în casa aceasta este idolul ei; după părerea Barbarei, este cea mai mare poetă americană a ultimilor şaizeci de ani. *L-a cunoscut* pe T.S. Eliot. A corespondat cu Ezra Pound când acesta era internat în spitalul de boli psihice St Elizabeths. În timp ce Barbara Robinson este doar o fată care nu a publicat niciodată nimic în afară de câteva articole insipide (şi, evident, deloc originale) în gazeta şcolii.

Ce caută aici? De unde atâta neobrăzare?

Lui Emily Harris i s-a părut chiar bună poezia pe care a citit-o – *Ai pus foarte multă teamă şi ură în doar nouăsprezece versuri,* aşa îi spusese. Ba chiar i-a sugerat câteva rectificări, care ei i s-au părut juste, numai că nu Emily Harris scrisese *Invers* sau *Stres cardiac.* Emily Harris nu scrisese decât două

cărţi de critică literară, publicate de editura colegiului. Barbara ştie asta, pentru că a căutat pe internet.

În această dimineaţă, după ce începuse să îşi spună că totul a fost în zadar, că nu trebuia să-şi facă atâtea iluzii, a primit un e-mail chiar de la Olivia Kingsbury.

Ţi-am citit poezia. Dacă îţi permite programul, te aştept să mă vizitezi în *această după-amiază, la ora 2 p.m. Dacă nu poţi, te rog să îmi dai de ştire la această adresă de e-mail. Îmi pare rău că te anunţ în ultimut moment.* Şi era semnat simplu: *Olivia.*

Barbara îşi repetă că a fost invitată aici şi că asta trebuie să însemne *ceva.* Dar dacă o să se facă de râs? Dacă n-o să fie în stare nici măcar să deschidă gura şi o să stea să se holbeze ca o idioată? Slavă Domnului că nu le-a spus părinţilor şi nici lui Jérôme unde se duce în după-amiaza asta. Slavă Domnului că n-a spus *nimă...*

Se deschide uşa casei de la numărul 70, Ridge Road, şi în pragul ei apare o doamnă incredibil de bătrână, care se sprijină în două bastoane şi este înfăşurată într-o haină de blană care îi ajunge până la glezne.

— Ai încremenit acolo, domnişoară? Haide, intră, intră! Nu suport frigul.

Având brusc sentimentul că şi-a ieşit din trup – şi că stă într-o parte şi îşi *analizează* toate reacţiile –, Barbara se apropie şi urcă treptele terasei. Olivia Kingsbury îi întinde o mână firavă, aproape transparentă.

— Cu milă, domnişoară, cu milă. Să nu mă strângi.

Barbara atinge cu sfială degetele poetei, spunându-şi ceva deopotrivă absurd de arogant şi extrem de evident: *Ating celebritatea.*

Intră amândouă şi traversează un coridor scurt, cu lambriuri din lemn. În acest timp, Olivia îşi mângâie haina enormă din blană.

— *Faux, faux*[65].

— Foo? repetă Barbara, dându-şi seama că este ridicolă.

— Blană *faux,* spune Olivia. Cadou de la nepotul meu. Ajută-mă s-o dau jos, te rog.

Barbara ia haina de pe umerii bătrânei poete, o împătureşte frumos şi şi-o pune pe braţ. O ţine strâns, nu cumva să-i alunece şi să cadă pe jos.

Livingul este mic, mobilat cu scaune simple, cu spătare drepte, şi cu o canapea aşezată în faţa unui televizor care are cel mai mare ecran din câte a văzut vreodată Barbara. Parcă nu se aştepta să dea peste un televizor în casa unei poete.

— Pune-o pe scaun, te rog, spune Olivia. Şi paltonul tău, tot acolo să-l pui. O să le ia Marie, fata care mă mai ajută prin casă. Eu o mai strig şi „Vineri", ca în romanul lui Defoe. Şi uite ce coincidenţă: astăzi este vineri. Ia loc pe canapea, te rog. Eu stau pe scaun, pentru că îmi este mai uşor să mă ridic. Deci tu eşti Barbara. Îmi pare bine să te cunosc. Eşti vaccinată?

— Da. Cu Johnson & Johnson.

— Bravo! Eu, cu Moderna. Haide, ia loc, ia loc!

Cu aceeaşi senzaţie stranie că se priveşte din exterior, Barbara îşi dă jos paltonul, fularul şi căciula şi le pune pe scaunul înghiţit aproape complet de blana aceea inimaginabil de mare. Nu pricepe deloc cum o femeie atât de micuţă o poate purta fără să se prăbuşească sub greutatea ei.

— Vă mulţumesc din tot sufletul că îmi acordaţi puţin din timpul dumneavoastră, doamnă Kingsbury. Sunt o mare admiratoare a operei dumneavoastră şi...

Olivia ridică o mână.

— Fără declaraţii din acestea, te rog. Nu trebuie să te porţi ca o fană înfocată, Barbara. În această încăpere, noi două suntem egale.

Imposibil, îşi zice Barbara, surâzând uşor. O

---

[65] ,,Fals", ,,imitaţie", în limba franceză, în original (n. tr.).

asemenea idee i se pare de-a dreptul absurdă.

— Ba da, spune Olivia, de parcă i-ar fi citit gândul. *Ba da.* În această încăpere, putem avea o discuţie productivă, sau nu. Dar, dacă începem să vorbim, trebuie neapărat să o facem de pe poziţii egale. Aşa că ai să mi te adresezi cu „Olivia”. S-ar putea să-ţi fie mai greu la început, dar te vei obişnui. Şi poţi să-ţi scoţi masca. Chiar dacă aş lua boala asta cumplită, în ciuda tuturor vaccinurile făcute, şi aş muri, aş muri împăcată ştiind că am avut o viaţă foarte lungă şi frumoasă.

Barbara se supune. Pe măsuţa de lângă scaunul Oliviei este un buton. Ea îl apasă şi se aude o sonerie care răsună în toată casa.

— Vom bea acum nişte ceai şi ne vom cunoaşte mai bine.

Barbara simte că i se înmoaie picioarele doar la gândul că va fi obligată să bea iarăşi ceai.

Apare o tânără îmbrăcată cu pantaloni cafenii şi bluză de un alb orbitor. Aduce o tavă din argint pe care se află ceainicul, ceştile şi o farfurie cu biscuiţi Oreo.

— Marie Duchamp, ţi-o prezint pe Barbara Robinson.

— Încântată de cunoştinţă, Barbara! spune Marie.

După care se adresează bătrânei poete:

— Încă nouăsprezece minute, Livvie. Apoi trebuie să dormi puţin.

Olivia scoate limba la ea. Marie îi întoarce complimentul. Atât de uluită este Barbara, că nu-şi poate reţine hohotele de râs. Iar când cele două femei încep să râdă împreună cu ea, îi dispare ca prin farmec aproape toată senzaţia aceea de imaterialitate. Şi îşi spune că s-ar putea să iasă bine. Ba chiar va bea şi puţin ceai. Bine măcar că sunt nişte ceşti mici, nu cum erau stacanele alea fără fund de la soţii Harris.

Marie le lasă singure şi atunci Olivia îi spune:

— E şefa mea, dar e o şefă bună. Dacă n-ar fi fost ea, aş fi ajuns la casa de bătrâni. Nu mai am pe nimeni

în afară de ea.

Barbara ştie asta, pentru că a căutat pe internet rudele bătrânei poete. Olivia Kingsbury a avut doi copii, făcuţi cu doi bărbaţi diferiţi, şi un nepot făcut de unul dintre copii. Iar ea a reuşit să trăiască mai mult decât toţi. Nepotul care i-a dăruit haina aia uriaşă de blană a murit în urmă cu doi ani. Dacă Olivia apucă vara viitoare înseamnă că va avea o sută de ani.

— Ceai de mentă, spune Olivia. Am voie cofeină doar dimineaţa, dar atâta tot. Mai fac aritmie din când în când. Vrei să fii amabilă să-l torni tu, Barbara? Doar un strop de frişcă – e adevărată, nu zeama aia juma-juma – şi un strop şi mai mic de zahăr.

— Ca să se ducă pe gât medicamentul[66], îndrăzneşte să glumească Barbara.

— Da, în cel mai plăcut mod.

Barbara toarnă ceaiul în ambele ceşti şi, la îndemnul Oliviei, se serveşte cu doi biscuiţi Oreo. Ceaiul este bun. Nu are gust puternic şi nu este deloc tulbure ca acela pregătit de doamna profesoară Harris, pe care ea l-a aruncat la chiuvetă. Ba chiar i se pare destul de savuros. Se gândeşte cum să-l descrie mai bine şi îi vine în minte cuvântul însufleţit.

Îşi beau amândouă ceaiul şi îşi mănâncă biscuiţii. Olivia molfăie doi, fără să-şi dea seama că s-a umplut de firimituri pe partea din faţă a rochiei. Îi pune Barbarei tot felul de întrebări: despre familie, despre şcoală, dacă face vreun sport (Barbara face atletism şi tenis), dacă are vreun iubit (acum nu are). Însă nu vorbeşte deloc despre scris, iar Barbara are impresia că nici nu o va face şi că a fost invitată astăzi aici doar ca să înviioreze monotonia unei alte după-amiezi în care bătrâna poetă nu are cu cine sta de vorbă, în afară de angajata sa. Sigur, Barbara se simte oarecum dezamăgită, însă nu atât de tare pe cât

---

[66] Aluzie la cântecul „Make the medicine go down" din filmul pentru copii *Mary Poppins* (n. tr.).

se aştepta. Olivia are mintea ageră, este spirituală la modul agreabil şi trăieşte în *prezent.* De exemplu, are televizorul ăla cu ecran imens. Şi Barbara a fost realmente impresionată când a auzit-o folosind cuvântul *fană,* cu multă dezinvoltură – chestie la care în niciun caz nu s-ar fi aşteptat din partea unei doamne atât de bătrâne.

Abia mai târziu, pe drumul spre casă şi în ciuda emoţiilor care nu o părăsiseră încă, îşi va da seama că Olivia s-a tot învârtit în jurul motivului care a adus-o la ea, de parcă ar fi vrut să-l contureze mai bine şi să-i desluşească dimensiunea. Încerca să aprecieze capacitatea intelectuală a Barbarei. O asculta cum vorbeşte. Într-o manieră blândă şi plină de tact, tânăra a fost supusă unui tir de întrebări, ca la un interviu de angajare.

Marie se întoarce să strângă ceştile şi toate celelalte. Olivia şi Barbara îi mulţumesc frumos. După ce pleacă, Olivia o întreabă pe Barbara pe un ton curios şi oarecum conspirativ:

— Spune-mi de ce scrii poezie. De ce vrei s-o faci? De unde ideea asta?

Barbara îşi pleacă ochii, apoi îi ridică şi se uită drept la bătrâna poetă care stă pe scaun în faţa ei. Bătrâna poetă al cărei chip este doar un craniu învelit în piele; bătrâna poetă care a uitat – sau căreia nu i-a păsat – de firimiturile de Oreo de pe corsajul rochiei; bătrâna poetă care este încălţată cu pantofi butucănoşi, de babă şi poartă ciorapi de compresie, de culoare roz. Însă această bătrână poetă are ochi extrem de strălucitori şi de inteligenţi şi pare complet *ancorată în realitate.* Şi are o privire incredibil de pătrunzătoare. Incredibil de feroce. Aproape sălbatică.

— Pentru că nu înţeleg lumea în care trăiesc. Abia dacă pot să o *percep.* Şi mă enervează la culme câteodată. Mă scoate din minţi. Zău că nu glumesc.

— În regulă. Dar ţi se pare că lumea devine mai logică şi mai puţin bezmetică atunci când scrii?

Barbara își amintește cum s-a schimbat chipul lui Ondowsky în ascensor și cum atunci s-a năruit tot ce credea ea că știe despre viața reală. Se gândește la stelele de la marginea universului, stele pe care nu le vede nimeni, dar care ard. Ard. Și începe să râdă.

— Nu! Mai *ilogică!* Mai *bezmetică!* Dar, atunci când scriu... se întâmplă ceva... nu știu... nu pot să explic...

— Ba eu cred că poți.

Poate. Puțin.

— Câteodată, când scriu un vers... sau mai multe... sau chiar o poezie întreagă... îmi spun: „Uite, mi-a ieșit.” Și mă simt bine. Este ca atunci când te mănâncă rău de tot pielea din mijlocul spatelui și nu crezi că poți să ajungi până la locul ăla, dar poți, te răsucești și te încordezi și reușești să te scarpini acolo și, frate, senzația aia... senzația aia de *ușurare...*

Bătrâna poetă spune:

— Sigur, mare ușurare îți aduce dispariția mâncărimii, nu-i așa?

— Da! exclamă Barbara, puțin cam prea tare. *Da!* Sau e ca atunci când ai o infecție, un abces și trebuie... trebuie să...

— Trebuie să-l storci până iese tot puroiul, zice Olivia, făcând un semn cu degetul mare la fel ca un autostopist. Asta nu vă învață la liceu, nu? Bineînțeles că nu. Ideea că impulsul de a scrie nu este decât o modalitate de a scăpa de ce te otrăvește... sau un fel de purgație creativă... Nu. Nu vă predau așa ceva la școală. Nu au curajul ăsta. Este mult prea lumesc. Prea *vulgar.* Spune-mi un vers de-al tău care încă îți place. Care ți-a dat senzația că ai scăpat de mâncărimea de pe spate.

Barbara se gândește bine. I-au trecut emoțiile. A captivat-o complet această discuție.

— Îmi place unul din poezia pe care v-a trimis-o doamna profesoară Harris – *Așa tivesc păsările cerul la asfințit.* Știu că nu-i perfect, dar...

Olivia ridică o mână exact ca un agent de circulaţie.

— În poezia pe care am citit-o eu, scria *astfel,* nu *aşa. As fel tivesc păsările cerul la asfinţit.*

Barbara este uluită. Olivia a reprodus versul fără ezitare sau greşeală, cu toate că nu are poezia în faţă.

— Da. Doamna profesoară Harris mi-a sugerat să înlocuiesc *aşa* cu *as fel.* Am ascultat-o.

— Pentru că ţi s-a părut că varianta ei ar fi mai bună?

Barbara deschide gura să spună că, da, aşa a crezut. Dar o închide repede la loc. I se pare o întrebare-capcană. Dar sigur că se înşală, pentru că doamna aceasta nu pune asemenea întrebări (deşi Emily Harris poate ar face-o). Însă s-ar putea să o supună unui fel de test.

— Aşa mi s-a părut atunci, dar...

— Dar acum nu mai eşti chiar atât de sigură. Ştii de ce?

Barbara se gândeşte, apoi clatină din cap. Dacă a fost un test, îi este clar că nu l-a luat.

— Să fie cumva din cauză că varianta originală conţine cuvinte care dau *ritm* poeziei? Să fie cumva din cauză că *aşa tivesc păsările* sună lin şi frumos, iar *astfel tivesc* sună ca o coardă dezacordată de pian?

— Dar nu-i decât un singur cuvânt...

— Fiecare cuvânt contează într-o poezie, nu? Şi chiar în cazul versurilor albe, *mai cu seamă* în cazul versurilor albe, trebuie neapărat să existe ritm. Varianta ta este poezie. Cea a lui Emily este o proză nu prea reuşită. Spune-mi, Barbara, s-a oferit cumva să-ţi dea o mână de ajutor la scris?

— Cred că da, într-un fel. Mi-a spus că, dacă nu luaţi legătura cu mine, ar fi de acord să-mi dea dânsa nişte sfaturi.

— Da. La asta mă gândeam şi eu. Aşa este Emily. O fire autoritară. Ar începe cu nişte simple sugestii

şi, până să-ţi dai seama ce se petrece, poeziile tale ar deveni poeziile *ei.* Colaborări, în cel mai fericit caz. Se pricepe bine la ce face acum, când verifică lucrările celor înscrişi la atelierul de creaţie, cu toate că a ieşit la pensie. Dar, ca profesor, sau ca mentor, Emily seamănă cu unul dintre instructorii ăia auto care dau la o parte elevul şi se urcă ei la volan. Aşa îi este firea.

Barbara cade pe gânduri, îşi muşcă buzele, după care se hotărăşte să rişte o întrebare cam indiscretă.

— Nu vă este simpatică?

Acum a venit rândul bătrânei poete să cadă pe gânduri. În cele din urmă, îi răspunde:

— Avem o relaţie colegială.

Asta nu-i un răspuns, îşi zice Barbara. *Sau poate că este.*

— În urmă cu mulţi, mulţi ani, când predam cursuri de poezie la Bell, aveam birouri alăturate în clădirea unde se află Catedra de engleză. Câteodată mai lăsa uşa deschisă şi o auzeam cum discută cu studenţii. Nu ridica deloc tonul, dar aveam deseori impresia că îi... intimida mult prea tare, îi critica mult prea mult. Majoritatea adulţilor nu s-ar lăsa impresionaţi de o asemenea atitudine dictatorială, dar, cu studenţii, lucrurile stau exact invers... mai ales cu aceia dornici să între în graţiile cuiva. Ţie ţi-a plăcut Emily Harris?

— Mi s-a părut în regulă. A avut amabilitatea să stea de vorbă cu o fată care a dat năvală peste ea fără să se anunţe dinainte.

Însă Barbara se gândeşte la ceaiul acela, la gustul lui oribil.

— Aha! Şi pe soţul ei l-ai cunoscut? Cealaltă jumătate a căsniciei lor ca din poveşti?

— În treacăt. Îşi spăla maşina. N-am stat de vorbă.

— Omul ăla e nebun, spune Olivia.

Dar nu pare supărată şi nici nu pare că ar glumi. Este doar o afirmaţie seacă, la fel ca *este înnorat azi.*

— Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt; dar, înainte să iasă la pensie, toţi colegii şi studenţii de la Biologie îi ziceau „Revoltatul Roddy, Nutriţionistul cel Nebun”, înainte să iasă la pensie – deşi poate şi acum mai are acces în laborator, nu ştiu – a ţinut vreme de câţiva ani un seminar de câte opt săptămâni care se chema „Carnea – esenţială pentru viaţă”. Denumirea asta mă făcea să mă gândesc mereu la personajul Renfield, din

Dracula. Ai citit romanul? Nu? Renfield este cel mai bun personaj. Este închis într-o casă de nebuni, mănâncă muşte şi repetă la nesfârşit „sângele este viaţa!”. Ce puii mei m-a apucat? Ia uite cum bat câmpii!

Auzind cum s-a exprimat bătrâna poetă, Barbara rămâne cu gura căscată.

— Ei, nu fi atât de şocată, Barbara! Nu poţi să scrii bine dacă nu ştii să vorbeşti urât şi dacă nu eşti în stare să scormoneşti în mocirlă. Ba chiar să ridici în slăvi mocirla aia uneori. Tot ce-ţi spun eu acum – şi nu o fac nici din invidie şi nici din egoism – este că ai face foarte bine dacă i-ai evita pe profesorii Harris. Mai ales pe ea.

Se uită drept în ochii Barbarei.

— Te rog să-mi spui dacă mi-ai pus deja eticheta de babă pizmaşă, care nu are altceva mai bun de făcut decât să-şi bârfească o fostă colegă.

Barbara răspunde:

— Tot ce ştiu eu este că face un ceai *oribil.*

Olivia zâmbeşte.

— Atunci, ce zici dacă n-am mai vorbi despre asta? În mapa aia sunt poeziile tale?

— Câteva dintre ele. Cele mai scurte.

— Citeşte-mi-le!

— Sunteţi sigură?

Barbara este speriată. Barbara este în al nouălea cer.

— Fireşte că sunt.

Îi tremură rău de tot mâinile când deschide mapa,

însă Olivia nu observă; s-a aşezat mai comod pe scaun şi şi-a închis ochii ăia pătrunzători. Barbara îi citeşte mai întâi poezia „Vedere dublă” Apoi îi citeşte poezia „Mijloc de decembrie”. După care îi citeşte „Iarba în după-amiaza târzie”:

Se termină furtuna. Se întoarce soarele.
Iar vântul spune – Când voi sufla eu,
să porunceşti milioanelor de umbre să murmure
„Eternitate, eternitate”.
Aşa să fie.

Termină de citit, iar bătrâna poetă deschide ochii şi o strigă pe Marie. Are o voce surprinzător de puternică. Pe Barbara o cuprinde panica, imaginându-şi că nu s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor şi că va fi condusă afară de către femeia cu pantaloni cafenii.

— Da, bine, Livvie, te mai las încă douăzeci de minute, spune Marie.

Olivia nu o bagă în seamă. Se uită la Barbara.

— La tine la şcoală se pretinde prezenţa fizică la ore sau le faceţi online acum?

— Deocamdată, online, răspunde Barbara.

Speră că n-o va buşi plânsul înainte să iasă din casă. Şi tocmai când credea că totul merge atât de bine...

— Când poţi să vii? Mi-ar conveni să fie dimineaţa. Că atunci am mintea mai limpede... mă rog, cât de limpede mai pot s-o am la vârsta asta. Ce zici? Poţi? Marie, adu-mi agenda!

Marie iese din cameră, iar Barbara reuşeşte să-şi recapete vocea.

— Nu am ore decât de la unsprezece în sus.

— Dacă eşti o persoană matinală, mi se pare absolut perfect.

Numai persoană matinală nu este Barbara, dar îşi promite că se va schimba.

— Poţi să vii la opt şi să stai până la nouă? Sau nouă şi jumătate?

Marie s-a întors deja cu agenda şi acum spune:

— Până la nouă. E prea mult până la nouă şi jumătate, Livvie.

Olivia nu mai scoate limba la ea, dar se strâmbă exact ca o fetiţă obligată să-şi mănânce porţia de broccoli.

— Bine. De la opt la nouă. Lunea, marţea şi vinerea. Zilele de miercuri mi le rezerv pentru blestemaţii ăia de doctori, iar joia vine nesimţita aia de duduiţă cu care fac terapie fizică. N-am pomenit *scorpie* mai afurisită.

— Pot, răspunde Barbara. Sigur că pot.

— Lasă-mi poeziile cu care ai venit. Să aduci mai multe. Dacă ai cărţi de-ale mele şi vrei să ţi le semnez, adu-le şi pe ele data viitoare, ca să scăpăm de o grijă. Hai să te conduc!

Îşi ia bastoanele şi începe anevoiosul proces al ridicării de pe scaun. Parcă te uiţi la o macara de jucărie asamblată cu încetinitorul. Marie vrea s-o ajute. Bătrâna poetă îi face semn să nu se bage şi e cât pe ce să cadă la loc pe scaun.

— Nu trebuie să vă... începe să spună Barbara.

— Ba da, o contrazice Olivia, gâfâind de mama focului. Ba trebuie! Vino cu mine! Aruncă-mi blana aia pe umeri!

— *Faux, faux,* se pomeneşte Barbara că spune.

Clar, a luat-o gura pe dinainte. La fel se întâmplă şi atunci când scrie: o ia mintea pe dinainte – deseori, cele mai bune versuri le creează spontan, fără să se gândească. Acum Olivia nu se mulţumeşte doar să chicotească şi izbucneşte în hohote de râs. Se îndreaptă încet amândouă spre holul scurt. Bătrâna poetă aproape nici nu se mai vede din haina uriaşă de blană. Marie le urmăreşte cu atenţie. *Probabil se pregăteşte să o adune de pe jos în caz că o să cadă, aşa cum aduni cioburile unei vaze vechi din porţelan, îşi spune Barbara.*

Ajung la uşă şi bătrâna poetă o apucă de încheietură cu una dintre mâinile ei firave, aproape

transparente. Se apropie să-i spună ceva în şoaptă – şi, da, îi cam miroase respiraţia.

— Te-a întrebat Emily dacă poeziile tale sunt inspirate din „Experienţa Neagră”, că aşa îi place ei să-i zică?

— Păi... a spus ceva în sensul ăsta.

— Dar poezia pe care am primit-o eu şi cele pe care mi le-ai citit acum nu au nicio legătură cu faptul că tu eşti Neagră, nu?

— Nu.

O strânge şi mai tare. De unde atâta putere în mâna aceea plăpândă?

— Acum am să te întreb ceva, domnişoară, şi nu care cumva să mă minţi. Nici să nu îndrăzneşti. Dă-mi cuvântul tău!

— Pe cuvântul meu!

Bătrâna poetă se apropie şi mai mult şi se uită drept în ochii tineri ai Barbarei. Îi şopteşte:

— Înţelegi că ai talent?

Uluită la culme, Barbara se întreabă: *Cum să-şi dea seama de asta, după doar trei sau patru poezii?*

Dar îi răspunde:

— Da, înţeleg.

2

Porneşte spre casă. Este complet buimăcită şi nu se gândeşte decât la ultimele cuvinte ale Oliviei: „Talentul este ceva foarte fragil. Să nud încredinţezi niciodată pe al tău acelor oameni care ar putea să-l spargă.” Nu i-a spus la care oameni făcea aluzie, însă nici nu este nevoie. Barbara şi-a atins scopul şi nu crede că va mai bate vreodată la uşa familiei Harris.

25 IULIE 2021

1

Holly intră în agenţie şi vede că nu mai este nimic înăuntru. Nu au dispărut doar biroul şi scaunele, ci şi computerul, televizorul şi mocheta. Mama ei stă la fereastră şi priveşte afară, exact aşa cum face Holly atunci când – iar asta este expresia lui Charlotte – îşi pune mintea *la contribuţie.* Charlotte se întoarce cu faţa la ea. Are ochii înfundaţi în orbite, iar chipul îi este galben-murdar spre pământiu. Arată la fel ca ultima oară când a vorbit Holly cu ea, atunci când era internată în spital, cu foarte puţină vreme înainte de a intra în comă.

— Acum poţi să vii acasă, îi spune Charlotte.

2

Holly deschide ochii şi, în primul moment, nu-şi dă seama unde se află. Ştie doar că se simte nespus de uşurată că nu este vorba de agenţia pustie. Se uită în jur şi, imediat, lumea – lumea cea reală – îşi recapătă conturul. Este o cameră de la primul etaj al motelului Days Inn, situat la jumătatea drumului spre oraş. Mama ei este moartă. Iar primul gând care-i vine în minte este acesta: *Sunt în siguranţă. 0000*

Se duce la baie ca să-şi facă nevoile, după care rămâne pe toaletă încă puţin, cu faţa îngropată în mâini. Ce om îngrozitor trebuie să fie pentru că pune semnul egal între propria-i siguranţă şi moartea mamei sale. Da, Charlotte a minţit, şi a minţit mult. Dar asta nu o face să se simtă mai bine.

Holly face duş şi se îmbracă cu lenjeria curată. În tot acest timp, mama ei cea moartă îi spune că orice articol nou de îmbrăcăminte trebuie spălat înainte de purtare. *Of, Holly – de câte ori ţi-am spus că nu ai de unde să ştii cine a pus mâna pe lucrul ăla?*

Cineva i-a strecurat pe sub uşă două bucăţi de hârtie. Una reprezintă factura pentru cazarea din noaptea trecută. Cealaltă este un anunţ: SERVIM

MICUL-DEJUN LA BUFETUL MOTELULUI.

Acolo scrie că, dacă persoana din camera respectivă este vaccinată, atunci îi este permis să savureze preparatele de la micul-dejun „la ospitalierul nostru bufet”. Dacă nu, clientul nostru este rugat să îşi ia tava şi să mănânce în cameră.

Holly nu se prea dă în vânt după asemenea mic-dejunuri, dar îi este foarte foame; şi, pentru că s-a vaccinat, mănâncă în sala de mese, unde nu se mai află decât un bărbat supraponderal care se holbează încontinuu în ecranul telefonului, foarte concentrat şi foarte posomorât. Holly nu se atinge de omletă (la orice motel din lume, ouăle servite la micul-dejun sunt ori aproape crude, ori arse) şi îşi ia o singură clătită de consistenţa cauciucului, un castronaş din carton cu cereale şi o cană cu o cafea mizerabilă. Ia croasantul dulce împachetat în folie din celofan şi îl mănâncă lângă aparatul care face cuburi de gheaţă, imediat după ce-şi fumează prima ţigară pe ziua asta. În faţa băncii de vizavi este un panou pe care sunt afişate ora şi temperatura – nici măcar nu a trecut de şapte dimineaţa şi sunt deja douăzeci şi patru de grade. Mama ei este moartă şi o să fie caniculă.

Holly se întoarce în cameră, încearcă să priceapă cum funcţionează cafetiera – da, a băut o cană, dar nu îi ajunge, mai cu seamă după coşmarul de azi-noapte – şi îşi deschide ipadul. Găseşte imaginile de la Jet Mart şi se uită la ele. Păcat că obiectivul camerei de supraveghere este în halul ăla de murdar. De ce nu s-a gândit nimeni să-l cureţe? Se duce în baie, închide uşa, stinge lumina, se aşază pe capacul closetului şi se uită din nou la înregistrare, ţinând ipadul la aproape opt centimetri distanţă de ochi.

Iese din baie, îşi toarnă nişte cafea – nu la fel de proastă ca aia de la micul-dejun al motelului, dar nici prea bună – şi o bea stând în picioare. Se întoarce în baie, închide uşa, stinge lumina şi urmăreşte înregistrarea pentru a treia oară.

Seara de 1 iulie, ora 8:04 – adică acum trei

săptămâni şi un pic. Uite-o pe Bonnie, care pedalează pe Red Bank Avenue, venind din direcţia colegiului de pe colină. Îşi scoate casca. Îşi scuturǎ părul. Pune casca pe şaua bicicletei, bicicletă care va fi găsită mai încolo pe drum, într-un loc de unde ar fi putut s-o fure oricine. Bonnie intră în magazin...

Acum Holly dă puţin înapoi înregistrarea. Casca, părul şi... *stop-cadru.* Holly observă o sclipire aurie chiar înainte ca părul lui Bonnie să revină la loc. Măreşte imaginea cu vârfurile degetelor şi nu mai are nicio îndoială: este un cercel triunghiular, la fel ca acela pe care l-a găsit în tufe.

— E moartă, biata fată! şopteşte Holly. Doamne, Dumnezeule, e moartă!

Porneşte din nou înregistrarea. Bonnie îşi ia sucul din vitrina frigorifică, inspectează rafturile cu chipsuri şi dulciuri, vrea să-şi ia o ruladă de ciocolată de la Ho Ho, se răzgândeşte, se duce la casă. Vânzătorul face o glumă şi râd amândoi. Holly îşi spune: *Se cunosc, înseamnă că e clientă veche.* Trebuie neapărat să discute cu vânzătorul acela. Chiar astăzi, dacă se poate.

Bonnie îşi bagă în rucsac sticla cu suc. Îi mai spune ceva vânzătorului. Acesta îi face semn că totul este în regulă. Bonnie iese din magazin. Îşi pune casca. Se urcă pe bicicletă. Începe să pedaleze, întoarce capul şi îi mai face o dată cu mâna vânzătorului. Vânzătorul îi face şi el cu mâna. Şi gata. În partea de jos a ecranului este trecută ora 8:09.

Holly se ridică, întinde mâna să aprindă lumina, nu o aprinde, se aşază repede la loc pe capacul toaletei. Dă din nou drumul la înregistrare, dar acum nu se mai uită nici la Bonnie şi nici la vânzător. Îi pare rău că nu montaseră puţin mai jos camera de supraveghere, dar ştie că scopul acesteia era să surprindă hoţii, nu să monitorizeze traficul de pe Red Bank Avenue. Bine măcar că nu se vede panta ascendentă a drumului, ci doar maşinile care trec în direcţia

fostului atelier auto, unde a fost găsită bicicleta. Holly nu le poate desluşi decât jumătatea de jos, pentru că restul le este acoperit de firma magazinului.

Cel care a răpit-o pe Bonnie – că acum Holly nu mai are nici urmă de îndoială că despre o *răpire* a fost vorba – ar fi putut să o aştepte deja în zona atelierului auto. Dar la fel de posibil este să o fi urmărit până la magazin, după care a luat-o înainte ca să ajungă la jumătatea drumului, în locul unde ea avea obiceiul să se oprească.

Dacă aşa a făcut înseamnă că voia să staţioneze cât mai puţin timp în vreme ce o aştepta, îşi spune Holly. *Nu risca atât de mult să fie observat şi să dea naştere la suspiciuni.*

Este o zi de lucru. Este ora opt seara. Prelungirea autostrăzii a preluat cea mai mare parte a traficului.

Din cauza asta, îşi spune Holly, *au dat faliment atât de multe afaceri de pe porţiunea asta din Red Bank, inclusiv benzinăria, magazinul de solduri şi atelierul auto.*

Numără doar cincisprezece automobile care trec pe lângă magazin, plus două autocamionete şi o dubită. Holly dă înapoi înregistrarea şi o porneşte iarăşi – însă acum o opreşte când trece dubita. Bonnie a încremenit în faţa rafturilor cu chipsuri şi dulciuri. Vânzătorul a încremenit în timp ce pune pachetele cu ţigări în vitrina din spatele tejghelei.

Şi din nou Holly apropie ecranul telefonului de ochi şi dă cu vârfurile degetelor pe el ca să lărgească imaginea. Al naibii obiectiv murdar! A naibii firmă de deasupra intrării în magazin! Nu poate să distingă decât mâna stângă a şoferului pe volan – şi este o mână albă. De parcă descoperirea asta ar ajuta la ceva! Nu ajută la nimic! Micşorează imaginea până la dimensiunea normală. Dubiţa este ori alb-murdar, ori albastru-deschis. Pe latura din dreapta este o dungă, care continuă până în spate. O dungă albastru-închis. Holly se întreabă dacă Pete sau Jérôme i-ar putea

spune ce marcă este dubiţa asta. Nu prea crede. Dar, dacă ai de gând să răpeşti o tânără, atunci fix de o dubiţă ca asta ai nevoie. Offf, măcar de i-ar putea vedea plăcuţa de înmatriculare!

Holly le trimite înregistrarea lui Pete şi Jérôme, întrebându-i dacă pot identifica marca sau măcar să îi spună ce cred ei că ar putea să fie. În dimineaţa asta, funcţionează mai bine conexiunea la internet; prin urmare, înainte să elibereze camera, Holly intră pe site-ul poliţiei locale, pe care sunt trecute numele persoanelor dispărute şi tastează anul 2018. În oraşul acesta de pe malul lacului locuiesc aproape patru sute de mii de oameni, aşa că nu se miră deloc atunci când pe listă apar peste o sută de nume. Printre acestea se află şi numele lui Peter Steinman. Însă nu şi al lui Ellen Craslow, poate din cauză că nu i-a anunţat nimeni dispariţia; Keisha a presupus că a renunţat la slujba de la colegiu şi că s-a întors în Georgia. Lângă cinci nume de dispăruţi sunt notate datele la care au fost găsiţi, alături de cuvântul DECEDAT.

3

Pe drumul înapoi spre oraş, pe Holly o macină gândul la lenjeria luată de la supermarketul Dollar General – nouă, dar nespălată – şi îşi dă seama că mama ei nu este deloc moartă şi că nu va muri până nu-şi va da duhul şi ea însăşi, adică ea, Holly. Iese de pe autostradă pe la Ridgeland, opreşte la un semafor şi îşi verifică notiţele de pe iPad, după care se îndreaptă spre Eastland Avenue, care nu este prea departe de Bell. I se pare extrem de interesant faptul că dispariţia lui Bonnie o aduce iar şi iar în zona campusului.

În partea dreaptă sunt înşiruite casele alea făloase, construite în stil victorian, care coboară spre parc. Pe partea aceasta sunt mai multe case, majoritatea cu trei etaje, unde studenţii îşi

închiriază camere pe perioada studiilor. Unele dintre ele sunt bine întreţinute, dar cele mai multe sunt în paragină, cu zugrăveala scorojită şi curţile neîngrijite. În unele din acele curţi poţi să vezi cutii de bere goale; iar într-una este chiar şi un balon în formă de om, înalt de vreo şase metri, care se ploconeşte şi se leagănă şi flutură din braţele roşii. Holly presupune că a fost şterpelit de la o reprezentanţă auto.

Trece printr-o zonă comercială întinsă pe doar două străduţe, probabil destinată mai ales studenţilor: trei librării, vreo două tutungerii unde se vând diverse accesorii pentru fumatul anumitor droguri (una dintre ele chiar se numeşte „Grateful Dead”[67]), o mulţime de birturi cu pizza, burgeri şi taco şi cel puţin şapte baruri. Este o zi caniculară de duminică, dar nu s-a făcut încă ora prânzului, aşa că majoritatea localurilor sunt închise, iar pe străduţe se văd foarte puţini pietoni. După prăvălii, cârciumi şi băruleţe, sunt şi mai multe case. Pe peluza clădirii de la numărul 2395, Eastland Avenue, nu este niciun balon uriaş în formă de om; dar sunt cel puţin douăzeci de flamingi din lemn înfipţi în iarba pârjolită de soare. Unul poartă o beretă, legată cu o bucată de panglică; altul are capul acoperit aproape complet cu o pălărie de cowboy; al treilea este proptit într-o poziţie nenaturală şi afectată, ca şi cum ar vrea să-i întâmpine pe eventualii musafiri.

Umor studenţesc, îşi zice Holly şi opreşte maşina în faţă.

Este o casă cu doar două niveluri, dar cu o suprafaţă mare, prea mare, de parcă tipul care a construit-o ar fi fost cuprins de cine ştie ce frenezie creatoare şi nu se mai putea opri. Pe alee sunt cinci maşini, înghesuite una în alta, bară la bară, portieră la portieră. A şasea n-a mai avut loc

[67] Trupă americană de rock, înfiinţată în 1965, ai cărei membri erau consumatori de droguri (n. tr.) .

decât pe iarba care lui Holly îi pare prea vlăguită, prea cu un picior în groapă ca să mai poată protesta în vreun fel.

Un tânăr stă pe treapta din beton de la intrare, cu capul în jos şi fumând ceva ce este ori o ţigară normală, ori una cu marijuana. Când Holly se dă jos din maşină, tânărul ridică privirea – ochi albaştri, barbă neagră, păr lung. Apoi lasă din nou capul în jos. Holly îşi croieşte drum printre flamingii, pe care probabil un tânăr – sau mai mulţi tineri – i-a considerat culmea satirei Iuvenale[68].

— Bună! Numele meu este Holly Gibney şi mă întrebam dacă...

— Dacă eşti vreo mormonă sau vreo adventistă, pleacă de-aici!

— Nu sunt. Nu cumva tu eşti Tom Higgins?

Tânărul se uită la ea. Ochii lui albaştri sunt brăzdaţi cu vinişoare roşii.

— Nu. Nu sunt. Pleacă de-aici. Am cea mai nasoală mahmureală din câte există.

Face un semn leşinat spre casa din spate.

— Dorm toţi. Mangă ne-am făcut aseară.

— Febra de sâmbătă seara urmată de mahmureala de duminică dimineaţa[69], glumeşte Holly, cu o îndrăzneală care nu-i prea stă în fire.

Tânărul bărbos râde, după care tresare puţin – probabil din cauza durerii cumplite de cap.

— Că bine zici, cosaşule![70]

— N-ai vrea să bei o cafea? Am văzut o cafenea Starbucks la capătul străzii.

— Ar fi bună, dar nu mă simt în stare să merg până acolo.

---

[68] Iuvenal – poet latin, din sec. 1-11 d.H., care a scris *Satirele*, o critică aspră a moravurilor din acea vreme (n. tr.).

[69] Aluzie la *Saturday Night Fever* (film muzical din 1977, cu John Travolta în rolul principal) şi „Sunday Morning Coming Down" (cântec din 1969, compus de Kris Krisrofferson) (n. tr.).

[70] Replică din serialul de televiziune *Kung fu*, din anii 1970, cu David Carradine în rolul principal (n. red.).

— Te duc eu cu maşina.
— Şi tot matale îmi cumperi cafeaua, Dolly?
— Holly mă cheamă. Şi, da, ţi-o cumpăr eu.

4

În mod normal, Holly ar fi fost cam speriată să se afle în maşină alături de un străin masiv, bărbos şi mahmur, dar tânărul acesta – pe nume Randy Holsten – i se pare la fel de periculos ca Pee-wee Herman[71], cel puţin în starea în care se află acum. El deschide geamul Priusului lui Holly şi scoate capul în adierea fierbinte, exact aşa cum face un câine flocos, disperat să adulmece toate mirosurile de afară. Holly se bucură. Dacă tânărului îi vine să vomite, nu o va face în maşina ei. Iar gândul ăsta îi aminteşte de păţania lui Jérôme când a dus-o pe Vera Steinman la spital.

În cafenea nu e prea multă lume. Câţiva clienţi par şi ei destul de mahmuri, deşi nu chiar în halul în care este tânărul domn Holsten. Holly îi ia o cafea dublă – neagră şi fără zahăr –, iar ei îşi ia un espresso. Se aşază pe scaunele de afară, la umbra (deloc satisfăcătoare) copertinei de acolo. Holly îşi lasă masca până sub bărbie. Cafeaua este tare, este foarte bună şi o scapă de gustul ăla blestemat al fierturii băute de dimineaţă la motel. Când tânărul domn Holsten începe să dea semne că şi-a mai revenit cât de cât, ea îl întreabă dacă şi Tom Higgins îşi doarme somnul beţiei în Casa cu Flamingii.

— Ne, ne, ne. S-a dus în paradisul banilor pierduţi. Aşa ştiu eu. Billy şi cu Hinata s-au dus la L.A., da Tom nu a mers cu ei. Chestie care nu mă miră deloc.

Holly nu pricepe.

— Paraclisul banilor pierduţi?

---

[71] Pee-wee Herman – personaj comic din mai multe sitcomuri din anii 1980, creat şi interpretat de Paul Reubens (n. tr.).

— Aşa zicem noi la Las Vegas, surioară. E argou, te-ai prins? Âla-i oraşul pentru cei de teapa lu' musiu Higgins.

— Şi când a plecat acolo?

— În iunie. Parcă pe la jumatea lunii. Şi fără să-şi achite partea din chirie. Crede-mă când îţi zic, treaba asta nu ne-a mirat deloc.

Holly îşi aminteşte de caracterizarea scurtă şi aspră făcută de Keisha lui Tom Higgins: *Un pământău. Un ratat. Un drogat.*

— Sigur la jumătatea lui iunie? Şi ceilalţi doi au plecat odată cu el?

— Mda. A fost imediat după nouăşpe[72] când am fost la cheful ăla super din cartier. Au plecat toţi trei cu Mustangu' lu Billy. Tom cel Mare şi Tare e genul ăla care te pupă în fund până când nu mai are nevoie de tine. Eu zic că le-a venit mintea la cap şi au scăpat de el. Că tot a venit vorba despre pupincurişti, îmi mai iei o cafeluţă, doamnă dragă?

— Ţi-o plătesc eu, dar te duci tu să ţi-o iei. Şi ia-mi şi mie încă una.

— Tot un espresso?

— Da, te rog frumos.

Când tânărul se întoarce cu cafelele, Holly îl întreabă:

— Mi se pare mie sau nu-l prea plăceai pe Tom?

— Mi-a plăcut la început. Are un farmec al lui – vreau să zic că fata cu care ieşea nu era *deloc* de nasu lui. Numai că farmecul ăsta dispare cât ai bate din palme. Cum dispare şi poleiala de pe un inel ieftin.

— Ce metaforă frumoasă! Ţi-e mai bine, nu?

— Un pic, murmură Holsten, clătinând uşor... foarte uşor din cap. Mă jur că n-am să mai beau atâta!

Până sâmbăta viitoare, îl completează Holly în gând.

— Da' care-i chestia? Ce treabă ai cu Tom?

---

[72] 19 iunie 1 865 – eliberarea sclavilor de origine afroamericană (n. tr.).

Holly îi spune întreaga poveste, dar fără să pomenească de Peter Steiman sau Ellen Craslow. Randy Holsten este fascinat – mai că-i soarbe cuvintele. Holly se uită foarte atentă la el, pentru că vrea să vadă cât de repede îi va trece roşeaţa din ochi. Cu cât înaintează în vârstă, cu atât mai mult o uimeşte cât de rezistenţi pot fi tinerii.

— Mda, Bonnie. Parcă aşa o chema. A dispărut, da?

— Da. O cunoşti?

— Am văzut-o o dată. La un chef. Poate şi de vreo două ori înainte. Cred că cheful ăla a fost de Revelion. Belea! Craci până-n gât!

Şi Holsten dă din mână, ca şi cum l-ar fi ars.

— A adus-o Tom, dar ne-a fost clar că stilul nostru de distracţie nu era pe *placul* ei, dacă te prinzi ce vreau să zic.

— Nu i-au plăcut flamingii?

— Pe ăştia i-am pus mai încoace. Eu n-am mai văzut-o pe tipă de la paranghelia aia. I-a dat papucii lui Tom, ştii asta? Am vorbit niţel cu ea atunci. Tâmpenii din alea, pe care le dai din gură la băute – da' am eu impresia că atunci s-au despărţit. Ori poate erau pe cale. Eu eram în bucătărie. Acolo ne-am conversat. Poate că mândra a venit acolo ca să scape de nebunia din cameră. Sau poate ca să scape de Tom. Că el era în living şi probabil că se gândea de unde să-şi mai facă rost de nişte prafuri.

— Şi ce ţi-a zis?

— Nu mai ştiu. Eram cam pilit la ora aia. Da' să nu-ţi închipui că i-a făcut el ceva. Că Tom nu-i genul belicos. Mai degrabă e genul „dă şi mie cincizeci de parai până vinerea viitoare".

— Eşti sigur că nu s-a mai întors aici din iunie? îl întreabă Holly, repetând ce i-a spus şi Keishei. Vreau doar să pun cap la cap nişte informaţii.

— Eu nu l-am văzut. Nu cred că a mai venit. Cum ziceam, Vegasul parcă-i făcut fix pentru unii ca el.

— Ai numărul lui de telefon?

Tânărul i-l dă şi Holly şi-l notează, cu toate că

este pe punctul de a-l scoate pe Tom Higgins de pe lista ei cu posibili suspecţi. Nu că s-ar fi aflat printre primii. Nu că ea ar fi avut vreo listă.

— Dacă-l suni, să ştii că o să-ţi răspundă robotul ăla care repetă numărul şi-ţi zice să laşi un mesaj.

— Deci îşi monitorizează apelurile.

— Aşa fac ăştia ca Tom. Cred că datorează o gălăgie de bani. Nu doar restanţa la chirie.

— Ce sumă?

— Păi, partea lui pe două luni. Iunie şi iulie. Cinci sute de dolari.

Holly scoate din poşetă o carte de vizită şi i-o întinde.

— Te rog să mă suni dacă îţi mai aduci aminte de ceva, poate ceva ce a spus Bonnie când aţi stat de vorbă la petrecere.

— Frate, nu ştiu ce să zic. Eram cam împuşcat în aripă. Nu mai ştiu decât că arăta al naibii de bine. Cum am mai spus: era mult prea mişto pentru Tom.

— Am înţeles, dar ia cartea de vizită pentru orice eventualitate.

— Bine.

Tânărul vâră cartonaşul în buzunarul de la spate al jeanşilor. Holly presupune că acolo va şi rămâne până şi-i va spăla şi cartea ei de vizită se va face fărâme. Randy Holsten îi zâmbeşte. Şi are un zâmbet fermecător.

— Cred că Tom începuse s-o enerveze. Prin urmare, tipa i-a dat papucii.

Holly îl duce cu maşina înapoi la casa mare unde locuia. Holsten nu mai ţine capul scos pe geam, semn că şi-a mai revenit. Îi mulţumeşte pentru cafea, iar ea îl roagă din nou să o sune dacă-şi mai aduce aminte de ceva – însă o face mecanic, pentru că îşi dă seama că nu prea sunt şanse ca aşa ceva să se întâmple. Este sigură că a scos tot ce se putea scoate de la el – adică doar un număr de telefon, care probabil nu-i va fi de niciun folos.

Cu toate acestea, când ajunge în zona comercială

de pe Eastland Avenue, opreşte într-un loc liber de parcare – sunt foarte multe aici – şi sună la numărul lui Tom Higgins. Las Vegasul este cu două ore în urmă, dar asta nu înseamnă că ar fi *prea* devreme acolo. După un singur ţârâit, aude vocea de robot, cu privire la care a avertizat-o Holsten. Holly se prezintă, spune că Bonnie Dahl a dispărut şi îl roagă să o sune (i se adresează cu „domnule Higgins”). După care se duce acasă, face duş şi îşi aruncă în maşina de spălat lenjeria cumpărată de la Dollar General.

5

Cât timp maşina îşi face treaba, Holly intră pe Twitter şi caută numele Craslow. Nu se aşteaptă la o listă lungă, pentru că nu-i un nume prea obişnuit – cel puţin, ea nu l-a mai auzit niciodată. Şi primeşte doar vreo douăsprezece rezultate. Două dintre fotografiile de profil sunt ale unor persoane Negre – un bărbat şi o femeie. Două sunt ale unor persoane albe, ambele femei. În celelalte opt sunt ori nişte siluete albe, ori nişte avataruri personalizate.

În profesia ei de acum, Holly trebuie să între zilnic şi pe Facebook, şi pe Instagram, şi pe Twitter. Dar nu, nu Bill a învăţat-o asta, pentru că Bill era de modă veche. Ar putea să-şi folosească una dintre identităţile ei false de pe reţelele de socializare şi să trimită un mesaj pe Twitter celor douăsprezece persoane care poartă numele Craslow. Mesaj foarte simplu şi clar – ceva de genul: *Caut informaţii despre Ellen Craslow, originară din comitatul Bibb, Georgia. Vă rog răspundeţi dacă o cunoaşteţi.* Chiar dacă nu are cont pe Twitter acea Ellen Craslow despre care speră ea să afle ceva, este posibil ca una dintre cele douăsprezece persoane să fie rudă cu ea şi să îi transmită mesajul. Floare la ureche, nicio problemă, a mai făcut-o atunci când căuta persoane dispărute (în general, oameni eliberaţi pe cauţiune) şi căţei pierduţi. Nu are absolut niciun motiv să nu o facă şi

acum, însă ezită şi se încruntă privind cu atenţie la lista de nume de pe monitor.

De ce stă la îndoială?

Habar n-are, pentru că, teoretic, n-ar fi niciun motiv care s-o împiedice. Dar, dacă îi spune ei instinctul că nu trebuie s-o facă, atunci nu o face şi gata. Se hotărăşte să se gândească mai bine care ar trebui să fie următoarea mişcare. Şi o poate face în timp ce se duce până la Jet Mart, unde vrea să stea de vorbă cu vânzătorul care a fost de serviciu în seara dispariţiei lui Bonnie.

Tocmai când porneşte maşina, îi sună telefonul. Îşi spune că o caută ori Penny – care vrea neapărat să fie pusă la curent cu investigaţia –, ori Tom Higgins – care o sună din Las Vegas, presupunând că se află în realitate acolo. Însă este Jérôme, care vorbeşte pe un ton extrem de surescitat.

— Tu crezi că a răpit-o cineva şi a băgat-o în dubiţa aia, da, Holly?

— Cred că este posibil. Ce ai aflat?

— Am intrat pe mai multe site-uri cu mărci de maşini şi cred că s-ar putea să fie o Toyota Sienna. Eu aşa *zic.* Obiectivul de la camera aia de supraveghere era al naibii de murdar şi...

— Înţeleg ce vrei să spui.

— ... şi nu vedeai decât partea de jos. Dar clar că nu-i un Chevy Express. Crede-mă, că ştiu ce vorbesc. Ar putea să fie un Ford, dar, dacă aş fi la un concurs gen „Ştii şi câştigi”, aş jura că era o dubă Sienna.

— Am înţeles. Mulţumesc.

Nu că i-ar fi de cine ştie ce ajutor.

— Numai că era o chestie aiurea la duba aia.

— Da? Ce anume?

— Nu ştiu. M-am uitat la înregistrare de mai mult de zece ori şi tot nu-mi dau seama ce era.

— Dunga? Aia albastră de jos?

— Nu, nu aia, că multe dube au dungi din astea. Altceva.

— Neapărat să-mi zici în caz că te lămureşti.
— Nasol că nu vedem plăcuţa de înmatriculare.
— Da, aşa este, spune Holly.
— Holly?
— Da, te aud.
Acum se îndreaptă spre ascensor.
— Eu tot cred că-i un criminal în serie. Pe bune că aşa cred.

6

Telefonul sună din nou tocmai când vrea să plece. Pe ecran scrie NUMĂR NECUNOSCUT. Opreşte maşina şi răspunde. Este convinsă că domnul Număr Necunoscut este Tom cel Mare şi Tare.
— Alo? La telefon Holly Gibney. Cu cine vorbesc?
— Tom Higgins.
Din fundal, se aud păcăneli şi piuieli electronice şi clinchete de clopoţei. Zgomote de cazinou. Aşa dispare orice îndoială referitoare la locul unde se află Tom Higgins – evident că este în Las Vegas.
— Explică-mi cum adică a dispărut Bonnie. Ce-ai vrut să zici?
— Aşteaptă o secundă, cât parchez.
Holly opreşte într-un loc liber. Nu vorbeşte niciodată la telefon în timp ce conduce, decât dacă nu are încotro; şi crede că toţi cei care fac altfel sunt nişte idioţi. Şi nu-i doar ilegal, dar este şi foarte periculos.
— Unde s-a dus?
Lui Holly îi trece prin cap să-l întrebe ce anume nu înţelege din cuvântul *dispărut.* Nu o face, evident că nu o face. În schimb, îi spune că mama lui Bonnie a angajat-o şi îi relatează ce a aflat până acum. Adică nu prea multe. Urmează o tăcere lungă. Nu îl întreabă dacă mai e la telefon, pentru că se aude larma de păcăneli şi piuieli şi clopoţei.
În cele din urmă, Higgins spune:
— Îhî.

Asta-i tot ce ai de zis, măi, băiete?

— Ştii cumva unde s-ar fi putut duce, domnule Higgins?

— Nu. I-am dat papucii iarna trecută. Pen' că îmi cerea – da fără s-o zică pe bune, ştii şi tu cum fac femeile – să avem o relaţie stabilă, pe termen lung. Şi eu deja îmi făceam planuri să vin la Vegas.

Eu am auzit că ea ţi-a dat papucii, îl contrazice Holly în gând.

— Ţi se pare posibil să fi plecat fără să spună nimănui?

— Păi, din ce mi-ai zis, am înţeles că a spus la toată lumea, răspunde Tom. A lăsat biletul ăla, nu?

— Da, sigur, însă chiar să lase totul baltă şi să plece aşa, din senin? Să-şi abandoneze bicicleta pe stradă? Atât de impulsivă era?

— Câteodată...

Răspunsul acesta prudent îi dă de înţeles lui Holly că tipul spune ce crede că ar dori ea să audă.

— Şi fără să-şi ia nicio haină? Fără să-şi folosească niciun card bancar şi nici telefonul în ultimele trei săptămâni?

— Şi ce? Probabil s-o fi săturat de mă-sa. Nu putea s-o sufere.

Keisha nu era de această părere. Conform spuselor ei, se certau foarte des, dar se iubeau foarte mult. În fond, Penny şi-a lipit pe maşină fotografii cu fiica sa.

— Probabil n-a anunţat pe nimeni ce are de gând, pentru că maică-sa ar fi trimis după ea poliţia călare. Sau pe cineva ca tine. Că voia s-o ţină legată de ea şi să-i distrugă viaţa.

Holly se hotărăşte să schimbe subiectul.

— Îţi place în Las Vegas, domnule Higgins?

— Da, e super.

Prudenţa din tonul lui este înlocuită de entuziasm.

— Cel mai tare oraş dintre toate.

— Mi se pare că eşti într-un cazinou.

— Da. Binion's. Deocamdată, servesc la mese, dar

o să avansez repede. Şi bacşişurile sunt fabuloase. Apropo de asta, să ştii că mi se termină pauza. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, doamnă Gibney. Ţi-aş ura baftă, ţi-aş ura s-o găseşti pe Bonnie, dar lucrezi pentru Scârba-Scârbelor, aşa că nu pot. Scuze.

— Încă ceva, te rog.

— Da' repede. Că boul ăla de şef îmi face semne disperate.

— Am stat de vorbă cu Randy Holsten. Datorezi cinci sute de dolari la chirie. Aşteaptă să îţi achiţi partea.

Tom râde:

— Poate să aştepte mult şi bine.

— Eu nu am să aştept, domnule, spune Holly. Ştiu unde lucrezi. Îi pot solicita avocatului meu să sune la conducerea cazinoului şi să ceară să ţi se reţină din leafă suma respectivă.

Habar n-are dacă poate face aşa ceva, dar îi place la nebunie cum sună. Întotdeauna, cele mai bune idei îi vin în timp ce vorbeşte la telefon. Şi tot atunci este şi foarte categorică.

De această dată nu mai sesizează niciun strop de entuziasm sau de prudenţă în vocea tânărului. Acum Tom Higgins pare extrem de ofensat.

— De ce ai face aşa ceva? Că doar nu lucrezi pentru Randy!

— Pentru că, îi răspunde Holly, pe tonul afectat pe care-l folosea cu Jérôme mai demult, nu mi se pare deloc că ai fi un om bun. Din foarte multe motive.

Câteva secunde de tăcere, în care se aud doar păcănelile şi piuielile. Apoi:

— Să mă pupi undeva, viperă ce eşti!

— La revedere, domnule Higgins! O zi frumoasă îţi doresc!

7

Holly traversează oraşul ca să ajungă la magazinul

Jet Mart de pe Red Bank Avenue. Are un sentiment ciudat de mulţumire, de uşurare. *O viperă intră într-un bar şi îşi comandă un Mai Tai.*

Starea aceasta bună nu-i este umbrită nici măcar de vestea că vânzătorul cu care vrea să discute nu este de serviciu. Ar fi trebuit oricum să se aştepte la asta; dacă tipul cu pricina o cunoaşte pe Bonnie înseamnă că lucrează de destul de multă vreme acolo şi, prin urmare, nu-i deloc surprinzător că este liber duminica. Aşa că acum discută cu vânzătorul de astăzi – un tânăr cu albeaţă la un ochi, sărmanul de el.

— Ala e Emilio, îi spune tânărul. Emilio Herrera. Lucrează mâine, de la trei după-masă până la unşpe. Că la unşpe se închide dugheana.

— Mulţumesc frumos.

Holly se gândeşte dacă n-ar fi bine să meargă în campus şi să pună nişte întrebări despre Ellen Craslow persoanelor pe care le-ar întâlni în sălile din Clopotniţă sau în cele din clădirea unde se află Catedra de biologie. Dar ce rost ar avea? Nu-i doar duminică şi nu-i doar miezul verii, ci este o duminică în miezul verii şi în plină pandemie de *Covid.* Probabil că Bell College doarme somnul morţii, la fel ca Abraham Lincoln. Mai bine să se ducă acasă, să se relaxeze şi să se gândească. Să încerce să înţeleagă de ce a ezitat atunci când ar fi trebuit să ia legătura cu persoanele de pe Twitter care poartă numele Craslow. Să îşi dea seama dacă dubiţa din imaginile de pe camera de supraveghere ar avea vreo importanţă. Pentru că, uneori, un trabuc nu-i decât o ţigară, iar o dubiţă nu-i decât o dubiţă. Să accepte şi ipoteza că este posibil să fi dat peste un criminal în serie.

Îi sună telefonul. Pe ecran scrie „Pete Huntley”. Nu răspunde. Ajunge în garajul blocului ei, îşi aprinde o ţigară şi îl sună înapoi.

— Habar n-am ce marcă de dubă este, zice el, dar are ceva ciudat.

— Numai că nu-ţi dai seama ce anume.

— Da. De unde ştii?

— Pentru că la fel a spus şi Jérôme. De ce nu discuţi cu el? Poate că, împreună, o să descoperiţi despre ce e vorba.

8

Holly nu poate să doarmă. Stă culcată pe spate, cu mâinile strânse pe piept, cu ochii deschişi în întuneric. Se gândeşte la bicicleta lui Bonnie, care mai că se ruga să fie furată de cineva. Se gândeşte la Peter Steinman, căruia amicii îi ziceau „împuţitul”. Şi skateboardul a fost abandonat, dar cineva i l-a înapoiat mamei sale. Oare mama lui Bonnie a primit bicicleta fiicei ei? Normal că da. Se gândeşte la Keisha, care i-a spus că Bonnie şi Penny nu puteau să se sufere, dar se iubeau foarte mult. Şi se gândeşte la Ellen Craslow. *Acest* gând o împiedică să adoarmă.

Se dă jos din pat, se duce la birou, deschide calculatorul, intră pe Twitter. Folosindu-şi una dintre identităţile false – Laurenbacallfan, identitatea ei preferată –, trimite mesaje tuturor celor douăsprezece persoane care poartă numele Craslow, întrebând dacă nu cumva ştiu ceva despre o anume Ellen Craslow, originară din comitatul Bibb, Georgia. Ataşează întrebarea la ultimele postări ale persoanelor respective. Sigur, s-a zis cu confidenţialitatea. Şi ce dacă? Oricum, niciunul dintre cei doisprezece n-are mai mult de zece urmăritori. Termină şi se întoarce în pat. Dar tot nu reuşeşte să adoarmă, pentru că acum o frământă gândul că a greşit, că nu trebuia să trimită mesajul ăla. Dar de ce? Greşit ar fi fost să nu-l trimită. Nu-i aşa?

Ba aşa e.

Adoarme într-un final. Şi îşi visează mama.

15 FEBRUARIE 2021-27 MARTIE 2021

1

Barbara şi Olivia Kingsbury încep să se vadă de trei ori pe săptămână. Ceaiul le este servit întotdeauna de Marie Duchamp, care pare să aibă o rezervă interminabilă de cămăşi albe şi de pantaloni cafenii. Le aduce mereu şi biscuiţi. Câteodată cu ghimbir, câteodată cu unt, câteodată cu ciocolată; dar, de obicei, biscuiţi Oreo. Pentru că Oliviei Kingsbury îi plac la nebunie biscuiţii Oreo. La ora nouă, în fiecare dimineaţă, Marie apare în pragul uşii de la living şi le spune că trebuie să încheie. Barbara îşi pune geanta pe umeri şi pleacă la şcoală. Urmează cursurile online, dar are voie să o facă de la bibliotecă, unde sunt mai puţine lucruri care să-i distragă atenţia şi se poate concentra mai bine.

Pe la jumătatea lui martie, deja o sărută pe Olivia pe obraz înainte de plecare.

Părinţii Barbarei ştiu că lucrează la un proiect şi presupun că lucrează la şcoală. Jérôme presupune că o face în alt loc, dar nu vrea să-şi bage nasul în treburile ei. De câteva ori, Barbara simte nevoia să le dezvăluie totul despre întâlnirile ei cu bătrâna poetă Olivia Kingsbury. Însă o împiedică proiectul (foarte) special la care lucrează *Jérôme,* cartea pe care o scrie despre stră-străbunicul lor, carte ce va fi publicată. Nu vrea ca fratele ei mai mare să-şi imagineze că ea îl imită sau că încearcă să se scalde în lumina succesului său. Plus că ea scrie *poezie.* Adică ceva ce ei i se pare cam neserios şi cam fru-fru în comparaţie cu lucrarea lui – atât de serioasă şi de bine documentată – despre gangsterii Negri din Chicago în perioada Marii Crize Economice[73]. Ca să nu mai spună că-i treaba ei *personală.* Secretă, aşa cum secret este şi jurnalul pe care l-a ţinut în adolescenţă şi pe care l-a recitit la şaptesprezece ani (mă rog, l-a citit până i s-a pus pata) şi apoi l-a ars într-o zi când a fost singură acasă.

[73] 1929-1937 (n. tr.).

La fiecare întâlnire cu bătrâna poetă – la fiecare *seminar* –, vine cu câte o poezie nouă. Aşa vrea Olivia. Insistă, chiar. Dacă Barbara îi spune că nu i se par bune unele dintre poeziile noi, sau că nu le-a *terminat* încă, bătrâna poetă face un semn nepăsător din mână. Şi zice că nu contează. Şi mai zice că lucrul cel mai important este să fie în permanenţă deschisă faţă de lumea din jur şi cuvintele vor veni de la sine.

— Dacă nu o faci, continuă ea, ai să te închizi în tine. Şi ai să te usuci.

Citesc alte poezii cu glas tare... de fapt, Barbara face asta. Olivia este cea care alege poeziile, dar se scuză spunând că trebuie să–şi cruţe puţinul care i-a mai rămas din vocea de altădată. Citesc din Dickey, Roethke, Plath, Moore, Bishop, Karr, Eliot – ba chiar şi din Ogden Nash[74]. Într-o zi, o roagă pe Barbara să citească poezia „Congo", scrisă de Vachel Lindsay[75]

După ce termină de citit, bătrâna poetă o întreabă pe tânăra ei discipolă dacă i s-a părut că poezia respectivă ar avea o oarece tentă rasistă.

— Sigur că da, râde Barbara. Şi nu doar o tentă. Toată poezia e înfiorător de rasistă. Păi, cum? „Buci grase şi negre într-o cramă"? Cred că glumiţi, nu?

— Deci, nu-ţi place.

— Ba *mor* după ea.

Şi râde din nou în hohote – acum şi de surprindere.

— De ce?

— Din cauza ritmului. Parcă tropăie în cadenţă!

---

[74] James Dickey (1923-1997) – poet şi romancier american; Theodore Roethke (1908-1963) – poet american, câştigător al Premiului Pulitzer pentru poezie în 1 9 54; Sylvia Plath (1932-1963) – poetă şi prozatoare americană; Daniel Moore (940-2016) – poet şi eseist american; Elizabeth Bishop (1911-1979) poetă americană, câştigătoare a Premiului Pulitzer pentru poezie în 1956; Mary Karr (n. 1955) – poetă şi eseistă americană; Odgen Nash (1902-1971) – poet american (n. tr.).

[75] Nicholas Vachel Lindsay (1 879-l 9 3 1) – poet american; „Congo" – poezie publicată în 1 9 1 4 şi purtând subtitlul „Un studiu asupra rasei negre" (n. tr.).

Tiribumba-bumba-*buum!* E ca un cântec care nu-ţi mai iese din minte. Care te obsedează, te necăjeşte, pe care-l auzi neîncetat. Şi de care nu poţi să scapi.

— Şi tu crezi că poezia trece dincolo de rasă?

— Da, cred!

— Trece şi dincolo de rasism?

Barbara cade pe gânduri. Mereu trebuie să se gândească bine la ce spune în această cameră unde primeşte ceai şi biscuiţi. Însă ce face ea acum o stimulează, aproape o înflăcărează. Parcă niciodată nu s-a simţit mai vie decât acum, în prezenţa acestei doamne bătrâne şi foarte zbârcite, dar cu ochi pătrunzători şi aprigi.

— Nu.

— Aha!

— Dar, dacă ar fi să scriu eu o poezie la fel ca asta despre Maleek Dutton, cu siguranţă că aş face-o. Numai că „bumba-bum” ar simboliza zgomotul împuşcăturilor. Maleek e puştiul ăla care...

— Ştiu cine e, spune Olivia, făcând un gest spre televizorul uriaş. Şi de ce nu încerci să o scrii?

— Pentru că nu mă simt pregătită, răspunde Barbara.

2

Olivia citeşte poeziile scrise de Barbara şi o roagă pe Marie să le copieze. La următoarea vizită a Barbarei – nu chiar la fiecare, ci din când în când –, îi spune ce schimbare ar trebui făcută sau care anume cuvânt ar trebui înlocuit. Foloseşte mereu aceleaşi două expresii: fie „nu erai prezentă atunci când ai scris asta”, fie „ai fost cititorul, nu scriitorul”. Odată, îi zice Barbarei că are voie să fie cuprinsă de admiraţie faţă de ceea ce scrie doar o singură dată: în timpul procesului de creaţie. „Iar după aceea, draga mea Barbara, trebuie să fii neîndurătoare cu tine însăţi.”

Când nu vorbesc despre poezii şi poeţi, Olivia o îndeamnă pe Barbara să-i spună mai multe lucruri

despre viaţa ei. Iar tânăra îi povesteşte că face parte dintr-o familie situată în zona de vârf a clasei mijlocii şi că uneori se simte stânjenită din cauză că are atât de multe avantaje, iar alteori îi este ruşine şi se înfurie când oamenii se prefac că nu o văd. Şi nu-i vorba că doar îşi imaginează că asta se întâmplă din cauza culorii pielii ei, ci ştie că aşa este. La fel cum ştie că, atunci când intră în vreun magazin, toţi cei care lucrează acolo stau cu ochii pe ea ca nu cumva să şterpelească ceva. Îi place muzica rap şi cea hip-hop, dar expresia *negruţa mea* o face să se simtă foarte prost. Ştie că n-ar trebui, ba chiar îi place trupa lui YG[76], dar aşa se simte. E de părere că pe albi ar trebui să-i facă să se simtă prost aceste cuvinte, nu pe ea. Dar asta-i situaţia şi n-are ce-i face.

— Spune asta. Exprimă ce simţi.

— Nu ştiu cum.

— Caută o soluţie. Caută imaginile potrivite. Nu în idei, ci în lucruri – dar în lucrurile simple şi adevărate. Le vei descoperi când îţi vei pune de acord ochii cu inima şi cu mintea.

Barbara Robinson este tânără, abia a împlinit vârsta de la care are drept de vot; însă a avut deja parte de nişte întâmplări de-a dreptul îngrozitoare. A traversat o scurtă perioadă când se gândea să se sinucidă. Iar povestea de la Crăciunul trecut, din ascensor, cu Chet Ondowsky, a fost mai rea decât toate; i-a schilodit concepţia asupra realităţii. Şi-ar dori să-i împărtăşească Oliviei toate astea, chiar dacă ştie că sunt prea absurde ca să poată fi crezute de cineva; însă, ori de câte ori vrea să abordeze subiectul – având sentimentul că se aruncă în faţa unui camion care circulă cu viteză, că asta-i metafora care îi vine în minte atunci –, bătrâna poetă ridică mâna exact ca un agent de circulaţie şi clatină din cap. Îi permite să vorbească despre Holly, dar

[76] Prescurtare de la Young Gangsta – rapper american (n. tr.).

când Barbara încearcă să-i spună cum Holly a salvat-o atunci când Sala Mingo urma să fie aruncată în aer în timpul unui concert rock, mâna bătrânei poete se ridică din nou. *Opreşte-te!*

— Nu facem psihiatrie, îi zice Olivia. Nu facem psihoterapie. *Poezie* facem noi aici, draga mea. Talentul exista în tine încă de dinainte să ţi se întâmple toate grozăviile astea. Este înnăscut, la fel ca în cazul fratelui tău. Numai că talentul de unul singur este ca un cal nărăvaş, neîncălecat vreodată. Străbate în goana mare fiecare experienţă care ţi-a marcat existenţa şi de care nu te-ai eliberat încă – fiecare *traumă* peste care nu ai putut încă să treci, dacă vrei.

Fiecare conflict. Fiecare mister. Fiecare loc ascuns şi întunecat al firii tale, care nu ţi se pare doar urâcios, ci de-a dreptul vrednic de ură.

Ridică mâna şi strânge pumnul. Barbara îşi dă seama că trebuie s-o doară cam tare gestul ăsta, dar uite-o că îl face, ba chiar îşi împlântă unghiile în pielea fărâmicioasă a palmei.

— Păstrează-l, continuă bătrâna poetă. Păstrează-l cât de mult poţi. Este lucrul tău cel mai de preţ. După ce îl vei epuiza, va trebui să te bizui doar pe amintirea extazului pe care l-ai simţit atunci. Dar, cât timp îl mai ai, ţine-l bine. Şi foloseşte-l.

Însă nu îi spune dacă poeziile aduse de Barbara i se par bune sau proaste. Nu i-o spune chiar *atunci.*

3

De obicei, Barbara vorbeşte cel mai mult. Însă uneori Olivia inversează rolurile şi se lasă pradă propriilor amintiri, cu un fel de veselie combinată cu tristeţe. Îi povesteşte Barbarei despre cum erau cenaclurile literare în anii ’50 şi ’60, perioadă pe care ea o numeşte „lumea dispărută”. Îi povesteşte despre scriitorii pe care i-a întâlnit, despre

scriitorii pe care i-a cunoscut bine, despre scriitorii pe care i-a iubit, despre scriitorii (printre care se află cel puţin un romancier câştigător al Premiului Pulitzer) cu care s-a culcat. Vorbeşte despre suferinţa provocată de moartea unicului ei nepot şi mărturiseşte că acesta este singurul lucru despre care nu se simte în stare să scrie.

„Parcă aş avea o piatră în gât”, zice ea. Mai vorbeşte şi despre îndelungata ei carieră în învăţământ, în cea mai mare parte desfăşurată „pe deal” – adică la Bell.

Într-o zi din martie, când Olivia vorbeşte despre perioada de şase săptămâni în care poeta Sharon Olds i-a fost colegă – şi despre cât de minunat a fost atunci, Barbara o întreabă ceva în legătură cu atelierul de poezie.

— Nu era un atelier de proză şi poezie? Ca în Iowa?

— Exact ca în Iowa, îi dă dreptate Olivia, strâmbând din gură şi înmulţindu-şi incredibil de mult ridurile din jur, de parcă ar fi gustat ceva scârbos.

— Nu erau destui candidaţi şi, din cauza asta, s-a desfiinţat?

— Ba erau mulţi candidaţi. Desigur, nu la fel de mulţi ca pentru atelierul de proză şi ieşea mereu în pierdere. Dar se compensa cu profitul scos de cel de proză.

Acum i se adâncesc şi mai tare ridurile din jurul gurii.

— Emily Harris a propus să fie desfiinţat. A spus că, în felul acesta, nu numai că am atrage mai mulţi scriitori importanţi care să se ocupe de el, dar am şi contribui în mod considerabil la creşterea bugetului care revine Catedrei de engleză. Evident că au fost obiecţii, dar propunerea lui Emily a avut câştig de cauză. Şi am impresia că deja ieşise la pensie la vremea respectivă.

— Mare păcat!

— Aşa este. M-am împotrivit şi am adus argumente în favoarea atelierului de poezie de la Bell, am spus că este important, că ajută la descoperirea tinerelor talente în acest domeniu, iar Jorge – tare mult mi-a *plăcut* omul ăla – a zis că este responsabilitatea noastră să-l păstrăm. „Să continuăm tradiţia”, a spus el. Şi vorbele lui au făcut-o pe Emily să zâmbească. Avea ea un zâmbet anume pentru ocazii de felul acesta. Foarte subţire, fără să-i dezvelească dinţii, dar tăios ca o lamă de cuţit. Şi ea i-a zis: „Dragul meu Jorge, responsabilitatea noastră nu se rezumă doar la câţiva tineri cu pretenţii de poeţi.” Nu că i-ar fi fost drag Jorge, nu, nici vorbă. Nu putea să-l sufere şi îmi închipui cât de încântată s-a simţit atunci când a dispărut. Probabil că a deranjat-o şi prezenţa lui la şedinţa aceea.

Olivia face o pauză, după care adaugă:

— De fapt, Jorge a venit acolo la invitaţia mea.

— Cine era Jorge? Un profesor?

— Jorge Castro era scriitorul care s-a ocupat de atelierul de creaţie în anul universitar 2010—2011 şi o parte din 2012. Până când a dispărut, aşa cum am spus.

— Cel care a scris romanul *Oraşul uitată* îl avem pe lista de lecturi pentru vacanţa de vară.

Dar nu are intenţia să-l citească, pentru că va termina liceul în iunie.

— Da. Bun roman. Sunt bune toate cele trei romane pe care le-a scris, dar probabil acesta este cel mai bun. Jorge era un susţinător înflăcărat al virtuţilor poeziei, însă nu a avut drept de vot atunci. Pentru că nu făcea parte din corpul profesoral.

— Şi cum adică „a dispărut”?

— Este o poveste ciudată şi tristă şi destul de greu de înţeles. Plus că nu are nicio legătură cu ce trebuie să discutăm noi... nici nu ştiu dacă Jorge a scris vreodată şi poezie... dar, dacă vrei să ştii, am să ţi-o spun.

— Vă rog.

Chiar atunci apare Marie, care le spune că trebuie să pună punct întâlnirii din ziua aceasta. Bătrâna poetă face gestul ei obişnuit cu mâna ridicată.

— Te rog eu, mai lasă-ne încă cinci minute.

Şi apoi îi spune Barbarei povestea straniei dispariţii a lui Jorge Castro, petrecută în luna octombrie a anului 2012.

4

În ultima sâmbătă a lunii martie, Barbara stă ghemuită pe canapeaua din living şi citeşte *Oraşul uitat,* romanul scris de Jorge Castro. Îi sună telefonul. Răspunde. Este Olivia Kingsbury, care îi spune:

— Cred că-ţi datorez scuze, Barbara. Posibil să fi făcut o greşeală destul de gravă. Tu vei hotărî asta. Poţi să vii acum până la mine?

26 IULIE 2021

1

Holly se trezeşte în zorii zilei. Mănâncă fulgi de ovăz cu fructe, după care îşi deschide computerul şi intră pe Twitter. A primit un singur răspuns la întrebarea ei. Elmer Craslow (fan al echipei de fotbal Eagles, fan al lui Trump şi originar din Nyack, New York) spune că n-a auzit în viaţa lui de Ellen Craslow, din comitatul Bibb, Georgia. Holly nu este prea dezamăgită. Mai are încă unsprezece şanse să afle ceva. Numai în baseball ieşi de pe teren dacă ai ratat de trei ori.

În timp ce îşi pune adidaşii ca să iasă la plimbarea de dimineaţă – pentru că atunci îi vin cele mai bune idei –, îi sună telefonul. Este Jérôme, care pare foarte entuziasmat. Cu un glas puţin cam înăbuşit de masca pe care o poartă, o anunţă că se află într-un

Uber şi că se duce la aeroport. Pleacă la New York.

Holly se sperie:

— Cu *avionul?.*

— Păi, cam asta-i metoda cea mai obişnuită de a parcurge mai mult de o mie şase sute de kilometri, spune el şi începe să râdă. Linişteşte-te, Hollyberry, am la mine certificatul de vaccinare şi o să port masca tot timpul zborului. Cred că ţi-ai dat seama că şi acum o port.

— De ce te duci la New York?

Dar bineînţeles că ştie răspunsul.

— Pentru cartea ta!

— M-a sunat editorul aseară. Mi-a zis că ar putea să-mi trimită contractul, dar poate mai bine mă duc eu acolo şi îl semnez chiar astăzi, iar el o să-mi dea un cec pentru o sută de mii de dolari! Spune că nu aşa se procedează în mod obişnuit, dar a primit undă verde să facă o excepţie cu mine. Ei, tu ce părere ai de nebunia asta?

— Că-i şi o nebunie, şi o minune, atâta timp cât nu te îmbolnăveşti.

— Statisticile spun că New Yorkul e mai sigur decât oraşul nostru, Hols. N-o să ajung acolo până la masa de prânz – şi asta-i nasol, pentru că prânzul cu editorul e un fel de tradiţie în lumea cărţilor –, dar mi-a zis că o să mergem diseară la un burger şi o bere. O să fie şi agenta mea acolo – nu ne-am întâlnit până acum decât pe Zoom. Editorul mi-a spus că, pe vremurile bune, ne-ar fi dus la Four Seasons, numai că, acum, doar la barul Blarney Stone poate să ne ducă. Pe mine nu mă deranjează deloc chestia asta.

De atâta emoţie, Jérôme a început să bată câmpii, dar pe Holly nu o deranjează. Însă o deranjează (foarte tare) gândul că tânărul va călători într-un avion, unde aerul este recirculat şi absolut oricine poate avea Covid. Dar se şi bucură să-l ştie atât de fericit. *Un drum neplanificat la New York în plină vară a Covidului,* îşi spune ea. *Ce bine-i să fii tânăr, iar astăzi, ce bine e să fii Jérôme!*

— Distrează-te, dar, orice faci, ai grijă să nu pierzi cecul.

— De el o să se ocupe agenta, îi răspunde tânărul. Uau, super! Aproape am ajuns la terminal, Hollyberry.

— Călătorie plăcută şi, când te duci la barul ăla, vezi să te aşezi...

— Da, mami. Mai am să-ţi spun ceva. Am scos la imprimantă o hartă cu Parcul Deerfield şi împrejurimile lui. Am făcut semne cu roşu pe locurile unde au fost văzuţi ultima oară Bonnie şi Peter Steinman. Nu avem nicio astfel de informaţie despre Ellen Craslow, dar ştim că lucra în campus, aşa că am însemnat clădirile de acolo. Ţi-o dă Barbara dacă o vrei. Am lăsat-o pe birou.

— Ştiu toate locurile alea, răspunde Elolly, cu oarece asprime în ton.

Şi imediat îşi aduce aminte cum zicea unchiul Elenry: *Nu m-am născut ieri.*

— Da, dar ţi se face pielea de găină când le vezi pe hartă atât de aproape unele de altele. Ar trebui să afli dacă mai sunt şi altele. Gata, am ajuns. Trebuie să cobor.

— Când te întorci?

— Elabar n-am. Poate stau vreo două-trei zile, poate mă întorc chiar mâine.

— Dacă-ţi trece prin cap să vezi vreun spectacol pe Broadway, să ştii că sunt închise toate...

— Tre să fug acum, Elollyberry.

Şi închide.

— Nu pot să sufăr când îmi zici aşa, bombăne Elolly.

Dar zâmbeşte. Pentru că nu-i adevărat, iar Jérôme ştie asta.

2

În timpul plimbării de dimineaţă, aude din nou soneria telefonului.

— Cine-i tăticul tău care te iubeşte? vrea să ştie Pete Huntley.

— În niciun caz tu, Pete. Dar pari foarte binedispus. Şi deloc bolnav.

— Am renăscut din cenuşa Covidului şi sunt un om nou, spune el.

Dar strică totul printr-un acces de tuse.

— În fine, aproximativ renăscut şi aproximativ nou. Ţi-am găsit gagica, Holly.

Holly se opreşte brusc din mers.

— Ai găsit-o pe Ellen Craslow?

— Nu, nu pe ea în persoană, dar i-am găsit ultima adresă cunoscută. Şi poza, pe care ţi-o trimit acum. Am sunat la biroul de personal de la Bell imediat ce au deschis. Spune, nu-i aşa că eşti mândră de mine?

— Foarte mândră. Care-i adresa?

— Bulevardul MLK – 11114. E în Lowtown, dar aproape de capăt.

— Mulţumesc, Pete.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, asta-i fişa postului meu.

Şi o întreabă acum pe un ton serios:

— Tu chiar crezi că-i o legătură între ei, nu? între Dahl şi Craslow şi puştiul ăla după care s-a dus Jérôme?

— Cred că *s-ar putea* să fie.

— N-o să vorbeşti cu Isabelle despre asta, nu?

— Încă nu.

— Bravo! Vezi mai întâi dacă aşa este sau nu, Hol. O să te ajut şi eu cum pot de aici. Că încă sunt în carantină, ce să fac...

— Bine.

— O să fiu Mycroft Holmes, fratele mai mare, iar tu o să fii Sherlock, da? Cum te mai simţi acum, după povestea cu mama ta?

— Un pic mai bine, spune Holly şi închide.

Nici cinci secunde nu trec şi aude clinchetul unui mesaj de la Pete. Aşteaptă să ajungă înapoi acasă, ca să se poată uita la fotografia primită de pe iPad, pentru că vrea un ecran mai mare, ca să o vadă mai bine. Pete i-a trimis poza lui Ellen Craslow de pe

legitimaţia de la Bell, legitimaţie încă valabilă – va expira abia în octombrie. În fotografie este chipul unei femei de culoare, cu păr negru. Nu zâmbeşte, dar nici nu se încruntă, ci doar se uită în obiectiv cu o expresie indiferentă. E drăguţă. Lui Holly i se pare că ar avea între douăzeci şi opt şi maximum treizeci şi doi. Cam aşa i-a spus şi Keisha. Sub numele de pe legitimaţie scrie: BELl'cOLLEGE ARTS & SCIENCES'-PERSONAL DE SERVICIU.

— Unde eşti, Ellen? murmură Holly.

Deşi, de fapt, vrea să o întrebe: *Cine te-a răpit?*

3

După o jumătate de oră, merge încet pe bulevardul Martin Luther King, cu Priusul ei. A lăsat în urmă toate magazinele, bisericile, barurile, dughenele şi birturile. Pete i-a spus că adresa este aproape de capătul cartierului Lowtown. La fel de aproape este şi de capătul oraşului; peste câteva sute de metri, bulevardul MLK va deveni Route 27. În faţă se văd deja câmpuri cu vaci scoase la păscut, plus vreo două silozuri. Chiar dacă GPS-ul susţine că merge pe drumul cel bun, Holly începe să-şi spună că poate Pete i-a dat o adresă greşită. Dar imediat ajunge la parcul de rulote Elm Grove. Este înconjurat de un gard din uluci. Rulotele sunt bine întreţinute. Sunt vopsite în culori pastel şi fiecare are în faţă câte un petic de iarbă. Cu multe răzoare de flori. Printre rulote, şerpuieşte o cărăruie asfaltată. GPS-ul o anunţă că a ajuns la destinaţie.

La capătul acestei alei, sunt o mulţime de cutii poştale, cu numere de la 11104 la 11126. Holly intră încet cu Priusul în parcul de rulote şi pune brusc frână când doi copii în chiloţi de baie – un copil alb şi unul Negru – îi taie calea alergând după o minge de plajă. Nici măcar o privire nu au aruncat în direcţia maşinii. Holly îşi ia piciorul de pe pedala de frână, vrea să pornească, dar apasă din nou pedala

când vede un cățel gălbui care zburdă în urma băieților. În fața unei rulote de culoarea cerului senin, cu o poză a lui Barack Obama lipită pe ușa dublă, o femeie cu pălărie de soare a ieșit în ziua aceasta din ce în ce mai toridă ca să își ude florile.

În mijlocul parcului cu rulote, se află o clădire verde pe a cărei ușă scrie BIROU ADMINISTRAȚIE. Alături, este o altă clădire, tot verde, pe a cărei ușă scrie SPÂLĂTORIE. Acolo se duce acum o femeie cu batic pe cap și în mână cu un coș din plastic cu rufe. Holly oprește mașina, își pune masca și intră în clădirea cu biroul. Aici este un ghișeu cu o plăcuță pe care scrie: STELLA LACEY – ADMINISTRATOR. În spatele lui, o doamnă corpolentă joacă Solitaire la computer. O vede pe Holly și îi zice:

— Dacă vrei un loc liber, să știi că n-ai nimerit bine. N-avem niciunul. Scuze.

— Mulțumesc, dar nu asta caut. Numele meu este Holly Gibney, sunt detectiv particular și încerc să găsesc o femeie.

Când aude cuvintele *detectiv particular,* Stella Lacey își pierde tot interesul pentru jocul de pe calculator și holbează ochii la Holly.

— Serios? Pe cine? Ce-a făcut?

— Din câte știu eu, nu a făcut nimic. O recunoașteți?

Și îi arată poza din telefon. Stella Lacey îi ia telefonul din mână și îl ține aproape de ochi.

— Sigur. Asta-i Ellen Caslow!

— Craslow, o corectează Holly. Aș dori să știu dacă vă amintiți cu exactitate data la care a plecat de aici.

— Da ce-ți pasă?

— Aș vrea să știu unde a plecat. Știți că lucra la colegiu, da? La Bell?

— Știu colegiul ăsta, zice Stella Lacey, pe un ton puțintel cam ofensat – subînțelesul fiind *ce, crezi că-s bătută-n capi* Mi se pare că era femeie de serviciu.

— Îngrijitoare, da. Doamnă Lacey, nu doresc decât să mă asigur că nu a păţit nimic.

Dispare dintr-odată tot aerul ăla ofensat – dacă asta a fost, sau doar i s-a părut lui Holly – al doamnei corpolente.

— Bine, am priceput. Ştii în care rulotă stătea?

— Adresa pe care o am eu este 11114.

— Aha, da, e una dintre alea din spatele spălătoriei, lângă piscina gonflabilă pentru ăia mici. Stai niţel să verific.

Şi gata cu jocul de Solitaire. În locul lui, pe ecran apare un tabel. Stella Lacey caută în el, se uită cu atenţie, îşi pune ochelarii şi începe din nou să caute.

— Uite. Ellen Craslow. Închiria rulota pe câte şase luni. Ultima plată e pentru perioada iulie-decembrie 2018. Asta-i tot.

Se întoarce cu faţa la Holly şi îşi şterge ochelarii.

— Acum îmi aduc aminte. Phil – ăsta-i bărbatul meu – n-a vrut să închirieze rulota aia până la sfârşitul lui ianuarie 2019, pentru că tipa era o chiriaşă bună. Nu ţipa, nu se certa, nu dădea muzica tare, nu venea poliţia la ea la două dimineaţa. Chiriaşi din ăştia ne plac nouă şi *doar* lor le închiriem pe termen lung.

— Sunt convinsă.

— Să ştii, doamnă Gibney, că sunt oameni care stau aici de multă vreme. Păi, uite, domnul şi doamna Cullen locuiesc la noi de vreo douăzeci de ani. Ne plac bătrânii, zău că ne plac – adică şi lui Phil, şi mie. Ellen n-avea decât vreo douăzeci şi ceva de ani, dar ne-a zis că-i o fire liniştită, aşa că ne-am încercat norocul cu ea. Şi n-am făcut rău.

Clatină din cap şi continuă:

— Dar uite că am pierdut banii pe o lună, cât timp a stat goală rulota aia. Eu cred că lui Phil îi cam plăcea de ea, nu că ar fi avut vreo şansă nici măcar dacă ar fi fost un tinerel de treizeci de ani, nu un babalâc de şaizeci. După părerea mea, tipa joacă

pentru echipa ailaltă, dacă te prinzi ce vreau să zic.

— Mă prind.

Plus că aceeaşi părere o avea şi Keisha.

— Şi chiar a dispărut? Adică nu doar de aici?

Holly dă din cap.

— Nu mai ştie nimeni nimic de ea, de la Ziua Recunoştinţei din 2018.

— Şi abia acum o caută cineva? Da' de ce mă mir? Că doar aşa se întâmplă când e vorba de oamenii Negri.

— Problema este că nu a dat-o nimeni dispărută, spune Holly. Poate nici nu este. Poate s-a întors acasă, în Georgia, că de acolo era. Eu încerc să dau de urma unor rude de-ale ei, dar sunt abia la început.

— Păi, ce să zic? Baftă multă! Apropo, să ştii că nu-i nevoie să stai cu masca aia. Corona nu-i decât o minciună gogonată.

— Ştiţi cumva ce s-a întâmplat cu lucrurile lui Ellen?

— Acum, că mă gândesc mai bine, chiar că nu ştiu. Normal că rulotele noastre sunt mobilate, dar probabil că a avut şi ea nişte lucruşoare personale, nu?

— Cam aşa ar fi trebuit.

— Păi, săptămâna asta, Phil e la Akron[77]. La o expoziţie de rulote. Da' să ştii, doamnă Gibby, că mi-ar fi zis dacă Ellen şi-ar fi lăsat mai multe lucruri aici. Numai că se mai întâmplă câteodată şi câte cineva se apucă să le fure... Sau se întâmplă să le găsim noi şi atunci le ducem la biserica baptistă sau le donăm unei organizaţii de caritate. Sigur, dacă nu sunt deteriorate.

— Cât timp a stat aici Ellen Craslow?

Stella Lacey îşi pune din nou ochelarii şi caută alt tabel în calculator.

— A venit la noi în martie 2016. Asta înseamnă doi ani jumate, nu? Păi, da, cred că a avut şi lucruri personale. Vrei să-l sun pe Phil? Deşi sunt sigură că

[77] Akron – oraş din statul Ohio (n. tr.).

mi-ar fi zis.

— Vă rog, spune Holly. Credeţi că sunt nişte vecini care să-şi aducă aminte de ea? Nişte chiriaşi de-ai dumneavoastră care să stea lângă rulota 11114?

Stella Lacey cade pe gânduri.

— Ar fi madam McGuire, de la 11110. Nu-i chiar lângă ea, ci dincolo de piscina aia gonflabilă. Mi se pare că Ellen şi Imani McGuire se aveau foarte bine. Îşi spălau rufele împreună, chestii de genul ăsta. Şi muierile dau mereu din gură la spălătorie. Probabil că-i acasă acum. Bărba-su încă lucrează cu juma de normă la serviciul de ridicări auto, da Imani a ieşit la pensie – să nu mă întrebi de unde, că nu ştiu. Ştiu doar că lucra undeva în oraş. Acum nu face altceva decât să tricoteze şi să se uite la televizor. N-am mai văzut pe nimeni care să tricoteze atât de repede ca bătrânica asta. Şi se duce la târgurile meşteşugăreşti sau în alte locuri ca astea şi vinde ce face. Mda, s-ar putea să ştie unde a plecat Ellen.

Nu şi dacă Ellen a fost răpită în apropiere de Parcul Deerfield, îşi zice Holly. *E mult prea departe.* Dar va sta de vorbă cu Imani McGuire. Holly îl admiră foarte mult pe Harry Bosch, detectivul din romanele lui Michael Connelly, şi ţine mereu cont de regula lui numărul unu: „Mişcă-ţi fundul şi apucă-te să baţi la toate uşile.”

— O să vorbesc cu Phil, să văd dacă el ştie ce s-a întâmplat cu lucrurile ei. Sunt destul de sigură că rulota era goală când am închiriat-o iarăşi, în februarie 2019 – evident, în afară de dotările obişnuite. Ai putea să te duci să vorbeşti cu soţii Jones, ăştia locuiesc acum acolo, numai că sunt amândoi la muncă. Şi nici nu cred că ar şti ceva. De unde să ştie? Că doar Ellen era plecată de ceva vreme când s-au mutat ei.

Clatină cu tristeţe din cap.

— Zici că de doi ani nu mai ştie nimeni nimic de ea? Mare păcat! Să te-ntorci, doamnă Gibsy. Uite, acu pun mâna pe telefon şi-l sun pe Phil.

— Mulţumesc.

— Şi sfatul meu e să arunci masca aia. Corona nu-i decât o scuză ca să se vândă mai multe perne magice la teleshopping.

4

Imani McGuire este o femeie înaltă şi slabă; părul ei foarte creţ este atât de alb, încât creştetul îi seamănă cu puful de păpădie. Locuieşte într-o rulotă dublă, vopsită într-un galben-aprins. Pe podeaua din zona de living, este întins un covor din pânză, absolut superb, cu cercuri concentrice verzi şi cafenii. Pereţii – făcuţi – dintr-un material care ar trebui să arate ca lemnul, dar nici vorbă de aşa ceva – sunt acoperiţi cu fotografii ale soţilor McGuire în diferite etape ale vieţii lor. La loc de cinste este pusă poza de la nuntă. Mirele este îmbrăcat în uniforma albă a marinei. Mireasa – aici având părul la fel de creţ, însă foarte negru, nu alb – seamănă izbitor de mult cu Angela Davis[78] Imani este dispusă să vorbească, dar, înainte de asta, are o întrebare:

— Eşti vaccinată?

— Sunt.

— Doză dublă?

— Da. Moderna.

— Poţi să-ţi scoţi masca. Eu mi-am făcut a doua doză în aprilie.

Holly şi-o scoate şi şi-o pune în buzunar. Pe covor, sunt aşezate două fotolii de la La-Z-Boy[79], cu faţa la un televizor al cărui ecran nu este cu mult mai mare decât cel al ipadului Pro al lui Holly. Peste braţul vătuit al unui fotoliu este pus un pulover pe jumătate terminat, de aceeaşi culoare ca vopseaua de pe exteriorul rulotei. Sub el, este un coş plin cu gheme

[78] Angela Yvonne Davis – militantă pentru drepturile populaţiei afro-americane, membră a Partidului Comunist din SUA (n. tr.).

[79] La-Z-Boy, Inc. – producător de mobilier, cu sediul în Michigan (n. tr.).

de lână galbenă.

Imani îşi ia andrelele şi jumătatea de pulover şi şi le pune pe genunchi. La televizor, Drew Carey, gazda emisiunii-concurs *Preţul corect,* răcneşte cât îl ţin bojocii, ridicând în slăvi calităţile premiilor puse în joc. Imani ia telecomanda şi închide televizorul.

— Îmi pare rău că vă deranjez.

— Nu trebuie să-ţi pară, îmi place să am cu cine să stau de vorbă, spune Imani, plus că deja au învârtit de roată. Aia-i cea mai bună parte. După ea, vine runda cu prezentarea produselor pentru licitaţie şi neam de neamul meu n-o să priceapă vreodată de ce un boşorog gras, care trăieşte din ajutor social, şi-ar dori să aibă două motociclete şi un echipament de camping. Pe pariu că ăştia care câştigă îşi vând după aia premiile. Eu precis aşa aş face.

Deja dă din andrele într-un ritm ameţitor, iar puloverul creşte şi tot creşte chiar sub ochii lui Elolly.

— O să fie foarte elegant.

— Al naibii de bine e să tricotezi într-o zi când ar trebui să fie douăzeci şi ceva de grade; dar o să vină şi vremea aia rece... sau aşa era înainte, că acum au dat atât de tare peste cap toată clima, că, de la an la an, nici nu mai ştii când e vară şi când e iarnă. Însă, dacă

0 să ningă la un moment dat şi dacă o să îngheţe lacul, sper să-mi cumpere cineva puloverul ăsta la târgul organizat de biserică. Mai am şi alte flanele puse deoparte pentru atunci; plus mai multe fulare şi perechi de mănuşi. Iau bănişori frumoşi pe lucrurile astea, mai mulţi decât face Yardley, bărbatu-meu. Dar tot zic că-i bine că se ocupă de ridicările alea de maşini, că aşa nu-mi mai stă pe cap toată ziulica... ce-

1 drept, nici eu nu mai stau pe capul lui. Şi uite aşa împăcăm şi capra, şi varza. Ascultă la mine ce-ţi zic eu, fetiţo, cincizeci şi doi de ani alături de un

singur om înseamnă un timp al naibii de lung. Şi nu-i deloc doar lapte şi miere. Haide, spune acum, ce pot să fac pentru tine?

Holly îi povesteşte de unde o cunoaşte Keisha pe Ellen Craslow şi cum Ellen a dispărut pur şi simplu într-o zi.

— Le-am întrebat de ea pe celelalte persoane de pe Twitter care poartă acelaşi nume, dar numai una mi-a răspuns, un bărbat. Şi nu mi-a fost de niciun folos.

— Dacă mă gândesc la ce ştiu eu despre ea, cred că nici ceilalţi n-o să-ţi fie. Dacă a plecat, în niciun caz nu s-a întors în Traverse, Georgia. Âla-i ultimul loc din lume unde s-ar duce. Ellen e o scumpă, doamnă Gibney...

— Spuneţi-mi Holly, vă rog.

Imani dă din cap.

— O scumpete de fată, isteaţă foc şi *puternică.* O să-şi găsească ea calea cea bună.

— Spuneţi că nu s-ar întoarce în locurile natale, unde presupun că mai are nişte rude. De ce să nu se ducă acolo?

— Da, sigur că neamurile ei acolo sunt, numai că nu mai vor să ştie nimic de ea şi nici ea de ele. N-ai să găseşti nimic pe Facebook despre asta.

— Ce s-a întâmplat?

Mult timp – sau poate aşa i se pare lui Holly –, în rulotă nu se mai aude decât ţăcănitul andrelelor lui Imani, care se uită încruntată la puloverul cel galben ca un canar. Apoi ridică privirea.

— Mai întâi să-mi zici dacă şi un detectiv particular e obligat să respecte principiul confidenţialităţii? Ca un avocat, sau un preot, sau un doctor?

Holly îşi dă seama că este un test, nu o simplă întrebare. Şi i se pare că Imani ştie asta. Nu că ar conta. Sinceritatea este cea mai bună politică – aşa se spune şi chiar aşa şi este.

— Am anumite drepturi, dar nu la fel de multe ca avocaţii sau preoţii. În anumite situaţii, sunt

obligată să vorbesc despre câte un caz cu poliţia sau cu procuratura. Însă nu se aplică şi acum.

Holly o priveşte în ochi pe bătrână şi o asigură:

— Nimeni nu va afla ce-mi spuneţi, doamnă McGuire.

— Poţi să-mi zici Immi.

— Bine, surâde Holly.

Are un zâmbet frumos. Jérôme o ceartă pentru că nu şi-l foloseşte destul de des.

— O să te cred pe cuvânt, Holly. Şi fac asta pentru că mi-a păsat de fata aia. Şi mi-a părut tare rău că avea atâtea necazuri. Vreau doar să ştii că nu-mi place să bârfesc şi nici nu-i vorbesc pe oameni pe la spate.

— Am înţeles, zice Holly. Îmi dai voie să-mi deschid telefonul şi să înregistrez ce spui?

— Nu, nu-ţi dau voie.

Şi andrelele fac în continuare *clic-clic-clic.*

— Nu cred că ţi-aş zice toate astea dacă ai fi bărbat. Nici măcar lui Yard – ăsta-i omul meu, ţi-am zis, da? – nu i-am spus. Dar noi două suntem femei şi înţelegem mai multe decât bărbaţii, nu-i aşa?

— Aşa este.

— În regulă. Ellen – i s-a spus întotdeauna aşa, niciodată n-a fost alintată cu „Ellie” – a căzut în dizgraţia familiei încă de când avea doişpe sau treişpe ani, când a renunţat să mai mănânce carne sau orice produse din carne procesată. De când a devenit vegetariană. Stai, că n-am zis bine. De când a devenit *vegană.* Familia ei era una din alea foarte intransigente, care făcea parte din Biserica Nereformată a doctrinei Eu Ştiu Mai Bine Ce Trebuie Să Faci. Şi, atunci când a refuzat să mai mănânce carne, i-au împuiat capul cu citate din Biblie. Ba chiar au dus-o şi la preot ca s-o povăţuiască.

Şi Imani foloseşte un ton batjocoritor când rosteşte cuvântul *povăţuiască.*

— Şi eu am ţinut cu dinţii de Biblie şi m-am conformat întocmai învăţăturilor ei şi ştiu foarte bine că poţi găsi în Scriptură câte ceva care să îţi

dea dreptate, iar neamurile lui Ellen au găsit o grămadă. Scrie în Biblie, în Capitolul 14 din Epistola către Romani că „slab este acela care mănâncă doar verdeţuri”. Scrie şi în Deuteronom că Domnul i-a făgăduit omului că se va hrăni cu carne. În epistolele către corinteni – „Mâncaţi tot ce se vinde în piaţa de carne”. Serios? Probabil că familia ei e cu totul de acord cu piaţa aia din Wuhan de unde a venit peste noi nenorocita asta de boală. Şi, după aia, când Ellen avea paişpe ani, au prins-o cu o altă fată.

— Aoleu! exclamă Holly.

— Chiar aşa: „Aoleu!”. A fugit de-acasă, dar au prins-o şi au adus-o înapoi. Rudele ei. Ştii de ce?

— Pentru că ea era crucea pe care trebuiau s-o poarte, spune Holly, amintindu-şi de nenumăratele împrejurări când propria-i mamă îi spusese ceva asemănător, începând întotdeauna cu un suspin şi cu un *Of, Holly.*

— Deci ştii cum e.

— Ştiu, răspunde Holly.

Ceva din tonul ei deschide uşa către restul poveştii, pe care Imani poate că nu i-ar fi spus-o.

— A fost violată când avea optsprezece ani. Nemernicii purtau măşti din alea de schi, dar unul era bâlbâit şi ea l-a recunoscut. Mergeau la aceeaşi biserică. Cânta în corul de acolo. Ellen spunea că avea voce frumoasă şi nu se bâlbâia deloc atunci când cânta. Scuză-mă puţin.

Se întrerupe şi îşi şterge ochiul stâng cu dosul mâinii. După care andrelele îşi reiau cursa. Pe Holly aproape o hipnotizează felul în care se răsfrânge lumina soarelui pe luciul lor.

— Ştii despre ce vorbeau întruna ticăloşii ăia? Despre carne! Că o să-i dea să mănânce carne şi nu-i aşa că-i place, nu-i aşa că-i bună? Nu-i aşa că n-avea cum să capete ceva atât de bun de la vreo *fată*? Mi-a povestit că unul dintre ei a încercat să-şi vâre daravela în gura ei şi i-a zis să nu se ruşineze, să guste nişte cărniţă, iar ea i-a spus că o să rămână

fără sculă dacă face aşa ceva. Şi atunci băiatul ăla a pocnit-o zdravăn în cap şi biata Ellen a fost aproape leşinată cât timp a durat toată afacerea. Ia spune, ce crezi tu că a ieşit din toată tărăşenia asta?

Holly nu crede, Holly ştie.

— A rămas însărcinată.

— Sigur că da. S-a dus la o clinică de planificare familială şi şi-a rezolvat problema. Când au aflat ai ei – nu se ştie cum au aflat, că ea nu le-a spus –, au anunţat-o că nu mai face parte din familie. Au *excomunicat*-o. Taică-su i-a zis că-i o criminală, că nu se deosebeşte absolut deloc de Cain din Geneză şi a izgonit-o de acasă, spunându-i să se ducă acolo unde s-a dus şi Cain, la răsărit de Eden. Numai că orăşelul Traverse din statul Georgia nu reprezenta Edenul pentru Ellen, ba chiar dimpotrivă. Şi nici nu s-a dus spre răsărit. S-a dus în nord. A muncit din greu vreo zece ani în diferite locuri şi, până la urmă, a ajuns aici şi s-a angajat femeie de serviciu la facultate.

Holly tace şi se uită la mişcările andrelelor. Îşi spune că, în comparaţie cu Ellen Craslow, ea nu a dus-o chiar atât de rău. Mike Sturdevant i-a pus porecla Bâlbeta, dar nu a violat-o.

— Îţi dai seama că nu mi-a povestit toate astea într-o singură zi. Azi îmi zicea ceva, mâine sau poimâine, altceva. Numai ultima parte, aia cu violul şi avortul. Pe aia mi-a spus-o toată, nu pe bucăţi. Şi fără să ridice deloc ochii la mine – numai în jos se uita. I-a tremurat vocea o dată sau de două ori, dar nu a plâns. Eram singure în spălătorie – ai văzut unde e, da? Lângă administraţie. După ce a terminat, i-am ridicat uşor bărbia cu degetul şi i-am zis: „Uită-te la mine, fata mea” – şi ea s-a uitat. Şi eu i-am spus: „Dumnezeu ne cere câteodată să plătim în avans în viaţa asta, iar tu ai plătit un preţ foarte mare. De acum înainte, ai să duci o viaţă bună. O viaţă binecuvântată.” *Atunci* a început să plângă. Uite, ia un şerveţel.

Holly nici nu şi-a dat seama că a început şi ea să

plângă. Acum îşi şterge ochii.

— Sper din tot sufletul să fi avut dreptate în privinţa asta, continuă Imani. Sper să-i fie bine acolo unde este acum. Dar nu ştiu ce să cred. Nu-i stătea în fire să plece aşa, pe nepusă masă—

Clatină cu amărăciune din cap.

— Pur şi simplu nu ştiu. A venit o femeie să-i ia lucrurile – haine, laptop, un televizor micuţ, bibelourile în formă de păsărele şi alte nimicuri din astea... – şi femeia aia a zis că Ellen s-a întors în Georgia, numai că mie nu mi-a venit s-o cred. Sigur, putea să fi plecat în *sud,* dar asta nu însemna neapărat că s-a întors *acasă,* pentru că sunt mult mai multe localităţi în Georgia, nu doar rahatul ăla de orăşel în care s-a născut – scuză-mă pentru vorba păcătoasă. Parcă femeia aia a zis ceva şi despre Atlanta.

— Despre ce femeie vorbiţi? o întreabă Holly, cu toate instinctele în alertă.

— Nu mai ţin minte cum o chema – parcă Dickens sau Dixon, sau aşa ceva – dar mi s-a părut cumsecade, în banca ei.

Se uită atentă la Holly şi o nelinişteşte expresia de pe chipul ei.

— De ce să nu mi se pară aşa? Când am văzut-o că tot intră şi iese din rulotă, m-am dus până acolo să o întreb ce caută şi mi s-a părut destul de amabilă. Mi-a spus că o ştie pe Ellen de la Bell şi că avea cheile. Am recunoscut lăbuţa de iepure pe care o ţinea Ellen atârnată de breloc – zicea că-i poartă noroc.

— Şi această femeie avea o dubiţă? Cu o dungă albastră pe partea de jos a laturii?

Holly este sigură că răspunsul va fi afirmativ, însă are parte de o mare dezamăgire.

— Nu, o maşină combi mai mică. Nu ştiu ce marcă, dar precis că ştie Yard, că de maşini sechestrate se ocupă. Şi a fost şi el de faţă atunci. A ieşit în pragul uşii când m-am dus eu până la rulota lui Ellen, că voia să fie sigur că n-o să am vreo problemă cu necunoscuta aia. Am greşit cu ceva?

— Nu, spune Holly şi nu o minte.

Imani nu avea de unde să ştie. De fapt, nici măcar Holly nu-i deocamdată convinsă că mult prea ghinionista Ellen Craslow a dat de vreun alt necaz.

— Când a venit femeia aceasta?

— Păi... stai să mă gândesc puţin, că a trecut mult timp de atunci. Mi se pare că a fost după Ziua Recunoştinţei, dar înainte de Crăciun. Ştiu precis că tocmai ce căzuse prima ninsoare serioasă. Dar probabil că asta nu ţi-e de niciun ajutor.

— Şi cum arăta?

— Bătrână, răspunde Imani. Poate cu vreo zece ani mai bătrână decât mine, şi eu am trecut de şaptezeci. Şi albă.

— Aţi recunoaşte-o dacă aţi mai vedea-o?

— Poate, spune Imani, dar tonul ei dă de înţeles că nu-i deloc sigură.

Holly îi oferă o carte de vizită cu logoul agenţiei „Ce-am găsit al meu să fie” şi o roagă să-l pună pe soţul ei să o sune dacă îşi aminteşte ce marcă era automobilul acela combi.

— Mi-a fost milă de ea, mai spune Imani, şi am ajutat-o să care laptopul şi nişte haine. Mi s-a părut că are dureri, sărmana bătrână. Mi-a zis că n-o doare nimic, dar eu ştiu cum arată omul care suferă de sciatică.

27 MARTIE 2021

1

Când Barbara ajunge la vila victoriană de pe Ridge Road a bătrânei poete, are obrajii roşii şi gâfâie tare, pentru că a parcurs cu bicicleta cât a putut ea de repede drumul de trei kilometri până aici. Intră şi o vede pe Marie Duchamp aşezată pe canapea lângă Olivia. Marie pare îngrijorată. Olivia pare abătută. Probabil că Barbara pare descumpănită pentru că aşa

se şi simte. Nu poate să-şi imagineze de ce anume ar crede Olivia că trebuie să-i ceară scuze.

Prima care vorbeşte este Marie:

— Eu am încurajat-o, eu am dus plicul la Fedex. Aşa că, dacă vrei să dai vina pe cineva, pe mine trebuie să te superi.

— Prostii! intervine Olivia. Eu am greşit. Pur şi simplu n-am ştiut... îmi imaginam că o să te bucuri... dar, oricum aş lua-o, tot n-am avut niciun drept să fac ce-am făcut fără să-ţi cer voie. A fost un gest realmente inadmisibil.

— Nu înţeleg, spune Barbara, descheindu-se la haină. Ce anume aţi făcut?

Cele două femei – una sănătoasă şi în floarea vârstei, cealaltă stafidită (deşi frumoasă pe vremuri) şi ajunsă în pragul vârstei de o sută de ani – se uită una la alta, după care se uită amândouă la Barbara.

— Premiul Penley.

Şi, din nou, buzele Oliviei tremură şi se strâmbă şi se zbârcesc, amintindu-i şi acum tinerei de poşetele de pe vremuri, în formă de punguţe cu şireturi.

— Habar n-am ce-i ăsta, murmură ea, acum total derutată.

— Numele întreg este Premiul Penley pentru Tinerii Poeţi. Este sponsorizat de editurile din New York, cunoscute sub numele de „Grupul celor Cinci”[80]. Nu mă mir că n-ai auzit de el, pentru că pe tine nu te-a învăţat nimeni cum să scrii şi nimeni nu te-a sfătuit să citeşti revistele literare. Şi, în fond, de ce s-o faci? Că doar poezia nu-ţi aduce bani şi nici nu există cerere prea mare pentru asemenea creaţii. Dar majoritatea studenţilor de la Secţia de literatură au auzit de premiul ăsta, la fel cum au auzit şi despre

[80] Big Five – grup de cinci edituri din New York, cu cea mai mare influenţă în domeniu: Hachette, Macmillan, Penguin, HarperCollins, Random House, Simon & Schuster (n. tr.).

Premiul „Voci Tinere” sau de Premiul „Tinerii Lei”[81] Te poţi înscrie pentru Penley în fiecare an, pe 1 martie. Se primesc mii de lucrări şi li se răspunde foarte repede. Probabil din cauză că marea majoritate sunt scrieri din alea siropoase.

Abia acum înţelege Barbara despre ce este vorba.

— Ce-aţi făcut? Le-aţi trimis poezii de-ale mele?

Din nou Marie şi Olivia se uită una la alta. Sigur,

Barbara este foarte tânără, dar ştie deja să recunoască o privire vinovată.

— Câte?

— Şapte, răspunde Olivia. Dintre cele scurte. În regulament, se stipulează că nu ai voie să trimiţi decât maximum două mii de cuvinte. Iar eu am fost atât de impresionată de felul în care scrii... de furia din versurile tale... de spaima din ele... că...

Şi parcă nu mai ştie cum să continue.

Maria o ia de mână şi repetă:

— Eu am încurajat-o.

Barbara îşi dă seama că ambele femei se aşteaptă să o vadă foarte supărată. Dar nu este. Poate doar puţin şocată. Şi-a ascuns poeziile nu pentru că i-ar fi ruşine sau că s-ar teme că lumea ar râde de ea (mă rog... de fapt se teme un pic de asta), ci le-a ţinut doar pentru ea pentru că se gândeşte că, dacă le-ar arăta şi altcuiva, nu doar Oliviei, nu ar mai simţi această presiune de a continua să scrie. Şi mai este ceva – mai bine zis, „cineva”. Jérôme. Ea scrie poezii (pe cele mai multe le-a scris în jurnalul personal) încă de la vârsta de doisprezece ani, cu mult timp înainte ca el să se apuce de scris.

Însă s-a schimbat ceva în ultimii doi sau trei ani. A avut sentimentul că a făcut un fel de salt înainte (un salt mare şi de neînţeles, un salt straniu), dar nu pe calea talentului, ci pe calea ambiţiei. Şi îşi aduce aminte de un film documentar despre Bob Dylan. Acolo apărea un alt folkist din Greenwich Village al

[81] „New Voices Award", „Young Lions Fiction Award" (n. tr.) .

anilor ’60, care zicea: „Bob nu era decât un alt chitarist care încerca să cânte la fel ca Woody Guthrie[82]. Şi, peste noapte, a devenit marele Bob Dylan.”

Exact aşa a păţit şi ea. Poate de la episodul cu Brady Hartsfield i se trage, dar nu crede că doar despre asta ar fi vorba. Crede sincer că i s-a activat la un moment dat un fel de circuit din creier, aflat în stare latentă până la momentul respectiv. În tot acest timp, cele două femei se uită speriate la ea – ca două eleve de gimnaziu prinse fumând în toaleta şcolii. I se pare absurd şi nu poate să priceapă de ce.

— Olivia. Marie. Două colege de clasă şi-au făcut selfie-uri în pielea goală – presupun ca să le trimită iubiţilor lor –, dar pozele alea au ajuns pe internet. Chestia *asta* e ruşinoasă. Dar ce aţi făcut voi? Nu prea. V-au scris şi v-au anunţat că am fost respinsă? Despre asta-i vorba? Pot să văd şi eu scrisoarea?

Din nou cele două se uită una la alta. Şi Olivia spune:

— Comisia Penley întocmeşte o listă lungă cu finalişti. Cifrele diferă de la an la an, dar lista este întotdeauna *foarte* lungă. Câteodată sunt şaizeci de nume pe ea, alteori optzeci, iar anul acesta sunt nouăzeci şi cinci. Mi se pare ridicol să fie atât de multe, dar... apare şi numele tău acolo. Scrisoarea este la Marie.

Pe măsuţa de lângă Marie se află o singură foaie de hârtie. Femeia i-o dă Barbarei. Este o hârtie elegantă, mai groasă şi puţin mai grea decât hârtia normală. În partea de sus are un timbru sec cu un condei şi o călimară. Destinatară este Barbara Robinson, prin bunăvoinţa lui Marie Duchamp, Ridge Road nr. 70.

— Mă mir că nu te-ai supărat, spune Olivia. Dar

---

[82] Woody Guthrie (1912-1967) – cantautor american, personalitate a muzicii folk (n. tr.).

firește că mă bucur. A fost un abuz din partea mea. Câteodată chiar am impresia că am ajuns să gândesc cu fundul.

Acum intervine Marie:

— Dar eu am...

— Ai încurajat-o, am înțeles, murmură Barbara. Poate *a fost* un abuz, dar să nu uitați că eu am dat buzna aici cu poeziile mele. Și ce-am făcut eu a fost un abuz.

Nu chiar așa s-au desfășurat lucrurile, dar ea oricum nu prea mai este atentă la ce spune, pentru că se uită la scrisoare.

Acolo scrie că membrii Comitetului pentru decernarea Premiului Penley au plăcerea să o anunțe pe dra Barbara Robinson, Ridge Road nr. 70, că a fost pusă pe lista lungă a Premiului Penley și, dacă dorește să meargă mai departe, să aibă amabilitatea de a trimite mai multe poezii, dar care să nu depășească cinci mii de cuvinte *în total*, până la data de 15 aprilie. Totodată, este rugată să nu trimită „poeme epice”. Mai există un paragraf (puțin cam prea elogios) despre foștii câștigători ai premiului. Barbara recunoaște trei dintre numele înșirate acolo. Ba nu, patru. A citit câteva poezii scrise de acele persoane. Scrisoarea se încheie cu felicitări „pentru excelentele dumneavoastră realizări”.

Pune scrisoarea pe măsuță.

— În ce constă premiul?

— Douăzeci și cinci de mii de dolari, răspunde Olivia. Adică mai mult decât câștigă într-o viață întreagă mulți poeți buni de pe urma scrierilor lor. Însă nu ăsta-i cel mai important lucru. Se va publica o colecție cu poeziile scrise de câștigător și nu se va publica la vreo editură de care n-a auzit nimeni, ci la una din cele cinci edituri mari care sponsorizează concursul. Iar anul acesta este rândul editurii Random House. Cartea publicată atrage întotdeauna atenția opiniei publice. Câștigătorul de anul trecut a apărut la televizor, în emisiunea lui

Oprah Winfrey.

— Aş avea vreo şansă să...

Dar Barbara nu mai continuă. I se pare o nebunie doar să-şi imagineze că ar fi posibil aşa ceva.

— Foarte puţin probabil, răspunde Olivia. Dar, dacă ajungi pe lista scurtă, vei fi luată în consideraţie.

Sunt şanse ca poeziile tale să fie publicate de o editură mică. Singura întrebare este dacă vrei sau nu să mergi mai departe. Ştiu că ai suficiente poezii pe care le poţi trimite acum şi, dacă vei scrie în continuare la flel de bine, sunt sigură că vei avea destule pentru o carte.

Bineînţeles că vrea să meargă mai departe, mai cu seamă acum, când nişte oameni complet necunoscuţi i-au citit câteva poezii şi le-au considerat suficient de bune; întrebarea este cum să procedeze în continuare.

— Să ştiţi că v-aş fi dat voie să mă înscrieţi în concurs. Dacă m-aţi fi întrebat înainte, normal că v-aş fi dat voie. Orice fată are voie să viseze, că parcă aşa zice în cântecul ăla.

Obrajii Oliviei capătă o culoare vag trandafirie. Barbara n-ar fi crezut că mai există suficient sânge prin vasele mult prea bătrânei poete ca să i se mai poată urca în obraji, dar uite că s-a înşelat.

— Am făcut o mare greşeală, repetă ea. Am rugat-o pe Marie să mă lase să scriu pe plic numele ei, pentru că al meu ar fi fost recunoscut şi nu voiam să se creadă că-ţi pun vreo pilă sau ceva... Mi-am imaginat că o să te alegi doar cu câteva vorbe frumoase de încurajare. Doar la atâta speram.

Vorbele de încurajare mi le-ai fi arătat, îi răspunde Barbara – însă doar în gând. *Şi după aia ai fi ajuns în aceeaşi situaţie jenantă, pentru că ai trimis altora poeziile mele fără să-mi ceri voie... numai că atunci nu ai fi avut scrisoarea asta extraordinară cu care să te mândreşti.*

Zâmbeşte.

— Nu v-aţi gândit prea bine, nu?

— Nu, spune Marie. Am vrut doar să... pentru că poeziile tale...

— Să înţeleg că le-ai citit şi tu?

Bujorii din obrajii lui Marie sunt mult mai aprinşi decât cei ai Oliviei.

— Pe toate. Sunt superbe.

— Deşi mai ai încă foarte mult de lucru, se grăbeşte să adauge Olivia.

Barbara reciteşte scrisoarea, acum cu mai multă atenţie. Surprinderea de mai devreme este înlocuită de o altă emoţie. Nu-şi dă seama din primul moment ce anume este. Apoi o recunoaşte: aşa te simţi când eşti fericit la culme.

— Ar trebui să le trimitem celelalte poezii, spune ea acum. Să ţintim la premiul cel mare, dacă tot am ajuns până aici. O să mă ajutaţi să le aleg, da, Olivia?

Bătrâna poetă zâmbeşte uşurată. Barbara nu ştie de unde le-a venit celor două ideea că ea ar fi vreo divă. Dar i se pare destul de mişto că aşa cred.

— Mi-ar face foarte multă plăcere, îi răspunde Olivia. Mi se pare că piesa principală este poezia „Schimbarea chipurilor”, pentru că îţi stârneşte spaimă şi te face să te simţi dezrădăcinat. Mai multe poezii de-ale tale au acelaşi laitmotiv, acea punere la îndoială a identităţii şi a realităţii. Poeziile astea mi se par mie că ar avea cel mai puternic mesaj.

— Dar, deocamdată, ăsta este secretul nostru. Doar al nostru. Din cauza fratelui meu. El ar trebui să fie scriitorul din familia noastră şi sunt destul de sigură că i se va publica lucrarea despre stră-străbunicul nostru. V-am povestit despre ea, da?

— Da, îi răspunde Olivia.

— Şi, dacă i se publică şi dacă ia bani frumoşi pe ea – că aşa zice agenta literară pe care şi-a găsit-o –, abia atunci o să pot să le spun şi eu despre asta. Sigur, doar cu condiţia să ajung pe lista scurtă. Dacă nu, nu trebuie să afle ce-am făcut. Bine?

— Dar chiar ar fi invidios? o întreabă Marie. Că tu scrii *poezie* şi el nu?

— Sigur că nu, răspunde Barbara, fără să stea nici măcar o clipă pe gânduri. Jérôme n-are pic de invidie în el. Nici nu ştie ce-i aia. S-ar bucura pentru mine. Numai că a muncit din greu la cartea asta şi nu cred că el îşi găseşte cuvintele la fel de uşor cum mi le găsesc eu câteodată şi nu vreau să-i umbresc momentul de glorie. Îl iubesc prea mult ca să-i fac aşa ceva.

Ia scrisoarea şi i-o întinde lui Marie.

— Asta rămâne la voi. Dar mă bucur că aţi făcut ce aţi făcut.

— Ai un suflet nobil, spune Olivia. Poeţii sunt generoşi doar atunci când scriu, prea puţin în viaţa de zi cu zi. Auzi, Marie? Ce zici dacă am bea o cutie de bere toate trei? Să sărbătorim faptul că am rămas prietene?

— Excelentă idee! spune Marie, ridicându-se de pe scaun. Însă ăsta e un alt secret pe care să-l păstrăm.

Şi face un semn din cap spre Olivia.

— Faţă de doctorul ei.

Şi pleacă la bucătărie. Barbara spune:

— Dumneavoastră aveţi un suflet nobil, Olivia. Mă bucur nespus că îmi sunteţi prietenă şi îndrumătoare.

— Îţi mulţumesc. Precis am făcut şi ceva bun în viaţa asta, dacă pronia cerească mi-a adus acum cea mai talentată discipolă.

Este rândul Barbarei să se îmbujoreze, dar de fericire, nu de ruşine.

— Spune-mi, ce citeşti acum? o întreabă Olivia. Că a început şcoala.

— Mi-aţi sugerat să citesc poeţii generaţiei *Beat*[83], aşa că asta citesc. Am găsit la librăria facultăţii o antologie cu poeziile lor. Ginsberg, Snyder, Corso, Ed Dorn... mor după Ed Dorn... Lawrence Ferlinghetti... mai trăieşte încă?

---

[83] Mişcare social-culturală, iniţiată de un grup de tineri scriitori americani din anii 1 950-1 960, ca ripostă la cultura dominantă în acea perioadă (n. tr.).

— A murit cam acum o lună. Era mai bătrân decât mine. Dacă eşti de acord, aş vrea să citeşti şi nişte proză. Ar putea să te ajute. Să începi cu James Dickey. Ştiu că i-ai citit poeziile, dar a scris şi un roman, care-i celebru, *Eliberarea*[84]*...*

— Am văzut filmul. E cu nişte tipi care merg în canoe pe un râu.

— Da, dar nu-l citi pe acela. Citeşte *Către marea albă.* Este o carte mai puţin cunoscută, dar mie mi se pare mai bună. Mai potrivită pentru obiectivele tale. Şi vreau să mai citeşti cel puţin un roman scris de Cormac Mecarthy, *Căluţii mei, căluţi frumoşi* sau *Suttree.* Ai să le citeşti?

— Da.

Deşi îi cam pare rău să renunţe la poeţii generaţiei *Beat,* la versurile lor pline de inocenţă şi de cinism.

— De fapt, chiar m-am apucat de citit şi proză. Cartea despre care mi-aţi vorbit, *Oraşul uitat,* de Jorge Castro. Îmi place.

Marie se întoarce cu o tavă pe care se află trei pahare şi o cutie mare cu bere.

— Îmi închipui că Jorge a plecat totuşi în America de Sud, zice Olivia. Tot vorbea despre cum o să se întoarcă el la origini într-o bună zi, ceea ce-i o absurditate fără margini, că originile lui sunt aici, nu acolo. Sigur, vorbea spaniola ca un nativ, numai că s-a născut şi a crescut în Arizona, în Peoria. Mi se pare că-i era ruşine din cauza asta. Ţi-am spus că l-am văzut chiar înainte să dispară? Alerga. Numai seara târziu alerga, făcea drumul până în parc şi înapoi. Chiar şi pe ploaie, iar atunci ploua destul de tare. Probabil că se gândea deja să plece. Că eu nu l-am mai văzut de atunci, însă ţin minte seara aia pentru că scriam o poezie care s-a dovedit a fi bună.

Oftează cu tristeţe şi continuă:

— Freddy Martin – aşa îl cheamă pe partenerul lui – a fost absolut distrus. A plecat la scurt timp după

---

[84] Romanul de debut al lui James Dickey, apărut în 1 970 (n. tr.).

aceea. Probabil să-l caute pe Jorge, eu aşa cred. Pentru că Jorge era iubirea vieţii lui. Şi s-a întors cu inima zdrobită de durere şi nu şi-a mai revenit. A mai stat aici încă vreo şase luni, după care a plecat din nou. Mare dreptate avea Vrăjitoarea cea Rea din Vest[85] când zicea: „Ce lume, ce lume!”

— Ajunge cu atâta tristeţe, intervine Marie, care toarnă berea în pahare. Hai să bem pentru momentele fericite şi pentru marile noastre speranţe!

— Doar pentru momentele fericite să bem, spune Olivia. Să nu amestecăm şi viitorul. Singura persoană mai nefericită decât scriitorul care nu-şi vede împlinite speranţele este tocmai acela ale cărui visuri devin realitate.

Barbara începe să râdă.

— O să vă cred pe cuvânt.

Ciocnesc paharele şi beau.

26 IULIE 2021

1

La trei şi un sfert, Holly intră cu Priusul în parcarea minusculă de la Jet Mart şi vede că este de serviciu vânzătorul cu care vrea să vorbească. Bravo! Mai stă puţin în maşină, doar cât să găsească ceva pe iPad, după care coboară. Sub copertină şi în stânga uşii de la intrarea în magazin, este pus un avizier, care te întâmpină cu BINE AI VENIT ÎN CARTIERUL UNDE EXISTĂ UN JET MART! Este plin cu anunţuri: apartamente de închiriat, automobile şi maşini de spălat şi console de jocuri de vânzare, o poză cu un câine pierdut *(L-A VĂZUT CINEVA? ÎL IUBIM NESPUS DE MULT PE REXY AL NOSTRU!)* şi cu două pisici care au fugit de acasă. Şi încă o fotografie – aceasta, cu o fată

[85] Personaj din romanul *Vrăjitorul din Oz*, scris de L. Frank Baum şi publicat prima oară în anul 1 900 (n. tr.) .

dispărută: Bonnie Rae Dahl. Evident că Holly ştie cine a pus poza asta pe panou şi aude din nou cuvintele Keishei Stone: *Nu puteau să se sufere, dar se iubeau foarte mult.*

Intră. Magazinul este gol, nu sunt decât ea şi vânzătorul înăuntru – pe vânzător îl cheamă Emilio Herrera. Pare cam de vârsta lui Pete, poate un picuţ mai tânăr. Spune că o ajută cu dragă inimă. Are o faţă rotundă şi un zâmbet angelic, absolut fermecător. Da,

Bonnie era o clientă veche. Foarte simpatică. Şi lui tare rău i-a părut când a auzit că a dispărut. Şi să dea Dumnezeu să ia legătura cât mai curând cu mămicuţa şi cu prietenii ei.

— Venea cam în toate serile pe la opt, spune Herrera. Câteodată mai devreme, câteodată niţel mai târziu. Şi mereu zâmbea şi mereu avea câte o vorbă bună pentru mine, chiar dacă doar *ce mai faci* sau *ce zici de meciul ăla tare de baschet* sau *ce mai face soţia.* Ştiţi dumneavoastră câţi oameni fac asta?

— Îmi dau seama că nu sunt prea mulţi, spune Holly.

Ea însăşi nu este în stare să flecărească aşa cu oameni pe care nu-i cunoaşte; se rezumă de obicei doar la *vă rog* şi *mulţumesc* şi *o zi bună vă doresc.* Charlotte obişnuia să spună că *Holly nu-i deloc sociabilă, e sălbatică* – şi, în momentele acelea, strâmba din buze cu dezgust, de parcă ar fi vrut să se scuze: Aşa e firea ei, n-am *ce-iface.*

— Aveţi dreptate, nu prea mulţi, zice Herrera. Dar nu şi fata asta. Întotdeauna foarte prietenoasă, întotdeauna găsea o vorbă bună de spus. Îşi lua sucul ăla dietetic şi, câteodată, îşi mai lua şi câte-un dulce din raftul ăla de colo. Îi plăceau prăjiturelele alea, Ho Ho şi Ring Ding. Da', de cele mai multe ori, nici nu se uita la ele. Păi, normal, că tinerele ţin la siluetă, după cum probabil că ştiţi şi dumneavoastră.

— Vi s-a părut ceva puţin mai ieşit din comun în seara aceea, domnule Herrera? Indiferent ce. Poate era cineva afară care se uita la ea? Poate dintr-un

loc unde să nu fie surprins de camera de supraveghere?

— Eu n-am văzut, răspunde Herrera, după ce se gândeşte puţin, ca să-i facă plăcere lui Holly. Şi cred că aş fi văzut dacă ar fi fost cineva afară. Magazinele de cartier ca al nostru, mai ales cele de pe străduţele mai dosnice, aşa cum e şi Red Bank Avenue, sunt printre primele ţinte ale hoţilor. Deşi încă n-am păţit aşa ceva. A avut Dumnezeu grijă de noi.

Şi îşi face repede o cruce.

— Dar stau cu ochii în patru. La cine vine, la cine pleacă, la cine pierde vremea aiurea prin jur. Şi n-am văzut pe nimeni în seara aia când spuneţi că a fost aici fata pe care o căutaţi. Sau nu-mi aduc aminte să fi văzut. Fata şi-a luat sucul, şi l-a băgat în rucsac, şi-a pus casca şi a plecat.

Holly îşi deschide ipadul şi îi arată ce a descărcat înainte să între în magazin. O poză cu o Toyota Sienna din 2020.

— Vă amintiţi să fi observat vreo dubiţă ca asta? În seara aceea sau în oricare altă seară? Ar fi trebuit să aibă şi o dungă albastră pe o latură, în partea de jos.

Herrera se uită cu atenţie la fotografie, după care îi înapoiază ipadul.

— Am văzut multe dubiţe ca asta, dar nu-mi aduc aminte să fi văzut vreuna şi în seara aia. Ştiţi că a trecut aproape o lună de atunci, da?

— Da, am înţeles. Să vă arăt şi altceva. Poate acum vă veţi aminti.

Îi pune imaginile înregistrate de camera de supraveghere în seara de 1 iulie şi apasă butonul „stop” atunci când se vede dubiţa în fundal. Herrera se uită bine şi exclamă:

— Aoleu, ar trebui să curăţ obiectivul de la camera aia!

Adică vrei să încui grajdul după ce ţi s-a furat calul, comentează ironic Holly – însă doar în gând, în niciun caz nu ar spune aşa ceva cu voce tare.

— Sigur nu vă amintiţi să fi văzut o dubiţă ca asta,

poate chiar în alte seri?

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu-mi aduc aminte. Dubele de genul ăsta sunt destul de frecvente.

Exact la răspunsul ăsta se aştepta şi Holly.

— Vă mulţumesc, domnule Herrera.

— Îmi pare rău că n-am putut să vă ajut mai mult.

— Dar băiatul ăsta? L-aţi mai văzut? îl recunoaşteţi?

1-l arată pe Peter Steinman. Este o fotografie cu formaţia în care cânta el la şcoală, fotografie pe care a găsit-o online (în zilele astea, găseşti tot ce vrei şi ce nu vrei pe internet). Holly a mărit poza ca să se vadă mai bine chipul lui Peter, care stă în spate, cu două cinele în mâini. Plus că fotografia aceasta este mult mai clară decât imaginile înregistrate de camera de supraveghere.

— Se dădea cu skateboardul pe aici.

Herrera se uită puţin la poză, dar ridică repede ochii când în magazin intră o femeie de vârstă mijlocie. O salută spunându-i pe nume. Îl salută la fel şi ea. Apoi vânzătorul îi dă lui Holly ipadul.

— Mi se pare vag cunoscut, dar atâta tot. Tot timpul trec pe aici puştii ăştia cu plăcile. Îşi iau bomboane sau chipsuri şi după aia se urcă pe skateboardurile lor şi coboară panta până la Whip. Ştiţi unde-i Dairy Whip?

— Ştiu, răspunde Holly. Şi băiatul acesta a dispărut. Din noiembrie 2018.

— Eiii, doar nu credeţi că avem în cartierul nostru vreun ticălos care răpeşte şi omoară oameni? Unul ca John Wayne Gacy? Nu se poate aşa ceva!

— Probabil că nu. Probabil că nu există nicio legătură între băiatul ăsta şi Bonnie Dahl.

Cu toate că îi vine din ce în ce mai greu să creadă asta.

— Mai sunt cumva şi alţi clienţi obişnuiţi de-ai dumneavoastră care au încetat brusc să mai vină pe aici?

Clienta – numele ei este Cora – ar dori să-şi

plătească produsele cumpărate: şase cutii cu bere Iron City şi o franzelă feliată de la Wonder Bread.

— Nu, răspunde Herrera.

Dar nu se mai uită la Holly, pentru că ea nu cumpără nimic. Iar Cora cumpără.

Holly pricepe aluzia, însă, înainte de plecare, îi dă lui Emilio Herrera una dintre cărţile ei de vizită.

— Aveţi aici numărul meu de telefon. Şi vă rog să mă sunaţi dacă vă mai amintiţi ceva, un detaliu oricât de mic, care m-ar putea ajuta să dau de urma lui Bonnie. Bine?

— Sigur, spune Herrera şi bagă în buzunar cartonaşul. Scuze că te-am lăsat să aştepţi, Cora. Ce zici de povestea asta cu Covidul?

Înainte să iasă din magazin, Holly îşi cumpără o doză de Fanta. Nu că ar avea poftă să bea aşa ceva, dar i se pare un gest de politeţe.

2

Imediat ce ajunge acasă, Holly intră pe Twitter. Vede că a primit încă un răspuns, acesta venind din partea lui Franklin Craslow (creştin, mândru de calitatea sa de membru al NRA[86], mândru de deviza lui: „Sudul va renaşte”[87]). Mesajul este scurt. *Ellen şi-a omorât copilul şi va arde în iad pentru asta. Lasă-ne în pace!*

Lasă-NE, adică se referă la tot clanul Craslow din comitatul Bibb.

O sună pe Penny Dahl. Nu că şi-ar dori neapărat să vorbească cu ea, dar a venit vremea să îi spună ce crede acum, să-i spună că este foarte posibil ca Bonnie să fi fost răpită. Poate de cineva care

---

[86] National Rifle Association of America – asociaţie care militează pentru dreptul tuturor cetăţenilor de a deţine arme de foc (n. tr.) .

[87] ,,South Is Gonna Rise Again" – deviză a celor 11 state confederate ale Americii, care susţineau sclavia şi care au fost învinse în Războiul Civil din anii 1861 – 1865 (n. tr.) .

conducea o dubită şi care o aştepta lângă atelierul „Reparaţii la Bill – auto şi motoare mici”. Poate acel cineva era un cunoscut. Holly încearcă să accentueze cât de mult posibil cuvântul *poate* din propoziţia *poate acel cineva era un cunoscut.*

Se aşteaptă s-o audă pe femeie plângând în hohote, dar nici vorbă de aşa ceva. Cel puţin, deocamdată. În fond, exact de asta s-a temut Penny Dahl. Acum o întreabă pe Holly dacă există vreo şansă ca Bonnie să mai fie în viaţă.

— Întotdeauna există o şansă, răspunde Holly.

— Un jeg de om a răpit-o.

Pe Holly o surprinde termenul dur, însă doar la început. Se aştepta la lacrimi, dar are parte de furie. Reacţia lui Penny o face să se gândească la o ursoaică rămasă fără unul dintre pui.

— Găseşte-l! Găseşte-l pe jegul ăla care mi-a luat fata! Nu contează cât costă. Fac eu rost de bani. Ai înţeles?

Holly crede că lacrimile vor curge mai târziu, atunci când Penny va fi avut timp să înţeleagă toate consecinţele pe care le presupune vestea pe care i-a dat-o acum. Pentru că una este să ţii închisă în tine cea mai mare spaimă pe care o poate avea o mamă pe lumea asta, şi cu totul altceva este să o auzi pusă în cuvinte.

— O să-mi dau toată silinţa.

Aşa răspunde mereu.

— Găseşte-l! repetă Penny şi închide brusc telefonul fără să mai spună niciun alt cuvânt.

Holly se duce la fereastră şi îşi aprinde o ţigară, încearcă să îşi dea seama ce anume ar trebui să facă în continuare şi ajunge la concluzia (o concluzie care nu-i face deloc plăcere) că nu mai are ce. Ştie că au dispărut trei persoane şi simte cumva că există o legătură între dispariţiile lor, dar, în ciuda anumitor similitudini, nu are nici cea mai mică dovadă în acest sens. A ajuns într-un punct mort. Şi îşi doreşte ca universul să-i arunce acum un pai de care

să se agaţe.

3

În seara aceleiaşi zile, o sună Jérôme din New York. Este nebun de fericire – în fond, de ce nu ar fi? „Prânzul” cu editorul a decurs foarte bine şi i s-a înmânat cecul. Agenta va depune banii în contul lui (mai puţin cele cincisprezece procente care îi revin ei prin contract), dar chestia este că l-a ţinut în mână şi că a pipăit toate cifrele alea scrise în relief pe el.

— Sunt bogat, Hollyberry! Putred de *bogat*

Nu eşti singurul, îi răspunde ea în gând. Şi apoi, cu glas tare:

— Nu cumva eşti şi beat?

— Nu!

Vai, ce tare l-a jignit!

— N-am băut decât două beri!

— Bravo! Eşti băiat cuminte. Deşi cred că, măcar cu ocazia asta, ai avea dreptul să te îmbeţi.

Se întrerupe, se gândeşte mai bine şi îi atrage atenţia:

— Atâta timp cât nu ţi se face rău şi nu te apuci să vomiţi pe 5th Avenue.

— Barul Blarney Stone e pe 8th, Hols. Lângă Madison Square Garden.

Holly, care nu a fost niciodată la New York şi nici nu vrea să ajungă acolo vreodată, spune că i se pare o informaţie interesantă.

Apoi, repetând fără să ştie aproape aceleaşi cuvinte rostite de sora lui (într-o cu totul altă discuţie), Jérôme îi zice că nu banii ăia mulţi îl dau pe spate:

— O să-mi publice cartea! Pricepi? O simplă lucrare pentru facultate pe care am transformat-o într-o carte şi uite că acum o să fie publicată!

— Extraordinar, Jérôme! Mă bucur nespus de mult pentru tine.

Îşi doreşte ca prietenul ei – care pe vremuri i-a salvat viaţa şi a salvat-o şi pe a lui Bill când au fost surprinşi de un viscol infernal[88] – să rămână pentru totdeauna la fel de fericit ca acum. Dar ştie că nu aşa se întâmplă în viaţa reală. Şi poate că este mai bine, altminteri, fericirea nu ar mai avea nicio valoare.

— Cum merge cazul? Ai mai avansat? Ai mai aflat ceva?

Holly îl pune la curent. Cele mai multe lucruri au legătură cu Ellen Craslow, dar nu uită să îl anunţe că Tom Higgins nu mai este suspect. După ce o ascultă până la sfârşit, Jérôme zice:

— O sută de parai aş da doar ca să aflu cine e femeia aia în vârstă. Cea care a luat lucrurile din rulota lui Ellen Craslow. Tu nu?

— Ba da, zâmbeşte Holly.

Îşi spune că Jérôme şi-ar permite să ofere şi o mie, nu doar o sută, acum, că a dat un aşa noroc peste el. De fapt, şi ea şi-ar permite. Pentru că ea este o *dives puella* – o fată bogată, exact ca aceea din cântecul trupei Hali & Oates[89], care-i plăcea ei atât de mult pe vremuri.

— Mie mi se pare extrem de interesant că în parcul ăla de rulote locuiesc numai Negri. Nu zic că mă mir, pentru că se află în capătul dinspre vest al Lowtownului. Numai că femeia aia în vârstă era albă.

— Ce urmează să faci?

— Habar n-am, recunoaşte Holly. Dar tu?

— Păi, eu o să mai rămân puţin în New York. Cel puţin până joi. Editorul meu... măi, ce mult îmi place să spun asta! – vrea să mai discutăm despre nişte chestii, despre nişte modificări pe care să le fac în manuscris. Plus că mai vrea să stabilim cât mai repede cum dorim să arate supracoperta. Şi mai zice că şeful de la departamentul de PR vrea să vorbească cu mine

[88] Vezi romanul *Mort la datorie* (n. tr.) .
[89] Hall & Oates – duo pop-rock din anii 1970 (n. tr.).

despre un posibil turneu de promovare a cărţii. Un *turneu*\ îţi vine să crezi?

— Îmi vine, îi răspunde Holly. Şi mă bucur nespus de mult pentru tine.

— Vrei să-ţi zic ceva? Despre Barb?

— Normal că vreau.

— Sunt aproape convins că şi ea scrie. Şi mi se pare că o face foarte bine. Aşa cred eu. Cât de tare ar fi să ajungem scriitori amândoi?

— Ştii că au mai fost şi alte cazuri din astea, da? Deloc multe, dar au fost. Uite, surorile Bronte, spune Holly. Erau trei: Charlotte, Emily şi Anne. Şi toate trei au fost scriitoare. Mi-a plăcut la nebunie *Jane Eyre.*

Adevărul este că, lui Holly, pe vremea nefericitei sale adolescenţe, cel mai mult şi mai mult i-a plăcut *La răscruce de vânturi.*

— Nu ştii ce ar putea să scrie?

— Aş zice că poezii. Aşa cred eu. Că doar poezii citeşte încă din clasa a X-a. Auzi, Holly, acum aş vrea să ies să mă plimb. Am impresia că o să mă îndrăgostesc de oraşul ăsta. În primul rând pentru că mi se pare că-i pasă, că s-a prins care-i treaba – au înfiinţat centre de vaccinare aproape la fiecare colţ de stradă.

— Bine, dar ai grijă să nu te jefuiască cineva. Ţineţi portofelul în buzunarul din faţă, nu în ăla de la spate. Şi sună-ţi părinţii.

— I-am sunat.

— Şi pe Barbara? Cu ea ai vorbit?

— O să vorbesc. Dacă nu cumva e prea ocupată cu proiectul ăla secret şi catadicseşte să-mi răspundă. Te iubesc, Holly.

Nu este prima oară când îi spune că o iubeşte, dar ei îi vine să plângă de fiecare dată când îl aude.

— Şi eu te iubesc, Jérôme. Bucură-te de restul acestei zile extrem de importante pentru tine.

Şi închide. Îşi aprinde o ţigară şi se duce la fereastră.

Îşi pune mintea la contribuţie.

Degeaba.

4

Pe la nouă fără un sfert, Roddy Harris se întoarce acasă de la sala de bowling „Dă cu bila”. Se duce acolo în zilele de luni. El şi cu Emily se îngrijesc foarte bine (adesea folosind nişte metode care ar fi condamnate cu asprime de această societate bătută în cap), dar, pe măsură ce se apropie de nouăzeci de ani, şoldurile – atât de zdravene pe vremuri – au început să i se şubrezească. Şi au trecut deja patru ani de când a aruncat pentru ultima oară bila pe pista din lemn dur. Dar încă se duce la sala de bowling, pentru că îi place să facă galerie echipei sale. Generaţia de Aur joacă în liga celor trecuţi de 65 de ani. Au murit mulţi dintre foştii lui coechipieri şi au mai rămas doar câţiva, printre care şi Hugh Clippard, care a fost profesor de sociologie. Hugh are acum în jur de optzeci de ani, a făcut o groază de bani din investiţii la Bursă şi încă poate să arunce cu efect bila aia. Păcat că o aruncă mereu pe pista de alături.

Emily aude uşa de la intrare închizându-se şi iese din birou. Roddy o sărută pe obraz şi o întreabă ce face.

— Deloc bine. Cred că avem o mică problemă, dragul meu. Ştii că urmăresc postările şi mesajele de pe Twitter ale unor persoane.

— Ale Verei Steinman, spune el. Şi, evident, ale doamnei Dahl.

— Din când în când mai verific şi ce au scris cei care se numesc Craslow. Nu scriu prea multe şi nu se discută niciodată despre Ellen. Nu întreabă nimeni de ea. Mai bine zis, nu a întrebat nimeni. Până ieri.

— Ellen Craslow, clatină supărat din cap Roddy. Nesimţita aia! Nesimţita aia...

Nu găseşte imediat cuvântul care-i trebuie. Apoi:

— Nesimţita aia încăpăţânată!

— Ai dreptate, chiar aşa era. Şi cineva care îşi

zice Laurenbacallfan cere informaţii despre ea pe Twitter.

— După aproape trei *amP.* De ce tocmai acum?

— Sunt convinsă că această Laurenbacallfan conduce o agenţie de detectivi particulari. Numele ei real este Holly Gibney, agenţia se cheamă „Ce-am găsit al meu să fie” şi Pénélope Dahl a angajat-o să-i găsească fiica.

Roddy se uită foarte atent acum la ea. Este cu aproape douăzeci de centimetri mai înalt decât Emily, însă ea îi este egală ca inteligenţă, poate îl şi întrece în anumite privinţe. Este... şi din nou îi scapă cuvântul, dar reuşeşte să-l prindă, aşa cum face întotdeauna. *Aproape* întotdeauna.

Emily este *vicleană.*

— Cum ai aflat asta?

— Doamna Dahl este foarte guralivă pe reţelele sociale.

— Gureşa Penny, murmură el. Am făcut o greşeală cu fata aia, cu Bonnie. O greşeală mai mare decât cu afurisitul ăla de mexican, şi ştiu că ne putem găsi tot felul de scuze pentru treaba cu el, pentru că...

— Pentru că a fost primul. Ştiu. Haide în bucătărie! A mai rămas jumătate de sticlă cu vin roşu de la cină.

— Ştii că vinul îmi dă aciditate dacă îl beau înainte de culcare.

Dar se ia după Emily.

— Doar un strop.

Scoate sticla din frigider şi toarnă în pahare – un strop pentru el, mai mulţi pentru ea. Se aşază faţă în faţă.

— Probabil că Bonnie *a fost* o greşeală, recunoaşte ea. Însă canicula mi-a provocat criza aia urâtă de sciatică... iar migrenele...

— Ştiu, spune Robby, întinzându-se peste masă şi strângând-o uşor de mână. Blestematele alea de migrene care o necăjesc pe iubita mea.

— Şi tu aveai probleme. Am observat cum te chinuiai

să-ţi găseşti cuvintele. Şi bietele tale mâini, cum mai tremurau... trebuia s-o facem.

— Acum îmi este bine. Nu-mi mai tremură mâinile. Şi mi-a trecut şi orice fel... orice fel de *năclăială a minţii...* am capul limpede acum.

Este doar o jumătate de adevăr. Da, nu-i mai tremură mâinile (mă rog, se mai întâmplă să-i tremure câteodată, dar foarte-foarte puţin şi doar atunci când este extrem de obosit), însă şi acum îi scapă anumite cuvinte.

Toţi oamenii au câte un lapsus din când în când, obişnuieşte el să-şi spună în acele momente. *Tu însuţi ai făcut cercetări pe tema asta. Este vorba doar despre un circuit prea încărcat, despre o afazie trecătoare, ceva foarte asemănător cu o cramp*ă *musculară care te doare ca naiba şi după aia îţi trece. E absolut ridicolă ideea că ar putea să fie un început de alzheimer.*

— În orice caz, ce-am făcut e bun făcut. Dacă vor exista repercusiuni, ne vom ocupa de ele la momentul respectiv. Vestea bună este că eu nu cred că va trebui s-o facem. Sigur, tipa asta – Gibney – a avut nişte succese remarcabile... nu te uita aşa la mine, fireşte că am căutat-o pe internet... dar pe vremea aceea lucra cu un partener, fost poliţist, iar el a murit acum câţiva ani. De atunci, caută câini pierduţi, puşcăriaşi ieşiţi pe cauţiune şi colaborează cu câteva firme de asigurări, pentru care investighează situaţiile în care s-au produs anumite accidente. Dar nu cu firme importante, cu unele *mici.*

Roddy soarbe din vin.

— Mi se pare totuşi că e destul de isteaţă dacă a aflat de dispariţia lui Ellen Craslow.

Emily oftează.

— Ai dreptate. Dar două dispariţii, la aproape trei ani distanţă una de cealaltă, nu constituie un tipar. Cu toate astea, după cum zici şi tu mereu – omul înţelept îşi face iarna car şi vara sanie.

Oare chiar aşa *zice* el mereu? Parcă da, parcă aşa

zicea pe vremuri. Şi mai avea o vorbă: *Niciun obstacol nu trebuie să te oprească din drum* – aşa obişnuia să spună tatăl lui, care avea Packardul ăla superb, albastru precum cerul senin de vară...

— Roddy!

Tonul tăios al lui Emily îl readuce brusc în prezent.

— Ai început să delirezi!

— Da?

— Ia dă-mi paharul!

Pune mâna pe păhărelul din faţa lui şi varsă stropul de vin în chiuvetă. Apoi scoate din congelator un alt pahar – şi acesta foarte mic, folosit îndeobşte pentru servirea îngheţatei –, în care este o substanţă tulbure şi cenuşie.

Pune deasupra nişte frişcă dintr-un tub şi îi dă paharul lui Robby, împreună cu o linguriţă cu coadă lungă.

— Mănâncă.

— Nu vrei şi tu? o întreabă el... dar deja îi lasă gura apă.

— Nu. Mănâncă tu tot. Ai nevoie.

Emily se aşază pe scaunul de vizavi, iar el începe să mănânce lacom amestecul de creier tocat cu îngheţată de vanilie. Emily îl urmăreşte cu atenţie. Asta o să-l ajute să-şi revină. *Trebuie* să-l ajute să-şi revină. Pentru că ea îl iubeşte. Şi pentru că are nevoie de el.

— Ascultă-mă bine, scumpul meu. Femeia asta o s-o caute pe Bonnie, n-o s-o găsească, o să-şi încaseze onorariul şi cu asta, basta! Dacă *ni s-ar părea* că reprezintă o problemă pentru noi – şansă de una la o sută ca aşa ceva să se întâmple, dacă nu chiar de una la o mie –, avantajul nostru este că nu-i căsătorită şi nu pare a fi în vreo relaţie. Eu aşa am înţeles din ce am citit despre ea. Mama i-a murit la începutul acestei luni. Singura rudă care-i mai trăieşte este unchiul ei, care stă într-un cămin de bătrâni şi are şi alzheimer. Are un partener de afaceri, dar

deocamdată este *hors de combat*[90], din cauza Covidului.

Roddy mănâncă şi mai repede şi îşi şterge picăturile de salivă care îi curg de-a lungul unui rid de lângă gură. I se pare că deja vede mai clar şi că înţelege mult mai clar ce spune Emily.

— Şi ai găsit toate informaţiile astea doar pe Twitter?

Emily zâmbeşte.

— Acolo şi în alte câteva locuri. Ştiu eu nişte şmecherii. E la fel ca în serialul ăla la care ne uităm noi, *Manifest*[91]. Ştii că toate personajele spun întruna că „totul se leagă". Sigur că-i un serial prost, numai că *asta* nu-i deloc o prostie. Ce vreau eu să-ţi zic, iubire, este un lucru foarte simplu. Vorbim despre o femeie care nu are pe nimeni în viaţa ei. O femeie care ar trebui să fie în permanenţă deprimată, iar acum şi foarte îndurerată din cauză că şi-a pierdut mama. Tu crezi că ar pune cineva la îndoială gestul unei asemenea femei dacă ea s-ar sinucide aruncându-se în lac şi lăsând pe computer câteva rânduri prin care îşi explică fapta?

— S-ar putea s-o facă partenerul ei de afaceri.

— Sau tocmai el ar fi acela care ar înţelege-o cel mai bine. Nu spun că se va ajunge până acolo, dar...

— Trebuie să ne facem iarna car şi vara sanie.

— Exact!

Aproape a terminat tot amestecul de îngheţată cu creier tocat şi evident că a fost mai mult decât suficient pentru el.

— Dă-mi-l mie!

Emily mănâncă tot ce a mai rămas în pahar.

5

Când sună telefonul, Barbara Robinson este în camera ei, în pijama, şi citeşte la lumina caldă a

---

[90] ,,Scos din luptă", în limba franceză, în original (n. tr.).
[91] Serial fantastic, a cărui difuzare a început în 2018 (n. tr.).

veiozei de pe noptieră. Cartea pe care o citeşte se numeşte *Catalepsie* şi este scrisă de Jorge Castro. Nu îi place la fel de mult ca *Oraşul uitat,* iar titlul pare a fi dinadins unul respingător – un fel de declaraţie a scriitorului că ar fi „literat" – totuşi, este destul de bună. Ca să nu mai spună că nici titlul pe care şi-ar dori să-l aibă cartea sa de poezii – *Schimbarea chipurilor* – nu-i chiar *Poeme pentru toţi, fie ei tineri sau bătrâni.*

Este Jérôme, care o sună din New York. Aici este ora unsprezece şi un sfert, adică trebuie să fie deja mâine acolo unde este el.

— Bună, frate! E foarte târziu şi tu nu dormi şi nici nu eşti la vreun chef, că n-aud nimic. Poate ai ajuns la o petrecere de muţi.

— Nu. Sunt la hotel, în camera mea. Sunt prea agitat ca să dorm. Te-am trezit?

— Nu, îi răspunde Barbara, ridicându-se în capul oaselor şi punându-şi încă o pernă la spate. Mai citeam puţin.

— Vreo poezie de-aia siropoasă, scrisă de Sylvia Plath sau de Anne Sexton?

Clar că face mişto de ea.

— Un roman. Tipul care l-a scris a şi lucrat o vreme aici, pe deal.

Pe deal însemnând la Bell.

— Tu ce faci?

Jérôme îi spune tot ce le-a spus deja şi părinţilor lor şi lui Holly. I se bulucesc cuvintele la gură de atâta exuberanţă. Barbara se bucură pentru el şi i-o mărturiseşte. Se minunează când aude de suta de mii de dolari şi scoate un strigăt de bucurie când aude de posibilul turneu de promovare.

— Ia-mă şi pe mine! O să fiu asistenta ta, servitoarea ta, căţeluşa ta, orice vrei tu să fiu!

— Nu insista, că s-ar putea să accept. Care mai e viaţa ta, Barbella?

Îi vine să-i spună totul, dar se reţine. Asta este ziua de glorie a lui Jérôme.

— Barb? Mai eşti la telefon?

— Da. Nimic deosebit, tot alea.

— Nu te cred. Pui tu ceva la cale. Care-i marele secret? Haide, nu mai umbla cu gogoşi!

— O să-ţi spun curând, îi promite ea. Pe bune. Acum zi-mi ce face Holly. Că n-am prea avut timp s-o ascult zilele trecute când m-a sunat. Şi îmi pare rău.

Dar nu prea rău. Că are şi un eseu de scris, unul important. Însă nu a lucrat prea mult la el. Prea mult? Nici măcar nu l-a început.

Jérôme îi povesteşte tot ce a mai aflat Holly, terminând cu informaţiile despre Ellen Craslow. Barbara zice câte un *aha* şi câte un *uau* şi câte un îhî exact acolo unde se cuvine să le zică – însă adevărul este că îl ascultă pe Jérôme doar cu o jumătate de ureche. Gândurile i-au zburat iarăşi la afurisitul ăla de eseu, pe care trebuie să-l trimită până la sfârşitul lunii. Şi i s-a făcut somn. Şi nici nu vrea să facă vreo legătură între dispariţiile despre care îi vorbeşte Jérôme şi cea despre care i-a spus Olivia Kingsley, cu toate că romanul lui Jorge Castro este acum deschis, pe cuvertura ei.

Jérôme o aude cum cască şi îi spune:

— Te las acum. Dar să ştii că mă bucur să vorbesc cu tine atunci când eşti atentă la ce-ţi zic.

— Sunt întotdeauna atentă la ce-mi zici, fratele meu drag.

— Nu încerca să mă abureşti, că nu ţine, râde el şi închide.

Barbara pune pe noptieră cartea lui Jorge Castro, neştiind că acesta face parte dintr-un cenaclu foarte restrâns şi extrem de ghinionist. După care stinge veioza.

6

În aceeaşi noapte, Holly visează că se află în fosta ei cameră.

După tapetul de pe perete, îşi dă seama că este

camera din casa de pe Bond Street, Cincinnati. Dar aduce şi cu sala de muzeu pe care şi-a imaginat-o ea. Pretutindeni sunt plăcuţe care identifică obiectele devenite exponate. LUDIO LUDIUS – lângă combina muzicală, BELLA SIDEREA – lângă coşul de gunoi, CUBILE TRISTIS PUELLA – pe pat.

Deoarece mintea omului are deosebitul talent de a face tot felul de conexiuni, care mai de care mai neaşteptate, Holly se trezeşte din somn gândindu-se la tatăl ei. Nu o face deseori. De ce ar face-o? A murit foarte, foarte demult şi, nici măcar atunci când se afla acasă, nu era altceva decât o fantomă. Şi rareori se întâmpla să fie acolo, pentru că Howard Gibney era reprezentant comercial al firmei Ray Garton Farm Machinery, Inc., aşa că era mai tot timpul pe drum, ca să vândă combine, secerători şi tractoare, toate vopsite într-un roşu-aprins, de parcă compania Ray Garton ar fi vrut să se asigure că nimeni nu confunda utilajele ei agricole cu cele de la John Deere, firma rivală. Iar atunci când era acasă, Charlotte avea grijă nu cumva să uite cine a avut grijă de căminul lor în tot timpul cât el a lipsit – şi expresia pe care o folosea întotdeauna era: *Eu n-am lăsat focul să se stângă.*

O fi fost tatăl lui Holly un expert al vânzărilor în Midwest, dar, acasă, în familia lui, era un mototol, la fel ca Mr. Milquetoast din benzile desenate de pe vremuri.

Holly se dă jos din pat şi se duce la birou. Hârtiile care să-i ateste realizările din această nouă viaţă – una pe care şi-a construit-o singură – se află ori la agenţia „Ce-am găsit...” din Blocul Frederick, de pe Fourth Street, ori acasă, unde se întâmplă să mai lucreze. Dar ţine alte documente şi în sertarul de jos al biroului. Nu sunt multe, iar majoritatea îi readuc aminte întâmplări care o fac să simtă deopotrivă şi nostalgie, şi multe păreri de rău.

Aici se află placheta câştigată când a luat premiul al doilea la un concurs de vorbit în public, la care

au participat elevi de la mai multe şcoli primare. (Asta s-a întâmplat în copilărie şi încă avea destulă încredere în sine ca să poată vorbi cu îndrăzneală în faţa unor grupuri mari de oameni.) A recitat o poezie a lui Robert Frost [92], „Zidul de reparat”. Iar Charlotte, după ce a felicitat-o, i-a spus că ar fi putut să câştige premiul întâi dacă nu s-ar fi poticnit la câteva cuvinte pe la mijlocul poeziei.

Mai este acolo şi o fotografie cu ea şi tatăl ei când colindau de Halloween. Ea are şase ani şi poartă un costum de fantomă, confecţionat de el. El este îmbrăcat la patru ace. Holly îşi aduce acum vag aminte că mama ei, care o ducea la colindat cu forţa (uneori chiar târând-o din uşă în uşă), a avut gripă în acel an. În poza din mâna ei, Howard Gibney zâmbeşte. Lui Holly i se pare că şi ea zâmbeşte, deşi este greu să-ţi dai seama, pentru că are cearşaful ăla pus pe cap.

— Da, zâmbeam, şopteşte Holly. Pentru că tata nu mă obliga să merg unde nu voiam, nu mă târa după el ca să se poată întoarce cât mai repede acasă ca să se uite la televizor.

Şi nici n-o pisa la cap nu cumva să uite să zică frumos „mulţumesc” la fiecare casă, pentru că ştia că aşa va face. Şi aşa făcea. Întotdeauna.

Dar nu placheta asta o caută Holly acum, nici fotografia şi nici florile presate sau necrologul tatălui ei – decupat cu grijă din ziar şi păstrat ca amintire. Caută cartea poştală. Au fost mai multe înainte – cel puţin vreo zece-douăsprezece – şi presupune că toate celelalte s-au pierdut. După ce a aflat de minciuna mamei sale în privinţa moştenirii, i-a venit o idee mai puţin plăcută. Şi anume că mama ei i-a furat toate aceste amintiri despre un om pe care Holly abia dacă şi-l mai aduce aminte. Era un bărbat sub papucul nevestei (atunci când se afla acasă – adică deloc prea des), dar care era în stare să se

[92] Robert Frost (1874-1963) – poet american căruia i-au fost decernate patru premii Pulitzer (n. tr.).

poarte frumos şi să îşi facă fetiţa să râdă în acele foarte rare momente când erau doar ei doi.

În liceu, tatăl ei a studiat limba latină şi a câştigat şi el un premiu – premiul întâi, nu al doilea – pentru un eseu de două pagini scris în acea limbă moartă. Titlul era „Quid Est Veritas – Ce este adevărul?" În ciuda protestelor îndârjite, aproape stridente ale lui Charlotte, Holly a făcut şi ea doi ani de latină la liceu, pentru că atât dura cursul în perioada aceea. Nu a strălucit cum strălucise tatăl ei în anii de dinainte de a se apuca de vândut utilaje agricole, dar a avut o medie destul de mare şi mai ţine minte suficient din ce a învăţat atunci ca să ştie că *tristis puella* înseamnă „copilă tristă", iar *bella sidera* înseamnă „războiul stelelor".

Ce îşi spune ea acum – ce îi este foarte limpede acum – este că a vrut să studieze latina ca să poată comunica într-un fel cu tatăl ei. Şi el i-a răspuns, nu? I-a trimis toate vederile acelea din oraşe ca Omaha şi Tusla şi Rapid City.

Chiar dacă este în pijama, Holly se lasă în genunchi în faţa sertarului de jos şi începe să scotocească printre puţinele vestigii rămase din trecutul ei de *tristis puella,* zicându-şi că a dispărut şi ultima vedere, dar nu pentru că i-ar fi furat-o mama ei (care deja îl şterse cu totul pe Howard Gibney din propria-i viaţă), ci pentru că ea a pierdut-o din neatenţie, probabil atunci când s-a mutat aici.

Dar uite că o găseşte – înţepenită în spatele sertarului. Pe partea din faţă este o fotografie cu Parcul Naţional Gateway Arch, din St Louis. Mesajul de pe spate, cu siguranţă scris cu un pix cu logoul companiei Ray Garton Farm Machinery, este în limba latină. Pe toate ilustratele pe care i le trimitea îi scria numai în latină. Şi era sarcina – şi plăcerea – ei să le traducă. Acum îl citeşte pe acesta.

Cară Holly! Deliciam meam amo. Lude cum matre tua. Mox domi ero. Pater tuus.

Era marea lui realizare, ceva ce-l făcea să se simtă

mai mândru decât atunci când reuşea să vândă un tractor nou pe o sută şaptezeci de mii de dolari. Ba chiar îi spusese odată că era singurul vânzător de utilaje agricole din Statele Unite care să cunoască limba latină. Din păcate, atunci l-a auzit şi Charlotte, care a început să râdă de el. „Doar tu eşti în stare să te lauzi că vorbeşti o limbă moartă”, i-a zis ea.

Howard a zâmbit şi nu i-a răspuns.

Holly ia vederea, se urcă înapoi în pat şi o reciteşte la lumina veiozei. Îşi aduce aminte cum a descifrat mesajul cu dicţionarul latin-englez alături. Şi acum murmură traducerea: „Dragă Holly! O iubesc pe fetiţa mea. Să te distrezi cu mama ta. Mă întorc curând acasă. Tatăl tău.”

Fără să-şi dea seama ce face, Holly sărută ilustrata. Ştampila poştei este prea estompată ca să mai poată citi data, dar crede că a fost trimisă nu cu mult timp înainte ca tatăl ei să facă un infarct şi să moară într-o cameră de motel de la marginea oraşului Davenport, Iowa. Îşi aminteşte şi acum cât s-a *văicărit* Charlotte din cauză că trebuia să plătească prea mult pentru transportul cadavrului cu trenul până acasă.

Holly lasă ilustrata pe noptieră, promiţându-şi că o va pune înapoi în sertar mâine-dimineaţă. *Exponate,* îşi repetă ea. *Exponate de muzeu.*

O întristează gândul că are atât de puţine amintiri de la tatăl ei şi este pe bună dreptate supărată când îşi dă seama că umbra mamei l-a acoperit aproape complet. Oare Charlotte chiar i-*a furat* celelalte ilustrate la fel cum i-a furat şi moştenirea? Doar asta i-a scăpat, poate pentru că o variantă mai tânără şi mult mai timidă a lui Holly a folosit-o drept semn de carte sau a pus-o în ghiozdanul (din stofă ecosez, desigur) de care nu se despărţea deloc pe vremea aia? Nu va şti niciodată. Oare tatăl ei călătorea atât de mult pentru că nu voia să stea cu soţia lui? Nu va afla niciodată nici răspunsul la întrebarea asta. Dar ce

ştie – şi ştie sigur – este că era mereu bucuros să se întoarcă acasă, la *car a Holly.*

Şi mai ştie că, împreună, au dat puţină viaţă unei limbi moarte. Era taina lor.

Holly stinge veioza. Adoarme.

O visează pe Charlotte în camera ei din copilărie.

— Ţine minte a cui eşti, spune Charlotte.

Iese şi zăvorăşte uşa.

19 MAI 2021

1

Barbara intră grăbită în spitalul Kiner Memorial; singurul motiv pentru care nu aleargă este că a aflat de la Marie că nu-i nicio urgenţă, ci un simplu control medical de rutină. Se duce la recepţie şi întreabă la ce etaj este secţia de oncologie. Doamna de acolo o îndrumă spre ascensoarele din aripa vestică. Barbara iese din lift într-un hol atrăgător, cu tablouri atrăgătoare pe pereţi (apusuri de soare, pajişti verzi, insule tropicale) şi cu muzică atrăgătoare care se aude în surdină din difuzoarele de lângă tavan. Aici sunt destul de mulţi oameni care aşteaptă să primească veşti bune şi temându-se că aceste aşteptări le vor fi înşelate. Toţi poartă măşti. Marie citeşte o ediţie broşată a unui roman de John Sandford. I-a ţinut şi ei un loc lângă ea.

— De ce nu mi-ai *spus*?

Aceasta este prima întrebare pe care i-o pune Barbara.

— Pentru că ţi-ai fi făcut griji degeaba când nu ar fi trebuit să-ţi faci, răspunde Marie.

Este foarte calmă. Ca de obicei, poartă pantaloni cafenii şi cămaşă albă; este fardată discret, dar cu multă măiestrie; nu are niciun fir de păr nelalocul lui.

— Doar pentru poeziile tale a vrut Olivia să-ţi

faci **griji-**

— Pentru *ea* îmi fac griji!

În zadar încearcă Barbara să nu ridice tonul, că tot se uită câţiva oameni la ea.

— Olivia are cancer, spune Marie. Ea îi zice, deloc surprinzător, „cancer-de-cur”. Îl are de foarte mult timp. Domnul doctor Brown, oncologul ei, spune că este un tip de cancer cu care mori, nu *de care* mori. La vârsta ei, boala nu face decât să înainteze foarte încet. Numai că a înaintat cam repede în ultimii doi ani.

— Adică tumora e malignă? şopteşte Barbara.

— O, da! spune Marie, la fel de calmă. Însă nu a făcut încă metastaze şi s-ar putea nici să nu facă. Înainte, Olivia venea la control de două ori pe an, ca să afle dacă a mai crescut sau nu. Anul ăsta a venit deja de trei ori. Nu ştiu de câte ori va mai veni la anul, presupunând că-l mai apucă. Ea însăşi obişnuieşte să spună că i-a expirat perioada de garanţie de foarte mult timp. Te-am chemat astăzi aici pentru că vrea să-ţi spună ceva. Ai chiulit? Mai aveai ore?

Barbara se face că nici nu aude întrebarea. Este în ultimul an de liceu, are numai note maxime şi crede că are dreptul să-şi ia o zi liberă atunci când are ea chef.

— Care-i problema?

— O să-ţi spună ea.

— Are legătură cu Premiul Penley?

Marie nu-i răspunde, îşi ia romanul şi se apucă din nou de citit. Barbara nu şi-a adus nicio carte. Aşa că îşi scoate telefonul, intră pe Instagram, se uită la câteva postări banale, îşi verifică e-mailurile, după care îl pune la loc. După zece minute, o vede pe Olivia ieşind pe uşile batante, în spatele cărora se află un aparat despre care Barbara nu vrea să afle absolut nimic. Olivia se sprijină în ambele bastoane. Poşeta mică îi atârnă de umărul aproape descărnat. Un infirmier o conduce, sprijinind-o de braţ.

Ajunge lângă Barbara şi Marie, îi mulţumeşte pentru ajutor infirmierului, după care se prăbuşeşte pe un scaun, oftând de uşurare şi strâmbându-se din cauza efortului.

— Şi uite cum am supravieţuit din nou josniciei de a fi fost vârâtă într-o maşinărie care face un zgomot de-ţi sparge timpanele, ca să mi se examineze găoaza, le anunţă ea.

Şi continuă:

— Oricum e rău că bătrâneţea te obligă să renunţi la multe, dar e şi mai rău când te obligă să suporţi tot felul de ofense, care mai de care mai scârbavnice.

Apoi se adresează doar Barbarei:

— Presupun că ţi-a spus Marie despre cancerul meu şi despre motivul pentru care nu am vrut să-ţi zicem până acum.

— Da, dar aş fi vrut să-mi fi spus mai devreme, răspunde Barbara.

Olivia îi lasă Barbarei impresia că ar fi obosită (moartă de oboseală – aşa i se pare), dar tot e curioasă.

— De ce?

Barbara nu ştie ce să-i răspundă. Bătrâna poetă o să împlinească o sută de ani la toamnă, iar undeva, în spatele acelor uşi, s-ar putea afla nişte copilaşi fără păr pe cap din cauza tratamentelor, copilaşi care nu vor mai apuca vârsta de zece ani. Şi atunci? Chiar, de ce?

— Tu ai zbierat vreodată, Barbara? Ştii să zbieri?

Deasupra măştii imprimate cu simbolul păcii în roşu, alb şi albastru, ochii Oliviei sunt la fel de pătrunzători.

— Poftim?!

— Ai zbierat tu vreodată? Ai scos vreodată un zbieret din ăla în care să-ţi pui toată forţa din tine, un zbieret în urma căruia să nu mai fii în stare să vorbeşti?

Barbara se gândeşte la tot trecutul ei cu Brady Hartsfield, Morris Bellamy şi Chet Ondowsky. Mai ales

cu Ondowsky.

— Da.

— Ei bine, aici nu trebuie să zbieri. Aici nu ai voie să zbieri, dar poate o s-o faci mai târziu. Aici trebuie să păstrezi liniştea. Sigur, aş fi putut să aştept până ne întorceam acasă şi abia atunci să o rog pe Marie să te sune. Dar, cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mai puţin îmi pot controla impulsurile. Plus că nu ştiam cât va dura RMN-ul. Aşa că am rugat-o pe Marie să te cheme aici.

Îşi dă jos poşeta de pe umăr şi se căzneşte să o deschidă. Scoate din ea un plic pe care este un logo cu un condei şi o călimară. Barbara îl recunoaşte imediat. După ce a primit telefonul de la Marie, nu ar fi crezut că inima poate să-i bată mai repede, dar uite că se poate.

— Mi-am permis să-l deschid, ca să-ţi dau eu veştile proaste, dar cu mai multă blândeţe. Fireşte, dacă veştile erau proaste. Numai că nu sunt. Pe lista scurtă pentru finala Premiului Penley sunt cincisprezece poeţi sub vârsta de treizeci de ani. Tu eşti unul dintre ei.

Barbara îşi vede mâna cum se întinde şi ia plicul. Îşi vede mâna deschizându-l şi scoţând hârtia groasă şi împăturită dinăuntru. Vede acelaşi logo în partea de sus a scrisorii care începe cu *Comitetul pentru acordarea Premiului Penley are plăcerea de a vă anunţa că...*

Şi i se umplu ochii de lacrimi. Şi nu mai vede nimic.

2

Se întorc cu maşina lui Marie la casa de pe Ridge Road. Barbara stă pe bancheta din spate. De la aparatul de radio, pus pe postul Sirius XM, se aud doar melodii din anii ’40. Olivia fredonează la câteva dintre ele. Barbara îşi spune că, pe vremea când acele cântece erau hituri, Olivia purta mocasini şi avea tunsoare stil paj. Pe tot parcursul drumului, Barbara

citeşte şi reciteşte scrisoarea, încercând să se convingă că nu se înşală.

Când ajung acasă, Barbara şi Marie o ajută pe Olivia să coboare din maşină şi apoi să urce treptele până la uşă – proces foarte anevoios, însoţit de câteva pârţuri cam sonore.

— Mi-a dat motorul nişte rateuri, se scuză Olivia, pe un ton deloc ruşinat. Se curăţă eşapamentul.

Ajung în hol şi închid uşa. Acum, Olivia, sprijinindu-se în ambele bastoane, se uită la Barbara şi îi spune.

— Zbiară acum, dacă simţi nevoia. Aş face-o eu, dar nu mă mai ţin plămânii.

Deci... Barbara încă se află în cursa pentru Premiul Penley şi încă are şanse ca poeziile ei să fie publicate de editura Random House. Îşi spune acum că ar fi nemaipomenit şi că ar folosi banii ca să-şi plătească taxele de la facultate. Însă nu asta o interesează cel mai mult acum. Olivia a asigurat-o că poeziile ei oricum vor fi citite, chiar dacă nu va câştiga premiul ăsta. Sigur, nu de foarte mulţi, dar precis de aceia care simt la fel ca ea.

Trage aer în piept şi zbiară. Dar nu de groază, ci de bucurie.

— Bravo! îi zâmbeşte Olivia. Mai poţi încă o dată?

Poate. Marie o ia de după umeri şi zbiară amândouă de fericire.

— Excelent! spune Olivia. Ca să ştii, te anunţ că am lucrat şi cu alţi doi tineri care au intrat pe lista lungă de la Penley. Dar tu, tu, Barbara Robinson, eşti prima care ai ajuns pe lista scurtă şi eşti de departe cea mai tânără. Dar să nu ne ambalăm acum, vă rog. Mai avem multe hopuri de trecut şi sunt hopuri mari. Nu uita că, pe lângă tine, mai sunt pe lista aia încă paisprezece tineri şi tinere cu foarte mare talent, la fel de dedicaţi ca tine.

— Acum trebuie să te odihneşti, Olivia, spune Marie.

— O să mă odihnesc. Dar avem ceva de vorbit înainte

de asta.

27 IULIE 2021

1

La ora unsprezece fără un sfert dimineaţa, universul îi aruncă lui Holly un pai.

Este la birou, unde completează o factură pentru o companie de asigurări. Ori de câte ori se întâmplă să vadă la televizor cine ştie ce reclamă nostimă pentru câte o firmă de felul ăsta – răţoiul din reclama companiei Aflac; doamna Fio, de la corporaţia Progressive; Doug şi al său emu de la Liberty –, Holly amuţeşte sonorul. Reclamele sunt foarte amuzante. Dar nu şi companiile pe care le promovează. Le ajuţi să scape de cei care vor să le escrocheze, le ajuţi să rămână cu un sfert de milion în teşcherea, dar tot trebuie să le atragi atenţia de două, de trei, câteodată chiar de patru ori, că trebuie să-ţi plătească onorariul. Când completează asemenea facturi, îşi aminteşte adesea de un vers dintr-un vechi cântec folk: „Tu scoate-mă din belea şi eu o să-ţi zic doar mulţam.”

Telefonul sună tocmai când termină ultimul rând de completat al afurisitului de formular lung de trei pagini.

— Agenţia „Ce-am găsit al meu să fie”. Holly Gibney la telefon, cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, doamnă Gibney! Sunt Emilio Herrera. De la Jet Mart? Am vorbit ieri.

— Da, aşa este.

Holly uită cu totul de factură şi îşi îndreaptă brusc umerii.

— M-aţi întrebat dacă s-a mai întâmplat ca vreun alt client să nu mai fi apărut pe la magazin.

— Şi v-aţi adus aminte de cineva, domnule Herrera?

— Păi, cred că da. Asearã, înainte să mă culc, voiam

să mă uit la televizor până îşi făcea efectul melatonina şi am tot schimbat canalele şi am dat pe AMC peste *Marele Lebowski*[93]*.* Nu cred c-aţi văzut filmul ăsta.

— Ba l-am văzut, spune Holly.

De trei ori chiar.

— În orice caz, treaba e că m-a făcut să-mi aduc aminte de tipul ăla de la sala de bowling. Trecea mereu pe la magazin. Îşi lua tot felul de snackuri şi sucuri şi, din când în când, nişte foiţă de ţigări, din aia de la Rizla. Simpatic puşti – habar n-am câţi ani avea, dar mie mi se părea foarte tânăr, că eu mai am niţel şi fac şaizeci de ani. Dar vă zic eu că poza lui ar trebui pusă în dicţionar, lângă cuvântul *drogat.*

— Cum se numea?

— Nu mai ţin minte. Cory, parcă? Sau Cameron? Au trecut cinci ani de atunci, poate chiar mai mulţi.

— Şi cum arăta?

— Slăbuţ. Cu păr blond şi lung. Şi-l ţinea prins la spate, probabil din cauză că mergea cu motoreta. Nu o motocicletă din aia serioasă şi nici scuter. Era un fel de bicicletă cu motor. Astea din ziua de azi sunt electrice, dar a lui mergea pe benzină.

— Le ştiu.

— Şi făcea al naibii de mult *zgomot.* Nu ştiu dacă avea motorul ceva sau dacă aşa trebuie să facă motoretele astea, dar făcea un zgomot... *pârr-pârr-pâââârrr,* cam aşa ceva. Şi era toată acoperită cu autocolante, cu trăsnăi de genul SA DÂM CU NUCLEARA ÎN POPONARI şi FAC TOT CE-MI ZIC VOCILE DIN CAPUL MEU. Şi abţibilduri cu trupa Grateful Dead. Era fan înfocat al lor, se vedea de la o poştă. Venea pe la magazin cam în fiecare seară, de luni până vineri, dar numai când era vreme mai caldă, din aprilie până în octombrie. Câteodată venea şi în noiembrie. Şi vorbeam despre filme. Îşi lua mereu aceleaşi lucruri. Două sau trei batoane de ciocolată

[93] Comedie poliţistă din 1998, în regia lui Joel Coen (n. tr.).

şi o cutie de P-Co. Din când în când, şi nişte foiţe pentru ţigări.

— Ce este P-Co?

— Cola fabricată în Peru – Perucola. Seamănă cu aia de la Jolt. O mai ţineţi minte?

Evident că da. O bună perioadă din anii ’80, Holly n-a băut nimic altceva decât Jolt – atât de mult îi plăcea.

— Deviza lor era „zahăr cât încape şi de două ori mai multă cofeină”.

— Da, aşa ziceau ăia de la Jolt. Ei bine, ăia de la P-Co puneau tot zahăr cât încape, dar de nouă ori mai multă cofeină. Cred că tipul se ducea la Bolovanul cu Filme să se uite la filmele de la Magic City – zicea că se vede foarte bine tot ecranul de acolo, de sus...

— Am fost şi eu acolo şi aşa este.

Holly s-a entuziasmat deja. Întoarce pe dos ultima foaie a formularului care-i dă dureri de cap şi notează: *Cory sau Cameron, motoretă cu autocolante caraghioase.*

— Mai zicea că se duce acolo doar în timpul săptămânii, că în weekenduri sunt prea mulţi puşti care fac tot felul de aiureli, se pipăie, se hârjonesc, chestii de-astea. Simpatic tânăr şi la locul lui, dar îi plăceau drogurile. V-am zis asta?

— Mi-aţi zis, dar nu face nimic. Spuneţi mai departe.

Acum îşi notează *Bolovanul cu Filme* şi *RED BANK AVE NUE!*

— Aşa că eu l-am întrebat la ce se duce acolo ca să vadă filme, când nu aude nimic; şi el mi-a zis – tare mult mi-a plăcut asta –, deci mi-a zis: „Nu contează, că ştiu dialogurile pe de rost.” Şi cred că nu minţea, că acolo se dau doar filme vechi. Chiar şi *eu* ştiu dialogurile de la unele dintre ele.

— Serios?

Bineînţeles. Holly însăşi ştie pe de rost părţi lungi din cel puţin şaizeci de filme. Poate chiar o sută.

— Da. De pildă: „O să ai nevoie de o barcă mai mare.”[94] Sau: „Tu ocupă-te de viaţă sau o să se ocupe moartea de tine.”[95]

— „Tu nu poţi să faci faţă adevărului”[96], spune Holly, incapabilă să se abţină.

— Da, asta-i o replică celebră. Să vă mai zic ceva, doamnă Gibney. În meseria mea, clientul are întotdeauna dreptate. Doar dacă nu-i vreun minor care vrea să-şi ia ţigări sau bere. Însă asta nu mă împiedică să am şi eu părerile personale, nu?

— Sigur că nu.

— Şi părerea mea despre tânărul ăla e că se droga. Cu mai multe. Cred că se ducea acolo sus, fuma nişte iarbă sau ce avea ca să se simtă bine, după care vâra în el o cutie de P-Co, ca să se simtă şi mai bine. Nu mă mir deloc că nu se mai face marca aia de vreo doi sau trei ani. Am încercat şi eu odată să beau o doză şi m-a luat cu *tremurici.* Oricum, treaba e că tipul ăsta era client obişnuit la noi. Mereu punctual. Ieşea din tură, venea până aici cu motoreta aia de-ţi spărgea timpanele, îşi cumpăra ciocolăţelele şi cola, câteodată şi foiţă de ţigări, schimba câteva vorbe cu noi şi pleca.

— Când anume a încetat să mai vină?

— Nu ştiu precis. Lucrez de prea mult timp la magazinul ăsta. Clienţii vin şi pleacă. Dar ştiu că a fost cam în campania lui Trump pentru alegerile prezidenţiale. Ţin minte asta pentru că făceam mişto de el. Dar uite că, până la urmă, el a făcut mişto de noi.

Se întrerupe – probabil ca să se gândească mai bine la ce a spus.

---

[94] Replică din filmul *Fălci* din 1975, în regia lui Steven Spielberg (n. tr.) .

[95] Replică din filmul *Închisoarea îngerilor* din 1994, în regia lui Frank Darabont, după nuvela cu acelaşi titlu a lui Stephen King, apărută în volumul *Anotimpuri diferite*, Armada, 2021 (n.tr.).

[96] Replică din filmul *Oameni de onoare* din 1992, în regia lui Rob Reiner (n. tr.).

— Dar, dacă l-aţi votat, să ştiţi că am glumit.

Ai glumit pe naiba, îi zice Holly în gând.

— Am votat-o pe Hillary Clinton. Parcă spuneaţi că lucra la o sală de bowling.

— Aşa am spus. La sala „Dă cu bila”. Purta un tricou cu logoul ei.

2

Mai vorbesc puţin, însă Herrera nu-şi mai aminteşte nimic important. Totuşi, lui Holly nu i-ar fi greu să afle numele tipului de la sala de bowling. Dar are grijă să nu se înflăcăreze prea tare, pentru că s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu cazul ei. Cu toate acestea... acelaşi magazin, aceeaşi stradă, nicio maşină, cam aceeaşi oră la care a dispărut şi Bonnie Rae. Plus Bolovanul cu Filme, locul unde s-a dus Holly însăşi, după ce a găsit cercelul lui Bonnie.

Deschide ipadul şi vede că sala de bowling „Dă cu bila” se deschide la ora 11. Precis că angajaţii de acolo ştiu numele tânărului. Se îndreaptă către uşă, dar îi vine altă idee. Imani McGuire nu i-a permis să înregistreze discuţia lor, dar Holly a rezumat ideile principale pe telefonul ei, imediat după aceea. Deschide acum fişierul cu înregistrarea, dar, chiar atunci când vrea să apese tasta de redare, îşi aminteşte numele soţului lui Imani.

Caută numărul de telefon al companiei municipale care se ocupă cu ridicarea maşinilor, sună şi întreabă dacă poate vorbi cu domnul Yardley McGuire.

— La telefon.

— Numele meu este Holly Gibney, domnule McGuire. Am vorbit cu soţia dumneavoastră ieri...

— Despre Ellen, zice el. Mi-a spus Immi că i-a plăcut să discute cu dumneavoastră. Nu cumva aţi găsit-o deja pe Ellen, nu?

— Nu, dar este posibil să fi dat de altă persoană care a dispărut cu câţiva ani înainte. Poate nu există nicio legătură, dar poate că există. Persoana despre

care am aflat avea o motoretă acoperită cu autocolante. Pe unul dintre ele scria „să dăm cu nucleara în poponari”. Altul se pare că era un simbol al trupei Grateful...

— Da, sigur, ştiu motoreta aia, spune Yard McGuire. A stat la noi cel puţin un an, dacă nu şi mai mult. Până la urmă a luat-o Jerry Hoit, un coleg, ca să i-o dea băiatului lui mijlociu, care-i făcea capul ţambal că voia neapărat să aibă şi el una. Dar mai întâi a pus-o la punct, pentru că...

— Pentru că făcea foarte mult zgomot. *Pârr-pârr-pâââârrrr.*

Yard începe să râdă.

— Da, cam aşa ceva.

— Unde aţi găsit-o? Vi s-a părut că fusese abandonată?

— Habar n-am. S-ar putea să ştie Jerry. Auziţi, doamnă Gibney, să ştiţi de la mine că Jer n-a furat-o, da? Nu mai avea plăcuţă de înmatriculare şi, chiar dacă ar fi avut, nimeni nu s-a gândit s-o verifice. Că era o amărâtă de rablă.

Holly primeşte numărul de telefon al lui Jerry Hoit, îi mulţumeşte domnului McGuire şi îl roagă să o salute pe Imani din partea ei. După care îl sună imediat pe Hoit. După trei apeluri, îi intră mesageria vocală, ea lasă un mesaj şi îl roagă să o sune. Apoi începe să se plimbe prin birou, trecându-şi degetele prin păr de atâtea ori, că îl face să arate exact ca o căpiţă de fân după o vijelie. Chiar şi fără să ştie numele tânărului care lucra la sala de bowling, este acum nouăzeci la sută convinsă că el este o altă victimă a individului căruia i-a dat deja numele de „Prădătorul de pe Red Bank”. Imposibil ca prădătorul acesta să fie o doamnă albă şi bătrână şi cu sciatică. Dar dacă doamna albă şi bătrână şi cu sciatică îl acoperea pe adevăratul vinovat? Dacă îi ştergea urmele? Dacă era vorba despre propriul ei fiu? Dumnezeu e martor că s-au mai întâmplat astfel de lucruri. Chiar de curând, Holly a citit o nuvelă

despre o crimă comisă cu scopul de a spăla ruşinea unei familii, în care o femeie în vârstă şi-a ţinut de picioare nora pentru ca fiul dezonorat să o poată decapita. Familia care ucide împreună rămâne împreună[97] – cum zice titlul unui film.

Îi trece prin cap să-l sune pe Pete. Se gândeşte chiar s-o sune şi pe Isabelle Jaynes, la secţia de poliţie. Dar ştie că n-o s-o facă. Pentru că vrea să rezolve singură cazul ăsta.

3

Parcarea sălii de bowling „Dă cu bila” este mare, dar sunt foarte puţine maşini acolo. Holly opreşte şi, tocmai când vrea să deschidă portiera şi să coboare, îi sună telefonul. Este Jerry Hoit.

— Sigur, mi-aduc aminte de biela aia cu motor. Când am văzut că a trecut un an – ba nu, mai bine de şaişpe luni – şi n-a venit nimeni după ea, am luat-o eu şi i-am dat-o lui fiu-miu. O revendică cineva?

— Nu, nimic de genul ăsta. Voiam doar să...

— Bine, pentru că Greg al meu a stricat-o când a sărit într-o groapă cu nisip de lângă casă. Ca să nu mai zic că tembelul şi-a rupt şi mâna. Nu mai am linişte cu nevastă-mea de atunci încoace.

— Aş vrea doar să aflu unde a fost găsită. Ştiţi cumva?

— Da, ştiu, spune Hoit. Că scria pe foaia de lucru. În Parcul Deerfield. În zona aia cu multe bălării de-i zice „Hăţişul”.

— Chiar lângă Red Bank Avenue, spune Holly.

Dar mai mult vorbeşte cu sine decât cu Jerry Hoit.

— Acolo. A găsit-o un îngrijitor al parcului.

4

[97] Aluzie la serialul de televiziune *The Family 7hat SlaysTogether Stays Together*, din 2012 (n. tr.).

Pe uşile sălii de bowling sunt două anunţuri. Pe unul scrie DESCHIS. Pe celălalt scrie N-AI MASCĂ?

NICIO PROBLEMĂ! Holly îşi pune masca şi intră. Holul este decorat cu zeci de fotografii de grup, cu copii. Deasupra lor scrie COPIII JOACĂ BOWLING CA SĂ SE MENŢINĂ SĂNĂTOŞI! Holly ştie alte activităţi mult mai sănătoase – înotul, atletismul, voleiul –, dar îşi zice că nici bowlingul n-are cum să strice.

Înăuntru sunt douăzeci de piste, dintre care doar trei sunt folosite acum. Zgomotul puţinelor bile rostogolite pe ele este puternic. Dar şi mai puternic este cel făcut de popicele dărâmate – seamănă cumva cu zgomotul dintr-o scenă de film, în care un personaj secundar taie firul roşu al unui dispozitiv exploziv, în loc să-l taie pe cel albastru.

La bar este un tânăr deşirat şi cu păr lung, îmbrăcat cu un tricou cu dungi portocalii, pe care scrie „Dă cu bila”. Tocmai ce-l serveşte pe unul dintre jucători cu o bere. Preţ de o fracţiune de secundă, Holly nu ştie ce să creadă, pentru că are impresia că l-a găsit pe Cory-sau-Cameron – teafăr, nevătămat şi dispărut. Dar tânărul se întoarce cu faţa şi ea îi observă ecusonul de pe tricou – îl cheamă DARREN.

— Doriţi o pereche de pantofi de bowling? Ce măsură?

— Nu, mulţumesc. Numele meu este Holly Gibney. Sunt detectiv particular.

Tânărul holbează ochii la ea.

— Fugi *de-aict!*

Holly consideră că exclamaţia lui este una de respect şi de surprindere, nu o invitaţie să plece. Prin urmare, continuă:

— Aş dori să aflu câteva informaţii despre cineva care a lucrat aici în urmă cu nişte ani. Un tânăr. Probabil că numele lui era...

— N-am cum să vă ajut. Eu am venit aici abia în iunie. Să fac nişte bănuţi pe perioada verii. Cu Althea Haverty trebuie să vorbiţi. A ei e sala. O

găsiţi în birou.

Şi îi indică direcţia.

În timp ce Holly merge într-acolo, se aude o altă explozie a popicelor dărâmate, urmată de un chiot de bucurie scos de o femeie. Bate la uşă. Cineva dinăuntru zbiară:

— Ce e?

Holly consideră că i s-a spus să între şi deschide uşa. Ar fi deschis-o chiar dacă persoana dinăuntru ar fi zbierat *cară-te!* Pentru că are un caz de rezolvat şi, în asemenea situaţii, îi dispare toată timiditatea care o caracterizează.

Althea Haverty este o femeie masivă.

Stă în spatele unui birou încărcat cu hârtii şi dosare şi are o atitudine aproape budistă. Într-o mână, ţine mai multe documente. În faţă, are un laptop deschis. Expresia ursuză de pe chipul ei o convinge pe Holly că documentele acelea sunt nişte facturi.

— Care-i problema? Iar s-a stricat scula care pune la loc popicele pe pista unşpe? I-am zis lui Darren s-o închidă până vine Brock să repare drăcia aia. Pe legea mea, puştiul ăsta are muci în cap!

— N-am venit ca să joc bowling.

Acum, că a clarificat lucrurile, Holly se prezintă şi îi explică femeii ce anume doreşte de la ea. Althea o ascultă şi pune hârtiile pe birou.

— Despre Cary Dressler e vorba. Cel mai bun angajat pe care l-am avut aici de când fiu-meu s-a mutat în California. Ştia să se poarte cu clienţii şi se pricepea cum să-i oprească din băut pe unii, fără să-i supere. Şi la planificare? Un adevărat as, nu altceva! Da, se droga, dar nu se droghează toţi tinerii acum? Şi asta nu l-a împiedicat niciodată să-şi facă foarte bine treaba. N-a întârziat niciodată, nu m-a sunat niciodată să-mi spună că nu se simte bine şi nu vine la lucru. Până când, într-o bună zi, n-a mai apărut la sală. Şi n-am ştiut nimic de el. Pe el îl cauţi dumneata, da?

— Da.

Pe Bonnie Dahl ar trebui s-o caute Holly, pentru că mama acesteia a angajat-o. Dar acum îi caută pe toţi. Pe toţi cei care au dispărut.

— Clar că nu ai lui te plătesc, ştiu asta şi fără să fiu detectiv.

Althea îşi duce acum mâinile la ceafă şi se întinde, scoţându-şi în afară pieptul realmente colosal, care acoperă jumătate din suprafaţa biroului.

— De ce credeţi asta?

— Pentru că a venit la noi dintr-un amărât de orăşel din Minnesota. Zicea că tac-su vitreg îl bătea mereu. Şi că maică-sa se făcea că nu vede. Până la urmă, s-a săturat să mai îndure viaţa de acolo şi şi-a luat picioarele la spinare. Mi-a povestit toate astea pe un ton cât se poate de normal. Fără sentimentalisme, fără „of' şi fără „vai". Avea o atitudine pozitivă, bravo lui! Băiatului ăstuia nu-i păsa decât de filme şi de slujba de aici. Probabil că şi de droguri, dar mie numi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Plus că nu folosea decât iarbă – aşa ştiu eu. Dumneata crezi că a păţit ceva? Ceva rău?

— Cred că este posibil. Mă puteţi ajuta să-mi dau seama cu exactitate când anume a dispărut? Am discutat cu vânzătorul de la un Jet Mart pe unde trecea Cary în drum spre casă... probabil stătea undeva cu chirie... dar vânzătorul n-a ştiut să-mi spună decât că nu l-a mai văzut din perioada primei campanii electorale a lui Trump.

— Dracu să-i ia pe nemernicii ăia de democraţi care i-au furat al doilea mandat! Scuze de vorba urâtă. Ia stai puţin, stai puţin!

Deschide sertarul de sus al biroului şi se apucă să cotrobăie prin el.

— Nici nu vreau să mă gândesc că ar fi putut să păţească ceva. Parcă afacerea nu mai merge atât de bine fără el.

Şi cotrobăie şi tot cotrobăie şi mai cotrobăie puţin.

— Adică nu era destul că păcătosul ăsta de Covid

mi-a omorât o groază de jucători – ar fi absurd să numi omoare şi afacerea –, dar, de când nu mai e Cary aici, chiar de înainte să apară Covidul, e o harababură teribilă şi planificările cu echipele şi partidele s-au dat cu totul peste cap. Pentru că el se pricepea atât de bine să... da, cred că l-am găsit.

Bagă în laptop un stick USB, îşi pune ochelarii, caută şi caută, clatină din cap, mai caută puţin. Holly are nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu se ducă lângă ea şi să descopere singură ce anume vrea să găsească femeia.

Althea se uită cu atenţie la ecran. Imaginea se reflectă în lentilele ochelarilor şi aşa reuşeşte să o vadă şi Holly. Parcă este un tabel. Althea spune:

— Am găsit. Cary a început să lucreze la mine în 2012. Încă nu era major, deci nu putea să servească băuturi alcoolice, dar eu tot l-am angajat. Şi bine am făcut. Ultima leafă şi-a încasat-o pe 4 septembrie 2015. Adică acum aproape şase ani? Cum mai zboară timpul, nu-i aşa? După aia nu l-am mai văzut.

Îşi smulge ochelarii de la ochi şi se uită la Holly.

— A trebuit să-l înlocuiască bărbatu-meu, Alfie. Asta, înainte să facă infarctul.

— Aveţi cumva o fotografie a lui Cary?

— Hai cu mine la Bowlaroo.

Acest Bowlaroo este, de fapt, un bar micuţ în care o femeie care abia se mişcă şi care poartă mască (chestie care o bucură pe Holly) serveşte doi jucători de bowling cu burgeri şi cu bere. Pe pereţii acoperiţi cu faianţă sunt alte fotografii înrămate. Câteva, cu nişte bărbaţi surâzători, care îşi arată foile cu scorul obţinut. Deasupra lor scrie CLUBUL CELOR 300! în celelalte poze sunt alţi jucători de bowling în tricourile echipelor lor.

— Uită-te la locul ăsta! se lamentează Althea, gesticulând în direcţia separeurilor goale, a meselor neocupate şi a scaunelor stinghere de la bar. Afacerea asta era prosperă pe vremuri, doamnă Holly. Dacă mai merge aşa, o să dau *faliment.* Din cauza unei minciuni

ordinare, din cauza unei gripe fabricate! Dacă n-ar fi furat alegerile ticăloşii ăia de democraţi... gata, am ajuns. Asta-i poza cu Cary.

S-a oprit în faţa unei fotografii în care sunt şapte bărbaţi mai în vârstă – patru au părul alb, trei n-au păr deloc – şi un tânăr cu păr blond, legat la spate. Tânărul şi unul dintre bărbaţii în vârstă ţin ridicat un trofeu deasupra capetelor. Dedesubt scrie: GENERAŢIA DE AUR – CAMPIOANĂ DE IARNĂ 2014-2015.

— Pot să fac o poză? întreabă Holly, deja ridicându-şi telefonul.

— Sigur că da.

Şi Holly o face.

— Mai apare şi în altele. Uită-te la asta!

În fotografia pe care i-o indică Althea, Cary stă lângă şase femei surâzătoare, dintre care două lasă impresia că îl mănâncă din priviri pe tânărul domn Dressler. Pe tricourile lor scrie că sunt Vrăjitoarele Sexy, campioane în Divizia Doamnelor – 2014.

— Voiau să-şi zică Scorpiile Sexy, dar Alfie al meu a pus piciorul în prag şi nu le-a permis. Uitaţi-l aici pe el, cu una dintre echipele din Liga Băutorilor de Bere. Trofeul câştigat a fost o ladă cu bere Bud.

Holly continuă să facă poze cu telefonul.

— Cary intra în orice echipă care nu avea suficienţi jucători – nu conta dacă erau bărbaţi sau femei. Dar cu condiţia să fie în timpul turei lui. Lucra de la unşpe dimineaţa – că la ora aia deschidem – până la şapte seara. Era îndrăgit de toată lumea şi ştia foarte bine să joace – avea o medie de 200 de popice doborâte pe partidă – dar se retrăgea când venea titularul. Se acomoda excelent în orice echipă, dar cel mai mult îi plăcea să joace cu tipii ăştia, pentru că la ei o făcea cel mai des.

I-a arătat din nou fotografia cu Generaţia de Aur.

— Pentru că partidele lor aveau loc după-amiaza. Chiar şi înainte de afurisitul ăsta de Covid, aia era o perioadă cam moartă la noi. Moşii îşi permiteau să

joace la ora aia pentru că erau la pensie, dar eu cred sincer că şi Cary avea o legătură cu asta. Poate chiar una foarte strânsă.

— De ce?

— Pentru că, după ce Cary n-a mai venit să lucreze aici, moşii au început să joace seara, în serile de luni mai bine zis. Am avut un loc liber acolo şi l-au vrut ei.

— Este posibil ca acest tânăr – Cary – să fi discutat cu vreunul dintre domnii aceştia despre planurile lui de viitor? Să spună cuiva că şi-ar dori să renunţe la slujba asta şi, poate, să plece din oraş?

— Cred că da. E posibil orice.

— Şi dânşii încă mai vin la sală? Domnii ăştia din fotografie?

— Unii da, dar vreo doi, sau poate trei, nu mai vin.

Althea pune degetul pe poză, indicându-i lui Holly un bătrân cu păr alb, care ţine în mână o bilă marmorată, de culoare roşie, care pare făcută de comandă.

— Roddy Harris mai vine câteodată, dar nu mai poate să joace. Doar stă şi se uită. Zice că l-au lăsat şoldurile şi că are artrită la mâini. Asta de aici a murit... Asta parcă a făcut un accident cerebral... Dar ăsta încă joacă.

Şi i-l arată pe bărbatul care ţine trofeul împreună cu Cary.

— De fapt, ăsta-i chiar căpitanul echipei. A fost şi pe vremea lui Cary, este şi acum. Hugh Clippard îl cheamă. Am adresa lui, dacă vreţi să vorbiţi şi cu el. Am adresele tuturor jucătorilor, în caz că se întâmplă să câştige ceva. Sau dacă au vreo reclamaţie.

— Primiţi des reclamaţii?

— Domniţă, habar n-ai dumneata câte. Competiţia se încinge rău de tot, mai ales în campionatele de iarnă. Mi-aduc aminte că o partidă dintre Vrăjitoare şi Invadatorii Pistelor s-a terminat cu o bătaie. Şi-au împărţit pumni şi s-au zgâriat şi s-au tras de păr şi s-a vărsat bere peste tot. Ce mizerie! Şi totul a

pornit de la unul care a călcat cu vârful piciorului peste linia de la care se aruncă bila. Cary a reuşit să-i despartă. Şi la asta se pricepea. Of, Doamne, cât de mult îmi lipseşte!

— *Chiar* aş dori adresa domnului Clippard. Şi numărul de telefon, dacă îl aveţi.

— Îl am.

Holly merge după Althea Haverty înapoi în birou. Holly nu crede nicio clipă că tânărul Cary Dressler le-ar fi putut destăinui moşilor din Generaţia de Aur că avea intenţia să plece din oraş, pentru că nu-şi închipuie că ar fi avut o asemenea intenţie. I-au fost schimbate orice intenţii sau planuri de viitor ar fi avut; poate chiar pentru totdeauna. Dar, dacă o bătrână a luat toate obiectele personale ale lui Ellen din rulotă, este posibil ca unul dintre bătrânii de aici s-o cunoască. Poate chiar să fie rudă cu ea – rudă de sânge sau prin alianţă. Pentru că Prădătorul de pe Red Bank Avenue nu-şi alege victimele la întâmplare, sau nu doar la întâmplare. Prădătorul ştia că Ellen nu mai avea pe nimeni. Ştia şi că nici Cary nu mai avea pe nimeni. Poate ştia şi că mama lui Peter Steinman era alcoolică. Şi mai ştia şi că Bonnie tocmai ce se despărţise de iubitul ei şi că nu mai ţinea legătura cu tatăl ei, şi că relaţia cu mama ei era una extrem de încordată. Cu alte cuvinte, Prădătorul avea informaţii. Prădătorul îşi alegea ţintele.

Holly este acum mai puternică decât înainte – mai aşezată, mai stabilă din punct de vedere emoţional, mai puţin predispusă la autoculpabilizare –, dar încă suferă din cauza lipsei de stimă de sine şi din cauza nesiguranţei. Acestea sunt defecte de caracter, dar culmea este că tocmai ele o ajută să fie un detectiv bun. Îşi dă foarte bine seama că ar putea să fie complet greşite toate presupunerile ei referitoare la acest caz, numai că instinctul o asigură că are dreptate. Nu vrea să ştie dacă tânărul Cary i-a mărturisit vreunuia dintre moşnegii ăia ceva despre planurile lui de a pleca din oraş; dar vrea neapărat

să afle dacă vreunul dintre membrii echipei Generaţia de Aur cunoştea sau chiar era însurat cu o doamnă cu sciatică. Puţin probabil, dar, aşa cum îi zicea Muskie lui Dawg, ajutorul de şerif din serialul ăla vechi de desene animate: „Posibil, foarte posibil.”

— Poftim! spune Althea şi îi întinde lui Holly o foaie de hârtie.

Holly o împătureşte şi o vâră într-unul dintre buzunarele cu clapă de la pantaloni.

— Mai aveţi ceva să-mi spuneţi despre Cary, doamnă Haverty?

Althea a luat din nou teancul de facturi. Acum le pune înapoi pe birou şi oftează.

— Doar că mi-e dor de el. Sunt convinsă că şi celor din Generaţia de Aur le este – acelora din echipă care au fost aici pe vremea lui. Şi Vrăjitoarelor le e dor de el. Le e dor până şi puştilor ălora care veneau în excursie cu clasa o dată pe lună. Mai ales fetelor. Da, se droga, dar eu mai cred că, pe oriunde o fi el acum, e convins că aiureala asta cu gripa este ceva real, la fel ca dumneata, doamnă Holly – nu, nu, nu, n-am de gând să mă cert cu dumneata pe chestia asta, că doar trăim amândouă în America şi avem dreptul să credem ce vrem să credem... Spun doar că era un angajat foarte bun şi ăştia sunt deja o specie pe cale de dispariţie. Darren, de pildă. Nu face decât să piardă vremea pe-aici. Ar fi în stare să planifice un campionat de bowling? Nici cu pistolul la tâmplă!

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, spune Holly şi vrea să-şi atingă cotul de al femeii în semn de salut.

Althea pare amuzată.

— Domniţă, nu te supăra pe mine, dar eu nu fac chestia asta.

Mama mea a murit de gripa asta fabricată, cucoană credulă ce eşti! se. Enervează Holly – însă doar în gând.

Dar îi zâmbeşte femeii şi îi spune cu glas tare:

— Nu mă supăr.

5

Holly traversează încet holul, ascultând zgomotele făcute de bilele rostogolite pe pistă şi de popicele dărâmate. Tocmai ce vrea să deschidă uşa de la intrare, pregătindu-se sufleteşte pentru valul de umiditate şi de căldură care o va izbi drept în faţă, când se opreşte brusc şi face ochii mari.

Dumnezeule! şi spune ea uimită. *Pe bune?*

19 MAI 2021

1

Marie şi Barbara beau cafea. Din cauza episoadelor de aritmie din ultimii câţiva ani, Olivia bea ceai fără cofeină şi rece. După ce se aşază toate comod în living, Olivia îi spune Barbarei ce paşi mai sunt de urmat în legătură cu Premiul Penley. Vorbeşte cu poticneli, mai multe decât de obicei. Pe Barbara o îngrijorează asta, dar bătrâna poetă nu se bâlbâie, nu bolboroseşte cuvintele, iar ce spune ea acum este la fel de clar şi la obiect ca întotdeauna.

— O lungesc la nesfârşit, de parcă ar fi unul dintre concursurile alea de la televizor, cum e *Dansez pentru tine,* nu un concurs de poezie de care nu-i pasă nimănui. Pe la mijlocul lui iunie, lista scurtă va fi redusă la una şi mai scurtă, cu doar zece nume. La jumătatea lui iulie, vor anunţa cei cinci finalişti. Apoi, spre marea uşurare a candidaţilor, câştigătorul va fi anunţat – ai crede că se va face cu surle şi trâmbiţe, dar te-ai înşela amarnic – cam după o lună şi ceva.

— Adică în *august*?

— Aşa cum ţi-am zis, trag de timp. Bine măcar că nu ţi se va mai cere să trimiţi şi alte poezii. Âsta-i un lucru bun pentru tine. Te rog să mă corectezi dacă greşesc, dar mi se pare că ai cam rămas în pană de idei.

Ultimele două poezii pe care mi le-ai arătat mi s-au părut puţin cam forţate – te rog, iartă-mă că-mi permit să-ţi spun asta.

— Probabil că aşa au şi fost.

Barbara este convinsă că aşa au fost. Are sentimentul că s-a opintit din greu să scrie versurile acelea, nu i-au mai venit de la sine, ca înainte.

— Îţi este îngăduit să mai trimiţi câteva – cei care au organizat concursul ar trebui să nu folosească termenul ăsta prea vag. Dar eu te sfătuiesc să nu o faci. În fond, le-ai trimis cele mai bune creaţii ale tale. Corect?

— Da.

— Trebuie să te culci, Olivia, intervine Marie. Eşti epuizată. Ţi se citeşte oboseala pe chip şi ţi se aude în voce.

Olivia i se pare în permanenţă epuizată Barbarei – dar nu şi ochii, pentru că ochii bătrânei poete par a arunca flăcări întotdeauna. Însă tânăra crede că Marie ştie mai bine şi vede semnele. E şi normal, doar a făcut şcoala de asistente şi are grijă de Olivia de aproape opt ani.

Fără să se uite absolut deloc la infirmiera sa, Olivia ridică o mână. Nu mai are aproape deloc linii pe palmă. *Parcă ar fi palmă de bebeluş,* îşi zice Barbara.

— Dacă vei ajunge printre cei cinci Analişti, ţi se va cere să-ţi mărturiseşti în scris crezul poetic. Adică să scrii un eseu despre ce înseamnă poezia pentru tine. Ai văzut asta pe website-ul lor, da?

Da, Barbara a văzut, dar a trecut repede peste toate informaţiile, pentru că nu s-a aşteptat niciodată să ajungă atât de departe. Însă acum, când o aude pe bătrâna poetă pomenind de website-ul concursului, îi vine o idee care ar fi trebuit să-i vină mai demult.

— Acolo sunt trecuţi toţi cei cincisprezece finalişti?

— Nu ştiu, dar cred că da. Marie?

Marie şi-a scos deja telefonul, iar site-ul

Premiului Penley se află printre cele salvate acolo. Nu durează decât câteva secunde până răspunde la întrebarea Barbarei.

— Da. Toţi sunt aici.

— La naiba! bombăne Barbara.

— Te încăpăţânezi şi acum să ţii secretul ăsta? o întreabă Marie. Pentru că oricum este o realizare extraordinar de mare că ai reuşit să ajungi până aici, Barb.

— Păi, cam aşa *voiam.* Măcar până îşi semnează Jérôme contractul. Dar acum cred că m-am dat de gol, nu?

Olivia scoate un sforăit zgomotos – aşa râde ea.

— Fii serioasă, fata mea. Pe site-ul de la Premiul Penley nu-s de găsit ştiri demne de *New York Times* sau de CNN. Îmi închipui că singurii care intră pe el sunt doar finalişti. Plus nişte prieteni şi nişte rude. Poate şi vreun profesor sau doi. Restul lumii habar n-are. Şi nici nu-i pasă. Dacă îţi imaginezi că literatura ar fi un oraş, atunci, cei care citesc şi scriu poezie sunt rudele sărace ale celor din centru – rudele sărace care trăiesc în cocioabele de la mahala. Cred că secretul tău este în siguranţă. Acum, îmi permiţi să revin la eseul despre care vorbeam?

Se întinde ca să-şi pună paharul cu ceai pe măsuţă. Nu reuşeşte să ajungă până acolo şi aproape îi cade din mână. Îl prinde Marie, care stă mereu cu ochii în patru.

— Sigur, vă rog, spune Barbara. După aia, poate ar fi bine să vă întindeţi puţin.

Marie îi mulţumeşte din priviri.

— O mărturisire a crezului poetic, asta va trebui să scrii. Dar nu mai lungă de cinci sute de cuvinte. Posibil să nu te mai afli în competiţie atunci când se vor anunţa Analiştii, deci nu va mai trebui să scrii de ce faci ce faci. Însă nu ţi-ar strica să te gândeşti la asta. O să te gândeşti?

— Da.

Cu toate că, dacă va fi cazul şi va avea şansa asta

extraordinară, Barbara habar nu are ce va scrie. Atât de multe i-a spus Olivia despre arta poetică, atât de mult au vorbit ele două şi atât de multe informaţii au intrat în mintea ei şi atât de fericită este că a aflat că, da, este important ce face şi că, da, este o treabă serioasă! Simplul *da* care i s-a spus a însemnat incredibil de mult. Dar care anume ar putea să fie cele mai importante lucruri pe care să le treacă într-un eseu de doar două sau trei pagini, când absolut totul i se pare important? Chiar esenţial?

— O să mă ajutaţi să-l scriu, da?

— Nici vorbă! exclamă surprinsă Olivia. Tot ce spui despre creaţiile tale trebuie să vină din sufletul şi din capul tău. Ai înţeles?

— Păi...

— Niciun „păi”. Ce ai în suflet. Ce ai în minte. Am încheiat discuţia asta. Spune-mi acum, mai citeşti şi proză? Poate *Către marea albă?*

— Ajunge, Olivia! spune Marie. Te rog!

Şi iarăşi bătrâna poetă ridică mâna.

— Am citit-o. Acum m-am apucat de *Meridianul sângelui,* al lui Cormac Mecarthy.

— Vai de mine! asta-i o carte sinistră. O carte de groază. Dar vizionară.

— Citesc şi *Catalepsie.* Cartea scrisă de profesorul Castro, care a predat aici.

Olivia chicoteşte puţin.

— Nu era profesor, dar era un foarte bun pedagog. Ţi-am zis că era homosexual?

— Mi se pare că da.

Olivia se întinde după paharul cu ceai. Îl ia Marie şi i-l pune în mână, privind-o cu tristeţe. S-ar părea că a renunţat să o mai convingă pe Olivia că trebuie să se ducă la culcare. Bătrâna poetă s-a înflăcărat şi vorbeşte din nou repede şi clar.

— Se vedea de la o poştă că aşa era. Acum zece ani, lumea era mult mai puţin tolerantă faţă de homosexualitate, dar majoritatea oamenilor de la Bell – printre care cel puţin vreo doi care abia acum şi-au

recunoscut propria orientare sexuală – l-au acceptat aşa cum era şi nu râdeau de pantofii lui albi, de cămăşile galbene şi înzorzonate şi de beretele lui nostime. Ne plăcea sarcasmul lui, foarte asemănător cu al lui Oscar Wilde. Asta era armura pe care o purta ca să-şi ascundă firea blândă şi plăcută. Jorge era un om foarte bun. Însă a existat cel puţin o persoană care nu putea să-l sufere. Ba cred că-i era chiar silă de el. Dacă ea ar fi fost şefă de catedră în locul lui Rosalyn Burkhard, precis că ar fi găsit un pretext ca să-l dea afară cu şuturi în fund.

— Emily Harris?

Olivia schiţează un zâmbet acru şi strâmb, care nu o caracterizează.

— Chiar ea. Nu cred că-i plac absolut deloc oamenii care nu sunt albi, acesta fiind unul dintre motivele pentru care n-am vrut s-o las să se ocupe ea de tine, chiar dacă eu am o vârstă aproape matusalemică. Şi ştiu *precis* că nu-i înghite pe cei care sunt, după cum zice ea, „cu garda inversă”. Ajută-mă să mă scol de pe scaun, Marie. Vezi că s-ar putea să mă pârţâi din nou. Slavă Domnului că nu-mi prea put băşinile, la vârsta asta.

Maria o ajută să se ridice. Olivia are la îndemână şi cele două bastoane, dar Barbara nu crede că ar putea să meargă fără ajutorul lui Marie, după ce a stat atât de mult timp aşezată pe scaun.

— Gândeşte-te la eseul ăla, Barbara! Sper din suflet să fii unul dintre cei cinci norocoşi cărora li se va cere să-l scrie.

— O să-mi pun mintea la contribuţie.

Aşa spune câteodată prietena ei, Holly.

La jumătatea drumului spre scară, Olivia se opreşte şi se întoarce cu faţa la ea. Nu mai aruncă flăcări din priviri. Acum, ochii îi sunt uşor înceţoşaţi, pentru că s-a întors în trecut, aşa cum face din ce în ce mai des în primăvara aceasta.

— Mi-aduc aminte de şedinţa de catedră în care s-a discutat viitorul atelierului de poezie, când Jorge

a luat cuvântul şi a pledat – cu foarte multă elocinţă – în favoarea păstrării lui. Parcă a fost ieri, aşa de bine îmi amintesc totul. Parcă o şi văd pe Emily zâmbind şi dând din cap în timp ce el vorbea, ca şi cum ar fi vrut să spună „exact, bravo, bine punctat”. Numai că *ochii* ei nu zâmbeau. De atunci îşi pusese în minte să facă în aşa fel încât să iasă cum voia ea. Este o femeie extrem de hotărâtă. Mai ţii minte petrecerea pe care a dat-o de Crăciunul trecut, Marie?

Marie îşi dă ochii peste cap.

— Aşa ceva nu se uită.

— Ce s-a întâmplat? vrea să ştie Barbara.

— Olivia... începe Marie.

— Of, nu mă mai pisălogi atâta, femeie! Durează doar un minut şi e o poveste tare bună. Uite, draga mea, cum a fost: în fiecare an, soţii Harris organizează o petrecere cu câteva zile înainte de Crăciun. Că aşa cere *tradiţia,* zic ei. Dau petrecerile astea încă de pe vremea lu’ tata Noe. Anul trecut, colegiul s-a închis din cauza pandemiei de Covid şi ni se părea normal să nu se mai respecte nici această „impresionantă tradiţie”. Crezi tu că Emily Harris a permis aşa ceva?

— Probabil că nu, răspunde Barbara.

— Ai ghicit. Soţii Harris au organizat o petrecere ***Online***, la care eu şi cu Marie am refuzat să luăm parte. Dar petrecerea de pe Zoom n-a fost îndeajuns pentru Emily a noastră. A angajat un grup de tineri, pe care i-a pus să se îmbrace în costume de Moş Crăciun şi de spiriduşi şi i-a trimis să ducă coşuri cu bunătăţi tuturor invitaţilor care se aflau în oraş. Am primit şi noi un coş din ăla, cu toate că nu am vrut să intrăm pe Zoom cu toată lumea. Nu-i aşa că am primit, Marie? Nişte beri şi nişte fursecuri, cam aşa ceva?

— Ba da, ni le-a adus o tânără blondă şi drăguţă. Acum, pentru numele lui Dumnezeu...

— Da, şefa, bine.

Cu ajutorul lui Marie, bătrâna poetă reuşeşte să

ajungă până la scară, unde se aşază – în zgomot de pârţuri – pe scaunul electric care o va duce la etaj.

— La şedinţa aia despre atelierul de poezie, în cele câteva minute când se părea că Jorge va avea câştig de cauză... lui Emily nu i s-a şters zâmbetul de pe buze, dar se uita la el...

Şi Olivia scoate un hohot de râs răguşit şi fără strop de veselie în el.

— ... se uita la el de parcă ar fi vrut să-l omoare.

27 IULIE 2021

1

COPIII JOACĂ BOWLING CA SĂ SE MENŢINĂ SĂNĂTOŞI, scrie deasupra fotografiilor cu şcolari care au jucat bowling în sala aceasta înainte ca pandemia să pună capăt unor asemenea activităţi. Holly se uită bine în jur ca să se asigure că nu o vede nimeni. Darren – tânărul angajat acum în locul lui Cary Dressler – stă sprijinit într-o rână lângă dozatoarele de bere, cu ochii aţintiţi la ecranul telefonului. Althea Haverty este în birou. Lui Holly îi este teamă ca nu cumva să fie prea bine lipită de perete poza pe care vrea s-o ia, dar nu, nici vorbă. Poza e agăţată într-un cuişor. Acum se teme ca nu cumva să nu fie nimic scris pe spatele ei, dar uite că sunt câteva cuvinte, scrise chiar foarte clar: *Elevele de pe 5th Street, mai 2015.*

Holly agaţă fotografia la loc, după care – pentru că aşa e Holly – o îndreaptă cu multă atenţie. În ea sunt douăsprezece fete în şorturi de culoare mov – echipamentul de educaţie fizică al şcolii gimnaziale de pe 5th Street, pe care Holly îl cunoaşte. Fetele sunt aşezate pe trei rânduri, câte patru pe fiecare. Stau picior peste picior pe scaune, în faţa uneia dintre piste. În rândul din mijloc, se distinge o foarte surâzătoare Barbara Robinson, cu claia aia de pieptănătură afro, cum purta la vremea respectivă.

Holly nu crede că se înşală când îşi spune că Barbara trebuie să fi avut doisprezece ani şi să fi fost în clasa a Vi-a când a fost făcută fotografia. Cary Dressler nu apare în poza asta, nu apare în nicio poză cu copiii care joacă bowling ca să se menţină sănătoşi. Dar ar fi trebuit să fie acolo când veneau copiii, dacă începea lucrul la ora unsprezece, când se deschidea sala „Dă cu bila”.

Holly iese şi se duce la maşină. Abia dacă mai simte căldura şi – culmea! – nici măcar nu tânjeşte după o ţigară. Se urcă în Prius, dă drumul la aerul condiţionat şi caută în telefon fotografia cu Generaţia de Aur, cea în care Hugh Clippard – căpitanul echipei – şi Cary ţin ridicat trofeul. O trimite Barbarei, însoţită de întrebarea: îl mai ţii minte pe tipul cel tânăr?

Acum, că a rezolvat problema, începe să-i sune în cap clopoţelul nicotinei. Îşi aprinde o ţigară, îşi pune scrumiera portabilă alături şi porneşte la drum. A venit vremea să bată la nişte uşi. Începând cu cea a lui Hugh Clippard.

2

Sunt frumoase casele în stil victorian de pe elegantul Ridge Road, dar şi mai frumoase sunt cele de pe Laurel Close, din inima cartierului Sugar Heights. Sigur, cu condiţia ca „frumos” să nu însemne doar „scump” pentru cel care le admiră, ci *al naibii* de scump. Lui Holly nici că-i pasă. Din punctul ei de vedere, totul este super dacă îi funcţionează electrocasnicele din apartament şi dacă nu se prelinge apa în casă pe lângă ferestre atunci când plouă. Mare bătaie de cap ar fi să aibă angajat un grădinar (sau mai mulţi), un grădinar exact ca acesta pe care-l vede acum în faţa vilei în care locuieşte familia Clippard – o casă în stil Tudor, în faţă cu un gazon ca o catifea imensă şi verde. Holly opreşte lângă bordură. Grădinarul îşi vede mai departe de

treaba lui – tunde iarba.

Holly îşi spune: *O proaspătă milionară opreşte maşina şi se uită la un bărbat care tunde iarba familiei Clippard.*

Îşi ia telefonul şi formează numărul lui Hugh Clippard. Se aşteaptă să fie nevoită să-i lase un mesaj, dar bărbatul răspunde şi o ascultă în vreme ce-i explică pe scurt de ce o interesează persoana lui Cary Dressler.

— Ce tânăr excepţional! exclamă Clippard când ea termină de vorbit.

După cum avea să afle Holly, domnul Hugh Clippard este genul de persoană care mai mult exclamă în loc să vorbească pe un ton cât de cât normal.

— Vă spun cu tot dragul tot ce ştiu despre el. Hai, intraţi prin spate! Sunt cu soţia la piscină.

Holly intră cu maşina pe alee şi îl salută pe grădinar. Acesta îi face cu mâna şi continuă să taie iarba. Sau s-o tundă. Nici în ruptul capului Holly nu înţelege ce mai are de tăiat la iarba aia. I se pare că peluza deja arată ca o masă de biliard abia ştearsă de praf şi lustruită. Îşi ia ipadul – pentru că are ecranul mai mare şi Clippard va vedea mai bine pozele pe care vrea să i le arate – şi ocoleşte casa. Se opreşte doar o secundă, cât să se uite pe o fereastră dincolo de care se vede o sufragerie cu o masă atât de mare, că ar încăpea la ea şi o echipă de fotbal (sau de bowling).

Hugh Clippard şi soţia stau întinşi pe şezlonguri identice, sub o umbrelă mare şi albastră. Piscina, de aceeaşi nuanţă cu umbrela, nu are dimensiuni de bazin olimpic, dar nici nu arată ca una pentru copii. Clippard e încălţat cu sandale şi poartă un şort roşu şi strâmt. Dă cu ochii de ea şi se ridică repede. Are abdomenul plat şi i se văd muşchii lucraţi la sală. Părul alb şi lung este ud şi lipit de cap. În primul moment, Holly crede că are în jur de şaptezeci de ani. Când el se apropie ca să dea mâna cu ea, îşi dă seama că este mult mai în vârstă, dar într-o formă

extraordinară – ăsta-i motivul pentru care încă poate să joace în echipa Generaţia de Aur.

El zâmbeşte când îi surprinde ezitarea de a-i atinge mâna, dezvelind două rânduri de dinţi albi şi perfecţi, care probabil că au costat o avere.

— Suntem amândoi vaccinaţi, doamnă Gibney; şi intenţionăm să ne facem şi doza booster imediat ce va fi aprobată de CDC[98]. Să înţeleg că şi dumneavoastră sunteţi vaccinată?

— Da, sunt, răspunde Holly.

Îi strânge mâna şi îşi dă jos masca.

— V-o prezint pe Midge, soţia mea.

Femeia de pe şezlong este cu cel puţin douăzeci de ani mai tânără decât Clippard, dar nu arată nici pe departe la fel de bine ca el. Sub costumul întreg de baie i se ghiceşte burtica nu prea mică. Acum îşi dă jos ochelarii de soare, gesticulează într-o doară din ei spre Holly, după care se întoarce la cartea pe care o citeşte şi al cărei titlu spune multe (poate chiar *prea multe)* despre conţinut: *Arta subtilă a nepăsării*[99] Cu alte cuvinte, „Cum să faci să te doară fix în pix de tot şi de toate”.

— Să mergem în bucătărie, o invită Clippard. *Murim de cald* aici. Ai nevoie de ceva, Midge?

Singurul răspuns al femeii este un alt gest indiferent din mână. Dar acum fără să-şi ridice ochii la soţul ei. Clar că o doare fix în pix.

Bucătăria – din spatele uşilor glisante din sticlă – arată aşa cum şi-a imaginat Holly. Frigiderul este Sub-Zero, adică ultimul răcnet al tehnologiei. Ceasul de pe peretele din spatele blatului de granit este marca Perigold. Clippard toarnă ceai de la gheaţă în două pahare şi o roagă pe Holly să-i explice cu lux de amănunte motivul pentru care a venit la el. Holly îi spune tot, pomenind despre Bonnie, despre legătura

---

[98] Centre for Disease Control and Prevention – Centrul pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor din SUA (n. tr.).

[99] *The Subtle Art of Not Giving a F*ck* – carte de dezvoltare personală, scrisă de Mark Manson şi apărută în 2016 (n. tr.).

dintre cazuri (magazinul Jet Mart), dar punând accentul pe dispariţia lui Cary.

— V-a destăinuit ceva despre planurile lui de viitor? V-a spus ce avea gând să facă? Vă pun aceste întrebări pentru că am aflat de la doamna Haverty că îi plăcea cel mai mult să joace în echipa dumneavoastră.

Holly nu se aşteaptă să-i fie de vreun folos răspunsul lui. Poate va afla ceva – nu trebuie să-ţi pierzi niciodată speranţa şi toate alea-alea –, dar s-a uitat bine la Midge Clippard şi şi-a dat seama că nu ea este bătrâna despre care i-a spus Imani McGuire că a – văzut-o luând lucrurile din rulota lui Ellen Craslow.

— Cary! exclamă Clippard, clătinând din cap. Era un băiat al naibii de bun. Credeţi-mă pe cuvânt. Ca să nu mai zic că ştia să dea cu bila!

Şi ridică un deget în nasul lui Holly, de parcă ar vrea să-i atragă atenţia.

— Dar nu profita niciodată de priceperea asta. Se plia mereu pe felul în care jucau cei din echipele adverse.

— Cât de des se întâmpla să înlocuiască vreun jucător?

— Cam prea des! răspunde Clippard cu un chicotit la fel de sonor ca exclamaţia lui de dinainte. Că doar nu degeaba ni se zice Generaţia de Aur! Mereu aveam pe câte unul cu dureri de şale sau de genunchi, cu gâtul ţeapăn sau cu vreun alt necaz din ăsta pe care ţi-l aduce bătrâneţea. Şi atunci îl chemam pe Cary şi îl întâmpinam cu aplauze dacă avea timp şi putea să joace cu noi. Că nu avea timp chiar de fiecare dată. Îl plăceam pe el şi el ne plăcea pe noi. Vreţi să vă zic un secret?

— Îmi plac secretele.

Acesta este purul adevăr.

Hugh Clippard începe să vorbească mai încet, dar până şi şoaptele lui sună ca nişte exclamaţii.

— Unii dintre noi ne luam iarbă de la el! Nu avea

întotdeauna marfă de calitate. „Bilă Mică” nici nu voia să se atingă de ea, dar cei mai mulţi nu refuzam să tragem câteva fumuri dintr-o ţigară sau o pipă cu marijuana. Ştiţi că atunci treaba asta nu era legală.

— Cine este „Bilă Mică”?

— Roddy Harris. Îi ziceam aşa pentru că juca cu o bilă de doar patru kile jumate. Majoritatea foloseam bilele alea de şase kile.

— Domnul Harris e alergic la marijuana?

— Nu, doar *nebuni* strigă Clippard şi izbucneşte în hohote de râs. Altminteri, un tip cumsecade şi jucător destul de bun, dar dus rău de tot cu pluta! îi mai ziceam şi „Domnul-cu-carnea”! Pe lângă Roddy, tipul ăla care a inventat dieta Atkins[100] pare un vegetarian convins! Roddy pretinde că produsele din carne regenerează celulele creierului, în vreme ce anumite produse vegetale, printre care şi canabisul, le distrug.

Clippard se întinde, iar muşchii abdomenului îi ies şi mai mult în relief. Dar Holly observă acum pielea lăsată şi zbârcită de la subraţele lui. Într-adevăr, îşi spune ea, *nu există răzbunare mai cruntă decât cea a timpului.*

— Doamne, câte amintiri am din vremea aia! Nu mai sunt printre noi mulţi dintre cei cu care jucam! Când am intrat în echipa Generaţia de Aur, eram profesor la Bell, locuiam într-un apartament din centru şi mă mai ocupam şi cu tranzacţiile la Bursă. Acum lucrez cu normă întreagă în domeniul investiţiilor şi, după cum puteţi vedea, îmi merge foarte bine!

Şi face un gest larg cu mâna în jur – spre bucătăria cu electrocasnicele foarte scumpe, spre piscina din curte, poate chiar şi spre mai tânăra lui soţie. Care nu mai este chiar atât de tânără încât să fie considerată „soţie-trofeu”, iar Holly este nevoită să-l admire pentru că nu şi-a luat de nevastă o

[100] Robert Atkins (1 930-2003) – medic american care a inventat în 1970 o dietă pe bază de proteine şi grăsimi, cu nivel scăzut de carbohidraţi (n. tr.).

„păpuşică Bărbie”, cum obişnuiesc să facă bărbaţii în vârstă şi cu mulţi bani.

— Trump e un cretin şi mă bucur că a pierdut, *realmente* încântat – aşa sunt. Habar n-avea cu ce se mănâncă politica. Dar a fost bun pentru pieţele de capital. Mai doriţi nişte ceai?

— Nu, mulţumesc. Mai am puţin. Este bun, foarte tonifiant.

— Şi, ca să vă răspund la întrebare, doamnă Gibney, nu, nu-mi aduc aminte să-mi fi spus Cary ceva vreodată despre intenţia lui de a pleca din oraş sau de a-şi găsi altă slujbă. Sigur, se poate să fi uitat eu că mi-a spus, pentru că au trecut şapte... ba nu...

Chiar nouă ani de atunci, însă mie tânărul ăla mi s-a părut foarte mulţumit cu viaţa lui de atunci. Era nebun după filme şi după motoreta lui gălăgioasă. Ziceţi că a găsit-o cineva în Parcul Deerfield?

— Da.

— Nu se poate! Nu-mi vine să cred că ar fi putut să renunţe la ea! Era blazonul lui!

— Îmi permiteţi să vă arăt o fotografie? Cu siguranţă că aţi mai văzut-o – este atârnată pe peretele din Bowlaroo.

Pune poza pe ecranul ipadului. Clippard se apleacă să o vadă mai bine.

— Da, campionatul de iarnă, spune el. Ce timpuri frumoase! N-am mai câştigat de atunci, doar anul trecut a fost cât pe ce s-o facem.

— Îi recunoaşteţi pe cei din fotografie? Şi mai aveţi cumva adresele lor? Şi numerele de telefon?

— Un test de memorie! zbiară entuziasmat Clippard. Hai să văd dacă-l trec!

— Îmi daţi voie să vă înregistrez răspunsurile pe telefon?

— Sigur că da! Deci ăsta-s eu. Şi ăsta-i Roddy Harris, zis şi „Bilă Mică” şi „Domnul-cu-carnea”. Locuieşte cu nevastă-sa pe strada aia cu case în stil victorian, Ridge Road. Şi Roddy era profesor, la Catedra de biologie, iar nevastă-sa – nu mai ştiu cum

o cheamă – era la Catedra de engleză.

Atinge cu vârful degetului chipul bărbatului de alături de ei.

— Ben Richardson a murit de inimă, acum doi ani.

— Era căsătorit? Soţia lui se mai află în oraş?

Clippard îi aruncă o privire mai ciudată.

— Ben era deja divorţat când a început să joace cu noi. Divorţat de *multă* vreme. Zău, doamnă Gibney, chiar credeţi că vreunul dintre noi a avut ceva de-a face cu dispariţia lui Cary?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, îl asigură Holly. Sper doar că unul dintre ei ar putea să-mi spună unde a plecat Cary.

— Aha, m-am prins! Să continuăm! Cheliosul ăsta lat în umeri este Avram Welch. Stă într-unul dintre blocurile alea de lângă lac. Nevasta i-a murit acum câţiva ani, ca să ştiţi. El încă joacă.

Trece la următorul, alt bărbat cu chelie.

— Jim Hicks. Îl strigam „Sos Picant”. S-a mutat în Racine, împreună cu soţia. Cum mă descurc până acum?

— Excelent! exclamă Holly.

Probabil că e molipsitor obiceiul ăsta.

Midge apare în pragul bucătăriei.

— Ce faceţi, copilaşi? Vă distraţi?

— Normal că da! răcneşte Clippard, care fie nu a sesizat nuanţa subtilă de sarcasm din tonul soţiei sale, fie a preferat să n-o ia în seamă.

Doamna Clippard îşi toarnă nişte ceai rece în pahar, după care se ridică pe vârfuri ca să ia dintr-un dulap o sticlă cu o băutură alcoolică de culoare aurie. Holly observă că dulapul acela este ticsit cu sticle cu tărie. Doamna îşi toarnă destul de mult peste ceai, după care le arată sticla şi ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— De ce nu? strigă din nou Clippard. Lui Dumnezeu nu-i plac laşii!

Midge îi toarnă puţin peste ceai. Alcoolul se duce la fund.

— Şi dumneavoastră, doamnă Gibley? Un strop de

whisky o să vă învioreze ceaiul.

— Vă mulţumesc, dar nu, zice Holly. Sunt cu maşina.

— Ce cetăţean corect sunteţi! spune Midge. Pa-pa, copilaşi!

Şi pleacă. Clippard se uită după ea cu o privire care ar putea să exprime un soi de aversiune modică. Sau nu. Apoi se întoarce spre Holly.

— Dumneavoastră jucaţi bowling, doamnă Gibney? o întreabă el, accentuându-i uşor numele de parcă ar vrea să-şi corecteze soţia *în absentia.*

— Nu, nu joc, recunoaşte Holly.

— Să vă spun eu atunci cum se joacă. În mod normal, echipele sunt formate doar din câte patru membri şi aşa jucăm şi noi în finale. Dar, în timpul sezonului, jucăm şi cu câte cinci sau şase oameni în echipă, cu condiţia ca tot atâţia să fie şi în echipa adversă. Pentru că, în liga celor trecuţi de 65 de ani, mereu se întâmplă să fie câte unul pe lista celor cu dizabilităţi. Câteodată, chiar doi sau trei. Adică...

— Ştiu ce înseamnă lista aceea, spune Holly, fără să-i atragă atenţia că acum se numeşte „lista persoanelor inapte de joc”.

Dintr-odată, nu-şi mai doreşte nimic altceva decât să plece de acolo. I se pare că Hugh Clippard a intrat într-o stare de oarecare frenezie. Nu crede că ar fi drogat, dar aşa se comportă. Muşchii ăia de pe abdomen... fesele mici şi ferme din şortul roşu... bronzul... şi pielea aia lăsată şi zbârcită de la subsuori...

— Aici cine este?

— Ernie Coggins. Locuieşte în cartierul Upriver, cu nevasta. Încă joacă împreună cu noi în serile de luni, însă doar dacă vine infirmiera să aibă grijă de ea. Biata femeie are hernie de disc lombară degenerativă. E ţintuită în scaunul cu rotile. Dar Ernie e în formă. Se îngrijeşte bine.

Acum Holly înţelege ce anume o deranjează, pentru că este acelaşi lucru care îl deranjează şi pe Clippard. Majoritatea bărbaţilor din fotografie sunt

acum din ce în ce mai şubrezi şi mai bolnavi – dar, în fond, este ceva normal, din moment ce media lor de vârstă este în jur de optzeci de ani. Normal ca instalaţia să se uzeze, dar uite că Hugh Clippard nu vrea să accepte aşa ceva. Este în stare de negare.

— În poza asta nu-i şi Desmond Clark – probabil că nu era la sală când a fost făcută. Şi Des a murit; şi nevastă-sa. Au căzut cu avionul în Florida. La Boca Raton. Era un avion ultrauşor, cu doar două locuri. Des îl pilota. Şi, de prost ce-a fost, a încercat să aterizeze pe ceaţă. N-a nimerit pista.

Nici urmă de vreo exclamaţie acum; Clippard vorbeşte aproape monoton. Ia o duşcă mare din ceaiul îndoit cu whisky şi spune:

— Mă gândesc să mă las.

În primul moment, Holly crede că este vorba despre băutură. Dar îşi dă seama că se înşală.

— Să ieşiţi din echipă?

— Da. Şi ce mult îmi plăcea numele nostru pe vremuri – „Generaţia de Aur”! Dar, acum, numele ăsta mă scoate din sărite. Singurii din poza asta care încă jucăm suntem eu, Avram şi Ernie Coggins. Mai trece pe acolo şi „Bilă Mică”, însă doar ca să se uite la noi. Nu mai e deloc ca înainte.

— Nimic nu mai este ca înainte, şopteşte Holly.

— Nu? Nu, sigur că nu. Dar aşa ar trebui să fie. Şi ar putea să fie dacă oamenii ar avea mai multă grijă de ei înşişi.

Se uită lung la fotografie. Holly se uită lung la el şi vede acum că până şi pe muşchii lucraţi la sală au început să se vadă zbârcituri.

— Cine este ultimul?

— Vie Anderson. „Vie cel Iscusit”, aşa îi ziceam noi. A făcut un accident vascular cerebral. E pe undeva la ţară, într-un cămin pentru bătrâni.

— Nu cumva la Rolling Hills?

— Ba da, aşa se cheamă.

Sigur, nu poate să fie decât o coincidenţă faptul că unul dintre bătrânii de la sala de bowling se află

în acelaşi cămin ca unchiul Henry. Şi Holly se simte uşurată, pentru că a avut o cu totul altă senzaţie atunci când a văzut în holul de la intrarea sălii „Dă cu bila” o poză în care apărea şi Barbara Robinson... atunci i s-a părut... cumva... că ar fi fost mâna destinului.

— S-a mutat şi soţia lui în zona aia, ca să-l poată vizita mai des. Nu, serios, doamnă Gibney, chiar nu doriţi un strop de întăritor din ăsta? N-o să ştim decât noi doi.

— Chiar nu, spune Holly şi opreşte aplicaţia de înregistrare. Vă mulţumesc foarte mult, domnule Clippard.

El tot la ecranul ipadului se uită. Pare aproape hipnotizat.

— Până acum nici nu mi-am dat seama cât de puţini am mai rămas.

Holly închide aplicaţia cu fotografii. Clippard ridică ochii la ea. Are o privire năucită, de parcă n-ar şti prea bine unde se află.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

— Cu foarte multă plăcere. Dacă o să daţi de Cary, rugaţi-l să treacă pe la mine. Sau măcar daţi-i adresa mea de e-mail. V-o scriu imediat.

— Şi numerele de telefon ale celor care mai sunt în viaţă?

— Sigur că da.

Rupe o foaie dintr-un carneţel pe care scrie O NOTIŢĂ DIN BUCĂTĂRIA LUI MIDGE, ia un pix dintr-o cană plină cu asemenea unelte de scris, îşi deschide agenda din telefon şi începe să noteze tot ce i-a cerut ea. Holly observă că îi tremură uşor mâna. Ia apoi hârtia, o împătureşte şi o bagă în buzunar. Metafora *crunta răzbunare a timpului îi revine în minte.* Holly n-are absolut nimic contra bătrânilor, ba dimpotrivă; însă îi dă o stare de nelinişte felul în care Clippard a ales să se comporte la o vârstă atât de înaintată.

Pe scurt, abia aşteaptă să plece naibii de aici.

3

În Sugar Heights nu există decât un singur complex comercial (dar, vai cât de luxos!). Holly opreşte în parcare, deschide portiera, îşi aprinde o ţigară şi o fumează stând cu coatele pe genunchi şi cu picioarele pe asfalt. În Prius a început să miroasă a ţigări şi nici măcar odorizantul de maşină nu poate alunga putoarea asta. Ce obicei prost, dar şi cât de necesar!

Doar acum, îşi spune ea şi îşi aminteşte din nou de ruga Sfântului Augustin, care îl implora pe Dumnezeu să-l ajute să nu mai păcătuiască... dar nu astăzi.

Holly îşi verifică mesajele din telefon, curioasă să vadă dacă i-a răspuns Barbara la întrebarea trimisă împreună cu fotografia lui Cary Dressler alături de jucătorii Generaţiei de Aur. Nu, nu i-a răspuns. Holly se uită la ceas şi vede că nu este decât două şi un sfert. I-a mai rămas mult timp din zi şi nu are deloc de gând să-l irosească. Deci ce urmează?

O să-şi mişte fundul şi o să se apuce să bată la toate uşile, desigur.

În anul 2015, erau opt jucători în Generaţia de Aur, cu tot cu Desmond Clark – cel care nu apare în poză. Pe trei dintre ei nu mai este nevoie să-i caute. Ba patru, dacă-l pune la socoteală şi pe Hugh Clippard. Pare capabil să-i pună la pământ şi pe Bonnie, şi pe puştiul cu placa de skateboard, dar Holly nu este atât de sigură că ar fi putut s-o imobilizeze şi pe Ellen.

Însă, pentru moment, îl scoate din ecuaţie, la fel cum îi scoate şi pe cei doi care au murit, şi pe Jim Hicks (care s-a mutat în Racine, Wisconsin... cu toate că ar trebui să verifice dacă lucrurile stau chiar aşa).

Înseamnă că nu au mai rămas decât Roddy Harris, Avram Welch şi Ernie Coggins. Sigur, mai trăieşte şi Victor Anderson, însă Holly nu prea crede că victima unui atac cerebral ar fi în stare să iasă pe furiş din

Căminul de Bătrâni Rolling Hills ca să răpească oameni.

Ştie prea bine că este puţin probabil ca *vreunul* dintre jucătorii echipei Generaţia de Aur să fie Prădătorul de pe Red Bank, dar este din ce în ce mai convinsă că toate acele presupuse răpiri – Dressler, Craslow, Steinman şi Bonnie Rae Dahl – au fost premeditate, nu comise la întâmplare. Prădătorul le cunoştea programul zilnic, iar programul zilnic al fiecăruia dintre ei ducea în (sau pe lângă) Parcul Deerfield.

Jucătorii de bowling îl ştiau pe Cary. N-ar trebui să pomenească de alte dispariţii până nu va avea senzaţia – Bill Hodges i-ar fi zis *presentiment* – că întrebările pe care le pune despre Cary alarmează pe cineva. Sau îl fac să devină defensiv. Poate chiar să aibă o expresie vinovată.

Ştie la ce schimbări comportamentale să fie atentă, că doar a absolvit „şcoala lui Bill”. Mai bine să-i ţină pe Ellen, Pete şi Bonnie drept atuuri.

Deocamdată, cel puţin.

Însă nu-i trece absolut deloc prin minte că Penny Dahl a şters-o din lista ei de contacte de pe Facebook, Instagram şi Twitter.

4

În vreme ce Holly fumează în parcarea de la luxosul mall din Sugar Heights, Barbara Robinson se uită în gol. Şi-a dezactivat toate notificările de pe computer şi telefon şi acum nu mai poate primi mesaje şi nu mai poate fi sunată decât de părinţii ei şi de Jérôme. Cerculeţele astea roşii de lângă mesaje sunt mult prea tentante ca să nu le bage în seamă. Eseul pentru Premiul Penley – condiţie absolut necesară pentru intrarea în finală – trebuie să fie gata până la sfârşitul lunii şi nu mai sunt decât patru zile până atunci. De fapt, doar trei; vrea să ducă încă de vineri plicul cu eseul la poştă şi să se asigure că i s-au

pus toate ştampilele şi timbrele. Ar fi de-a dreptul culmea să fie eliminată tocmai acum, din cauza unui amănunt fără nicio legătură cu concursul. Aşa că se apucă de lucru.

Poezia este importantă pentru mine deoarece

Oribil. Sună exact ca introducerea unei analize literare de gimnaziu. Şterge.

Poezia contează pentru mine pentru că

Şi mai rău. Şterge.

Motivul pentru care eu iubesc poezia este

Şterge, şterge, şterge!

Barbara închide computerul, stă o vreme privind în gol, apoi se ridică de la birou şi îşi scoate repede blugii. Îşi pune o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou fără mâneci, îşi prinde neglijent părul la spate şi iese să alerge.

Afară este prea cald pentru jogging – probabil peste treizeci şi cinci de grade –, însă nu ştie ce altceva ar putea să facă acum. Aleargă până la capătul străzii şi înapoi... şi este o stradă destul de lungă. Când ajunge din nou în faţa casei unde va mai locui împreună cu părinţii doar până când se va duce la facultate şi va începe o viaţă nouă, este transpirată şi abia îşi trage sufletul. Cu toate astea, mai face o dată turul străzii. Doamna Caltrop, care şi-a pus o pălărie imensă de soare şi a ieşit să-şi ude florile, se uită la ea ca la o nebună. Poate chiar este.

Când stătea în faţa computerului, uitându-se la ecranul alb şi la pâlpâitul cursorului, care parcă îşi bătea joc de ea, s-a simţit îngrozitor de frustrată şi – de ce să n-o recunoască – speriată. Pentru că Olivia a refuzat să o ajute. Pentru că mintea ei era la fel de goală ca ecranul. Dar acum, după ce a alergat atât de mult prin arşiţă şi transpiraţia i-a udat aproape complet tricoul şi i se prelinge pe lângă urechi aidoma unor lacrimi stranii, îşi dă seama ce se afla dincolo de spaimă şi de frustrare. Furia. Are senzaţia că o ia cineva la mişto. Că o pune să sară prin cercuri ca un câine de circ.

Ajunge acasă – deocamdată este singură, pentru că mama şi tata sunt la serviciu –, urcă scara câte două trepte o dată, dezbrăcându-se şi aruncându-şi hainele pe jos în drumul către baie, apoi intră în duş şi dă drumul doar la apa rece. Scoate un ţipăt şi se strânge în braţe. Îşi ridică faţa încinsă în jetul rece şi ţipă din nou. Se simte bine când ţipă – a învăţat asta în urmă cu două luni, când a ţipat împreună cu Marie Duchamp. Aşa că mai ţipă o dată.

Iese de la duş dârdâind de frig şi cu toată pielea de găină. Dar se simte mai bine. Are mintea *mai limpede.* Se şterge bine, până îi luceşte tot corpul. Apoi îşi adună hainele de pe jos şi se duce în camera ei. Aruncă hainele pe pat, se duce în pielea goală la birou, întinde mâna ca să-şi deschidă computerul, dar imediat îşi zice: *Nu. Nu-i bine.*

Ia unul dintre caietele de şcoală de pe raftul de lângă birou, îl deschide, trece de notiţele despre Henric al VlI-lea şi Războiul Rozelor şi ajunge la o pagină goală. O rupe neglijent, observă că nu este dreaptă şi se bucură. Îşi aminteşte ce i-a spus Olivia într-o dimineaţă. I-a zis că expresia ar veni de la un scriitor spaniol, care se numeşte Juan Ramon Jimenez[101], însă ea – Olivia – a auzit-o prima oară de la Jorge Castro. Şi Jorge susţinea că ar fi temelia tuturor scrierilor sale de până atunci şi a tuturor celor pe care spera să le mai scrie pe viitor: *Dacă ţi se dă o coală liniată, scrie de-a curmezişul.*

Exact aşa face şi Barbara acum: îşi scrie eseul de-a latul liniilor albastre ale foii de caiet dictando. Regulamentul concursului Penley impune ca lucrarea să *nu depăşească 500 de cuvinte.* Eseul pe care-l are Barbara în minte este mult mai scurt. Şi uite că, la urma urmei, Olivia tot o ajută prin ce i-a spus întruna dintre discuţiile lor din dimineţile care i-au schimbat viaţa. Poate i-au schimbat-o chiar mai mult

[101] Juan Ramon Jimenez (1881-1956) – poet şi eseist spaniol, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1956 (n. tr.).

decât o va face vreodată facultatea. *Scriu poezie pentru că, fără ea, sunt ca un cal nărăvaş, neîncâlecat vreodată.*

Se opreşte o clipă, apoi adaugă: *Şi mi se pare o inepţie* să mi se ceară să scriu un eseu despre poezie după ce v-am trimis atât de multe. Poeziile mele sunt eseul meu.

Împătureşte de două ori foaia de hârtie zdrenţuită la margini şi o bagă în plicul pe care a lipit deja timbrele şi a scris adresa. Se îmbracă în grabă, coboară scara în goana mare, iese, uită să închidă uşa. O ia la fugă în josul străzii. Degeaba a făcut duşul rece, că transpiră din nou. Dar nu-i pasă. Trebuie neapărat să facă asta înainte să se răzgândească. Şi ar fi o greşeală să se răzgândească, pentru că este foarte corect ce a scris.

În colţ, este o cutie poştală. Aruncă în ea plicul cu eseul, după care se apleacă, cu mâinile proptite pe genunchi şi gâfâind.

Nu-mi pasă dacă pierd sau câştig. Nu-mi pasă. Numi pasă.

Sigur, poate că mai târziu va regreta ce a scris. Însă nu şi acum. Pentru că, acum, când stă îndoită de mijloc lângă cutia poştală, cu părul ud atârnându-i în ochi, ştie că acesta este adevărul.

Ştie că doar creaţia contează.

Nimic altceva. Nici premiile. Nici cărţile publicate. Nici banii şi nici faima.

Doar creaţia.

1 IULIE 2021

1

8:03 p.m.

Bonnie Rae Dahl merge cu bicicleta pe Red Bank Avenue şi ajunge la Jet Mart.

8:04 p.m.

Se dă jos de pe bicicletă, îşi scoate casca şi îşi scutură capul ca să-şi aranjeze părul. Îşi pune casca pe şaua de la bicicletă şi intră în magazin.

— Bună, Emilio! îl salută ea pe vânzător şi îi zâmbeşte.

— Bună! îi răspunde acesta, zâmbindu-i la rândul lui.

Bonnie trece pe lângă vitrina frigorifică de la intrare („Peştera cu Bere") şi ajunge la cea din spate unde sunt sucurile. Ia o sticlă de Pepsi fără zahăr. Se întoarce, se opreşte la raionul de dulciuri – Twinkie, Ho Ho, Yodel, Little Debbie. Îşi alege o ruladă de ciocolată de la Ho Ho. Se mai gândeşte puţin. Emilio pune pachetele de ţigări în vitrina din spatele tejghelei. O dubiţă trece pe lângă magazin şi coboară panta colinei.

8:05 p.m.

Dubiţa este condusă de Roddy Harris. În buzunarul sacoului sport, are seringa cu valium. Emily s-a aşezat deja în scaunul cu rotile şi este pregătită pentru ce va urma... iar în seara aceasta chiar că trebuie să le iasă planul. I-au revenit crizele de sciatică şi sunt mult mai dureroase decât înainte. Roddy opreşte pe asfaltul crăpat din faţa atelierului care se chema înainte „Reparaţii la Bill – auto şi motoare mici". Uşa laterală a dubiţei este orientată spre atelierul părăsit.

— Imediat apare şi spiriduşul lui Moş Crăciun, spune el.

— Grăbeşte-te odată! se răsteşte Emily la el. Nu vreau s-o pierdem. *Mor* de durere!

Îşi întoarce scaunul cu rotile până ajunge cu faţa la uşă. Roddy apasă un buton şi uşa se deschide. Rampa se lasă în jos. Emily coboară pe ea până pe asfalt. Roddy porneşte luminile de avarie, apoi coboară şi el. Nu-şi pot permite s-o piardă pe Bonnie. Emily se simte foarte rău şi nici Roddy nu este într-o formă prea bună. Îl dor şoldurile şi i-au înţepenit articulaţiile degetelor, însă cea mai gravă problemă

a lui este mintea. Nu se mai poate concentra. Dar refuză să creadă că ar fi un început de alzheimer, deşi până şi lui îi este clar că a devenit din ce în ce mai confuz. Un extract proaspăt de creier o să-l repare. Iar restul o s-o repare pe Em. Mai ales ficatul spiriduşei lui Moş Crăciun – acesta este Sfântul Graal, taina împărtăşaniei. Însă nu trebuie să iroseasc nicio bucată de carne. Şi asta nu-i doar deviza lui, este mantra lui.

8:06 p.m.

Bonnie a pus pachetul de Ho Ho înapoi pe raft, dar nu fără părere de rău. Se apropie de tejghea, cu portofelul în mână. Îl poartă în buzunarul de la spatele pantalonilor, aşa cum fac bărbaţii.

— Nu vrei să-ţi iei totuşi rulada aia de ciocolată? o întreabă Emilio, în timp ce înregistrează sucul la casa de marcat. Arăţi foarte bine, n-are ce să-ţi strice.

— Piei, Satană! Corpul este templul meu.

— Dacă zici tu... zâmbeşte Emilio. La Jet Mart – la ăsta, cel puţin – clientul are întotdeauna dreptate.

Încep amândoi să râdă. Bonnie vâră restul în buzunar, îşi dă jos rucsacul de pe un umăr şi bagă în el sticla cu suc. Vrea să-l bea în timp ce se va uita la un episod din *Ozark* pe Netflix. Trage la loc fermoarul şi îşi pune rucsacul înapoi pe umăr.

— Noapte bună, Emilio!

Vânzătorul îi urează acelaşi lucru.

8:07 p.m.

Bonnie îşi pune casca, se urcă pe bicicletă şi îşi aranjează una dintre curelele rucsacului. Nu prea departe de ea, la poalele colinei, vizavi de locul din parc cunoscut sub numele de Hăţişul, Emily îşi conduce scaunul cu rotile până în spatele dubiţei. Asfaltul este crăpat şi denivelat. De fiecare dată când scaunul cu rotile se poticneşte şi se clatină, ea simte o explozie de durere în zona lombară. Strânge din buze ca să nu strige, dar nu îşi poate înăbuşi gemetele.

— Opreşte-o!

Ordinul este în parte şoptit, în parte mârâit.

— Să nu dai greş, Roddy, te implor să nu dai greş!

Roddy n-are intenţia să dea greş. Dacă Bonnie nu se va opri la semnul lui, o va dărâma de pe bicicletă atunci când va trece pe lângă el. Sigur, cu condiţia să nu-l lase şoldurile tocmai atunci. Ce n-ar da să aibă iarăşi cincizeci de ani. Ba chiar şaizeci!

Se întoarce să se uite la Em şi vede ceva ce nu-i place. Încă este aprins ledul de la scaun şi luminează asfaltul. Greu de crezut că i-ar fi murit bateria dacă încă îi mai funcţionează becul ăla mic! Şi fata se apropie de ei. Acum coboară în viteză panta.

— Stinge becul ăla! şopteşte el. Stinge odată afurisita aia de lumină, Emily!

Ea o stinge – chiar în ultimul moment. Pentru că apare fata, spiriduşa lor de Crăciun.

Roddy coboară de pe trotuar şi începe să dea din mâini.

— Poţi să ne ajuţi, te rugăm? Avem nevoie de ajutor!

Bonnie trece ca o săgeată pe lângă el. Roddy nici nu are timp să-şi mai pregătească mişcarea aia de karate cu care voia s-o răstoarne la pământ. Doar stă cu ochii după stopul roşu din spatele bicicletei şi vede cum se pierde în depărtare. Mai vede şi cum li s-a năruit tot planul. Dar uite că fata frânează, răsuceşte bicicleta şi se întoarce. Roddy nu ştie dacă au convins-o mişcările şi strigătele lui disperate, luminile de avarie ale dubiţei sau dorinţa ei de a fi o bună samariteană. Sau poate toate astea la un loc. Important este că se întoarce şi că el poate să răsufle uşurat.

Bonnie pedalează încet la început, dând dovadă de prudenţă. Însă nu s-a întunecat complet, aşa că reuşeşte să-şi dea seama cine încerca să o oprească.

— Domnule profesor Elarris? Ce s-a întâmplat? Ce-aţi păţit?

— Em. Are o criză foarte gravă de sciatică şi i s-a terminat bateria de la scaunul cu rotile. Ai putea să

mă ajuţi s-o urc în maşină? Rampa este în cealaltă parte. Vreau s-o duc acasă cât mai repede.

— Bonnie? se aude vocea vlăguită a lui Emily. Bonnie Dahl, tu eşti?

— Eu. Dumnezeule, îmi pare atât de rău, Emily!

Bonnie se dă jos de pe bicicletă şi îi pune cricul ca s-o proptească în loc. Apoi aleargă la Emily şi se apleacă asupra ei.

— Ce s-a întâmplat? De ce aţi oprit tocmai *aicP.*

Trece o maşină. Maşina încetineşte. Lui Roddy îi stă inima în loc. Maşina accelerează.

Emily nu şi-a pregătit niciun răspuns pentru întrebarea lui Bonnie, aşa că geme din nou.

— Trebuie s-o împingem până în cealaltă parte, repetă Roddy. Poţi să mă ajuţi?

Face un gest de parcă ar vrea să pună mâna pe unul dintre mânerele din spate, dar Bonnie îl dă la o parte şi le apucă ea pe amândouă. Întoarce scaunul şi îl împinge spre dubiţă. Emily scânceşte la fiecare zguduitură. Roddy ocoleşte rampa, ajunge la portiera deschisă din dreptul volanului, se apleacă şi stinge luminile de avarie. Măcar din cauza lor să nu ne mai facem griji, îşi spune el.

— Să sun pe cineva? întreabă Bonnie. Am telefonul în...

— Urcă-mă în maşină, icneşte Emily. O să mă simt mai bine când ajung acasă şi iau un analgezic.

Bonnie aşază scaunul cu faţa la rampă şi inspiră profund. Ar vrea să-l tragă mai în spate ca să aibă loc să-şi ia avânt, dar asfaltul este mult prea denivelat aici. *Trebuie să împing foarte tare din prima,* îşi spune ea. *Pot s-o fac. Sunt destul de puternică.*

— Să te ajut? o întreabă Roddy, ducându-se în spatele ei şi nu alături, lângă mânerele scaunului.

Are deja mâna băgată în buzunar. Scoate fără probleme capacul seringii hipodermice; a făcut-o de multe ori înainte – atât în nenumăratele repetiţii, cât şi în cele patru ocazii reale. Datorită dubiţei,

aşezate de-a curmezişul, nimeni de pe stradă nu poate vedea ce se petrece aici şi nu are absolut niciun motiv să creadă că nu va merge totul foarte bine. Încă puţin şi se termină.

— Nu, nu, mă descurc şi singură. Daţi-vă la o parte.

Bonnie se apleacă exact ca un alergător la start, apucă bine mânerele îmbrăcate în cauciuc şi împinge. Pe la jumătatea rampei, tocmai când îşi zice că nu va putea să ajungă până sus, reporneşte motorul scaunului. Şi se reaprinde şi ledul. În aceeaşi clipă simte în ceafă o înţepătură ca de viespe.

Scaunul cu Emily intră în dubiţă. Roddy se aşteaptă ca Bonnie să-şi piardă cunoştinţa, la fel ca toţi ceilalţi dinaintea ei. Este foarte îndreptăţit să se aştepte la asta, pentru că tocmai ce a injectat 15 miligrame de valium la mai puţin de cinci centimetri de creierul mic al spiriduşei. Dar nici vorbă de aşa ceva. Tânăra se îndreaptă de mijloc şi se întoarce cu faţa la el. Preţ de o clipă, Roddy crede că doza a fost cumva diluată, că poate nici măcar nu a fost valium, ci doar apă. Însă îi vede ochii şi îşi dă seama că nu este adevărat. Un mult mai tânăr şi mult mai zdravăn Roddy Elarris – student la vremea respectivă – a lucrat două veri într-un abator din Texas. Iar acolo a început să-şi dezvolte teoria despre calităţile aproape magice ale cărnii. Şi atunci a aflat că se mai întâmpla câteodată să nu fie complet încărcată arma folosită ca să omoare vacile sau să fie uşor descentrată. În asemenea situaţii, vacile aveau exact privirea pe care o are acum Bonnie Dahl: împăienjenită, nesigură, uluită la culme.

— Ce... ce-aţi făcut? Ce...

— De ce nu leşină odată? ţipă Emily prin uşa deschisă.

— Nu mai striga, spune el. O s-o facă.

Însă Bonnie Dahl nici vorbă să-şi piardă cunoştinţa. Acum se împleticeşte spre spatele dubiţei. Ţine braţele întinse ca să nu-şi piardă echilibrul. Probabil că vrea să ajungă la stradă.

Roddy încearcă s-o prindă. Ea îl îmbrânceşte cu o forţă surprinzător de mare pentru starea în care ar trebui să se afle. El se clatină, face câţiva paşi înapoi, se împiedică de o protuberanţă din asfalt şi cade în fund. Şoldurile lui scot un urlet dureros de puternic. Îi clănţăne dinţii, îşi muşcă limba. Simte gust de sânge. Oricât ar părea de surprinzător, chiar şi în acest moment de cumpănă, tot mai poate să se bucure de gustul acelui sânge, cu toate că ştie că este al lui şi, prin urmare, ineficient. *Orice fel* de sânge fără carne este ineficient.

— Ne scapă! zbiară Emily.

Nespus de mult îşi iubeşte Roddy soţia, însă în clipa asta o şi urăşte din toată fiinţa lui. Dacă ar fi fost nişte oameni în cealaltă parte a Red Bank Avenue, în loc de tufişurile alea neîngrijite, precis că acum s-ar fi repezit deja spre ei să vadă de unde vine toată gălăgia asta.

Reuşeşte să se ridice în picioare. Bonnie s-a îndepărtat deja de dubiţă şi de Red Bank Avenue. Acum se poticneşte prin faţa fostului atelier auto, ţinându-se cu o mână de uşa lui ruginită ca să nu cadă. Merge ca un om beat, dar merge. Reuşeşte să ajungă la capătul clădirii şi abia atunci el o prinde din urmă şi o apucă cu mâna de gât ca să o tragă înapoi. Bonnie încă încearcă să se lupte cu el şi dă din cap în toate direcţiile. Îi cade casca şi se izbeşte de umărul lui Roddy. I se desprinde şi un cercel şi se rostogoleşte pe jos. Dar Roddy are prea multă treabă ca să-l observe; e ocupat până peste cap, cum se zice. Energia ei este de-a dreptul remarcabilă. Iar el arde de nerăbdare să-i simtă gustul.

Gâfâie amarnic şi are senzaţia că inima i-a sărit din piept, i-a trecut prin gât şi îi bate în cap. Dar tot o târăşte înapoi la dubiţă.

— Haide! o roagă el. Haide, micuţă spiriduşă, haide, haide, ha...

Bonnie încă are putere să se zbată. Bonnie îl loveşte cu cotul în obraz, chiar sub ochi. Roddy vede

stele – şi nu doar verzi, ci de toate culorile. Este cât pe ce s-o scape, dar – slavă Domnului, slavă Domnului – chiar atunci fetei i se înmoaie picioarele şi leşină. Roddy o întreabă pe Emily:

— Poţi să mă ajuţi puţin?

Emily se ridică puţin din scaun, se strâmbă de durere, se prăbuşeşte la loc.

— Nu. Dacă îmi înţepeneşte spatele de tot, n-am să fac altceva decât să te încurc. Va trebui s-o aduci singur până aici. Îmi pare rău.

Mie îmi pare şi mai rău, îşi zice Roddy. Dar, ce să facă? Alternativa ar fi arestarea, articolele furioase în ziare, procesul, ştirile de ultimă oră şi, la final, închisoarea. O apucă pe Bonnie de subsuori şi o târăşte spre rampă încercând să ignore protestele şalelor lui nemulţumite şi ameninţările şoldurilor care-i spun că nu vor să-l mai ajute. Îl încurcă şi rucsacul fetei. L-l dă jos de pe umeri. I se pare că ar cântări pe puţin zece kilograme. L-l întinde lui Emily, care reuşeşte să îl ia şi îl ţine pe genunchi.

— Deschide-l, gâfâie Roddy. Vezi dacă are telefonul acolo. Trebuie să-l...

Nu mai continuă, pentru că îşi dă seama că trebuie să-şi cruţe forţele pentru treaba pe care o are de făcut. Plus că Emily ştie foarte bine ce urmează. Cel mai important lucru acum este să plece de aici cât mai repede; şi, cu puţin noroc, vor reuşi. *Chiar că meritǎm puţin noroc după ghinionul de adineauri,* îşi spune el. Şi nici nu-i trece prin cap că Bonnie a avut parte de un ghinion mult mai mare în seara asta.

Em deschide rucsacul tinerei, găseşte telefonul, scoate cartela SIM şi o distruge.

Roddy o târăşte pe Bonnie pe rampă până în dubită. Emily îşi dă scaunul înapoi ca să îi facă loc. A început să scotocească prin rucsac. Roddy şi-ar dori să facă o pauză cât să-şi tragă sufletul. Dar nu se poate. Stau deja de multă vreme în locul ăsta. De mult prea multă vreme. O împinge pe Bonnie cu piciorul ca să poată închide uşa. Probabil ar fi durut-o dacă ar

fi fost conştientă, însă nu este.

— Biletul! Biletul!

Acesta se află în buzunarul scaunului din dreapta, pus într-o folie din plastic. Emily l-a scris, încercând să imite cât mai bine caligrafia lui Bonnie, după cele câteva însemnări făcute de tânără în scurta perioadă cât a lucrat pentru ei. Nu este o copie perfectă, dar nici nu trebuie, pentru că scrisul de mână al omului nu este mereu identic. Şi nu sunt decât câteva cuvinte: *M-am săturat.* Probabil că biletul nu va mai conta dacă va fura cineva bicicleta; deşi... dacă hoţul va fi prins... Roddy îl fixează pe şaua de la bicicletă, după care îl şterge bine cu mâneca de la sacou, în caz că amprentele i-ar fi rămas pe bucata de hârtie (pe internet părerile sunt împărţite în privinţa asta).

Nu mai are aer şi aproape horcăie când se aşază la volan. Apasă butonul care retrage rampa şi închide uşa. Are impresia că o să-i sară inima din piept, atât de tare îi bate. Dacă face un infarct tocmai acum, oare o să fie în stare Emily să conducă dubiţa înapoi, până la casa lor de la numărul 93, Ridge Road, şi să o bage în garaj? Şi chiar dacă o să poată, ce o să facă cu fata leşinată din spate?

Va trebui s-o omoare, îşi spune el. Şi, chiar în halul în care este acum – când îl doare fiecare centimetru din corp, când i-a luat-o inima la goană, când îi bubuie capul – tot îl apucă regretele când se gândeşte la toată carnea aia irosită.

8:18 p.m.

27 IULIE 2021

1

— Ia uitaţi-vă la ăştia! o îndeamnă Avram Welch.

Poartă bermude de culoare kaki (are şi Holly câteva perechi la fel) şi îi arată genunchii. Pe fiecare se

vede câte o cicatrice în formă de „S”.

— Înlocuire de rotulă la amândoi. Pe 31 august 2015. N-am cum să uit vreodată ziua aia. Cary încă era la sală pe la jumătatea lunii, când m-am dus eu ultima oară acolo – m-am dus doar ca să mă uit, că nici vorbă nu mai putea să fie de dat cu bila, atât de tare mă dureau genunchii. Şi nu l-am mai văzut când m-am dus după aia, după operaţie şi recuperare. Vă este de folos ce v-am zis?

— Sigur că da, răspunde Holly, cu toate că nu-şi dă încă seama dacă o ajută la ceva. Şi cam când v-aţi dus din nou la sală?

— Ţin minte şi data asta. 17 noiembrie. La prima rundă din campionatul echipelor peste 65 de ani. Tot nu eram în stare să joc, dar m-am dus ca să-mi susţin echipa, Generaţia de Aur.

— Aveţi o memorie excelentă.

Se află în livingul apartamentului lui Welch, situat la etajul al doilea al unui bloc din cartierul Sunrise Bay, de lângă lac. Încăperea este înţesată cu sticle în care sunt machete de corăbii. Welch i-a mărturisit că îi place să le construiască, acesta este hobbyul lui de acum.

Însă la loc de cinste se află fotografia înrămată a unei femei surâzătoare, de patruzeci şi ceva de ani. Este îmbrăcată cu o rochie frumoasă, din mătase, şi poartă pe părul castaniu un şal din dantelă, ca şi cum abia ce s-ar fi întors de la biserică.

Acum Welch tocmai această fotografie i-o arată.

— N-am cum să uit. A doua zi Mary a fost diagnosticată cu cancer pulmonar. A murit un an mai târziu. Şi vreţi să ştiţi ceva? N-a fumat niciodată.

Ori de câte ori aude că un nefumător a murit de cancer pulmonar, Holly se simte cumva mai puţin vinovată în legătură cu prostul ei obicei. Probabil că reacţia asta dovedeşte că are un caracter urât, îşi zice ea.

— Îmi pare foarte rău.

Welch este un bărbat scund, cu burtă mare şi picioare subţiri. Acum oftează şi îi spune:

— Nu la fel de rău cât îmi pare mie, doamnă Gibney, vă asigur de asta. A fost iubirea vieţii mele. Sigur, am avut şi neînţelegeri, cum se întâmplă în toate căsniciile, dar ştiţi şi dumneavoastră ce ne învaţă Biblia: „Să n-apună soarele peste mânia voastră."[102] Şi nu ne-am dus niciodată supăraţi la culcare.

— Althea mi-a spus că tuturor vă era drag Cary. Tuturor celor din echipa Generaţia de Aur.

— *Toată lumea* îl iubea pe Cary, nu doar noi. Parcă era un Tribble. Nu cred că ştiţi ce înseamnă asta, dar...

— Ba ştiu. Îmi place foarte mult *Star Trek.*

— Aha, bine. Deci ştiţi cât de simpatice erau animăluţele alea extraterestre cărora le ziceau „Tribble". *Imposibil* să nu-ţi placă de Cary. Era ca un ucenic pe o navetă spaţială, dar întotdeauna amabil şi întotdeauna vesel. Probabil că or fi avut şi drogurile o contribuţie la felul ăsta al lui de-a fi. *Fuma*, dar nu ţigări normale. Iarbă fuma.

— Mi se pare că şi unii dintre colegii dumneavoastră de echipă obişnuiau să fumeze iarbă de la el, îndrăzneşte să-i amintească Holly.

Welch râde.

— Păi, cum să nu fumăm şi noi? Mi-aduc aminte şi acum de serile când ieşeam în spatele sălii şi posteam câteva jointuri şi ne tripam şi râdeam ca tâmpiţii. Toţi, în afară de Roddy. Adică Bilă Mică. Nu-l deranja că noi ne drogăm, că doar nu era de la poliţie; ba, de multe ori, chiar venea să stea cu noi. Numai că el nu fuma aşa ceva. Nu credea că i-ar face bine. Aşa... şi fumam... şi după aia intram înapoi în sală şi... vreţi să vă spun ce urma?

— Vreau.

— Marijuana aia ne făcea să fim *mult mai buni.* Mai

---

[102] Epistola către Efeseni, Capitolul 4, traducere de Dumitru Cornilescu (n. tr.).

ales pe Hughie-Marele Eunuc. Când se droga, nu mai trimitea bila pe de-alături, ci o expedia fix în popice. *Buuuum!* Dar nu şi Roddy. Fără magia fumului ăluia, proful nostru rămânea acelaşi jucător mediocru dintotdeauna. Ei, să nu te umfle râsul pe chestia asta?

— Absolut!

Holly pleacă din Sunrise Bay cu o singură informaţie: şi Avram Welch este un Tribble. Dacă s-ar dovedi că el este Prădătorul de pe Red Bank, atunci chiar că s-ar alege praful de toate convingerile ei, dobândite atât în plan intelectual, cât şi intuitiv.

Acum urmează să se ducă la Rodney Harris, profesor la pensie, jucător mediocru de bowling, zis şi Bilă Mică şi Domnul-cu-carnea.

2

Când sună telefonul, Barbara citeşte o poezie a lui Randall Jarrell, intitulată „Moartea artileristului” [103] , uluită la culme de groaza transmisă de cinci dintre versurile ei. Doar trei persoane o mai pot suna acum şi, din moment ce mama şi tatăl ei sunt acasă, la parter, răspunde fără să se mai uite la numele afişat pe ecran:

— Salut, J, ce mai zici?

— Zic că rămân la New York în weekend. Dar nu în oraş. Agenta mea m-a invitat în Montauk. Ce părere ai? Cât de tare e chestia asta?

— Nu ştiu ce să spun. Mie mi se pare că nu trebuie să amesteci sexul cu afacerile.

Jérôme râde. Parcă niciodată nu şi-a mai auzit fratele râzând atât de des ca în ultimele lor convorbiri telefonice şi se bucură nespus să-l ştie fericit.

— Stai liniştită, surioară! Mara e sărită bine de

[103] „The Death of the Ball Turret Gunner" – poezie scrisă de Randall Jarrell (1914-1965) (n. tr.).

cincizeci de ani. Şi căsătorită. Şi cu copii şi nepoţi. Mulţi dintre ei o să fie acolo. Ţi-am mai spus asta, dar erai cu capul în nori. Măcar numele ei de familie îl mai ţii minte?

Barbara recunoaşte că nu, deşi este convinsă că Jérôme l-a menţionat de câteva ori.

— Roberts. Ce *naiba* ai?

Nu-i răspunde imediat, ci doar se uită la tavanul pe care strălucesc stele fosforescente. I le-a lipit Jérôme când ea avea nouă ani.

— Dacă îţi spun, îmi promiţi să nu te superi pe mine? Mama şi tata nu ştiu încă, dar cred că trebuie să le zic şi lor.

— Poţi să-mi zici orice, surioară, şi n-am să mă supăr. Mă supăr doar dacă mă anunţi că eşti însărcinată.

Tonul lui este glumeţ şi nu prea.

Acum este rândul Barbarei să râdă.

— Nu sunt însărcinată, dar se poate spune că aştept ceva... dar în niciun caz un copil.

Şi îi povesteşte tot, începând din ziua când a bătut la uşa lui Emily Harris pentru că îi era mult prea teamă să o abordeze de una singură pe Olivia Kingsbury. Îi spune cum se desfăşurau orele de pregătire cu bătrâna poetă şi cum Olivia a trimis poeziile ei comisiei de decernare a Premiului Penley fără să o anunţe dinainte şi că încă se află în competiţie.

Termină de vorbit şi se aşteaptă la o reacţie plină de invidie. Sau la nişte cuvinte de laudă rostite pe un ton mai rece. Dar se înşală amarnic, iar acum îi este ruşine că a gândit aşa şi că nu i-a spus totul de la bun început. Dar poate este mai bine că nu i-a spus încă de atunci, pentru că o umple de o bucurie fără margini reacţia de acum a lui Jérôme – un amestec haotic de bolboroseli şi întrebări şi exclamaţii de fericire şi felicitări care parcă nu se mai termină.

— Deci *asta* e! Cu asta te-ai ocupat! Dumnezeule mare, Barb! Ce păcat că nu-s acasă, că te-aş fi strâns

în braţe de te-ar fi luat cu leşin!

— Nasol, mai bine că nu eşti aici, spune ea, ştergându-se la ochi.

Atât de intensă este senzaţia de uşurare care a cuprins-o, că simte că ar putea să plutească până la steluţele luminoase din tavan. Şi îşi tot repetă în gând cât de bun la suflet este fratele ei, cât de altruist. Oare a uitat asta, ori a avut mintea atât de plină de propriile probleme încât pur şi simplu nu s-a mai gândit?

— Şi eseul? O să-i dea pe spate?

— Da, răspunde Barbara.

Şi îşi zice: *Poate chiar şi mai rău. O să-l citească şi o să-l arunce la gunoi.*

— Super! Super!

— Mai spune-mi o dată cum e treaba cu tipa aia al cărei fiu a dispărut. Acum o să fiu atentă. O să casc bine urechile. N-am făcut-o înainte.

Şi Jérôme îi povesteşte tot, dar nu numai detaliile legate de Vera Steinman, ci recapitulează întregul caz. Încheie spunându-i că este posibil ca Holly să fi dat, absolut din întâmplare, peste un asasin în serie care acţionează pe latura dinspre Parcul Deerfield a Red Bank Avenue. Sau în jurul campusului Bell. Sau în ambele locuri.

— Şi m-am mai prins de o chestie, continuă el. Mă sâcâia al naibii de tare şi abia de curând mi-am dat seama ce este. Era ca o imagine din aia cu pete de cerneală la care te tot holbezi ca să-ţi dai seama cu cine ar putea să semene, ştii despre ce vorbesc, da? Şi brusc vezi că-i faţa lui Isus sau a lui Dave Chapelle – tipul ăla care joacă în comedii.

— Despre ce vorbeşti?

Jérôme îi spune. Mai stau puţin de vorbă, după care Barbara zice că vrea să le spună şi părinţilor despre Premiul Penley.

— Sigur, bravo! Dar, mai întâi, vreau să faci ceva pentru mine, îi zice el. Du-te la parter, în fostul birou al tatei, unde am lucrat eu la carte, şi ia

stickul ăla portocaliu de memorie. E chiar lângă tastatură. Bine?

— Sigur.

— Conectează-l şi trimite-mi folderul care se cheamă PIX. P-I-X. Mara crede că editura va dori să pună şi nişte fotografii în carte, plus că le-ar putea folosi şi la promovare.

— În turneul tău de promovare.

— Da, numai că, dacă nu se termină mai repede cu pacostea asta de Covid, turneul ăsta o să fie unul virtual, pe Zoom şi pe Skype.

— Te ajut cu tot dragul, J.

— Acolo e şi o poză cu Teatrul Biograph, cu afişul filmului *Manhattan Melodrama*[104] deasupra intrării. Acolo a fost împuşcat şi ucis John Dillinger[105] Mara crede că poza asta o să fie extraordinar de bună pentru copertă. Şi încă ceva, Barbara...

— Ce?

— Mă bucur nespus de mult pentru tine, surioară. Te iubesc.

Barbara îi răspunde că şi ea se bucură pentru el şi că şi ea îl iubeşte. Închide telefonul. Începe să plângă. Nu ştie dacă a mai fost vreodată atât de fericită. Olivia i-a spus că, de cele mai multe ori, poeţii fericiţi scriu prost. Numai că, acum, Barbarei nu-i pasă absolut deloc.

2 IULIE 2021

1

Bonnie se trezeşte însetată şi cu o durere moderată de cap, fără niciunul dintre simptomele de mahmureală simţite la trezire de Jorge Castro şi de Cary Dressler. Lor, Roddy le injectase soluţie de

[104] Film poliţist din 1934, în regia lui W. S. Van Dyke (n. tr.).
[105] John Dillinger (1903-1934) – gangster american din perioada Marii Crize Economice (n. tr.).

ketamină, dar a trecut la valium pentru Ellen şi Pete. Dar nu din cauza stării lor fioros de proaste de a doua zi, pentru că nu avea nicio problemă cu asta, dar analizele postmortem pe care le-a făcut au arătat o deteriorare incipientă a structurii celulare din torace şi din ganglionii limfatici, atât la Castro, cât şi la Dressler. Slavă Domnului că ficatul nu le fusese încă afectat, deoarece acesta este centrul regenerării; dar tot îl îngrijora problema cu ganglionii limfatici. Posibil ca leziunea celulară de acolo să ducă la contaminarea grăsimii, cu care el se unge pe mâinile bolnave de artrită, iar Emily pe fesa stângă şi pe piciorul stâng, ca să-şi aline durerile provocate de nervul sciatic.

Creierul recoltat are multe întrebuinţări, la fel şi alte organe precum inima şi rinichii. Însă ficatul are cea mai mare importanţă, pentru că doar consumul ficatului de om te ajută să-ţi păstrezi vitalitatea şi să-ţi prelungeşti viaţa. Dar asta, doar după ce ficatul victimei a fost complet stimulat, iar această stimulare nu o poate face decât ficatul de viţel. Sigur că ficatul de om ar putea să producă un efect şi mai mare, însă asta ar însemna să răpească de fiecare dată câte doi oameni – unul să-şi doneze ficatul, iar celălalt să îl mănânce înainte de a fi sacrificat. Şi soţii Harris au ajuns la concluzia că ar fi mult prea periculos. Este foarte bun şi ficatul de viţel, deoarece, la nivel celular, acesta se aseamănă cu ficatul omului. De fapt, ficatul de porc ar fi cel mai bun, pentru că aproape nici nu se poate deosebi ADN-ul, însă porcii sunt mai predispuşi la infecţiile provocate de prioni [106] . Riscul este neglijabil, dar nici Rodney şi nici Emily nu vor să moară din cauza prionilor care le sfredelesc valoroasele lor creiere.

Bonnie habar nu are de toate astea. Tot ce ştie ea

[106] Prion – formă aberantă a unei proteine celulare normale, fără acid nucleic, care provoacă encefalopatii cu evoluţie lentă (n. tr.).

acum este că-i e foarte sete şi că o doare capul. Şi mai ştie un lucru: este închisă undeva. Într-o cuşcă din capătul unui subsol. Îi vine greu să creadă că s-ar afla în beciul elegantei case în stil victorian care aparţine profesorilor Harris. Dar îi este şi mai greu să nu creadă asta. Subsolul este unul mare, cu tuburi de neon în tavan – care acum aruncă doar o lumină slabă şi galbenă. Pe podeaua de ciment din faţa cuştii nu este absolut nimic. Mai încolo se vede o scară şi, dincolo de ea, este un fel de atelier, plin cu mai multe unelte ale căror denumiri nu le cunoaşte, deşi i se pare destul de evident că sunt nişte scule electrice de tăiat şi şlefuit şi cam aşa ceva. Cel mai mare obiect de acolo, aflat în capătul atelierului, este o cutie metalică, din care iese un tub care intră apoi în peretele de lângă o uşă mică. Presupune că este o unitate de climatizare şi ventilaţie.

Bonnie se ridică în şezut şi începe să-şi maseze tâmplele, ca să-i mai treacă durerea de cap. Ceva cade pe covoraşul de yoga pe care a zăcut până acum. Este unul dintre cerceii ei. Pe celălalt nu-l mai are – probabil i-a căzut în timp ce se lupta cu profesorul Harris. Pentru că *a fost* o luptă. Îşi aminteşte ca prin ceaţă, dar tot mai ţine minte cum s-a împleticit prin faţa unei clădiri părăsite, încercând să rămână lucidă cât mai mult timp posibil, ca să poată scăpa de acolo, însă profesorul a prins-o şi a tras-o înapoi.

Se uită la micuţul triunghi auriu – normal că nu este făcut din aur adevărat, dar tot e destul de drăguţ – şi îl ascunde sub salteluţă. În primul rând, pentru că n-ai ce face cu un singur cercel decât dacă eşti ori pirat, ori un homo care vrea să arate cât mai bine când se duce la un bar frecventat de persoanele singure în căutare de parteneri. Iar în al doilea rând, îl ascunde pentru că cele trei colţuri sunt ascuţite. Şi s-ar putea să-i fie de folos la un moment dat.

Într-un colţ al cuştii, este o toaletă portabilă

şi ea ştie ce înseamnă asta, aşa cum au ştiut înaintea ei şi Jorge Castro, Cary Dressler şi Ellen Craslow (poate nu şi împuţitul Steinman). Înseamnă că cineva intenţionează s-o ţină închisă aici o vreme. Încă îi este greu să creadă că acel cineva este domnul profesor Rodney Harrys, biolog şi nutriţionist, actualmente pensionar. Mai uşor îi este să creadă că Emily este complicea lui... sau, mai probabil, el este complicele ei. Pentru că Emily este masculul alfa în relaţia lor şi, în ciuda faptului că s-a străduit să aibă o atitudine colegială faţă de Bonnie, ba chiar prietenoasă, tânăra nu a avut niciodată încredere completă în ea. Nu a lucrat mult timp pentru cei doi foşti profesori, dar a încercat întotdeauna să facă totul cât mai bine, pentru că i se părea că Emily este o femeie pe care nu trebuie s-o superi.

Bonnie se uită cu atenţie la gratiile cuştii – par făcute de un amator, dar sunt extrem de zdravene. Vede şi o tastatură mică – o vede mai bine doar dacă se lipeşte cu obrazul de gratii – dar este îmbrăcată într-o folie de plastic şi nu poate să o scoată sau măcar s-o mai desfacă puţin. Şi chiar dacă ar putea, de unde să ştie codul? Mai multe şanse ar avea să câştige la loto.

La fel ca foştii locuitori ai acestei cuşti, observă şi Bonnie obiectivul camerei de supraveghere îndreptat spre ea. Însă, spre deosebire de predecesorii ei, nu se apucă să ţipe şi să înjure în direcţia aceea. Este o tânără inteligentă şi ştie că va veni cineva la un moment dat. Cel mai probabil unul dintre cei doi soţi Harris. Dar oare îşi vor cere scuze, vor încerca să-i explice că nu a fost decât o greşeală îngrozitoare? Asta nu-i deloc probabil.

Bonnie este foarte speriată.

Lângă partea din spate a cuştii, se află o cutie portocalie cu două sticle de apă Artesia. Jorge Castro şi Cary Dressler au primit Dasani, dar Emily a insistat să treacă la Artesia, pentru că brandul Dasani este deţinut de compania Coca-Cola, care

(asta-i părerea ei) secătuieşte rezervele de apă ale lumii. În vreme ce Artesia este un brand deţinut de o companie locală, iar ei dau dovadă de corectitudine politică, în felul lor.

Bonnie deschide una dintre sticle, bea jumătate din apă, pune capacul la loc. Se duce la toaleta portabilă, îi saltă capacul şi îşi lasă pantalonii în jos. N-are cum să se ascundă de camera aia de supraveghere, aşa că nu poate decât să-şi aplece capul şi să-şi acopere faţa, la fel cum făcea în copilărie după cine ştie ce năzbâtie, când îşi spunea că, dacă nu-i vede ea pe *ceilalţi,* nici ceilalţi nu o pot vedea pe *ea.* Termină, mai bea puţină apă, se aşază pe salteluţă.

Acum, că şi-a potolit setea, se simte de-a dreptul odihnită – ceea ce este foarte ciudat în împrejurările date, dar adevărat. Nu merge până într-acolo încât să spună că ar fi şi revigorată, dar se simte odihnită, încearcă să priceapă de ce au răpit-o, dar nu-i iese deloc. Cel mai evident motiv ar fi sexul, numai că ei sunt *bătrâni.* Prea bătrâni? Poate că nu şi, dacă s-au decis să facă sex la vârsta asta, atunci neapărat trebuie să fie ceva pervers. Ceva care nu se va termina bine.

Sau să fie vorba despre un fel de experiment? Unul care să necesite un cobai uman? A auzit vorbindu-se prin campus că Rodney Harris e cam scrântit la cap – doar sunt arhicunoscute prelegerile lui furibunde despre cum carnea reprezintă însăşi esenţa nutriţiei. Dar chiar în halul ăsta de nebun să fie? Ca oamenii ăia de ştiinţă din filmele de groază? Dacă da, înseamnă că laboratorul lui este altundeva. Pentru că ea vede doar un fel de atelier improvizat, unde un bătrân pensionar şi-ar putea pierde vremea încercând să facă nişte rafturi pentru cărţi sau nişte căsuţe pentru păsărele.

Acum, Bonnie se gândeşte la cine şi-ar putea da seama că a dispărut. Evident că prima care-i vine în minte este mama ei, dar Penny nu-şi va imagina chiar

imediat că s-a întâmplat ceva rău; pentru că tocmai acum trec printr-una dintre perioadele alea mai reci, când nu mai comunică atât de mult. Tom Higgins, fostul ei iubit? Nici pomeneală, că doar s-au despărţit deja de câteva luni, iar ea a auzit că a plecat din oraş. Poate Keisha, numai că acum abia dacă mai calcă cineva în bibliotecă, din cauza vacanţei de vară şi a Covidului. Aşa că şi-ar putea închipui că Bonnie şi-a luat nişte zile libere. Şi chiar ar avea de unde să-şi ia.

Sau poate Keisha se va gândi că Bonnie s-a decis să lase baltă totul şi să plece din oraş? Pentru că a vorbit de multe ori despre visul ei se a se duce în Vest – cât încă este în floarea tinereţii? Poate la San Francisco sau la Carmel-by-the-Sea. Numai că ăsta nu a fost decât un vis cu ochii deschişi, iar Keisha precis ştie asta.

Nu-i aşa că ştie?

Se deschide uşa din capătul scării. Bonnie se apropie de gratiile cuştii. Coboară Rodney Harris. Foarte încet, treaptă cu treaptă, de parcă i-ar fi teamă nu cumva să se spargă. În mod obişnuit, prima care coboară cu tava este Emily, însă, astăzi, durerea de sciatică este atât de crâncenă, încât s-a decis să stea în pat, cu perna electrică înfăşurată în jurul şalelor. Din păcate, nu o va ajuta prea mult; este doar un leac băbesc, atâta tot. Oricum, mai rele sunt analgezicele, care îţi distrug încontinuu sinapsele neuronale.

Roddy a decongelat şi a fiert înăbuşit aproape tot ce a mai rămas din Peter Steinman şi i-a pregătit un fel de terci cu bucăţi de inimă şi plămân, presărat cu făină de oase. S-ar putea să o ajute, dar nu prea mult. Carnea de om congelată şi apoi decongelată nu pare a avea cine ştie ce efect. Acum, Emily are mare nevoie de ficat proaspăt şi cel al puştiului Steinman s-a terminat de mult timp. Proviziile se termină întotdeauna, iar starea de bine obţinută din consumul cărnii de la victimele lor nu mai durează la fel de

mult ca înainte. Evident că nu i-a spus toate astea lui Emily, dar este sigur că ştie. Draga lui soţie nu-i deloc proastă, chiar dacă nu este om de ştiinţă.

Se opreşte la o distanţă prudentă de cuşcă, se lasă într-un genunchi şi pune tava pe podea. Când se ridică (strâmbându-se de durere, pentru că-l dor toate în dimineaţa asta), Bonnie observă că are o vânătaie pe obrazul drept. S-a întins în sus până la ochi şi în jos până aproape de maxilar. Bonnie a fost mereu o fată calmă şi, în general, viaţa a ferit-o de emoţii prea puternice. Până acum, ar fi crezut că doar mama ei poate să o scoată din sărite, însă vânătaia aia o face să se simtă cuprinsă atât de furie, cât şi de o bucurie primitivă.

Ţi-am tras-o, nu? exclamă ea în gând. *Ţi-am tras-o bine de tot.*

— De ce? îl întreabă ea acum.

Roddy nu-i răspunde. I-a spus Emily că aceasta este cea mai bună atitudine şi are perfectă dreptate. Doar nu te apuci să vorbeşti cu viţeaua din ţarc şi în niciun caz nu ai de ce să te conversezi cu ea. De ce s-o faci? Viţeaua este un aliment şi atâta tot.

— Ce rău v-am făcut eu vreodată, domnule profesor Elarris?

Niciunul, îi răspunde el în minte, în timp ce se întoarce să ia mătura cu coadă lungă de lângă scară.

Bonnie se uită la tava de pe jos. Acolo e un pahar din plastic, cu un plic maro în el – posibil vreun soi de mic-dejun instant. Alături, este o bucată de carne crudă.

— Ăla-i ficat?

Tot niciun răspuns.

Mătura este una mare, din cele folosite de oamenii de serviciu. Profesorul împinge cu ea tava în cuşcă printr-o fantă din partea de jos.

— Îmi place ficatul, spune Bonnie, dar numai cu ceapă prăjită. Şi îl mănânc gătit, nu crud.

Roddy nu spune nici acum nimic, doar se întoarce la scară şi sprijină mătura de ea. Vrea să urce înapoi.

— Domnule profesor?

Se întoarce să se uite la ea, ridicând din ambele sprâncene.

— Nasoală vânătaie ai acolo, sub ochi.

Roddy își atinge obrazul și din nou se strâmbă de durere. Iar Bonnie se bucură.

— Știi ceva? îmi pare rău că nu ți-am zburat capul ăla dement de pe umeri.

Obrazul fără vânătaie se face roșu ca focul. Profesorul Harris pare că ar vrea să-i răspundă, dar se abține. Urcă scara, apoi se aude ușa închizându-se. Ba nu, nu se închide: se trânteşte. Și Bonnie se bucură.

Scoate plicul din paharul din plastic. Este cu praf Ka'Chava. A auzit de el, dar nu l-a gustat niciodată, înseamnă că acum a venit vremea să afle cum este. Pentru că, în ciuda celor întâmplate, îi este foame. Absurd, dar adevărat. Rupe plicul, toarnă conținutul în pahar și pune apă din cealaltă sticlă. Amestecă lichidul cu degetul, bombănindu-l pe prostul ăla bătr în care nu s-a gândit să-i dea o linguriță. Ia o gură și i se pare destul de bun.

Bonnie bea jumătate de pahar, apoi îl pune pe capacul închis al toaletei portabile. Se apropie de gratii. Nebun sau nu, proful ăla e obsedat de curățenie. Pe podeaua din ciment nu se vede absolut nicio pată. Cheile universale sunt agățate în cuie și înșirate în ordine descrescătoare. La fel și șurubelnițele. Și fierăstraiele. Mai vede acolo și cleşti... și dălți... și role cu bandă adezivă... și...

Bonnie își duce repede mâna la gură. Fusese speriată înainte, dar acum este cu adevărat îngrozită. Abia acum înțelege deplin situația în care se află: a fost prinsă și închisă ca un șobolan în cușcă și, dacă nu se întâmplă o minune, nu va scăpa vie de aici.

Pentru că, pe panoul de lângă rolele cu bandă adezivă și atârnate aidoma unor trofee, sunt casca și

rucsacul ei.

27 IULIE 2021

1

Holly merge cu maşina pe Ridge Road, ajunge la o zonă de parcare cu limită de timp, deschide geamul şi îşi aprinde o ţigară. Apoi sună acasă la familia Harris. Îi răspunde un bărbat. Holly îi spune cum se numeşte, cu ce se ocupă şi îl întreabă dacă poate trece pe acolo ca să îi pună câteva întrebări.

— În ce *pivniţă*?

— Poftim?

— V-am întrebat în ce privinţă, domnişoară...? Holly îşi repetă numele şi spune că o interesează Cary Dressler.

— Lucrez la un caz în care a apărut şi numele domnului Dressler. Am trecut pe la sala de bowling unde a lucrat...

— La „Dă cu bila”, da, ştiu, o întrerupe bărbatul pe un ton iritat.

— Da. Încerc să-l găsesc. Este vorba de mai multe furturi de maşini. Sper să înţelegeţi că nu pot intra în detalii, dar aş dori să discut cu el. Am văzut o fotografie cu echipa dumneavoastră de bowling, în care apărea şi domnul Dressler. Aşa m-am gândit că poate ştiţi cumva încotro s-a dus. Am vorbit deja cu domnul Clippard şi cu domnul Welch şi, din moment ce mă aflu în apropiere, aş...

— Dressler fura maşini?

— Credeţi-mă că nu pot intra în detalii, domnule Harris. *Sunteţi* domnul Harris, da?

— Domnul *profesor* Harris. Puteţi să veniţi, dar să nu vă imaginaţi că o să staţi mult. Nu l-am mai văzut pe tânărul Dressler de mulţi ani şi sunt foarte ocupat acum.

— Vă mulţu...

Dar Harris deja i-a închis.

2

Roddy lasă jos telefonul şi se întoarce cu faţa la Emily. Nu o mai supără atât de tare sciatica şi nu mai are nevoie de scaunul cu rotile, dar încă se mai sprijină în baston şi nu a avut putere să se pieptene. Lui Roddy îi trece prin minte un gând foarte urât: *Seamănă cu vrăjitoarele alea bătrâne din basme.*

— Vine, o anunţă el. Dar nu despre tânăra Dahl vrea să ne întrebe. Dressler o interesează. Aşa *zice.*

— Nu crezi că spune adevărul, nu?

— Nu neapărat, dar ar avea sens. Susţine că investighează o serie de *faruri* de maşini.

Se întrerupe şi se corectează.

— *Furturi,* furturi de maşini. Nu-i deloc exclus. Cred că detectivii particulari lucrează la mai multe cazuri în acelaşi timp. Altminteri, n-ar fi profitabil.

Oare ăsta-i cuvântul? Parcă da.

— Adică se ocupă de două cazuri separate, dar în fiecare fiind implicată câte o victimă de-a noastră? Ar fi o coincidenţă prea mare, nu crezi?

— Se mai întâmplă. Şi de ce s-o fi dus cazul cu Bonnie Dahl pe *Gibson* tocmai la sala mea de bowling? Că spiriduşa nu juca aşa ceva.

— *Gibney* o cheamă. Holly Gibney. Poate ar fi mai bine să discut eu cu ea atunci când o să vină.

Roddy clatină din cap.

— Tu nu l-ai cunoscut pe Dressler. Eu, da. Cu mine vrea să vorbească şi o să mă descurc.

— Crezi? murmură ea, măsurându-l din priviri. Ai spus *pivniţă* în loc de *privinţă.* Ai... nu ştiu cum să-ţi zic, iubirea mea, dar...

— Am încurcat cuvintele. Uite, am zis-o eu pentru tine. Crezi că nu mi-am dat seama? Ba mi-am dat şi o să ţin seama de asta şi te rog să mă ierţi.

O mângâie pe obraz.

Emily îl prinde de mână şi îi zâmbeşte.

— O să stau pe scară şi o să vă ascult.

— Ştiu că aşa ai să faci. Te iubesc, brioşa mea.

— Şi eu te iubesc, îi răspunde ea şi îşi începe drumul anevoios spre scară. Ar fi urcat mult mai încet şi ar fi gemut mai mult de durere, însă în ruptul capului nu vrea să i se instaleze scaunul electric pentru urcatul scărilor, aşa cum are zgripţuroaica aia din capătul străzii. Lui Em nici nu-i vine să creadă că Olivia e încă vie. Trăieşte şi i-a furat şi fata aia, care avea ceva calităţi.

Mai ales că e de culoare. O *negresă.*

Tare mult îi place lui Emily cuvântul ăsta.

3

Holly urcă treptele de la casa soţilor Harris şi sună la uşă. Îi deschide un bărbat înalt şi slab, în blugi largi, un tricou polo cu logoul Bell pe piept şi cu mocasini în picioare. Ochii îi sunt strălucitori şi inteligenţi, dar au început să se afunde în orbite. Are părul alb, dar mult mai rar decât al lui Hugh Clippard; chiar i se observă pielea capului printre şuviţele îngrijit pieptănate. Iar pe un obraz, i se vede urma unei vânătăi mai vechi.

— Doamnă Gibney! o întâmpină el. Poftiţi în living! Şi vă puteţi scoate masca. N-avem aici niciun fel de *Clover.* Presupunând că ar exista aşa ceva, deşi mie nu-mi prea vine să cred.

— Sunteţi vaccinat?

Rodney Harris se încruntă la ea.

— Soţia mea şi cu mine respectăm toate recomandările de sănătate publică.

Pe Holly nu o mulţumeşte acest răspuns, prin urmare îi spune că se simte mai bine dacă rămâne cu masca. Îi pare rău că nu şi-a pus una dintre perechile de mănuşi de unică folosinţă, dar nu vrea să le scoată acum din buzunar. Îşi dă seama că Harris este pornit pe tema Covidului şi nu vrea să-i dea apă la moară.

— Cum doriţi.

O conduce pe Holly într-o încăpere mare, cu lambriuri din lemn şi cu aplice în pereţi. Draperiile trase împiedică soarele arzător al după-amiezii să între. Se aud şoaptele blânde ale aerului condiţionat. Şi se mai aude o muzică clasică în surdină.

— O să fiu o gazdă nepoliticoasă şi n-o să vă invit să luaţi loc, spune Harris. Scriu o replică foarte detaliată la un articol destul de stupid şi fără o prea mare bază ştiinţifică apărut în *Tije Quarterly Journal oj Nutrition* şi nu vreau să-mi pierd şirul argumentelor. În plus, soţia mea are o migrenă, aşa că vă rog să nu vorbiţi tare.

— Îmi pare rău că doamna nu se simte bine, zice Holly, care nu vorbeşte tare nici măcar atunci când este supărată.

— Şi am auzul foarte bun, să ştiţi.

Asta e adevărat, îşi spune Emily. Se află în camera de oaspeţi şi îi urmăreşte pe laptop. În spatele bibelourilor de pe poliţa căminului, este ascunsă o cameră de supraveghere de mărimea unei ceşti de ceai. Neliniştea ei cea mai mare este ca nu cumva Roddy să se trădeze în vreun fel. În cea mai mare parte a zilei, este la fel de ager la minte ca în tinereţe; însă, mai spre seară, începe să uite şi să pronunţe greşit cuvintele. Ştie că acestea sunt simptome comune în stadiul incipient de alzheimer sau de demenţă senilă, totuşi refuză să creadă că asta i se întâmplă bărbatului pe care încă îl iubeşte nespus de mult. Dar sămânţa îndoielii i-a încolţit în minte. Doamne fereşte să crească mai mult.

Holly îi spune profesorului Harris povestea cu furtul de maşini – pe care a mai şlefuit-o pe drumul până aici. Aidoma fetiţei din cartea lui Saki[107], poveştile inventate sunt specialitatea ei. Ar fi

[107] „Sroryteller" – povestire a lui Hector Hugh Munro (1870-1916), scriitor scoţian, care a folosit pseudonimul Saki (n. tr.).

trebuit s-o folosească şi cu Clippard şi Welch, dar i-a venit prea târziu ideea. Cu siguranţă că o va folosi când va sta de vorbă cu Ernie Coggins, pentru că acesta o interesează cel mai mult: încă joacă bowling şi soţia lui este în viaţă. Probabil că doamna Coggins nu suferă de sciatică, dar nu se ştie, nu se ştie...

4

Barbara coboară la parter şi intră în fostul birou al tatălui lor. Acum, pe birou este computerul lui Jérôme, cu vrafuri de hârtii de ambele părţi. Probabil că teancul mai mare din dreapta este manuscrisul cărţii. Se aşază şi îl frunzăreşte până la ultima pagină: 359. *Jérôme a scris tot ce-i aici,* se minunează ea şi se gândeşte la volumul ei de poezii, care nu va avea decât o sută zece pagini (poate nici atâtea) cu foarte multe spaţii albe... sigur, cu condiţia să i se publice. Olivia o asigură că aşa va fi, dar Barbarei încă-i vine greu să creadă. Nu sunt poezii despre „experienţa Neagră", ci despre învingerea spaimelor. *Deşi câteodată nici nu-i prea mare diferenţă,* îşi spune ea cu un hohot mic de râs.

Stickul portocaliu de memorie este exact acolo unde i-a spus Jérôme că o să fie. Deschide computerul, introduce parola lui Jérôme (#shizzle#) şi aşteaptă să se încarce.

Conectează unitatea de memorie. În ea sunt ciorne ale cărţii, numerotate cu 1, 2 şi 3. Şi nişte corespondenţă. Şi un fişier care se cheamă PIX. Barbara îl deschide şi se uită la câteva dintre fotografiile cu celebrul lor stră-străbunic, întotdeauna pus la patru ace şi întotdeauna cu melonul puţin înclinat spre dreapta. *Clar că voia să sugereze ceva,* îşi spune ea. Mai sunt acolo şi poze dintr-un club de noapte numai pentru Negri, în care clienţii – şi aceştia foarte eleganţi – dansează pe muzica de jazz interpretată de orchestra de acolo. Găseşte

fotografia cu Teatrul Biograph, apoi găseşte o altă poză în care este chiar John Dillinger, întins pe o lespede la morgă. Câââh – cum ar zice Holly. Barbara închide fişierul PIX, îl ataşează la e-mailul adresat fratelui ei şi îl expediază.

În stânga computerului este un morman de însemnări. Pe cea de deasupra scrie *Tel Mara desp promov.* Cele de dedesubt par să fie pline cu informaţii despre Chicago, Indianapolis şi Détroit în anii 1930, împreună cu multe notiţe din alte cărţi despre oraşele respective în perioada Prohibiţiei şi a Marii Crize. *Sper doar să nu exagerezi, J,* murmură Barbara.

Sub toate foile alea, este o hartă printată cu Parcul Deerfield şi cu zonele din jur. Barbara se uită mai bine la ea. Nu are nicio legătură cu cartea lui Jérôme, ci cu cazul la care lucrează Holly acum. Pe hartă sunt trei puncte roşii, iar sub fiecare dintre ele sunt câteva cuvinte scrise de Jérôme.

Bonnie D, 1 iulie 2021 – pe latura dinspre est a parcului, vizavi de partea neîngrijită, cunoscută sub numele de Hăţişul.

Punctul roşu pentru *Ellen C, noiembrie 2018* este pus pe Memorial Union al campusului Bell, unde se află Clopotniţa. Barbara se duce câteodată acolo cu prietenele ei, ca să mănânce câte un burger, după ce trec pe la Biblioteca Reynolds. Pentru că sunt doar eleve de liceu, nu se bucură de privilegiile studenţilor, dar sala de lectură este plăcută, iar cea cu calculatoare este nemaipomenită.

Ultimul punct roşu este pentru *Peter S, sf. Noiembrie 2018.* Barbara cunoaşte locul acela: este Dairy Whip, considerat déclassé de liceeni, dar preferat de puştani.

Aş fi putut să fiu eu în locul unuia dintre ei, îşi spune ea. *M-a salvat Dumnezeu.*

Şi-a terminat treaba aici. Închide computerul, se ridică de pe scaun şi vrea să plece. Dar se aşază la loc şi se mai uită o dată la harta scoasă la imprimantă. Pe birou este o cană mare de cafea, plină

cu pixuri şi carioci. Ia o carioca roşie, folosită probabil şi de Jérôme când a făcut semnele pe hartă. Şi face un alt punct – acesta pe Ridge Road, chiar vizavi de casa Oliviei Kingsbury. *Pentru că acolo Ta văzut ea când lucra la poezia despre care zice că ar fi fost ultima ei creaţie bună.*

Şi scrie dedesubt: *Jorge Castro, octombrie 2012.* Totuşi, în timp ce notează, i se pare aiurea ce face.

Poate Castro şi-a zis „La naiba cu cretinii ăştia de la Catedra de engleză!" şi a plecat pur şi simplu. Poate a mai zis şi „La naiba cu Emily Harris şi la naiba cu homofobia ei pe care nu-i în stare să şi-o ascundă!".

Însă acum, că l-a adăugat şi pe Castro pe hartă, Barbara observă ceva ce i se pare interesant şi alarmant deopotrivă. Punctele roşii parcă formează un cerc în jurul parcului. Sigur că Bonnie a dispărut puţin mai devreme decât ceilalţi (chit că în ani diferiţi) – adică vara, nu toamna. Însă n-a văzut Barbara undeva – poate în *Mindhunter,* serialul ăla de pe Netflix – că psihopaţii ucigaşi au tendinţa de a aştepta din ce în ce mai puţin între crimele lor? La fel ca dependenţii de droguri, care se injectează din ce în ce mai des?

Ellen C. Şi Peter S. Nu corespund tiparului; au dispărut unul după celălalt. Poate din cauză că ucigaşul nu a primit ce-şi dorea de la primul dintre ei? Din cauză că prima lui victimă nu i-a potolit setea de sânge?

Te sperii singură, îşi zice Barbara. *Ai început să vezi peste tot doar monştri – monştri ca Chet Ondowsky.*

Şi totuşi, poate că ar face bine să-i dea lui Holly informaţia despre Jorge Castro. Pune mâna pe telefon şi chiar atunci acesta începe să sune. Este Marie Duchamp. Olivia a făcut fibrilaţie atrială şi a fost dusă la spitalul Kiner Memorial. Acum, situaţia este gravă. Barbara nu se mai gândeşte s-o sune pe Holly, ci se repede să-i spună mamei că are nevoie de maşină.

Tanya o întreabă de ce îi trebuie şi Barbara îi răspunde că o prietenă de-ale ei a fost internată în spital şi că o să-i explice mai târziu. Tot atunci îi va da şi nişte veşti bune, dar şi ele trebuie să mai aştepte.

— E vorba despre o bursă? Ai primit o bursă?

— Nu, e altceva.

— Bine, scumpa mea, zice Tanya. Fii atentă cum conduci!

Asta este mantra ei.

5

Holly îl întreabă pe Roddy Harris dacă ştie cumva unde s-ar fi putut duce Cary Dressler. I-a spus ceva despre intenţia lui de a pleca din oraş? I s-a părut uneori (acesta este un amănunt pe care l-a adăugat acum) că ar fi avut sume mari de bani?

— Nu am aflat decât că era dependent de droguri, îi dezvăluie ea. De obicei, hoţii au năravul ăsta.

— Mie mi s-a părut un tip destul de simpatic, spune Harris.

Se uită în gol şi se încruntă uşor. Este imaginea unui om care încearcă din răsputeri să–şi aducă aminte ceva care ar putea să-i fie de folos.

— Nu l-am cunoscut prea bine, dar ştiu că se droga. Însă zicea că doar cu *cannabis sativa,* însă poate că mai lua şi altele...?

Sprâncenele lui ridicate parcă o invită pe Holly să-i dezvăluie mai multe. Însă ea îi zâmbeşte şi atât.

— Este un fapt cunoscut că acest stupefiant, numit *cannabis,* reprezintă poarta de intrare pentru substanţele mai puternice, continuă el, pe un ton superior.

— Nu întotdeauna, dar *dă dependenţă* şi afectează dezvoltarea cognitivă. De asemenea, mai provoacă şi anumite modificări ale hipotalamusului, adică tocmai al lobului temp*orar* al studiului şi al memoriei. Este un lucru bine ştiut.

La etaj, Emily se cutremură. *Lobul temporal, dragul meu... vezi că te ia valul! Abţine-te, te implor!*

Dar Gibney nu pare să-şi dea seama, iar Roddy pare s-o fi auzit pe Em.

— Scuzaţi prelegerea, doamnă *Gibson.* Voi înceta acum să vă mai vorbesc despre pasiunea mea.

Holly schiţează un zâmbet politicos. Bagă mâna în buzunar şi îşi atinge mânuşile, dorindu-şi din nou să şi le poată pune. Nu vrea ca profesorul Harris să creadă că ea ar fi şi mai paranoică decât Howard Hughes[108], însă nu poate alunga spaima că tot ce atinge ar putea fi infectat cu Covid-19, mai ales cu Delta – noua lui variantă. Harris continuă să vorbească.

— Unii dintre colegii mei de echipă se mai duceau cu Dressler în spatele sălii ca să „tragă un cui", cum spun ei. Erau şi nişte cucoane care mergeau cu ei.

— Vrăjitoarele Sexy?

Ridul dintre sprâncenele lui Harris se adânceşte.

— Da, ele. Şi altele. Ai fi zis că îl *plăceau.* Însă, aşa cum parcă v-am mai spus, eu nu l-am cunoscut prea bine. Mi se părea un tânăr amabil şi, uneori, lua locul câte unui războinic rănit în luptă – ca să zic aşa –, dar am fost doar simple cunoştinţe. N-am ştiut nimic despre situaţia lui financiară şi mă tem că n-am nici cea mai vagă idee unde ar fi putut să plece.

Gata, iubitule, termină! încearcă să-i transmită Emily. *Condu-o la uşă!*

Iar Roddy parcă o aude. O ia pe Holly de braţ şi îi spune:

— Mă tem acum că trebuie să mă întorc la treabă.

— Vă înţeleg perfect, zice Holly. Oricum, nu aveam prea mari speranţe să aflu ceva în plus.

Scoate o carte de vizită din geantă şi i-o întinde, având mare grijă nu cumva să-i atingă degetele.

— Vă rog totuşi să mă sunaţi dacă se întâmplă să vă mai amintiţi ceva.

---

[108] Howard Hughes (1905-1976) – aviator, industriaş, producător şi regizor de film, care suferea de tulburare obsesivcompulsivă (n. tr.).

Ies amândoi, iar Emily afişează pe ecran imaginile camerei de supraveghere din holul casei. Acum, Roddy o întreabă pe Holly:

— Îmi puteţi spune şi mie ce intenţionaţi să faceţi în continuare?

Nu, Roddy! exclamă gândul lui Emily. *Nu face asta1 Calci pe teren minat.*

Dar femeia aceea – care îi pare mult prea inofensivă lui Emily ca să-şi facă cine ştie ce *griji* din cauza ei – îi spune lui Roddy că nu poate să discute detaliile cazului şi îi oferă cotul în semn de salut. Cu un zâmbet strâmb, care dă de înţeles că nu poate să sufere oamenii proşti, Roddy îi atinge cotul cu al lui.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Harris.

— Nicio problemă, doamnă... cum spuneaţi că vă numiţi?

— Gibney.

— Zi frumoasă în continuare, doamnă Gibney! Succes!

6

De cum aude uşa închizându-se în spatele ei, Holly bagă mâna adânc în buzunar după flaconul cu dezinfectant care se află sub mănuşile din nitril pe care regretă că nu le-a purtat. A greşit când a uitat de mască atunci când a discutat cu puştii de la Dairy Whip, dar măcar atunci se aflau în aer liber; discuţia cu Rodney Harris a avut loc într-o cameră, în care aerul condiţionat ar fi putut să propage peste tot virusul care îi omorâse mama, ar fi putut să i-l vâre în nas şi, de acolo, în plămânii deja otrăviţi cu fum.

Eşti absurdă şi ipohondră, îşi spune ea, dar vocea din minte aparţine mamei ei, care a murit tocmai din cauza blestematului ăstuia de virus.

În sfârşit, găseşte flaconul mic cu dezinfectant şi îl scoate din buzunar. Îşi toarnă destul de

multişor în palmă şi începe să-şi frece bine mâinile, gândindu-se că mirosul puternic de alcool (care o îngrozea în copilărie, pentru că prevestea o injecţie) reprezintă acum pentru ea mireasma liniştii sufleteşti şi a unei stări de oarecare siguranţă.

Emily o urmăreşte din spatele ferestrei de la etaj. Zâmbeşte. Din cauza durerii permanente de mijloc, nu o mai amuză prea multe acum. Dar scena cu şoricica aia băgăcioasă, care-şi freacă mâinile ca o nebună? Ei, da, asta este de tot *râsul.*

3 IULIE 2021

1

Cel mai recent „oaspete" al soţilor Harris nu mănâncă ficatul crud şi încearcă să-şi raţionalizeze apa rămasă. Însă, până la urmă, se termină ambele sticle. Bonnie îşi vâră degetul în paharul din plastic şi ia de pe fundul lui ultimele resturi de Ka'Chava, numai că îi face şi mai multă sete. Plus că îi e şi foame.

Încearcă să-şi aducă aminte ce a mâncat ultima oară. Parcă un sendviş cu ton şi ou, nu? Cumpărat de la bufetul din Clopotniţă şi mâncat afară, pe bancă. Ar da orice să aibă acum sendvişul ăla şi, mai ales, sticla de Pepsi pe care şi-a luat-o de la Jet Mart. Ar da-o pe gât dintr-o singură suflare. Numai că aici nu există nicio sticlă de Pepsi şi niciun telefon. Aici nu mai sunt decât casca şi rucsacul ei (care pare gol), atârnate pe perete, lângă unelte.

Ficatul crud începe să i se pară tentant chiar şi după ce a stat la temperatura camerei Dumnezeu ştie câte ore. Aşa că ridică fanta din partea de jos a cuştii şi scoate tava afară, împingând-o bine de tot ca să nu mai poată ajunge la ea. *Piei, Satană!* îşi spune ea, înghiţind în sec. Aude hârâitul uscat din gât şi se gândeşte că ficatul încă trebuie să fie plin

de zeamă. Îşi imaginează cum i s-ar prelinge pe pereţii gâtului, cum i l-ar răcori. Nu reuşeşte să-i zdruncine fantezia nici măcar gândul că sarea i-ar spori setea. Se întoarce la covoraşul de yoga şi se culcă pe el, dar rămâne cu ochii aţintiţi la bucata de ficat de pe tavă. Aţipeşte după un timp, dar somnul îi este superficial şi bântuit de coşmaruri.

Rodney Harris se întoarce la un moment dat şi Bonnie se trezeşte. Bătrânul poartă o pijama dintr-un material imprimat cu maşini de pompieri, plus un halat şi papuci. Bonnie trage concluzia greşită că ar fi seară. Mai presupune şi că a trecut o zi de când au drogat-o şi au răpit-o. Cea mai lungă şi mai îngrozitoare zi din toată viaţa ei, pe de-o parte, pentru că nu înţelege ce mama naibii se întâmplă, dar, mai cu seamă, pentru că, în ultimele douăzeci şi patru de ore, n-a băut decât două sticluţe de apă şi un pahar de Ka'Chava.

— Aş vrea să beau nişte apă, spune ea, încercând să nu vorbească prea răguşit. Vă rog frumos.

El ia mătura şi împinge tava înapoi în cuşcă.

— Mănâncă ficatul. Apoi o să-ţi dau şi apă.

— Dar e crud şi a stat afară o zi întreagă! Şi o noapte... aşa cred. E a treia? Nu-i aşa că a treia?

Nu-i răspunde, dar scoate din buzunar o sticlă cu apă Artesia şi i-o arată. Bonnie n-ar vrea să-i ofere satisfacţia de a o vedea cum îşi linge buzele, dar nu se poate stăpâni. După o zi întreagă la temperatura camerei, bucata aia de ficat îi dă senzaţia că se topeşte.

— Mănâncă-l! Pe tot! După aceea o să-ţi dau apa.

Bonnie îşi dă seama că a avut dreptate, cel puţin parţial. Nu este vorba despre sex, dar este vorba despre un experiment bizar. A auzit vorbindu-se pe holurile colegiului despre ciudăţeniile profesorului Harris şi despre faptul că pare puţin cam sărit de pe fix atunci când vine vorba despre „echilibrul nutriţional perfect"; dar nu a dat atenţie bârfelor, pentru că aşa sunt studenţii: mereu au câte ceva de

criticat la un profesor sau la altul – ba că profu ăsta-i excentric, ba că profu ăla suferă de tulburare obsesiv-compulsivă, ba că altul se scobeşte în nas, după cum se poate observa într-un filmuleţ amuzant de pe Tiktok. Acum îi pare rău că nu a ascultat mai bine tot ce se spunea. Pentru că profesorul Harris nu-i doar un pic sărit de pe fix, ci este nebun de-a binelea. Ultimul lucru pentru care ar trebui să-şi facă griji este bucata aia de ficat *tartar.* Trebuie neapărat să scape de aici. Trebuie să evadeze. Iar asta înseamnă că trebuie să fie isteaţă şi să nu se lase cuprinsă de panică. Pentru că este în joc chiar viaţa ei.

Acum reuşeşte să se controleze şi nu îşi mai linge buzele. Se aşază într-un genunchi şi împinge tava înapoi afară.

— Aduceţi-mi o bucată proaspătă şi am să mănânc. Dar *numai cu* apă. Ca să pot să înghit.

El pare ofensat.

— Te asigur că ficatul ăsta nu este... nu este...

Mişcă în gol din gură, chinuindu-se să găsească cuvântul.

— Nu este *septic.* De fapt, la fel ca multe alte bucăţi de carne, ficatul de viţel consumat la temperatura camerei este *cel mai bun.* N-ai auzit niciodată de friptura din carne maturată?

— Dar a căpătat o culoare *cenuşie*

— Eşti recalcitrantă, domnişoară Dahl. Şi nu eşti în poziţia de a emite pretenţii.

Bonnie se apucă cu mâinile de cap de parcă ar încerca-o o durere cumplită. Şi chiar o încearcă, din cauza foamei şi a setei. Şi a fricii.

— Încerc doar să ajung la un compromis. Presupun că aveţi un motiv pentru care faceţi asta...

— Bineînţeles că *am*\ strigă el acum.

— ... şi sunt de acord să fac ce doriţi, dar *nu voi mânca bucata asta.* Nu!

Harris se întoarce şi urcă scara cu paşi apăsaţi, oprindu-se o singură dată ca să se uite la ea.

Bonnie îşi înghite nodul din gât şi aude acelaşi sunet sec de mai devreme. *Parcă aş fi un greier, aşa îmi sună vocea,* îşi zice ea. *Un greier care moare de sete.*

2

Emily este în bucătărie. E trasă la faţă din cauza durerii şi îşi arată vârsta. De fapt, pare chiar mai bătrână decât în realitate. Roddy este şocat. Nu-i vine să creadă că au ajuns aici după tot ce au făcut ca să ţină senectutea la distanţă! Nu-i corect să dispară atât de repede efectele produse de mâncarea lor specială, încărcată cu nutrienţi extrem de eficienţi pentru prelungirea duratei de viaţă. Între Castro şi Dressler au trecut trei ani şi tot trei (cu aproximaţie), între Dressler şi puştiul Steinman. Acum o au pe Bonnie Dahl şi nu-i vorba că perioada a fost mai scurtă de trei ani, dar simptomele bătrâneţii (el le spune „simptome”) şi-au făcut simţită prezenţa de mai multe luni.

— Îl mănâncă?

— Nu. Spune că o să mănânce dacă-i dau o bucată proaspătă. Avem una în frigider, că am crezut că ar fi bine să avem una de rezervă la îndemână după tot ce s-a întâmplat cu fata aia, *Chaslum...*

— Craslow! Craslow o chema! îl corectează Em pe un ton iritat şi cicălitor, care nu o caracterizează absolut deloc... cel puţin atunci când sunt doar ei doi singuri şi pe ea nu o doare nimic. Dă-i-o pe aia! Nu mai suport durerea asta!

— Mai ai puţină răbdare, încearcă el să o liniştească. Vreau să fie şi mai însetată. Doar setea le supune mai bine pe vite.

Îşi aduce aminte de ceva şi se înveseleşte brusc.

— Ba chiar e posibil să mănânce bucata aia veche. A împins-o iarăşi afară din cuşcă, dar am văzut că a lăsat-o la îndemână de data asta.

În tot acest timp, Emily a stat în picioare, dar

acum se așază pe scaun, strâmbându-se și gemând de durere. I se văd tendoanele încordate ale gâtului.

— Bine. Dacă așa zici tu.

Ezită puțin, apoi îl întreabă:

— Dieta asta a noastră chiar e bună la ceva, Roddy? Nu ne-am imaginat totul? Nu-i doar un fiel de terapie psihosomatică? Una care ne ajută mințile, dar nu și trupurile?

— E psihosomatică atunci când îți dispar migrenele?

— Nu... adică nu cred că...

— Și durerile de sciatică! Și artrita... artrita ta și a mea! Tu crezi că mie îmi place asta?

Ridică mâinile. Încheieturile degetelor sunt umflate și nu le poate îndrepta decât foarte puțin și cu mult efort.

— Tu crezi că îmi place să bâjbâi după cuvinte pe care le știu foarte bine? Sau să intru în birou și să-mi dau seama că habar n-am *de ce* m-am dus acolo? Ai văzut rezultatele cu ochii tăi!

— Efectele durau mai mult înainte, șoptește Emily. Asta-i tot ce spun. Dacă o să mănânce în seara asta ficatul... ori bucata de jos, ori cea din frigider... înseamnă că mâine...?

Roddy știe că mai bine ar fi să aștepte patruzeci și opt de ore, iar nouăzeci și șase ar fi perioada ideală înainte de recoltare, dar Bonnie Dahl este tânără, iar stimularea ficatului ei ar trebui să se petreacă destul de repede, activând tot mai mult nutrienții esențiali din toate părțile corpului cu fiecare bătaie a inimii ei sănătoase. Au aflat toate astea de la puștiul Steinman.

Dar, mai important decât toate astea, este că nu suportă să-și vadă soția suferind.

— Mâine-seară, spune el. Cu condiția să mănânce.

— Doar cu condiția asta, îl aprobă Emily.

Se gândește la putoarea aia încăpățânată. La putoarea aia încăpățânată și *vegană.*

După atât de mulți ani petrecuți împreună, Roddy

îi poate citi gândurile.

— Nu seamănă deloc cu fata Neagră. A acceptat oarecum să mănânce dacă o să-i dau apă...

— Oarecum, oftează Em.

Dar Roddy parcă nu o aude. Se uită în gol într-un fel care o îngrijorează din ce în ce mai mult. Parcă s-a deconectat cumva de la realitatea înconjurătoare. În cele din urmă, spune:

— Dar trebuie să fiu foarte prudent. Nu a pus prea multe întrebări. De fapt, abia dacă a pus una sau două. La fiel cum a făcut *Chaslow.* Nu m-a implorat să-i dau drumul, nu a ţipat. Nici *Chaslow* n-a făcut asta. Nu trebuie să facem nicio greşeală.

— N-o să facem, spune Emily, apucându-l de mână. Mă bazez pe tine. Şi *Craslow* o chema.

El îi zâmbeşte.

— Inimioară, nu vom sărbători anul ăsta ziua de 4 Iulie, dar, pe şase...

Şi zâmbetul i se lăţeşte.

— Pe şase, vom avea un adevărat ospăţ.

3

În aceeaşi seară şi după ce a ajutat-o pe Emily să ajungă la etaj, Roddy coboară din nou la subsol. Acum Emily este în pat şi va sta acolo trează şi suferind durerile alea îngrozitoare în cea mai mare parte a nopţii, izbutind să adoarmă doar o oră sau două. Cel mult. În cel mai bun caz. Încearcă să se convingă singur că toate întrebările ei despre mâncarea sfântă nu au fost provocate de raţiune, ci de chinurile prin care trece. Însă tot îl deranjează.

A pus deja pe o farfurie bucata de ficat rămasă în frigider, pentru că a văzut pe înregistrările camerei de supraveghere că Bonnie Dahl s-a încăpăţânat să nu se atingă de prima. Şi-ar dori să aibă mai mult timp la dispoziţie – şi ca să permită stimularea nutrienţilor ei, şi pentru că nu-i deloc bine să cedezi în faţa pretenţiilor unei persoane pe care o

ţii în captivitate. Numai că Emily nu mai poate aştepta prea mult. Foarte curând, o să înceapă să-l bată la cap ca să o ducă la un doctor care să-i prescrie analgezice, iar asta ar fi moarte curată.

Pune jos farfuria şi îi cere fetei să împingă afară paharul din plastic. Dahl o face fără să-l întrebe de ce. Mda, seamănă cam prea mult pentru gustul lui cu femeia *Chesley.* I se pare foarte circumspectă şi asta nu-i place. Şi nu are încredere în ea.

Scoate sticla de apă din buzunarul halatului şi toarnă puţin – foarte puţin – în pahar. Apoi ia mătura şi începe să-l împingă în cuşcă. Trebuie să aibă mare grijă nu cumva să-l răstoarne. În niciun caz nu vrea ca totul să se transforme într-o scenă de comedie bufă. Fata ridică fanta şi întinde mâna.

— Dă-mi-l mie, domnule profesor!

El este cât pe ce s-o facă – ce altă dovadă mai clară că nu gândeşte limpede? Dar îşi revine şi scoate un chicotit înfundat.

— Nu prea cred.

Când paharul ajunge suficient de aproape, fata îl înşfacă şi bea toată apa din el. Din doar două înghiţituri.

— Mănâncă ficatul şi îţi voi da şi restul. Dacă refuzi, n-o să mă mai vezi până mâine-seară.

Deşartă ameninţare, dar Dahl nu ştie asta.

— Îmi promiţi că-mi dai toată sticla?

— Îţi dau cuvântul meu. Cu condiţia să nu vomiţi. Şi, chiar dacă vomiţi în toaleta aia portabilă după ce plec eu, să ştii că o să te vadă Emily. Şi atunci, o să avem probleme.

— Eu am deja probleme, domnule profesor. Nu crezi?

Fata asta îl nelinişteşte din ce în ce mai tare. Îl şi sperie un pic. Absurd, sigur că da, însă aşa este. În loc să-i răspundă, ia mătura şi împinge ficatul în cuşcă. Dahl nu mai ezită. Îl ia, îşi înfige dinţii în carnea crudă şi rupe o bucăţică. Începe să o mestece.

Roddy Harris se uită fascinat la stropii mici de

sânge de pe buza ei inferioară. Pe 5 iulie, va da buzele astea prin făină integrală şi le va prăji într-o tigăiţă, poate cu ceva ceapă şi nişte ciuperci. Buzele sunt o sursă excelentă de colagen, iar buzele acestei fete vor face minuni cu genunchii şi coatele lui, ba chiar şi cu falca aia care a început să-i trosnească. Până la urmă şi oricât de tare îl nelinişteşte acum, fata asta tot le va folosi la ceva. Pentru că le va dona o parte din tinereţea ei.

O vede că mai muşcă o dată, mestecă, înghite.

— Nu-i prea rău, spune. Are un gust mai puternic decât ficatul sote. Mai intens, parcă. Îţi place să te uiţi la mine cum mănânc, nenorocitule?

Roddy nu spune nimic, dar răspunsul ar fi afirmativ.

— N-ai să-mi dai drumul de-aici, nu-i aşa? N-are niciun sens să-ţi promit că nu voi spune nimănui nimic şi că am buzele pecetluite şi tot restul, nu?

Roddy s-a pregătit pentru întrebarea asta. Cască ochii, de parcă ar fi extrem de surprins de cuvintele ei.

— Dar bineînţeles că ai să pleci de aici. Acesta este un proiect de cercetare finanţat de guvern. Vom face anumite teste şi evident că *va trebui* să semnezi un acord de confidenţialitate; dar, după aceea...

Este întrerupt de hohotele ei de râs, deopotrivă amuzate şi isterice.

— Nu mai spune? Crezi că s-a întâlnit hoţul cu prostul? Vezi doar să nu uiţi să-mi dai apa când termin de mâncat porcăria asta.

Bine că măcar acum îi tremură vocea şi i s-au udat ochii de lacrimi. Roddy se simte uşurat.

— Să te ţii de cuvânt!

27 IULIE 2021

Holly se întoarce în parcarea cu limită de timp şi fumează o ţigară cu portiera deschisă şi cu picioarele pe asfalt. Îşi dă seama că este complet anormală, din moment ce îşi ia absolut toate măsurile de precauţie împotriva Covidului după care îşi umple plămânii cu porcăria asta cancerigenă.

Trebuie să mă las de fumat, îşi zice ea. *Neapărat trebuie să mă las. Dar nu astăzi.*

Probabil că pista cu echipa Generaţia de Aur nu va duce nicăieri. Nu-şi mai aminteşte acum de ce a crezut că va afla ceva. Oare din cauză că şi Cary Dressler se ducea în mod regulat la acelaşi Jet Mart la care se ducea Bonnie? Da, şi Dressler a dispărut şi şi-a abandonat motoreta, însă este posibil să fíe doar nişte simple coincidenţe. În niciun caz nu i se pare că Roddy Harris ar putea fi considerat un candidat verosimil pentru rolul Prădătorului de pe Red Bank Avenue (presupunând că ar exista o asemenea persoană). Şi nu ştie dacă, pe lângă migrene, soţia lui Harris mai suferă şi de sciatică – poate ar reuşi să afle, dar nu i se pare o prioritate. Însă este limpede că domnul Harris are şi el anumite probleme. *Pivniţă* în loc de *privinţă, Clover* în loc de *Covid, lob temporar* în loc de *temporal,* plus că îi uita mereu numele. Şi a mai fost ceva: de vreo două ori s-a întrerupt în mijlocul propoziţiei şi s-a încruntat şi s-a uitat în gol. Sigur, asta nu înseamnă neapărat că se află în stadiul incipient al bolii Alzheimer, dar are vârsta potrivită pentru aşa ceva. Şi...

— Tot aşa a început şi unchiul Henry, murmură ea.

Însă, de vreme ce s-a apucat să-i ia la întrebări pe cei din echipa Generaţia de Aur, ar face bine să-şi ducă treaba până la capăt. Stinge ţigara în scrumiera portabilă şi porneşte către autostradă. Ernie Coggins locuieşte în Upriver, adică la doar câteva zeci de kilometri distanţă. Va ajunge repede. Însă are o problemă: s-a gândit la unchiul Henry şi acum nu şi-l mai poate scoate din minte. Când l-a vizitat ultima oară? Parcă în primăvara asta, nu-i aşa? Aşa e. Mama

a bătut-o la cap să se ducă – a făcut-o să se simtă *vinovată* că nu se ducea mai des pe la el. Iar asta s-a întâmplat în aprilie, înainte ca Charlotte să se îmbolnăvească.

Holly ajunge la ieşirea de pe autostradă care duce în Upriver, încetineşte, apoi se răzgândeşte şi continuă să meargă spre nord, spre Covington, unde se află atât casa mamei sale, cât şi Căminul pentru Bătrâni Rolling Hills, unde îşi duce acum viaţa unchiul Henry (dacă se mai poate numi „viaţă" starea în care se află el). Tot acolo se află un alt membru al echipei Generaţia de Aur, aşa că poate împuşca doi iepuri dintr-un singur foc. Foarte posibil ca nici Victor Anderson să nu fie mai *compos mentis*[109] decât unchiul ei; Hugh Clippard i-a spus că Anderson a suferit un accident vascular cerebral şi, dacă l-au internat aici pe termen lung, probabil că nu mai există nicio speranţă că îşi va reveni. Holly l-ar putea tăia linişti tă de pe listă şi ar putea să discute cu Ernie Coggins abia mâine, când va fi odihnită.

În plus, condusul pe autostradă îi aduce o stare de linişte şi atunci se poate întâmpla să-i vină tot felul de idei.

Însă, deocamdată, i se pare că umblă după potcoave de cai morţi.

Ecranul telefonului i se luminează de trei ori în timpul drumului de patru ore până la motelul Days Inn, unde a stat şi cu trei zile în urmă. Dar ea nu răspunde, chiar dacă are Bluetooth în maşină. Un apel este de la Jérôme. Altul, de la Pete Huntley. Al treilea este de la Penny Dahl, care precis vrea să o întrebe ce a mai aflat. Şi merită să ştie.

2

La momentul sosirii în Covington, stomacul îi

[109] „În deplinătatea facultăţilor mintale", în limba latină, în original (n. tr.)

protestează de zor. Opreşte la Burger King şi, când îi vine rândul, dă comanda fără pic de ezitare. La fiecare dintre francizele de fast-food are produse preferate.

La Burger King, îşi comandă întotdeauna o porţie de Big Lish, o prăjitură cu ciocolată şi caramel şi o Cola. Se duce să plătească, bagă mâna în buzunarul stâng după una dintre mănuşile de acolo, dar nu găseşte decât flaconaşul cu dezinfectant. Ia repede un şerveţel de pe tejghea şi îl foloseşte ca să întindă banii şi să primească restul. Pata de la ghişeu se uită cu milă la ea. Holly îşi găseşte acum mânuşa în buzunarul din dreapta şi şi-o pune chiar înainte de a ajunge la al doilea ghişeu de unde îşi ia mâncarea.

Habar n-are unde a dispărut mânuşa din buzunarul stâng şi nici n-o interesează. Barbara Robinson i-a dăruit o cutie plină, pe care o ţine în portbagaj.

Îşi ia o cameră la motel şi o umflă râsul când îşi dă seama că nici acum n-are haine de schimb la ea. Sigur, s-ar putea duce iarăşi la Dollar General, dar nu mai vrea. Îşi spune că n-o să se prăbuşească Bursa dacă ea o să poarte aceeaşi pereche de chiloţi două zile la rând. Şi n-are niciun rost să se ducă în seara asta la căminul de bătrâni, pentru că programul de vizită se încheie la şapte seara.

Mănâncă în tihnă, savurându-şi sendvişul cu peşte, savurându-şi şi mai mult prăjitura cu caramel. Îşi zice că nu există nimic mai bun decât caloriile goale[110], mai ales în momentele alea când nu ştii ce să mai înţelegi şi habar n-ai ce ar trebui să faci în continuare.

Ei, nici aşa. Ştii foarte bine ce trebuie să faci, se contrazice ea şi o sună pe Penny Dahl, care o întreabă dacă a mai aflat ceva nou.

— Chiar nu ştiu, răspunde Holly.

Unchiul Henry ar fi adăugat „Dumnezeu mi-e martor”.

---

[110] Calorii goale – calorii bogate în zahăr, grăsimi sau alcool (n. tr.).

— Nu există aşa ceva. Ori ai aflat, ori n-ai aflat!

Holly nu vrea să-i spună lui Penny că ar fi posibil ca fiica ei să fi fost cea mai recentă victimă a unui criminal în serie. Deşi s-ar putea să ajungă şi la asta, iar Holly este ferm convinsă că *aşa va fi.* Dar nu are niciun rost să o rănească şi mai tare pe femeia aceasta care deja suferă prea mult.

— Am să-ţi dau un raport complet, dar mai am nevoie de încă douăzeci şi patru de ore. De acord?

— Nu, *nu sunt deloc de acord!* Am dreptul să ştiu orice ai aflat. Că de-aia *teplătesc*

Holly spune:

— Să reformulez, Penny. Crezi că vei fi în stare *să faci faţă* situaţiei?

— Ar trebui să te concediez, mârâie Penny.

— Este dreptul tău, zice Holly, dar tot de douăzeci şi patru de ore aş avea nevoie şi pentru întocmirea unui raport final asupra cazului. Pentru că urmăresc mai multe piste.

— Piste care ne vor da răspunsul pe care îl căutăm?

— Nu sunt sigură.

Ar dori să spună ceva care să-i dea speranţă lui Penny, dar nu poate.

Tăcere. Apoi Penny zice:

— Am să aştept până mâine-seară la ora nouă. Dacă nu ai să-mi spui nimic până atunci, *am să te concediez.*

— Mi se pare corect. Problema este că încă nu mi-am...

Sistematizat toate informaţiile – asta vrea Holly să spună. Dar nu mai apucă, pentru că Penny închide telefonul.

3

Acum, Holly îl sună pe Jérôme. El n-o lasă să spună nimic şi o întreabă dacă a vorbit cu Barbara.

— Nu. De ce?

— Are nişte veşti nemaipomenite, dar o las pe ea să ţi le dea. Nu-ţi spun decât atât: şi ea scrie, iar

acum este în cursa pentru un premiu literar, care ar putea să-i aducă o gălăgie de bani. Douăj ’cinci de miişoare.

— Faci mişto de mine?

— Chiar deloc. Şi să nu le zici părinţilor noştri. Nu ştiu dacă ea a apucat să-i anunţe. Dar nu de asta te-am sunat. Mi-am dat seama ce mă deranja la dubiţa aia. Ştii care, da? Aia din imaginile camerei de la magazin?

— Ce anume?

— Are caroseria prea înaltă. Nu ca la un *monster truck,* dar e cu cel puţin jumătate de metru mai înaltă decât ar trebui să fie. Am căutat pe net şi singurele dube de genul ăsta sunt cele construite special pentru persoanele cu dizabilităţi locomotorii. Au şasiul mai înalt ca să se poată pune rampa pentru scaunul cu rotile.

4

Holly iese să fumeze lângă aparatul care face cuburi de gheaţă şi îl sună pe Pete. Acesta a ajuns la aceeaşi concluzie ca Jérôme în privinţa dubiţei, numai că el îi zice „camionetă de schilozi”. Holly se strâmbă când îl aude, îi mulţumeşte pentru informaţie şi îl întreabă cum se mai simte. El îi răspunde că este la fel ca tipul din cântecul ăla al trupei Chicago – din zi în zi tot mai puternic. Holly crede că Pete încearcă să se convingă singur de asta.

Îşi stinge ţigara şi se aşază pe trepte ca să se gândească la caz. Mâine-seară îi poate spune lui Penny ceva aproximativ concret: pare din ce în ce mai probabil ca Penny să fi fost răpită de cineva care se prefăcea a fi o persoană cu dizabilităţi locomotorii. Poate toţi ceilalţi au fost răpiţi de aceeaşi persoană. Poate că persoana aceea nici nu se prefăcea? Holly îşi aminteşte acum cuvintele lui Imani: *Mi s-a părut că are dureri, sărmana bătrână. Mi-a zis că n-o doare nimic, dar eu ştiu cum arată omul care suferă*

de sciatică.

Acum îi pare rău că nu a văzut-o pe Emily Harris. Ar trebui să se intereseze la facultate, poate află ceva despre starea ei de sănătate. Şi, mâine, neapărat o să se uite foarte bine la soţia lui Ernie Coggins.

Se întoarce în cameră, se întinde pe pat şi îi dă telefon Barbarei. Îi răspunde mesageria vocală. Holly îi transmite că o roagă să o sune până la zece şi jumătate, pentru că după ora aia îşi va închide telefonul, îşi va spune rugăciunea şi se va culca. Apoi îl sună pe Jérôme.

— Nu pot să dau de Barbara şi mor de curiozitate. Povesteşte-mi tu.

— Holly, ea trebuie să-ţi spună...

— Te rog frumos? Te rog mult de tot?

— Bine, dar numai dacă îmi promiţi că o să te prefaci foarte surprinsă când o să vorbeşti cu Barb.

— Promit.

Aşa că Jérôme îi povesteşte lui Holly că sora lui scrie poezii pe ascuns de multă vreme şi că a făcut cunoştinţă cu Olivia Kingsbury.

— Olivia Kingsbury?! exclamă Holly ridicându-se brusc în capul oaselor. Ei, nu mă-nnebuni!

— Să înţeleg că o cunoşti, da?

— Nu personal, dar este una dintre cele mai mari poete din America! Sincer, mă mir că Barbara a îndrăznit să o abordeze, dar bravo ei!

— Barbara a fost mereu o fată curajoasă.

— În adolescenţă, când îmi imaginam că aş avea şi eu talent la treaba asta, am citit toate poeziile doamnei Kingsbury! Nu ştiam că mai trăieşte!

— Cică ar avea aproape o sută de ani, aşa zice Barb. În orice caz, chestia este că doamna asta a citit ce a scris Barb şi a fost de acord să o îndrume. Nu ştiu cât timp a durat asta, dar rezultatul a fost că a înscris-o pe Barbara în concursul pentru premiul ăsta, Penworth... sau cum se cheamă...

— Premiul *Penley,* spune Holly.

Este teribil de impresionată şi încântată de

prietena ei, care a reuşit să ajungă atât de departe fără să spună absolut nimic nimănui.

— Da, da, cam aşa ceva. Şi stai liniştită, Hollyberry, nu te deranja să mă întrebi ce-am mai făcut *eu* în ultimul timp. Ce gânduri am cu suta de mii de dolari. Ca să nu mai zic de weekendul pe opulenţă pe care o să-l petrec în Montauk. Sigur că nu te interesează nimic despre petrecerea aia unde s-ar putea să vină şi Spielberg sau despre alte chestii din astea insignifiante.

Normal că Holly vrea să ştie totul, în cele mai mici amănunte, aşa că mai vorbesc încă o jumătate de oră. Jérôme îi povesteşte despre prânzul întârziat de la Blarney Stone, despre cecul cu avansul, despre discuţiile referitoare la lansarea cărţii şi planurile de promovare, plus despre posibilitatea unui interviu acordat publicaţiei *The American Historical Review,* perspectivă care îl entuziasmează şi îl îngrozeşte în egală măsură.

După ce epuizează „Minunatele aventuri ale lui Jérôme la New York” (aşa le zice chiar el), o roagă să-l pună la curent cu ce a mai aflat despre persoanele dispărute. Holly îi spune tot şi încheie mărturisindu-i că are impresia că pista cu echipa de bowling nu va duce nicăieri. Jérôme nu este de acord.

— Mie mi se pare o pistă foarte valabilă, Hol. Acolo a lucrat Dressler. Şi cineva l-a *luat în vizor.* Cred că la fel s-a întâmplat cu toţi ceilalţi. Ba nu, nu cred, sunt sigur.

— Poate, spune Holly, dar îmi vine greu să-mi imaginez că un moşneag pasionat de bowling ar fi putut să facă asta. Mâine mă duc să vorbesc... să încerc să vorbesc cu unul care a suferit un accident vascular cerebral. Părerea mea este că unul dintre ei încearcă să acopere o rudă sau un prieten mai tânăr. Să-l acopere sau să-l delege să facă toate astea în locul lui.

Adevărul este că încă speră să aibă dreptate. Are la dispoziţie mai puţin de o zi până când va trebui

să-i dea raportul clientei sale şi vrea neapărat să aibă ceva concret să-i spună lui Penny. Însă nu ăsta-i lucrul cel mai important. Vrea neapărat să aibă ceva concret pentru ea însăşi.

5

În timp ce Holly vorbeşte cu Jérôme, Barbara Robinson stă împreună cu Marie Duchamp în sala de aşteptare a spitalului Kiner Memorial. Aşteaptă să afle dacă medicii au reuşit să-i restabilească Oliviei ritmul cardiac. De asemenea, aşteaptă să afle (deşi niciuna dintre ele nu recunoaşte) dacă bătrâna poetă este încă în viaţă.

Barbara sună acasă şi îi răspunde tatăl ei. Îi zice lui Jim că este la spital, în aşteptarea unor veşti despre o prietenă în vârstă. O prietenă foarte în vârstă, care se numeşte Olivia Kingsbury. Asta este o veste proastă, dar are şi veşti bune. Îi spune să-l sune pe Jérôme şi el îi va explica despre ce este vorba, pentru că, acum, ea şi asistenta Oliviei îl aşteaptă pe doctorul care le va spune cum se simte bătrâna doamnă.

— Tu eşti bine, scumpo? o întreabă Jim.

Răspunsul este nu, dar ea îi zice că da. Tata o întreabă când vine acasă. Ea spune că nu ştie, repetă că totul este în regulă, îşi ia la revedere şi închide. Ca să-i treacă timpul mai repede, se apucă să-şi verifice mesajele vocale. Îl găseşte pe cel de la Holly, dar nu vrea să vorbească acum cu prietena ei. Nici cu tata nu ar fi vrut să vorbească. Încearcă să-şi canalizeze toată energia spre Olivia, ca s-o ţină în viaţă. Normal că asta-i o tâmpenie, dar... poţi să ştii? Evident că Hamlet avea dreptate, pentru că există mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât îşi imaginează majoritatea oamenilor. Barbara însăşi a fost martoră la unele dintre ele.

A primit şi un SMS de la Holly, la care răspunde cu doar patru cuvinte. Tocmai atunci apare doctorul

Oliviei. Expresia de pe chipul lui le dă de înţeles Barbarei şi lui Marie că veştile sunt proaste.

6

În timp ce Barbara citeşte SMS-ul lui Holly şi îi trimite răspunsul foarte scurt, Emily Harris stă la fereastra dormitorului şi se uită la Ridge Road. Când intră Roddy, ea se întoarce, traversează camera (agale, dar mult mai sigură pe picioare şi şchiopătând foarte puţin) şi îl îmbrăţişează.

— Cineva pare să se simtă mai bine, spune Roddy.

Ea zâmbeşte.

— Din ce în ce mai bine, dragul meu. Din ce în ce mai bine. Deloc simpatică detectiva, nu? Cu masca aia şi cu sclifoselile şi întrebările ei indiscrete?

— Nu, deloc simpatică.

— Însă trebuie să fim atenţi la ea. Înclin să-ţi dau dreptate când spui că este posibil să se ocupe de două cazuri separate, pentru doi clienţi diferiţi. Unul interesat de dispariţia lui Dressler şi celălalt interesat de Dahl. Dar parcă tot îmi vine greu să cred asta. Dacă a venit la noi şi ca să afle ceva despre Bonnie Dahl, dar fără să ne-o spună, înseamnă că bănuieşte ceva.

Se apropie amândoi de fereastră şi se uită afară, la strada peste care s-a lăsat seara. Rodney Harris îşi spune că, dacă se va afla ce au făcut – ce încă *fac* –, vor fi stigmatizaţi. Li se va pune eticheta de nebuni şi vor fi duşi la balamuc. Iar atunci i-ar fi distrusă reputaţia academică, clădită cu trudă de-a lungul atâtor decenii.

Emily, care este de departe jumătatea mai practică din relaţia lor, încă se gândeşte la Bonnie Dahl. O mai deranjează ceva, dar preferă să nu se gândească la asta.

— Ce ar putea să descopere Gibney? Nu prea multe. Poate chiar nimic. Bonnie Dahl m-a ajutat cu nişte lucrări de secretariat după Crăciun, însă o perioadă

foarte scurtă. Şi am plătit-o cu bani lichizi. Tocmai acesta a fost pretextul pentru care am rugat-o să nu spună nimănui nimic. I-am atras atenţia că era un venit nedeclarat.

— A venit la noi şi înainte de Crăciun, zice Roddy. Era costumată în... în... ai văzut-o şi tu.

— Costumată în spiriduş, da. Ne-a ajutat la petrecere. Dar atunci au venit cel puţin alţi doisprezece spiriduşi şi pe toţi i-am plătit cu bani lichizi şi le-am interzis să posteze ceva despre asta pe reţelele sociale.

Roddy pufneşte cu dispreţ.

— Mai bine ai interzice vântului să bată. Poate el o să te asculte.

Em îi dă dreptate, deoarece tinerii postează absolut orice, inclusiv fotografii cu părţile lor intime. Dar ştie că Bonnie Dahl nu a postat absolut nimic despre faptul că a fost angajată pe post de spiriduş al lui Moş Crăciun. Nici pe Facebook, nici pe Instagram, nici pe Twitter. Emily a verificat peste tot. Şi mai este ceva.

— I-am promis că o voi angaja curând pe post de secretară şi nu voia să piardă slujba asta.

— Dar poate i-a spus mamei ei.

Acum este rândul lui Emily să pufnească.

— În niciun caz. Zicea că mama e o femeie autoritară, care se amestecă mereu în treburile ei. Iar iubitul, fostul iubit, plecase din oraş şi nu mai ţinea legătura cu el. Detectiva nu ştie nimic despre relaţia – *scurta* relaţie – pe care am avut-o noi cu fata asta. Cel puţin, astăzi nu părea să ştie. Ai văzut ce teamă îi era îi era să te atingă? Ce fricoasă!

Emily începe să râdă, dar imediat se strâmbă de durere şi duce mâinile la şale.

— Ce-ar fi să te mai ung cu puţină cremă proaspătă acolo unde te doare, iubirea mea? o întreabă Rodney.

Ea îi zâmbeşte cu recunoştinţă.

— Ar fi minunat. Şi, Roddy? Mai ai Numărul Doi?

— Da.

— Ţine-l la tine. Pentru orice eventualitate. Să nu uiţi!

Pentru că uită atât de multe în ultimul timp.

— O să-l ţin şi n-o să uit. Tu mai ai Numărul Unu?

— Da, răspunde Emily şi îl sărută. Acum ajută-mă să-mi scot cămaşa de noapte.

7

Bill Hodges i-a spus odată lui Holly că fiecare caz este ca un ou.

Asta s-a întâmplat nu cu mult înainte de moartea lui, când suferea de dureri înfiorătoare şi făcea un tratament medicamentos agresiv. De felul lui, Bill era un om raţional şi practic – mai presus de orice altceva, un poliţist foarte bun. Dar atunci când era sub influenţa morfinei, avea tendinţa să vorbească în metafore. Holly stătea lângă el şi îl asculta cu mare atenţie. Voia să afle cât mai multe de la el. Voia să afle absolut tot.

— Majoritatea cazurilor sunt la fiel de fragile ca ouăle crude. De ce? Pentru că majoritatea criminalilor sunt tâmpiţi. Când vor să facă un rău, până şi cei mai deştepţi oameni se transformă în tâmpiţi. Altminteri, n-ar face răul ăla. Deci trebuie să te porţi cu fiecare caz aşa cum te porţi cu un ou crud. Îl spargi, îl baţi, îl pui într-o tigaie cu nişte unt. După care îţi pregăteşti o omletă.

Holly este în camera de la motelul Days Inn şi se aşază în genunchi lângă pat ca să îşi spună rugăciunea, în momentul acesta, începe să se spargă coaja oului şi să iasă la iveală conţinutul.

4 IULIE 2021

1

Rodney Harris este bucătarul din familie, ceea ce

este un avantaj, pentru că Emily are încă dureri mari de sciatică. Când el a rugat-o să-şi evalueze durerea pe o scară de la unu la zece, ea i-a spus că acum s-a oprit la doisprezece. Şi se vede cât de tare suferă: are ochii înfundaţi în orbite, pielea pergamentoasă întinsă prea tare peste pomeţi a căpătat un luciu sinistru. El îi spune să încerce să mai reziste puţin, pentru că actuala lor victimă şi-a mâncat toată bucata de ficat cu o seară în urmă şi nu a vomitat-o. O asigură că alinarea va veni curând.

În seara aceasta, maestrul bucătar Harris pregăteşte faimoasele lui cotlete de miel, cu unt aromat cu usturoi. Garnitura o va face din fasole verde cu bucăţele de bacon. Mirosul este îmbietor, iar el este convins că îl simte şi fata din subsol, pentru că a lăsat uşa deschisă şi a pus un ventilator pe blatul bucătăriei care să sufle în direcţia aceea aroma cărnii prăjite în tigaie. Se duce la frigider, de unde scoate sticla de Pepsi fără zahăr – ultima cumpărătură făcută de Bonnie în viaţa ei pe acest pământ. Este rece şi bună. Coboară încet scara cu ea într-o mână, cu cealaltă ţinându-se bine de balustradă. Nu-l dor şoldurile chiar atât de tare cât e durerea lui Emily provocată de sciatică, dar tot îl dor. Plus că parcă nici simţul echilibrului nu mai este ca pe vremuri. Crede că asta ar fi din cauza unei uşoare atrofii a urechii medii. Care îi va trece curând.

Bonnie Dahl stă lângă gratiile cuştii. Părul ei blond este încâlcit şi nu mai are strălucirea dinainte. Este trasă la faţă şi foarte palidă.

— Unde ai fost? croncăne fata, de parcă *ea* ar fi stăpâna şi *el* servitorul. Am stat aici toată ziua!

Roddy este de părere că vorbele ei sunt absurde – unde altundeva să fi stat toată ziua? Dar îi zâmbeşte cu blândeţe.

— Am fost ocupat. Am avut de scris un răspuns la un articol stupid.

Întotdeauna scrie răspunsuri la articole stupide

şi întotdeauna are impresia că strigă în pustiu. Însă ce poţi să faci? Trebuie să insişti în continuare. Oricum, nu crede că pe Bonnie Dahl o interesează prea mult acum problemele *lui.* Ceea ce este de înţeles. Dumnezeu ştie când a mâncat ea ultima oară înainte de ficatul ăla. Acum îi este şi foame, şi îngrozitor de sete. I-ar putea spune că toate aceste necazuri se vor sfârşi curând, dar probabil că nu ar reuşi s-o consoleze astfel.

— Cina este aproape gata. Nu-ţi mai dau ficat, dar...

— E miel, spune ea. Se simte până aici mirosul şi îmi vine să mă urc pe pereţi. Cred că exact asta *vrei.* Dacă tot ţi-ai pus în cap să mă omori, de ce n-o faci acum, în loc să mă torturezi atât?

— Vai, dar n-am nici cea mai mică intenţie să te torturez.

Perfect adevărat. Nu-i pasă deloc dacă fata se simte bine sau nu. Pentru numele lui Dumnezeu, despre o *vacă de carne* vorbim aici!

— Uite ce ţi-am adus. O să-ţi astâmpere setea, o să-ţi cureţe gura şi apoi o să-ţi aduc ceva mult mai gustos decât ficatul crud.

Fix pe naiba o să-i aducă. Bonnie Dahl trebuie să moară cu stomacul gol şi cu ficatul detoxifiat. Pune pe podea sticla cu Pepsi şi o împinge uşurel cu mătura până la fanta de la baza cuştii. Fata se apleacă, o înhaţă şi se uită la ea cu un fiel de lăcomie amestecată cu neîncredere.

— Are capacul original, aşa cum ai cumpărat-o, o asigură Roddy. N-am umblat la el. Verifică-l. Ţi-aş fi adus ceva cu zahăr – ca să-ţi dea mai multă energie –, numai că nu ţinem în casă băuturi din astea.

Bonnie rupe sigiliul şi desface capacul. Începe să bea cu sete şi cu poftă. Nu observă punctul de adeziv care acoperă găurica foarte mică pe unde a intrat acul de la seringa hipodermică. Şi se opreşte din băut abia după ce a înghiţit jumătate din lichidul din sticlă. Se uită la el.

— Are un gust ciudat.

— Bea tot. După aceea, o să-ţi aduc nişte cotlete de miel şi nişte fasole ver...

Fata aruncă sticla printre gratii. Îl ratează la milimetru. Chiar şi pe jumătate plină, sticla i-ar fi făcut lui Roddy o vânătaie la fel de urâtă ca aceea pe care i-a făcut-o Bonnie când s-a zbătut în mâinile lui.

— Ce-a fost înăuntru? Ce mi-ai dat?

El nu-i răspunde. Fata nu a mâncat decât bucata de ficat de ieri şi astăzi n-a băut nimic toată ziua. Cu toate că nu i-a injectat-o, soluţia de valium (o doză mare) îşi face imediat efectul. I se înmoaie genunchii doar după trei minute – trei minute în care a turuit nişte obscenităţi nemaiauzite până acum de Roddy. Se apucă de gratii cu toată puterea care i-a mai rămas. I se văd muşchii încordându-se pe sub haine.

— De ce?

Atât mai reuşeşte Bonnie Dahl să îngaime.

— *De ce?*

— Pentru că îmi iubesc soţia, spune Roddy.

Şi adaugă imediat:

— Şi, evident, pentru că mă iubesc şi pe mine. Mă iubesc şi vreau neapărat să mă simt bine. Vise plăcute, Bonnie!

Fata se lasă moale pe podeaua cuştii. Aşa i se pare lui. Dar ar face bine să se poarte cu multă prudenţă: pentru că este tânără, iar el este bătrân.

O să mai aştepte puţin.

2

Emily este în dormitorul lor de la etaj, ghemuită pe pat cu un picior – acela cu nervul sciatic inflamat – strâns la piept. Pe celălalt îl ţine întins. Este singura poziţie în care mai poate să stea fără să o doară atât de tare.

— S-a terminat, spune Roddy.

— Eşti convins? Trebuie să fii convins!

El scoate din buzunar seringa hipodermică.

— Vreau să-i mai injectez o doză. Paza bună trece primejdia rea.

— Dar să n-o strici! strigă Emily, întinzând mâna spre el. Nu care cumva să strici carnea. Să nu-i distrugi *ficatuP.* De ficatul ei am nevoie, Roddy! Am nevoie de el!

— Ştiu, spun el. Rezistă încă un pic, iubirea mea. Nu mai durează mult.

3

Când coboară la subsol, Roddy aude nişte sforăieli vlăguite. Par a nu fi scoase de cineva care se preface că doarme. Dar tot trebuie să dea dovadă de prudenţă. Vâră coada măturii prin fantă şi o împunge pe tânără. Nicio reacţie. O mai împunge o dată, mai tare. Tot nimic. Se apleacă. Într-o mână are seringa, iar pe cealaltă şi-o bagă prin fantă. O prinde pe fată de degete şi îi trage braţul afară. Ea îl apucă de încheietură... dar fără forţă. Apoi i se înmoaie degetele.

Nu trebuie să risc deloc cu ea, îşi spune el şi vâră acul în încheietura fetei. Îi injectează jumătate din conţinutul seringii. Apoi aşteaptă.

După cinci minute, introduce codul care deschide uşa cuştii, imaginându-şi că fata ar trebui să fie cumva rudă cu Femeia Fantastică dacă ar mai reuşi să se lupte cu el după doza aia dublă de sedativ. Păcat că Emily nu mai poate să stea lângă el cu pistolul în mână. Însă draga de ea nu mai este acum capabilă să coboare până la subsol. Ce bine ar fi fost să aibă un lift! însă nu şi-au pus niciodată problema asta. Cum ar fi putut să explice cuşca din capăt muncitorilor care-l instalau? Sau dulgherului?

Însă nu-i nicio problemă. Bonnie Dahl nu este rudă cu Femeia Fantastică; şi acum e dusă de pe lumea asta. Roddy o apucă de braţe şi se căzneşte s-o târască până la uşiţa din spatele raftului cu unelte. În camera

alăturată, un sac din plastic cu o capacitate de o sută optzeci de litri atârnă flasc de capătul tubului ejector de la tocătorul de lemne. În centrul încăperii, este o masă de operaţii. Sunt şi alte unelte aici, dar sunt instrumente chirurgicale şi ustensile de laborator.

Ultima parte a acestei operaţiuni – operaţiunea de dinaintea operaţiei, cum obişnuieşte să zică Roddy – este cea mai dificilă: trebuie să o pună pe masă pe tânăra fără cunoştinţă. Cum-necum, reuşeşte să ridice cele aproape şaizeci şi cinci de kilograme. Îi pârâie spatele, îi răcnesc şoldurile. Preţ de o clipă – înspăimântătoare, demoralizantă clipă – crede că o s-o scape. Dar se gândeşte la Em, care zace în patul lor, cu un picior strâns la piept, cu chipul desfigurat de durerile insuportabile. Şi atunci face un ultim efort şi izbuteşte s-o rostogolească pe masă pe Bonnie Dahl, care aproape cade pe partea cealaltă. Îşi bate universul joc de el sau ce? O apucă repede de păr cu o mână, de coapsă, cu cealaltă şi o trage înapoi. Tânăra scoate un geamăt înăbuşit şi gutural şi parcă spune *mami.* Roddy se gândeşte la toţi care şi-au strigat mamele atunci când le-a venit sorocul, chiar dacă mama respectivului nu era una prea bună. Puştiul Steinman a strigat-o pe a lui. Dar puştiul Steinman a fost sacrificat doar pentru că ei nu au ştiut dinainte cât de exagerat de devotată era Ellen Craslow dietei ei vegane şi absolut ridicole.

Gâfâind tare şi sperând că nu va face un stop cardiac, Roddy stă puţin ca să-şi tragă sufletul. *Ar fi trebuit să ne punem un scripete aici,* îşi zice el. Sigur că aşa ar fi trebuit să facă, dar nici meseriaşilor care l-ar fi instalat nu ar fi putut să le explice prezenţa cuştii mari de dincolo, aşa cum n-ar fi reuşit să o explice nici acelora care le-ar fi instalat liftul. Când i se mai domolesc bătăile inimii, o leagă pe Bonnie de mâini şi de glezne. Apoi scoate recipientele în care îi va pune organele, ia un bisturiu şi începe să-i taie hainele.

27 IULIE 2021

1

Holly îşi spune rugăciunea şi a ajuns în punctul când îi mărturiseşte lui Dumnezeu cât de dor îi este de Bill Hodges. Chiar atunci, universul îi mai aruncă un pai.

Începe să-i sune telefonul. Se uită pe ecran, vede un număr necunoscut şi vrea să respingă apelul, spunându-şi că este cine ştie ce tip din India care vrea să-i propună să–şi prelungească garanţia auto sau are cine ştie ce ofertă pentru un tratament infailibil împotriva Covidului. Numai că ea este ocupată – *lucrează* la un caz. Totuşi răspunde, pregătindu-se să închidă imediat ce va începe reclama pentru produsul propus.

— Alo? Holly? Holly Gibney?

— Da, eu sunt. Cine este la telefon?

— Randy?

Tonul este interogativ, de parcă n-ar mai şti cum îl cheamă.

— Randy Holsten? M-ai întrebat ce mai ştiu de Tom? Şi de Bonnie, iubita lui?

— Da, aşa este.

— Mi-ai zis să te sun dacă-mi mai aduc aminte de ceva. Mai ştii?

Holly nu crede că Randy este chiar beat-beat, dar are impresia că a luat ceva la bord.

— Mai ştiu. Şi ţi-ai adus?

— Ce să-mi aduc?

Răbdare, îşi spune ea.

— Ţi-ai adus aminte de ceva, Randy?

— Da, da probabil că nu înseamnă nimic. Eram la cheful ăla, da? De Revelion. Şi eram cam pilit...

— Mi-ai spus toate astea.

— Şi m-am dus la bucătărie, că acolo se ţinea berea, şi tipa aia – Bonnie – a venit şi ea şi am stat niţel la taclale. Nu cred că şi ea era beată, da clar că nici

prea trează nu era, că prea mergea din perete-n perete, dacă te prinzi ce vreau să zic. Cel mai mult am vorbit eu. Că aşa fac mereu când sunt cam trotilat. Şi ea a ascultat. Cred că a venit la bucătărie ca să scape de Tom. Şi pe-asta ţi-am zis-o?

— Da.

— Da' a zis o chestie de care mi-am adus aminte. Nu atunci, când am vorbit noi la Starbucks, ci după aia. N-am vrut să te sun, da mi-am zis că poate se merită.

— Despre ce e vorba?

— Am întrebat-o ce-a făcut în vacanţa de Crăciun şi ea mi-a zis că s-a costumat în spiriduş. Şi eu zic atunci: „Ceee?" Şi ea zice: „Am fost spiriduşa Moşului". Nu-i aşa că nu înseamnă nimic?

Holly îşi aminteşte o replică din *Imperiul contraatacă.*

— Absolut orice înseamnă ceva, aşa să ştii.

Pe Randy îl apucă râsul.

— Yoda! Extraordinar! Eşti tare, Holly! Auzi, dacă o să vrei vreodată să ieşi la un burger şi o bere...

Holly îi mulţumeşte pentru invitaţie şi îi spune că se va gândi la asta. Apoi pune punct discuţiei încercând să nu îl supere că nu se întinde la vorbă. Îşi termină rugăciunea pe pilot automat.

O spiriduşă. I-a spus că s-a costumat într-o spiriduşă a lui Moş Crăciun. Probabil că nu-i ceva important. Dar, după cum ar spune Yoda, *tot este ceva interesant.*

Poate ştie Penny despre ce vorbea Bonnie. Însă Holly nu vrea să mai stea de vorbă cu doamna Dahl până nu va fi obligată să o facă. Ce vrea ea acum, că i-a trecut tot somnul, este o ţigară. Se îmbracă şi coboară la aparatul de făcut cuburi de gheaţă. Îi vine o idee pe drumul până acolo. După ce îşi aprinde ţigara, caută în agenda telefonului numărul Lakeishei Stone şi o sună.

— Dacă iar mă pui să donez la biserică...

— Nu te pun să faci nimic, Keisha. Holly Gibney la

telefon. Pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles, dacă răspunsul meu v-ar ajuta s-o găsiţi pe Bonnie. N-aţi găsit-o, nu?

Holly, care este din ce în ce mai sigură că Bonnie nu mai este în viaţă, îi răspunde:

— Încă nu. Uite ce vreau să te întreb: ţi-a spus vreodată că s-a costumat... ştiu că o să ţi se pară aiurea, dar asta este... într-un spiriduş al lui Moş Crăciun?

Keisha începe să râdă.

— Dar nu-i deloc aiurea. Chiar *a fost.* În fine, s-a îmbrăcat fix ca Moşul şi şi-a pus şi barbă albă şi căciulă roşie. Nu cred că spiriduşii lui se îmbracă aşa. Dar *a avut* cizmuliţe din alea de spiriduş, drăguţe şi verzi şi cu vârful ascuţit şi curbat. Cică i-ar fi găsit la un magazin de second-hand. Dar de ce mă întrebaţi?

— A lucrat la mall? Pe perioada sărbătorilor de iarnă?

— Nu, s-a costumat aşa pentru o petrecere de Crăciun. Din cauza Covidului, petrecerea s-a ţinut pe Zoom, dar spiriduşii – nu ştiu câţi au mai fost în afară de Bonnie, poate încă vreo zece sau doisprezece – s-au dus acasă la invitaţi cu gustări şi baxuri cu bere. Poate şi cu nişte şampanie, nu ştiu. Era o chestie mai stilată, cu nişte persoane de la Bell.

Holly simte că o ia cu fierbinţeală pe şira spinării. Nici acum nu a aflat nimic cert, dar rareori i s-a mai întâmplat să aibă un presentiment atât de puternic.

— Ştii cumva cine a organizat petrecerea aceea?

— Nişte profesori în vârstă, la pensie acum. El a predat biologia, iar ea, literatura engleză. Soţii Harris.

2

Holly îşi mai aprinde o ţigară şi începe să se plimbe prin parcarea motelului Days Inn. Nici nu mai

stinge prima ţigară în scrumiera portabilă, atât de dusă pe gânduri este. O aruncă pur şi simplu pe jos şi o striveşte sub talpă, apoi continuă să meargă, încruntată şi cu capul aplecat. Nu mai reuşeşte să ţină pasul cu toate supoziţiile care i se bulucesc în minte şi trebuie să-şi repete mereu că nu sunt decât nişte *simple* supoziţii, atâta tot. Bill compara cazurile cu ouăle. Mai vorbea şi despre „sindromul Fordului albastru”[111]. Adică, de îndată ce îţi cumperi un Ford albastru, începi să vezi pretutindeni doar Forduri albastre.

Simple supoziţii, îşi spune ea iar şi iar, în timp ce îşi mai aprinde o ţigară. *Nu fapte, ci simple supoziţii.* Sigur că da.

Şi totuşi...

Cary Dressler a lucrat la sala de bowling „Dă cu bila”; Roddy Harris – zis şi Bilă Mică – juca bowling la sala „Dă cu bila”. Plus că, uneori, Cary juca în echipă cu Roddy. Bonnie Dahl a lucrat pentru soţii Harris în perioada Crăciunului, cu toate că – pune-ţi frână, fato! – a fost angajată pentru o singură seară. Cât despre Ellen Craslow...

O sună din nou pe Keisha.

— Tot eu sunt. Scuze, poate te pregăteai de culcare.

Keisha râde.

— Nici vorbă de aşa ceva. Mie îmi place să citesc noaptea, când e linişte în casă. Care-i treaba?

— Ştii cumva dacă Bonnie a mai avut şi vreo altă legătură cu soţii Harris? După povestea aia de la Crăciun?

— Da, chiar a avut. A mai lucrat puţin pentru doamna profesoară pe la începutul anului. A scris scrisori de mulţumire în numele ei şi i-a organizat lista de contacte din agenda electronică. Rahaturi de genul ăsta. A învăţat-o şi nişte chestii la calculator, deşi avea impresia că doamna profesoară se pricepe la asta

[111] Vezi nuvela „Un strop de sânge" (n. tr.) .

mult mai bine decât susţine.

Acum, Keisha şovăie puţin.

— Zicea că poate îi cam căzuse cu tronc bătrânei doamne, dacă înţelegeţi ce vreau să spun... Dar de ce mă întrebaţi asta?

— Încerc să stabilesc cu cine a intrat în contact şi ce anume a făcut de la sfârşitul lui 2020 şi până în ziua dispariţiei, răspunde Holly.

Adevărat, dar nu prea.

— Îmi dai voie să te mai întreb ceva? Nu despre Bonnie, ci despre cealaltă femeie despre care mi-ai povestit – Ellen Craslow?

— Sigur că da.

— Ziceai că stăteaţi de vorbă cu ea pe holurile Clopotniţei. Dar parcă ziceai că lucra şi în clădirea Catedrei de biologie?

— Ba da. E chiar lângă Memorial Union. Are vreo importanţă?

— Probabil că nu.

Dar poate are. Posibil ca Rodney Harris să-şi fi păstrat biroul din clădirea aceea. Profesorii de facultate nu ies niciodată cu adevărat la pensie, nu-i aşa? Şi chiar dacă nu mai are acum niciun birou al lui acolo, poate a avut unul la momentul dispariţiei lui Ellen.

3

Holly a rămas fără ţigări, dar este un supermarket chiar lângă motel. Porneşte într-acolo pe alee şi chiar atunci i se luminează din nou ecranul telefonului. O caută Tanya Robinson. Holly îi răspunde şi se aşază pe o bancă din faţa magazinului. S-a depus roua şi i se udă pantalonii. În mod normal, treaba asta ar necăji-o foarte tare, pentru că nu are altă pereche la ea. Dar acum, abia dacă observă.

— Am vrut să-ţi povestesc despre Barbara, spune Tanya.

Holly se sperie.

— A păţit ceva?

— Nu, totul e foarte bine. Ţi-a dat ea vestea cea mare? M-am gândit că n-a apucat s-o facă, pentru că a avut prea multe treburi astăzi. De asta te-am sunat.

Holly ezită puţin, dar, dacă Tanya ştie deja, probabil că nu ar fi o greşeală să spună că a aflat şi ea.

— Nu mi-a dat-o ea, ci Jérôme. Extraordinară veste! Premiul Penley e mare lucru în lumea poeziei.

Tanya începe să râdă.

— Uite cum ne-am făcut cu *doi* scriitori în familie! Nici nu-mi vine să cred. Străbunicul meu nici nu ştia să citească. Cât despre străbunicul lui Jim... ştii şi tu cine era.

Sigur că Holly ştie. Alton Robinson, faimosul gangster din Chicago, despre care este vorba în cartea lui Jérôme, carte care va fi publicată curând.

— Barbara s-a tot dus acasă la o poetă din oraş, Olivia Kingsbury...

— Ştiu cine este.

Nu se apucă să-i explice Tanyei că Olivia Kingsbury este mult mai mult decât o „poetă din oraş”.

— Mi-a zis Jérôme că a pregătit-o pe Barbara.

— De câteva luni bune, dar eu abia astăzi am aflat. Probabil că se temea să nu zică lumea că încearcă să-şi imite fratele şi din cauza asta n-a spus nimic. Absurd, absolut absurd! Dar asta-i Barbara noastră! în orice caz, au devenit foarte apropiate, iar astăzi, doamna Kingsbury a trebuit să fie internată în spital. A făcut fibrilaţie atrială. Ştii ce-i aia?

— Da. Mare păcat, dar aşa se mai întâmplă la vârsta asta. Olivia Kingsbury are aproape o sută de ani.

— Au reuşit s-o stabilizeze, dar sărmana bătrână are şi cancer – de ani de zile ştie de el, aşa spune Barbara. Numai că acum i s-a extins la plămâni şi la creier. Mi-a mai zis ceva, dar plângea foarte tare şi n-am prea înţeles.

— Îmi pare teribil de rău!

— M-a rugat să-i sun toţi prietenii. Se întoarce

acum acasă la doamna Kingsbury, împreună cu asistenta ei, care-i la fel de distrusă ca Bărbie a noastră.

O să rămână acolo la noapte şi mi se pare că mâine o s-o aducă şi pe bătrână de la spital. Pentru că le-a spus că nu vrea să moară acolo şi sunt perfect de acord cu ea.

— Mi se pare o atitudine foarte matură din partea Barbarei, zice Holly.

— Este o fată tare bună. O fată loială, pe care te poţi baza oricând.

A început şi Tanya să plângă.

— Vrea să rămână acolo tot restul săptămânii şi în weekend, deşi se poate să nu dureze atât de mult. Mi-a spus că doamna Kingsbury le-a pus să-i promită că nu o s-o ducă din nou la spital dacă reîncep fibrilaţiile.

— Înţeleg.

Holly se gândeşte la mama ei care a murit în spital. Singură.

— Transmite-i Barbarei toată dragostea mea! Şi spune-i că o felicit din inimă pentru că a ajuns în finala pentru Premiul Penley.

— O să-i spun, Holly, dar nu cred că acum o mai interesează asta. M-am oferit să vin şi eu să le ajut cumva, dar Barbara mi-a zis că nu este nevoie. Cred că vor amândouă, ea şi cu Marie – aşa o cheamă pe asistentă –, să stea singure cu doamna Kingsbury. Am impresia că nu mai are pe nimeni. A trăit mult mai mult decât toate rudele ei.

4

Din convorbirea cu Tanya, Holly înţelege că nu ar mai trebui să încerce să ia legătura cu Barbara cât timp va sta la căpătâiul prietenei şi îndrumătoarei sale pe căile misterioase ale poeziei, în ultimele clipe ale vieţii acesteia. Însă, după ce îşi cumpără două pachete de ţigări şi se întoarce în cameră,

Holly tot o sună pe Barbara. Intră imediat

mesageria vocală. Îi spune că a pus-o Tanya la curent cu tot ce se întâmplă şi că neapărat să o sune în caz că ar avea nevoie de ceva. Şi că îi pare nespus de rău că veştile proaste au venit atât de repede după cele bune.

— Te iubesc, încheie Holly mesajul.

Se dezbracă, se spală pe dinţi cu degetul şi cu puţin săpun (*câââh!)* şi se duce la culcare. Stă întinsă pe spate şi cu ochii deschişi în întuneric.

Mintea ei nu vrea să se deconecteze de la realitate şi se teme să nu aibă parte de o noapte albă. Îşi aduce aminte că are nişte pastiluţe de melatonină pe fundul genţii şi înghite una cu o gură de apă. Apoi se uită dacă a primit vreun SMS.

Şi a primit. Unul singur. De la Barbara. Doar patru cuvinte. Holly stă în fund pe pat şi le citeşte iar şi iar şi iar. Din nou o ia cu fiori calzi pe şira spinării. Pentru că mesajul pe care i l-a trimis Barbarei, împreună cu poza lui Cary Dressler alături de echipa Generaţia de Aur, a fost: îl mai ţii minte pe tipul ăsta?

Iar răspunsul Barbarei este: *Pe care dintre ei?*

5 IULIE 2021

1

— Cred că ai să poţi să mă ajuţi în seara asta, spune Roddy după ce intră în dormitor.

Emily schiţează un zâmbet îndurerat. Buzele subţiri îi dezvelesc dinţii. Hamburgerul pe care i l-a adus mai devreme – suculent şi mai în sânge, aşa cum îi place ei – este şi acum pe noptieră. Nu a muşcat decât o singură dată din el.

— Cred că n-o să fiu în stare nici măcar să mă dau jos din pat, cu atât mai puţin să te ajut. Trebuie să te descurci singur. Durerea asta este... dincolo de orice închipuire.

Roddy ţine în mâini o tavă, peste care a pus un şervet. Îl dă la o parte şi îi arată o cupă plină cu o substanţă albă, asemănătoare cu untura şi brăzdată cu filamente roşii. Alături de ea este o lingură.

— Am păstrat-o pentru tine.

Minciună. Adevărul este că a uitat de ea. A descoperit-o în congelator înainte de prânz, când căuta una dintre gustările de la Stouffer, care îi plac atât de mult. A încălzit budinca de osânză la foc foarte mic, în cuptorul aragazului. Nu l-a folosit pe celălalt pentru că microundele ucid majoritatea nutrienţilor – este un fapt demonstrat şi cunoscut de toată lumea. Nu-i deloc de mirare că foarte mulţi americani au o stare de sănătate extrem de proastă; cuptoarele cu microunde ar trebui interzise prin lege.

Se aprinde lăcomia în ochii lui Emily – ochi duşi în fundul capului. Întinde mâna.

— Dă-mi-o! Ieri ar fi trebuit să mi-o dai, om nemilos ce eşti!

— Ieri n-am avut nevoie de ajutorul tău. Azi am. Jumătate pentru înăuntru şi jumătate pentru exterior, Em. Ştii ce trebuie să faci. Juma-juma.

Îi dă cupa şi lingura. Peter Steinman nu a fost un copil prea grăsuţ, dar, după ce au topit ce s-a putut topi din el, le-a oferit o adevărată comoară comestibilă. Soţia lui Roddy începe să mănânce cu poftă – *să înfulece* de-a dreptul. Pe bărbie i se prelinge o dâră de grăsime amestecată cu fibre subţiri de tendon bogat în colagen. Cu multă îndemânare, probabil câştigată în timp, Roddy ia grăsimea aia de acolo şi i-o bagă înapoi în gură. Emily îi suge degetul – gest care, odată ca niciodată, i-ar fi transformat fideluţa din pantaloni într-o şină de cale ferată. Însă asta a fost pe vremuri şi nu mai poate face nimic ca să revină la starea de atunci. Nu că atât Viagra cât şi toate celelalte medicamente împotriva disfuncţiei erectile fac rău creierului, dar şi accelerează cu mult deteriorarea cromozomilor.

Pierzi câte şase luni de viaţă la fiecare raport sexual realizat cu ajutorul unei pastile de Viagra. Este un fapt demonstrat, în ciuda negărilor vehemente ale companiilor farmaceutice.

Îi ia cupa din faţă înainte să o termine. Cât pe ce s-o scape din mână – şi ce mare tragedie ar fi fost! Dar reuşeşte să o prindă.

— Intoarce-te! Pe burtă. O să-ţi ridic eu cămaşa de noapte.

— Pot s-o fac şi singură.

Chiar poate. Îşi dezgoleşte coapsele zbârcite şi fesele sfrijite. El începe să întindă resturile de grăsime şi colagen pe partea stângă a fundului şi pe partea interioară a coapsei, unde ajunge durerea provocată de nervul ăla enervant. Emily scoate un geamăt înăbuşit.

— Mai bine?

— Cred că... da, e mai bine. Dumnezeule, chiar e mai bine!

Roddy adună tot ce a mai rămas în cupă şi continuă să o ungă şi să o maseze. Foarte curând, grăsimea este absorbită de pielea ei, reuşind să potolească nervul furibund şi să-l adoarmă.

Nu, nu doarme, îşi spune el, *doar moţăie un pic. Adevărata alinare i-o va aduce ficatul fetei. Şi supele nutritive, şi tocăniţele, şi fileurile, şi antricoatele.*

I-a intrat nişte grăsime sub unghii. Îşi vâră pe rând degetele în gură, o linge şi o înghite. Apoi trage la loc cămaşa de noapte a lui Emily.

— Odihneşte-te acum. Încearcă să dormi. Pregăteşte-te pentru diseară.

Îi sărută tâmpla transpirată.

2

În aceeaşi noapte, cu doar câteva minute înainte de ora unsprezece, Bonnie Dahl se trezeşte şi îşi dă seama că este complet goală, întinsă pe o masă, într-o

începere puternic luminată. Are gleznele şi încheieturile mâinilor prinse cu cleme. Rodney şi Emily Harris se uită la ea. Amândoi poartă şorţuri lungi, cauciucate, şi mănuşi lungi, până la cot.

— Cucu-bau! spune Roddy. Te văd!

Bonnie încă este ameţită. Ar vrea să creadă că totul nu este decât un vis, cel mai îngrozitor coşmar pe care l-a avut vreodată. Dar ştie că nu este aşa. Încearcă să-şi ridice capul. Şi-l simte greu ca o lespede de mormânt. Dar reuşeşte. Vede că au făcut nişte semne pe ea cu markerul. Un fel de hartă ciudată.

— Vreţi să mă violaţi?

Are gura uscată. Vocea îngroşată şi răguşită.

— Nu, drăguţă, spune Emily.

Părul îi atârnă în laţe încâlcite pe faţa palidă şi descărnată ca a doamnei cu coasa. Îi sclipesc ochii. Buzele zbârcite i s-au strâns într-un rictus de durere.

— Vrem să te mâncăm.

Bonnie începe să urle.

28 IULIE 2021

1

În neagra oră de dinainte de ivirea zorilor, Emily Harris stă la fereastra dormitorului şi se uită la strada pustie, luminată de lună. Rodney doarme cu gura deschisă şi sforăie tare. Pe Emily o cam enervează zgomotul pe care-l face, dar îşi invidiază soţul că reuşeşte să se odihnească. Ea s-a trezit la trei şi un sfert şi ştie că nu va mai dormi deloc în noaptea asta. Pentru că acum a înţeles ce anume o frământa.

Ar fi trebuit să-şi dea seama chiar din clipa când a sunat Gibney, cu povestea aia inventată despre cum Dressler ar fi fost suspectat de furturi de maşini. O minciună atât de evidentă! Şi atunci, de ce nu şi-a dat seama? La început, s-a întrebat dacă nu cumva îşi

pierde şi ea minţile, aşa, ca Rodney. (Şi, da, la acest ceas de noapte, îşi poate permite să admită că acesta este adevărul.) Dar ştie că nu este cazul în ceea ce o priveşte pe ea. Este la fel de ascuţită la minte cum a fost întreaga viaţă. Numai că unele lucruri sunt atât de mari, atât de *evidente,* că le ignori pur şi simplu. Sunt ca o mobilă urâtă şi masivă, cu care te-ai obişnuit deja şi pe care acum o ocoleşti instinctiv. Până când se întâmplă să te loveşti de ea şi să-ţi spargi capul.

Sau până se întâmplă să ai un vis în care să-ţi apară o anumită putoare vegană şi încăpăţânată.

Şi am ştiut, îşi spune acum Emily. *Precis am ştiut. I-am zis că ar fi o coincidenţă prea mare să existe două cazuri diferite în care să fie implicate două dintre persoanele pe care le-am răpit noi. Dar Roddy nu şi-a făcut probleme. Mi-a spus că se întâmplă şi asemenea coincidenţe şi eu am fost de acord.*

Am fost de acord! *Dumnezeule, ce prostie!*

Nici măcar nu şi-a adus aminte – cel puţin, nu atunci – că, folosindu-se de identitatea „Laurenbacallfan”, Gibney a chestionat toate persoanele de pe Twitter care poartă numele Craslow. Emily poate accepta ca legătura dintre Dahl şi Dressler să fie o coincidenţă. Dar şi Dahl, şi Dressler, şi Craslow?

Nu, nici vorbă.

Pleacă de lângă fereastră şi se duce încet la baie, ţinându-şi o mână apăsată pe şale. Se ridică pe vârfuri (cât de tare doare!), întinde mâna până deasupra dulăpiorului cu medicamente şi ia de acolo un flacon maroniu, prăfuit şi fără etichetă. În el mai sunt două pastile verzi. Sunt ultimul ei colac de salvare, în caz de nevoie. Emily încă speră că nu va fi cazul să le ia. Se întoarce în dormitor şi se uită la soţul ei, care sforăie în continuare. Şi îşi spune: *Arată îngrozitor de bătrân.*

Se întinde pe pat şi ascunde flaconul maroniu sub pernă. De dimineaţă, îi va spune ce ştie acum şi ar

fi trebuit să fi ştiut mai devreme. Deocamdată, îl va lăsa să doarmă pe moşuleţul ei drag.

Stă pe spate, cu ochii larg deschişi în beznă.

2

Melatonina şi-a făcut efectul. Holly se trezeşte şi constată că se simte ca nouă. Face duş şi se îmbracă, după care îşi verifică telefonul. L-a închis aseară, iar acum vede că are un apel din partea lui Pete Huntley – la unu şi un sfert dimineaţa! – şi un mesaj vocal. Dar mesajul nu e de la Pete, deşi este trimis de la numărul lui. Este de la fiica lui.

„Bună, Holly, sunt Shauna. Tata e în spital. A recidivat boala. Al naibii să fie Covidul ăsta, că tot nu se lasă!”

Zicea că se simte din zi în zi tot mai puternic, îşi aminteşte Holly. *Ca tipul din cântecul trupei Chicago.*

„A vrut să ducă gunoiul la ghenă. A leşinat pe hol. L-a găsit o vecină, doamna Lothrop, şi a sunat la Urgenţe. Am stat toată noaptea lângă el. N-a făcut niciun infarct şi nici nu e conectat la aparate ca să respire. Slavă Domnului! Pare că se simte mai bine în dimineaţa asta, dar mi-e teamă să nu fie şi el unul dintre ăia care rămân cu sechele grave. O să-i facă nişte analize şi apoi îl externează. Că au nevoie de paturi. Porcăria asta o să ne termine pe toţi. Ai mare grijă de ti...”

Aici se termină mesajul.

Lui Holly îi vine să dea cu telefonul de toţi pereţii.

Aşa cum ar spune şi Shauna Huntley, ăsta-i un început al naibii de prost pentru o zi al naibii de proastă. Îşi aduce aminte de Althea Haverty, de la sala de bowling.

Şi despre cum susţinea ea sus şi tare că toată treaba asta cu Covidul nu-i decât o minciună.

Şi cum s-a uitat la ea cu milă amestecată cu dispreţ

atunci când i-a întins cotul în semn de salut. Şi zicându-i: *Domniţă, nu te supăra pe mine, dar eu nu fac chestia asta.*

Holly nu-i doreşte să ajungă pe un pat de spital cu masca de oxigen pe mutra aia umflată şi cretină, care neagă din răsputeri existenţa Covidului, dar...

Dar, de fapt, exact asta îi doreşte.

3

Holly se duce cu maşina la Burger King pentru micul-dejun. A ţinut minte să-şi ia o pereche nouă de mănuşi cu care să plătească la un ghişeu şi să-şi ridice comanda la celălalt. Mănâncă în cameră, pleacă de la motel şi porneşte spre Căminul de Bătrâni Rolling Hills. Dar tot ajunge înainte de începerea programului de vizite, aşa că îşi parchează Priusul, deschide portiera şi fumează o ţigară. Îi scrie un mesaj Barbarei, în care o întreabă ce anume a vrut să spună prin *pe care dintre ei.* Nu primeşte niciun răspuns. De fapt, nici nu se aştepta să primească, pentru că nu are nevoie. Probabil că Barb i-a recunoscut şi pe Rodney Harris, şi pe Cary Dressler. Holly moare de curiozitate să afle în ce împrejurări a făcut cunoştinţă cu profesorul Harris. Iar simplul gând că Barbara s-a aflat la un moment dat faţă în faţă cu Harris o îngrijorează foarte tare.

Îl caută pe profesorul Harris pe Google şi primeşte tot felul de informaţii, printre care şi mai multe fotografii ale acestuia din tinereţe, când avea părul complet negru şi doar câteva riduri. O caută şi pe profesoara Emily Harris şi obţine alt torent de rezultate, confirmând spusele Keishei. Bonnie a cunoscut-o pe Emily Harris. De fapt, chiar *a lucrat* pentru Emily Harris.

Rodney l-a cunoscut pe Cary Dressler. N-a fumat marijuana cu el, dar au jucat împreună atunci când Cary înlocuia pe câte cineva din echipa Generaţia de Aur.

Posibil ca Rodney s-o fi cunoscut şi pe Ellen Craslow. Poate chiar a schimbat câteva cuvinte cu ea; în fond, lucrau în aceeaşi clădire, iar Keisha Stone spune că femeia aceea stătea de vorbă cu toată lumea.

Îi scrie un alt SMS Barbarei, având acum grijă să se exprime mai clar: *Pe Rodney Harris l-ai recunoscut? It cunoşti? Ştiu că eşti ocupată, dar răspunde-mi când vei avea o clipă liberă.*

Se uită la ceas şi vede că s-a făcut ora nouă. A început programul de vizită. Nu se aşteaptă să afle ceva nou de la Victor Anderson (presupunând că va afla ceva) şi ştie foarte bine că nici unchiul Henry nu va avea nimic să-i spună. Dar tot a venit până aici, aşa că de ce să nu facă ce şi-a propus. Va termina până la zece, după care îl va suna pe Pete să afle cum se mai simte şi va porni înapoi spre oraş. Se va opri ca să vorbească şi cu Ernie Coggins? Poate că da, deşi nu prea crede.

Toate indiciile conduc la soţii Harris.

4

Holly se duce la recepţie, spune cine este şi pe cine doreşte să viziteze. Recepţionera – doamna Norman – se uită pe computer şi dă un telefon. Apoi o anunţă pe Holly că domnul Henry Sirois este acum la baie, unde va fi spălat şi tuns. Victor Anderson este pe verandă şi, cu toate că pare lucid, este extrem de greu să înţelegi ce vrea să spună. Ar fi foarte bine dacă doamna Gibney ar putea să mai aştepte puţin, ca să apară şi soţia domnului – că pe la ora asta vine să-l vadă, iar dânsa înţelege perfect ce spune domnul Anderson.

— Doamna Evelyn este o adevărată comoară, spune recepţionera.

Holly este de acord să o aştepte pe soţia lui Anderson, pentru că tocmai ce i-a venit o idee. Probabil una proastă, dar e singura pe care o are. Partenerul ei este în spital, Jérôme este la New York,

iar Barbara stă la căpătâiul prietenei sale muribunde. Şi chiar dacă nu ar fi ocupată, Holly tot nu i-ar cere ajutorul. Mai cu seamă după toate cele întâmplate cu Chet Ondowsky.

Îşi deschide ipadul şi se uită la fotografiile cu casa de la numărul 93, Ridge Road – atât pe site-ul de imobiliare Zillow (unde valoarea estimată este de un milion şapte sute de mii de dolari), cât şi pe Google Street View. A văzut casa, dar acum vrea să se uite la garaj. Mare dezamăgire! Aleea coboară şi nu se vede decât acoperişul. Măreşte poza, dar degeaba. Păcat.

În hol intră o femeie suplă – pantaloni albi, tenişi albi, păr alb tuns foarte scurt, după ultima modă – şi se apropie de doamna Norman. Vorbesc puţin, după care doamna Norman i-o arată pe Holly. Aceasta se ridică de pe scaun, se prezintă, ridică puţin cotul în semn de salut. Doamna Anderson – Evelyn – i-l atinge cu al ei şi o întreabă cu ce îi poate fi de folos.

— Aş vrea să-i pun câteva întrebări soţului dumneavoastră. Sunt foarte puţine, sper să nu-l obosesc. Investighez dispariţia unei persoane care a lucrat la sala „Dă cu bila”. Cary Dressler se numeşte persoana aceasta. Înţeleg că domnul Anderson a jucat câteodată împreună cu el. Iar doamna Norman mi-a spus că aţi putea să... să...

— Să vă traduc ce spune soţul meu? zâmbeşte doamna Anderson. Sigur că da. Nu l-am cunoscut pe domnul Dressler, dar am auzit multe despre el. Vie zicea că este un jucător excepţional de bowling şi un tip foarte simpatic.

Şi adaugă în şoaptă:

— Cred că se duceau câteodată în spate ca să fumeze iarbă.

— Aşa am auzit şi eu, zice Holly.

— Credeţi că...

I se taie respiraţia. Dar încă se observă că mai zâmbeşte în spatele măştii.

— *... Că l-a omorât cineva:?*

Holly, care exact asta crede, spune că încearcă să afle unde a plecat.

— Păi, veniţi cu mine! o invită Evelyn Anderson pe un ton vesel. Mă cam îndoiesc că v-ar putea spune ceva de folos, dar are mintea la fel de limpede ca înainte şi sunt convinsă că i-ar face bine să vadă şi pe altcineva în afară de mine.

5

Pe verandă sunt câţiva bătrâni care iau micul-dejun. Unii mănâncă singuri, alţii sunt ajutaţi de infirmiere.

La televizorul cu ecran foarte mare se dă un episod din vechiul serial *Mayberry R.F.D.,* iar râsetele înregistrate pe bandă sunt cam singurele sunete din încăperea aceea mare şi luminoasă. Victor Anderson stă într-un scaun cu rotile, întors cu spatele la televizor, ca să se poată uita la peluză, unde un bărbat tunde iarba. Holly îşi spune că Anderson pare a fi construit din doi oameni: de la umeri şi până la mijloc arată ca un docher – umerii laţi şi trunchiul zdravăn. Însă are picioarele foarte slabe, este desculţ şi i se văd petele roşiatice ale eczemei. Anderson are o mască N95, dar acum o poartă în jurul gâtului, nu la gură.

Evelyn îi spune:

— Bună dimineaţa, drăgălaşule! Ţi-a fost dor de mine?

Bărbatul se uită în jur, iar acum Holly vede că jumătate din faţa lui este sluţită de o grimasă oribilă, care îi dezveleşte dantura din partea stângă. Încearcă să zâmbească cu jumătatea dreaptă a feţei. Şi spune:

— Bu... oaso.

Evelyn îi ciufuleşte părul cărunt şi îl sărută pe obraz.

— Ţi-am adus un musafir. Doamna aceasta se numeşte Holly Gibney. Vrea să-ţi pună câteva întrebări despre

cariera ta de mare jucător de bowling. Bine?

Face un gest din cap, ceea ce probabil înseamnă că este de acord, şi scoate câteva sunete pe un ton interogativ.

— Vrea să ştie despre ce este vorba.

— Mă interesează Cary Dressler, aproape că strigă Holly. Îl mai ţineţi minte?

Anderson mai zice ceva şi face un gest din mâna dreaptă, cu degete noduroase. Cea stângă zace pe braţul scaunului, cu palma în sus.

— Spune că vă aude, nu-i surd.

Holly se face roşie la faţă – din cauza măştii, nu se vede cât de tare.

— Scuze.

— Nu face nimic. I-aş pune masca la gură, dar atunci nici eu nu l-aş mai înţelege. Să ştiţi că a fost vaccinat. Toţi cei de aici au fost vaccinaţi.

Acum coboară tonul:

— Două asistente şi unul dintre terapeuţi au refuzat şi au fost concediaţi.

Holly se bate uşor pe partea superioară a braţului.

— Şi eu m-am vaccinat.

— Ţi-l aminteşti pe domnul Dressler, Vie, aşa-i? Ziceai că e un tip de treabă, un *mensch*[112].

— *Mehh,* aprobă Anderson, zâmbind din nou doar cu jumătate de faţă.

Holly crede că a fost o vreme, dar nu prea de demult, când probabil arăta exact ca Lee J. Cobb, în rolul din *Pe chei,* sau în cel din *12 oameni furioşi*[113]*.* Chipeş şi puternic.

— Scuzaţi-mă o clipă, le spune Evelyn şi se îndepărtează.

La televizor, mătuşa Bea tocmai a zis ceva amuzant

---

[112] „Persoană cumsecade, corectă" – în limba idiş, în original (n. tr.).

[113] Lee J. Cobb (1911-1976) – actor american de teatru şi film; *On the Waterfront*, film din 1 954, în regia lui Elia Kazan; *12 Angry Men*, film din 1957, în regia lui Sidney Lumet (n. tr.).

şi iarăşi izbucnesc hohotele acelea înregistrate.

Holly îşi trage un scaun şi se aşază lângă bătrân.

— Deci, vid mai amintiţi pe Cary, domnule Anderson?

— Dî.

— Şi vid amintiţi şi pe Rodney Harris, da?

— Oddy! Il-ic! Iur!

Tocmai acum se întoarce Evelyn, cu o sticluţă cu loţiune Cetaphil.

— Zice că sigur. Dar nu ştiu ce înseamnă „il-ic”.

— Ştiu eu, spune Holly. Înseamnă „Bilă Mică”, da?

Anderson zvâcneşte iar din cap, în semn de aprobare.

— Il-ic, dî!

Soţia lui îl sărută din nou, de această dată pe tâmplă. Apoi se aşază în genunchi şi începe să-l frece cu Cetaphil pe picioarele acoperite cu cruste. Atitudinea şi gesturile ei, atât de experimentate, atât de fireşti, o emoţionează pe Holly, căreia mai că-i vine să plângă.

— Acum, răspunde la ce te întreabă doamna Gibney, Vie, şi după aia o să stăm şi noi puţin de vorbă. Ai vrea nişte iaurt?

— Iuur!

— Tot ce mă interesează pe mine, domnule Anderson, este să ştiu dacă relaţia dintre profesorul Harris şi Cary era una strânsă. Presupun că nu prea, nu?

Anderson îşi mişcă partea încă vie a feţei, de parcă ar vrea să şi-o trezească pe cealaltă. După care începe să vorbească. Holly reuşeşte să priceapă doar câteva cuvinte disparate, dar Evelyn înţelege tot.

— Spune că Roddy şi Cary erau amici foarte buni.

— Aa-amăă! o aprobă Anderson (Holly deduce că ar fi zis „la cataramă”) şi continuă să vorbească.

Evelyn îl ascultă cu atenţie, continuând şi ea să-l frece pe picioare cu loţiunea. Zâmbeşte de vreo două ori şi o dată râde cu poftă – hohotele ei i se par lui Holly mult mai naturale decât înregistrarea aia de la televizor.

— Profesorul nu ieşea cu ei să fumeze iarbă, dar

îi mai făcea cinste cu bere lui Cary după câte o partidă. Vie spune că profesorul l-a încurajat pe Cary să vorbească despre el, despre viaţa lui, pentru că...

— Nu o făcuse nimeni niciodată, spune Holly.

Asta ştie deja. Se întoarce spre Vie şi îi zice:

— Să vedem dacă am înţeles şi apoi o să vă las să vă savuraţi iaurtul. Spuneţi că erau prieteni buni?

Capul lui Andesron zvâcneşte din nou:

— Dâî.

— Şi beau împreună bere la barul de la sala de bowling? Parcă Bowlaroo se cheamă?

— Igă cof.

— Lângă coafor, traduce Evelyn şi închide flaconul. Mai vreţi să aflaţi şi altceva, doamnă Gibney? Oboseşte foarte repede în ultima vreme.

— Spuneţi-mi Holly.

O femeie care se aşază în genunchi ca să-şi ungă soţul pe picioare îi poate spune pe numele mic.

— Vă rog. Şi nu, asta a fost tot.

— Dar de ce vă interesează profesorul Harris? o întreabă Evelyn.

Şi strâmbă puţin din nas. Aproape nici nu se vede, dar Holly are un simţ al observaţiei extrem de dezvoltat.

— L-aţi cunoscut?

— Nu prea bine, dar, la sfârşitul fiecărui campionat, obişnuiam să ne întâlnim acasă la câte unul dintre jucători. Să sărbătorim – dacă aveam ce –, să mâncăm, să bem puţin. Adevărul e că n-am avut prea multe ocazii să sărbătorim.

Anderson scoate un gâjâit aspru, semn că râde. Şi iar zvâcneşte din cap.

— Când ne-a venit nouă rândul să-i invităm pe toţi la un grătar... voiam să-l facem în curtea din spate... profesorul m-a dat literalmente la o parte şi a preluat el controlul. A zis... chiar a *zis...* că eu nu făceam bine burgerii. Că făceam o mare greşeală... că îi frigeam atât de tare, că scoteam toţi nutrienţii din ei... sau nu ştiu ce alte chestii.

M-am purtat politicos, l-am lăsat pe el să facă mâncarea, dar mi s-a părut că a fost extrem de mitocan. Ca să nu mai spun că...

— *Ud!* intervine Anderson, cu un zâmbet deopotrivă dezgustător şi fermecător. *Pemă-ud!*

— Ai dreptate, îi spune Evelyn. Burgerii făcuţi de el au fost pe jumătate cruzi. Eu n-am putut să-l mănânc pe al meu. Deci, *de ce* vă interesează profesorul Harris atât de mult? Mi s-a părut că investigaţi dispariţia lui Cary.

Holly îşi pune masca de om nedumerit.

— Aşa şi este, dar mă gândesc că, dacă am să vorbesc cu mai mulţi membri din echipa de bowling, am să găsesc o pistă pe care s-o urmez. Am discutat deja cu domnii Welch şi Clippard.

— Uuie! exclamă Anderson. Agu Uuie-Ele Uc!

— Dragul de Hughie-Marele Eunuc, traduce Evelyn pe un ton absent.

— Da, am înţeles asta. Domnule Anderson, ştiţi cumva dacă profesorul Higgins avea o dubiţă?

În timp ce încearcă să-şi aducă aminte, Anderson frământă iarăşi din partea stângă a feţei, de parcă ar mesteca atunci ceva. Apoi spune:

— Ba-u.

— N-am înţeles, scumpule, îi zice Evelyn.

Dar a înţeles Holly.

— Spune că avea un Subaru.

6

Holly se întoarce la recepţie şi o anunţă pe doamna Norman că va reveni într-un minut să-şi viziteze unchiul, însă a uitat ceva în maşină. Asta e o minciună. Vrea neapărat să fumeze o ţigară. Şi vrea neapărat să se gândească puţin.

Fumează în poziţia obişnuită – cu portiera deschisă, capul în jos, picioarele pe asfalt, îndopându-se cu nicotină şi pregătindu-se de întâlnirea cu unchiul Henry, care a scăpat până acum

de Covid şi continuă să existe în această lume care lui precis i se pare străină şi derutantă. Sau poate nu chiar atât de derutantă ca înainte. Pentru că, deşi mai are momente de luciditate, acestea sunt din ce în ce mai rare. Creierul lui, pe vremuri adevărat expert în a reţine nume şi numere şi adrese – fără să mai punem la socoteală că l-a ajutat şi să ascundă o sumă mare de bani de nepoata sa –, a ajuns acum un fel de căruţă rablagită, cu o singură roată.

Holly se bucură că s-a hotărât să vină la Vie Anderson. Pe de-o parte, pentru că i s-a umplut inima de bucurie văzând dragostea care încă poate exista într-o căsnicie atât de îndelungată; dar, mai ales, pentru că a aflat nişte lucruri absolut fascinante despre Rodney Harris. Are un Subaru, nu o dubiţă pentru persoane cu dizabilităţi locomotorii –, deloc de mirare, din moment ce domnul profesor nu are o asemenea dizabilitate. Dar lui Holly i se pare că omul acesta ar putea să acopere fărădelegile Prădătorului de pe Red Bank. Sau să fie chiar complicele lui.

Profesorul Harris i-a spus că el şi Cary Dressler erau simple cunoştinţe. Vie Anderson i-a spus că uneori cei doi beau bere împreună în barul de lângă sala de bowling – de unde reiese că hameiul şi malţul nu pângăreau ideea de nutriţie a lui Harris la fel cum o făcea marijuana. Anderson a mai spus şi că profesorul l-a încurajat pe Cary să vorbească despre el, pentru că „nu o mai făcuse nimeni niciodată”.

Să fi fost doar un profesor bătrân şi foarte cumsecade care să fi încercat să-l facă să se deschidă pe un tânăr singuratic? Posibil. Dar, dacă aşa au stat lucrurile, de ce a minţit-o Harris? Lui Holly îi trece prin minte că poate bătrânul profesor nutrea anumite dorinţe imorale faţă de Dressler – aşa cum crede Keisha că şi soţia lui ar fi avut oarece gânduri desfrânate în privinţa lui Bonnie. Însă alungă gândul acesta. I se pare mult mai probabil ca Harris să fi încercat să afle cât mai multe informaţii despre tânăr. Nu, Harris nu omoară oameni, nu la vârsta pe

care o are; iar ideea că l-ar ajuta soţia este de-a dreptul ridicolă. Deci, dacă Holly nu se înşală, înseamnă că *precis* cei doi acoperă pe cineva. Neapărat va verifica dacă au copii, însă acum trebuie să strângă din dinţi şi să se ducă la leguma aceea care încă arată ca unchiul ei.

Dă să iasă din maşină, dar îi mai vine o idee. Lui Holly nu-i place Facebookul şi intră pe el foarte rar folosindu-şi propriul nume, doar ca să nu i se şteargă contul; în schimb, intră deseori pe contul făcut cu numele Laurenbacallfan. O face şi acum şi se uită la pagina lui Penny Dahl. Ar fi trebuit să o facă mai din timp şi nu se miră prea tare să-şi vadă numele acolo. Este descrisă ca „renumita detectivă locală Holly Gibney". Nu poate să sufere termenul *detectiv,* pentru că ea este *investigator.* Şi ar fi trebuit să-i dea prin minte să o roage pe Penny să nu-i menţioneze numele în postările ei, dar uite că nu i-a dat.

Se întreabă dacă profesorul Harris ştie că ea investighează şi dispariţia lui Bonnie Dahl. Dacă nu cumva a fost cu un pas înaintea ei.

— Dacă a fost, tocmai ce l-am prins din urmă, murmură Holly şi intră înapoi în căminul de bătrâni ca să-şi viziteze unchiul.

7

O proaspătă milionară intră într-un apartament dintr-un cămin de bătrâni, îşi zice Holly după ce bate simbolic la uşa deja întredeschisă. În Căminul Rolling Hills există câteva camere single, dar majoritatea sunt duble, pentru ca asistentele, infirmierii şi medicii de gardă să nu fie obligaţi să meargă prea mult de la un locatar la altul. (Plus că, aşa, pot găzdui mai mulţi bătrâni, prin urmare profitul este mai mare.) De asemenea, aici sunt şi patru apartamente de câte două camere, iar unchiul Henry locuieşte într-unul dintre acestea. Dacă Holly s-ar fi întrebat vreodată (deşi nu-şi aminteşte s-o

fi făcut) cum de îşi permite Henry Sirois, contabil la pensie, o asemenea locuinţă scumpă, probabil şi-ar fi răspuns că unchiul ei a fost un om econom, care a strâns bani tocmai pentru că s-a gândit că ar fi posibil să ajungă la bătrâneţe într-un asemenea loc.

Dar acum ştie adevărul.

Henry stă pe canapeaua din living. Este îmbrăcat cu o cămaşă în carouri şi o pereche de blugi prea largi pentru trupul lui numai piele şi os, dar atât de dolofan pe vremuri. Este proaspăt tuns şi obrajii bărbieriţi de dimineaţă îi lucesc frumos. O rază de soare i se răsfrânge pe bărbia udă de salivă. Pe măsuţa de alături se află un pahar cu un pai – cine ştie ce băutură proteică o fi în el. Holly s-a întâlnit pe coridor cu un infirmier, care a întrebat-o dacă ar dori ea să-l ajute să bea sucul ăla, iar Holly i-a răspuns că sigur că da. Televizorul este deschis pe un canal unde se difuzează o emisiune-concurs prezentată de Allen Ludden[114], plecat de multă vreme în lumea celor drepţi.

Când priveşte în jur, la puţinele, dar foarte frumoasele piese de mobilier – în dormitor vede un pat foarte mare, cu apărătoare laterale, ca la spital – , pe Holly o apucă o furie mocnită şi disperată, aşa cum nu a mai simţit niciodată. În adolescenţă, ea a trecut prin stări de depresie profundă pe care încă le are câteodată şi este în stare să se înfurie şi să se revolte. Dar îşi pierde ea vreodată speranţa? Nu, nici vorbă. Nu-i stă în fire. Mai bine spus, nu-i stă în fire *în mod obişnuit.* Însă astăzi, în camera aceasta, este vorba despre o cu totul altă situaţie.

În Biblie se spune că Esau şi-a vândut viitorul pentru nişte *mâncare de linte,* îşi aminteşte ea. *Dar eu nu mi l-am vândut pe al meu. Mi l-au furat... sau au încercat să mi-l fure. Din cauza asta sunt atât de supărată. Iar acum nu mai am cum să ajung la făptaşi*

[114] Allen Ludden (1917-1981) – renumit om de televiziune din SUA (n. tr.)

şi nu le mai pot reproşa asta, cu toate că acum stau în faţa unuia dintre ei. Probabil că ăsta-i motivul pentru care mă simt atât de neputincioasă.

— Cum te simţi, unchiule Henry? îl întreabă ea, trăgându-şi un scaun mai aproape de el.

La televizor, concurenţii încearcă să ghicească verbul *a înjosi,* dar fără prea mult succes. Păcat că Holly nu are cum să-i ajute.

Henry întoarce capul şi se uită la ea. Holly aude cum îi trosneşte gâtul ca un lemn uscat.

— Bună, Janey! spune el şi se uită din nou la televizor.

— Sunt Holly, nu Janey.

— Lasă căţeluşa să între în casă. O aud că latră.

— Bea puţin din asta!

Holly ridică paharul cu suc proteic – este un pahar din plastic şi are capac, ca să nu se spargă sau să se verse dacă se răstoarnă pe jos. Fără să-şi ia ochii de la ecranul televizorului, Henry prinde paiul între buzele zbârcite şi începe să bea. Holly s-a documentat despre afecţiunea Alzheimer şi ştie că aceasta nu şterge absolut tot din mintea bolnavului. Există mulţi bărbaţi şi femei care nu-şi mai aduc aminte cum îi cheamă, dar care încă ştiu cum să meargă cu bicicleta. Mulţi bărbaţi şi femei care nu mai ştiu cum să ajungă acasă, dar care îşi amintesc multe dintre cântecele din spectacolele văzute pe Broadway. Mulţi bărbaţi şi femei care au învăţat cum să bea cu paiul în copilărie învaţă din nou să o facă şi la vârsta senectuţii. Mai rămân în mintea bolnavului şi anumite informaţii.

— Unchiule Henry, mai ştii cine a fost al cincilea preşedinte al Statelor Unite?

— James Monroe, răspunde Henry fără strop de şovăială şi fără să-şi ia ochii de la televizor.

— Şi cine este acum?

— Nixon. Nixulică.

Chicoteşte. I se prelinge pe bărbie sucul cu proteine. Holly îl şterge repede, ca să nu-i păteze

cămaşa.

— De ce aţi făcut-o, unchiule Henry?

Însă nu este întrebarea corectă şi, de fapt, este o întrebare retorică, pentru că nu se aşteaptă să primească vreun răspuns.

— Stai să reformulez. De ce i-ai permis *ei* să o facă?

— De ce nu tace odată câinele ăla?

Holly nu poate face câinele să tacă – dacă a existat vreodată un câine în viaţa unchiului ei, asta a fost cu mult timp în urmă –, dar poate să amuţească televizorul. Şi apasă butonul din telecomandă.

— N-a vrut să reuşesc în viaţă, nu? N-a vrut să plec de lângă ea şi să am propria viaţă.

Unchiul Henry cască gura la ea.

— Janey?

— Şi tu ai *lăsat-o*

Henry ridică mâna şi se şterge la gură.

— *Pe cine* am lăsat? *Ce* să facă? De ce ţipi, Janey?

— *Pe mama mea!* zbiară Holly.

Uneori îl poţi face să înţeleagă ce spui dacă strigi la el, iar acum exact asta îşi doreşte Holly. Exact de asta are nevoie: să ţipe la el.

— *Blestemata aia de Charlotte Gibney!*

— Charlie?

Ce sens are? Niciunul. *O proaspătă milionară intră într-un bar şi îşi dă seama că nu are niciun sens.* Holly se şterge la ochi cu mâneca bluzei.

Se deschide uşa şi apare chiar infirmierul care a rugat-o să-l ajute pe Henry să-şi bea sucul cu proteine. Acum se uită cu reproş la ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, totul este în regulă, răspunde Holly. Am ridicat puţin vocea ca să mă audă. Ştiţi că este cam surd.

Infirmierul închide uşa. Unchiul Henry se uită lung la Holly. Nu, nu se uită lung la ea. *Se holbează la ea cu gura căscată.* Pare extrem de derutat.

Este un moşneag fără minte, care stă într-un

apartament de două camere, unde va bea sucuri proteice şi se va uita la emisiuni foarte vechi până la sfârşitul vieţii lui. Şi ea va veni să-l viziteze deoarece asta este datoria ei, iar el îi va spune „Janey” – pentru că Janey era nepoata lui preferată – până la sfârşitul vieţii lui.

— Nici măcar un bilet nu mi-a lăsat, spune Holly.

Însă acum nu mai vorbeşte cu unchiul Henry, care este pierdut în lumea lui.

— Nici măcar n-a simţit nevoia să se explice, darămite să-şi ceară scuze. Aşa era ea. Aşa a fost ea întotdeauna.

— James Monroe, spune unchiul Henry, a fost preşedinte din 1817 până în 1825. A murit în 1831. Pe 4Iulie. Unde-i afurisita aia de zeamă? E tare scârboasă, da am gâtlejul mai uscat decât un bălegar la soare.

Holly ridică paharul şi unchiul Henry trage cu sete din pai până când termină sucul. Holly pune paharul înapoi pe masă. Paiul a rămas între buzele unchiului, care arată acum ca un clovn de la bâlci. L-l trage din gură şi îi spune că trebuie să plece. Îi este ruşine de răbufnirea aia fără noimă. Ia telecomanda, ca să redea sonorul emisiunii de la televizor, dar el o opreşte, punându-şi mâna noduroasă şi acoperită cu pete maronii peste mâna ei.

— Holly! spune el.

— Da! exclamă ea, surprinsă.

Îl priveşte drept în ochi. Ochi foarte limpezi în momentul acesta. În fine, cât de limpezi mai pot ei fi acum.

— Lui Charlie nu i se putea împotrivi nimeni. Totul trebuia să iasă mereu aşa cum voia ea.

Nu şi cu mine, îşi zice Holly. *Eu am scăpat. Am scăpat ca prin urechile acului şi numai datorită lui Bill, dar am scăpat.*

— Te-ai luminat la minte doar ca să-mi spui *astevt* Niciun răspuns. Din nou privirea aceea goală.

Holly îl sărută pe obraz şi îi spune din nou că

trebuie să plece.

— Cheamă pe cineva, Janey, zice unchiul Henry. Indiferent cine. Spune-i că am nevoie de ajutor. Mi se pare că am făcut pe mine.

8

Barbara stă în livingul Oliviei şi răspunde la mesajul primit de la Holly. Aude că o strigă Marie din capul scării.

— Cred că ar fi bine să urci, draga mea. Vrea să ne vadă pe amândouă. Cred că... cred că i s-a împlinit sorocul.

Barbara trimite SMS-ul neterminat şi dă fuga la etaj. Olivia Kingsbury – absolventă a Bryn Mawr College; poetă a cărei operă se întinde pe aproape opt decenii; nominalizată o dată la Premiul Naţional pentru Literatură şi, se pare, de două ori la Premiul Nobel; a cărei fotografie a apărut pe prima pagină a ziarului *New York Times,* pe când se afla în fruntea unui marş pentru pace (şi ţinea deasupra capului un banner pe care scria SUA AFARĂ DIN VIETNAM!); de foarte mulţi ani profesoară la Bell; îndrumătoare în ale poeziei pentru Barbara Robinson – chiar se află în ultimele clipe ale vieţii.

Marie stă de o parte a patului, Barbara, de cealaltă. Amândouă o ţin de câte o mână pe bătrâna poetă, care nu le mai poate spune nimic. Se uită la Marie. Se uită la Barbara.

Zâmbeşte. Moare. Un univers întreg de cuvinte se stinge odată cu ea.

9

Pe drumul înapoi spre oraş, Holly opreşte la o benzinărie Wawa ca să-şi umple rezervorul. După aceea, merge cu Priusul până în capătul parcării, unde fumează o ţigară în obişnuita ei poziţie „nu vreau să-mi poluez maşina” – portieră deschisă, coate

sprijinite pe genunchi, picioare pe asfalt. Îşi verifică telefonul şi vede că a primit un SMS de la Barbara. La întrebarea anterioară a tinerei: *Pe care dintre ei?* Holly i-a scris: *Ce vrei să spui?* Şi a continuat, de data asta – exprimându-se mai clar: *Pe Rodney Harris l-ai recunoscut? Îl cunoşti? Ştiu că eşti ocupată, dar răspunde-mi când vei avea o clipă liberă.*

Iar răspunsul este acesta: *Am fost la Emily Harris pentru o recomandare, că nu am avut curaj să mă duc de capul meu la Olivia. Prof. Harris îşi spăla maşina. Ne-am salutat şi atâta tot. Vezi că l-am pus şi pe Jorge Castro pe harta lui J. Probabil nu-i atât de impor...*

Aici se încheie mesajul. Holly îşi imaginează că Barbara l-a expediat din greşeală fără să-l termine, după care s-a luat cu alte treburi. Şi ea a păţit la fel, chiar de mai multe ori. Îşi aminteşte că Jérôme i-a spus că a marcat dispariţiile pe o hartă printată de pe Google. În regulă, dar cine este Jorge Castro?

O sună pe Barbara ca s-o întrebe. De pe măsuţa din livingul Oliviei Kingsbury, iPhone-ul fetei zbârnâie o singură dată, după care amuţeşte. Holly începe să-i scrie un mesaj, apoi se răzgândeşte. Îşi încuie maşina şi intră în aşa-zisul restaurant de la Wawa (în realitate, doar un snack-bar mai fiţos), unde există Wifi. Îşi cumpără un hamburger, deja ofilit în folia din plastic, plus o cola, apoi se aşază la o masă cu ipadul în mână. Tastează numele „Jorge Castro” şi Google îi oferă o avalanşă de rezultate, printre care şi unele despre un jucător de baseball şi despre un tip care a făcut milioane din vânzarea de piese auto. Holly crede că acel Jorge Castro pe care îl caută ea ar trebui să fie romancierul, din toate rezultatele obţinute. Şi, da, acesta are legătură cu colegiul de pe culmea dealului. În Wikipedia, există şi un articol din *Beliringer,* ziarul respectivei instituţii de învăţământ. Accesează linkul acela, în timp ce muşcă din burger, fără să-i simtă gustul – nu că ar avea ce

mare gust să simtă. Wifi-ul de aici este cam lent, dar până la urmă se deschide pagina cu articolul. Titlul este scris cu litere foarte mari şi îngroşate, de unde Holly presupune că a fost publicat pe prima pagină a ediţiei de pe 29 octombrie 2012.

BRUSCA DISPARIŢIE A UNUI CELEBRU ROMANCIER

de

Kirk Eliway

Jorge Castra, scriitor laureat şi autor al mai multor romane, printre care *Cotolepsie* şi *Oraşul uitat*, a renunţat pe neaşteptate la funcţia de profesor asociat din cadrul renumitului atelier de creaţie literară de la Bell College. Începuse de doar două luni al patrulea semestru de când lucra la Bell şi era iubit de toţi studenţii.

„Nu ştiu ce o să mă fac fără el”, ne-a declarat Brittany Angleton, care a încheiat de curând un contract cu editura Crofter’s Press pentru publicarea primului său roman fantasy (cu vârcolaci). Şi a adăugat că Jorge Castra îi promisese să-i citească şi să-i redacteze prima variantă a cărţii. Jeremy Brock ne-a spus: „A fost cel mai bun profesor de creaţie literară pe care l-am avut eu vreodată.” Şi alţi studenţi ne-au împărtăşit multe lucruri despre bunătatea şi simţul umorului care îl caracterizau pe Jorge Castro. Un membru al programului – care a dorit să-şi păstreze anonimatul – a fost de acord cu toate aceste păreri, dar a adăugat: „Dacă lucrarea ta era chiar proastă, ţi-o desfiinţa fără nicio remuşcare.”

Fred Martin, care locuia împreună cu Castro, ne-a declarat că, în ultima vreme, avuseseră câteva discuţii despre viitorul lor împreună, dar a completat spunând: „Nu au fost certuri. Nu le-aş numi

astfel. L-am iubit şi l-am respectat prea mult pe Jorge – şi el pe mine – ca să ajungem vreodată la certuri adevărate. Au fost doar nişte simple discuţii despre viitor, un schimb de păreri absolut sincer. Eu voiam să plec din oraş la sfârşitul sesiunii din toamnă. Jorge voia să mai rămână până la sfârşitul anului universitar; am impresia că se gândea chiar să se angajeze permanent la Bell."

Chiar dacă domnul Martin nu doreşte s-o recunoască, discuţiile dintre ei par mai degrabă certuri decât conversaţii politicoase. O sursă din cadrul poliţiei ne-a spus că Jorge Castro a lăsat un bilet în care a scris: „Mi-a ajuns." Când l-am întrebat pe domnul Martin ce părere are despre acest bilet, el ne-a răspuns: „Ridicol! Dacă aşa simţea, de ce ar mai fi vrut să rămână aici? Şi unde a plecat? Nu mi-a dat nicio veste. Eu eram cel care voia să plece. Eu mă săturasem de toată homofobia asta provincială şi retrogradă."

În semestrul de primăvară, Castro s-a implicat în demersul de menţinere a atelierului de poezie, demers soldat cu un eşec. Un membru al Catedrei de engleză, care doreşte să-şi păstreze anonimatul, ne-a declarat: „Jorge a fost foarte elocvent, dar a acceptat cu eleganţă decizia finală. Dacă ar fi rămas şi s-ar fi angajat la catedra noastră, cred că ar fi readus în dezbatere această chestiune. Zicea că o are de partea lui pe celebra poetă (şi fostă profesoară la facultatea noastră), Olivia Kingsbury, şi aceasta ar fi de acord să vorbească în cadrul şedinţei de catedră, în caz că subiectul ar fi fost din nou discutat."

Întrebat când anume a plecat Jorge Castro, domnul Martin a recunoscut că nu ştie, deoarece el deja se mutase de acasă.

Articolul continuă şi conţine o fotografie a lui Jorge Castro discutând cu studenţii din atelierul de creaţie, plus una care pare a fi supracoperta uneia dintre cărţile sale. Lui Holly i se pare destul de

drăguţ tipul. Nu la fel de chipeş ca Antonio Banderas (preferatul ei), dar cam în acelaşi gen.

Nu crede că articolul pe care tocmai l-a citit ar fi publicat în vreun cotidian dintr-un oraş mare, cu toată situaţia jalnică în care se află acum presa scrisă; are vagi conotaţii de natură sexuală, făcând-o să se gândească la tabloidul *Inside View*[115] sau la rubricile de scandal din *New York Post.* Însă conţine multe informaţii. O, da, foarte multe. Şi iar simte fiori calzi pe şira spinării. I se pare normal ca Barbara să-l adauge şi pe Castro pe harta lui Jérôme.

Probabil că Olivia Kingsbury i-a povestit despre el. Şi totul se potriveşte. Chiar şi biletele lăsate seamănă între ele. Al lui Castro: „Mi-a ajuns. „. Al lui Bonnie Dahl: „M-am săturat. „Dacă n-ar fi trecut nouă ani între cele două dispariţii...

Da, şi dacă poliţia n-ar duce lipsă de personal din cauza Covidului; şi dacă poliţiştii rămaşi nu s-ar teme ca nu cumva unul dintre protestele actuale organizate de Black Lives Matter să escaladeze şi să se ajungă la violenţe; dacă s-ar fi găsit măcar *un cadavru,* sau altceva în afară de o motoretă, o bicicletă şi un skateboard...

— Şi dacă porcii ar zbura, ne-ar ploua cu răhăţei, mormăie Holly.

Jorge Castro, în 2012, Cary Dressler, în 2015, Elen Craslow şi Peter Steinman, în 2018, Bonnie Dahl, în 2021. Cu excepţia lui Ellen şi a lui Peter, toţi au dispărut la aproximativ câte trei ani distanţă. Poate unul dintre cei doi chiar a plecat din oraş (sau „a fugit de acasă" – aşa ar fi mai corect de spus în cazul lui Peter). Dar n-ar fi posibil să nu fi fost ceva în regulă cu unul dintre ei? N-ar fi posibil ca unul dintre ei să nu fi avut ce-şi dorea Prădătorul de la el? Dar *ce anume* îşi dorea? Criminalii în serie

---

[115] *Inside View* — tabloid din universul romanelor lui Stephen King (n. tr.).

motivaţi de impulsuri sexuale ucid fie doar bărbaţi (vezi cazurile

Gacy, Dahmer), fie doar femei (Bundy, Rader şi mulţi alţii). Victimele Prădătorului de pe Red Bank aparţin ambelor sexe... şi printre ele se află şi un băieţel.

De ce?

Holly presupune că există cineva care i-ar putea oferi răspunsul: profesorul Rodney Harris, zis şi Bilă Mică şi Domnul-cu-carnea. A doua poreclă o duce din nou cu gândul la Jeffrey Dahmer[116], dar, nu... comparaţia asta este mult prea ridicolă.

Holly aruncă la gunoi burgerul aproape întreg, îşi ia sucul şi pleacă.

10

Ideea îi aparţine Barbarei, iar Marie este imediat de acord. Sigur, cu condiţia să o poată convinge şi pe Rosalyn Burkhart, şefa Catedrei de engleză.

Acum stau amândouă în curtea din spatele casei, beau suc şi aşteaptă să apară maşina de la firma de Pompe Funebre Crossman, care să ridice rămăşiţele pământeşti ale bătrânei poete. Toate pregătirile au fost deja făcute, deoarece Olivia i-a lăsat lui Marie indicaţii clare după ultimul episod de fibrilaţii atriale pe care le-a avut. A specificat până şi cântecele pe care îşi dorea să le asculte pe ultimul ei drum (la început, „If I Ever Leave This World Alive” al trupei Flogging Molly; şi „Spirit in the Sky”, al lui Norman Greenbaum – la sfârşit). N-a specificat însă că şi-ar fi dorit să ia cuvântul cineva din partea colegiului. Iar exact asta a propus Barbara.

Rosalyn Burkhart izbucneşte în hohote de plâns când aude că Olivia s-a stins. Telefonul lui Marie este pus pe speaker, aşa că aud amândouă reacţia ei şi amândouă

---

[116] Jeffrey Dahmer (1960-1994) – criminal în serie, care a comis şaptesprezece asasinate; crimele lui au implicat elemente de viol, necrofilie şi canibalism (n. tr.).

încep să plângă la rândul lor. Când se mai liniştesc, Barbara îi împărtăşeşte ideea ei doamnei profesor Burkhard, iar şefa Catedrei de engleză se – declară imediat de acord.

— Sigur că da, însă doar cu condiţia să ne vedem afară, în aer liber, spune ea. Şi am putea chiar să le spunem participanţilor că nu sunt obligaţi să poarte mască dacă stau la câte doi metri distanţă unul de celălalt. Vom citi câteva dintre poeziile ei, despre asta este vorba, da?

— Da, răspunde Marie. Are o mulţime de exemplare din cărţile ei. O să le aduc şi le vom dărui participanţilor.

— Acum, că-i vară, soarele apune cam pe la nouă fără un sfert, zice Rosalyn. Ce-ar fi să ne întâlnim undeva pe la... opt?

Barbara şi Marie se uită una la cealaltă şi spun „da” în acelaşi timp.

— O să încep să dau telefoane, promite Rosalyn. Doamnă Duchamp, sunteţi amabilă şi să anunţaţi şi dumneavoastră câteva persoane?

— Sigur că da. Posibil să sunăm amândouă la aceiaşi oameni, dar nu cred că se vor supăra.

Acum intervine Barbara:

— Eu am să mă duc la firma de pompe funebre împreună cu Olivia. Vreau să stau puţin în capela de acolo şi să mă gândesc.

Acum îi vine o altă idee.

— Poate să fac rost şi de nişte lumânări? Să le aprindem când îi vom citi poeziile?

— Minunată idee! exclamă Rosalyn. Tu eşti tânăra şi talentata poetă despre care vorbea Olivia? Da, tu eşti.

— Cred că da, murmură Barbara, dar acum nu mă pot gândi decât la ea. Am iubit-o atât de mult!

— Toţi am iubit-o, spune Rosalyn, cu un surâs amar. Probabil cu excepţia lui Emily Harris. Vino când ai să poţi, Barbara. Biroul meu este în Terrell Hali. Presupun că sunteţi amândouă vaccinate, da?

Barbara merge în urma maşinii mortuare. Intră în capelă, se aşază în stranã şi se gândeşte la Olivia. Îşi aduce aminte de versul *aşa tivesc păsările cerul la asfinţit* şi începe din nou să plângă. Îl întreabă pe domnul Greer, directorul firmei de pompe funebre, dacă îi poate da câteva lumânări. Primeşte două cutii, îi spune că vor face o chetă la comemorarea Oliviei ca să le plătească. Domnul Greer îi zice că nu costă nimic. Se urcă în maşină şi se duce la campusul Bell, în biroul lui Rosalyn, unde este şi Marie. Mai vin şi alţii. Se duc afară, unde s-au strâns mai multe persoane, care plâng şi care râd şi care deapănă amintiri. Vorbesc despre poeziile preferate. Se mai dau nişte telefoane şi apar şi alţi oameni. Apar şi câteva sticle cu vin. Se ţin toasturi în amintirea bătrânei poete. Barbara este cuprinsă de un sentiment aproape de nedescris de alinare, sentiment pe care rareori îl simţi în viaţă, doar atunci când te afli printre oameni care gândesc la fel ca tine; şi îşi doreşte din tot sufletul să ajungă şi ea unul dintre cei care cred cu tărie că romanele şi povestirile şi poeziile sunt la fel de importante ca banii şi acţiunile la Bursă. Dar îşi zice imediat: *Nu mai trebuie să ajung la fel ca ei, deja sunt aşa. Mtdţumesc Dommdui că te-a adus în viaţa mea, Olivia.*

Se lasă seara. Telefonul Barbarei stă şi acum uitat pe măsuţa din livingul Oliviei Kingsbury.

11

La ora trei, în aceeaşi după-amiază, Holly este la birou şi se uită la fotografia înrămată a lui Bill Hodges. Cât de rău îi pare că nu este alături de ea! Pentru că acum, când nu are pe nimeni s-o ajute – doar dacă nu vrea s-o sune pe Izzy Jaynes şi în niciun caz *NU* vrea să facă asta –, Holly este pe cont propriu.

Se duce la fereastră şi se uită în jos, la Frederick Street. Ştie că o ajută să gândească cu voce tare şi exact asta face şi acum.

— Nu mă mir că poliţia nu şi-a dat seama ce se întâmplă. Tipul ăsta este extrem de inteligent şi aşa a reuşit să scape atâta timp.

Şi de ce, mă rog, n-ar fi?

— Şi de ce, mă rog, n-ar fi? Dacă am dreptate, beneficiază de ajutorul unui extrem de inteligent profesor de biologie, care îi dă toate informaţiile necesare la început şi, la sfârşit, plantează tot felul de dovezi contrafăcute – cel puţin, aşa a făcut în unele cazuri – care să-i conducă pe eventualii anchetatori pe piste false. Probabil că îl ajută şi soţia – de asemenea, o persoană extrem de inteligentă. Nu există cadavre, probabil că le-au distrus cumva; iar victimele nu au absolut nimic în comun. N-am nici cea mai vagă idee care ar putea fi motivul care stă la baza acţiunilor Prădătorului şi nu ştiu nici de ce complicii lui sunt tocmai soţii Harris. Dar simplul fapt că...

Se întrerupe, se încruntă, îşi alege cu grijă cuvintele *(uneori, a gândi este echivalent cu a înţelege,* obişnuia să spună Bill). Apoi continuă să vorbească cu fereastra. Să vorbească cu sine însăşi.

— Simplul fapt că victimele sunt atât de diferite scoate în evidenţă *metoda.* Pentru că, în fiecare caz... mai puţin în cel cu puştiul Steinman, pe care îl consider din ce în ce mai mult o victimă a împrejurărilor... în fiecare caz apar în plan secund şi soţii Harris. Rodney a jucat bowling cu Dressler. Craslow a lucrat în clădirea unde precis că este sau a fost biroul lui Rodney. Bonnie a fost unul dintre spiriduşii lor de Crăciun. Iar acum a apărut şi Jorge Castro. Emily Harris i-a fost colegă la Catedra de engleză de la Bell. Cred că soţii Harris sunt vârâţi până peste cap în afacerea asta. Folosesc oare o dubiţă pentru persoanele cu dizabilităţi locomotorii? Oare unul dintre ei se preface că este infirm?

Din păcate, nu are cum să dovedească nimic, absolut nimic. Dar crede că *poate* totuşi să facă ceva. Ceva

asemănător cu prezentarea unui şir de şase fotografii în faţa unui potenţial martor, care să îl identifice pe făptaş.

Deschide ipadul, găseşte ce vrea, apoi caută numărul de telefon al lui Imani McGuire şi o sună. După ce se prezintă şi spune din nou cu ce se ocupă, Holly o întreabă dacă are internet pe telefon.

— Bineînţeles că am, răspunde amuzată Immi. Nu are toată lumea?

— Bine, vă rog să intraţi pe site-ul Bell College. Credeţi că puteţi?

— Stai puţin... tre' să te pun pe difuzor... gata, am intrat.

— Selectaţi *ANUL*. Îl găsiţi în meniu.

— Aha. Ce an caut? Că sunt de la 1965 încoace.

Holly a ales deja unul şi se şi uită la el pe tabletă.

— 2010.

— În regulă, spune Immi, mai curioasă acum decât la început. Şi după aia ce fac?

— Intraţi pe Catedra de engleză. Ar trebui să vedeţi nişte fotografii, bărbaţi şi femei deopotrivă.

— Da, bine, am intrat.

Holly îşi muşcă buzele. Acu-i acu'.

— O vedeţi acolo pe femeia care a golit rulota în care a locuit Ellen?

Imani n-o ţine în suspans.

— Ei, drăcia dracului! Ea e! Mai tânără, dar sunt aproape sigură că ea e.

Un avocat al apărării i-ar distruge mărturia la tribunal tocmai din cauza cuvântului *aproape*; numai că ele nu se află acum la niciun tribunal.

— Scrie aici că o cheamă Emily Harris.

— Aşa este, spune Holly, apucându-se să facă câţiva paşi de dans în spatele ferestrei care dă spre Frederick Street. Vă mulţumesc!

— Ce naiba căuta o profesoară universitară în rulota lui Ellen?

— Bună întrebare!

Holly scrie un raport preliminar, în care expune tot ce a aflat până acum – în mare parte, prin propriile investigaţii, dar şi datorită universului care s-a îndurat de ea şi i-a aruncat câteva paie. Ar vrea să creadă (dar nu-i complet convinsă de asta) că providenţa este în stare să discearnă între bine şi rău. Ar vrea să creadă că există o divinitate oarbă, dar puternică, reprezentată prin statuia Zeiţei Justiţiei, care ţine balanţa într-o mână şi sabia în cealaltă. Că există o forţă care îi susţine pe oamenii aflaţi de partea celor slabi şi inocenţi şi îi ajută să lupte împotriva răului. Poate că este prea târziu pentru Bonnie şi ceilalţi, dar tot ar fi un câştig dacă n-ar mai exista pe viitor şi alte victime.

Lui Holly îi place să creadă despre ea că ar fi un om bun. Sigur, lăsând la o parte treaba cu fumatul.

Redactarea merge încet, pentru că raportul ei este plin de supoziţii, aşa că se face aproape seară când îl termină. Se gândeşte cui să îl trimită. În niciun caz lui Penny; ei trebuie neapărat să-i spună tot atunci când vor sta faţă în faţă, nu s-o oblige să citească un e-mail cu multe veşti proaste – îngrozitoare, de fapt – şi împopoţonat cu expresii de genul: *Detectiva Gibney a constatat că...* şi în conformitate cu spusele vânzătorului Herrera, de la Jet Mart. În mod normal, ar trimite o copie partenerului său, însă Pete este internat în spital şi nu vrea să-l deranjeze cu problemele acestui caz... caz pe care el a sfătuit-o din capul locului să nu îl accepte.

Aiurea. Toate astea sunt doar nişte pretexte. Nişte vrăjeli.

Pentru că *nu vrea* să trimită raportul nici lui Pete, nici altcuiva. Cel puţin, nu încă. Holly a parcurs un drum foarte lung ca să ajungă până aici: nu mai este introvertita sălbatică pe care a cunoscut-o Bill Hodges cu mulţi ani în urmă în faţa unei firme de pompe

funebre. Însă persoana aceea încă trăieşte înlăuntrul ei şi nu va dispărea niciodată. Acelei femei care a fost ea pe vremuri îi este groază la gândul că s-ar putea înşela, deşi, chiar şi acum, tot mai crede că se înşală în aceeaşi măsură în care crede că are dreptate. Dar oricum este un progres enorm de la femeia aceea care credea că se înşală întotdeauna; însă nesiguranţa nu a dispărut. La şaizeci de ani, la şaptezeci – ba chiar şi la optzeci, dacă o să apuce vârsta asta, deşi este cam discutabil, dacă va fuma în acelaşi ritm – încă se va da jos din pat de trei sau patru ori pe săptămână ca să verifice dacă a închis focul la aragaz şi a încuiat uşa de la intrare, cu toate că ştie prea bine că le-a făcut pe toate. Bill spunea că un caz este aidoma unui ou, dar şi ea este la fel. Este un ou cu coaja extrem de subţire. Încă îi este teamă că oamenii ar putea să-şi bată joc de ea. Încă îi este teamă ca nu cumva să fie strigată Bâlbeta. Aceasta este povara pe care o poartă şi o va purta cu ea întreaga viaţă.

Trebuie neapărat să văd dacă este acolo dubiţa. Abia atunci *o să fiu sigură.*

Da. Existenţa dubiţei plus faptul că Immi McGuire a identificat-o pe Emily Harris ca fiind femeia care a luat din rulotă obiectele personale ale lui Ellen Craslow ar convinge-o. Şi diseară la nouă ar putea să-i spună absolut tot mamei lui Bonnie.

Îi va da de ales: ori îi permite să continue investigaţia, ori se vor duce amândouă la poliţie şi vor discuta cu Isabelle Jaynes. Holly va recomanda a doua variantă, deoarece Izzy îi poate aduce la interogatoriu pe soţii Harris. În articolele de pe Wikipedia, scrie că nu ar avea copii, dar nu trebuie să crezi tot ce citeşti pe Wiki. Holly crede – ba nu, Holly este *convinsă* – că soţii Harris acoperă pe *cineva.*

Nici măcar nu mai încearcă să se amăgească spunându-şi că Rodney şi Emily Harris ar fi inofensivi pentru că au peste optzeci de ani; aproape orice om

sau animal, indiferent cât de bătrân ar fi, opune rezistenţă când este încolţit. Însă Rodney Harris nu mai joacă bowling pentru că nu-l mai ţin şoldurile; iar Imani spune că soţia lui are sciatică. Holly crede că le va face faţă. Cu condiţia să fie foarte atentă. Bineînţeles că o vor reclama la poliţie dacă ar prinde-o dând târcoale garajului... dar, dacă acolo se află dubiţa cu pricina – o posibilă comoară de probe ADN – oare chiar ar face una ca asta?

Holly îşi dă seama acum că stă de patruzeci şi cinci de minute în faţa raportului preliminar, analizându-şi iar şi iar opţiunile ca un şoricel pe o roată de alergare. Bill i-ar spune că a venit momentul să se decidă: ori ia taurul de coarne, ori se lasă păgubaşă. Dacă va păţi ceva, dacă va dispărea şi ea – puţin probabil, dar nu imposibil – va afla Pete despre asta. Sau Jérôme, când se va întoarce din marea aventură a vieţii lui.

Deschide seiful din perete şi scoate de acolo revolverul Smith & Wesson, de calibrul .38, model Victory. A fost al lui Bill, care l-a moştenit de la tatăl său. Acum îi aparţine lui Holly. Când Bill încă lucra în poliţie, arma lui de serviciu era un Glock automat, dar a preferat întotdeauna acest S&W. Pentru că, spunea el, un revolver nu se blochează niciodată. În seif este şi o cutie cu cartuşe. Holly încarcă arma, având grijă să lase goală camera de sub cuiul percutor, aşa cum a învăţat-o Bill, după care îl închide şi îl blochează. Pune revolverul în geanta de umăr.

În seif mai este şi altceva de la Bill, un obiect pe care a învăţat singură cum să-l folosească (cu puţin ajutor din partea lui Pete). Scoate o casetă plată, îmbrăcată în piele de aligator, de douăzeci şi trei de centimetri pe şapte, cu suprafaţa netedă.

O pune şi pe aceasta în geantă, lângă revolver, cele câteva produse cosmetice, tubul cu strugurel de buze, pachetele cu batiste din hârtie, lanterna mică, sprayul cu piper, bricheta Bic şi un pachet neînceput

de ţigări.

O întreabă pe asistenta virtuală Siri la ce oră apune soarele, iar Siri – la fel de amabilă şi informată ca întotdeauna, ştie chiar şi bancuri – îi răspunde că la ora 8:48 p.m. Nu poate să aştepte până atunci, dacă vrea să facă o poză clară cu dubita pe care speră să o găsească acolo, dar înserarea i se pare o perioadă numai bună pentru treaba ilegală de care trebuie să se ocupe. Probabil că soţii Harris vor fi în living la ora aceea, uitându-se fie la un film, fie la Jocurile Olimpice de la Tokyo. Lui Holly nu-i place deloc să aştepte, dar, pentru că acum nu are încotro, se hotărăşte să se ducă acasă şi să-şi ocupe cu ceva timpul rămas.

Se pregăteşte să plece şi atunci îşi aduce aminte de o reclamă de la televizor. Câţiva adolescenţi fug de un individ care seamănă cu Leatherface[117]. Unul dintre băieţi le propune celorlalţi să se ascundă în pod. Altul vine cu ideea să se ascundă în pivniţă. Al treilea (o fată) zice: „Ce-ar fi să ne urcăm în maşina aia cu motorul pornit?” şi le-o arată. Ai patrulea (prietenul ei) exclamă: „Eşti nebună? Hai să ne ascundem după drujbele alea.” Şi aşa fac. Crainicul comentează: „Numai decizii proaste se iau în filmele de groază.” Dar Holly nu este acum într-un film de groază şi îşi spune că decizia ei nu este proastă. Are la ea sprayul şi are şi arma lui Bill, în caz de nevoie.

În adâncul sufletului, ştie că nu-i chiar adevărat... dar mai ştie şi că trebuie neapărat să se *convingă.*

13

Odată ajunsă acasă, Holly îşi face ceva de mâncare şi nu poate să mănânce. Îl sună pe Jérôme, care îi răspunde imediat şi exclamă pe un ton exaltat:

---

[117] Leatherface – criminal din seria de filme *Masacrul din Texas* (n. tr.).

— Ia ghici unde sunt acum!

— Cocoţat pe Empire State Building.

— Nu.

— În Times Square.

— Nu.

— Pe feribotul care te duce la Staten Island?

Jérôme scoate sunetul bâzâit care se aude la emisiunile-concurs atunci când cineva dă un răspuns greşit.

— Mă dau bătută, Jérôme.

— În Central Park! E superb! Aş putea să mă plimb prin el toată ziua şi tot aş vedea ceva nou la fiecare pas. Are chiar şi o zonă neîngrijită, la fel cum e Hăţişul din Parcul Deerfield, numai că asta de aici se cheamă „Promenada”!

— Ai grijă să nu-ţi fure cineva banii şi actele.

— Stai liniştită, probabil o să mă fure când mă întorc acasă, spune el râzând.

— Pari foarte vesel.

— Păi, aşa şi sunt. E o zi extraordinar de bună. Mă bucur pentru mine, mă bucur pentru Barbara, iar mama şi tata se bucură pentru noi amândoi.

— Evident că se bucură, zice Holly.

N-are de gând să îl anunţe despre moartea prietenei şi îndrumătoarei Barbarei; nu-i treaba ei să-i dea vestea asta şi, în fond, de ce să-l întristeze?

— Şi eu mă bucur pentru tine, Jérôme. Te rog doar să nu te apuci să-mi zici Hollyberry, că ai să strici tot momentul ăsta frumos.

— Nici nu mă gândesc. Cum mai merge treaba cu cazul?

Acum Holly îşi dă brusc seama de ceva: *Asta-i şansa mea să mă urc în maşina cu motorul pornit în loc să mă ascund în spatele drujbelor.* Însă partea aceea a minţii ei, acea parte care insistă să verifice dacă a închis focul la aragaz, acea parte care va ţine întotdeauna minte că a uitat în autobuz cartea *Ziua în care nu moare niciun porc,* partea aceea îi şopteşte la ureche: *Nu acum, nu încă.*

— Posibil ca Barbara să fi descoperit altă

dispariţie, îi spune ea.

Îi povesteşte tot ce ştie despre Jorge Castro. Apoi încep să vorbească despre cartea lui Jérôme şi despre aşteptările lui. După un timp, Holly încheie conversaţia, pentru ca tânărul ei prieten să-şi poată continua plimbarea prin locurile vrăjite din Central Park. Şi îşi dă seama că nu i-a spus nimic despre bogăţia care a picat pe capul ei. De fapt, nu a spus nimănui despre ea. Este cam la fel ca ideea cu dubiţa. În ambele situaţii, există mult prea multe semne de întrebare. Deocamdată, cel puţin.

14

Barbara şi Marie au adus exemplare din toate cele douăsprezece cărţi de poezii publicate de Olivia, printre care şi câteva volume foarte groase cu *Opere complete,* dar află acum că nu era nevoie. Majoritatea celor veniţi la ceremonie, la umbra emblematicei Clopotniţe, şi le-au adus pe ale lor. Multe dintre cărţi sunt vechi, răsfoite foarte des şi au pagini cu colţurile îndoite. Una dintre ele este legată cu elastice. Unii participanţi au adus fotografii cu Olivia în diferite perioade ale vieţii (cea mai frecventă fiind aceea în care apare alături de Humphrey Bogart, în faţa Fântânii Trevi din Roma). Mulţi aduc flori. Unul poartă un tricou – evident făcut special pentru această ocazie – pe care scrie doar atât: OK TRĂIEŞTE.

Apare şi rulota de la fast-foodul lui Frankie, iar angajaţii împart repede sucuri şi sendvişuri imense. Barbara nu ştie dacă asta a fost ideea lui Rosalyn sau dacă Frankie a venit de capul lui. Foarte posibil ca Frankie să fie un mare fan al Oliviei. N-ar fi surprinsă să afle că aşa este. În seara asta, chiar nimic n-ar mai putea să o surprindă. Niciodată nu s-a mai simţit în acelaşi timp atât de tristă şi de fericită şi de mândră.

Până la şase şi jumătate se strâng în curte peste

o sută de oameni. Şi tot mai vin. Nimeni nu are răbdare să aprindă lumânarea abia la apus; un tânăr tuns cu creastă de indian Mohawk se urcă pe un scăunel şi începe să citească la megafon poezia „Mânzul în sălbăticie”. Oamenii se duc lângă el ca să îl asculte. Iar în tot acest timp participanţii mănâncă hotdogi, beau suc, mănâncă inele de ceapă şi cartofi prăjiţi, beau bere şi vin.

Marie o ia de după umeri pe Barbara.

— Nu-i minunat? Nu crezi că i-ar fi plăcut la nebunie?

Barbara îşi aminteşte de ziua când a cunoscut-o pe bătrâna poetă, când Olivia şi-a mângâiat haina enormă de blană şi a spus: *Faux, faux, blană faux.* Începe să plângă şi o strânge pe Marie în braţe.

— I-ar fi plăcut atât de mult!

Puştiului cu tunsoarea Mohawk îi ia locul o fată cu un şarpe tatuat pe braţ. Pune megafonul la gură şi începe să citească „Şi cât de înaltă eram în tinereţe”.

Barbara o ascultă. A băut un strop de vin, dar parcă niciodată n-a mai avut mintea atât de limpede ca acum. *Nu mai trebuie să bei,* îşi spune ea. *Nu care cumva să uiţi. Trebuie să ţii minte toată viaţa ta că nu-i bine să bei.* Fata cu tatuajul termină şi cedează locul de pe scăunel unui tip slab şi cu ochelari, care pare a fi un proaspăt absolvent de facultate. Abia acum îşi aminteşte Barbara că şi-a uitat telefonul acasă la Olivia. În mod normal, nici la baie nu se duce fără el. Dar uite că în seara asta nu-i trebuie. Îi trebuie doar un hotdog cu mult muştar. Şi multe poezii. Vrea să simtă că dă pe din afară de atâta poezie.

15

Pe când Barbara şi Marie împart exemplare din cărţile Oliviei puţinelor persoane care nu le au deja, Roddy Flarris se plimbă prin Parcul Deerfield, aşa cum face de obicei în ultimele ceasuri ale după-amiezii

sau în primele ale serii. Plimbarea îi mai alină durerea din şoldurile care acum îl necăjesc mult mai tare decât ar fi normal, mai ales după atâtea săptămâni în care s-a înfruptat din mâncarea proaspătă oferită de spiriduşa Crăciunului. Însă mai are un motiv pentru care face asta. Nu ar vrea să recunoască, însă îi este din ce în ce mai greu să înţeleagă ce se petrece în jurul lui. Îi este din ce în ce mai greu să nu piardă firul acţiunii, cum se zice. Iar mersul pe jos îl ajută. Îi ventilează creierul.

În ultima săptămână, Roddy a mâncat la desert vreo şase sorbeturi făcute din îngheţată, afine şi creier de spiriduşă, însă tot nu şi-a recăpătat agerimea minţii. Iar asta îl consternează şi îl înfurie. Toate cercetările lui dovedesc că o dietă bogată în ţesut cerebral are efecte pozitive şi imediate asupra consumatorului. Când cimpanzeii masculi răpesc şi omoară puii lăsaţi nepăziţi de mame, creierul este primul pe care îl mănâncă. Poate nu cunosc motivul pentru care instinctul îi împinge să facă asta, dar cercetătorii îl ştiu foarte bine; creierul primatelor conţine acizi graşi, esenţiali pentru dezvoltarea şi sănătatea neurologică. Acizii graşi (iar creierul omului este format din grăsimi în proporţie de 60%) nu sunt produşi de organism, prin urmare, dacă se distrug – aşa cum i se întâmplă lui – trebuie neapărat să fie înlocuiţi. Este simplu ca „bună ziua” şi tratamentul lui a funcţionat în ultimii nouă ani. În termeni rudimentari, pe care niciodată nu ar îndrăzni să-i folosească într-un articol ştiinţific sau într-o prelegere, consumul de ţesut cerebral sănătos, mai ales dacă acesta provine de la o persoană tânără, vindecă boala Alzheimer.

Aşa crede el... dar dacă se înşală?

Nu, nu, *nul*

Refuză să-şi închipuie că s-a strecurat vreo greşeală în cercetările lui întinse pe durata atât de multor ani. Dar dacă el elimină grăsimile vechi din

creier mai repede decât le poate asimila pe cele noi? Dacă îşi elimină creierul la propriu? Evident că-i o idee absurdă, însă nu-şi mai poate aminti codul poştal al adresei lui. I se pare că poartă mărimea 44 la pantofi, dar nu este sigur; poate poartă 42. Va trebui să se uită pe talpă ca să se convingă. Alaltăieri chiar s-a chinuit să-şi aducă aminte care-i al doilea prenume al lui!

De cele mai multe ori, a fost în stare să ascundă această eroziune. Desigur că Emily a observat-o, dar nici măcar ea nu îşi dă seama de amploarea ei. Slavă Domnului că nu mai ţine cursuri universitare şi slavă Domnului că o are pe Emily care să-i corecteze şi să-i stilizeze scrisorile pe care le trimite diferitelor reviste ştiinţifice la care este abonat.

Mare parte a timpului este la fel de ager şi la subiect ca înainte. Uneori îşi imaginează că este într-un avion care zboară la altitudine joasă peste un peisaj pe care-l vede foarte clar. Dar apoi avionul intră în nori şi totul în jur se face cenuşiu. Ce faci într-o asemenea situaţie? Te ţii bine de braţele scaunului şi aştepţi să se termine turbulenţele. Când ţi se pune vreo întrebare, zâmbeşti şi iei o expresie inteligentă în loc să răspunzi. După aceea, avionul iese din nori, peisajul este din nou foarte clar, iar toate răspunsurile îţi sunt la îndemână!

Plimbările prin parc îi aduc alinare pentru că nu mai trebuie să-şi facă griji despre ce spune sau ce întreabă – i s-a întâmplat (şi nu o singură dată) să întrebe care este numele unei persoane pe care o cunoaşte de peste treizeci de ani. În parc nu mai trebuie să fie permanent în stare de alertă. Poate înceta să se străduiască atât de tare. Câteodată face plimbări foarte lungi, ronţăind din chifteluţele făcute din carne de om pe care le ţine în buzunar, savurând gustul ca de porc şi crusta prăjită (bine că măcar dinţii i-au rămas întregi şi este foarte mândru de asta).

O potecă duce la alta, apoi la a treia şi la a patra.

Uneori se aşază pe câte o bancă şi se uită la păsările ale căror denumiri nu şi le mai aminteşte... dar, când este singur, nici nu mai *trebuie* să şi le amintească. Pentru că, la urma urmei, pasărea tot pasăre este, indiferent cum i-ai spune. Shakespeare a avut dreptate în privinţa asta[118] Câteodată închiriază una dintre bărcuţele acelea viu colorate şi traversează cu ea lacul Deerfield, bucurându-se de apa limpede şi de liniştea sufletească pe care i-o aduce gândul că acum nu-i mai pasă dacă este în nori sau a ieşit din ei.

Firește că s-a întâmplat odată să nu-şi mai aducă aminte drumul înapoi şi nici numărul casei sale. Dar şi-a *amintit* numele străzii, a rugat un îngrijitor din parc să aibă amabilitatea de a-i spune cum să ajungă pe Ridge Road, iar omul l-a îndrumat într-acolo, de parcă ar fi fost ceva absolut normal. Probabil chiar era. Deerfield este un parc mare, iar oamenii se rătăcesc tot timpul prin el.

Emily se confruntă cu propriile suferinţe. N-o mai deranjează chiar atât de rău sciatica, de când a avut parte de toată bogăţia de ţesut adipos furnizat de spiriduşa Crăciunului, însă durerile nu i-au trecut chiar de tot. A fost o perioadă – după Castro, după Dressler – când dansa tangou prin living, cu braţele înlănţuite în jurul unui partener invizibil. Ba au făcut şi sex, mai ales după Castro. Însă nu mai fac. N-au mai făcut sex de... trei ani? De patru? în *ce an* a fost Castro?

Nu trebuie să o mai doară, nu trebuie s-o mai doară deloc. Carnea de om conţine mai mulţi macro şi micronutrienţi decât oricare alt tip de carne. Doar cea a mamiferelor din subordinul suinelor se mai apropie cât de cât de ea – carnea mistreţilor, a porcilor domestici. Muşchiul şi măduva de om vindecă

---

[118] Aluzie la replica din *Romeo şi Julieta*, de William Shakespeare, trad. de Dan Duţescu – ,,Un nume ce-i? Un trandafir oricum îi spui îţi dă acelaşi scump parfum." (n. tr.).

artrita şi sciatica; medicul spaniol Arnaldus de Villanova[119] a descoperit acest fapt încă din secolul al XlII-lea. Papa Inocenţiu al VlII-lea a mâncat pudră de creier provenit de la băieţei şi le-a băut sângele. În Anglia Evului Mediu, carnea deţinuţilor spânzuraţi era considerată o delicatesă.

Dar Em se stinge. O cunoaşte la fel de bine cum îl cunoaşte şi ea pe el. Şi îi este clar că aşa se întâmplă.

Poate că există telepatie, pentru că abia ce s-a gândit la ea şi aude sunetul telefonului. Este melodia ei preferată: „Copacabana”.

Adună-ţi minţile! se îndeamnă el. *Concentrează-te şi fii deştept! Fii prezent!*

— Bună, iubire, ce faci?

— Am o veste bună şi una proastă, îi răspunde Emily. Pe care vrei s-o afli mai întâi?

— Normal că pe aia bună. Ştii că-mi place să mănânc desert înainte de legume.

— Vestea bună este că în sfârşit a dat în primire baba aia afurisită care mi-a furat protejata.

Lui Rodney i s-au reconectat circuitele, aşa că nu are nevoie decât de o singură secundă ca să reacţioneze.

— Despre Olivia Kingsbury vorbeşti?

— De nimeni alta, zice Emily, cu un hohot acru de râs. Îţi dai seama cât de tare trebuie să-i fie carnea? Ca pemmicanul[120] ăla mâncat de indieni!

— Bineînţeles că te exprimi metaforic, spune Roddy.

Măcar de data asta a reuşit să gândească mai repede decât ea şi să-şi dea seama că vorbesc la telefoanele mobile, care pot fi interceptate.

---

[119] Arnaldus de Villanova (1235-1311) – alchimist, medic şi teolog spaniol, una dintre cele mai erudite personalităţi ale secolului al XIII-iea (n. tr.) .

[120] Preparat din carne foarte uscată, de obicei de bizon, căprioară sau elan, consumat de populaţia nativă din America de Nord (n. tr.).

— Da, da, bineînţeles, zice Emily. Ideea e că scârba aia a murit. Tu unde eşti, iubitule? În parc?

— Da.

Rodney se aşază pe o bancă. Aude râsete şi strigăte de copii de la locul de joacă situat la ceva distanţă de el. Nu i se pare că ar fi prea mulţi; oricum, mai e puţin şi se face seară.

— Când ajungi acasă?

— Păi... repede. Parcă ziceai ceva şi de o veste proastă, nu?

— Din păcate. O mai ţii minte pe femeia aia care a venit să ne ia la întrebări despre Dressler?

— Da.

Însă îşi aminteşte foarte puţin şi ca printr-o ceaţă groasă.

— Cred că a intrat la bănuieli şi se gândeşte că noi am fost cumva implicaţi în... ştii tu despre ce vorbesc.

— Sigur că ştiu.

Habar nu are la ce anume se referă. Pentru că avionul intră în alţi nori grei şi cenuşii.

— Mi se pare ceva destul de serios şi cred că ar trebui să stăm de vorbă despre asta. Vino acasă înainte să se întunece, da? O să fac nişte sendvişuri de spiriduşi. Şi cu foarte mult muştar, aşa cum îţi place ţie.

— Grozav!

Da, i se pare grozav, însă doar din punct de vedere ştiinţific; până nu demult, ar fi salivat de poftă la gândul unui sendviş cu felioare subţiri de carne de om (atât de fragedă!).

— O să mă mai plimb puţin, nu mult. Ca să-mi fac poftă de mâncare.

— Bine, scumpule. Numai să nu uiţi.

Roddy îşi pune telefonul înapoi în buzunar şi priveşte în jur. Unde se află? Dar dă cu ochii de statuia lui Thomas Edison cu becul în mână şi îşi dă seama că a ajuns în apropierea lacului. Bravo! întotdeauna i-a plăcut să se uite la apa lui.

Femeia aia care a venit să ne ia la întrebări despre Dressler.

Da, acum îşi aminteşte. O şoricică atât de speriată de bombe, că nici nu şi-a dat masca jos. Şi a vrut să-l salute prin atingerea coatelor. De ce naiba să le fie teamă de una ca ea?

Datorită dopurilor de urechi, căptuşite cu grăsime de om – pe care le poartă mai ales seara – auzul îi este la fel de bun ca dantura, iar acum aude (sigur, destul de vag) pe cineva care zbiară printr-un megafon undeva departe, probabil în campusul universitar. Nu ştie ce se poate petrece acolo, din moment ce este vacanţă de vară şi colegiul este închis, ca să nu mai spună că, oricum, aşa ar fi fost din cauza panicii ridicole provocate de Noua Gripă (că aşa îi zice Emily – uite, asta mai ţine minte). Dar poate are legătură cu puştiul ăla Negru ucis când s-a împotrivit arestării. Nu contează ce este, oricum nu are nicio legătură cu el.

Aşa că domnul Roddy Harris, doctor în biologie şi renumit nutriţionist, zis şi Domnul-cu-carnea, îşi continuă nepăsător drumul.

16

Unchiul Henry obişnuia să spună că Holly ajunge prea devreme la orice întâlnire şi mare dreptate avea. Acum, abia dacă are răbdare să se uite la jumătate din programul de ştiri de la postul ABC, unde David Muir vorbeşte despre Covid şi apoi iar despre Covid, după care mai spune ceva tot despre Covid. Nu mai suportă aşteptarea. Pleacă de acasă, se urcă în maşină şi traversează oraşul în lumina blândă, dar încă puternică a apusului, care-i bate în parbriz şi o face să-şi mijească ochii, deşi şi-a coborât parasolarul. Când trece prin campus, aude ceva din curtea interioară – nu deslueşte cuvintele, dar îi este clar că vorbeşte cineva la un microfon sau printr-un megafon. Presupune că este vorba despre un miting

Black Lives Matter.

Merge pe strada şerpuită dintre vilele victoriene şi parc. Respectă limita de viteză de 40 km/h şi are grijă să nu încetinească şi mai mult când trece prin faţa casei unde locuiesc soţii Harris. Dar reuşeşte să se uite bine la ea. I se pare că n-ar fi nimeni acolo, însă asta nu înseamnă nimic. *Poate* iau masa în oraş, însă, având în vedere situaţia actuală – Covid, iar Covid, şi deasupra alt Covid –, Holly se cam îndoieşte că aşa ar sta lucrurile. Probabil se uită la televizor sau mănâncă ceva, poate şi una, şi alta. Din cauza aleii în pantă, nu îşi dă seama dacă garajul este unul dublu sau nu, dar reuşeşte să-i vadă acoperişul care i se pare destul de mare.

Se uită bine şi la casa de alături, care are în faţă un anunţ cu DE VÂNZARE şi a cărei peluză va muri curând de sete. *Ar trebui să se ocupe de ea agentul imobiliar, s-o ude, să nu se usuce de tot,* îşi spune Holly şi se întreabă dacă nu cumva agentul respectiv este chiar George Rafferty. Pe anunţ nu este trecut niciun nume. Şi oricum pe ea nu o interesează nici agentul şi nici peluza. O interesează gardul viu care se întinde pe toată latura proprietăţii nelocuite, până dincolo de garajul familiei Harris.

Holly coboară panta şi opreşte lângă trotuar, puţin mai sus de terenul de joacă. Acolo este o parcare (chiar aceea din care a fost răpit Jorge Castro) şi sunt multe locuri libere, dar vrea să fumeze cât timp aşteaptă şi nu-şi doreşte să o vadă copiii cum se lasă pradă acestui obicei nesănătos. Deschide portiera şi, cu picioarele pe asfalt, îşi aprinde ţigara.

Şapte şi douăzeci. Îşi ia telefonul din buzunar, se gândeşte dacă n-ar fi bine s-o sune pe Isabelle Jaynes, vără telefonul la loc. Trebuie mai întâi să vadă dacă dubiţa este în garajul soţilor Harris. Dacă nu o găseşte acolo, îi va spune lui Penny că nu o sfătuieşte să se adreseze poliţiei – pentru că nu au nicio dovadă clară, ci doar câteva probe indirecte, uşor de respins ca neîntemeiate de cei doi Harris (sau

de avocatul lor), care ar putea pretinde că sunt doar nişte simple coincidenţe. Dar, dacă există cea mai mică şansă ca Bonnie să mai fie în viaţă, cu siguranţă că Penny va apela la ajutorul poliţiei. Iar asta le va da de ştire soţilor Harris că au fost descoperiţi, iar ei vor avertiza persoana pe care o protejează. Şi atunci, este foarte probabil ca respectiva persoană, *prădătorul,* să dispară.

Dubita. Va fi totul bine dacă dubita e acolo.

Locul de joacă este aproape gol acum. Majoritatea copiilor au plecat la casele lor. Trei adolescenţi, doi băieţi şi o fată, se prostesc la carusel – băieţii îl împing cu putere şi fata se dă în el, cu braţele ridicate deasupra capului şi cu părul fluturând. Holly presupune că vor veni curând şi alţi tineri. Pentru că sunt multe puşlamale – şi băieţi, şi fete – pe care nu le interesează acţiunea organizată la colegiul de pe culmea dealului.

Se uită din nou la ceas. 7:30. Nu trebuie să mai aştepte prea mult dacă vrea să facă o poză clară cu dubiţa – sigur, presupunând că există vreo dubiţă pe care s-o fotografieze. Dar încă este prea multă lumină. Se decide să aştepte până la opt fără un sfert. Să se mai lungească puţin umbrele. Însă îi este greu. Nu ştie să aştepte. Răbdarea n-a fost niciodată punctul ei forte. Precis că, dacă va fi foarte prudentă, ar putea...

Ba nu. Aşteaptă. Asta e vocea lui Bill.

Mai apar câţiva adolescenţi pe lângă cei de la carusel şi o pornesc toţi la plimbare prin parc. Probabil se duc spre zona care se cheamă Hăţişul. Sau spre Bolovanul cu Filme. Holly îşi aprinde altă ţigară şi o fumează cu portiera deschisă şi cu picioarele pe asfalt. Fumează încet, cât de încet poate. Zadarnic. O termină la opt fără douăzeci. Îşi spune că nu mai poate aştepta. Stinge ţigara în scrumiera ei portabilă (plină vârf cu chiştoace – zău aşa, chiar trebuie să se lase... sau măcar să le mai reducă) şi o pune între scaunele din faţă. Scoate o şapcă cu

logoul echipei de baseball Columbus Clippers şi şi-o îndeasă pe cap. Încuie maşina şi porneşte pe trotuar către casa goală, învecinată cu locuinţa soţilor Harris.

17

Mintea i se mai limpezeşte puţin – deşi starea aceasta nu va dura prea mult –, iar Roddy se întreabă îngândurat: *Dar dacă femeia aia care a speriat-o pe Em a aflat de dispariţia fetei Negre?* Nu-şi mai aminteşte cum o chema pe fata cea Neagră – poate Evelyn –, dar ştie că era vegană şi obraznică. A pomenit oare Emily ceva despre Twitter? A zis că cineva punea întrebări pe Twitter despre fata Neagră?

Pleacă de lângă lac şi merge încet pe o potecă largă şi pietruită care ajunge lângă locul de joacă. Se aşază pe o bancă pentru că vrea să-şi odihnească puţin şoldurile înainte de a urca panta până acasă, dar şi pentru că nu vrea să treacă printre adolescenţii care se joacă pe un carusel destinat doar copiilor mici.

Pe partea cealaltă a străzii, cam la vreo treizeci şi cinci de metri distanţă de locul de joacă, (nu-i prea departe ca să vadă bine ce vede?) o femeie stă într-o maşină cu portiera deschisă. Femeia fumează o ţigară. Cu toate că i se pare vag cunoscută, nu-i nimic vag în ţiuitul sirenei de alarmă care i s-a declanşat în cap. Ceva nu-i în regulă cu femeia aia. Nu-i deloc în regulă.

Încă poate să-şi limpezească mintea atunci când este neapărată nevoie şi acum se forţează să o facă. Femeia stă cu coatele sprijinite pe genunchi, cu capul lăsat în jos, ridicând doar mâna din când în când ea să mai tragă un fum din porcăria aia cancerigenă. Când termină, o stinge în ceva – poate o cutiuţă de tablă în care au fost bomboane de tuse – şi se ridică. Roddy crede că a ştiut de dinainte cine este, pentru că este îmbrăcată cu aceiaşi pantaloni cu buzunare multe şi mari pe care-i purta când a venit la ei acasă (sau o

pereche identică. Îi vede chipul şi nu mai are nicio îndoială. Este şoricica aia care se interesa de Cary Dressler, aia care saluta cu cotul. Femeia care investighează şi dispariţia lui Bonnie Dahl, deşi nu i-a mărturisit asta.

A intrat la bănuieli, a spus Emily.

Mi se pare ceva destul de serios, a spus Emily.

Roddy îşi zice acum că soţia lui are dreptate.

Îşi scoate telefonul din buzunar şi sună acasă. Vizavi de el, femeia îşi pune o şapcă, îşi trage cozorocul pe ochi, ca să nu o deranjeze ultimele raze ale soarelui (ori ca să-şi ascundă cât mai mult faţa). Încuie maşina. Farurile sclipesc o dată. Se îndepărtează. Roddy stă cu telefonul în mână şi îl ascultă cum sună o dată... de două ori... de trei ori.

— Haide! şopteşte el. Haide, *răspunde*

Aude vocea lui Emily.

— Dacă mă suni ca să mă anunţi că *acum* ţi s-a făcut foame...

— Nu mi s-a făcut nicio foame.

Şoricica indiscretă care salută cu cotul urcă strada.

— Vine femeia aia. *Molly Givens* sau cum naiba o cheamă. Şi nu cred că vine ca să ne mai întrebe ceva, pentru că şi-a lăsat maşina la capătul străzii. Cred că vrea să-şi vâre nas...

Dar Emily nu-l mai aude.

Roddy îşi pune telefonul înapoi în buzunarul stâng din faţă şi îl pipăie pe cel din dreapta, sperând că are acolo ce-i trebuie. De obicei îl are la el atunci când merge singur la plimbare, pentru că, prin parc, mai sunt şi oameni răi. Da, e acolo. Se ridică de pe bancă şi traversează. Femeia merge repede (cam prea repede pentru o fumătoare), iar pe el nu-l mai ţin şoldurile. O urmăreşte de la distanţă, sperând să nu se uite în urmă şi să-l vadă. Dacă nu o face, totul va fi bine. Poate.

Oare cât de multe ştie? se întreabă el. *A aflat şi de fata aia veganâ – Evelyn sau Eleanor sau cum o*

chema?

Dacă a aflat de dispariţia ei, aşa cum a aflat şi de a lui Cary şi a lui Bonnie înseamnă... înseamnă...

— Înseamnă că o să strice totul, îşi şopteşte el.

18

Emily se grăbeşte să ajungă în biroul de la parterul casei. Bineînţeles că o doare mijlocul când merge prea repede, dar asta n-o opreşte acum şi se mulţumeşte doar să scoată nişte scâncete stinse şi să-şi apese degetele de la ambele mâini în regiunea lombară, de parcă i-ar fi teamă să nu i se dezintegreze. I-au dispărut cele mai intense dureri imediat după ce au mâncat ficatul lui Bonnie Dahl – Roddy a fost cavaler şi i-a oferit ei partea cea mai mare, iar ea a hăpăit-o de îndată, chiar dacă era pe jumătate crudă –, dar durerile nu i-au trecut complet, aşa cum s-a întâmplat şi după Castro, şi după Dressler. Este de-a dreptul îngrozită când se gândeşte că durerea s-ar putea întoarce cu şi mai multă intensitate, însă acum trebuie să se ocupe de scârba aia indiscretă, pe care o cheamă Holly Gibney, nu *Molly Givens*, cum a zis Roddy.

Oare cât de multe ştie?

În fond, nici nu-i pasă. Ştie deja prea multe, din moment ce pune întrebări şi despre Ellen Craslow. Chiar dacă Roddy nu şi-a mai amintit cu exactitate numele ei, are mare dreptate într-o privinţă: nu-ţi laşi maşina la patru sute de metri mai încolo, dacă tot ce vrei este să baţi la uşa omului şi să-i mai pui câteva întrebări. Îţi laşi maşina la mama dracului doar dacă intenţia ta este să-ţi vâri nasul în treburile altora.

Şi-au pus un sistem de alarmă de ultimă generaţie, care acoperă întregul perimetru al casei şi al terenului din jur. Alertează poliţia doar dacă nu este închis în timp de şaizeci de minute după ce s-a declanşat prima dată. Nu hoţii au fost grija lor cea

mai importantă când l-au instalat, deşi nu au declarat asta niciodată. Acum Emily porneşte alarma, o reglează pe comanda CASA, apoi porneşte toate cele zece camere de supraveghere, puse chiar de Roddy într-o perioadă mult mai fericită, când te puteai bizui pe el să facă asemenea treburi. Camerele acoperă bucătăria, livingul, subsolul (evident!), partea din faţă a casei, părţile laterale, partea din spate şi garajul.

Emily se aşază pe scaun şi se uită la monitor. Îşi spune că au ajuns prea departe ca să mai poată da înapoi acum.

19

Holly se apropie de casa goală de la numărul 91, Ridge Road. Se uită repede în faţă şi la capătul străzii. Nu vede pe nimeni şi, fără pic de ezitare (pentru că cel care ezită de obicei pierde cursa), schimbă brusc direcţia şi intră pe iarba uscată, după care înaintează pe latura stângă a casei, care o ascunde de eventualii privitori de la numărul 93.

Ajunge în spate şi traversează o curticică pavată până la gardul viu care o separă de curtea soţilor Harris. Merge repede, fără nicio oprire. Este în pericol, aşa că o variantă mult mai calmă şi mai raţională a ei preia hăţurile. Aceeaşi variantă care a aruncat toate bibelourile alea detestabile în căminul din casa mamei sale. Se îndreaptă tiptil spre gardul viu. Observă câteva locuri unde vegetaţia este mai săracă din cauza verii caniculare şi fără ploi şi a lipsei de îngrijire din ultima vreme, de când casa a fost eliberată de foştii proprietari. Cel mai bun loc se află vizavi de ceea ce ea crede că ar fi bucătăria soţilor Harris. Însă Holly nu pe acela îl alege. După cum era de aşteptat, cel mai prost se află vizavi de garaj, iar ea tocmai pe acesta vrea să-l folosească. Bine măcar că şi-a pus pantalonii şi o bluză cu mâneci lungi.

Se apleacă şi se uită la garaj prin gardul viu. Îl vede dintr-o parte, dar *tot* nu-şi poate da seama dacă este un garaj pentru o singură maşină sau pentru două. Însă observă ceva interesant. Nu are decât un singur geam. Un geam complet opac. Poate că are un oblon, dar Holly crede că a fost vopsită sticla pe dinăuntru.

— De ce să faci *aşa ceva*? murmură ea, cu toate că răspunsul este evident: cineva din casă are ceva de ascuns.

Holly se întoarce cu spatele, îşi strânge geanta la piept şi trece prin gardul viu. Nu se lasă cu vătămări – doar câteva zgârieturi mici pe ceafă. Se uită în jur. Sub streaşină garajului sunt două pubele din plastic pentru gunoiul menajer şi un container pentru deşeurile reciclabile. În dreapta este aleea care duce la stradă. De unde se află ea acum, Holly nu vede decât acoperişul unei maşini care trece pe acolo.

Se apropie de geamul garajului şi, da, nu s-a înşelat: a fost acoperit cu vopsea neagră şi mată. Ocoleşte construcţia şi dă cu ochii de ce spera să găsească acolo: uşa din spate. Se aşteaptă să fie încuiată şi chiar aşa este. Scoate din geantă caseta îmbrăcată în piele de aligator şi o deschide. În ea, aliniate ca instrumentele chirurgicale într-o sală de operaţii, se află şperaclele lui Bill Hodges. Se uită cu atenţie la broască. Este Yale, aşa că scoate din trusă instrumentul potrivit şi îl introduce în partea de sus a cilindrului, dar foarte, foarte uşor, ca să nu mişte niciun bolţ de blocare. Vâră dedesubt al doilea şperaclu. Îl roteşte spre dreapta până când se conectează. Abia acum poate să decupleze bolţul de sus cu primul şperaclu... îl aude cum se retrage şi acum al doilea bolţ... şi...

O mai fi şi al treilea? Dacă da, nu este cuplat. Broasca este veche, aşa că se poate să nu mai existe şi un al treilea. Muşcându-şi aproape până la sânge buza de jos, roteşte foarte încet primul şperaclu şi împinge. Aude un pocnet mic şi se teme ca nu cumva să

fi scăpat un bolţ şi să fie nevoită s-o ia de la început. Dar uşa se întredeschide puţin.

Holly răsuflă uşurată (nici nu şi-a dat seama că şi-a ţinut respiraţia în tot acest timp) şi pune şperaclele înapoi în trusă. Pune trusa înapoi în geanta care acum îi atârnă în jurul gâtului. Se ridică şi îşi scoate telefonul din buzunar.

Fii aici, dubiţo! se roagă ea. *Te mg, fii aici!*

20

Emily nu poate să-l mai aştepte pe Roddy; foarte posibil ca mintea lui instabilă să-l fi dus într-o cu totul altă direcţie. Deschide uşa dinspre curte a bucătăriei şi se aşază pe ultima dintre cele trei trepte. După care se întinde pe ea. O doare rău spatele de la muchia din beton, dar nu trebuie să se gândească acum la asta. Îşi ridică un picior într-o parte şi îşi duce un braţ la spate, sperând că lasă impresia unei poziţii ciudate şi incomode. Şi chiar că-i este al naibii de incomod să stea aşa. Oare arată ca o bătrână care tocmai ce a căzut rău de tot? O bătrână care are mare nevoie de ajutor?

Bine ar fi să o păcălesc, îşi spune ea. *Tare bine ar fi.*

21

Dubiţa este acolo, iar Holly nici măcar nu trebuie să verifice dacă a fost dotată cu vreo rampă, pentru că, pe plăcuţa de înmatriculare din spate, alături de prescurtarea statului Wisconsin, se află şi desenul scaunului cu rotile – simbol recunoscut oficial pentru vehiculele care transportă persoane cu dizabilităţii locomotorii. Nu mai este prea puternică lumina care pătrunde prin uşa din spate, dar încă-i destul de bună.

Holly face trei fotografii cu telefonul. Crede că doar dovada cu plăcuţa asta este suficientă pentru

demararea unei anchete a poliţiei.

Ştie că a venit momentul să plece de aici. De fapt, momentul ăla a venit şi *a trecut* deja. Numai că vrea să afle mai multe. Se uită repede spre uşă – nu-i nimeni acolo – şi se apropie de spatele dubiţei. Şi geamurile ei au fost vopsite în negru, dar îşi lipeşte fruntea de unul, cu mâinile pavăză la ochi. Aşa poate să vadă ce este înăuntru.

Şi înăuntru este un scaun cu rotile.

Deci aşa reuşesc, jubilează ea. *Aşa reuşesc să-şi oprească victima. Şi după ce o opresc, tipul ăla cu care lucrează – adevăratul criminal din toată povestea asta – iese din dubită şi face restul.*

Chiar că nu mai trebuie să-şi mai forţeze norocul. Mai face trei poze cu scaunul cu rotile, iese din garaj şi închide uşa. Se întoarce spre gardul viu, ca să plece pe acelaşi drum pe care a venit. Şi chiar atunci aude ţipetele stinse:

— Ajutor! E cineva aici? Am căzut şi mă doare!

Numai că strigătele acestea de ajutor nu o conving pe Holly. Nu, nici pe departe. În primul rând, pentru că prea le-a auzit la momentul potrivit; dar mai ales pentru că propria ei mamă obişnuia să joace aceeaşi scenetă cu *vai, cât de tare mă doare*, ori de câte ori voia ca Holly să rămână lângă ea... sau, dacă o vedea că se încăpăţânează să plece, măcar să se simtă atât de vinovată că a lăsat-o singură şi suferindă, încât să se întoarcă foarte repede acasă. Şi stratagema asta a ei a funcţionat multă vreme. *Iar atunci când n-a mai funcţionat,* îşi spune Holly acum, *l-a convins pe unchiul Henry să se alieze cu ea şi să mă fraiereasc ă amândoi.*

— Ajutor! Mă aude cineva? Ajutor!

Primul impuls al lui Holly este să iasă prin gardul viu şi s-o lase pe femeia aceea – Emily Harris, că n-are cine altcineva să fie – să-şi joace mai departe rolul de bătrână neajutorată într-un teatru gol. Însă se răzgândeşte. Se duce până la colţul garajului şi se uită spre locul de unde vin văicărelile. Femeia

zace pe trepte, cu un picior îndoit într-un unghi ciudat şi cu o mână dusă la spate. Capotul i s-a ridicat peste genunchi. Este slabă şi palidă şi plăpândă şi chiar lasă impresia că ar avea dureri mari. *O să fim exact ca Bette Davis şi Joan Crawford* în Ce s-a întâmplat cu Baby Jane[121] *iar dacă o să iasă şi soţul ei din casă, o să fie şi mai bine.*

— Dumnezeule mare! exclamă ea, apropiindu-se de femeia căzută. Ce s-a întâmplat?

— Am alunecat, răspunde femeia.

Mda, vocea îi tremură exact aşa cum cere rolul, dar Holly crede că suspinul care urmează este mult prea teatral.

— Ajută-mă, te rog. Poţi să-mi îndrepţi piciorul? Nu cred că l-am rupt, dar...

— Poate aţi avea nevoie de un scaun cu rotile, spune Holly pe un ton plin de compasiune. Aveţi unul în dubiţă, nu-i aşa?

O scânteie de ură se aprinde în ochii doamnei Harris. Apoi scoate un geamăt prelung. Holly îşi dă seama că geamătul nu este complet prefăcut. Da, femeia aceasta are dureri, însă nu-i mai puţin adevărat că este şi disperată.

Holly se apleacă spre ea. Ţine mâna în geantă, doar cât să atingă ţeava scurtă a revolverului lui Bill.

— Câţi oameni aţi răpit, doamnă profesoară Harris? De patru am aflat eu şi cred că mai este unul, un scriitor. Şi *pentru* cine i-aţi răpit? Asta vreau eu să

Emily îşi scoate mâna pe care o ţinea la spate. În ea ţine un pistol cu electroşocuri Vipertek VTS-989, cunoscut în familia Harris drept Numărul Unu. Este extrem de puternic, dar Holly nu-i dă timp să-l folosească. Chiar din clipa când a văzut-o pe Emily Harris trântită pe trepte într-o poziţie atât de artificială şi afectată, şi-a dat seama că ţine mâna

---

[121] *What Ever Happened to Baby Jane* – thriller psihologic din 1962, în regia lui Robert Aldrich (n. tr.).

aia la spate cu un scop anume. Scoate din geantă revolverul lui Bill şi, cu o mişcare fulgerătoare, o loveşte peste încheietură cu el. Numărul Unu se rostogoleşte cu zgomot pe dalele curţii. Emily n-a mai apucat să-l folosească.

— *Au!* zbiară ea.

Iar zbieretul acesta este în totalitate autentic.

— *Mi-ai rupt mâna, cretino!*

— Pistoalele cu electroşocuri sunt ilegale în statul nostru, spune Holly, aplecându-se să-l ridice de pe jos, dar cred că nu în privinţa asta ar trebui să-ţi faci griji acum, când...

Observă că femeia se uită în altă parte şi vrea să se întoarcă. Însă este prea târziu. Electrozii pistoalelor Vipertek pot pătrunde prin trei straturi de haine, chiar dacă primul dintre ele ar fi un palton de iarnă, iar Holly poartă acum doar o bluză din bumbac. Aşa că electrozii de la Numărul Doi trec fără probleme prin ea şi prin breteaua de la sutien. Holly se înalţă pe vârfurile picioarelor, ridică mâinile deasupra capului ca un fotbalist fericit că a dat un gol, după care se prăbuşeşte pe dale.

— Slavă Domnului că m-a salvat cavaleria, oftează Emily. Ajută-mă să mă ridic! Scârba asta ordinară mi-a rupt mâna.

Roddy o ajută. Emily aruncă o privire la Holly şi o apucă râsul. De fapt, scoate un chicotit slab, dar tot se cheamă că râde.

— Adevărul e că m-a făcut să uit o clipă de durerea de spate. Aş vrea să-mi pui o cataplasmă şi să-mi dai o infuzie din aia specială de-a ta. E moartă? Te rog, spune-mi că nu. Trebuie neapărat să aflăm cât de multe ştie şi dacă a spus cuiva.

Roddy se apleacă şi îşi lipeşte degetele de gâtul lui Holly.

— Pulsul e foarte slab. O să-şi revină într-o oră sau două.

— Ba n-o să-şi revină deloc, spune Emily, pentru că ai să-i faci o injecţie. Dar nu cu valium. Cu

ketamină.

Îşi duce mâna teafără la spate şi se întinde.

— Zău că mi se pare că mi-e mai bine. Poate ar fi fost bine să încerc mai demult terapia cu trepte din ciment. Mai întâi o să aflăm ce vrem să ştim, după aia o s-o ucidem.

— S-ar putea ca ăsta să fie sfârşitul, murmură Roddy.

Îi tremură buzele şi i s-au umezit ochii.

— Slavă Domnului că avem pastilele...

Da. Le au. Emily le-a adus la parter. Pentru orice eventualitate.

— Poate da sau poate nu. Nu-ţi pierde speranţa, iubire, nu-ţi pierde speranţa. În orice caz, un lucru e cert: scârba asta n-o să ne mai deranjeze niciodată.

Şi îi trage un şut lui Holly în coaste.

— Asta capeţi dacă-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala, scârbă!

Apoi se uită la Roddy.

— Adu o pătură! Trebuie s-o târâm. N-o să fie nicio problemă dacă-şi rupe un picior când o tragem pe scară până la subsol, că n-o să sufere prea multă vreme din cauza asta.

22

În aceeaşi seară, la ora nouă, Penny Dahl stă pe terasa căsuţei sale cochete din Upriver, cam la douăzeci de kilometri spre nord de centrul oraşului. A fost o altă zi caniculară, dar acum s-a mai răcorit şi este plăcut să stai afară. Câţiva licurici – însă mult mai puţini decât în copilăria lui Penny – fac desene ciudate deasupra gazonului. Penny ţine telefonul în poală. Se aşteaptă să-l audă sunând dintr-o clipă în alta, pentru că aşa i-a promis detectiva pe care a angajat-o.

Se face nouă şi un sfert, detectiva nu a sunat încă, iar Penny este iritată. Se face nouă şi jumătate, detectiva tot nu a sunat, iar Penny începe să fiarbă.

O *plăteşte* pe femeia asta şi o plăteşte mai mult decât îşi poate permite. Herbert, fostul ei soţ, a acceptat să contribuie şi el la onorariu, ceea ce-i mai uşurează puţin situaţia; dar, chiar şi aşa, banul e ban, iar promisiunea e promisiune.

La zece fără douăzeci o sună ea pe Holly şi îi răspunde mesageria vocală. Textul înregistrat este scurt şi la obiect: „Aţi sunat la Holly Gibney. Nu pot să răspund la telefon. Vă rog lăsaţi un mesaj concis şi un număr la care vă pot găsi."

— Sunt Penny. Trebuia să-mi spui la ora nouă ce ai mai aflat. Sună-mă *imediaţi* închide telefonul. Se uită la dansul licuricilor. A fost întotdeauna iute la mânie – atât Herbert, cât şi Bonnie Dahl ar putea să confirme asta –, iar la ora zece deja clocoteşte de furie.

O sună din nou pe Holly, aude semnalul pentru mesaj, după care spune:

— Mai aştept până la zece şi jumătate, apoi mă duc la culcare şi tu poţi să consideri că am anulat contractul nostru.

Însă expresia este prea moale şi nu i se pare că îi redă supărarea aşa cum trebuie. Aşa că adaugă:

— Te poţi considera *concediată* închide telefonul apăsând foarte tare tasta, de parcă *pe ea* ar vrea să-şi verse toată furia.

Se face zece şi jumătate. Apoi se face unsprezece fără un sfert. Penny îşi dă seama că s-a lăsat roua. Mai sună o dată şi dă din nou de mesageria vocală.

— La telefon este Penny, angajatoarea ta. *Fosta* angajatoare. Eşti concediată!

Vrea să închidă, dar îi mai vine o idee. O idee foarte bună.

— Şi vreau să-mi înapoiezi toţi banii! Nu eşti bună de nimic!

Intră în casă cu paşi apăsaţi, aruncă telefonul pe canapeaua din living şi se duce la baie ca să se spele pe dinţi. Se vede în oglindă – este prea slabă, prea palidă, pare cu vreo zece ani mai bătrână decât în

realitate. Ba nu, nu cu zece. Cu cincisprezece. I-a dispărut fiica, poate e moartă pe undeva, iar tâmpită aia de detectivă probabil că stă la băute în vreun bar.

Plânge deja când se dezbracă şi se bagă în pat. Ba nu, nu stă la nicio băută în niciun bar.

Evident că sunt mulţi oameni care fac asta, dar nu şi tipa aia cu aspect de şoricică şi cu masca mereu pe mutră şi cu stilul ăla afectat de salut cu cotul. Cel mai probabil că stă acasă şi se uită la televizor şi şi-a închis telefonul.

— Şi a uitat cu totul de mine, şopteşte Penny în întuneric.

Parcă niciodată în viaţă nu s-a simţit atât de singură. Atât de părăsită.

— Idioata dracului!

Închide ochii.

29 IULIE 2021

1

La un moment dat, în aceeaşi noapte, Holly are un vis ciudat. Se află într-o cuşcă cu gratii încrucişate, care formează o mulţime de pătrate. Un bărbat în vârstă stă pe un scaun şi se uită la ea. Nu-l deslueşte prea bine, din cauză că vede dublu, dar i se pare că ar fi acoperit cu maşinuţe de pompieri.

— Ştiai că ficatul de om conţine 2.600 de calorii? Unele sunt doar grăsimi, dar majoritatea, aproape toate, sunt proteină pură. Acest organ excepţional...

Bătrânul cu Maşinuţe-de-Pompieri îşi continuă prelegerea – acum spune ceva despre carnea de la pulpă –, dar ea nu mai vrea să-l asculte. Este un vis îngrozitor, un coşmar, mult mai înspăimântător decât cele despre mama ei. Plus că o doare capul mai rău decât a durut-o vreodată.

Holly închide ochii şi se retrage în neant.

2

Penny este mult prea nervoasă şi nu o mai ia somnul. Nu face decât să se zvârcolească în pat. Dar, pe la trei dimineaţa, toată supărarea ei pe Holly se transformă într-un soi de nelinişte care nu-i dă pace. I-a dispărut fiica, de parcă ar fi intrat printr-una din numeroasele trape ascunse ale universului şi s-a făcut nevăzută. Nu mai ştie nimeni de ea. Dacă la fel a păţit şi Holly?

Când era în plină criză de furie, i-a zis lui Holly că nu e bună de nimic, însă totuşi *nu crede* că acesta ar fi adevărul. Dimpotrivă chiar, i se păruse foarte pricepută la ce face, iar toate realizările ei anterioare – trebuie consemnat faptul că Penny şi-a făcut temele dinainte – demonstrează asta. Deşi chiar şi cei mai competenţi oameni o mai dau uneori cu bâta în baltă. Calcă într-una dintre trapele alea ascunse şi – bufi – se duc la fund.

Penny se dă jos din pat, îşi ia telefonul şi o sună iarăşi pe Holly. Din nou îi răspunde mesageria vocală. Retrăieşte momentele acelea oribile când încerca să dea de Bonnie şi mesageria *ei* îi răspundea. Poate să-şi spună mult şi bine că nu este acelaşi lucru, că acum trebuie să existe o explicaţie rezonabilă, că nu au trecut decât şase ore de când ar fi trebuit să discute: numai că, la trei dimineaţa, mintea ţi se umple cu tot soiul de arătări hidoase, cu colţi ascuţiţi. Îi pare rău că pe site-ul agenţiei nu a găsit şi numărul telefonului personal al partenerului lui Holly. Mare ghinion, nu? Şi, chiar dacă ar fi avut numărul lui, ce om normal îşi lasă telefonul deschis la ora asta din noapte?

Mulţi oameni fac asta, se contrazice singură. *Părinţii de adolescenţi... cei care lucrează în schimbul de noapte... poate chiar şi detectivii particulari.*

Îi vine o idee şi intră pe pagina de web a agenţiei „Ce-am găsit al meu să fie”. Sunt trecute acolo atât

numele partenerului lui Holly, cât şi numărul telefonului său de serviciu. De asemenea, este şi o listă cu tipurile de asistenţă pe care le oferă agenţia, precum şi orele între care este deschisă: de la 9 a.m. La 4 p.m., exact ca banca lui Penny. În partea de jos a paginii mai scrie: în afara orelor de program, sunaţi la 225 521 6283, iar dedesubt, cu litere roşii: *Dacă vi se pare că sunteţi în pericol iminent, SUNAŢI IMEDIAI LA POLIŢIE!*

Dar Penny nu are de gând să sune la poliţie; s-ar face de râs. Sigur, presupunând că i-ar răspunde cineva. Însă numărul de telefon scris acolo trebuie să aparţină unei centrale telefonice unde poate lăsa un mesaj. Aşa că sună. Îi răspunde o femeie care pare pe jumătate adormită şi care tuşeşte din când în când destul de urât. Penny îşi spune că femeia lucrează de acasă, chiar dacă este bolnavă.

— Centrala telefonică Braden, cu care client doriţi să luaţi legătura?

— Cu agenţia „Ce-am găsit al meu să fie”. Numele meu este Pénélope Dahl. Trebuie neapărat să vorbesc cu unul dintre parteneri. Numele lui este Peter Huntley. Ar putea să fie vorba despre o urgenţă.

Dar îşi dă seama că nu este destul de convingătoare.

— Vreau să spun că este. Este o urgenţă.

— Doamnă, nu ne este permis să divulgăm numerele personale de...

— Dar dumneavoastră le aveţi, da? Pentru urgenţe?

Centralista nu-i răspunde. Pentru că un acces de tuse nu poate fi considerat răspuns, nu?

— Eu am sunat-o pe Holly Gibney, partenera domnului Huntley. Am sunat-o de multe ori. Nu răspunde. Numărul ei *personal* este 440 771 8218.

Puteţi să verificaţi. Dar *nu* ştiu numărul personal al domnului Huntley. Aşa că am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Vă rog.

Centralista tuşeşte în continuare. Însă Penny mai aude şi un foşnet de hârtii, aşa că îşi zice: *Se uită în regulament.* Apoi femeia îi spune:

— Îi voi da eu domnului Huntley numărul dumneavoastră. Sau mai bine lăsaţi-l chiar dumneavoastră în mesageria vocală a telefonului său de serviciu. Ştiţi că e trei jumate dimineaţa, da?

— Da, ştiu. Rugaţi-l s-o sune pe Pénélope Dahl. Penny. Numărul meu este...

— Îl am afişat pe ecran.

Şi femeia începe din nou să tuşească.

— Vă mulţumesc mult de tot! Aveţi grijă de dumneavoastră, doamnă!

Trec douăzeci de minute şi Huntley nu o sună (nu că s-ar fi aşteptat la asta). Penny se întinde din nou în pat, cu telefonul alături, pe noptieră. Aţipeşte. Visează că fiica ei se întoarce acasă. O îmbrăţişează şi îi promite că nu se va mai amesteca niciodată în viaţa ei. Telefonul rămâne mut.

3

Holly îşi recapătă treptat cunoştinţa şi se trezeşte într-o lume a durerii. O singură dată a suferit de mahmureală în întreaga ei viaţă – şi asta, din cauza unei petreceri de Revelion de care nu vrea să-şi aducă aminte – dar nici nu se poate compara cu ce simte acum. Creierul parcă-i este un burete îmbibat cu sânge, închis într-o carcasă din oase. Îi zvâcneşte tot corpul. Parcă o mulţime de viespi, din specia „viespi asasine”, şi-au implântat acele otrăvite în spatele şi în ceafa ei. Atât de tare o dor coastele din partea dreaptă, că-i este greu şi să respire. Fără să deschidă ochii, duce mâna acolo şi se apasă uşor. O doare şi mai rău, dar are impresia că nu-i nimic rupt.

Acum deschide ochii ca să se uite în jur şi imediat parcă îi trece un fulger prin cap, cu toate că subsolul soţilor Harris este slab luminat. Îşi ridică partea din dreapta a cămăşii. Gestul ăsta intensifică şi mai mult durerea înţepăturilor de viespe şi alt fulger îi străpunge capul. Dar măcar reuşeşte să vadă – chiar

mai bine decât şi-ar dori – vânătaia uriaşă şi urâtă de acolo.

M-a lovit cu piciorul. Nemernica aia m-a lovit cu piciorul după ce am leşinat.

Şi imediat: *Care nemernică?*

Emily Harris. Aia *e nemernica.*

Se află într-o cuşcă. Gratiile verticale şi orizontale formează pătrate. Dincolo de ele, este podeaua din ciment a subsolului. În capătul lui, se vede o ladă mare din metal. Acolo pare a fi un fel de atelier. Deasupra cuştii, este o cameră de supraveghere îndreptată în jos. În faţa cuştii, este un scaun, ceea ce înseamnă că nu l-a visat pe Bătrânul cu Maşinuţe-de-Pompieri. Pentru că exact acolo stătea.

Holly observă că este întinsă pe o salteluţă de yoga. Într-un colţ este o toaletă din plastic albastru. Apucându-se bine cu mâna stângă de gratii, reuşeşte să se ridice în picioare (încet, foarte încet). Încearcă să se ţină şi cu cea dreaptă, dar o dor mult prea tare coastele din partea aia. Efortul făcut îi amplifică durerea de cap, dar poziţia verticală înlătură o parte din apăsarea pe care o simţea în zona învineţită. Îşi dă seama că-i este cumplit de sete. Are senzaţia că ar fi capabilă să bea patru litri de apă dintr-o singură suflare.

Merge cu paşi mici şi şovăielnici de copilaş până la toaleta din plastic, îi saltă capacul, se uită, dar nu vede nimic înăuntru – nici măcar apă combinată cu dezinfectantul ăla albastru care seamănă cu antigelul sau cu soluţia pentru curăţat parbrize. Toaleta este la fel de uscată ca gura şi gâtul ei.

Ar fi o exagerare să spună că îşi aminteşte ca prin ceaţă ce s-a petrecut, dar trebuie neapărat să-şi aducă aminte absolut tot. Trebuie neapărat să-şi recapete *prezenţa de spirit.* Holly crede că este posibil să moară în cuşca asta în care au mai murit şi alţii înaintea ei, probabil de mâna Prădătorului de pe Red Bank. Şi este convinsă că aşa se va întâmpla

dacă nu-şi limpezeşte mintea. Nu mai are geanta. Nu mai are telefonul. Nu mai are revolverul lui Bill. Nu ştie nimeni că este aici. Mintea este tot ce i-a mai rămas.

4

În papuci şi cu halat peste pijamaua bleu cu maşinuţe roşii de pompieri, Roddy Harris stă pe terasa îngustă din faţa casei. Pijamaua a primit-o de la Emily, în dar de ziua lui, în urmă cu mulţi ani. Ea a vrut să facă o glumă, dar lui îi place foarte mult. Îi aminteşte de copilărie, când era înnebunit după maşinile de pompieri.

Stă acolo încă de la răsăritul soarelui, bea cafea dintr-un termos şi aşteaptă poliţia. Este joi dimineaţa, s-a făcut deja ora nouă şi jumătate, dar pe stradă nu se vede decât traficul obişnuit într-o zi de lucru. Sigur, asta nu-i garantează că nu ştie nimeni unde voia să se ducă femeia aia, dar tot i se pare că ar fi un semn bun. Roddy îşi spune că, dacă poliţia nu-şi va face apariţia până după prânz, ar putea să presupună că nu interesează pe nimeni ce s-a întâmplat cu Duduia cea Băgăreaţă. Cel puţin, nu încă.

Pe carnetul de conducere era trecută adresa: un bloc din zona de est a oraşului. Pentru că pe sărmana Emily o durea prea tare spatele, a coborât Roddy panta până unde îşi lăsase maşina Duduia cea Băgăreaţă. Era deja întuneric când a ajuns acolo. A adus-o acasă, iar Em s-a urcat la volan. Roddy a mers cu Subaruul lor în spate până la clădirea unde locuia Duduia cea Băgăreaţă. Cu o singură apăsare a butonului de pe parasolar, Em a deschis uşa de la garajul subteran. A lăsat acolo maşina (că este mijlocul verii şi erau multe locuri libere), după care a urcat şchiopătând rampa până la Subaru. A insistat să conducă ea până acasă, deşi nu se putea folosi cum trebuie decât de o singură mână. Probabil că a vrut neapărat să facă asta pentru că îi era teamă ca nu cumva Roddy să nu-şi

mai amintească drumul înapoi – ceea ce era absolut ridicol. El a mâncat puţină cărniţă de spiriduşă după ce au dus-o la subsol pe Duduia cea Băgăreaţă şi au băgat-o în cuşcă – a ciugulit şi Em un pic –, iar apoi a avut mintea limpede, foarte limpede. În dimineaţa asta, parcă nu o mai are chiar la fel, dar tot este destul de clară. La fel ca Holly, şi el a înţeles că nu-i tocmai momentul potrivit să-şi piardă uzul raţiunii.

Iese şi Emily pe terasă. Are un bandaj elastic în jurul încheieturii de la mână. I s-a umflat şi o doare ca naiba. O fi vrut madam Gibney aia să i-o rupă, dar n-a prea reuşit.

— S-a trezit. Trebuie să stăm de vorbă cu ea.

— Amândoi?

— Aşa ar fi cel mai bine.

— Sigur, draga mea.

Intră amândoi în casă. Pe blatul de la bucătărie, este o farfurioară albă cu două pastile verzi de cianură, adică otrava cu care Joseph şi Magda Goebbels şi-au omorât toţi cei şase copii în buncărul lui Hitler. Roddy le ia şi le bagă în buzunar. Nu are deloc intenţia să lase ultima lor şansă de scăpare în bucătărie cât timp ei vor fi la subsol.

Emily scoate din frigider o sticlă de apă. Nu le trebuie carnea şi ficatul crud din hoitul contaminat cu tutun al Duduii Băgăreţe. Nici măcar n-au avut nevoie să discute despre asta.

Emily schiţează un surâs stins.

— Haide să vedem ce are de spus în apărarea ei!

— Atenţie la scară, iubito! zice Roddy. Ai grijă de spatele tău.

Em îi răspunde că o să fie bine, dar îi dă sticla cu apă, ca să se poată ţine de balustradă cu mâna teafără. Coboară foarte încet, treaptă cu treaptă. *Ca o babă,* jeleşte Roddy în sinea lui. *Dacă vom reuşi să scăpăm cumva de problema asta, trebuie neapărat să facem cât mai curând rost de nutrienţi de la un alt organism tânăr.*

Nu contează riscurile la care s-ar expune, pentru că realmente nu poate s-o vadă suferind atât de tare.

5

Holly îi vede coborând scara. Amândoi se mişcă cu atât de multă grijă, de parcă s-ar teme nu cumva să se spargă. Şi nu înţelege cum de au prins-o şi au închis-o aici. Îi vine în minte reclama aia veche. Ar fi trebuit să se ducă la maşina cu motorul pornit, nu să se ascundă în spatele drujbelor.

— Nu ar fi cazul să ai prea multe motive de amuzament în situaţia în care te afli, doamnă Gibney, dar se pare că mă înşel.

Emily se ţine cu ambele mâini de şale.

— Ai vrea să ne spui şi nouă de ce eşti atât de binedispusă?

Să nu răspunzi niciodată la întrebările puse de un suspect, obişnuia să zică Bill. *El trebuie să răspundă la ale tale.*

— Bună ziua încă o dată, domnule profesor Harris! spune ea, privind pe lângă Emily... care se cam strâmbă, dovedind astfel că nu-i place deloc să nu fie băgată în seamă. Ai venit din spate, nu-i aşa? Cu pistolul cu electroşocuri.

— Da, confirmă Roddy, pe un ton destul de îngâmfat.

— Ai fost aici azi-noapte? Parcă-mi aduc aminte de pijamaua asta.

— Am fost.

Emily face ochii mari şi Holly înţelege: *N-ai ştiut de chestia asta, nu?*

Emily ia sticla cu apă de la soţul ei.

— Suficient, drăguţă. Acum o să-ţi pun eu câteva întrebări.

Bănuiala lui Holly este că nu va fi decât o singură întrebare, după care se va termina totul. Şi îşi doreşte să amâne cât mai mult acel moment. Şi-a mai amintit ceva din noaptea trecută şi se potriveşte de minune cu porecla pe care i-au dat-o studenţii acestui

profesor.

Perfect se potriveşte. Dacă n-ar fi în cuşcă şi ar discuta în aer liber cu prietenii despre asta, precis că până şi ei i s-ar părea absurditatea absurdităţilor. Dar, aici, în acest subsol, când îi este cumplit de sete şi o doare rău tot corpul, i se pare a fi cea mai logică explicaţie.

— Îi mănâncă? Soţul tău îi mănâncă? Din cauza asta îi răpiţi?

Cei doi schimbă o privire stupefiată, care este sută la sută reală. După care Emily izbucneşte în hohote de râs ascuţite, ca de tinerică. Imediat i se alătură şi Roddy. Cât timp se sufocă de atâta râs, se uită unul la celălalt, comunicând între ei fără cuvinte, aşa cum o pot face doar oamenii care sunt împreună de multe decenii. Roddy dă uşor din cap – adică: *hai să-i zicem, de ce nu?* – şi Emily se întoarce spre Holly.

— Nu doar el, drăguţă. *Amândoi* îi mâncăm.

6

Cât timp Holly încearcă să se obişnuiască cu ideea că a fost închisă într-o cuşcă de o pereche de canibali bătrâni, Penny Dahl este la duş cu părul plin de şampon. Îi sună telefonul. Iese din cadă şi îl ia din coşul de rufe. Apa i se prelinge pe gât şi pe spate. Se uită la număr. Holly să fie? Nu, nu e ea.

— Alo?

Aude o voce de femeie, care nu pierde vremea cu niciun salut.

— De ce ne-aţi sunat în toiul nopţii? Care-i marea urgenţă?

— Cine-i la telefon? Am cerut să fiu sunată de Peter Hun...

— Sunt fata lui. Tata e în spital. Cu Covid. Eu vorbesc de la telefonul lui. Ce doriţi?

— Tocmai făceam duş. Îmi permiteţi să mă şterg? Vă sun eu imediat.

Femeia de la capătul firului scoate un oftat prelung şi resemnat.

— Da, bine.

— Mie pe ecran îmi scrie „număr necunoscut”. Vreţi să...

Femeia îi dă numărul, pe care Penny îl scrie pe oglinda aburită din baie, repetându-şi-l la nesfârşit în minte, nu cumva să dispară în timp ce îşi limpezeşte ea părul. Nu o face prea bine. Nu-i nimic, o să continue mai târziu. Se înfăşoară într-un prosop mare şi o sună pe femeia aceea.

— Numele meu este Shauna. Care-i problema, doamnă Dahl?

Penny îi spune că Holly investiga dispariţia fiicei sale şi că ar fi trebuit să o sune cu o seară înainte, la ora nouă, ca să îi comunice ce anume a mai aflat. Dar nu a sunat-o şi lui Penny nu-i răspunde decât mesageria vocală. A încercat şi în dimineaţa asta şi la fel a păţit.

— Nu ştiu ce aş putea să fac eu pentru...

Este întreruptă de o voce de bărbat.

— Dă-mi telefonul.

— *Nu,* tată! A zis doctorul că..

— Dă-mi naibii odată telefonul ăla!

Shauna îi spune lui Penny:

— Dacă îl agitaţi prea tare...

Nu o mai aude. Acum Penny aude o tuse de bărbat, tuse care-i duce aminte de centralista căreia i-a dat numărul de telefon.

— Pete la telefon. Scuze pentru fiica mea. A intrat în faza aia în care simte că trebuie să–şi protejeze babacul.

Din spate, se aude slab:

— *Pe bune*? Ce zici tu acolo?

— Vă rog să-mi spuneţi din nou care-i problema.

Şi Penny îi spune. Acum încheie cu:

— Poate îmi fac griji degeaba, dar, din moment ce şi fata mea a dispărut, mă cam sperii când nu dau de cineva.

— Poate aveţi dreptate şi poate chiar s-a întâmplat ceva, spune Pete. Nu cunosc persoană mai punctuală decât Holly. E obsedată de chestia asta...

Se întrerupe ca să tuşească – tuse seacă, hârâită.

— Vreau să vă dau numărul de telefon al lui Jérôme Robinson. Colaborăm uneori. Este la New York acum. Încercaţi să vorbiţi cu el, dar cred că Barbara... asta-i sora lui... ar fi cea mai bună soluţie. Mi se pare că amândoi au cheile de la apartamentul lui Holly. Am şi eu una, dar sunt...

Alt acces de tuse. La fel de seacă şi hârâită.

— Sunt în spital. Doctorii îmi spun că mai trebuie să rămân încă o zi şi după aia să stau în carantină acasă. La fel şi Shauna. Dar cred că aş putea să rog o asistentă să vă dea cheia, dacă veniţi până aici. La Kiner Memorial sunt.

Acum Penny este în bucătărie şi udă pardoseala, pentru că nu s-a şters cum trebuie. Ia un pix şi o foaie de hârtie de pe blat.

— Sper să nu fie nevoie. Daţi-mi numerele de telefon, vă rog.

Pete i le dă. Penny le notează repede. Apoi aude vocea Shaunei, cu un „La revedere” deloc politicos. Şi gata. Penny rămâne din nou singură.

Sună la ambele numere. Mai întâi la cel al Barbarei, pentru că i s-a spus că este în oraş. Însă îi răspunde mesageria vocală de ambele dăţi. Lasă mesaje, după care se întoarce la baie ca să-şi termine duşul. Pentru a doua oară în luna aceasta are sentimentul că s-a petrecut ceva rău, iar prima oară nu s-a înşelat.

Nu cunosc persoană mai punctuală decât Holly. E obsedată de chestia asta.

7

— Amândoi îi *mâncaţi...* repetă Holly.

Deci, *nu există* niciun Prădător de pe Red Bank. Imposibil, dar iată că acesta este adevărul. Nu există decât doi bătrâni, foşti profesori, care locuiesc

într-o casă frumoasă, în stil victorian, în apropierea unei instituţii de învăţământ prestigioase.

Roddy face câţiva paşi înainte, ajungând la o distanţă nu tocmai sigură pentru el. Strâmbându-se de durere, Emily îl apucă de halat şi îl trage înapoi. Roddy nici nu observă.

— Toate mamiferele sunt canibale, spune el, dar numai *Homo sapiens* şi-a creat un tabu prostesc în privinţa asta. Nu-i decât o idioţenie, care nesocoteşte toate realităţile medicale.

— Roddy...

Parcă nici n-o aude. Îşi doreşte nespus de mult să expună toate acele principii. Să le explice. N-a făcut-o niciodată în faţa altei victime, însă asta de acum nu-i o vită de carne, prin urmare nu trebuie să-şi facă griji că i s-ar umple corpul cu adrenalină înainte s-o sacrifice.

— Acest tabu datează de mai puţin de trei sute de ani, dar, chiar şi acum, multe triburi – triburi *longevive* – se bucură de beneficiile oferite de carnea de om.

— Roddy, nu-i momentul să...

— Ştii dumneata câte calorii există în trupul unui om adult de greutate medie? *O sută douăzeci şi şase de mii!*

Ridică vocea până ajunge să vorbească pe tonul acela strident şi neplăcut, foarte cunoscut studenţilor lui de la cursurile de biologie şi nutriţie din vremurile când încă era la catedră.

— Carnea şi sângele de om sănătos vindecă *epilepsia,* vindecă *scleroza laterală amiotrofică,* vindecă *sciatica).* Grăsimea de om sănătos vindecă *otoscleroza,* principala cauză a *pierderii auzului*; şi picăturile calde de grăsime de om puse în ochi vindecă imediat *edemul macular...*

— Încetează, Roddy!

Roddy se uită urât la ea.

— Carnea de om îţi garantează *longevitatea.*

Uită-te la noi doi, dacă nu mă crezi. Avem aproape nouăzeci de ani, dar tot suntem sănătoşi şi voinici!

Holly începe să se întrebe dacă bătrânul nu cumva suferă de un soi de delir provocat de boala Alzheimer, sau dacă deja a înnebunit complet. Poate şi una, şi alta. Pentru că tocmai ce i-a văzut pe amândoi cum au coborât scara: încet-încetişor, treaptă cu treaptă. Ca nişte bibelouri vechi din porţelan.

— Haide să revenim la subiect! spune Emily. Cui i-ai mai spus? Cine mai ştie că eşti aici?

Holly nu îi răspunde.

Emily strâmbă din buze.

— Scuze. M-am exprimat eu greşit. Nu ştie *nimeni* că eşti aici, cel puţin acum, când vorbim. Altfel, ar fi venit să te caute.

— Poliţia, completează Roddy. Gaborii. Caraliii.

Şi, din senin, se apucă să-şi rotească un deget strâmb şi noduros deasupra capului şi să chiuie *nino-nino-nino.*

— Scuză-l pe soţul meu, spune Emily. Devine foarte guraliv când e supărat. Şi eu sunt supărată, numai că eu devin curioasă, în astfel de situaţii. Cine ar *putea* să-şi dea seama că eşti aici?

Holly nu îi răspunde.

Emily îi arată sticla cu apă.

— Probabil că ţi-e sete.

Holly nu îi răspunde.

— Spune-mi cui i-ai zis... dacă ai zis cuiva. Poate n-ai făcut-o. Asta-i impresia mea, din moment ce nu te caută nimeni.

Holly nu îi răspunde.

— Hai să mergem! îl îndeamnă Emily pe Roddy. E o jigodie căpoasă.

— Nu înţelegi, îi spune Roddy lui Holly. Nimeni nu vrea să înţeleagă.

— S-o mai lăsăm câteva ore să se gândească, dragul meu, poate o să-i vină mintea la cap?

— Da, zice Roddy.

I s-au limpezit puţin ochii, nu se mai uită în gol

ca înainte.

— Poate o să apară cineva. Atunci n-o să mai avem nevoie de mărturia ei, nu?

— Nu, spune Emily. În cazul acela n-o să mai avem nevoie.

— Oricum voi muri, indiferent ce vă spun sau nu vă spun, zice Holly. Nu-i aşa?

— Nu neapărat, răspunde Emily. Pentru că eu cred că nu ai nicio dovadă. Cred că ai venit aici ca *să faci rost* de dovezi. Ai fotografiat cu telefonul dubita noastră, însă nu mai ai telefonul. Şi, fără dovada asta, cred că am putea să-ţi dăm drumul.

Mda, şi eu nici nu sunt închisă într-o cuşcă, comentează Holly în gând.

— Pe de altă parte...

Emily ridică mâna, arătându-i bandajul elastic din jurul încheieturii.

— ... m-ai rănit.

Lui Holly îi trece prin cap să-şi ridice şi ea bluza ca să-i arate vânătaia. Şi să-i spună: *Mi se pare că suntem chit.* Dar nu o face. În schimb, îi zice:

— Poate îţi pui ceva acolo.

— I-am pus deja, intervine Roddy, pe neaşteptate. O cataplasmă cu grăsime.

Cu grăsime de la Bonnie Dahl, îşi spune Holly. Acesta este momentul când înţelege tot adevărul şi face un pas în spate, ca năucită de forţa unei lovituri.

Emily îi arată din nou apa.

— Spune-mi ce vreau să ştiu şi am să-ţi dau asta.

Holly nu spune nimic.

— Foarte bine, zice Emily, cu o tristeţe deloc convingătoare în ton. Este aproape sigur că ai să mori. Dar vrei să mori uscată de sete?

Holly – căreia nu-i vine să creadă că nu a murit încă – nu-i răspunde.

— Haide, Roddy! zice Emily, conducându-l spre scară.

Roddy se supune.

— Trebuie să se gândească la ce i-am spus.

— Da. Dar nu prea mult.

— Nu, nu prea mult. Probabil că-i este îngrozitor de sete.

Urcă treptele cu la fel de mare atenţie ca la coborâre. *Căde*ţ*i!* îi îndeamnă Holly. *Căde*ţ*i odată1 Impiedica*ţ*i-vă şi căde*ţ*i şi rupe*ţ*i-vă gâturile alea afurisite!*

Însă nu cade niciunul dintre ei. Se aude închizându-se uşa dintre lumea de sus şi temniţa aceasta de la subsol. Holly rămâne singură cu durerea de cap, cu celelalte dureri şi cu setea cumplită.

8

La ora nouă dimineaţa, traficul este aglomerat atât pe Ridge Road, cât şi pe alte străzi. Tot la ora nouă dimineaţa, Emily îl ia pe Roddy la subsol ca să discute cu Holly. La aceeaşi oră, Penny Dahl vorbeşte cu Shauna şi cu Pete Huntley, după care lasă mesaje pe telefonul lui Jérôme şi pe cel al Barbarei Robinson.

Tot la ora nouă dimineaţa, Barbara coboară la parter din camera de oaspeţi a Oliviei, unde şi-a petrecut noaptea. E îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou împrumutate de la Marie Duchamp. Nu poartă chiar aceeaşi măsură, dar pe aproape. Barbara nu mai ţine minte de cât timp nu s-a mai trezit atât de târziu. Nu este mahmură, poate pentru că Marie a sfătuit-o să ia două pastile de Tylenol înainte de culcare – dacă nu te-ai întrecut prea tare cu băutura, ăsta e cel mai bun remediu, i-a zis ea –, dar şi poate pentru că a trecut pe apă minerală când a ajuns la Barul Green Door, cu Marie, Rosalyn Burkhart, şefa Catedrei de engleză, şi alţi câţiva profesori. Rosalyn a ales barul acela, pentru că fusese preferatul Oliviei înainte să se lase complet de băut pe când avea şaptezeci şi ceva de ani, chiar după primul episod de fibrilaţii atriale.

Ca majoritatea adolescenţilor, primul lucru pe

care îl face Barbara este să se ducă glonţ la telefon. Vede că este trei sferturi descărcat, iar încărcătorul l-a lăsat acasă. Mai vede şi că are un apel nepreluat şi un mesaj primit probabil în timp ce se îmbrăca. Îşi închipuie că trebuie să fie un robot din ăla de la cine ştie ce firmă care o anunţă că îşi poate prelungi garanţia de la maşină (de parcă ar avea una). Dar nu. Mesajul este de la Penny Dahl, clienta lui Holly.

Barbara îl ascultă cu o îngrijorare crescândă. În primul moment, se gândeşte la un accident. Prietena ei locuieşte singură şi poate a alunecat la duş sau a căzut pe scară. Poate a adormit cu ţigara aprinsă (Barbara ştie de ceva vreme că Holly s-a reapucat de fumat). Sau poate a fost atacată în garajul subteran al blocului. Şi, în cel mai fericit caz, i s-au luat doar banii; iar în cel mai rău, a fost bătută şi violată.

În timp ce coboară şi Marie la parter – dar mult mai încet, pentru că ea *nu* a trecut pe apă minerală cu o seară în urmă –, Barbara o sună pe Holly. Aude un mesaj înregistrat care o anunţă că mesageria vocală este plină.

Nu-i place asta.

— Trebuie să mă duc să văd ce face o prietenă, o anunţă ea pe Marie.

Aceasta o întreabă dacă n-ar vrea să bea mai întâi o cafea. Marie încă poartă hainele de aseară şi are tot părul zburlit

— Poate mai încolo, îi spune Barbara.

Nu-i place deloc ce se întâmplă. Pentru că acum nu se mai gândeşte doar la accidente, ci şi la cazul de care se ocupă Holly. Îşi ia repede geanta, îşi aruncă telefonul înăuntru, se urcă în maşina mamei sale şi pleacă.

9

Roddy a ieşit din nou pe terasa îngustă. Iese şi

Emily. El stă cu ochii spre stradă, dar se uită în gol. *Vine şi pleacă,* îşi spune Emily. Într-o zi, *o să plece şi n-o să se mai întoarcă niciodată.*

Nu are nicio îndoială că Gibney aia o să le spună până la urmă ce vor – ce *trebuie* – să afle, dar nu crede că-şi mai pot permite acum luxul de a aştepta. Ceea ce înseamnă că, acum, trebuie să gândească pentru amândoi. Nu vrea să ia pastila de cianură, deşi o va face dacă nu va mai avea încotro; mai bine să se sinucidă decât să îndure ruşinea de a vedea numele amândurora terfelite în toate ziarele şi la posturile de ştiri – şi nu numai în America, ci în întreaga lume. Îi va fi distrusă reputaţia, clădită cu trudă de-a lungul atâtor ani. La fel şi reputaţia lui Roddy. *Profii-canibali,* îşi zice ea. *Aşa ne vor spune.*

Mai bine cianura decât o asemenea batjocură. Indiscutabil. Însă, dacă există o şansă cât de mică, vrea să profite de ea. Şi chiar dacă ar trebui să nu mai facă ce fac, oare asta ar fi ceva atât de grav? Din ce în ce mai des se întreabă dacă nu cumva s-au amăgit singuri în tot acest timp. A citit şi ea despre nutriţie şi despre tratamente miraculoase şi ştie prea bine ce fac ei. Şi-a dat seama şi femeia învineţită şi însetată din subsolul lor.

Dar timpul trece şi poate – doar poate – nu va fi nevoie să aştepte până când Gibney se va decide să vorbească.

— Roddy.

— Mmm?

Dar tot cu privirea la stradă.

— Uită-te la mine, Roddy! spune Emily, pocnind din degete în faţa ochilor lui. Fii atent!

Roddy se întoarce spre ea.

— Ce-ţi mai face spatele, iubita mea?

— Mai bine. Un pic mai bine.

Este adevărat. I-ar da un şase pe scara durerii.

— Am ceva de făcut. Tu să stai aici, dar *nu cumva să cobori la subsol.* Dacă apar poliţiştii fără mandat de percheziţie, nu le permite să între şi sună-mă

imediat. Ai înţeles ce ţi-am spus până acum?

— Da.

Şi chiar pare să fi înţeles, dar ea nu-l crede.

— Repetă!

Iar el repetă. Cuvânt cu cuvânt.

— Dacă au mandat, lasă-i să între. După aia, sună-mă şi ia o pastilă. Mai ţii minte unde le-ai pus?

— Fireşte, zice el, aruncându-i o privire iritată. Le am în buzunar.

— Bravo! Acum dă-mi una.

Din cauza expresiei lui alarmate (dragul de el!), se vede nevoită să adauge:

— Pentru orice eventualitate.

El zâmbeşte şi începe să fredoneze:

— Unde te duci tu, micuţa mea, micuţa mea[122]?

— Nu contează. Nu-ţi bate capul cu asta. Mă întorc până la prânz.

— Bine. Uite pastila. Ai grijă de ea.

Emily îl sărută în colţul gurii şi îl strânge în braţe. Îl iubeşte foarte mult şi îşi dă seama că, în realitate, tot necazul ăsta *ea* l-a provocat. Dacă ea n-ar fi avut probleme de sănătate, Roddy s-ar fi mulţumit doar să tune şi să fulgere împotriva „oamenilor proşti" şi să-şi petreacă anii de pensie scriind răspunsuri pentru revistele de ştiinţă (reviste pe care şi acum le azvârle dezgustat de pe birou). Dar cu siguranţă că nu ar fi publicat nimic despre beneficiile consumului de carne de om; era suficient de deştept *(pe vremea aceea)* ca să-şi dea seama cum i-ar afecta reputaţia asemenea idei. „M-ar boteza Harris-Propunere-Umilă"[123], a bombănit el odată (La insistenţele lui Emily, citise până la urmă eseul lui Jonathan Swift, „O propunere umilă".). Ea

---

[122] Vers din cântecul „Turn Around", compus în 1963 de Malvina Reynolds, Alan Greene şi Harry Belafonte (n. tr.).

[123] „A Modest Proposal" – eseu satiric scris de Jonathan Swift şi publicat prima oară în 1729, în care irlandezii săraci sunt sfătuiţi să-şi vândă copiii drept hrană oamenilor bogaţi (n. tr.).

l-a convins *(atunci)* să treacă de la teorie la practică şi i-a oferit cel mai potrivit caz pentru asta: hispanicul ăla care cutezase să o înfrunte în discuţia despre atelierul de poezie. Şi foarte mare plăcere i-a făcut să mănânce din creierul acelui *queer* aşa-zis talentat.

Şi chiar m-a ajutat, îşi spune ea. *Realmente m-a ajutat. Ne-a ajutat pe amândoi.*

Geanta lui Holly este pe măsuţa din living, alături de alte lucruri ale ei. Emily îşi îndeasă şapca pe cap şi cotrobăie prin geantă, dând la o parte toată debandada de aiureli pe care detectiva ţinea morţiş să le aibă la ea (printre care mai multe măşti şi un pachet cu ţigări, iar lui Emily nu-i scapă ironia acestei alăturări ridicole) şi scoate de acolo ceva ce seamănă cu o cartelă de acces. O bagă în buzunar. Revolverul femeii, cel cu care a lovit-o peste mână, se află pe poliţa căminului.

Bateria din telefonul lui Gibney a murit deja de mult timp, dar Emily îl verifică bine înainte de a-i scoate cartela SIM, după care îl aruncă în cuptorul cu microunde, doar ca să fie sigură că nu-l mai poate recupera nimeni. I-a fost uşor să între pe el: cât timp femeia era leşinată, Emily n-a trebuit decât să-i lipească degetul de ecran, ca să i se recunoască amprenta. Aşa a descoperit că ultimele două locuri unde fusese Gibney înainte să vină la ei au fost biroul şi apartamentul ei. Emily n-are curaj să se ducă în plină zi acasă la defectivă, dar crede că ar avea mai multe şanse la birou, pentru că femeia aia imposibilă îşi petrecea foarte mult timp acolo.

Gibney are (foarte curând se va folosi *timpul trecut)* un partener pe nume Peter Huntley. Emily îl caută pe acest Huntley pe Facebook şi descoperă ceva neaşteptat şi minunat în acelaşi timp. Nu că tipul ar posta prea multe, dar toate comentariile de acolo îi spun lui Emily tot ce trebuie să ştie: partenerul lui Gibney are Covid. A fost acasă, dar acum e internat în spital. Ultimul comentariu, postat în urmă cu doar

o oră, este din partea unei persoane pe care o cheamă Isabelle Jaynes, care scrie: *Mâine ai să te întorci acasă şi ai să te pui pe picioare într-o săptămână sau două! Fă-te bine, Moş Morocănos ce eşti...* şi urmează un emoticon care înfăţişează un urs mare şi supărat.

Dacă Gibney este angajată de mama spiriduşei, înseamnă că a trebuit să-i prezinte un fel de raport scris, sau cam aşa ceva. Dacă da, înseamnă că raportul ăsta este unica dovadă rămasă...

Sigur, în afară de mărturia lui Gibney, dar ea va ajunge curând într-un sac de gunoi, sub formă de cocoloaşe de materie organică. Iar dacă Emily ar putea pune mâna pe copia acelui raport... sau dacă l-ar putea şterge complet din computerul defectivei...

Slabe speranţe, dar tot crede că merită să-şi încerce norocul. Până când termină, prizonierei lor i se va face mult mai multă sete şi va fi mai dispusă să vorbească.

Poate i se va face şi poftă de o ţigară, îşi zice Emily zâmbind. Sigur, este într-o situaţie disperată, însă niciodată nu s-a mai simţit atât de plină de energie. Măcar aşa, nu se mai gândeşte la durerea de spate. Vrea să plece, dar îi mai vine o idee. Scoate din frigider o cupă cu sorbet de spiriduşă – cenuşiu, cu nervuri roşii – şi îl înfulecă repede.

Delicios!

A descoperit că te apuci să mănânci carne de om mai mult din curiozitate. Apoi începe să-ţi placă. După care ajunge să-ţi placă la nebunie. Şi, într-o zi, îţi dai seama că nu te mai saturi de ea.

Nu iese prin bucătărie ca să ajungă la garaj, ci ocoleşte casa, pentru că vrea să vorbească din nou cu Roddy.

— Repetă tot ce ţi-am spus!

El repetă. Şi tot cuvânt cu cuvânt.

— Nu care cumva să cobori la subsol, Roddy. Âsta-i lucrul cel mai important. Să nu te duci acolo până nu mă întorc eu.

— Suntem o echipă, zice el.

— Corect, asta suntem.

Şi Emily traversează curtea ca să ajungă la Subaruul lor.

10

În afară de sete, de durerea fioroasă de cap şi de multe alte dureri la care nici nu vrea să se gândească, Holly mai are o problemă: îi este frică. A fost şi în alte împrejurări aproape de moarte, dar niciodată atât de aproape ca acum. Înţelege că o vor omorî indiferent dacă le-ar spune ce vor să ştie sau nu. Şi asta se va întâmpla curând. Pentru că *ştie prea multe* – cum se spune în vechile filme poliţiste care-i plac ei.

Nu-i tocmai sigură ce ar putea să fie lada aceea mare din metal aflată la capătul celălalt al subsolului, dar bănuieşte că ar fi un tocător de lemne. Tubul care iese din el trece prin perete şi ajunge în locul acela de dincolo de zona atelierului. *Aşa scapă de victime,* îşi zice ea. *Aşa scapă de ce le mai rămâne din victime.* Nu îşi poate imagina cum cei doi bătrâni, care abia se mai mişcă, au fost în stare să aducă scula aia mare până la subsol.

Se uită la panoul de pe peretele din capătul acela al atelierului şi vede două obiecte care nu au ce căuta acolo, pentru că nu sunt unelte. O cască de biciclist. Şi un rucsac. Lui Holly i se înmoaie genunchii şi se aşază pe salteluţa de yoga, gemând puţin când o străpunge durerea din coaste. Salteaua se deranjează un pic. Se uită în jos şi vede că iese ceva de sub ea. O ridică şi se uită mai bine.

11

Sigur, Barbara are cheia de la apartamentul lui Holly, dar nu are şi cârdul de acces care deschide parcarea. Aşa că lasă maşina pe stradă, coboară rampa, trece pe sub barieră. Şi imediat vede ceva ce nu-i

place. Maşina lui Holly este acolo, dar prea aproape de rampă, iar locurile de parcare deţinute de Holly – unul pentru ea, personal, celălalt pentru musafiri – se află mult mai încolo. Şi încă ceva: roata stângă din faţă calcă linia galbenă şi intră puţin pe locul de alături. Holly nu ar parca niciodată aşa. Holly s-ar uita cum şi-a parcat maşina, după care s-ar urca înapoi la volan şi ar pune-o cum trebuie.

Poate se grăbea.

Poate, dar locurile ei de parcare sunt mai aproape de ascensor şi de scară. Barbara o ia pe scară, pentru că, la lift, îi trebuie un alt card de acces şi nu îl are nici pe ăsta. Urcă etajele în fugă, simţindu-se din ce în ce mai îngrijorată. Ajunge la uşa de la apartamentul lui Holly, o deschide şi bagă capul înăuntru.

— Holly? Eşti acasă?

Niciun răspuns. Barbara se uită repede peste tot, aproape alergând dintr-o cameră în alta. Toate lucrurile sunt la locul lor, totul străluceşte de curăţenie – patul este făcut, nu se văd nicio pată şi nicio firimitură pe hiaturile din bucătărie, baia este imaculată. Singurul lucru care-i atrage atenţia Barbarei este mirosul de fum de ţigară – cam vag, dar încă persistent. Sunt lumânări parfumate în fiecare cameră, iar singura scrumieră este spălată şi pusă la uscat. Totul arată bine. Foarte bine.

Dar maşina nu e unde ar trebui să fie.

Treaba cu maşina o îngrijorează. Este pusă în alt loc şi este parcată neglijent.

Îi sună telefonul. E Jérôme.

— Ai dat de ea?

— Nu. Acum sunt la ea acasă. Nu-mi place, J.

Îi povesteşte despre maşină, deşi îşi imaginează că fratele ei îi va zice că nu-i ceva prea important. Numai că nu-i spune aşa ceva. Nici lui Jérôme nu-i place situaţia.

— Of! Uită-te în coşuleţul de lângă uşa de la intrare. Întotdeauna îşi lasă cheile acolo când vine

acasă. Am văzut-o eu de o mie de ori.

Barbara se uită. În coşuleţ se află cheia de rezervă de la Prius, dar nu şi brelocul cu toate celelalte chei. Şi nici cârdul de acces în ascensor.

— Or fi toate în geanta aia mare de umăr la care nu renunţă.

— Poate. Dar de ce maşina e aici şi ea nu?

— O fi luat autobuzul?

Nici Barbara nu crede ce spune.

— Autobuzele nu mai respectă orarul din cauza Covidului. Am aflat-o pe pielea mea când am vrut să ajung la aeroport. A trebuit să iau un Uber.

— Hai, că acum încep să-ţi plâng de milă, exclamă tânăra, dar nu-i iese deloc tonul băşcălios cu care obişnuieşte să i se adreseze fratelui ei.

— Am un presentiment nasol, Barbara. O să vin acasă.

— Ba nu, Jérôme!

— Ba da. O să văd ce zbor pot să prind. Dar neapărat să mă suni sau să-mi dai SMS dacă apare înainte să mă urc în avion.

— Păi, şi cum rămâne cu weekendul ăla fabulos din Montauk? Poate ai ocazia să-l cunoşti pe Spielberg!

— Nicio chestie, că oricum nu mi-au plăcut ultimele două filme pe care le-a făcut. Sincer îţi spun, mie Holly mi s-a părut în regulă ieri, când am vorbit cu ea, dar...

Se opreşte puţin să se gândească, apoi continuă repede:

— ... dar poate este vorba despre caz. Şi eu am primit un mesaj de la doamna Dahl. Şi mi s-a părut speriată pe bune. Poate că Hols a dat peste un criminal când ancheta dispariţia lui Bonnie. A lui Bonnie şi a altora. Acum am mai aflat şi de Castro ăsta, dispărut acum nouă sau zece ani.

— Poate ai dreptate, nu ştiu.

Tot ce ştie Barbara este că Holly nu şi-ar fi lăsat niciodată maşina parcată atât de neglijent, iar Holly numai neglijentă nu este.

— Ai încercat să suni la agenţie?

— Da. Pe drumul încoace. Mi-a răspuns mesageria vocală.

— Poate ar fi bine să te duci. Să vezi dacă nu cumva e acolo şi că nu e... nu ştiu.

Dar ştie Barbara. *Să vezi dacă nu cumva e moartă.*

— Probabil facem din ţânţar armăsar, J. Posibil să existe o explicaţie foarte rezonabilă pentru toată povestea asta, iar tu o să te întorci degeaba acasă.

— Du-te la birou şi vezi ce-i acolo! Dar nu uita să mă anunţi dacă o găseşti înainte să mă urc în avion.

Barbara pleacă din apartamentul lui Holly şi coboară scara în fugă.

12

În timp ce Barbara se află în apartamentul gol al lui Holly şi vorbeşte la telefon cu fratele său, Rodney Harris stă pe terasă, gândindu-se la scrisoarea pe care o va scrie revistei *Gut,* importantă publicaţie de gastroenterologie şi hepatologie. În ultimul număr, respectiva revistă a publicat un articol de-a dreptul absurd al lui George Hawkins, despre legătura pe care acesta pretinde s-o fi descoperit între pilor şi boala Crohn. Hawkins – care, culmea, are doctoratul! – a interpretat complet greşit lucrările ştiinţifice ale lui Myron Delong şi... şi ale celuilalt tip, al cărui nume

Roddy nu şi-l poate aminti acum. Prin urmare, concluziile la care a ajuns Hawkins sunt cu desăvârşire eronate.

Roddy ronţăie puţin din rezerva lui de chifteluţe de spiriduş, cu crustă crocantă şi delicioasă. *O să-t distrugă răspunsul meu,* îşi spune el satisfăcut.

Acum îşi aduce aminte că au o persoană închisă la subsol. Nu mai ţine minte cum o cheamă, dar îşi aminteşte foarte bine expresia îngrozită de pe chipul ei când a auzit de la Em cum au reuşit să ţină departe de ei cele mai grave ravagii pe care le poate face

bătrâneţea organismului omenesc. Gândul de a-i demola pe rând toate prejudecăţile prosteşti îl bucură la fel de tare ca scrisoarea pentru publicaţia *Gut,* care va dărâma într-o clipită şubredul castel de cărţi al lui George Hawkins. A uitat cu totul că Emily i-a cerut insistent să nu coboare la subsol. Dar, chiar şi dacă şi-ar fi amintit, şi-ar fi spus că soţia lui îşi face griji degeaba şi oricum nu ar fi ascultat-o. Doar femeia aia de jos e încuiată într-o *cuşcă,* ce naiba!

Se ridică, intră în casă, mestecând cu poftă o altă chifteluţă din spiriduş. Nu doar că-i foarte bună mâncarea asta, dar îi şi limpezeşte mintea.

13

Gemând, Holly se ridică în picioare când îl vede pe Harris coborând scara. Se întreabă dacă nu cumva atât i-a fost, dacă acesta va fi sfârşitul. Bătrânul ajunge jos şi stă câteva secunde lângă ultima treaptă. Pierdut în propriul lui univers. Poartă tot pijamaua şi halatul. Scoate din buzunar ceva rotund şi maro şi îl bagă în gură. Holly n-ar vrea să creadă că este o bucăţică din fiica lui Penny Dahl, dar bănuieşte că asta trebuie să fie. Încleştează şi descleştează pumnul stâng, în ritm cu pulsaţiile durerii din cap. Atât de tare şi-l strânge, că îi intră unghiile în palmă.

— Chestia aia e ce cred eu că e?

Harris îi zâmbeşte complice, dar nu răspunde.

— Ajută la durere? Că mă dor toate.

— Da, au efect analgezic, spune el şi mai mănâncă una. Absolut surprinzător. Chiar şi câţiva papi au ştiut de aceste efecte benefice. Vaticanul nu suflă nicio vorbă în privinţa asta, dar *există documente*

— Aş putea... îmi dai şi mie una?

Îi vine să vomite numai la gândul că ar putea să mănânce o bucăţică din fiica lui Penny Dahl, dar îşi dă silinţa să pară cât mai miloagă şi disperată.

Harris zâmbeşte din nou, scoate o chifteluţă din

buzunarul halatului şi porneşte spre cuşcă. Se opreşte brusc după câţiva paşi şi îi face un semn dojenitor cu degetul, ca un părinte indulgent care şi-a prins copilaşul de trei ani mâzgălind tapetul cu cariocile.

— Ne-ne-ne! exclamă el. Nu prea cred, duduie... cum ziceai că te cheamă?

— Holly. Holly Gibney.

Roddy aruncă o privire spre mătura cu care împing mâncarea şi apa prin fanta de la cuşcă, apoi clatină din cap. Vrea să pună chifteluţă înapoi în buzunar, dar se răzgândeşte şi şi-o vâră în gură.

— Dacă nu vrei să mă ajuţi, de ce ai mai coborât până aici, domnule Harris?

— Domnule *profesor* Harris.

— Scuze. Domnule profesor. Aveai chef de conversaţie?

Roddy rămâne pe loc, privind în gol. Cât de mult şi-ar dori Holly să-i sucească gâtul ăla sfrijit, însă bătrânul tot lângă scară stă, la vreo şase sau şapte metri de cuşcă. Păcat că n-are braţele atât de lungi.

Harris dă să plece, îşi aminteşte motivul pentru care a coborât şi se întoarce din nou cu faţa la ea.

— Să discutăm despre ficat. Despre ficatul de om care a fost *stimulat.* De acord?

— De acord.

Nu ştie cum l-ar putea ademeni să vină mai aproape, dar, atâta vreme cât nu urcă înapoi în casă – sau nu coboară soţia lui, care pare într-o stare mai bună de funcţionare –, poate o să-i vină o idee.

— Cum stimulezi un ficat, domnule profesor?

— Mâncând *un alt* ficat, fireşte.

Şi îi aruncă o privire de parcă ar vrea s-o întrebe cum de poate fi atât de proastă.

— Ficatul de viţel este cel mai bun, dar cred că nici cel de porc nu este prea rău. Nu l-am încercat niciodată. Din cauza prionilor. Şi, vorba aceea, n-are rost să repari ceva...

— Ce merge bine, completează Holly.

O doare atât de tare capul, încât are senzaţia că o să-i sară ochii din orbite şi îi este cumplit de sete; dar se chinuie să schiţeze un surâs cât mai convingător posibil: *Vreau să învăţ.* Iar pumnul şi-l încleştează şi îl descleştează, şi-l încleştează şi îl descleştează.

— Corect! Absolut corect! Ce nu-i stricat nu trebuie reparat! Este o axiomă! Presupun că ficatul de *om* ar fi cel mai bun dintre toate. Dar, dacă te-ai apuca să hrăneşti un om cu ficat proaspăt de la *alt* om, asta ar fi... evident... ar fi...

Se încruntă, privind în gol.

— Pentru aşa ceva ai avea nevoie de *doi* ostatici, spune Holly.

— Da! *Da!* Evident! Axiomatic! Dar ficatul... ce ziceam?

— Cum îl stimulezi, spune Holly. Asta înseamnă... cum îl pregăteşti?

— Exact! Ficatul este Graalul. Sfântul Graal cel adevărat. Este o împărtăşanie. Ştiai că ficatul de om conţine toţi cei nouă aminoacizi esenţiali vieţii? Că este deosebit de bogat în lizină[124]?

— Care are rolul de a preveni apariţia herpesurilor, spune Holly, care este predispusă la aşa ceva.

— Asta-i *cea mai insignifiantă* calitate a lui! ţipă Harris.

În curând, va ajunge să vorbească pe tonul acela emfatic şi strident care i-a deranjat atât de tare pe mulţi studenţi, încât au preferat să renunţe la cursul lui.

— Lizina vindecă *anxietatea*1 Lizina vindecă *rănile*\ Ficatul este un *tezaur* de lizină! De asemenea, revigorează timusul, care produce limfocitele-T! Iar Covidul? *Covidul!*

Începe să râdă, dar până şi hohotele astea sarcastice seamănă cu nişte zbierete.

---

[124] Aminoacid c u înalte calităţi nutritive (n. tr.).

— Cei care au avut norocul să mănânce din ficatul de om, mai ales din ficatul *stimulat* al unui om, *râd* de

Covid, la fel ca mine şi soţia mea! Aaaa, şi fierul!

Ficatul de om conţine un nivel mai ridicat de fier decât ficatul de viţel... de oaie... de porc... de căprioară... de oricare alt mamifer. În ficatul de om există mai mult fier decât în ficatul unei balene-albastre şi o balenă-albastră cântăreşte în medie *o sută şaizeci şi cinci de TOND.* Fierul alungă oboseala şi îmbunătăţeşte circulaţia, *mai cu seamă circulaţia din CREEEIER*

Roddy se loveşte uşor cu degetul în tâmplă, unde îi pulsează o venă.

Holly îşi spune: *Stan de vorbă cu un adevărat savant nebun.* Numai că ea nu vorbeşte: ea ascultă. Şi nici Rodney Harris nu mai ţine o prelegere. Pentru că acum răcneşte într-un amfiteatru invizibil, plin cu oameni de ştiinţă pe care trebuie neapărat să-i convingă de adevărul spuselor lui.

— *Grame, doar CÂTEVA GRAME din ficatul omului conţin şapte sute la sută din ABSOLUT TOATE VITAMINELE necesare pentru producerea globulelor roşii şi pentru METABOLISMUL CELULAR! Uită-te la pielea mea, spiriduşă dragă, doar uită-te la ea!*

Roddy se apucă de unul dintre obrajii scofâlciţi şi şi-l palpează exact ca un dentist care se pregăteşte să injecteze novocaină în gingia unui pacient.

— *Netedă! La fel de netedă ca POPONEŢUL DL BEBELUŞ! Şi asta, doar datorită FICATULUI!*

Se întrerupe o clipă ca să-şi tragă sufletul. Apoi:

— Cât despre consumul de ţesut cerebral...

— Prostii! zice Holly.

Cuvântul i-a ieşit pur şi simplu din gură. Tot nu ştie ce să facă în continuare, n-are niciun plan, nicio strategie. Numai că s-a săturat până peste cap de aiurelile debitate de moşul ăsta. Pe apa sâmbetei s-a dus toată dorinţa ei de a-i cânta în strună

nebunului.

Harris holbează ochii la ea. Înainte, se adresa acelor aşa-zişi savanţi din mintea lui, încercând să-i *influenţeze* în mod pozitiv, să le schimbe părerile stupide şi retrograde. Şi uite că, acum, o studentă mucoasă, care abia dacă are câteva noţiuni foarte vagi de biologie, îndrăzneşte să-l înfrunte.

— Ce? *Ce zici?*

— Zic că spui numai prostii, îi răspunde Holly.

Se ţine cu mâna dreaptă de gratii. Pumnul stâng l-a ridicat la piept. Şi-a lipit faţa de cuşcă şi se uită lung la el. Grija de a nu folosi cuvinte urâte, deprinsă încă din fragedă pruncie, s-a dus şi ea pe apa sâmbetei.

— Astea-s doar leacuri băbeşti de tot rahatul şi fără niciun efect, la fel ca purtarea brăţărilor din cupru şi terapia prin cristale. Piele netedă, zici? Te-ai mai uitat în ultima vreme în oglindă, domnule profesor? Ai mutra la fel de şifonată ca aşternutul de pat după un somn agitat.

— Tacă-ţi gura!

Lui Harris i-au apărut pete roşiatice pe obrajii zbârciţi. Vena din tâmplă îi pulsează din ce în ce mai tare.

— Tacă-ţi gura... *tâmpito* ce eşti!

O să mă omoare, ştiu asta. Dar, cât sunt încă în viaţă, vreau să-i spun nebunului ăstuia câteva adevăruri fundamentale.

— Cât despre îmbunătăţirea activităţii cerebrale... dumneata suferi de alzheimer, domnule profesor, şi nu de azi, de ieri. Nu-ţi mai aduci aminte cum mă cheamă; şi, peste doar câteva luni, dacă nu cumva peste câteva săptămâni, nu o să-ţi mai aminteşti nici propriul nume.

— *Gura! Gura! Eşti o proastă şi o ignorantă!*

Face un pas spre ea. Exact ce spera Holly să facă atunci când l-a rugat să-i dea una dintre chifteluţele alea din carne de om, însă acum nici nu bagă de seamă. Ba şi de sete a uitat, în toată furia care a cuprins-o

– pe el, pe nevastă-sa, pe propria-i situaţie disperată.

— *Crezi* că te simţi mai bine. Soţia ta *crede* că se simte mai bine. Poate chiar aşa v-aţi *simţit*, dar pentru o foarte scurtă perioadă. Se mai întâmplă. Nu doar dumneata citeşti reviste de ştiinţă. Se cheamă...

— Încetează! E o minciună! O MINCIUNĂ ORDINARĂ!

Roddy Harris nu vrea să o audă spunând ceea ce până şi el ştie că s-ar putea să fie adevărat. Dar Holly nu se lasă. O să tacă mai mult decât suficient după ce moare, însă nu a murit încă.

14

În timp ce Holly îi aduce la cunoştinţă lui Rodney Harris că nu este singurul care citeşte revistele de ştiinţă, Emily intră în Blocul Frederick. I se pare ridicolă la culme ideea cu purtatul măştii, dar acum se bucură că îşi poate pune una; şi-a tras bine pe frunte şapca lui Holly, aşa că ochii îi sunt umbriţi de cozoroc. Se uită la lista cu locatarii, afişată pe un panou. Agenţia „Ce-am găsit al meu să fie” se află la etajul patru, alături de birourile unei companii de import mobilier şi al unei firme de familie care se ocupă cu contabilitatea criminalistică.

Emily se urcă în ascensor şi apasă butonul pentru etajul al patrulea. Când iese, se uită în toate direcţiile ca să se asigure că holul este pustiu şi se duce şchiopătând la uşa pe care scrie AGENŢIA DE DETECTIVI CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE. O încearcă şi îi pare bine că este încuiată. Asta înseamnă că nu este nimeni la birou. Dacă ar fi găsit uşa deschisă, ar fi făcut pe bătrâna sclerozată şi ar fi spus că a greşit etajul, vai, vă rog să mă scuzaţi. Începe să verifice cheile lui Holly, încercându-le pe cele care crede că s-ar potrivi, rugându-se încontinuu să nu iasă nimeni de la vreuna din celelalte două firme ca să se ducă la toaleta din capătul culoarului.

A treia cheie încercată este cea bună. Intră într-o sălită de așteptare. Se aude fâsâitul stins al aparatelor de aer condiționat. Controlează calculatorul de pe biroul de la recepție, sperând să fie în standby, dar n-are norocul ăsta. Deschide ușa din dreapta și aruncă o privire în biroul de acolo – probabil că este al bărbatului cu care este parteneră Gibney, că prea sunt multe ziare sportive înrămate și atârnate pe pereți. Celălalt birou este al lui Gibney. Emily se repede la computer și apasă o tastă la întâmplare, sperând să-l poată deschide dacă este în standby. Acum are noroc, însă computerul îi cere parola, fără de care nu are acces la comorile ascunse înăuntru. Emily încearcă mai multe variante: Hollygibney, hollygibney, ceamgăsitalmeusăfie, Laurenbacallfan și altele. Nu merge cu niciuna. Se uită la masa de lucru – curată, ordonată și goală. Un singur lucru este pe ea: un carnețel. Pe prima pagină sunt tot felul de desene cu floricele și câteva notițe scrise în grabă, printre care și un nume: *Imani.* Numele acesta nu înseamnă nimic pentru Emily. Dar știe foarte bine ce înseamnă *parcul de rulote Elm Grove,* pentru că s-a dus acolo ca să ia toate lucrurile scârbei de Craslow, ca să dea impresia că nesimțita aia ar fi plecat definitiv din oraș. Lui Emily nu-i place deloc ce vede, dar și mai puțin îi place ce scrie dedesubt: *Beliringer* și *2012* și *J. Castro.*

Cum naiba de a aflat japița asta atât de *multe*?

Emily rupe foaia din carnețel și, prevăzătoare, o rupe și pe următoarea. Le face ghemotoc pe amândouă și le vâră în buzunar. Verifică toate sertarele biroului, sperând să dea peste vreun raport scris. Nu găsește așa ceva și se vede nevoită să recunoască pentru sine că, și dacă ar fi găsit, tot nu s-ar fi liniștit decât dacă raportul ar fi fost scris de mână, deci nu ar mai fi existat nicăieri nicio altă copie. Nu găsește nici măcar un bilețel cu parola de la calculator. Și o apucă un soi de disperare amestecată cu furie.

Ar fi trebuit să ne facem încă un plan de rezervă în afară de ăla cu cianura, îşi spune ea. *De ce nu ne-am* gândit la asta?

Răspunsul pare evident: pentru că sunt bătrâni, iar oamenii bătrâni nu sunt în stare să alerge nici foarte repede şi nici pe distanţe foarte lungi.

Dar poate nu există niciun raport. Poate cretina asta n-a avut deloc încredere în concluziile la care a ajuns, aşa că s-a temut să scrie vreunul sau să vorbească cu cineva despre ce a aflat.

Emily ajunge la concluzia că asta este singura lor speranţă. Acum o să se ducă acasă. Roddy o s-o împuşte pe scârba de Gibney, la fel cum a împuşcat-o şi pe scârba de Craslow. O s-o toace în maşina de mărunţit lemne, măcinându-i oasele şi lichefiind tot restul, inclusiv ficatul ăla otrăvit de nicotină. După care se vor urca în *Marie Cather,* iahtul lor, vor merge pe lac, se vor opri unde-i apa mai adâncă şi vor arunca acolo sacul din plastic cu rămăşiţele lui Holly Gibney. Apoi îşi vor vedea de viaţa lor de până acum, sperând că totul va fi bine. În fond, ce altceva le-a mai rămas? Să se sinucidă, fireşte. Însă Emily tot trage nădejde că nu se va ajunge până acolo.

Descoperă seiful din perete, ascuns în spatele unui tablou cu un peisaj montan. Încearcă într-o doară mânerul. Normal că nu se deschide – la ce s-o fi aşteptat? Dar tot se enervează, roteşte la întâmplare discul cu cifrul, pune la loc tabloul şi închide computerul. Observă că nu a pus carneţelul chiar pe locul unde l-a găsit şi îl aranjează acum mai bine.

Apoi pleacă, având grijă să-şi şteargă amprentele de pe absolut toate lucrurile pe care le-a atins, începând cu tastatura computerului. Termină de şters şi clanţa uşii, îşi pune iar masca şi se uită pe vizor ca să se asigure că nu-i nimeni pe hol. Nu ajunge până la ascensor, pentru că-şi aduce aminte că a uitat să încuie uşa. Se întoarce, o încuie, îşi şterge din nou amprentele.

Intră în lift, îşi trage din nou cozorocul pe ochi.

În holul de la parter nu trece decât pe lângă o singură persoană; dar, pentru că ţine capul în jos, nu vede decât două picioare îmbrăcate în jeanşi şi încălţate cu tenişi. Persoana respectivă este chiar Barbara Robinson care se îndreaptă spre lift. Pentru Emily, a venit momentul să se ducă acasă şi să-şi spună că a rezolvat una dintre probleme.

Chiar când împinge uşa de la intrarea în bloc ca să iasă din el, o săgetează o durere infernală în şale. Cu faţa schimonosită de durere, se opreşte pe trotuar, aşteptând să îi treacă. Şi îi trece – un pic –, iar ea îi mulţumeşte lui Dumnezeu (care bineînţeles că nu există) pentru sorbetul ăla de spiriduşă pe care l-a mâncat înainte de a pleca de acasă. Şchiopătând mai rău ca oricând, traversează Frederick Street până la maşină.

În clipele acelea îi vin în minte exact aceleaşi cuvinte pe care le zbiară Holly la soţul ei.

15

— *SE CHEAMĂ EFECT PLACEBO, idiotule fără minte-n ca...*

Roddy Harris se repede la cuşcă, urlând la Holly să înceteze, să tacă, efectul placebo nu există, nu-i decât o denaturare a adevărului făcută de nişte pretinşi oameni de ştiinţă...

Ajunge aproape de ea şi Holly îl înşfacă. Nici acum nu se gândeşte, nici acum nu are niciun plan de acţiune; pur şi simplu întinde fulgerător mâna dreaptă printre gratii şi îl apucă de gât. O dor coastele rănite, dar acum funcţionează doar pe bază de adrenalină, aşa că nici nu bagă de seamă.

El încearcă să se smulgă din încleştare şi aproape reuşeşte. Holly îl strânge şi mai tare, îl trage cu toată puterea şi-l lipeşte de gratii. Nebunului bătrân i s-a desfăcut halatul şi acum i se vede pijamaua aia caraghioasă cu maşinuţe de pompieri.

— Dă-mi drumu’!

Se sufocă, abia dacă mai e în stare să articuleze cuvintele.

— *Lasă-mă!*

Holly îşi aminteşte ce ţine în mâna stângă. Ce strânge în pumn. Este un cercel în formă de triunghi, perechea celui pe care l-a găsit în tufe, lângă atelierul auto abandonat. Îşi trece şi mâna asta printre gratii şi, ţinând bine cercelul între degetul mare şi arătător, zgârie cu el gâtul sfrijit al lui Harris de la o falcă la cealaltă. Nu are nicio speranţă, doar simte nevoia s-o facă. Colţul cercelului abia dacă zdreleşte pielea de pe cea mai mare parte a gâtului; mai mult sânge ar curge de la o simplă tăietură în marginea unei foi de hârtie. Dar apoi se opreşte într-un tendon proeminent şi intră mai adânc. Roddy dă şi el o mână de ajutor, smucindu-şi capul într-o parte ca să scape de obiectul ăla care-i face rău. Acum colţul cercelului îi taie vena jugulară şi pe Holly o împroaşcă în faţă primul jet de sânge, apoi un altul. I-a intrat în ochi şi o ustură.

Roddy se zbate şi reuşeşte să se smulgă din strânsoare. Se împleticeşte către scară. Îşi duce mâna la gât. Sângele îi curge printre degete. Se împiedică de mătura proptită acolo. Se loveşte cu capul de balustradă şi cade în genunchi. Sângele continuă să curgă, dar nu cu atâta forţă ca la început. Se ţine de balustradă ca să se ridice şi se întoarce cu faţa la Holly. Are ochii bulbucaţi. Întinde mâna şi scoate nişte sunete guturale care ar putea să însemne orice. Holly crede că este numele soţiei. Halatul îi alunecă pe pardoseală. Parcă ar fi un şarpe care îşi schimbă pielea, îşi zice Holly. Dând din mâini, Roddy face doi paşi spre ea, apoi se prăbuşeşte pe burtă. Se izbeşte cu fruntea de ciment. Îi zvâcnesc degetele. Încearcă să-şi ridice capul, dar nu poate. Sângele curge pe podea.

Şocată şi consternată, Holly a încremenit cu braţele scoase printre gratii. Încă ţine cercelul în mâna stângă, udă toată de sânge. Primul gând care-i

trece prin minte este întrebarea lui Lady Macbeth: „Cine-ar fi crezut că bătrânul are atâta sânge în el?”.

Apoi alt gând, mult mai pragmatic: *Unde-i nevasta lui?*

Face un pas în spate, apoi încă unul, apoi i se împleticesc picioarele şi cade în fund pe salteluţa de yoga. Ţipă din cauza durerii care o săgetează în coastele vătămate. Cercelul i se rostogoleşte din mână.

O aşteaptă pe Emily.

16

Barbara abia dacă o bagă în seamă pe femeia care trece pe lângă ea în holul de la intrarea Blocului Frederick. Se gândeşte la *Joaca de-a detectivii,* o serie de cărţi poliţiste pentru copii, pe care le-a citit Jérôme în copilăria lui, iar apoi şi ea. Nu ştie dacă fascinaţia pe care o simt ei amândoi (dar mai ales Jérôme) faţă de ocupaţia lui Holly îşi are originea în acele cărţi, dar nu este deloc exclus.

În fiecare cărticică din seria aceea erau câte treizeci sau patruzeci de povestioare, fiecare de câte două sau trei pagini. Personajul principal era un detectiv cunoscut sub numele de Binoclul-Olandez. Şi tipul ăsta apărea la locul infracţiunii, îl examina, discuta cu câteva persoane, după care rezolva cazul (de obicei jafuri, uneori câte o incendiere premeditată sau câte o lovitură puternică în cap – niciodată crimă). Olandezul încheia mereu cu aceleaşi cuvinte: „Toate indiciile sunt aici! Soluţia îţi este la îndemână! Deci care este concluzia?” Jérôme a reuşit să rezolve mai multe cazuri, Barbara, aproape niciunul... cu toate că, după ce citea descrierea cazului de pe spatele cărţii, răspunsul îi sărea imediat în ochi.

În timp ce urcă cu liftul, îşi spune că toate dispariţiile pe care le investighează Holly seamănă

cu misterele alea pe care încerca ea să le rezolve la nouă sau zece ani. Sigur, cazul de acum al prietenei ei este mai complicat, mai periculos, mai sinistru, dar, în esenţă, la fel. *Toate indiciile sunt acolo, soluţia îţi este la îndemână.* Barbara este aproape convinsă de asta. Păcat că acum nu se mai poate uita pe spatele cărţii ca să descopere soluţia, pentru că *nu există* nicio carte. Iar Holly a dispărut şi ea.

Traversează culoarul, scoate cheia şi descuie uşa de la agenţia de detectivi.

— Holly?

Niciun răspuns, însă Barbara are sentimentul straniu că ori este cineva aici, ori a fost cu foarte puţin timp în urmă. Şi nu-i vorba despre vreun miros, ci doar de senzaţia că aerul închis dinăuntru a fost învolburat recent de trecerea cuiva.

— E cineva aici?

Nimic. Aruncă repede o privire în biroul lui Pete. Ba se uită chiar şi în dulap. Apoi se duce spre biroul lui Holly. Pune mâna pe clanţă, dar ezită o clipă, pentru că se teme nu cumva să-şi găsească prietena moartă în scaun, privind în tavan cu ochi căscaţi şi sticloşi. Îşi ia inima în dinţi şi deschide uşa, spunându-şi că nu o s-o vadă pe Holly, dar şi că în niciun caz nu trebuie să ţipe dacă o vede.

Nu, Holly nu-i înăuntru, dar Barbara tot nu scapă de senzaţia că ar fi trecut cineva pe acolo de curând. Se uită la masa de lucru şi nu vede pe ea decât un carneţel cu foi goale – carneţelul acela în care Holly mâzgăleşte tot felul de desene atunci când se gândeşte la un caz sau îşi notează câte ceva important, sau şi una, şi alta. Este pus chiar în mijloc, aşa cum face ea întotdeauna. Barbara apasă o tastă de la computer şi se încruntă când vede că acesta nu se deschide. Pentru că Holly nu şi-l închide niciodată de tot, ci doar îl lasă în standby. Spune că o enervează să-l aştepte cât timp se încarcă şi porneşte.

Barbara îl deschide şi se uită în agenda din telefon ca să găsească parola care permite accesul în toate

calculatoarele din agenţie: Qxtt4#%ck. O introduce. Pe ecran apare anunţul că sistemul a respins-o. Mai încearcă o dată, crezând că nu a scris-o corect. Acelaşi rezultat. Se încruntă, după care pricepe ce se întâmplă şi scoate un hohot exasperat de râs. Din motive de siguranţă, parola se modifică automat la fiecare şase luni – adică Qxtt4#%ck a expirat pe întâi iulie. Iar Holly a uitat să i-o dea pe cea nouă, în timp ce

Barbara, ocupată cu propriile probleme, a uitat să i-o ceară. Poate o are Jérôme, deşi nu prea crede. Şi el a fost ocupat cu ale lui.

Joaca de-a detectivii – deci care este concluzia?

Barbara nu ştie. Se ridică de pe scaun, vrea să plece, apoi (dintr-un impuls pe care nu ştie cum să şi-l explice), dă jos de pe perete copia peisajului pictat de William Turner. Seiful agenţiei este în spate. Şi, cu toate că este încuiat, Barbara vede ceva ce o nelinişteşte şi mai tare. Ori de câte ori umblă la seif, Holly răsuceşte rotiţa cu cifre la zero. Este una dintre fixaţiile ei. Normal că Pete n-ar fi făcut asta dacă el ar fi deschis seiful ultimul, numai că Pete n-a mai venit la agenţie de aproape o lună.

Barbara încearcă mânerul. E blocat. Nu ştie cifrul, deci nu are cum să vadă dacă a dispărut ceva dinăuntru. Tot ce poate face acum este să învârtă discul cu cifrul până la zero, să agaţe la loc tabloul şi să-şi sune fratele.

17

Emily intră pe aleea casei şi coboară din Subaru puţin cam prea repede. Prin urmare, o străpunge o altă durere cumplită în şale. Îi este din ce în ce mai greu să creadă că ţin departe de ei invazia senectuţii, plan care li s-a părut perfect realizabil după ce s-au ospătat cu Jorge Castro.

Dar nu era un plan absurd, insistă ea să-şi spună chiar şi în momentele astea. *Este ştiinţă. Despre*

ştiinţă este vorba. Iar eu acum sufăr doar din cauza spasmelor musculare provocate de mişcare. O să-mi treacă la un moment dat şi, după aceea, voi continua să mă refac.

Cu palmele apăsate pe zona lombară, urcă treptele până la uşa din faţă. Roddy nu mai este pe terasă; acolo nu mai sunt decât carneţelul lui şi o cană încă pe jumătate plină cu cafea. Emily se uită la carneţel şi se îngrijorează când vede că scrisul lui – atât de frumos şi clar odinioară – este acum din ce în ce mai lăbărţat şi şovăielnic. Nici măcar n-a mai ţinut seama de dungile albastre de pe pagină. Propoziţiile lui urcă şi coboară, de parcă le-ar fi scris pe iahtul lor în plină furtună.

Se aşteaptă să-l găsească în living sau în biroul de la parter. Numai că nu este nicăieri. Când intră în bucătărie şi vede că uşa de la subsol este deschisă, Emily simte că i se urcă stomacul în gât. Se repede la uşă.

— Roddy?

Însă îi răspunde femeia din cuşcă. Scârba aia băgăcioasă şi nenorocită.

— Este aici, doamnă profesor. Cred că tocmai ce şi-a ţinut ultima prelegere.

18

Jérôme o anunţă pe Barbara că nu mai poate veni acum acasă. Era o cursă programată la 12:40 p.m., dar, când a sunat să-şi rezerve un loc în avion, i s-a spus că zborul a fost anulat din cauza Covidului. Pilotul şi alţi trei membri ai echipajului au ieşit pozitivi la teste.

— O să văd dacă pot să închiriez o maşină. Că doar nu-s decât opt sute de kilometri. Aş putea să ajung mâine, înainte de miezul nopţii. Ba chiar mai devreme, dacă nu-i prea aglomerat pe autostrăzi.

— Crezi că ai vârsta legală ca să închiriezi o maşină?

Nu ştie, dar speră din tot sufletul să fie aşa. Vrea să-l aibă alături, tare mult îşi doreşte asta.

— Acum două luni am împlinit vârsta legală. Ba pot chiar să-mi încasez singur drepturile de autor. Ce părere ai?

— Vrei să ştii ce părere am? Am impresia că a fost cineva în biroul lui Holly. Sunt aici şi asta-i părerea mea.

Îi spune în continuare cum a trebuit să deschidă computerul care *nu* se afla în starea de repaus şi cum discul de la seif era oprit la 7 în loc de 0.

— Tu ai parola? Aia care a intrat în vigoare de la începutul lunii?

— Măăăi, nu o am. Nici n-am mai trecut pe acolo. Ştii şi tu că am avut treabă cu cartea.

Evident că Barbara ştie.

— Poate s-a decis să-şi închidă computerul de tot. Că i-am zis de multe ori cât curent electric consumă când e doar în standby. N-am nicio problemă cu asta. Dar chiar să nu pună la zero discul de la seif? Ştii şi tu cum e Holly...

— Dar ce să caute cineva acolo? spune Jérôme.

După care îşi răspunde singur:

— Poate cineva vrea să ştie ce a mai aflat în legătură cu cazul. Vrea să vadă dacă nu cumva există vreun raport scris sau înregistrarea vreunei discuţii cu clienta ei. Neapărat s-o suni pe doamna Dahl. S-o avertizezi.

— Dar nu-i ştiu numă...

Acum îşi aminteşte de mesajul primit de la Penny. Numărul de telefon este deja în agenda ei.

— Ba da, îl ştiu. Dar îmi fac mult mai multe griji pentru Holly decât pentru mama lui Bonnie Dahl.

— Te înţeleg, surioară. Şi eu simt la fel. Ce-ar fi să suni la poliţie? S-o suni pe Isabelle Jaynes?

— Şi ce să-i spun? Că Holly şi-a parcat maşina aiurea şi că a uitat să pună discul de la seif la zero? Şi că avem nevoie să ne vină în ajutor Garda Naţională?

— Mda, mda, pricep ce zici. Dar Izzy e o prietenă...

mă rog, un fel de... Vrei s-o sun eu?

— Nu, mă descurc. Dar, înainte să o sun, spune-mi absolut tot ce ştii despre cazul ăsta.

— Păi, ţi-am..

— Da, da, mi-ai zis, dar eu eram cu capul la problemele mele, aşa că spune-mi încă o dată. Te rog să faci asta pentru că am impresia că ştiu ce se întâmplă. E doar o impresie... şi nu pot... şi sunt atât de supărată... Te rog, mai spune-mi o dată. Te rog mult de tot.

Şi el îi spune.

19

Emily coboară până la jumătatea scării şi se opreşte brusc când îşi vede soţul zăcând cu faţa în jos, într-o baltă de sânge.

— Ce s-a întâmplat? răcneşte ea. *Ce a păţit?*

— I-am tăiat gâtul, îi răspunde Holly.

Stă în capătul cuştii, lângă toaleta portabilă, lipită de peretele de ciment. Se simte incredibil de calmă.

— Vrei să-ţi zic ce banc am inventat?

Emily coboară în goană ultimele şapte sau opt trepte. Mare greşeală. Se împiedică de ultima şi îşi pierde echilibrul. Întinde mâinile ca să-şi amortizeze căderea, iar Holly aude un pocnet sec când lui Emily i se fracturează un os din braţul stâng – os bătrân şi friabil. De această dată, nu mai răcneşte, ci zbiară. Şi nu de spaimă zbiară ea, ci de durere. Se târăşte până la Roddy şi îi întoarce capul spre ea. Sângele din tăietura de la gât a început să se coaguleze şi se aude un pleoscăit când îi desprinde obrazul de podea.

— O proaspătă milionară intră într-un bar şi îşi comandă un Mai Tai...

— *Ce-ai făcut? CE I-AI FĂCUT LUI RODDY AL MEU?*

— N-ai auzit? I-am tăiat gâtul ăla mizerabil, îi răspunde Elolly, aplecându-se şi luând cercelul aurit

de pe jos. Cu ăsta. I-a aparţinut lui Bonnie. Aş spune că este o răzbunare venită de dincolo de mormânt.

Emily se ridică în picioare... dar o face prea repede. Nu mai răcneşte acum şi nici nu mai zbiară, ci scoate un urlet asurzitor când îi explodează durerea atroce în spate. Braţul stâng îi atârnă într-o poziţie nefirească.

De la cot şi l-a rupt, îşi dă seama Elolly. *Foarte bine!*

— *Dumnezeule! Dumnezeule mare! CE DURERE!*

— Ce rău îmi pare că nu ţi-ai spart capul ăla nebun şi malefic, îi spune Elolly.

Ridică cercelul, care sclipeşte stins în lumina tuburilor de neon.

— Vino încoace, doamnă profesoară. Permite-mi să pun capăt suferinţelor tale. Poate nu-i încă prea târziu să-ţi prinzi soţul din urmă pe drumul spre iad.

Emily stă îndoită de mijloc, ca o cotoroanţă din poveştile pentru copii. Părul, pieptănat şi strâns de dimineaţă într-un coc simplu, dar elegant, a început să se desprindă din agrafe şi-i atârnă pe obraji. Lui Elolly i se pare că amănuntul acesta îi accentuează aspectul de vrăjitoare rea. Se întreabă dacă nu cumva şi-a pierdut minţile, din moment ce se simte atât de calmă. Dar nu crede, pentru că un lucru îi este foarte clar: va muri cu siguranţă dacă Emily Elarris va reuşi să urce înapoi în casă – şi să coboare după aceea din nou la ea.

Bine măcar că de unul am scăpat, îşi zice ea – şi, complet aiurea într-un asemenea moment, îi trece prin minte replica lui Bogart din *Casablanca*: „Ne rămâne Parisul. „

Cu paşi târşâiţi şi şovăielnici, Emily porneşte spre scară. Se prinde de balustradă. Se uită în spate o singură dată, dar nu la Elolly, ci la soţul ei, care zace mort pe podea. Apoi – încet, foarte încet, cu multe opinteli – începe să urce. Gâfâie tare şi hârâit.

Elolly strigă după ea:

— O proaspătă milionară intră într-un bar şi îşi comandă un Mai Tai. Cazi şi rupe-ţi gâtul, ticăloaso, *cazi odată!*

Dar Emily nu cade.

20

Barbara crede că, totuşi, există pe spatele cărţii o explicaţie pentru dispariţia lui Elolly. Cu condiţia să consideri că Penny Dahl este spatele cărţii. Pe stâlpul unui felinar din apropiere de parcarea Blocului Frederick este pus un anunţ cu TÂNĂRA DISPĂRUTĂ. Flărtia este decolorată de soarele arzător din ultimele trei săptămâni şi o bucată din ea s-a dezlipit şi acum flutură uşor în adierea caldă a dimineţii, dar Barbara încă poate desluşi chipul surâzător al fetei.

E moartă, îşi spune ea. *Fata asta este moartă. Te implor, Doamne, ajută-ne să nu fi murit şi Holly.*

Sună la numărul lui Penny Dahl. Până când i se răspunde, se uită din nou la fotografia cu tânăra blondă şi zâmbitoare de pe stâlp. Nu pare mult mai mare decât ea.

Te rog, doamnă Dahl. Răspunde naibii odată la telefon!

Penny îi răspunde chiar acum şi Barbarei i se pare că respiră puţin cam greu.

— Alo?

— Sunt Barbara Robinson, doamnă Dahl.

— Ai primit mesajul meu? Ai găsit-o? E bine?

Barbara nu înţelege dacă femeia vorbeşte despre Bonnie sau despre Holly. Însă, în ambele cazuri, răspunsul este acelaşi.

— Nu am găsit-o încă. Ştiu că trebuia să vorbiţi cu Holly asearăa. V-a trimis cumva un raport scris? V-aţi verificat e-mailul?

— Da. N-am primit nimic.

— Vreţi, vă rog, să vă mai uitaţi o dată?

Penny Dahl îi spune să aştepte. Barbara rămâne cu

ochii la fiica dispărută a acestei femei. Tipul clasic de majoretă: blondă, frumoasă, visul oricărui tânăr alb. Barbara aşteaptă în continuare. A început să transpire – tare cald mai e şi azi! Se tot gândeşte la discul de la seif. *Scuze, aţi greşit numărul,* îşi zice ea.

Penny se întoarce la telefon.

— Nu. Tot nimic.

Deci dacă există un raport înseamnă că ar trebui să fie în computerele de la agenţie. Barbara îi mulţumeşte lui Penny şi îl sună pe Pete Huntley. Răspunde chiar el, pentru că, sătulă până peste cap de atâtea cicăleli, fiica sa i-a dat înapoi telefonul.

— Barbara la telefon, Pete. Nu mă întreba nimic, că îţi zic eu: tot n-a apărut.

Şi îi povesteşte cum a găsit Priusul, în alt loc şi într-o poziţie în care Holly nu l-ar fi parcat niciodată; şi îi mai spune şi despre ciudăţenia de la discul seifului. Apoi îi pune ea cea mai importantă întrebare: are cumva parola de la computerele agenţiei, parolă modificată automat la întâi iulie?

Trebuie să aştepte ca să-i treacă lui accesul de tuse. Apoi Pete îi răspunde:

— Nu. Holly se ocupă de chestiile astea.

— Şi eşti *convins* că nu ţi-a dat-o şi ţie?

— Da. Aş fi notat-o undeva. Să ştii că nici combinaţia de la seif n-o am. Pe aia mi-a dat-o acum câteva luni şi mi-am notat-o, dar am pierdut hârtia. Oricum nu folosesc niciodată seiful. Îmi pare rău, draga mea.

Barbara este dezamăgită, dar deloc surprinsă. Îi mulţumeşte, închide telefonul şi rămâne cu ochii la blonda surâzătoare de pe anunţul cu persoană dispărută. Căldura i-a învins deodorantul şi acum i se prelinge transpiraţia de la subsuori. Oricum nu crede că ar exista în seif o copie printată a raportului. Holly ţine morţiş să le păstreze pe toate în „cutie” – aşa îi zice ea computerului – până este rezolvat cazul. Nu suportă să printeze din nou după

ce face niște schimbări sau după ce mai adaugă câte ceva – asta-i altă manie a ei. Dar, dacă a scris un raport și l-a stocat în cloud, acolo va și rămâne până va veni un IT-ist – și nu unul oarecare, ci foarte priceput – care să fie capabil să între în computerele de la „Ce-am găsit...”, iar atunci s-ar putea să fie prea târziu. *Aproape sigur* va fi prea târziu.

Jérôme i-a spus că ar trebui să o sune pe Isabelle Jaynes, iar ea i-a zis că o s-o facă. Dar, la ce bun? N-au trecut nici douăzeci și patru de ore de la dispariția lui Holly. Nu există nicio pată de sânge și niciun semn de luptă nici acasă la ea și nici la birou. Nu îi poate cere lui Izzy să îi dea Priusul în urmărire, pentru că el se află în garajul subteran al blocului. Singura problemă este că a fost parcat aiurea și în alt loc, dar oamenii fac mereu asta.

Nu și Holly. Ea nu ar face niciodată așa ceva.

Barbara se hotărăște să se ducă acasă. Bine că părinții sunt la serviciu, pentru că nu vrea să-i necăjească. Nu vrea decât să se întoarcă mai repede Jérôme. Și îl sună. Primește un mesaj care o anunță că fratele ei nu poate răspunde la telefon deoarece conduce mașina. Barbara își spune că asta-i o veste bună, dar nu i se prea pare că ar fi. Nimic nu i se mai pare în regulă.

21

Poate o să cadă în casă, își zice Holly. Și-a rupt deja un braț... *posibil să aibă ghinion în continuare.* Dar nu prea crede că așa va fi.

Începe să aștepte și, chiar când îi înmugurește din nou speranța în suflet, vede un pantof pe treapta cea mai de sus. Apoi al doilea pantof. Apoi tivul fustei nebunei. Aceasta coboară încet, treaptă cu treaptă, gâfâind și ținându-se strâns de balustradă cu mâna dreaptă – mâna cea teafără. Mâna stângă îi atârnă moale. Atât de palid îi este chipul, încât ai zice că e un cadavru ambulant. Are o armă îndesată în cureaua

de la fustă. Holly nu-i vede decât patul, dar ar recunoaşte oriunde revolverul ăla. Emily vrea să o omoare cu arma preferată a lui Bill Hodges.

— Jigodie ordinară! scrâşneşte Emily, când ajunge la piciorul scării. A trebuit să-ţi bagi tu nasul în treburile noastre şi să strici totul!

— Era deja stricat cu mult înainte să apar eu.

Holly se retrage încet-încet, până ajunge în capătul cuştii şi nu mai are unde să se retragă. Ridică şi mâinile, de parcă aşa ar reuşi să se protejeze.

— A fost efectul placebo încă de la bun început, Emily. Speranţa ajută la refacerea metabolismului. Ştiu chestia asta pentru că eu însămi sunt niţeluş cam ipohondră. Şi am văzut statisticile. De ani buni, oamenii de ştiinţă discută despre efectul placebo. Sunt sigură că şi soţul tău ştia de el, numai că nu ţi-a spus.

Ei bine, de o mare dezamăgire ar avea parte Holly dacă speră să-i provoace femeii acelaşi fel de furie care l-a împins pe bărbatul ei să acţioneze atât de necugetat. Şi la fel de dezamăgită ar fi şi dacă nădăjduieşte cumva ca Emily să-şi tragă un glonţ în burtă când scoate revolverul Smith & Wesson de la brâu. În realitate, nu simte absolut nimic, dar are toate simţurile la pândă – într-un mod aproape supranatural. Vede absolut tot ce se petrece în jur, aude absolut tot – chiar şi hârâiala aia vagă pe care o scoate Emily Harris de fiecare dată când respiră. Holly se întreabă dacă toţi oamenii, sau măcar cei care se află în pragul morţii, au parte de această experienţă de o claritate aproape divină, ca şi cum ar fi o ultimă încercare a creierului lor de a cuprinde toată lumea din jur, înainte ca această lume să se stângă pentru totdeauna.

Emily se uită la soţul ei întins pe podea.

— Vai, sărmane Roddy! murmură ea. Cât de bine l-am cunoscut...

— Ascultă la tine ce spui, zice Holly, cu spatele la perete şi cu mâinile lipite de betonul rece. O

canibală care citează din Shakespeare[125]. Meriţi un loc în *Cartea Recorduri...*

— Taci! *Taci!*

Dar Holly nu are de gând să tacă. Prea a fost un şoricel supus toată viaţa ei. Mama îi zicea: *Tu să vorbeşti numai atunci când eşti întrebată.* Unchiul Henry: *Copiii trebuie văzuţi, nu auziţi.* Ei, la naiba cu toate astea! Ba nu, la *dracu* cu ele! În doar câteva secunde, femeia asta o s-o amuţească pentru totdeauna. Numai că nu vrea să se lase aşa de uşor. Cu Roddy, a avut ultimul cuvânt, de ce nu l-ar avea şi acum?

— Voiam să-ţi spun bancul ăla inventat de mine. O proaspătă milionară intră într-un bar şi...

— *Taci!*

Emily scoate revolverul şi trage. Deşi o armă de calibru relativ mic, face un zgomot asurzitor în subsolul acesta. O scânteie sare dintr-una din gratiile sudate personal de Roddy (descoperise el un filmuleţ pe YouTube care te învaţă cum să le faci). Holly observă că, din peretele de beton din spatele toaletei albastre se desprinde o aşchie care o ia în sus. Şi îşi spune: *Nici măcar să mă feresc n-am avut timp.*

— ... şi îşi comandă un Mai

— *Taci!*

Holly face repede câţiva paşi la stânga, tocmai când Emily trage din nou. Acum nu mai sare nicio scânteie; glonţul trece printre gratii şi face în perete o gaură de dimensiunea unei monede, chiar în locul unde a stat

Holly cu o secundă înainte. Arma tremură în mâna lui Emily, iar Holly înţelege: *E stângace şi tocmai mâna aia şi-a rupt-o. Trage cu mâna cu care nu e obişnuită.*

— Şi îşi comandă un Mai Tai. Ai fost atentă până

---

[125] Aluzie l a replica lui Hamlet, din piesa c u acelaşi nume de William Shakespeare – ,,Alas, poor Yorick. I knew him, Horatio." (n. tr.).

aici? *Mie* mi se pare că-i un banc destul de bun. Barmanul începe să i-l prepare şi femeia aude pe cineva spunându-i: „Felicitări, Holly! Meriţi...”

Emily vrea să ajungă mai aproape, ca să-i fie mai uşor s-o nimerească. Dar se împiedică în halatul lui Roddy şi cade iarăşi, cu un genunchi pe fundul răposatului profesor şi cu celălalt pe podeaua de ciment. Când aterizează, parcă se frânge din talie. Urlă de durere şi revolverul se descarcă. Glonţul intră în ceafa lui Roddy. Nu că l-ar mai deranja acum.

Rămâi acolo, o îndeamnă Holly în gând. Rămâi acolo, nu te ridica. NU TE RIDICA!

Însă Emily se ridică, deşi încă ţipă de durere şi nu reuşeşte să stea perfect dreaptă. Acum, lui Holly nu i se mai pare că ar semăna cu o vrăjitoare, ci mai degrabă cu Cocoşatul de la Notre-Dame. Ochii ei mai au puţin şi o să-i cadă din orbite, atât de bulbucaţi sunt. E murdară la gură, dar Holly refuză să-şi imagineze ce o fi mâncat femeia asta, nutrind speranţa deşartă că o să prindă ceva puteri înainte să coboare şi s-o ucidă pe Holly cu arma mentorului ei.

— Haide! o îndeamnă Holly. Arată-mi de ce eşti în stare!

Mai face câţiva paşi în stânga, pe lângă perete, având grijă să stea cu capul mai în jos şi simţindu-se la fel de fragilă ca unul dintre bibelourile mamei sale. Numai că, de această dată, reacţia ei puţin mai lentă, iar Emily este puţin mai norocoasă. Holly simte o arsură pe braţul drept, chiar deasupra cotului. Pentru că şi ea l-a citit pe Shakespeare, se gândeşte tot la o replică din *Hamlet*: „O lovitură, a fost într-adevăr o lovitură.” Dar una uşoară. Nu o doare prea rău. Nu încă.

— Aşa... şi ea aude pe cineva care-i spune: „Felicitări, Holly! Meriţi până şi ultimul bănuţ din averea aia.” Se uită în jur şi nu vede pe nimeni. Apoi aude o voce din *cealaltă parte,* zicându-i...

— *Taci, taci, TACI!*

Holly se lasă în genunchi exact în fracţiunea de

secundă când Emily trage încă o dată. Aude bâzâitul glonţului care-i trece pe deasupra capului, atât de aproape, că-i poate face o cărare în păr. *Probabil* chiar i-a făcut.

— Scuze, doamnă profesoară, spune ea, ridicându-se în picioare. Pistoalele sunt utile doar când tragi cu ele de la distanţă mică.

Îşi simte mâneca îmbibată cu sânge. Este cald, şi asta e de bine. Sângele cald înseamnă viaţă.

— Plus că tragi cu dreapta, iar tu eşti stângace. Hai să terminăm odată! O să te ajut eu. Lasă-mă doar să-mi spun bancul până la capăt.

Se duce până în faţa cuştii şi îşi lipeşte capul de gratii. Gratiile sunt reci.

— Deci, *cealaltă* voce îi spune: „Arăţi foarte bine în seara asta, Holly!” Dar, când se uită în direcţia aia, tot nu vede pe nimeni! Barmanul se întoarce cu băutura şi...

Emily se repede spre cuşcă – se clatină, se împleticeşte, dar reuşeşte să se ţină pe picioare. Lipeşte de fruntea lui Holly ţeava scurtă a revolverului lui Bill şi apasă pe trăgaci. Se aude un pocnet sec când cuiul percutor loveşte camera lăsată goală de Holly, aşa cum a învăţat-o Bill... pentru că revolverele astea, spre deosebire de arma lui de serviciu (care era un Glock), nu sunt prevăzute cu siguranţe.

Emily nici măcar nu are timp să înţeleagă ce s-a întâmplat, că Elolly îşi scoate mâinile printre gratii, o apucă de cap şi i-l răsuceşte cu toată puterea spre stânga. Atunci când baba asta nebună şi-a rupt mâna, s-a auzit un pocnet. Însă acum aude un *pârâit* înfundat. Lui Emily i se înmoaie genunchii. Se prăbuşeşte. Capul îi alunecă din strânsoare şi Elolly rămâne în mâna stângă doar cu câteva fire de păr alb. I se par scârboase, ca nişte pânze de păianjen, şi îşi şterge repede palma de bluză. Îşi aude propria respiraţie: anevoioasă, şuierătoare. Iar lumea din jur parcă se întunecă. Dar nu trebuie să se întâmple

aşa ceva, nu, în niciun caz! Aşa că începe să-şi dea palme peste faţă. Sângele îi ţâşneşte din mâna rănită şi stropeşte gratiile cuştii.

Emily parcă stă pe vine, cu picioarele sub ea, dar răsucite în direcţie opusă de la genunchi în jos. Capul şi-l ţine lipit de cuşcă. Nasul i s-a proptit de una dintre gratii şi acum seamănă cu un rât de porc. La fel ca picioarele, şi ochii ei par a se holba în direcţii opuse. Elolly se lasă în genunchi, deschide fanta de la baza cuştii şi îşi recuperează revolverul. Sigur, nu mai are gloanţe, dar tot s-ar putea să-i fie de folos. Dacă Emily mai este în viaţă (deşi Elolly nu crede asta), dacă face vreo mişcare cât de mică, Elolly are de gând să-i crape capul ăla dement.

Nicio mişcare. Elolly numără până la şaizeci cu glas tare. Fără să se ridice, întinde mâna printr-un pătrat de la baza cuştii şi atinge gâtul lui Emily cu degetele. Femeii îi cade capul pe umăr, iar asta îi spune lui Elolly tot ce trebuie să ştie (ce deja ştie); însă continuă să-şi ţină degetele apăsate pe gâtul babei nebune şi numără încă o dată până la şaizeci. Nu simte nimic. Nici măcar câteva ultime bătăi răzleţe ale unei inimi muribunde.

Continuând să respire greu şi şuierat, Holly vrea să se ridice, însă nu o ţin picioarele. Cade în fund pe salteluţa de yoga. Trăieşte. Nu-i vine să creadă. Ba crede. O convinge durerea din coaste. O convinge usturimea din braţ. O convinge şi setea. Are impresia că ar putea să bea acum toată apa din Marile Lacuri, până la ultima picătură.

Au murit amândoi. Bărbatului i-a tăiat gâtul, femeii i l-a sucit. Dar tot închisă în cuşcă a rămas şi tot nu ştie nimeni unde este. Sigur, până la urmă, o să vină cineva şi o s-o găsească. Dar peste cât timp? Şi cât poate să reziste un om fără apă? Nu ştie. Nici nu-şi mai aduce aminte când a băut ultima dată.

Îşi ridică mâneca de la bluză, gemând de durere când materialul se dezlipeşte de rană. Vede acum că nu-i doar o simplă zgârietură. Îi este găurită pielea la

vreo cinci centimetri deasupra cotului şi îşi vede carnea de dedesubt. Dar nu şi osul. Ceea ce probabil că e de bine. Numai că îi curge mult sânge de acolo. Şi ştie că pierderea de sânge îţi face şi mai multă sete, iar ei acum îi este o sete cumplită şi, curând, îi va fi şi mai... şi mai cum? Cum se zice când ceva e mai mare decât cumplit? Nu mai ştie care-i cuvântul ăla, aşa cum nu mai ştie nici câte zile poate să trăiască un om fără să bea apă.

Pe amândoi i-am omorât din cuşcă. Ei, chestia asta *ar trebui să între în Cartea Recordurilor!*

Se apucă să-şi scoată bluza. Este un proces lent şi dureros, dar reuşeşte în cele din urmă. Şi-o înfăşoară în jurul rănii – alt proces lent – şi şi-o înnoadă cu dinţii. Apoi se sprijină cu spatele de peretele de ciment şi începe să aştepte.

— O proaspătă milionară intră într-un bar, hârâie ea, şi îşi comandă un Mai Tai. Barmanul începe să i-l prepare şi ea aude pe cineva spunând: „Meriţi toată averea aia, Holly. Până la ultimul bănuţ.” Se uită în direcţia de unde a auzit vocea, dar nu vede pe nimeni. Apoi aude o voce din *cealaltă* parte: „I-ai omorât pe amândoi, deşi erai închisă în cuşcă, ai intrat în Cartea Recordurilor. Bravo, eşti o vedetă!”

Oare s-a mişcat Emily? Precis că nu. Precis că-i doar imaginaţia ei care-i joacă feste. Holly ştie foarte bine că n-ar mai trebui să vorbească, pentru că o să i se facă şi mai sete. Dar simte că trebuie neapărat să spună până la capăt afurisitul ăla de banc, chiar dacă publicul ei este format doar din doi bătrâni morţi.

— Barmanul se întoarce şi ea îi zice: „Aud tot felul de voci, care-mi spun lucruri foarte frumoase. De unde vin?” Iar barmanul îi răspunde... îi răspunde...

Holly îşi pierde cunoştinţa.

22

Când Holly leşină (fără să spună bancul până la

capăt), Barbara intră în camera care este acum biroul lui Jérôme. Se uită la harta scoasă la imprimantă, pe care sunt făcute punctele roşii care marchează locul fiecărei dispariţii, inclusiv semnul făcut de ea pentru Jorge Castro, despre care nu mai ştie nimeni nimic din toamna lui 2012. Barbara a făcut punctul acela pe Ridge Road, vizavi de casa Oliviei. Ţi-am spus că l-am văzut chiar înainte să dispară? aşa i-a zis Olivia. *Alerga. Numai seara târziu alerga, făcea drumul până în parc şi înapoi. Chiar şi pe ploaie, iar atunci ploua destul de tare.* Şi i-a mai zis ceva: *Nu l-am mai văzut de atunci.*

Acum Barbara schiţează un traseu pe Ridge Road, din campusul Bell şi până în parc. Până la locul de joacă din parc. Dacă acolo s-a întâmplat ce s-a întâmplat? Pentru că este o parcare, unde putea să staţioneze o dubiţă, la fel ca aceea din înregistrările video de la magazinul unde a fost Bonnie...

O frământă ceva. Ceva despre dubiţă? Despre Ridge Road? Despre amândouă? Nu ştie, dar este convinsă că Binoclul-Olandez şi-ar fi dat seama din prima.

Îi sună telefonul. Jérôme. O roagă să-l pună la curent cu ce a mai aflat. Ea îi spune cui i-a dat telefon şi cui nu: lui Izzy Jaynes. El o linişteşte, zicându-i că a avut dreptate să nu o sune. Îi mai spune că merge destul de bine, că a ajuns deja în New Jersey, dar că nu vrea să depăşească limita de viteză. Barbara nu are nevoie să-l întrebe de ce nu o face, pentru că ştie foarte bine motivul: fratele ei este Negru. Tocmai din cauza asta nu vrea să rişte nici să vorbească la telefon în timp ce conduce. A intrat într-un popas de pe marginea autostrăzii ca să o poată suna. Iar acum vrea să pornească din nou la drum.

Chiar la finalul discuţiei, Barbara nu se mai poate stăpâni şi îi mărturiseşte teama cea mare:

— Dacă a murit, J?

El nu-i răspunde imediat. Fata aude doar vuietul traficului de pe autostradă. Apoi Jérôme spune:

— N-a murit. Aş simţi dacă aşa ar fi. Tre’ s-o iau

din loc, surioară. Ajung diseară, înainte de miezul nopţii.

— Eu o să mă întind puţin, zice Barbara. Poate-mi vine vreo idee. Am impresia că ştiu mai multe decât mi se pare că aş şti. Ţi s-a întâmplat şi ţie vreodată?

— Destul de des.

Barbara se duce în camera ei şi se întinde pe pat. Nu se aşteaptă să adoarmă, dar speră să-şi poată limpezi mintea. Închide ochii. Se gândeşte la Olivia şi la poveştile ei. Îşi aminteşte că a întrebat-o pe bătrâna poetă cum a ajuns să facă fotografia aceea cu Bogart în faţa Fântânii Trevi. Voia mai ales să afle de ce se holba şi avea zâmbetul acela uimit. Iar Olivia i-a răspuns: *Par uimită pentru că era cu mâna pe fundul meu.*

Şi Barbara adoarme.

23

Holly se află în solariul de la Căminul de Bătrâni Rolling Hills. Acolo nu sunt decât mama şi unchiul ei. Nimeni altcineva. Stau la una dintre mese, beau ceai rece din pahare înalte şi se uită la o partidă de bowling difuzată la televizorul cu ecran uriaş.

— Îmi daţi şi mie puţin ceai? hârâie Holly, rămasă aproape fără voce. Mi-e sete.

Se uită la ea amândoi. Ridică paharele, de parcă ar toasta în sănătatea ei, şi beau. În buza fiecărui pahar este înfiptă câte o felie de lămâie. Precis că este foarte rece ceaiul, pentru că pereţii paharelor sunt acoperiţi cu stropi de condens. Tare mult îşi doreşte Holly să poată linge stropii ăia. Pe toţi i-ar linge, ar suge feliile de lămâie, apoi ar bea tot ceaiul.

— N-ai fi fost în stare să gestionezi atât de mulţi bani, spune unchiul Henry şi soarbe din pahar. Am făcut-o spre binele tău.

— Eşti foarte fragilă, spune Charlotte şi soarbe şi ea puţin ceai.

Cât de delicat este gestul ei! Cum de nu dă paharul peste cap? Aşa ar face Holly, dacă i l-ar oferi. Şi pe al ei, şi pe al unchiului Henry.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Charlotte i-l întinde.

— Bea-l tu!

1-l întinde şi unchiul Henry.

— Şi pe al meu.

Şi încep amândoi să scandeze:

— Însă doar când ai să te hotărăşti să termini cu toată nebunia asta şi să te întorci acasă.

Holly reuşeşte să se târască afară din visul acesta. Realitatea ei de acum este cuşca din subsolul soţilor Harris. Încă o dor coastele şi parcă i-a turnat cineva gaz pe braţ şi după aceea i-a dat foc. Însă durerile acestea sunt mai puţin importante decât setea din ce în ce mai crâncenă care o mistuie. Bine măcar că nu-i mai sângerează rana făcută de glonţ, pentru că pata de pe bandajul improvizat este maro, nu roşie. Îşi spune că o va durea înfiorător de tare când îşi va desprinde bluza de pe rană, dar nu o va face acum.

Se ridică în picioare şi se apropie de gratii. Cadavrul lui Rodney Harris este în apropierea scării. Emily zace pe o parte. Probabil că a lăsat deschisă uşa dinspre bucătărie, pentru că au intrat muştele, care savurează sângele scurs din rana lui Roddy. Şi e sânge din belşug acolo.

Mi-aş vinde şi sufletul pentru un pahar cu bere... îşi zice Holly. Şi nici măcar nu-mi place berea.

Îşi aminteşte cum s-a terminat visul, cu scandările mamei şi unchiului Henry: *Doar când ai să te hotărăşti să termini cu toată nebunia asta şi te întorci acasă.*

Îşi repetă că tot o să vină cineva până la urmă. *Trebuie* să vină cineva. Întrebarea este în ce stare o va găsi. Sau dacă va mai fi în viaţă. Totuşi, chiar şi acum, când o doare tot corpul, când stă încuiată într-o cuşcă de la subsol, când se află în compania a două cadavre, când moare de sete...

— Nu regret nimic, cârâie ea. *Absolut nimic.*

Mă rog, ceva-ceva tot regretă. Mare greşeală a fost să se ascundă în spatele drujbei.

Şi îşi spune: *Trebuie să învăţ să am mai multă încredere în intuiţia mea. Va trebui să lucrez la asta.*

24

Şi Barbara visează. În visul acesta al ei, se vede năvălind în casa Oliviei Kingsbury de pe Ridge Road şi o găseşte pe bătrâna poetă în scaunul ei din living, citind o carte de poezii – *Driving into the Wreck* de Adrienne Rich[126] – şi mâncând un sendviş. Pe măsuţa de alături, este o cană în care abureşte ceaiul.

— Am crezut că ai murit! strigă Barbara. Mi-au zis că ai murit!

— Aiurea, spune Olivia, lăsând cartea din mână. Am de gând să trăiesc până la o sută de ani. Ţi-am povestit despre şedinţa aia de catedră în care Jorge Castro s-a opus desfiinţării atelierului de poezie? Lui Emily nu i s-a şters nicio secundă de pe buze zâmbetul, dar se uita la el...

Tocmai acum sună telefonul Barbarei, iar visul se destramă. Oricum, a fost minunat, pentru că Olivia era vie în el. Din nefericire, a fost doar un vis. Ia telefonul şi vede pe ecran chipul surâzător al mamei ei. Vede şi cât este ceasul: 4:03 p.m. Înseamnă că Jérôme a ajuns deja în Pennsylvania.

— Bună! începe ea, dar trebuie să se întrerupă ca să-şi dreagă glasul. Bună, mami!

— Trăgeai un pui de somn?

— Am vrut doar să stau un pic întinsă, dar cred că am adormit. Am visat că Olivia trăieşte.

— Of, scumpa mea, îmi pare atât de rău! Şi eu am avut vise din astea după ce s-a prăpădit bunica Annie.

---

[126] Adrienne Cecile Rich (1929-2012) – poetă şi eseistă, susţinătoare fervent a mişcării feministe (n. tr.).

Şi mereu îmi părea rău când mă trezeam.

— Da, cam aşa.

Barbara îşi trece mâna prin păr şi încearcă să-şi aducă aminte ce îi spunea „Olivia-din-vis” când a sunat telefonul şi a trezit-o. I se pare ceva la fel de important ca presimţirea aceea pe care a avut-o despre dubiţa din imaginile de la Jet Mart. *Precis că Olandezul ar fi ştiut.,* îşi zice ea. *Olandezul şi-ar fi dat imediat seama despre ce e vorba.*

— ... Holly?

— Ce?

— Te-am întrebat dacă ai dat de urma lui Holly. Sau dacă a luat legătura cu tine.

— Nu, nu încă.

Tot nu vrea să-i mărturisească Tanyei temerile ei. Poate o va face după ce va ajunge Jérôme acasă, dar nu înainte.

— Probabil a plecat din oraş ca să rezolve toate problemele rămase după moartea mamei ei, spune Tanya, după care îşi coboară puţin vocea. Nu i-aş spune-o niciodată lui Holly, dar eu cred că Charlotte Gibney de prostie a murit, nu de Covid.

Barbara zâmbeşte.

— Cred că Holly şi-a dat seama de asta, mami.

— Te-am sunat să te anunţ că iau cina cu tatăl tău la un restaurant de fiţe.

— Bravo! exclamă Barbara. La care dintre ele?

Tanya îi spune, dar tânăra nici n-o mai aude. Parcă a trăsnit-o ceva în cap.

Care dintre ele?

— ... la data respectivă.

— Aha, bine.

Tanya începe să râdă.

— Măcar ai auzit vreun cuvânt din ce-am spus? Am zis că ne sărbătorim mai devreme anii de căsnicie, pentru că el o să fie plecat la data respectivă. Dacă vrei să-ţi comanzi ceva de mâncare, să ştii că sunt nişte bani în sertarul de la bucătă...

— Petrecere frumoasă, mami! Trebuie să închid. Te

iubesc.

— Şi eu te iu...

Dar Barbara a închis deja şi acum se uită la toate schimburile de mesaje cu Holly. Uite-l: *Pe care dintre ei?*

Barbara i-a pus întrebarea asta pentru că ştia *doi* dintre bărbaţii din fotografia primită de la Holly. Unul era Cary Dressler, tipul ăla mişto, după care erau topite toate fetele din clasa ei. Celălalt era profesorul Harris. L-a cunoscut în ziua când s-a dus în vizită la soţia lui, cu speranţa că o va recomanda Oliviei Kingsbury. Iar domnul Harris îşi spăla maşina. Dar, pentru că era cald în ziua aia de iarnă, erau deschise ambele uşi ale garajului şi aşa a observat ea o dubiţă înăuntru. Oare el a văzut-o când s-a uitat şi din cauza asta s-a grăbit să închidă uşa? Ca să ascundă dubiţa?

Rahat! Tu singură inventezi toate aiurelile astea.

Posibil, dar acum ştie ce voia Olivia să-i spună în visul întrerupt de apelul mamei sale. Şi ştie asta pentru că, de fapt, Olivia chiar i-a spus-o la un moment dat: *Lui Emily nu i s-a şters zâmbetul de pe buze... dar se uita la el de parcă ar fi vrut să-l omoare.*

Pe Jorge Castro. Pe primul dintre dispăruţi.

— Eşti nebună la cap, îşi zice Barbara în şoaptă. Doar pentru că *profesorul* îl cunoştea pe Cary Dressler... iar *soţia lui* îl cunoştea pe Castro... şi nu-l avea deloc la inimă...

Ţi-am spus că l-am văzut chiar înainte să dispară?

— Eşti rău de tot cu capul, se gratulează din nou Barbara. Oamenii ăştia sunt *bătrâni.*

Dar... Bonnie Dahl. *Ultima* dispariţie. Să fie ea...

Se repede în biroul lui Jérôme, deschide calculatorul şi caută pe Google. După care o sună pe Marie Duchamp.

— Mai ţii minte când ne-a povestit Olivia despre petrecerea de Crăciun a soţilor Harris? Că au trimis tineri costumaţi în Moş Crăciun la toţi invitaţii, cu

aperitive şi cu bere?

— O, da, râde Marie. Dar ar fi trebuit să fie costumaţi doar în *spiriduşi.* Olivia zicea că-i tipic pentru Emily Harris, că voia cu tot dinadinsul să ţină petrecerea aia. Pentru ea, nu conta deloc că eram în plină pandemie de Covid. Aşa că i-am mâncat aperitivele şi i-am băut berea – Liwie, chiar două cutii, deşi eu m-am împotrivit cât am putut. Numai că am decis să nu intrăm pe Zoom.

— Zicea că o tânără blondă v-a adus gustările şi berea. O spiriduşă blondă şi drăguţă.

— Parcă da...

Din păcate, tonul lui Marie nu este prea sigur.

— Ai recunoaşte-o dacă ţi-aş trimite o poză?

— Ei, Barbara, era costumată şi mascată...

— OP. Se dezumflă Barbara. La naiba! În fine, asta e, mulţu...

— Nu, nu, nu! Stai puţin! Fetei care a venit la noi îi era frig pentru că mersese cu bicicleta, aşa că Olivia i-a dat să bea o guriţă de tărie. Mi-aduc aminte, pentru că Olivia i-a zis: „Îţi dau nişte whisky, dacă-ţi scoţi mustăţile.” Şi aşa a şi făcut. Era aşa de drăguţă! Părea să se distreze de minune. Cred că aş putea s-o recunosc.

— Îţi trimit chiar acum poza. Să nu închizi.

Datorită mamei sale, conturile de Facebook şi de Instagram ale lui Bonnie încă sunt active, aşa că Barbara poate să-i trimită lui Marie fotografia cu Bonnie pe bicicletă, îmbrăcată într-un tricou cu bretele şi un şort alb.

— Ai primit-o?

Imposibil să fie ea. Nu se poate. Nu se poate.

— Da. Ea este. Ea a fost spiriduşa care a venit la noi de Crăciun. Dar de ce vrei să ştii?

— Mulţumesc, Marie.

Barbara închide telefonul. A luat-o cu ameţeală. Poate că nu înseamnă nimic faptul că profesorul Harris îl cunoştea pe Cary Dressler. Şi poate că nu are nicio importanţă faptul că Emily Harris nu putea să-l sufere

pe Jorge Castro. Însă chiar şi coincidenţa asta cu Bonnie? Şi, dacă mai pui la socoteală şi dubiţa...

Îi vine să-l sune pe Jérôme, dar nu o face. Dacă îl întârzie acum din drum, va trebui apoi să accelereze şi s-ar putea să fie tras pe dreapta de poliţie. La fel ca toate persoanele de culoare din oraş, Barbara ştie ce s-a întâmplat cu Maleek Dutton, după ce a fost tras şi el pe dreapta.

Ce să facă?

Răspunsul pare evident – să se ducă la casa cu numărul 93 de pe Ridge Road şi să vadă dacă nu cumva Holly este acolo. Dacă nu este, să afle unde ar putea să fie. Poate că soţii Harris nu au absolut nicio legătură cu toate dispariţiile astea. Barbara nu pricepe de ce ar avea, că doar oamenii în vârstă nu ajung să fie asasini în serie. De un singur lucru este sigură: şi Holly ştia ce ştie ea acum şi *precis* acolo s-ar fi dus mai întâi.

Barbara nu se teme de Roddy şi de Emily, dar ar mai putea să fie şi altă persoană implicată în povestea asta. Ceea ce înseamnă că trebuie să-şi ia nişte măsuri de precauţie. Deschide dulapul, se ridică pe vârfuri şi îi dă la o parte de pe raftul de sus pe Oingo şi Boingo, ursuleţii din pluş cu care dormea în copilărie, ca s-o păzească de baubau. Normal că acum nu mai are nevoie să fie păzită, dar nu se îndură să renunţe la ei, pentru că sunt nişte amintiri foarte preţioase.

În spatele lor este o cutie în care a fost o pereche de adidaşi Nike. O ia şi o deschide. După întâmplarea cu Chet Ondowsky, n-a mai putut să-i ceară o armă lui Holly, pentru că precis ar fi refuzat-o şi i-ar fi sugerat să facă psihoterapie. Aşa că i-a cerut lui Pete, după ce l-a pus să-i promită că nu va spune nimănui. Fără să-i pună nicio întrebare, el i-a dat un pistol mic, de calibrul .22; iar atunci când ea a vrut să i-l plătească, Pete a clătinat din cap şi i-a spus doar atât: „Ai grijă doar să nu te împuşti singură cu el, drăgălaşo, şi nici pe altcineva.” S-a gândit

puţin şi a adăugat: „Decât dacă o merită.”

Evident că Barbara nu se aşteaptă să tragă azi cu pistolul, dar poate trebuie să ameninţe pe cineva. Trebuie neapărat să afle unde este Holly. Şi, dacă soţii Harris vor susţine sus şi tare că habar n-au şi dacă ei i se va părea că o mint, atunci... da, posibil să-i ameninţe cu pistolul. Chiar dacă o vor reclama la poliţie după aceea.

În fond, n-aş fi prima poetă care ajunge la închisoare, îşi spune Barbara.

Înainte să iasă din casă, ia o şapcă din cuierul de lângă uşă, şi-o pune şi încremeneşte. Se gândeşte la computerul lui Holly – închis de tot, nu în standby, cum ar fi trebuit să fie. Se gândeşte la discul seifului, care nu era la zero. Şi apoi îşi aduce aminte de femeia pe lângă care a trecut în holul de la intrarea Blocului Frederick – femeia aceea ieşea, iar ea intra. Ţine bine minte că femeia şchiopăta. Şi purta o şapcă asemănătoare cu cea pe care tocmai şi-a pus-o ea. Şi femeia ţinea capul în jos, aşa că Barbara a văzut ce scria pe ea: „Columbus Clippers”.

Nu are de unde să ştie dacă femeia aceea era Emily Harris, dar ştie foarte bine că şi Holly are o şapcă cu logoul ăla. În oraş sunt foarte mulţi oameni care poartă şepci de la diverse echipe de baseball, de la Indians, de la Cardinals, ba chiar şi de la Royáis. Dar, de la Clippers? Nu prea mulţi.

Oare femeia aceea – poate Emily Harris, poate nu – a fost la etajul patru?

Oare îi luase lui Holly şi cheile, nu doar şapca? Oare ea a închis computerul după ce şi-a dat seama că nu are acces la documentele din el?

Oare ea a rotit discul de la seif? Puţin probabil, dar...

Dar...

Întrebările astea o macină destul de tare pe Barbara, aşa că ajunge la concluzia că nu trebuie să fie văzută de niciunul dintre soţii Harris decât în momentul când le va suna la uşă şi le va striga în faţă:

25

Barbara merge cu bicicleta până la Ridge Road şi o leagă cu lanţul în rastelul din parcarea de lângă locul de joacă. Se uită la ceas şi vede că s-a făcut deja cinci şi zece. O ia în sus pe deal, trecând pe lângă casa Oliviei. Îi plac la nebunie pantalonii ăia ai lui Holly, simpli şi practici, cu multe buzunare mari, aşa că şi-a comandat şi ea o pereche, pe care o poartă acum. Într-un buzunar, a pus pistolul, în celălalt, are telefonul.

Îşi spune că ar fi bine să verifice mai întâi zona. Îşi trage cozorocul pe frunte, lasă capul în jos şi trece agale pe lângă casa soţilor Harris, de parcă s-ar îndrepta spre colegiul de pe colină. Aruncă o privire rapidă spre stânga şi vede ceva ciudat: uşa din faţă este întredeschisă. Nu-i nimeni pe terasă, dar pe măsuţă este un termos mare.

Se duce mai departe pe stradă până ajunge la numărul 109, după care se întoarce. Acum, când lasă din nou capul în jos, observă în rigolă un lucru pe care îl cunoaşte foarte bine. O mănuşă din nitril, decorată cu diferite emoticoane. *Normal* că ştie mănuşa asta, doar ea i-a dăruit în glumă lui Holly o cutie cu mai multe perechi.

Barbara îl sună pe Pete Huntley, rugându-se la Dumnezeu să-i răspundă. Şi îi răspunde.

— Ce faci, drăgălaşo? Ai dat de urma...

— Ascultă-mă, Pete, da? Probabil că asta nu înseamnă nimic şi probabil am să te sun din nou peste cinci minute ca să te liniştesc. Dar, dacă nu te sun, dă-i tu un telefon lui Isabelle Jaynes şi spune-i să trimită poliţia pe Ridge Road, la numărul 93. Să vină neapărat şi ea. Ai înţeles?

— De ce? Ce s-a întâmplat? Are legătură cu Holly?

— Repetă adresa pe care ţi-am zis-o.

— Ridge Road, numărul 93. Nu te apuca să faci vreo

prosti...

— Cinci minute. Dacă nu te sun, trimite-o aici pe doamna Jaynes cu poliţia.

Îşi pune telefonul înapoi în buzunarul stâng din faţă şi scoate pistolul din celălalt buzunar. Oare este încărcat? Nu l-a verificat niciodată, dar îşi aminteşte că Pete i-a zis că arma neîncărcată nu te ajută la nimic dacă te trezeşti în miez de noapte şi dai peste un hoţ în casă. Plus că i se pare destul de greu, deci trebuie să fie încărcat.

Urcă treptele casei, duce la spate mâna cu pistolul şi sună la sonerie. Prin uşa întredeschisă aude cum răsună soneria în toată casa, dar nu apare nimeni. Sună din nou.

— Bună ziua! E cineva acasă? Domnule profesor Harris? Emily?

Aude ceva, dar foarte vag şi de departe. Ar putea să fie o voce, ar putea să fie un aparat de radio din vecini, pus în faţa unei ferestre deschise. Acum Barbara bate cu putere în uşă şi uşa se deschide. În faţa ei este holul cu lambriuri. Întunecos şi sinistru. Oare la fel i s-a părut şi data trecută când a fost aici? Nu mai ţine minte. Dar îşi aminteşte că avea un miros greu, înecăcios. Iar ceaiul a fost oribil.

— Alo? E cineva acasă?

Şi atunci aude din nou ceva. O voce, da, o voce este. Dar foarte stinsă. Nici vorbă să înţeleagă ce spune, sau ce strigă. Barbara este încă pe terasă şi ezită să între. Îşi aduce aminte un vers dintr-o poezie a lui Mary Howitt: *Poftește în salonul meu, o invită păianjenul pe muscă.*

Barbara se uită în spatele uşii. Nu-i nimeni acolo. Muşcându-şi buzele, fără să simtă că îi curge transpiraţia pe ceafă şi ţinând ţeapănă în jos mâna cu pistolul, dar fără să atingă cu degetul piedica de la trăgaci – pentru că aşa a învăţat-o Pete –, tânăra îndrăzneşte să între în hol şi să se ducă spre living.

— Alo? *Aloi*

Acum parcă aude mai bine vocea aia. Tot înăbuşită, tot stinsă şi răguşită, dar i se pare că ar fi Holly. Poate se înşală, dar acum înţelege foarte bine ce spune:

— *Ajutor! Ajutor!*

Barbara se repede în bucătărie şi vede o uşă deschisă dincolo de frigider. De ivăr, atârnă un lacăt. Vede o scară care duce la subsol şi mai vede ceva la baza scării, îşi spune că i se pare, că n-are cum să vadă aşa ceva, dar ştie deja despre ce este vorba.

— Holly? *Holly.?*

— Aici, jos!

Vocea bunei sale prietene seamănă cu un croncănit.

— *Jos!*

Barbara începe să coboare scara şi se opreşte brusc la jumătate. Da, nu a greşit: la baza ei este un cadavru. Profesorul Harris zace într-o baltă de sânge aproape uscat. Soţia lui e prăbuşită lângă ceva ce seamănă cu o cuşcă. Iar în cuşca aia, este chiar Holly Gibney. Are o bluză plină de sânge înfăşurată în jurul braţului. I s-a lipit părul de frunte şi de obraji. Are stropi de sânge pe faţă. Pentru că şi-a scos bluza ca să-şi facă bandaj din ea, i se vede vânătaia neagră şi îngrozitor de mare de pe coaste.

Holly o recunoaşte şi începe să plângă.

— Barbara! îngaimă ea, cu aceeaşi voce spartă şi hârâită. Slavă Domnului, Barbara! Nici nu-mi vine să cred că m-ai găsit!

Barbara se uită speriată în jur.

— Unde e, Holly? Unde-i tipul care i-a omorât? Mai e în casă?

— Nu există nimeni altcineva, cârâie Holly. Nu există niciun Prădător de pe Red Bank. *Eu* i-am omorât. Adu-mi nişte apă. Te implor. Nu mai...

Îşi duce mâinile la gât şi scoate iarăşi croncănitul ăla hârâit:

— *Te implor.*

— Sigur că da, imediat.

Telefonul Barbarei a început să sune şi nu se mai opreşte. Trebuie să fie Pete. Sau poate Isabelle Jaynes.

— Dacă mă asiguri tu că n-o să mă atace nimeni.

— Nu mai e nimeni, spune Holly. Ei au făcut totul.

Şi acum, face un gest care o şochează la culme pe Barbara: simulează că scuipă pe cadavrul lui Emily Harris. Poate că nici n-ar fi fost nevoie să simuleze dacă ar mai fi avut vreun rest de salivă în gură.

Barbara vrea să urce înapoi ca să-i aducă apa. Asta-i prioritatea priorităţilor acum; nu are de ce să răspundă la telefon, pentru că ştie că Pete va trimite poliţia, iar poliţia trebuie neapărat să vină aici. Şi cât mai repede cu putinţă!

— *Barbara.*

Strigătul ăsta îi perforează timpanul. Ori Holly şi-a pierdut minţile, ori nici mult nu mai are.

— *De la chiuvetă să iei apa! Să nu deschizi frigidend! SĂ NU DESCHIZI FRIGIDERUL!*

Barbara urcă în fugă scara şi intră în bucătărie. Habar n-are ce s-o fi întâmplat aici. Mintea i-a rămas fixată pe un singur gând: apă. Într-o parte şi cealaltă a chiuvetei sunt mai multe dulapuri. Barbara îşi pune pistolul pe blat şi deschide unul. Doar farfurii. Deschide altul şi vede pahare. Umple unul cu apă de la chiuvetă, vrea să coboare la subsol, se gândeşte mai bine şi umple încă unul. Cu câte un pahar plin în fiecare mână, coboară scara. Ocoleşte cu grijă balta de sânge din jurul profesorului Harris.

Se opreşte lângă cadavrul lui Emily şi întinde mâna cât poate ea de tare ca să-i dea lui Holly paharul printre gratii. Holly se repede la el, îl înşfacă, varsă puţină apă şi bea restul cu lăcomie. Aruncă paharul gol în spate, pe salteluţă, şi întinde mâna printre gratii.

— Mai vreau.

Acum vocea îi sună mai bine.

Barbara i-l dă şi pe celălalt. Holly bea jumătate.

— Ce bună e! zice ea. Nemaipomenită!

— I-am spus lui Pete să trimită poliţia dacă nu-l sun imediat înapoi. Şi pe doamna detectiv. Cum să te scot de-aici, Holly?

Ea îi arată tastatura mică, dar clatină din cap. Nu ştiu cifrul, Barbara...

Se întrerupe şi se pocneşte peste frunte.

— Dar cum m-ai găsit... lasă, vorbim mai încolo. Acum du-te sus! Aşteaptă poliţia!

— Bine. O să-l sun pe Pete şi o să-i zic...

— Am văzut cumva un pistol? Ai un pistol la tine?

— Da. Pete mi-a dat...

— Să nu-l mai ai când vine poliţia. Nu uita ce a păţit băiatul ăla, Dutton.

— Dar ce...

— Vorbim mai încolo, Barbara. Îţi mulţumesc! îţi mulţumesc din tot sufletul meu!

Barbara se duce la scară, având din nou grijă să ocolească balta de sânge din jurul lui Rodney Harris. Se uită în spate şi vede că Holly bea şi restul de apă din al doilea pahar. Se ţine cu o mână de gratii, de parcă s-ar teme să nu leşine.

Ce s-a întâmplat aici? Ce puii mei *s-a întâmplat?*

Aude deja sirenele când ajunge în bucătărie. Însă par destul de departe. Vede pistolul pe blat şi îşi aduce aminte ce i-a spus Holly: *Să nu-l mai ai când vine poliţia. Nu uita ce a păţit băiatul ăla, Dutton.* Îl ia şi îl ascunde în cutia de pâine, peste un pachet cu brioşe.

Însă nu rezistă tentaţiei şi, înainte să iasă din bucătărie, se hotărăşte să deschidă frigiderul ca să arunce o privire înăuntru. S-a pregătit sufleteşte pentru tot ce e mai rău, însă nu vede nimic care să justifice interdicţia dată de Holly. Vede doar lapte degresat, nişte ouă, un pachet de unt, iaurt, legume, o cutie cu capac în care pare a fi nişte jeleu de coacăze şi câteva bucăţi de carne înfăşurate în folie de plastic. Probabil nişte antricoate. Mai sunt acolo şi vreo opt cupe de desert pline cu ceva ce seamănă cu budinca de vanilie cu bucăţele de căpşune. Mmm,

arată apetisant!

Închide frigiderul şi iese din casă.

26

În faţă, opreşte o maşină de poliţie cu sirena pornită. Acum amuţeşte. În spatele ei vine un sedan fără însemne, dar atât de aproape vine, că este cât pe ce să-i lovească bara din spate. Ţinând cont de ce i-a spus Holly despre pielea ei cea Neagră, Barbara stă pe treapta de sus a terasei, cu mâinile ridicate, dovedind astfel că nu are nicio armă.

Doi poliţişti în uniforme se apropie pe alee. Cel din frunte continuă să-şi ţină mâna pe patul armei de serviciu.

— Ce se petrece aici? o întreabă el. Care-i urgenţa?

Celălalt – un tip mai în vârstă – vrea să ştie:

— Ai luat droguri, fetiţo?

Barbara nu apucă să-i răspundă – abia mai târziu îşi va da seama că întrebarea nu a fost cu desăvârşire idioată sau rasistă, căci se vedea cu ochiul liber că era în stare de şoc –, pentru că se trânteşte portiera maşinii fără însemne şi Isabelle Jaynes vine în fugă. E îmbrăcată cu blugi şi un tricou alb. Şi-a atârnat de gât insigna de poliţist şi are Glockul la şold.

— Înapoi! le ordonă ea celor doi poliţişti. O cunosc pe tânăra asta. Barbara te cheamă, da? Eşti sora lui Jérôme.

— Da, spune Barbara. Holly e la subsol. Închisă într-o cuşcă. Profesorii care locuiesc aici sunt morţi amândoi şi... şi...

Începe să plângă.

— Uşurel! şopteşte Izzy, strângând-o în braţe ca să o liniştească. Sunt morţi, bine, am înţeles asta. Şi mai ce?

— Şi Holly zice că ea i-a omorât.

27

Holly aude paşi şi voci. Apoi vede picioare. Îşi aminteşte cum a coborât Emily cu revolverul lui Bill, hotărâtă să o ucidă, şi se cutremură. De acum înainte, o să-i apară în toate visele pantofii ăia de babă. Numai că ăştia nu sunt pantofi, sunt ghete din piele. Şi deasupra lor se vede o pereche de blugi, nu tivul unei fuste. Ghetele se opresc pe o treaptă când persoana în blugi observă cadavrele. Cu arma în mână, Isabelle coboară încet restul scării. O vede pe Holly în spatele gratiilor, îi vede obrajii mânjiţi de sânge, îi vede bluza însângerată legată în jurul braţului. Îi vede şi petele de sânge uscat de pe piept, chiar deasupra sutienului.

— Ce mama dracului s-a petrecut aici, Holly? Eşti rănită? Cât de grav?

— E şi sângele meu, dar mai mult al lui, răspunde ea, întinzând un deget tremurător spre bărbatul mort, îmbrăcat în pijama cu maşinuţe de pompieri. O să-ţi spun totul după ce mă scoţi de aici, dar *ei* cum am să-i pot spune?

Şi îşi lipeşte fruntea de gratii.

Izzy se apropie şi o ia de mână. Ce rece e! Au apărut pe scară încă doi poliţişti, care au rămas cu gurile căscate la cadavre. Barbara stă sus, în pragul uşii. Se aud sirenele altor maşini de poliţie.

— Cui să-i spui, Holly? Şi ce anume să-i spui?

— Lui Penny Dahl, şopteşte Holly, începând să plângă mai tare decât a plâns ea vreodată. Cum am să-i pot spune ce s-a întâmplat cu fiica ei? Cum am să le spun şi *celorlalţi?*

28

Nici nu s-a făcut încă ora şase, şi Ridge Road este înţesat cu maşini de poliţie, două autospeciale de la criminalistică, maşina legistului şi o ambulanţă cu uşile din spate deschise şi cu doi paramedici pregătiţi să intervină. Mai este pe stradă şi o camionetă roşie pe latura căreia scrie cu litere

galbene: Departamentul de Pompieri – Upsala. Au ieşit din case aproape toţi oamenii care locuiesc în zonă şi acum stau cu ochii căscaţi ca la circ. Barbara Robinson a fost rugată să iasă din casă, dar i s-a permis să rămână în curte. I s-a ordonat, mai bine zis. I-a sunat pe Jérôme şi pe Pete, le-a spus că Holly este rănită, dar că ea crede – speră – că nu-i nimic prea grav. Lucrul cel mai important este că trăieşte şi e în siguranţă. Nu le spune însă că Holly este în continuare închisă în cuşca de la subsolul soţilor Harris, pentru că informaţia asta ar declanşa un torent de întrebări la care ea nu cunoaşte răspunsurile. Nu încă. I-a trecut prin cap să-şi sune şi părinţii, dar nu a făcut-o. O să vorbească cu ei mai încolo – acum îi lasă să se bucure în tihnă de aniversarea lor.

Se aud exclamaţii îngrozite din mulţimea de vizavi când sunt scoase din casă cele două târgi pe care se află cadavrele vârâte în saci. Pe Rodge Road, vine încet o altă autospecială, care opreşte în mijlocul străzii. În ea sunt urcate cadavrele.

Barbara aude că-i sună telefonul. Este Jérôme. Se aşază pe iarbă şi îi răspunde. Acum poate să plângă. Jérôme o înţelege.

29

La vreo douăzeci de minute după ce Jérôme o sună pe Barbara, Holly se ghemuieşte în colţul cel mai îndepărtat al cuştii, vizavi de toaleta portabilă. Strânge genunchii la piept şi îşi ascunde faţa în mâini. Un bărbat cu mască de sudor începe să taie gratiile, iar tot subsolul se umple de scântei şi de fum. Izzy Jaynes este în celălalt capăt, unde examinează tocătorul de lemne, apoi strigă după unul dintre criminalişti, căruia îi arată casca şi rucsacul lui Bonnie şi îi cere să le pună pe amândouă în pungile speciale pentru colectarea probelor.

Se aude un zgomot puternic atunci când una dintre

gratii se rostogoleşte pe podeaua de ciment. Apoi încă unul. Cu mâna ridicată în dreptul ochilor ca să şi-i protejeze de scântei, Izzy se apropie de tipul de la pompieri care taie gratiile.

— Cât mai durează?

— Cred că o s-o scoatem de-aici în vreo zece minute. Poate douăzeci. Sunt al naibii de bine sudate.

Izzy se întoarce în partea unde se află atelierul şi încearcă uşa. Încuiată. Face semn unuia dintre poliţişti mai zdraveni – deja sunt acolo vreo şase care cască gura aiurea şi nu fac nimic.

— Sparge-o! îi cere ea. Mi se pare că aud pe cineva înăuntru.

Zdrahonul zâmbeşte larg.

— Imediat, şefa!

Îşi ia elan, izbeşte uşa cu umărul, o deschide imediat şi intră. Izzy intră după el şi găseşte un comutator pe peretele de lângă uşă. Se aprind toate tuburile de neon din tavan şi sunt foarte multe, încremenesc şocaţi atât poliţistul, cât şi Izzy.

— Ce pana mea e *astevi* exclamă zdrahonul.

Izzy ştie, dar tot îi este greu să–şi creadă ochilor.

— Mi se pare că este o masă de operaţii.

— Şi sacul ăla?

Poliţistul arată spre sacul mare şi verde care atârnă de capătul tubului ejector. Ce se află înăuntrul lui i-a dat o formă de lacrimă. Dar Izzy nu vrea nici să vadă şi nici să se gândească la ce ar putea fi acolo. S-o facă altcineva.

— O să se ocupe legistul, spune ea, aducându-şi aminte de cuvintele lui Holly: *Cum am să-i pot spune ce s-a întâmplat cu fiica ei?*

30

Patruzeci de minute mai târziu, Holly iese pe terasa soţilor Harris, ajutată de Izzy Jaynes şi de un paramedic. Însă nu se sprijină prea mult pe ei,

pentru că este în stare să meargă destul de bine şi singură. Barbara sare în picioare, traversează în fugă peluza, o îmbrăţişează şi se întoarce să-i spună lui Izzy:

— Vreau să merg cu ea la spital.

Izzy nu o refuză, ba chiar o asigură că vor merge amândouă.

Holly vrea să meargă pe picioarele ei până la ambulanţa care o aşteaptă, dar paramedicul insistă să o întindă pe o targă. Acum au apărut şi alte maşini, dar sunt oprite în spatele benzii galbene cu care a împrejmuit poliţia perimetrul. Deasupra străzii, se roteşte un elicopter.

Holly este urcată în ambulanţă. Un paramedic îi face o injecţie cu ceva. Ea protestează, dar el îi spune că îi va mai atenua durerile. Izzy s-a aşezat de o parte a târgii fixate bine la locul ei. Barbara stă de partea cealaltă.

— Ştergeţi-mă pe faţă, vă rog! spune Holly. Se usucă sângele şi îmi strânge pielea.

Izzy clatină din cap.

— Ştii că nu se poate. Mai întâi trebuie să-ţi facem poze şi să luăm probe.

Ambulanţa porneşte cu sirena zbierând asurzitor. Barbara trebuie să se ţină bine când coteşte la poalele colinei.

— Am văzut un tocător de lemne la subsol, spune Izzy. Avea şi tata unul la căbănuţa lui de la munte, dar ăla era mult mai mic.

— Da, l-am văzut şi eu. Ceva de băut îmi daţi? Vă rog?

— E acolo o geantă frigorifică cu nişte sticle cu băutură energizantă, strigă unul dintre paramedici de pe locul din faţă.

— O, da, Doamne, mulţumesc! şopteşte Holly.

Barbara găseşte geanta, deschide o sticlă şi o pune în mâna întinsă a lui Holly. Aceasta începe să bea, uitându-se la cele două prietene ale ei.

Din cauza sângelui uscat de pe obraji, parcă ar fi

un luptător indian, îşi spune Barbara. *Mi se pare că aşa şi trebuie, pentru că tocmai ce a trecut printr-un adevărat război.*

— Conţinutul tocătorului se varsă într-un sac din...

Izzy se întrerupe, pentru că tocmai voia să spună *sala de operaţii.* Însă nu-i deloc corect.

— ... din camera aia de tortură. Este ce cred eu? Pentru că miroase foarte urât.

Holly dă din cap.

— Probabil că, de data asta, n-au mai apucat să scape de... de resturi. Nu ştiu ce au făcut cu rămăşiţele celorlalte victime, dar cred că le-au aruncat în lac. O să afli tu.

— Şi celelalte părţi?

— Vezi în frigider.

Barbara îşi aduce aminte de bucăţile de carne în folie din plastic. Îşi aduce aminte de cupele cu desert. Şi îi vine să urle.

— Vreau să vă spun ceva, le zice Holly.

Injecţia începe să-şi facă efectul. Nu i-au dispărut de tot durerile din braţ şi din coaste, dar parcă s-au mai diminuat. Se gândeşte la psihoterapeuta la care se ducea în copilărie.

— Trebuie să vă *destăinui* ceva.

Izzy o strânge uşurel de mână.

— Cruţă-ţi puterile. Sigur că vreau să aflu absolut tot, dar acum este mai important să stai tu liniştită şi să-ţi revii.

— Nu are legătură cu cazul. Am inventat un banc şi n-am apucat să-l spun nimănui. Am încercat să-l spun femeii... lui Emily... înainte să tragă în mine, dar... s-a cam complicat situaţia.

— Haide! o îndeamnă Barbara, luând-o de cealaltă mână. Spune-l acum!

— O proaspătă milionară... de fapt, eu sunt milionara asta... e o poveste lungă... intră într-un bar şi îşi comandă un Mai Tai. În timp ce barmanul i-l prepară, aude o voce care-i zice: „Meriţi toată averea

aia, Holly. Până la ultimul bănuţ.” Se uită în jur, dar nu vede pe nimeni. Ea este singurul client din bar. Apoi aude încă o voce, dar din cealaltă parte. Şi vocea asta îi spune: „Arăţi foarte bine în seara asta, Holly!” Barmanul se întoarce cu băutura comandată şi ea îi zice: „Aud tot felul de voci care-mi spun lucruri foarte frumoase, dar, când mă uit, nu văd pe nimeni. Şi barmanul îi spune...

Paramedicul care i-a făcut injecţia se uită la ea zâmbind cu gura până la urechi:

— Îi spune: „Băutura trebuie să o plătiţi, dar gogoşile sunt din partea casei.”

Holly rămâne cu gura căscată.

— Dumneavoastră ştiţi bancul ăsta?

— O, da, spune paramedicul. E vechi. Probabil că l-aţi auzit cândva şi l-aţi uitat.

Holly începe să râdă în hohote.

31

La secţia de urgenţe a spitalului Kiner, lui Holly i se prelevă probe de ADN şi este fotografiată. Apoi Barbara o şterge uşor pe faţă. Medicul rezident din camera de gardă îi examinează rana şi o declară „practic, superficială”. Spune că ar fi fost o cu totul altă problemă dacă ar fi intrat mai adânc glonţul şi i-ar fi atins osul. Izzy îi face semn lui Holly că totul este în regulă.

Doctorul îi desface bluza folosită pe post de bandaj şi locul începe să sângereze din nou. Îi curăţă rana, caută aşchii din metal (nu găseşte nimic), după care o bandajează. Spune că nu este nevoie să i-o coasă (mare uşurare!) şi i-o bandajează bine. O avertizează că va avea nevoie să i se imobilizeze braţul şi să-l ţină atârnat într-o faşă elastică, dar că o asistentă se va ocupa de asta. De asemenea, mai trebuie să facă şi un tratament cu antibiotice. Tot de la asistentă va afla ce şi cum, pentru că el trebuie să se ocupe acum de numeroşii pacienţi cu Covid (majoritatea

nevaccinaţi) din secţia de terapie intensivă.

— Ţi-am făcut rost de o rezervă, îi spune Izzy zâmbind. Nu, e o minciună. Nu eu ţi-am făcut rost, ci domnul comisar-şef.

— Dar sunt alţii care au mai multă nevoie de ea.

Senzaţia aceea de ameţeală plăcută provocată de injecţia din ambulanţă a început să-i cam treacă atunci când doctorul i-a smuls bluza de pe sângele coagulat din jurul rănii – *pâââârrr!* – şi i-a dispărut complet până când el a terminat să o dezinfecteze şi să o bandajeze.

— Ba acolo ai să stai, îi spune Izzy pe un ton categoric, care nu admite nicio replică. În oraşul ăsta, este obligatorie monitorizarea rănilor provocate de glonţ. Douăzeci şi patru de ore. Mai bine ai zice mersi că nu te înghesuie pe hol sau la cantină. Că acolo sunt o groază de oameni care mai au puţin şi-şi scuipă plămânii de la atâta tuse. O să vină o asistentă care să-ţi mai dea nişte analgezice. Sau, dacă ai noroc, poate nu o să fie o asistentă bătrână, ci un stagiar mişto. Vezi să dormi bine la noapte. O să discutăm mâine despre toată nebunia asta. Şi o să vorbeşti foarte mult, aşa că trebuie să fii odihnită.

Holly se uită la Barbara.

— Dă-mi telefonul tău! Trebuie s-o sun pe Penny.

Barbara vâră mâna în buzunar, dar Izzy o opreşte.

— În niciun caz. Nici măcar nu ştii sigur că Bonnie Dahl e moartă.

— Ba ştiu, spune Holly. Şi tu ştii. I-ai văzut casca.

— Da, am văzut-o şi i-am văzut şi numele pe buzunarul de la rucsac.

— Mai era şi un cercel, zice Holly. Trebuie să fie în cuşca aia unde m-au închis.

— Îl vom găsi noi, nu-ţi face griji. Probabil că l-au şi găsit deja colegii mei. În subsolul ăla sunt la lucru chiar acum şase criminalişti şi trebuie să ajungă şi o echipă de la FBI dintr-un moment în altul. După ce termină cu subsolul, vor verifica întreaga

casă. Crede-mă, nimic nu le va scăpa.

— E un triunghi aurit, spune Holly. Cu vârfuri ascuţite. I-am găsit perechea lângă fostul atelier auto, unde au şi răpit-o pe fată. Ăla din celulă era sub salteluţa de yoga. Probabil că Bonnie l-a pus acolo. Cu el i-am tăiat gâtul profesorului Harris.

Şi închide ochii.

30 IULIE 2021

1

La ora zece dimineaţa, Holly este dusă în sala de şedinţe de la etajul opt al spitalului Kiner Memorial. Stă într-un scaun cu rotile. Nu are nevoie de el, dar astea sunt regulile de aici. Mai trebuie să îndure încă opt ore în care i se vor lua tensiunea şi temperatura şi abia după aceea va fi externată. În sală o aşteaptă Izzy, partenerul lui Izzy – George Washburn –, procurorul cu obraji bucălaţi şi un bărbat elegant, cam de cincizeci de ani, care i se prezintă politicos spunându-i că este Herbert Beale, de la FBI. Holly presupune că a venit şi el din cauză că este şi un caz de răpire, cu toate că nu la nivel naţional. I-a spus ei odată Bill Hodges că tipilor de la FBI le place să-şi bage nasul în cazuri foarte mediatizate, mai cu seamă în momentul în care sunt aproape soluţionate. *Le place la nebunie publicitatea, vor să apară mereu la televizor*, aşa zicea el. Barbara, Jérôme şi Pete Huntley iau parte la discuţie online, prin Zoom. Aşa a cerut Holly. A insistat, chiar.

Procurorul cu obraji bucălaţi se ridică de pe scaun şi se apropie de Holly cu mâna întinsă.

— Albert TantlefF, procuror al comitatului Upsala.

Holly întinde spre el cotul de la mâna teafără. Cu un surâs îngăduitor, de parcă ar avea de-a face cu un copil răzgâiat, procurorul îi atinge cotul cu al lui.

— Cred că putem renunţa la măşti, din moment ce

suntem cu toţii vaccinaţi şi aerul de aici este ventilat.

— Prefer să mi-o las pe a mea la locul ei, îi răspunde Holly.

Se află într-un spital, pentru numele lui Dumnezeu! Iar spitalele sunt pline cu oameni bolnavi.

— Cum doriţi.

Îi mai aruncă un zâmbet îngăduitor şi se duce înapoi la locul lui.

— Doamnă detectiv Jaynes, aveţi cuvântul.

Izzy – care nici ea nu şi-a dat jos masca, probabil în semn de respect faţă de invitata lor – îşi deschide ipadul şi îi arată lui Holly o poză cu un cercel pătat de sânge şi pus într-o punguţă sterilă pentru probe.

— Îmi poţi confirma că acesta este cercelul cu care i-ai tăiat gâtul lui Rodney Harris?

Agentul FBI se apleacă peste mâinile sale împreunate pe masă. Ochii lui albaştri sunt la fel de reci ca nişte cuburi de gheaţă, dar buzele i s-au încreţit într-un zâmbet. Poate unul de admiraţie.

— Da, răspunde Holly.

Mulţumită sfaturilor primite de la Pete, ştie şi cum trebuie să continue.

— A fost un gest de legitimă apărare, pentru că mă temeam pentru viaţa mea.

Şi comentează în gând: *Ca să nu mai spun că nici nu puteam să-l sufăr pe moşul ăla dement.*

— S-a stabilit asta, spune procurorul Tantleff.

— Mai aveţi celălalt cercel? o întreabă Izzy.

— Îl am. În primul sertar al biroului meu de la agenţie. V-aş fi putut arăta şi o poză cu el, însă soţii

Harris mi-au luat telefonul după ce m-au lăsat fără cunoştinţă. Însă are Penny Dahl poza, i-am trimis-o eu prin e-mail. A vorbit cineva cu ea?

— Am sunat-o eu, intervine Barbara. Şi i-am spus.

Tantleff se răsuceşte fulgerător ca să se uite la ecranul din capătul mesei. I s-a şters de pe buze zâmbetul ăla indulgent.

— Nu v-a autorizat nimeni să o faceţi, domnişoară Robinson.

— Nu, dar eu tot am făcut-o, ripostează Barbara.

Lui Holly îi vine să o aplaude.

— Era extrem de îngrijorată din cauza lui Holly. Aşa că am anunţat-o că este bine. Nu i-am spus nimic altceva.

— Ce aţi aflat despre frigider? vrea să ştie Holly. Erau în el...

Dar nu mai continuă, fie pentru că nu ştie cum, fie pentru că nu vrea să rostească acele cuvinte.

— Atât în frigider, cât şi în congelator s-au descoperit multe bucăţi de carne, spune Izzy. Nu există nicio îndoială că este carne de om. Pe unele bucăţi încă mai sunt resturi de piele.

— Dumnezeule mare!

Exclamaţia îi aparţine lui Jérôme, care stă cu Barbara în biroul său.

— Doamne, Dumnezeule! *Pe bune?!*

— Pe foarte bune, îi răspunde Izzy. Chiar acum li se face testul ADN. Aceasta este prioritatea noastră. Mai erau acolo şi şapte cupe pentru desert, în care legistul presupune că ar conţine ţesut cerebral de om, *dura mater*[127] şi bucăţi mici de tendon.

Se întrerupe puţin, după care adaugă:

— Plus ceva ce lui i se pare că ar fi frişcă.

Tăcere. *Foarte bine, să aibă timp să înţeleagă despre ce e vorba,* îşi spune Holly, ducându-şi repede mâna la gură pe deasupra măştii, nu cumva să izbucnească în hohote isterice de râs.

— Vă simţiţi bine, doamnă Gibney? o întreabă partenerul lui Izzy.

— Excelent!

Izzy continuă:

— Am descoperit acolo şi nişte cârnăciori subţiri, care ar putea sau nu să fie făcuţi din carne de om, plus o caserolă cu chiftele micuţe. Posibil ca o parte

127

din carnea asta – poate chiar toată – să fie a lui Bonnie Rae Dahl. Vom afla după ce vor fi gata testele ADN. Soţii Harris mai aveau o ladă frigorifică în cămară. Şi în ea era multă carne. Majoritatea bucăţilor par cotlete, antricoate, pulpe de pui – alimente normale. Însă sub ele...

Şi acum le arată celorlalţi o altă fotografie de pe ecranul ipadului. Pare a fi o bucată mare de friptură congelată.

— Nu ştim deocamdată ce fel de carne este, de unde provine, dar este clar că nu-i o pulpă de miel.

— Isuse! geme Tantleff. Şi nici măcar nu mai am pe cine să urmăresc în justiţie.

Îi aruncă lui Holly o privire aproape acuzatoare:

— Pentru că i-aţi omorât pe amândoi.

Intervine Pete Huntley. Holly îl vede pe ecranul mare şi i se pare că arată mai bine, dar şi că a slăbit foarte mult. Poate vreo cincisprezece kilograme.

Îşi spune că ar trebui să nu se mai îndoape cu mâncare de acum înainte, dar crede că nu se va întâmpla aşa, deoarece asta-i natura omenească.

— Ce naiba ai, Tant? Erau canibali! Probabil nu ar fi avut timp s-o şi mănânce, dar cu siguranţă că ar fi ucis-o!

— Dar n-am vrut...

Sună telefonul lui Izzy, şi acum, privirea acuzatoare a lui Tantleff spre ea se îndreaptă.

— Parcă ne-am înţeles să ne închidem telefoanele cât timp...

— Scuze, dar trebuie neapărat să răspund. E de la laboratorul de expertiză criminalistică. Eu i-am rugat să mă sune dacă descoperă ceva mai... Alo? Da, ce-aţi aflat?

Ascultă şi se schimbă la faţă. Parcă i-ar veni să vomite. Exact aşa cum s-a simţit şi Holly în miez de noapte, când a fost nevoită să cheme o asistentă, deşi ştia cât de ocupat era tot personalul din spital. Asistenta a reuşit să o liniştească, întrucât făcuse un atac de panică înfiorător de puternic, după care

i-a dat o pastilă de valium din rezerva ei personală.

Izzy închide telefonul.

— Criminaliştii au descoperit mai mult de zece borcane fără etichete în baia soţilor Harris. Ei cred...

Îşi drege glasul, ca să poată continua.

— N-am cum s-o spun altfel. Ei cred că soţii Harris foloseau grăsime de om pe post de unguent. Probabil sperau că aşa îşi vor alina diferitele dureri.

— Erau convinşi că metoda asta funcţionează, zice Holly.

Din câte mi-am dat eu seama, poate chiar aşa a fost. Cel puţin o vreme. Asta-i natura omenească.

— Spune-ne tot, Holly, îi cere Izzy. De la început la sfârşit.

Şi Holly le spune, pornind de la primul telefon de la Penny. Durează mai mult de o oră. Şi nu o ia cu fiori decât o singură dată – atunci când vorbeşte despre cum se simţea ca un bibelou când Emily trăgea în ea. În momentul acela trebuie să se oprească şi să-şi recapete autocontrolul. Washburn, partenerul lui Izzy, o întreabă dacă vrea să facă o pauză. Holly îi răspunde că nu, tot ce vrea ea este să termine de spus tot, până la capăt. Şi aşa face.

— Ştiam că revolverul nu are decât cinci gloanţe. M-a învăţat Bill să nu încarc niciodată camera de sub cocoş. Mi-a lipit ţeava de frunte. Şi nu m-am ferit, pentru că voiam să văd ce faţă face când apasă pe trăgaci şi nu se întâmplă nimic. Sincer, chiar m-am simţit extrem de satisfăcută atunci. Mi-am vârât imediat mâinile printre gratii, am apucat-o bine de cap şi i-am sucit gâtul ăla blestemat.

Din nou tăcere. Acum Pete este cel care intervine, cu un singur cuvânt:

— *Bravo!*

Tantleff îşi drege vocea.

— Dumneavoastră spuneţi că au fost cel puţin patru victime. Cinci, dacă îl socotim şi pe Ortega.

— *Castro,* îl corectează Barbara pe un ton indignat.

Jorge Castro. Am găsit pagina de Facebook a lui Freddy Martin – partenerul lui Castro. El era convins că...

— Nu aveţi nicio competenţă în acest caz, domnişoară, îi spune Tantleff, aşa că vă rog respectuos să nu vă băgaţi.

— Ba *dumneavoastră* să nu vă băgaţi! intervine Holly. Lăsaţi-o să vorbească!

Tantleff pufneşte agasat, dar nu protestează. Barbara continuă:

— Domnul Martin a fost mereu convins că domnul Castro a fost asasinat. Spune că Jorge Castro avea rude în Dayton, în Nogales, El Paso şi în Mexico City. Şi că nu a luat deloc legătura cu ele. Iar Martin spune că normal ar fi fost să o facă.

— El a fost prima victimă, zice Elolly. Sunt sigură. Dar, pentru că tot vorbim despre asta, cum rămâne cu rudele celorlalţi?

Crede că rudelor din Georgia ale lui Ellen Craslow nu le pasă ce s-a ales de ea, dar precis că Imani, doamna din parcul de rulote, ar dori să ştie ce s-a întâmplat. La fel şi tatăl lui Bonnie, nu numai mama ei. Însă ea se gândeşte cel mai mult şi mai mult la Vera Steiman, care acum va avea toate scuzele să bea şi să se îndoape cu pastile.

— Nu am informat pe nimeni deocamdată, spune George Washburn, dând din cap spre Tantleff. Este cazul dumnealui şi al domnului comisar-şef.

Tantleff scoate un oftat lung, de om tolerant şi răbdător.

— Le vom oferi echipelor de cercetare cât timp vom putea, însă nu va fi posibil să ascundem povestea asta de opinia publică prea multă vreme. Până la urmă, cineva tot va vorbi. Mă aşteaptă în curând o conferinţă de presă, care nu-mi face absolut nicio plăcere.

— Dar le veţi spune acum rudelor apropiate, zice Elolly.

Mai degrabă insistă.

Izzy se grăbeşte să-i răspundă înaintea lui

Tantleff.

— Sigur că da. Începând cu Penny Dahl.

Jérôme cere voie să vorbească, iar Elolly crede că vrea să se refere la mama lui Peter Steinman.

— Dar măcar se poate să nu pomeniţi nimic despre canibalism?

Izzy Jaynes îşi duce mâinile la tâmple, de parcă ar fi luat-o brusc o durere fioroasă de cap.

— Nu se poate. Oricum se va afla, chiar dacă procesul nu va fi unul public. Este mult prea costisitor să fie ţinut secret. Iar rudele trebuie neapărat să afle înainte de a citi toate detaliile în foaia aia de scandal, *Inside View.*

Şedinţa se termină imediat după aceasta. Holly este epuizată. Se întoarce în rezerva ei – şi este ceva absolut ieşit din comun, în zilele astea, să ai parte de o rezervă într-un spital –, închide uşa, se întinde pe pat şi adoarme plângând. O visează pe Emily Harris care-i lipeşte de frunte ţeava revolverului lui Bill şi îi spune: „Să ştii că am încărcat şi ultima cameră, jigodie băgăcioasă ce eşti! Ei? Cine-i fraiera acum?”

2

O asistentă – dar nu aceea care i-a dat pastila de valium – o trezeşte la două şi un sfert după-amiaza şi îi spune:

— Doamna detectiv Jaynes ne-a sunat şi ne-a spus că vrea să discute cu dumneavoastră.

Şi îi întinde un telefon şi un şerveţel dezinfectant.

— Sunt în capela spitalului, îi spune Izzy. Poţi să cobori până aici?

Holly se duce la ascensor în scaunul cu rotile. Ajunge la etajul întâi şi merge în direcţia indicată de săgeţile de pe pereţi până la capela pentru toate confesiunile a spitalului Kiner. Doar Izzy se află acolo şi stă în primul rând de scaune. De degetele de la o mână îi atârnă un şirag de mătănii.

Holly se duce la ea.

— I-ai spus lui Penny?

— I-am spus.

Ochii lui Izzy sunt înroşiţi şi umflaţi de plâns.

— Să înţeleg că n-a mers prea bine?

Izzy se întoarce şi îi aruncă o privire atât de nefericită, încât Holly simte că nu poate să se uite la ea. Dar o face. Trebuie s-o facă, deoarece Izzy s-a ocupat de treaba cea mai grea, treabă de care era datoria lui Holly să se ocupe.

— Cum dracu' îţi *imaginezi* că ar fi putut să meargă altfel?

Holly nu mai are ce să adauge şi, după câteva secunde, simte cum Izzy o apucă de mână.

— Cazul ăsta mi-a fost învăţătură de minte, Gibney. Tocmai când crezi că ai văzut tot ce e mai rău în om, apare altceva care-ţi demonstrează cât de mult te-ai înşelat. Răul nu cunoaşte limite. Am luat-o cu mine pe Stella Randolph, pishoterapeuta de la secţia noastră. Ştiam că o să am nevoie de ajutor. Stella se ocupă de poliţiştii care au tras în oameni şi suferă de stres posttraumatic. Şi de altele se mai ocupă.

— Deci i-ai spus lui Penny că Bonnie e moartă şi...?

— Şi după aia i-am zis *din ce cauză* a murit. Ce i-au făcut. Am încercat să folosesc cât mai multe eufemisme cu putinţă... parcă aşa se zice... dar şi-a dat seama despre ce vorbesc. Mai degrabă, despre ce încercam să *nu* vorbesc. A stat puţin acolo, pe scaun, cu mâinile încleştate pe genunchi, şi s-a uitat la mine. Cu multă curiozitate. Parcă asculta o prelegere interesantă. După care a început să zbiere. Stella a încercat s-o strângă în braţe, dar Penny Dahl i-a dat un brânci atât de puternic, încât Stella s-a împiedicat de o pernuţă şi a căzut. Şi Penny Dahl s-a apucat să-şi zgârie obrajii. Nu şi-a dat sângele – poate că nu are unghiile destul de lungi şi ascuţite –, dar şi-a lăsat nişte urme mari şi roşii. Am reuşit s-o imobilizez, ca să nu-şi mai facă rău. Dar a continuat să urle. Până la urmă, s-a mai calmat un pic, sau poate că era prea

istovită. Să ştii, Holly, n-o să uit zbieretele alea câte zile-oi mai avea. Una e să anunţi pe cineva de moartea unei persoane apropiate... probabil că am făcut asta de zeci de ori... dar restul... Auzi, Holly? Tu crezi că erau conştienţi când i-au omorât?

— Nu ştiu.

Şi nici nu vreau să ştiu.

— A spus ceva despre... despre mine?

— Da. Că nu vrea să te mai vadă niciodată în viaţa ei.

3

Sunt două rânduri de case care par părăsite în soarele fierbinte al după-amiezii. Nici picior de om pe trotuarele crăpate. Jérôme îşi spune că Strada Platanilor (unde evident că nu creşte niciun platan) seamănă mai degrabă cu un platou de filmare înainte de a fi dezasamblat. Bătrânul Chevrolet al Verei Steinman este în acelaşi loc în care era când a fost el aici ultima dată – tot cu autocolantul CE-AR FACE SCOOBY ACUM? pe bara din spate. Lui Jérôme îi pare nespus de rău că *nici el* nu ştie ce să facă sau ce să spună.

Poate, speră el, *poate nu-i acasă.* Sigur, maşina ar sugera că este; numai că, din câte ştie el, maşina nu mai merge şi foarte posibil ca mama alcoolică a lui Peter Steinman să nu mai aibă permis de conducere.

Ar trebui să fac stânga-mprejur şi să plec de-aici, îşi zice el. *Cât încă mai am o şansă.*

Dar se duce şi bate la uşă. De un lucru este sigur: dacă femeia o să-i deschidă, trebuie să o privească în ochi şi să-i spună cea mai bună, cea mai sinceră minciună pe care a spus-o vreodată.

Uşa se deschide. Vera nu este îmbrăcată elegant, pentru că nu se aştepta la musafiri, dar nu arată deloc rău în pantaloni albi şi în tricoul fără mâneci. Nici nu pare să fi băut ceva... dar aşa a crezut Jérôme şi la prima lui vizită şi s-a dovedit că se înşelase.

— A! Tu eşti! Parcă Jérôme te cheamă, da?

— Da. Jérôme Robinson.

— Să ştii că nu-mi amintesc prea multe de data trecută, nu mai ştiu decât că doctorul mi-a zis: „Tânărul ăla ţi-a salvat viaţa.”

Jérôme îi întinde mâna, nu cotul. Femeia i-o strânge cu recunoştinţă.

— Ţi se citeşte pe chip că n-ai venit la mine cu veşti bune, Jérôme.

— Nu, doamnă, nu am veşti bune. Am venit eu pentru că n-am vrut să le aflaţi de la altcineva.

— Pentru că s-a creat o legătură între noi, da?

Pare foarte calmă, dar este galbenă precum ceara la faţă.

— Asta-i realitatea, fie că-ţi place sau nu.

— Da, doamnă, aveţi dreptate.

— Nu mai sta în prag, intră. Şi nu mă mai domni atâta, te rog. Spune-mi Vera şi tutuieşte-mă.

Jérôme intră. Ea închide uşa. Aerul condiţionat nu şi-a dat încă duhul, dar nici mult nu mai are. Livingul este la fel de sărăcăcios, dar curat şi ordonat.

— În caz că te interesează, să ştii că nu mai beau. Habar n-am cât o să mă ţină, dar am început din nou să mă duc la întrunirile de la Alcoolicii Anonimi. Am fost deja la trei. Şi m-am dus şi să mă milogesc de cucoana care îmi este sponsor, să o implor să nu mă abandoneze. S-a dovedit că nu era nevoie de nicio milogeală. E mort? Peter e mort?

— Da. Îmi pare foarte, foarte rău, Vera.

— L-a violat cineva? Un pedofil nebun?

— Nu.

— Cine l-a omorât?

— Doi bătrâni. Rodney şi Emily Harris. Ştim deocamdată că au mai existat încă patru victime. O să te anunţe şi poliţia. Să spui că am fost aici. Că am vrut să fiu eu primul care-ţi dă vestea asta, pentru că...

— Pentru că mi-ai salvat viaţa. Pentru că s-a creat o legătură între noi.

Vorbeşte la fel de calm, dar i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Da. Da. Da.

Întinde o mână în spate, dă de braţul fotoliului din faţa televizorului şi se aşază. Mai bine zis, se prăbuşeşte pe el.

Jérôme se pune în genunchi în faţa ei, de parcă ar vrea s-o ceară în căsătorie. O apucă de mâinile reci ca gheaţa. Nu s-a gândit dinainte ce va face după ce îi va spune şi acum se lasă dus de val. N-a zis ea că s-a format o legătură între ei? Foarte adevărat. Ştie că aşa este. Simte că aşa este. Slavă Domnului că măcar nu-i tremură vocea.

— Soţii Harris erau nebuni. Se va afla ce au făcut, lucruri îngrozitoare. Dar tu un lucru trebuie să ştii.

A venit momentul să spună minciuna, deşi s-ar putea nici să *nu fie* o minciună, pentru că nu ştie cum anume s-au petrecut lucrurile.

— Nu a suferit deloc. Ce s-a întâmplat cu trupul lui... ce i-au făcut cei doi... a fost după aceea. Când era deja dus de pe lumea asta.

— Când plecase spre tărâmul ăla unde plecăm toţi la un moment dat.

— Da. Acolo.

— Şi spui că nu a suferit?

— Nu. Deloc.

Vera îi strânge mâinile.

— Juri?

— Jur.

— Să moară mama ta şi să ajungă în iad dacă mă minţi?

— Da.

— De unde ştii?

— Din raportul medicului patolog.

Femeia îi dă drumul la mâini.

— Simt nevoia să beau ceva.

— Sunt convins, dar nu o face. Din respect faţă de fiul tău.

Vera scoate un hohot trist de râs.

— Din respect faţă de fiul meu? Te auzi ce spui?

— Da. Mă aud.

— Trebuie să-mi sun sponsorul. Vrei să stai cu mine până vine?

— Da, spune Jérôme.

Şi rămâne alături de Vera.

4 AUGUST 2021

Holly este acasă şi se uită la o comedie pe Netflix fără prea mare interes. Vrea doar să-i treacă timpul mai repede până va putea să ia un alt analgezic (sau poate două). Tocmai acum îi sună telefonul. Este un apel video de la Isabelle Jaynes, care este împreună cu Herbert Beale şi cu alt agent de la FBI, pe nume Curtis Rogan. Acesta din urmă, profiler care se ocupă de criminalii în serie, a venit în oraş împreună cu restul echipei.

Izzy o întreabă pe Holly dacă a văzut ziarul de azi. Holly a citit pe iPad doar titlul mare de pe prima pagină – CHIAR ERAU CANIBALI? – şi i-a fost suficient.

— Cred că procurorul o să ţină acum conferinţa aia de presă.

— E programată azi, la prânz. Participă el şi comisarul-şef Murphy. Va fi transmisă în direct în toată ţara, nu doar pe plan local. Probabil că Murphy îi mulţumeşte stelei lui norocoase că încă lucra în Minneapolis când au fost răpite toate victimele de dinainte de Bonnie Dahl. Te-am sunat acum să te informez că echipa de la FBI şi criminaliştii noştri au descoperit ceva în şifonierul din dormitorul soţilor Harris.

— Ce anume?

Intrebându-se în gând: *ce s-a mai întâmplat?*

— Jurnale, răspunde Herbert Beale. Ale ei. A început să le ţină în octombrie 2012, cu puţin timp înainte de asasinarea lui Jorge Luis Castro. Agentul Rogan a început deja să le studieze.

— Mai am mult de lucru, intervine Rogan. Sunt peste o mie de pagini.

Este un om cu păr scurt şi rar, cu ochelari fără rame şi cu o voce blândă.

— Un material absolut fascinant.

— Un material absolut *sinistru*, spune Izzy. Am citit suficient cât să ajung la concluzia că ea era cea dusă cu pluta. Rău de tot.

— Cred că o examinare mai aprofundată a acestor jurnale va confirma părerea ta, Izzy, zice Rogan. Cred că Rodney Harris n-ar fi făcut mai multe decât... cum se spune? Să spumege de furie? Să spumege de furie faţă de cât de înguşti la minte erau colegii lui şi faţă de cât de absurd i se părea tabuul care-ţi interzice să mănânci carne de om.

— Ea l-a convins de la bun început, nu-i aşa? întreabă Holly. L-a convins să se folosească de Castro ca să treacă de la teorie la practică. De la idee, la execuţie. Pentru că îl antipatiza pe Castro.

— Îl *antipatiza*? râde Izzy. Of, Holly, habar n-ai! îl *detesta* din tot sufletul ei otrăvit. Şi nu doar pe el – multă ură clocotea în femeia asta. Sub suprafaţa aceea de doamnă elegantă şi oarecum autoritară, Emily Harris era o nebună în toată regula. Hai să-ţi dau un exemplu, ca să vezi ce fel de Hyde se ascundea în spatele acestei profesoare Jekyll.

Întoarce ipadul cu ecranul spre Holly. Se vede fotografia unei pagini de jurnal. Pagină pe care se repetă iar şi iar aceleaşi cuvinte, scrise cu majuscule:

NU POT SĂ-L SUFĂR PE HISPANICUL ĂLA NU POT SĂ-L SUFĂR PE HISPANICUL ĂLA

NERUŞINAT NU POT SĂ-L SUFĂR PE HISPANICUL ĂLA POPONAR NU POT SĂ-L SUFĂR PE *HISPANICUL ĂLA FUTENCURIST...*

Şi aşa mai departe.

— Mai sunt încă patru pagini la fel ca asta, îi spune Izzy.

Acum intervine Rogan:

— În jurnalele acestea, apare o Emily Harris complet necunoscută colegilor ei de catedră. Şi sunt

abia la început.

— Uite încă una! zice Izzy, arătându-i altă poză.

Pe pagina aceasta, Emily Harris a scris de foarte multe ori şi numai cu majuscule cuvântul acela peiorativ care începe cu „N”. Mai sunt şi ale cuvinte urâte aici.

— Ne gândim că nici măcar soţul ei nu ştia de jurnalele astea pline de ură, spune Herbert Beale. Că le-a ascuns chiar şi de el. Însă nu putem să ştim cu certitudine, până nu vedem scris aici.

— Chestia asta e aur pur, spune Rogan.

— Eu n-aş folosi acest cuvânt, îl contrazice Holly.

— Nu, nu, nu. Din punct de vedere psihologic, la asta mă refer. Un lucru pare cert. A luat parte la... *ingerarea* domnului Castro ca să îi facă plăcere soţului ei. Pentru că el a insistat. Dar apoi vorbeşte despre asta ca şi cum ar fi fost un tratament miraculos şi pentru sciatica ei, şi pentru artrita soţului. Vorbeşte, de asemenea, şi despre alte beneficii extraordinare, printre care şi îmbunătăţirea capacităţii intelectuale. Unele dintre însemnările ei seamănă cu nişte reclame din iad. Însă, până la urmă, efectele au început să se diminueze.

— Aşa că au făcut-o din nou, spune Holly, pe un ton sec. Şi încă o dată. Şi încă o dată.

— Ar fi trebuit să fie prinşi imediat după Castro, spune Izzy. Dacă nu după el, măcar după Dressler. Stratagema aia cu scaunul cu rotile a fost destul de ingenioasă, plus că îşi făcuseră bine temele, dar au fost cam neglijenţi când şi-au şters urmele.

— Pentru că erau bătrâni, spune Holly. Şi nimeni nu se aşteaptă ca oamenii de vârsta lor să fie asasini în serie. Cu atât mai puţin canibali.

— Dacă n-ai fi fost tu, Holly, zice Izzy, probabil că încă ar trăi bine mersi în casa lor şi s-ar îndopa cu mâncărurile lor satanice. Pentru că oamenii ar zice: „Ei, aş! O fi el niţeluş cam ţăcănit şi o fi ea mai arţăgoasă, dar, în fond, nu fac rău nimănui.”

— Barbara şi-a dat seama înaintea mea că ei au fost.

— Adevărat, nu zic nu. Dar greul pe tine a căzut.

— De mare ajutor a fost şi prietena ei, spune Holly. Olivia Kingsbury. Bătrâna poetă. Cred că datorită poveştilor ei a reuşit Barbara să facă legătura între dispariţii şi soţii Harris.

Beale dă din cap către Rogan. Se ridică amândoi de pe scaune.

— O să vă asalteze presa, doamnă Gibney.

— N-ar fi pentru prima dată.

Şi apoi, fără să stea să se gândească prea mult la ce vrea să spună, adaugă:

— Gogoşile sunt din partea casei.

Beale şi Rogan cască nedumeriţi ochii, dar Izzy începe să râdă. Râde şi Holly. Cât de bine este să râzi! Nemaipomenit de bine.

18 AUGUST 2021

Apartamentul lui Holly are un balcon suficient de larg pentru două scaune şi o măsuţă. La ora unsprezece, în această dimineaţă de miercuri, Holly îşi bea cafeaua acolo. I-ar plăcea să fumeze şi o ţigară, dar pofta nu mai este atât de puternică acum. Au trecut deja trei săptămâni de la ultima ţigară fumată şi, cu voia lui Dumnezeu, nici că va mai pune gura pe alta. Este o dimineaţă caldă, dar nu caniculară; s-a mai îndepărtat valul de căldură care a sufocat oraşul în luna iulie şi în primele două săptămâni din august.

În mod normal, Holly ar trebui să fie la birou la ora asta, îmbrăcată în unul dintre numeroasele ei costume cu pantaloni şi fardată foarte discret. Însă, în această dimineaţă – la fel ca în majoritatea celorlalte trecute de la internarea de douăzeci şi patru de ore de la Kiner –, este încă în pijama şi papuci. Atât mesageria vocală a agenţiei, cât şi website-ul îi anunţă pe toţi cei interesaţi că birourile sunt închise pe perioada concediului şi că

se vor redeschide pe 6 septembrie, însă adevărul este că Holly nu prea crede că va mai redeschide vreodată „Ce-am găsit al meu să fie”.

Pete, complet vindecat acum, a plecat la Saginaw ca să-şi viziteze fiul şi nora. Se va întoarce la sfârşitul lunii, dar deja a început să vorbească despre retragerea din agenţie. Primeşte oricum o pensie bunicică în urma celor douăzeci şi cinci de ani lucraţi în poliţie.

Dacă va lua hotărârea asta, Holly va fi bucuroasă să-i ofere şi ea câteva salarii compensatorii. Iar dacă ea se va decide să vândă afacerea (lucru pe care l-ar putea face cu uşurinţă şi la preţ foarte bun), compensaţiile pentru Pete vor fi chiar foarte mari.

În ceea ce o priveşte pe ea... păi, acum este o proaspătă milionară, care-şi permite să bea un Mai Tai în oricare dintre cele mai scumpe restaurante din oraş. De fapt, şi-ar putea permite chiar să şi *cumpere* un asemenea restaurant, dacă asta şi-ar dori. Dar nu-şi doreşte. În săptămânile care au trecut de când a fost închisă în cuşca din subsolul soţilor Harris, s-a gândit de mai multe ori că poate ar fi bine să renunţe la agenţie şi să trăiască din banii pe care mama şi unchiul ei i-au ascuns de ea.

Îşi spune că este prea tânără ca să iasă la pensie şi poate că-i adevărat. Îşi spune că n-ar şti ce să facă cu viaţa ei, cu ce să-şi ocupe timpul – şi poate că asta e la fel de adevărat. Dar nu-i iese din minte ce i-a spus Izzy Jaynes atunci, în capela spitalului, după ce o anunţase pe Penny Dahl (sigur, folosind multe eufemisme) că fiica ei nu fusese doar ucisă, ci şi mâncată în mare parte. Ce a mai rămas din sărmana fată a fost transformat într-o pastă roşie amestecată cu fragmente mici de os şi a ajuns într-un sac din plastic de la capătul unui tub ejector montat la un tocător de lemne.

Tocmai când crezi că ai văzut tot ce e mai râu în om, apare altceva care-ţi demonstrează cât de mult te-ai înşelat, i-a zis Izzy. După care a tras cea mai

îngrozitoare concluzie posibilă: *Răul nu cunoaşte limite.*

Holly deja ştia asta, chiar mai bine decât Izzy. O aflase pe pielea ei, cum se spune. Străinul care se dădea drept Terry Maitland[128] era răul întruchipat. La fel era şi cel care se ascundea sub înfăţişarea lui Chet Ondowsky. Acelaşi lucru a fost valabil şi pentru Brady Hartsfield, care a descoperit o metodă prin care să-i nenorocească pe alţii chiar şi după ce ar fi trebuit să fie inofensiv, pentru că ajunsese o legumă ţintuită la pat. Şi a ajuns o legumă datorită lui Holly înseşi.

Însă Roddy şi Emily Harris au fost şi mai răi.

De ce? Pentru că n-aveau nimic supranatural. Pentru că nu mai puteai să spui că răul venea din afara lor şi să te consolezi la gândul că probabil există şi forţe ale binelui în lumea exterioară, nu numai ale răului. Răul dinlăuntrul soţilor Harris era deopotrivă prozaic şi bizar, la fel ca acela existent într-o mamă dusă cu capul, care-şi bagă în cuptorul cu microunde bebeluşul care plânge încontinuu, sau ca acela existent într-un puşti de doisprezece ani care, într-un acces de furie, se apucă să-şi împuşte cu gloanţe adevărate colegii de şcoală.

Holly nu prea crede că ar dori să între din nou într-o lume în care există oameni ca Rodney. Sau ca Emily, care era şi mai rea decât soţul ei: mai calculată, dar şi mult mai nebună.

Multe întrebări şi-au găsit acum răspunsul, în parte şi ca urmare a celor descoperite în jurnalele lui Emily. Acum au reuşit să înţeleagă de ce între Ellen Craslow şi puştiul Steinman a trecut atât de puţin timp. Ellen era vegană şi a refuzat categoric să mănânce ficatul crud (denumit în jurnale „SG” – adică Sfântul Graal). A tot refuzat să-l mănânce, chiar dacă murea de sete. Ceilalţi nu au rezistat. Nici Holly nu a crezut că o să reziste. Dar Ellen a

[128] Vezi romanul Străinul (n. tr.) .

reuşit, Dumnezeu s-o aibă în paza lui. Şi atunci a împuşcat-o Rodney, aşa cum împuşti un tăuraş sălbăticit. După moartea lui Ellen, Emily a umplut pagini întregi de jurnal cu injurii pline de o furie fără margini, cea mai blândă dintre fiind: *pizdă jegoasă şi neagră şi lesbiană.*

Acum au aflat şi numele fals sub care s-a dus ea în parcul de rulote: Emily Dickinson, aşa cum o chema pe celebra poetă.

Holly a simţit nevoia să-şi tot repete că femeia care a scris toate acele lucruri mizerabile fusese o respectată profesoară universitară, câştigătoare a mai multor premii, protectoare a Bibliotecii Reynolds şi membră influentă a Catedrei de engleză chiar şi după retragerea din activitatea didactică. În 2004, a primit o plachetă prin care era desemnată Femeia Anului. Cu această ocazie, a fost organizat un banchet, în cadrul căruia Emily a ţinut un discurs despre emanciparea femeilor.

Izzy i-a spus încă ceva: arma cu care a împuşcat-o Rodney Harris pe Ellen Craslow era un pistol Ruger Security-9, cu un încărcător de cincisprezece cartuşe. Dacă pe acela l-ar fi luat Emily, în loc de revolverul lui Bill, ar fi avut încă zece ocazii să o ucidă pe Holly... care n-ar fi putut să se ferească atât de mult timp în cuşca aia.

— Numai că arma lor era la etaj, a spus Izzy. Iar Emily avea mâna ruptă şi abia dacă se mai putea mişca din cauza durerii de spate. Mare noroc ai avut!

Da, mare noroc. Norocoasa Holly Gibney nu doar că a supravieţuit acestui coşmar, dar acum era şi milionară. Ar putea să-şi lichideze afacerea şi să înceapă o nouă etapă a vieţii. Una în care oameni ca soţii Harris n-ar apărea decât în subiectele de scandal de la televizor – când tu poţi trece pe alt post ca să te uiţi la o comedie romantică.

Aude că îi sună telefonul – cel personal, nu telefonul de serviciu. Acela a sunat de foarte multe ori după ce Holly şi-a câştigat – sau recâştigat –

celebritatea, dar bine că acum apelurile acelea au început să se reducă. Cu cana de cafea în mână, se ridică de pe scaun şi intră în camera de lucru. Pe ecranul telefonului a apărut fotografia Barbarei Robinson.

— Bună, Barbara! Ce mai faci?

Tânăra nu-i răspunde, dar ea o aude gâfâind şi se sperie.

— Barb? S-a întâmplat ceva?

— Nu... nu. Sunt doar năucită. Mama şi tata nu-s acasă, iar Jérôme...

— E la New York, ştiu.

— Aşa că te-am sunat pe tine. Trebuia neapărat să vorbesc cu cineva.

— Ce s-a întâmplat?

— Am câştigat.

— Ce?

— Concursul. Premiul Penley. Şi editura Random House o să-mi publice *Tivul cerului la asfinţit.*

Acum, că s-a descărcat şi i-a dat lui Holly fenomenala veste, Barbara începe să plângă.

— O să i-o dedic Oliviei. Cât de mult îmi doresc să fie încă în viaţă şi să se bucure alături de mine.

— Extraordinar, Barbara! Există şi un premiu în bani, da?

— Douăzeci şi cinci de mii de dolari. Âsta-i doar un avans pentru drepturile de autor, aşa mi-au zis în e-mail, dar cărţile de poezie nu se vând prea bine.

— Ai grijă să nu te-audă Amanda Gormam[129], spune Holly.

Barbara începe să râdă printre sughiţuri de plâns.

— Nu-i acelaşi lucru. Poeziile ei sunt optimiste... uite, cum e cea pe care a citit-o la ceremonia de învestitură a preşedintelui Biden. Ale mele sunt mai...

— Mai diferite, o ajută Holly.

---

[129] Tânără poetă şi activistă americană în ale cărei poezii se regăsesc teme precum marginalizarea, rasismul şi feminismul (n. tr.).

Barbara i-a dat să citească mai multe dintre ele şi Holly a înţeles despre ce este vorba, ce anume o îndeamnă pe tânără să scrie. Sufletul bun şi generos al Barbarei încearcă din răsputeri să găsească o cale prin care să se împace cu grozăviile trăite în urmă cu un an, în ascensorul din Blocul Frederick. Cu repulsia şi spaima pe care i le-a provocat Chet Ondowsky. Şi cu groaza pe care a simţit-o atunci când şi-a găsit prietena într-o cuşcă, cu obrajii mânjiţi de sânge şi cu două cadavre în apropiere.

Holly a văzut mai multe, a trecut prin mai multe experienţe înspăimântătoare – la urma urmei, *ea* a fost închisă în cuşca aia. Din păcate însă, poezia nu este pentru ea o supapă de siguranţă; cele mai bune versuri pe care a crezut ea că le-ar fi scris au fost (de ce să n-o recunoască) foarte proaste. Însă acum a *reînceput* să se uite cu plăcere la filmele horror, iar asta ar putea să fie un prim pas spre vindecare. Îşi dă seama că unii oameni ar spune că este masochistă, din moment ce şi-a ales tocmai acest hobby. Dar nu-i deloc aşa.

— Trebuie neapărat să-l suni pe Jérôme, îi spune ea Barbarei. Mai întâi pe Jérôme, după aia pe ai tăi.

— Da, imediat. Dar mă bucur că am vorbit mai întâi cu tine.

— Eu mă bucur şi mai mult.

E chiar fericită.

— Ai mai aflat ceva? Despre... treaba aia?

Aşa a început să-i spună Barbara: *treaba aia.*

— Nu. Şi dacă te referi la... cum să-i zic... la *desertul* din frigider... este posibil să nu aflăm niciodată chiar tot ce era în cupele de acolo. Mare lucru că am reuşit să-i oprim...

— *Tu,* spune Barbara. *Tu singură* i-ai oprit.

Holly ştie foarte bine că au fost implicaţi mulţi oameni, începând cu Keisha Stone şi cu Emilio

Herrera, de la Jet Mart. Însă nu se apucă să o contrazică.

— La urma urmei, probabil că este ceva destul de

banal, zice ea. Au depăşit limita la un moment dat, atâta tot. Şi le-a fost mai uşor să o facă data următoare. Plus că un rol important l-a jucat şi efectul placebo. El începea să-şi piardă minţile şi, într-o oarecare măsură, nici ea nu mai gândea prea limpede. Ar fi fost prinşi în cele din urmă, dar probabil nu înainte să o mai facă o dată. Poate chiar de mai multe ori. Asasinii în serie au tendinţa să se grăbească de la un moment dat încolo. Şi exact aşa au păţit şi soţii Harris. Hai să spunem acum că totul e bine când se termină cu bine... mă rog, într-o oarecare măsură.

Ce frumos ar fi dacă eu chiar aş gândi aşa! îşi zice ea.

— Aş prefera să vorbim despre premiul tău. Eşti cea mai tânără poetă care l-a câştigat vreodată?

— Da! Sunt cu şase ani mai mică decât cel mai tânăr câştigător de până acum! Mi-au scris că eseul meu li s-a părut ca o gură de aer proaspăt. Poţi să crezi aşa ceva?

— Da, Barb. Pot să cred. Şi sunt nespus de fericită pentru tine. Haide, du-te acum şi sună-i pe ceilalţi!

— Aşa o să fac. Te iubesc, Holly.

— Şi eu te iubesc. Mult de tot.

Îşi pune telefonul la loc în încărcător şi se duce la bucătărie ca să-şi mai ia o cafea. Dar nu apucă să ajungă acolo, pentru că acum sună telefonul de serviciu. Nu a mai răspuns la el de la sfârşitul lui iulie – a lăsat toate mesajele în grija robotului. Majoritatea apelurilor erau de la diverşi reporteri care voiau să-i ia interviuri, câţiva dintre ei de la tabloide cu tiraje extrem de mari şi care ar fi plătit sume frumoase doar ca să-i apară numele în paginile lor. A ascultat mesajele, dar nu a răspuns la niciunul dintre ele. Nu are nevoie de banii lor.

Acum stă şi se uită la telefonul de serviciu. După cinci ţârâituri va intra robotul. Şi a târâit deja de trei ori.

Tocmai când crezi că ai văzut tot ce e mai rău în

om... îşi repetă Holly. *Răul nu cunoaşte limite.*

Asta este, îşi zice ea. Âsta-i apelul pe care-l aşteptam.

Poate să răspundă, dar asta înseamnă că îşi va continua munca de detectiv. Adică va continua să se confrunte cu răul, cu răul care nu cunoaşte limite. Sau poate lăsa mesageria vocală să răspundă. Iar dacă va face asta înseamnă că nu doar cochetează cu ideea retragerii din activitate; înseamnă că realmente vrea să renunţe la agenţie şi să trăiască din averea moştenită.

Telefonul zbârnâie a patra oară.

Se întreabă ce ar face Bill Hodges în situaţia asta. Ba nu. Pentru că este o întrebare şi mai importantă – ce ar vrea Bill să facă *ea*?

Cu o fracţiune de secundă înainte să între mesageria vocală, Holly apasă butonul şi răspunde.

— Alo? Sunt Holly Gibney. Cu ce vă pot ajuta?

14 august 2021-2 iunie 2022

NOTA AUTORULUI

Cu toate că acţiunea romanului *Holly* se petrece la foarte scurt timp după întâmplările din povestirea „Un strop de sânge”, din volumul cu acelaşi titlu, atât Cititorii mei Devotaţi, cât şi toţi cei atenţi la evenimentele actuale ar putea să observe cel puţin o neconcordanţă temporală. Deşi Covidul joacă un rol important în *Holly* – de fapt, câteva elemente ale romanului au legătură cu el – în „Un strop de sânge” nu există nicio referire la această pandemie, chiar dacă luna decembrie a anului 2020, când are loc acţiunea povestirii, a fost o perioadă îngrozitoare în America din cauza acestei boli, cu cel puţin 65.000 de decese raportate.

Motivul este unul simplu: în 2019, când am scris „Un strop de sânge”, Covidul nu apăruse încă. Nu-mi place absolut deloc când evenimentele din viaţa reală

îmi dau peste cap lucrul, dar nu am ce face, se mai întâmplă câteodată. Dacă aş putea, aş schimba acum „Un strop de sânge”, numai că asta ar însemna să rescriu întreaga povestire şi, aşa cum spuneam în facultate, când jucam cărţi cu prietenii noaptea întreagă, „cartea odată etalată nu mai poate fi schimbată”. Am dorit doar să ştiţi că sunt conştient de inadvertenţa apărută.

O mare parte din cetăţenii Americii – dar mă bucur să spun că nu majoritatea – sunt antivaccinişti. Iar aceşti oameni pot crede că tema Covidului din *Holly* este una moralizatoare. Dar nu este cazul. Eu sunt de părere că literatura este mult mai credibilă atunci când coexistă cu evenimente din lumea reală, cu personalităţi din lumea reală, chiar şi cu diverse mărci de produse. Mama lui Holly a murit de Covid, iar Holly este puţin cam ipohondră din fire. Mi s-a părut perfect normal să aibă păreri extrem de ferme în privinţa acestei pandemii şi să îşi ia toate măsurile de precauţie (cu excepţia fumatului). Este foarte adevărat că şi eu gândesc la fel ca ea, dar îmi place să cred că, dacă aş fi ales un antivaccinist drept personaj principal sau chiar secundar, dar important în economia cărţii, aş fi făcut tot posibilul ca să îi expun opiniile în cel mai corect mod.

Ceea ce mă aduce la Rodney Harris. Acesta este un exemplu foarte bun de personaj ale cărui păreri nu rezonează absolut deloc cu ale mele. Din nefericire, sunt adevărate toate faptele despre canibalism despre care vorbeşte el. Însă concluziile la care ajunge sunt eronate. De pildă, este o tâmpenie fără margini ideea că te-ai putea vindeca de alzheimer dacă mănânci ficat de om. Dar nu îl putem învinovăţi pe Rodney pentru că alege doar acele exemple care îi demonstrează ipoteza, ignorându-le complet pe celelalte – ce vreţi, doar tipul este nebun de legat.

Ca de obicei, minunata Robin Furth m-a ajutat la documentare. Mi-a oferit un adevărat curs despre canibalism, însă acesta a fost doar începutul

contribuţiei sale. A recurs la trilogia *Mr. Mercedes* şi i-a făcut o biografie completă lui Holly Gibney. Sigur, asta m-a obligat să fac mai multe modificări, dar m-a şi scăpat de multe greşeli. Cred că mi-a ieşit totul destul de bine, cu o singură excepţie: se pare că unchiul Henry a avut şi el copii, despre care nu se spune nimic în romanul acesta. V-o spun cu toată sinceritatea – pentru mine, Robin este Zeiţa Documentării. Vă rog să-i recunoaşteţi meritele pentru toate părţile corecte din carte. Îmi asum eu responsabilitatea pentru cele incorecte.

Pentru limba latină (că eu nu mai ţin minte nimic din anii de liceu), trebuie neapărat să le mulţumesc lui Tim Ingram şi lui Peter Jones, de la Classics for All, fundaţie din Marea Britanie care sprijină predarea în şcoli a multor materii clasice. Îi puteţi găsi pe Facebook sau îi puteţi căuta pe Google.

Prietenul şi agentul meu literar de o viaţă, Charles „Chuck” Verrill, s-a stins la începutul anului 2022. Durerea pe care am simţit-o mi-a fost oarecum alinată de promptitudinea cu care vechea lui asociată, Liz Darhansoff, s-a ocupat de carte şi de celelalte probleme conexe, pentru ca eu să pot continua să fac ce ştiu mai bine: adică să născocesc poveşti. În ciuda propriei suferinţe profunde, Liz n-a făcut nicio greşeală. Nu ştiu ce m-aş face fără ea sau fără excepţionalii ei parteneri din agenţie – Michele Mortimer şi Eric Amling. Vă mulţumesc din tot sufletul meu.

Chris Lotts este agentul literar care se ocupă de publicarea cărţilor mele în străinătate şi, datorită lui, îmi sunt scrierile atât de cunoscute peste hotare. Plus că este un tip extraordinar.

Extraordinar este şi Rand Holston, care răspunde cererilor de ecranizare a cărţilor mele. Îl cunosc de peste patruzeci de ani şi îl consider nu doar un partener de afaceri, ci şi un foarte bun prieten.

Cartea aceasta mi-a fost redactată de Nan Graham. Iar schimbările propuse de ea au fost aproape

întotdeauna unele foarte bune, iar sugestiile ei de eliminare a unor pasaje – oricât de dureroase au fost pentru mine – au reuşit să înviorеze povestea ori de câte ori începea să treneze sau o lua pe mirişte. Se spune că detaliile sunt cele mai importante, iar Nan a fost mereu îngerul meu păzitor în privinţa asta. Sunt foarte fericit că am în echipă o profesionistă de calibrul ei.

Îi mulţumesc şi căţeluşei mele, Molly, zisă şi Răul întruchipat, pentru că are grijă să mă binedispună mereu atunci când se întâmplă să mă mai ofilesc.

Cele mai multe mulţumiri sunt pentru soţia mea, romanciera Tabitha King, care mă rabdă aşa cum sunt. Nici n-aş visa o parteneră de viaţă mai bună decât ea. Tabby m-a sfătuit cum să scriu o parte foarte scurtă din carte, dar care mie mi s-a părut extrem de dificilă – ultima discuţie a lui Jérôme cu Vera Steinman. Te iubesc, fata mea.

Încă ceva, după care vă las în pace. A trebuit să scriu o anume scenă, pe care am văzut-o foarte clar cu ochii minţii: participarea lui Holly prin Zoom la înmormântarea mamei sale. Din păcate, nu ştiam ce poveste să creez în jurul acestei scene, dar am încercat să nu insist prea mult asupra ei, pentru că am iubit-o pe Holly din primul moment şi am vrut să mă mai bucur de ceva timp în compania ei. Şi, după aceea, am citit un articol într-un ziar despre o crimă comisă de membrii unei familii în numele onoarei. N-am vrut ca asta să fie povestea mea, dar mi-a plăcut titlul articolului, care suna cam aşa: TOATĂ LUMEA A CREZUT CĂ ERAU UN CUPLU DE BĂTRÂNEI DRĂGUŢI ŞI CUMSECADE PÂNĂ CÂND S-AU DESCOPERIT CADAVRELE ÎNGROPATE ÎN SPATELE CASEI.

Criminali bătrâni, mi-am spus eu atunci. *Asta-i povestea mea.* Am scris-o, iar acum voi aţi citit-o. Sper că v-a plăcut. Şi, la fel ca întotdeauna, vă mulţumesc că m-aţi însoţit într-un alt loc întunecat al acestei lumi.

Stephen King

Cuprins

17 OCTOMBRIE 2012
22 IULIE 2021
10 SEPTEMBRIE 2015
23 IULIE 2021
22-25 NOIEMBRIE 2018
23 IULIE 2021
27 NOIEMBRIE 2018
23 IULIE 2021
2-14 DECEMBRIE 2018
23 IULIE 2021
4-19 DECEMBRIE 2020
23 IULIE 2021
6 IANUARIE 2021
24 IULIE 2021
8 FEBRUARIE 2021
24 IULIE 2021
8 FEBRUARIE 2021
24 IULIE 2021
12 FEBRUARIE 2021
25 IULIE 2021
15 FEBRUARIE 2021
27 MARTIE 2021
26 IULIE 2021
27 MARTIE 2021
26 IULIE 2021
19 MAI 2021
27 IULIE 2021
19 MAI 2021
27 IULIE 2021
1 IULIE 2021
27 IULIE 2021
2 IULIE 2021
27 IULIE 2021
3 IULIE 2021
27 IULIE 2021
4 IULIE 2021
27 IULIE 2021

5 IULIE 2021
28 IULIE 2021
29 IULIE 2021
30 IULIE 2021
4 AUGUST 2021
18 AUGUST 2021
Nota autorului